NEJTEMNĚJŠÍ HODINA

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA DRUHÁ

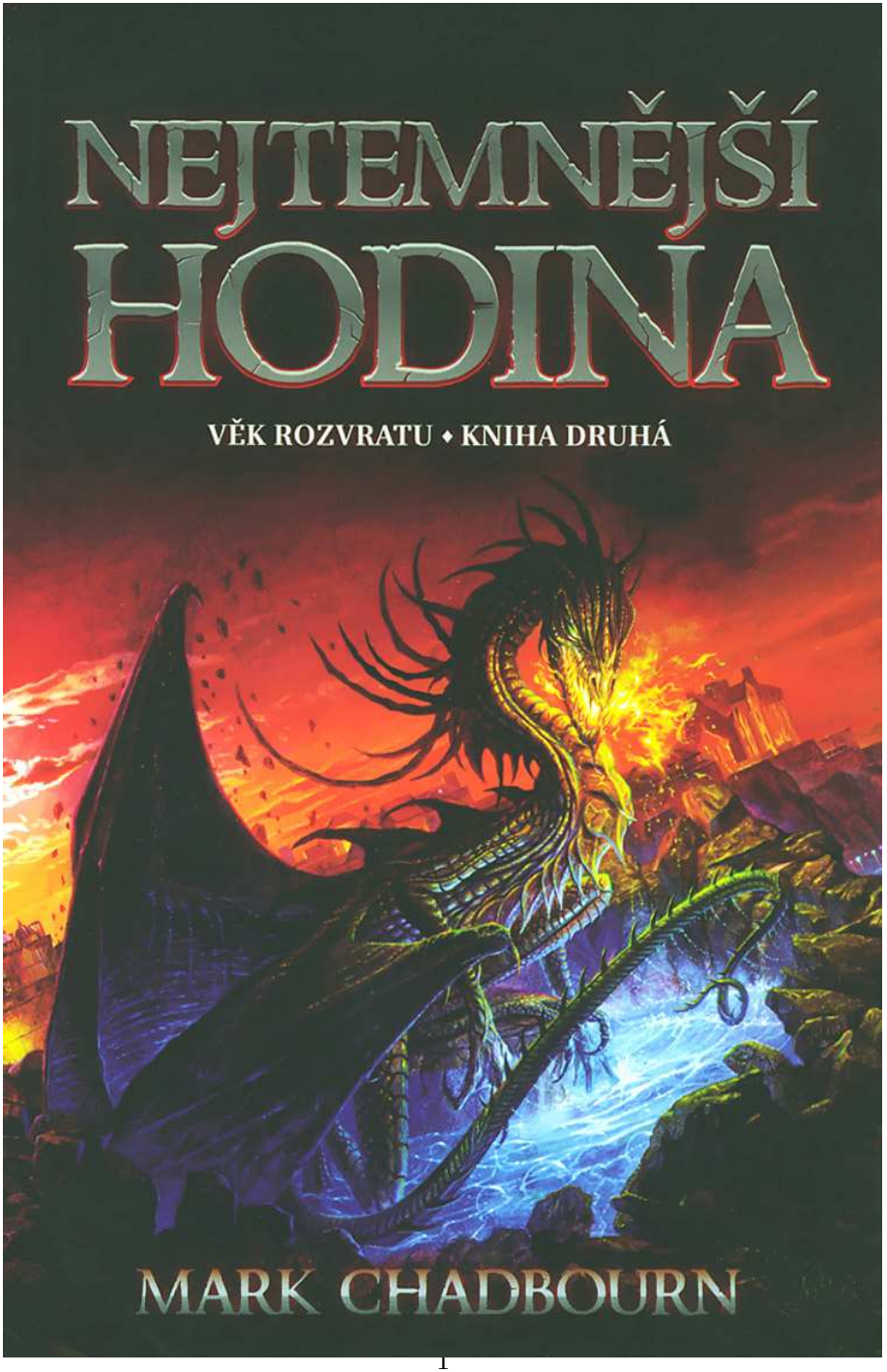

MARK CHADBOURN

Mark Chadbourn

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA DRUHÁ

NEJTEMNĚJŠÍ HODINA

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA DRUHÁ
(DARKEST HOUR, BOOK TWO OF THE AGE OF MISRULE)

Poděkování:
Roman Camp Country House, Callander;
The Point Hotel, Edinburgh;
Kingsmills Hotel, Inverness;
Warrenu Ellisovi

Copyright O 2000 by Mark Chadbourn All rights reserved
Translation © 2005 by Eva Konečná Cover art © by Jon Sullivan
ISBN 80 - 7332 - 064 - 9

Z KRONIKY

Klášterními chodbami se prohání ostrý vítr; v mé fantazii přináší vzdálené výkřiky úzkosti a zoufalství, které se nyní rozléhají naší zemí. Jsou to nepochybně temné časy. Tady pod velkolepě klenutou střechou Salisburské katedrály několik z nás zápasí o udržení plamínku svíčky lidské víry; v poslední základně křesťanství ve světě, který se stal skrze mnoho božstev bezbožným. Někdy pohasíná i moje víra, ačkoliv jsem se připojil k církvi už před třiceti lety. Ten ledový vítr odvál staré jistoty. V čase každodenních divů a zázraků je téměř nemožné věřit v jedinou, čistou bytost. Proč by měl někdo věřit v jedinou věc, když je možné věřit všemu? Ale já bojuji a vytrvávám, pokračuji v úřadu duchovního, jejž zastávám celý dospělý život. Teď víc než kdykoliv předtím mám cíl. Hospodin mě možná požehná silou, abych ho ještě jednou jasně spatřil, a dovolí mi šířit Jeho slovo na zemi tak, jak činili mí předkové v době prvního věku temna.

Zdá se, že ve svých nejhorších okamžicích nacházím většinu klidu nikoliv ve zbožném rozjímání, ale ve zkoumání lidství. A v takových chvílích se mé myšlenky obracejí k pětici těch, kdo měli v úmyslu stát se zachránci naší rasy, a to ne z touhy po slávě, ale proto, aby sloužili většímu dobru; na jejich příkladu vidíme tu nejúžasnější podstatu lidskosti, zocelenou strádáním a bojem.

+ + + + +

Prvním z těch pěti byl Jack Churchill, archeolog, známý mezi přáteli jako Church. V mnoha ohledech to byl dobrý člověk, ale poznamenaný životem. Dva roky zápasil s nejtemnějšími emocemi provázejícími sebevraždu jeho přítelkyně Marianny: pochopitelně to byl žal, ale hlavně pocit viny, že u ní nedokázal rozpoznat tu niternou úzkost, která ji dohnala k tak hroznému činu. Druhou z pěti byla Ruth Gallagherová, právnička, introspektivní a inteligentní, pokud dokázala ovládat své city. Ve své kariéře, jež se jí zdála bezduchá, si připadala jako v pasti. Jenomže plnila přání svého otce, který zemřel na srdeční záchvat krátce poté, co mu nějaký lupič zastřelil bratra.

Oba se setkali jednoho mlhavého únorového rána těsně před svítáním pod Albert Bridge na břehu Temže ve městě Londýně a tam se stali svědky neuvěřitelně krutého činu: zavraždění úředníka ministerstva obrany

Maurice Gibbonse obrem s obličejem, který jako by se tavil a měnil. Ať šlo o cokoliv, bylo to natolik děsivé, že jejich mysli to nedokázaly obsáhnout a oba ztratili vědomí.

V následujících dnech potlačená vzpomínka na tento zážitek neustále útočila na jejich podvědomí, dohánělа je na pokraj zoufalství a nakonec je přinutila spojit síly ve snaze nalézt pravdu o tom, co viděli. To, co objevili při zkoumání skrytých oblastí svých pamětí, bylo nejdříve neuvěřitelné: postava muže se proměnila v monstrózní, démonickou bytost. Když se však později setkali s Kraicowem, starším malířem upoutaným na lůžko, potvrdily se jejich nejhorší obavy, protože on toho netvora viděl rovněž.

V následujícím období bouřlivých citových zmatků se jim zdálo, jako by se celý svět obrátil vzhůru nohama. Ze všech koutů země přicházely zprávy o podivných nepřirozených jevech, spontánních zázracích, úkazech a hrůzách, které média zpochybňovala nebo se jim cynicky vysmívala. Kdybychom my všichni už tehdy dokázali rozpoznat ty první příznaky, mohli jsme se připravit na to, co přijde. Příval neznámého kulminoval - alespoň u Churche - té noci, kdy se mu zjevil duch mrtvé přítelkyně.

Pro tohoto mladého muže propadajícího melancholii to byl bod zvratu: možná příležitost k nalezení odpovědí na všechny otázky, které ho trýznily. Když mu prostřednictvím internetu přišla od neznámé ženy, která současně naznačila jisté vědomosti o podivných událostech, zpráva s kryptickou poznámkou o 'Marianně', podlehl nutkání v pátrání pokračovat. A tehdy došlo ke spojení vnější krize s jeho osobními problémy.

Dohodl si s touto ženou, která se jmenovala Laura DuSantiago, schůzku na západě země a Ruth ho na ni doprovázela. Ale sotva opustili hranice Londýna, zaútočily na ně temné síly. Jiný tvor s měnícím se obličejem, podobný tomu, jehož viděli pod mostem, se u čerpací stanice pokusil unést Ruth. S pomocí záhadného postaršího tuláka jménem Tom byla Ruth zachráněna, ale od té chvíle už nemohli popírat, že se stali terčem útoků, přestože ještě nevěděli koho - nebo čeho.

Tom se k nim připojil. Byl to člověk zvyklý nechávat si svá tajemství pro sebe, a přestože nebyl jedním z pěti, hrál v nadcházejících událostech klíčovou roli.

Když padla noc, Zlo ještě vystupňovalo úsilí zabránit tomu, aby se pětice spojila. Zatímco mířili po M4 na západ, sneslo se na ně z temné oblohy Bájné zvíře. Jeho šupinaté tělo se zablesklo ve světle reflektorů a z tlamy mu šlehaly plameny. Dálnice se proměnila v hořící peklo; mnoho

nevinných lidí tehdy zahynulo. To bylo první z řady strašných krveprolití. Neobjevil se žádný svatý Jiří, aby zvíře zabil; Church, Ruth a Tom mohli pouze prchat.

Tom je ve své moudrosti zavedl do Stonehenge, kde nalezli útočiště; tam pak byli Church a Ruth zasvěceni do dávných mystérií. Tom jim řekl o životní míze země - modrém ohni, který dlouho spal, ale nyní, po převratných změnách, které postihly nás všechny, se opět probouzí. Omlazený a mocný zdroj veškeré magie se propaluje silovými liniemi, na nichž starodávná posvátná místa označují oblasti, kde je nejsilnější. Bájná zvířata jsou jak jeho symbolem, tak strážci; to, které na ně zaútočilo, nakrátko podlehlo působení moci sil, jež proti nim stály. Ve Stonehenge se Ruth s Churchem také začali dozvídat o svém poslání Bratří a sester draků, o duchovním poutu spojeném s touto energií země.

Prožili noc odhalení, když jim Tom pověděl o návratu velice mocné a zlé rasy, která deptala zemi v již téměř zapomenuté minulosti. Nyní nastal čas změny období a dny temna opět přicházely.

V hluboké noci, zatímco spali mezi starobylými kameny, se Church náhle probudil a zjistil, že se ve stínu za kamenným kruhem pohybuje duch Marianny. Nepromluvila na něj a stále před ním ustupovala, ale nechala mu záhadný dar - černou růži známou pod gaelským názvem *Roisin Dubh*. Churchovo rozhodnutí vzít si ji jako memento mori se později ukázalo jako zničující.

Ve světle událostí změnili plány a Laura DuSantiago souhlasila, že se s nimi sejde už v Salisbury. Zatímco čekali na její příjezd, mocné síly se kolem nich stahovaly. Church se v chodbách místní katedrály střetl s démonickým černým psem známým pod jménem Shuck a ohlašujícím nelítostný útok Divokého honu. Ruth ve stejné době pronásledovala postava, která se měnila ze stařeny přes ženu středního věku v mladou dívku. Kterýkoliv student folklóru by rozpoznal archetypy starých náboženství matka-panna-bába, ale Ruth si neuvědomila, že je to předpověď jejího osudu. Večer v místním hostinci jim zkřížil cestu zdánlivě neškodný tulák jménem Callow. Jejich upovídanost byla příčinou, proč jeden z nich později zaplatil za toto osudové setkání hroznou cenu.

Následující den se setkali s Laurou DuSantiago, třetí z pěti, ženou s mnoha tajemstvími a velkým trápením. Ač měla nitro zjizvené podobně jako tělo, poznamenané matkou skrývající šílenství za víru, Laura stále překypovala pozoruhodnou houževnatostí a energií, ale rozhodujícím

aspektem jejího charakteru bylo přesvědčení, že je vražedkyní vlastní matky.

Laura dovedla ostatní k průmyslovému areálu na předměstí, kde zažili něco neuvěřitelného. Areál byl jedním z průnikových míst, která se v té podivné době objevovala. Church s Laurou tudy prošli na Pozorovatelnu zavěšenou v prostoru mezi světy; mezitím Ruth s Tomem museli čelit útoku děsivých tvorů s proměnlivými obličeji. Church zažil na Pozorovatelně závratnou sérii výjevů z budoucnosti - viděl vlastní smrt a hořící město - než stanul tváří v tvář krásné ženě, která ho pronásledovala ve snech od dětství.

Neřekla mu své jméno, ale konečně vrhla světlo na tajemství zahalující jeho život. Byl to úžasný příběh o dvou fantastických rasách, jejichž nadpřirozené síly se vymykají veškeré naší racionalitě a logice, ale nyní už víme, že byl pravdivý. Keltové je znali jako Tuatha Dé Dananny nebo také Zlatou rasu a Fomoriany, znetvořené, zlé Noční chodce. Po určitou dobu stály obě rasy proti sobě, zatímco lidé se bezmocně krčili stranou a pozorovali tyto bohy s bázní. Pak po jedné brutální bitvě končící porážkou Fomorianů obě rasy a všechny nadpřirozené bytosti opustily náš svět a odebraly se do svého domova, Kelty nazývaného Tír na n'Og. Hranice mezi naším a jejich světem měly být po celou dobu zapečetěny, ale některým z nich se nadále dařilo procházet jimi, a tak vznikly legendy o pohádkových bytostech. Jenže tyto bytosti se rozhodně nepodobají těm z pohádek. Jsou příliš cizí a nepoznatelné, takže nikdy nemůžeme vidět jejich skutečnou podobu, pouze jednoduché formy, které jim dáváme ve svých myslích, abychom si zachovali zdravý rozum. Přicházejí z místa, kde je v našich pojmech všechno proměnlivé - fyzická realita, čas a mohu s určitostí tvrdit, že i morálka. Jsou nám tak vzdálení, že jim musíme připadat jako bakterie. Je tohle definice božství? Tato otázka znepokojovala už tolik lidí a je důvodem, proč se já uchyluji k víře: nedokážu přijmout představu, že je moc bez morálky omluvitelná. Musí přece existovat nějaké vědomí správného a špatného, dobra a zla. Musí. Ale to jsem odbočil. Church se také dozvěděl, že Fomoriané porušili dávnou dohodu a vrátili se na zem. Tuatha Dé Dannany, jediné, kteří jim mohli čelit, rozprášilo takzvané Kouzlo přání; někteří byli uvězněni, jiní dočasně zkorumpovaní mocí Fomorianů; hrstce z nich se podařilo uprchnout. Úkolem Churche a dalších Bratří a sester draků bylo najít čtyři dávno ztracené mýtické předměty, které kdysi patřily Tuatha Dé Dannanům, a

použít je k přivolání jejich rasy z různých míst, do nichž byla zahnána. Čtyři talismany: kámen, meč, oštěp a kotel: další archetypy nesmazatelně vryté do lidského vědomí. A to vše museli zvládnout do beltainu - prvního května -jinak budou Tuatha Dé Dannanové ztracení navždy.

Church tento úkol váhavě přijal a vrátil se s Laurou na zem. Ruth mezitím unikla útoku Fomorianů, ale Tom zmizel. Trojice pokračovala dál pod vedením Hledače cesty, dalšího mýtického artefaktu v podobě lucerny s plamínkem modré energie; toto blikající světýlko jim ukazovalo cestu k talismanům.

Jejich prvním cílem bylo Avebury a jeho obdivuhodný kruh z kamenů. Tam se setkali s mužem známým jako Dozorce kostí, starcem považujícím se za hlídače starých posvátných míst a opatrovníka dávné moudrosti. Jeho lidé kdysi předávali v hlohových hájích své vědění Keltům, než je invaze Římanů zahnala do podzemí. Dozorce kostí trojici ukázal tajný vchod do místa ležícího pod Avebury, kde je modrý oheň nejmocnější a hlídá ho Bájné zvíře. Laura tam získala první z talismanů. Keltové ho znali jako *Lia Fál* a při doteku pravého krále země měl hlasitě vykřiknout; což k Churchově nemalému údivu udělal, sotva jej vzal do ruky.

Poté se rozloučili s Dozorcem kostí a pokračovali v pátrání. Tehdy si uvědomili počátek rozvratu toho, co dosud arogantně považovali za jediná pravidla bytí; veškerá technická zařízení začala nevysvětlitelně selhávat. Bylo to znamení, že věci se skutečně mění a na nic už se nedá spoléhat.

Když jim vypovědělo auto, utábořili se ve venkovské krajině nedaleko Bristolu. Church se tu seznámil s mladičkou dívenkou, která se také jmenovala Marianna. Je vcelku pochopitelné, že Churche, pohrouženého v pochmurné vzpomínky a vyhlídky do budoucna, okouzlila její veselá, optimistická osobnost, ale z nějakého důvodu přesahujícího pouhou shodu jmen, si současně vytvořil psychologickou vazbu mezi touto dívkou a svou přítelkyní, kterou tolik postrádal. Děvčátko mu dalo medailonek s fotografií Diany, princezny z Walesu, tragické postavy, v níž malá Marianna vkládala velkou víru a naději.

Té noci i Ruth zažila setkání, které jí změnilo život. V temném lese se znovu ocitla tváří v tvář trojité bohyni matka-panna-bába, která ji žádala o pomoc a věnovala jí *průvodkyni*, sovu, jež však byla víc než pouhá sova.

Churchův plán vrátit druhý den medailonek Marianně se nezdařil, protože našel dívenku na pokraji smrti; prohrávala svůj boj s hematomem, který měla v mozku už několik měsíců. Church spolu s ostatními urychleně

dopravil Mariannu do nemocnice v Bristolu k okamžité operaci, která jí mohla zachránit život. Ale v jejím průběhu opět selhala technika. Byla noc, venku zuřila bouře a nemocnice se ponořila do tmy. Když se Church probral z krátké ztráty vědomí, upoutaly jeho pozornost výbuchy záhadného čistě bílého světla. Šel za nimi a našel malou Mariannu mrtvou; ale dívenka našla v posledních okamžicích svého života někde ve svém nitru sílu, která vyléčila všechny pacienty onkologického oddělení. Považovali to za znamení, že v těchto dnech, kdy se všechno jako by řítilo do temnoty a děsu, zůstává místo i pro zázraky.

Church si ponechal dívenčin medailonek a s Ruth a Laurou pokračovali na jih, kam je vedla lucerna. Zastavili se u motorestu na M5, kde je opět ohrožoval černý Shuck, což bylo varování, že je jim Divoký hon v patách. Pokračovali dál do Dartmooru a tam se ubytovali v odlehlém hostinci, aby si užili chvilku klidu a lépe se vzájemně poznali. Ale té noci Divoký hon vedený Erl-Kingem zaútočil plnou silou a mnoho návštěvníků hostince se stalo jeho obětí. Trojice společníků se rozhodla rozdělit v naději, že se jednomu z nich podaří odlákat Honce pryč a umožní tak ostatním uniknout masakru. Ruth s Laurou se řítily autem na východ, zatímco Church vyrazil na terénním motocyklu přes bažiny. Jeho divoká jízda brzy skončila pádem do jedné z opuštěných důlních šachet rozesetých v této oblasti.

Ruth s Laurou se na vylidněné silnici setkaly se čtvrtým z pěti, Shavim, laskavým, pohledným, ohleduplným a inteligentním mladým Asiatem - ztělesněním toho, oč pětice usilovala. I on se podobně jako ostatní blízce setkal se smrtí: jako bisexuál byl na jedné londýnské ulici svědkem toho, jak záhadný útočník zavraždil jeho blízkého přítele. Po změnách, které postihly náš svět, v sobě objevil schopnosti, s nimiž by byl v dřívějších dobách považován za šamana.

Stěží se stačili vzájemně představit, když je dostihl Divoký hon. Následovala zoufalá noční jízda s lovci v patách. Podařilo se jim uniknout jen proto, že přišlo svítání a nadpřirozené síly ovládané neznámými zákony musely při prvních paprscích světla zmizet. Trojice se ocitla v Glastonbury, na místě s obrovským posvátným významem pramenícím jak z mého náboženství, tak z jakéhokoliv ducha projevujícího se v zemské energii (že by to bylo totéž?). V tomto mýtickém útočišti nemohli Fomoriané svůj vliv uplatnit.

Church se mezitím probudil v řetězech v opuštěném dole hluboko v podzemí Dartmooru; byl vězněm Fomorianů. Spolu s ním byl v kobce i

pátý z pěti, Ryan Veitch, mladý, fyzicky zdatný muž z jižního Londýna, který se už od raného mládí pohyboval ve světě plném drobných zločinů. Veitch měl tělo pokryté tetováním znázorňujícím podivné sny, které ho pronásledovaly od dětství. Ale nejvíce ho trápilo, že při pokusu o loupež ve stavební spořitelně nechtě zavraždil člověka. Jak se později ukázalo, tento muž byl strýcem Ruth Gallagherové. To udělalo z Ruth a Veitche nepřátele.

Churche a Veitche mučil odporný, sadistický Calatín, jenž byl Fomorianem jen napůl. Calatín byl vůdce hlavního kmene Fomorianů, který dosáhl nadvlády po dávném rozpadu nejvyšší moci Zla ovládající a formující jejich rasu. Tato moc, jak brzy všichni zjistíme, byla Keltům známá jako Balor, jednooký bůh smrti, ale ani tento popis nevystihuje sílu zosobňující definitivní temnotu, definitivní zlo a konec všeho. Přesto Calatínova dráha nevedla přímo; docházelo ke vzpourám v jeho řadách a o vůdčí postavení usiloval další, menší kmen Fomorianů vedený čarodějem Mollechtem. Vládu mohl získat jen ten, kdo zničí Bratry a sestry draků a získá čtyři talismany.

Church se v cele znovu sešel s Tomem, jehož Fomoriané zajali už po událostech v Salisbury. S přispěním tajemné ženy z Pozorovatelny trojice vězňů uprchlá a pokračovala ve svém poslání.

Ruth, Laura a Shavi sledovali v Glastonbury stopy, které je nakonec dovedly ke mně a k tajemství, jež jsme já a mí předchůdci strážili tak dlouho: k tajné skrýši hluboko v pahorku Glastonbury Tor s kotlem, jedním z talismanů, který já znám též jako svatý grál. Krátké setkání s nimi změnilo můj život a připravilo mě na pozdější strádání; dokonce i mně bylo zřejmé, že jsou výjimeční, a možná naší jedinou nadějí. Odešli do toru provázeni mými modlitbami.

Church, Veitch a Tom pomalu postupovali přes Cornwall, kde si Church při dalším zjevení mrtvé přítelkyně poprvé uvědomil, že Marianna si nevzala život sama, ale byla zavražděna. Toto poznání se stalo dalším bodem zvratu. Nakonec dorazili do Tintagelu, jednoho z legendárních domovů krále Artuše. Tam jim Tom odhalil, že Artuš nebyl skutečná osoba, ale symbol něčeho, co nazval duchem Pendragonu, síly obsažené v modrém ohni, která spojuje jejich pětici. Prohlásil, že mýty a legendy jsou tajemstvím dějin; kódem vepsaným do krajiny.

Pod Tintagelem našli druhý z talismanů - meč. Sotva jej měli v rukou, znovu se stali terčem útoku. Tentokrát za ním stál Mollecht, kterého vlastní

diletantské hrátky s černou magií proměnily v pouhý svazek energie, obsažený v nepřetržitém kroužení vran. Trojice mužů, odříznutá nepřáteli na pustém skalisku, se nakonec pokusila zachránit skokem do rozbouřeného moře.

To mělo znamenat jistou smrt, avšak oni se znovu zrodili z vln, první z mnoha vzkříšení, které jim upevnilo reputaci, když jejich příběh později vešel ve všeobecnou známost. V tomto případě se stal jejich zachráncem Tom, muž, který neustále prohlašoval, že nedokáže vyslovit lež, ale jen vzácně utrousil nějakou pravdu.

Nemluvností maskoval jak svou pravou identitu, tak své schopnosti; už dříve dal najevo, že je zdrojem moudrosti, ale neměli ani tušení, že má něco, co se dá označit pouze jako magie: schopnost ovládat - i když jen v menším rozsahu - modrý oheň. Jakmile spadli do vln, dokázal soustředit mysl tak, aby je přemístil po liniích zemské energie k dalšímu uzlu.

A tak Ruth, Laura a Shavi, kteří seděli na vrcholku Glastonbury Tor a připravovali se na hledání třetího talismanu, s úžasem spatřili, jak nedaleko nich spadli z oblohy Church, Tom a Veitch, s plícemi plnými mořské vody, přestože byli na nejvyšším bodě souše táhnoucí se široko daleko kolem nich.

Tehdy se poprvé sešlo všech pět Bratrů a sester draků a po vstupu pod Glastonbury Tor vykonali iniciační vkročení do jiného světa, do Tuna n'Og, Země věčného mládí, domova bohů. Třetí talisman se skrýval hluboko v chrámu, hlídaný podivnou zrcadlovou chodbou. Zrcadla ukázala každému z pětice to, čeho se bál nejvíc, ale Churchovi se podařilo mezi nimi projít a zmocnit se kotle. Kéž bych byl u toho, když se vrátil do Glastonbury, abych spatřil svatý grál, ztělesnění Boží lásky a moci, vynesený na světlo poprvé po celých věcích. Ačkoliv pochází z předkřesťanského období a vyvrací tak podvržené příběhy o ukřižování, je něčím tak úžasným, že může pocházet pouze od Boha.

Ale pětice se nezabývala podobnými záležitostmi; pro ně to byl pouze nástroj k záchraně našeho světa. Z Glastonbury se všech šest společníků vydalo do jižního Walesu, aby získali poslední talisman - Lughův oštěp. Jednu jeho část našli v lese uťatých hlav na ostrově Caldey nedaleko lázní Tenby, zatímco hrot se skrýval pod hradem Manorbier stojícím nedaleko na pevnině. Jakmile dali obě části dohromady, zdálo se, že jejich úkol skončil; avšak Fomoriané se pochopitelně nemohli s jejich vítězstvím smířit.

Té noci zaútočil Divoký hon nejzuřivěji. Společníci statečně bojovali, ale jejich síla se nemohla rovnat nadpřirozené moci protivníka. Nakonec se Ruth v hrdinském sebeobětování vrhla proti Erl-Kingovi a vrazila mu Lughův oštěp do hrudi. Když se oba zřítili v noci ze svahu, ostatní považovali Ruth za mrtvou. Ta však přežila a stala se svědkem podivné proměny Erl-Kinga. Nestvůrný vůdce Divokého honu byla jen jedna z jeho podob; byl příslušníkem Zlaté rasy, jednou z nejstarších bytostí spřízněných s přírodou, kterou Keltové nazývali Cernunnos. Ale i to byla jen jedna z mnoha tváří tohoto proměnlivého archaického božstva. Fomoriané se ho zmocnili a ovládali Kouzlem přání, ale Lughův oštěp ho osvobodil. Na důkaz vděčnosti nabídl Ruth ochranu a vypálil jí do dlaně svou pečeť.

Po ústupu Divokého honu skončila i bouře a společníci mohli pokračovat ve své misi, nebo si to alespoň mysleli. Následující ráno šli nakoupit zásoby a nechali Lauru hlídat talismany. Tehdy ji přepadl Callow, kterého od toho večera v hospodě v Salisbury neviděli, a téměř ji zabil. Přijal totiž záštitu Fomorianů a stal se zrádcem své rasy. Sebral talismany a ještě zohyzdil Laurinu tvář řeznými ranami žiletkou.

Ze všech hráčů v této velké hře mě Callow stále děsí nejvíc. Často přemýšlím, jakou měl motivaci, aby se dal dohromady s bytostmi tak cizími a mocnými, že ho mohly na místě zašlápnout do prachu. Neměl lehký život, to jistě, ale je to dostačující ospravedlnění, aby získal osobní uspokojení na úkor všeho ostatního na této planetě? Nyní se mi zdá, že Callow byl antitezí pětice Bratří a sester draků. Ti, když byli postaveni před úkol, jenž pro ně znamenal jen nebezpečí a utrpení, se nesobecky odevzdali. Callow stál před stejnou volbou a zvolil vlastní prospěch. Takže tady máme to nejlepší a nejhorší z lidství.

I s polomrtvou Laurou neměli ostatní jinou možnost než pronásledovat Callowa. Hnali se za ním až do Jezerní oblasti, kde došlo k dosud největší zradě. A tím zrádcem byl Tom, i když ne všechna vina byla na něm. Fomoriané mu ve vězení vložili do hlavy Caraprixe, což, jak už dnes všichni víme, jsou maličká stvoření měnící tvar, k nimž mají zvláštní vztah nejen Fomoriané, ale i Tuatha Dé Danannové. Tomovi se caraprix usadil v mozku a řídil jeho chování. Přinutil ho přivést ostatní do rukou Calatína. Jedině Ruth se podařilo uprchnout; přitom se setkala s moudrou ženou, která jí ukázala její osud velitelky mocných sil vycházejících z měsíční říše trojité bohyně. Za několik málo hodin Ruth znovu dokázala svou cenu tím,

že zachránila ostatní, zatímco se kmeny Mollechta a Calatína bláznivě rvaly nad zajatci. S talismany opět ve svém držení pak utekli do Skotska.

Brzy se však objevil další problém. Jenom Tom věděl, jak použít talismany k přivolání Tuatha Dé Danannů, a přitom byl pořád ovládán Caraprixem. Zatímco Laura měla stále blíž ke smrti, Tomovi zbylo ještě tolik svobodné vůle, aby je dovedl k dalšímu místu průniku, kudy prošli do Dalekých zemí. Sešli se tam s Ogmou, strážcem moudrosti, jedním z mála ze Zlaté rasy, kteří unikli Kouzlu přání. Ten použil své léčitelské umění získané od boha nazývaného Kelty Dian Cécht, odstranil Tomovi z hlavy Caraprixe a uzdravil Lauru. Tam se také dozvěděli skutečný cíl Fomorianů: přivést na zemi Balora a tím nás všechny zničit. Také Tom jim odhalil něco, co je šokovalo: ve skutečnosti byl Thomas Learmont, statkář z třináctého století, který proslul jako slavná postava skotské mytologie Thomas Veršotepec. Podle starých legend se propadl do země vil a dostal od jejich královny mýtickou moc. Jenže realita byla mnohem krutější. Když se Thomas ocitl v Tír na n'Og, byl podroben mučení a zázrakům Tuatha Dé Danannů, rasy nám tak vzdálené, že jí nic neříkalo utrpení, které svými činy lidem způsobuje. Je pochopitelné, že ho ten zážitek silně změnil po psychické i fyzické stránce. Získal prorocký dar a jeho dlouhý život byl důsledkem opakovaných pobytů v jiném světě, kde čas neplyne spojitě.

Pobyli v tomto útočišti nějakou dobu, aby si odpočali a nabyli sil. To také dovolilo Churchovi a Lauře naplnit jejich dlouho doutnající vzájemnou náklonnost. Pak je jejich poslání zavedlo do hradu Dunvegan na ostrově Skye.

Zvláštní deformací času, k níž došlo v Dalekých zemích, se vrátili zpět do dne mezního termínu, na svátek beltain. Když mířili ke Kyle of Lochalsh, aby přepluli na Skye, projížděli kolem něčeho, co vypadalo jako středověké bojiště pokryté krví a těly nespočetných vojáků očividně padlých v poslední bitvě s Fomoriany. U Kyle of Lochalsh zjistili, že město je v plamenech a všichni obyvatelé jsou mrtví. Fomoriané se shromáždili za úžinou na pobřeží Skye jako neproniknutelná bariéra mezi pěticí a Dunveganem.

Jedinou možností bylo vzít člun a pokusit se obeplout Skye k hradu na severozápadním pobřeží, ale moře hlídal zuřivý mořský had. Shaviho šamanské schopnosti ho sice dokázaly zkrotit, ale strašlivé vypětí sil mu přitom poškodilo mysl.

U Dunveganu nechali Shaviho v člunu a Ruth, Laura a Tom šli přivolat Tuatha Dé Dananny. Church s Veitchem spěchali na další místo průniku známé jako Vílí most, aby se tam pokusili zdržet útok Fomorianů. Nikdo ze společníků si v plné míře neuvědomil, jak je tento nepřítel nevyzpytatelný; zasel semena svého plánu dávno předem. *Roisin Dubh*, kterou Church dostal od ducha Marianny, pocházela od Fomorianů; byl to Ledový polibek, jemná síla, která postupně ničí svého držitele. Fomoriané věznili, mučili a zneužili duši Marianny, jeho velké lásky, aby s ním mohli manipulovat. Church v boji s Calatínem zemřel přesně tak, jak mu bylo předpovězeno na Pozorovatelně.

Ale v tom strašlivém novém světě není smrt koncem. Ostatním se podařilo osvobodit Tuatha Dé Dananny, kteří Fomoriany zahnali. Přiložili pak Churchovi k ústům kotel Dagdy, zázračný svatý grál, a jeho úžasná moc mu vrátila život. Znovuzrozený na svět - vyhýbám se výrazu *vzkříšený*, ačkoliv přemýšlím, jak bude na tuto událost pohlíženo v budoucnu - se Church zásadním způsobem změnil; kontaktem s grálem do něho přešla určitá esence Tuatha Dé Danannů, ale také v sobě dále nesl nákazu Fomorianů. V jeho nitru bojovalo světlo s tmou.

Pak přišla ta nejtrpčí rána. Jelikož Churchova slabost dovolila, aby do něj pronikla nákaza Fomorianů, Tuatha Dé Danannové jim odmítli pomoci. A co bylo ještě horší, společníci zjistili, že ti, které považovali za zachránce, jsou stejně nevyzpytatelní a bezohlední jako nepřítel, jehož zahnali. Tuatha Dé Danannové jim odhalili, že své plány začali uskutečňovat už před mnoha lety: zpoza bariéry tajně manipulovali s Bratry a sestrami draků po celý jejich život. Aby v nich probudili dostatečně silnou duši Pendragonu a ochotu pomoct Tuatha Dé Danannům, museli být všichni poznamenáni smrtí. A tak Tuatha Dé Danannové využili agentů k vraždě Marianny, Shaviho přítele i Laušiny matky a obratnou manipulací přiměli Veitche, aby zabil Ruthina strýce, což bylo příčinou smrti jejího otce. Skutečnost, že za jejich životní prokletí může rozmar vyšší moci, jim ukázala zavrženíhodnou bezcitnost Tuatha Dé Dannanů v plném světle. Toto odhalení je téměř zničilo. Fakt, že přežili, je dokladem jejich nezlomného ducha a pomyšlení na to mi přináší útěchu a naději v těchto temných časech.

A tak se Tuatha Dé Danannové rozptýlili po světě, neomezovaní žádnými pravidly, nijak se neostýchající mučit a zabíjet lidské bytosti, které považují za méně než nic. Naši společníci byli ve svém zoufalství pře-

svědčeni, že vlastně umožnili to, čemu se snažili zabránit: zkázu všeho, co jsme tady na Zemi vytvořili.

Ale život jde dál a naděje nikdy neumírá. Naši společníci, jak všichni víme, se nevzdali. Zocelení zkušenostmi se semkli a hledali sílu ve své křehké lidskosti.

Neodradilo je ani vyhlášení stanného práva a nevyslovené přiznání vlády, že není v její moci čelit neznámým silám. Vláda pochopitelně celou dobu věděla, co se děje; nepochybuji, že ne zcela přesně, ale rozhodně dostatečně na to, aby zarazila jakékoliv mediální zprávy o narůstající krizi. A tak byli lidé ponecháni v nevědomosti až do posledního, nejstrašnějšího okamžiku.

Ale to jsem opět odbočil. Toto není příběh o politicích nebo armádě, ale o všem, co je dobrého na lidských duších. O naději a víře, o hledání smyslu ve světě potácejícím se v temnotě. Možná zažehne světlo, které osvítí cestu kupředu. Nové legendy pro nový věk.

Ale mé oči zeslábly. Dlouhé psaní při blikajícím plamínku svíčky si vybralo svou daň a já sním o době, kdy jsme brali svítící žárovky v domech za samozřejmost. Stále však zůstává mnoho k vyprávění: slavné bitvy, velké lásky, úzkost a zázraky, intriky a zrada, obětování a smrt. Ale především to, co znamená být člověk.

James Watchman
Salisburská katedrála
Rok jedna NVT (nového věku temna)

PROLOG

Život za války

2. května, 8.00 ráno; nad kanálem La Manche:

„Někdo musí mít nějakou představu, co se to děje.“ Justin Fallow pozoroval stísněné výrazy na tvářích letušek, nervózně si přitom pohrávaje s miniaturními lahvičkami alkoholu na podnose. Bylo udivující, jak drobná narušení hladkého toku života dovedou zneklidnit víc než velké šoky. Z toho, jak se tvářily, pochopil, že tentokrát se změnilo něco podstatného; nikdy neviděl žádnou z nich bez dokonale nacvičeného úsměvu perlových zoubků rámovaných leskle rudou rtěnkou.

„Nehodlám se kvůli tomu připravit o spánek. Za pár dní se všechno zase vrátí k normálu.“ Colin Irvine tupě hleděl okénkem na nadýchaná bílá oblaka. Odraz skla ukazoval ztrhaný obličej s propadlými tvářemi. Vypadal starší, než kolik mu skutečně bylo. Cesta do Paříže se vydařila lépe, než očekával; obchodní jednání proběhlo rychle, pak dva dny dobrého jídla a kvalitního vína a jedna rušná noc v bordelu. Z nadměrného pití cítil stále mírnou podroušenost a byl by šťastnější, kdyby Justin před přistáním letadla alespoň na chvilku zmlkl.

„Přál bych si sdílet tvůj optimismus.“ Alkohol rozmazal Fallowův přízvuk ze státní školy a mluvil příliš hlasitě. Trhnutím hlavy odhodil patku vlasů, která mu sklouzla do očí, a luskl krátkými prsty na jednu ze stevardek. „Tady, prosím. Ještě jednu vodku.“

„Rád se napiju jako každý, ale nechápu, jak se můžeš takhle nalévat v čase snídaně,“ poznamenal Irvine, aniž by odtrhl pohled od mraků.

Fallow si poplácal břicho. „Koňská fyzička, kamaráde.“ Když vodka dorazila, odstrčil umělohmotný pohárek stranou a napil se rovnou z lahvičky.

„Potřebuješ uklidnit?“ zeptal se Irvine a věnoval mu znechucený pohled.

„Ale co když se to během pár dní nespraví?“ Fallow nervózně bubnoval prsty na podnose. „Nemáme přece tušení, co se děje, tak jak to můžeme vědět? Když se člověk zničehonic dozví; že byla veškerá doprava vzduchem zastavena, na sebejistotě mu to příliš nedodá, jestli chápeš, jak

to myslím. *Tohle* určitě zní vážně.“

„Měli jsme štěstí, že jsme stihli poslední let.“

„Myslím tím, že takhle půjde brzy celá země ke dnu! Obchod to nemůže přežít.“ Jeho vyděšený výraz naznačoval, že právě pochopil dosah sledu svých myšlenek. „O drobné obchodníky tu vůbec nejde - domluví se rychle po telefonu. Ale co import-export? Celá globální ekonomika spočívá na—“

„Tohle mi nemusíš vysvětlovat, Justine.“

„Můžeš tu sedět a vrčet na mě, ale přemýšlel jsi o tom, co znamená—“

„Znamená to, že chvíli nedostaneme v obchodech banány a nebude fungovat mezinárodní pošta. Díkybohu máme internet.“

„Pořád si myslím, že jde o víc, než tušíme. Udělat tak drastický krok... Problém je, že nemůžeme věřit těm parchantům z vlády, že by se obtěžovali cokoliv důležitého nám sdělit, ať už patří ke kterékoliv straně. Vezmi si tu záležitost se šílenými krávami. Je zázrak, že ještě neběháme s vypoulenýma očima a pěnou u huby.“

„Asi ses včera v noci nepodíval do zrcadla...“

„To není legrace. Tak do toho, řekni mi, proč jsi tak klidný. Co mohlo něco takového způsobit?“

„Tak to proberme, Justine.“ Irvine začal počítat na prstech. „Hrozba stávkou dispečerů mezinárodní letecké dopravy, o které nám neřekli, aby nevyvolali paniku. Víš, pod jakým tlakem teď jsou vzhledem k rostoucímu počtu letů. Nebo do systémového softwaru ATC pronikl nějaký virus. Nebo globální poziční satelit zasáhl meteorit, takže piloti létají naslepo. Všechny ty občasné výpadky proudu, které jsme v poslední době měli, jsou příliš riskantní, pokud nezjistí příčinu. Nebo konečně objevili tu konstrukční chybu, která může za to, že v posledních několika letech letadla padají z oblohy jako mouchy.“

„O tom bych teď raději nemluvil, Coline.“

„Ty jsi s tím začal.“

Justin si chvíli mlčky sál dolní ret jako trucovitý školák a pak začal rovnat miniaturní lahvičky proti sobě. „Řekl bych, že všechny ty nafintěné servírky teď mají strach, že přijdou o práci,“ přemýšlel nahlas.

Zapraskání v reproduktorech je upozornilo, že bude následovat nějaké hlášení. „Hovoří váš kapitán. Očekáváme přílet na Gatwick za dvacet minut. Může dojít k malému zpoždění—“ Nastala nečekaná pauza, v pozadí bylo slyšet tlumený hlas a pak reproduktory oněměly.

Fallow podezíravě vzhlédl. „A co má znamenat tohle?“

„Mohl by ses uklidnit? To, že se bojíš nejhoršího, neznamená, že se to stane.“

„A to, že ty se nebojíš, neznamená, že se to nestane.“ Fallow se neklidně zavrtěl a podíval se na oba konce uličky.

To, co uviděl, ho zprvu zmátlo. Letadlem jako by se k němu blížilo nějaké vlnění. Tváře pasažérů vyhlížejících ven na pravé straně letadla se měnily, apatické výrazy lidí znuděně hledících na mraky se zvolna měnily jako pod taktovkou dirigenta. V prvním přílivu zmatku se Fallow pokusil rozluštit jejich výraz: šok, zklamání, úžas? Nebo zděšení?

A pak ho napadlo, že by měl pátrat po zdroji této záhadné změny. Ale než měl čas se rozhlédnout, letadlo se prudce naklonilo a kleslo; jeho žaludek se opozdil a on si na okamžik myslel, že bude zvracet. Ale potom převládl strach. Jeho tělo strnulo, křečovitě svíral opěrky, až mu zbělely klouby. Donutil se sehnout hlavu do klína. Vzduch naplnily výkřiky, ale zněly vzdáleně, jako by k němu přicházely skrze vodu. Pak si nepřímo uvědomil, že křičí on.

Letadlo se řítilo dolů tak prudce, že vibrace roztřásly celý jeho trup; když se na poslední chvíli vzepjalo v extrémním úhybném manévru, Fallow dostal strach, že mu upadnou křídla. V příštím okamžiku se letadlo kupodivu zase hnalo vzhůru v ostrém úhlu, který ho vtlačil do sedadla. Měl pocit, že každou chvilku ztratí vědomí.

„Víc toho nemůže vydržet,“ vymáčkl ze sebe.

Právě když se připravoval na rozpadnutí letadla ve vzduchu, pilot stroj vyrovnal. Fallow se hystericky rozesmál. „Co to do prdele mělo být?“ zeptal se vztekle.

Irvine se předklonil a zvracel přes opěradlo sedadla před sebou; pokusil se přikrýt si ústa rukou, ale tím jenom rozstříkl zvratky na větší plochu. Fallow znechuceně zaklel, ale třes zmítající jeho tělem mu nedovolil říct nic dalšího.

Jedna z letušek vyběhla z kabiny a nechala dveře, aby se zavřely samy, takže Fallow na okamžik zahlédl rozházené přístroje. Prodrala se k okénku a zvolala: „Můj bože! Měl pravdu!“

Všichni cestující se otočili jako jeden muž. Fallow se podíval kolem Irvinova bledého otřeseného obličeje na rozlehlou modrou oblohu. Sněhobílé mraky se převalovaly a vznášely jako bílková pěna, ale kromě nich nic jiného neviděl. Pak koutkem oka zachytil stín na bělostné vrstvě. Nejdříve ho napadlo, že se těsně vyhnuli kolizi s jiným letadlem, ale na to byl stín

příliš dlouhý a úzký a jako by žil vlastním životem. Současně se ozval zvuk podobný startu tryskového letadla a mračna se zbarvila červeně a zlatě. Okénko zakryl černý dým.

Fallow rázně postrčil Irvina zpět do sedadla a natáhl krk, aby viděl nahoru na oblohu. Vedle a trochu níž než letadlo letělo rychle a lehce něco, co vídal na obrázcích v knížkách, které četl v dětství. Zčásti to připomínalo ptáka a zčásti hada: šupiny kovově se lesknoucí v ranním slunci pokrývaly tělo vyzařující sílu a vlnivou pružnost, obrovská křídla zvolna prorážela vzduch. Na povrchu těla tančily červené, zlaté a zelené odlesky, takže připomínalo nějakého obrovitého mosazného robota z představ viktoriánských fantastů. Pod kostnatými výstupky a rohy na lebce plály rudé oči; jedno se otočilo a upřelo na Fallowa. V příštím okamžiku tvor zařval, otevřel tlamu dokořán a vychrlil oheň; působilo to víc jako přirozený projev než útok, něco jako páví ohon, ale všichni pasažéři polekaně odskočili od okének. Pak tvor předvedl výkrut odpovídající jeho velikosti, vznesl se vzhůru nad letadlo a slétl dolů na druhé straně.

Letadlem prolétla vlna šoku a strachu, ale rychle se rozptýlila. Zdálo se, že všichni zadržují dech. Fallow se rozhlédl kolem sebe a s údivem zjistil, že tváře předtím poznamenané cynismem nebo nudou náhle ožily; ať muž nebo žena, všichni vypadali jako děti. Dokonce i letušky se usmívaly.

Atmosféru náhle přerval výkřik ze zadní části letadla. „Podívejte! Tamhle je ještě jeden!“

Fallow uviděl v dálce druhého tvora, jak se noří a zvedá z mraků, jako by plaval na mořské hladině.

Opřel se v sedadle a vrhl na Irvina chladný pohled. „Za pár dní se všechno vrátí k normálu,“ vysmál se mu zpěvavým tónem dětské říkanky.

+ + + + +

2. května, 11.00 dopoledne; jaderná elektrárna v Dounreay, Skotsko:

„Nevím, co od nás čekají!“ řekl Dick McShay rozčileně. Odhodil pero na stůl a vtom si uvědomil, jak je patetický. V jedenačtyřiceti předpokládal příjemnou, klidnou kariéru u *British Nuclear Fuels Ltd*.; bude dozírat na detoxikaci elektrárny, která měla probíhat mnohem déle, než on bude žít. Měla to být perspektivní práce bez velkých stresů, když nepočítal bránění médiím v přístupu k informacím o kontaminacích, únicích a skoro-katastrofách. Rozhodně žádné krizové situace. Upřel šedé oči na svého

zástupce Nelsona, který se tvářil velice znepokojeně. „Nemám ve zvyku střílet posly špatných zpráv, Williame, tak mi odpověz.“

Nelson, který byl o čtyři roky mladší než McShay, o něco elegantnější, ale úplně bez charizmatu, si chvíli nervózně sál dolní ret; odporný zlozvyk, pomyslel si McShay. „To, co chtějí,“ začal opatrně, ‚je jistota, že v několika příštích týdnech radiace nezasáhne většinu Skotska. Nerad bych, aby to znělo ukvapeně,“ dodal spěšně, „ale tohle je podstata. Ty výpadky elektřiny—“

McShay si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Nejen elektřiny, Williame, ale veškeré techniky. Nemá smysl to popírat. Týká se to i mechanických procesů. Může to někdo vysvětlit? Kdybych byl pověrčivý...“ odmlčel se. „I tak bych měl problém s vysvětlením. Ty málem osudové chyby v několika posledních týdnech...“ Nemusel zacházet do podrobností; Nelson byl u toho, když propukla panika a všichni si mysleli, že zemřou, protože přestalo fungovat chlazení a nepochopitelně selhal bezpečnostní systém; přesto to vždycky skončilo těsně před tím, než celá elektrárna vyletěla k obloze. Nedokázal říct, jestli měli smůlu nebo štěstí, ale dělalo to z něj starce.

„Takže odstavujeme—“

„Jistě, ale copak si neuvědomují, že to není jako otočit vypínačem? Ten termín je naprosto šílený. I když se do toho pustíme hned, nemůžeme to stihnout.“

„Jsou zoufalí.“

„A nelíbí se mi ani to, že tu máme tyhle.“ Zlostně se podíval prosklenou stěnou obklopující jeho kancelář. Všude kolem stáli příslušníci speciálních jednotek, obličeje maskované kryty z kouřového plexiskla, samopaly připravené na hrudi; jejich nehybnost a neosobnost jim dodávala nelidský vzhled mýtických soch čekajících na probuzení nějakým kouzlem. Dorazili za svítání, obsadili životně důležité úseky, jako by elektrárnu důvěrně znali - což vlastně byla pravda, i když tu nikdy předtím nebyli. *Pro ochranu*, oznámili. Ne *hlídat*. Ani *nutit silou*.

„Všechna strategicky důležitá zařízení jsou pod dozorem, Dicku. Tak mi to řekli. Má to zůstat v tajnosti—“

„Tak jak to víš?“

Nelson se jenom pousmál. „Můžeme je stejně dobře ignorovat. Je to jejich práce, patří to k výjimečnému stavu.“

„Co hodlají udělat, když termín nestihneme? Postřílejí nás?“

Nelsonův výraz naznačoval, že to nepovažuje za nemožné.

„Nikdy jsem si nemyslel, že budu pracovat pod namířeným samopalem. Jestliže se nedůvěřuje nám, proč bychom měli důvěřovat my jim?“

„Zoufalé časy, Dicku.“

McShay vrhl na Nelsona podezíravý pohled. „Doufám, že jsi na naší straně, Williame.“

„Tady snad žádné strany nejsou, nebo ano?“

V místnosti venku náhle zaplálo výstražné světlo a zalilo je svou rudou září. Současně se ozvalo uširvoucí bzučení alarmu. Speciální jednotky byly okamžitě v pohybu.

„Sakra!“ McShay podrážděně zavřel oči; tohle bylo narušení bezpečnostní zóny. „Co to do prčic zase je?“

Nelson už byl u telefonu. Zatímco poslouchal, McShay pozoroval nechápavý výraz jeho tváře.

„Co je to za poruchu?“ zeptal se ho unaveně, když položil sluchátko.

Nelson na něho chvíli prázdně zíral, než odpověděl: „Někdo vnikl—“

„To vím! Ječí přece ten zatracený alarm!“

„—do jádra reaktoru.“

McShay mu vrátil nechápavý pohled a pak řekl: „Ty ses zbláznil.“ Zvedl telefon a poslechl si koktavé hlášení, pak vyběhl z kanceláře s Nelsonem v patách.

+ + + + +

McShayovi neunikla fraškovitá paradoxnost skupiny těžce ozbrojených vojáků mířících na dveře vedoucí do místa, kde nemohl žádný člověk přežít, ale technici byli nadále přesvědčení, že někdo tam je. Prodral se mezi ozbrojenci k řídicímu panelu. Rex Moulding se tvářil tak znepokojeně, jak je v lidských možnostech.

Když se McShay přiblížil, pokynul k vojákům. „Co tady dělají? Tohle není vojenské zařízení.“

McShay odbyl jeho otázku zlostným máchnutím ruky. „S kanadskými žertíky ses zpozdil tak o měsíc, Rexi.“

„To není žert. Podívej se sem.“ Moulding ukázal na řadu monitorů.

McShay si je po řadě prohlédl. Ukazovaly pod různým úhlem nejnebezpečnější a nejzabezpečenější úseky kolem reaktoru. „Nic tam není,“ poznamenal za okamžik.

„Dívej se dál.“

McShay vzdychl a pokusil se udržet pozornost. O vteřinu později prolétla přes jeden z monitorů nějaká šmouha. „Co to bylo?“

Zamlžení bliklo na dalším monitoru. „Zdá se, že kamery to nedokážou zachytit,“ poznamenal Moulding.

„Co tím chceš říct?“

Zavládla dlouhá pauza. „Nevím, co tím chci říct.“

„Je to nějaká závada?“

„Ne, určitě tam někdo je. Přes zeď jsou slyšet zvuky, které to vydává.“

Výraz McShayovy tváře Mouldinga varoval, aby neříkal další pitomost. „To?“

Moulding sebou trhl. „Bob Pruett tvrdí, že to viděl, než to tam vlezlo...“

„Kde je?“ vyštěkl McShay.

Když se rozhlédl, uviděl robustního padesátníka, který se se zaraženým výrazem v obličeji prodíral mezi vojáky.

„Takže?“ zeptal se nekompromisně McShay.

„Viděl jsem to,“ řekl Pruett se silným skotským přízvukem. Pohledem hledal podporu u Mouldinga.

„Raději mu to řekni,“ poradil mu Moulding.

„No, vím, že to zní zatraceně směšně, ale tak jsem to viděl. Mělo to parohy.“ Roztáhl prsty na obou stranách hlavy; McShay na něho zíral jako na blázna. „Ale byl to člověk. Tedy šlo to jako člověk. Vypadalo to jako člověk - dvě paže, dvě nohy. Ale jeho obličej nevypadal lidsky, jestli víte, jak to myslím. Mělo to červené oči. A srst nebo listí—“

„Tak co?“

„Prosím?“

„Srst nebo listí. Co z toho?“

„No, obojí. Vypadalo to, jako by vyrůstalo jedno z druhého, po celém těle.“

McShay pozorně sledoval Pruettovu tvář, a když neobjevil žádnou zkroušenost, zmocnil se ho zvláštní pocit; viděl jenom šok a nevěřícnost, a o to hůř se cítil. Moulding náhle zpozorněl a upřel zrak najeden z monitorů. „Přichází to sem,“ řekl tiše.

McShay se automaticky otočil k bezpečnostním dveřím. Slyšel skrz ně vzdálený zvuk, něco jako zvířecí řev nebo kvílení větru ve vysokých stromech.

„V jádru stoupá teplota,“ zvolal Nelson z druhého konce místnosti.

Spustil se další alarm a nyní se disharmonicky mísil s prvním; McShaye z toho začala bolet hlava. „Nenaskočil bezpečnostní systém," pokračoval Nelson. Vytáhl mobilní telefon a vymačkával nějaké číslo; McShay se podvědomě podivil, komu volá.

„Už je to skoro tady," ohlásil Moulding. McShay nedokázal odtrhnout oči od bezpečnostních dveří; byl doslova ochromený očekáváním. Ten děsivý zvuk teď byl silnější, pronikal i přes ochranný plášť. Nechápal, jak vojáci dokážou v tom zmatku zuřícím kolem nich stát tak nehybně; jejich zbraně stále mířily na dveře a hlavně se jim ani nezachvěly.

Jejich velitel se krátce podíval na McShaye a pak vydal rozkaz: „Jestli to projde, okamžitě spusťte palbu."

Jaký to má smysl? pomyslel si McShay. *Je to v jádru reaktoru a pořád to žije!* Zmocnila se ho neblahá předtucha.

Náhle zaznělo bušení na dveře, které se prohýbaly stejně snadno jako hliníková fólie; McShay měl pocit, že na nich vidí otisky rukou. Vojáci mimoděk o krok ucouvli. Řev, který se nepodobal ničemu, co kdy slyšel, nyní přehlušoval alarmy.

„Nechci říkat samozřejmé, ale jestli ty dveře povolí, k dekontaminaci bude potřebovat víc než osprchování," poznamenal Moulding tichým hlasem jiskřícím napětím.

McShay se okamžitě probral z ochromení; pomyšlení, že bezpečnostní dveře konstruované tak, aby vydržely přímý nukleární zásah, mohou povolit, bylo tak nepředstavitelné, že jeho mozek vůbec nepomyslel na důsledky.

„Všichni zpátky!" zařval. „Musíme uzavřít tento prostor—"

V příštím okamžiku dveře explodovaly. McShay krátce zahlédl postavu, která se vynořila, a pak v bouři oslepujících záblesků a rachocení propukla palba. Potom je všechny zalila vlna měkkého bílého světla z jádra reaktoru.

+ + + + +

První, kdo uviděl, co se stalo v jaderné elektrárně v Dounreay, byl nějaký farmář projíždějící na traktoru po pobřežní silnici. Pohled byl tak bizarní, že odstavil traktor na krajnici a šel se podívat, jestli to není mámení vytvořené mlžným oparem. Dobře známá modernistická stavba zmizela za neproniknutelnou stěnou vegetace: z betonu a asfaltu vyrazily vzrostlé stromy, břečťan obrostl ploty a zdi, po zdech administrativní

budovy šplhaly šípky a klematis, auta zmizela pod porosty popínavých rostlin. Zelení se prohánělí králíci, veverky a ptáci. A pokud by se někdo rozhodl zkontrolovat radiaci, žádnou by nenašel, dokonce ani tam, kde bývalo jádro reaktoru. Stejně marně by hledal jakoukoli stopu, že uvnitř kdy byli nějací lidé.

+ + + + +

2. května, 20.00 hodin; News International; Wapping, London:

„Nemá smysl, abychom tu byly.“ Přízvuk ukazoval na východní londýnské předměstí. Lucy Manningová opakovaně mačkala tlačítko výtahu a pak podrážděně přešlapovala z nohy na nohu, zatímco tlumené osvětlení sestupovalo po číslicích označujících patra. Bylo jí něco mezi dvaceti a třiceti a odbarvené světlé vlasy rámovaly tvář s tvrdými rysy vojáka první linie.

Kay Blissová vedle ní byla něco jako věrný zrcadlový obraz nebo opičící se sestra, ale tento vzhled a přízvuk byly součástí oficiálního stylu; hra, kterou obě dobře uměly. „Vykašli se na to, Lucy, platí nám, nebo ne? Nemuset stát do časných ranních hodin přede dveřmi nějakého blbce je příjemná změna.“ V jejím hlase zaznívaly tvrdé vokály rodačky ze Skotska, ačkoliv když chtěla, tak to dokázala skrýt.

„V redakci trvale sedí nějaký idiot z Downing Street,“ pokračovala Lucy. „Pročítá všechny texty a vpisuje značky *deleatur* u tohohle, *deleatur* u tamtoho. Brzy budeme vypadat jako laciný bulvár. Zprávy o svatbách slavných a fotky z obědů rotariánů.“ Lucy vešla do výtahu hned, když se dveře otevřely, a pak nervózně ťukala nehty na kovovou stěnu kabiny. „Tak dělej. Proč jsou tyhle věci tak zatraceně pomalé? Při všech technických vymoženostech, které tady máme, by sis myslela, že dokážou sehnat rychlejší výtahy.“

„Vlastně bychom je neměly používat. S těmi věčnými výpadky proudu—“

„Jako bychom měly čas lítat celý den nahoru a dolů po schodech.“

Kay zadržovala dech, dokud výtah nezastavil v patře s redakcí. Nedávno strávila hodinu uvězněná v kabině se třemi opičáky z nákladního oddělení, což byl zážitek, který si nepřála opakovat.

Lucy ještě pořád mluvila, když vybíhaly otevřenými dveřmi. „Začalo to tím teroristickým útokem na M4—“

„To dělal Damon.“ Kay se na okamžik tvářila překvapeně. „Teroristé?“

„Museli to být teroristé. Stalo se to krátce před vyhlášením stanného práva.“

„Někdo říkal, že tam spadlo americké letadlo s atomovými bombami.“ Lucy pokrčila rameny. „A potom ty telefonáty lidí, co tvrdili, že viděli jakési obludy, které chrlí oheň.“ Strčila do lítaček. „Občas si přeji, abych pracovala pro FT.“

V redakci bylo po odchodu denní směny ticho. Vedoucí redaktor noční směny četl zprávy tiskové agentury pomalu běžící na monitoru počítače a líně žvýkal sýrovou tyčinku. Jeden ze sportovních redaktorů hlasitě hvízdl.

„Ahoj, drahoušku,“ zavolala na něho Kay s veselým zamáváním.

„Ti mají kliku,“ zamumlala mrzutě Lucy. „Jejich turnaje v člověče nezlob se nikdo necenzuruje.“

„Ty nemáš nejlepší náladu, co?“

Ušly několik kroků, než Lucy odpověděla: „Dneska jsem měla hotovou bombu a stáhli ji.“

„Tak to vysvětluje všechno. Rozhořčená a vyždímaná, žádná sláva z článku na první stránce. O čem to bylo?“

„Vyvraždění celé jednotky námořní pěchoty na Skotské vysočině. Horký tip od mého člověka na štábu.“ Vysunula dolní ret jako trucovité dítě.

„Páni. To je fakt něco. Na takový příběh by nenarazil ani nějaký sekáč z East Endu.“ Kay to vyhlásila způsobem, který Lucy považovala za zbytečně radostný. „Ale snad jsi nečekala, že to projde, nebo ano?“ Lucy se nevyjádřila. Kayin výraz postupně zvážněl. „Vyvraždění? Ve Skotsku?“

„Hej, dvojčata Barbie!“ houkl na ně od redakčního stolu Kevin Smith, jeden z manažerů prodeje. Redaktoři ho nesnášeli pro jeho retroměšťácký vzhled a zápach kolínské po holení, ale on nepřestal předstírat, že je jedním z nich.

„Dej se vycpat, Kevine,“ odsekla Kay s výsměšně sladkým úsměvem.

„Dej pozor, aby se to nestalo tobě.“ Poklepal na desku stolu, aby si sedly k němu, ale ony ho úmyslně obešly na druhý konec, kde si mohly promluvit s hrstkou novinářů na volné noze..

„Tak co je nového?“ Lucy se vyhoupla na kraj stolu, aby mohla poškádlit externisty zábleskem stehna.

„Netrapte čerstvou krev!“ zavolal na ně vedoucí redaktor. „Pojďte sem!“

Kay byla u něj první. „Co se děje, šéfe?“

Poklepal na monitor a promluvil s ústy plnými sýrové tyčinky. „Tisková agentura oznamuje, že předseda vlády pronese v devět večer nějaké prohlášení. Půlka kabinetu dostala vyhazov a hodlá uzavřít koalici s jinými stranami. Vláda národní jednoty nebo něco takového.“

„Dobrá taktika. Dostat všechny ztroskotance na jedno místo. Zřejmě to bude úspěšné stejně jako jejich stanné právo, na jehož vynucení nemají dost vojáků.“ Kevin se přesunul k nim a četl noční zprávy přes rameno vedoucího redaktora.

„Já to beru,“ přihlásila se Lucy.

„Půjdete tam obě.“ Redaktor odrazil křeslo dozadu do Kevinových slabin. Ten prudce vydechl, ale dál se nucené usmíval.

Kay odtrhla z tiskárny kus papíru na poznámky. „No nazdar. Dvě pořádné historky v jednom dni. To je znamení - konec světa se blíží!“

Všichni přerušili to, co právě dělali, protože vedoucí redaktor se předklonil a s pohledem upřeným na monitor tiše zaklel. „Někdo musel otevřít tu klec na Downing Street. Je tu spousta materiálu rovnou odtamtud. Už dříve zastavili všechny lety, teď tu máme 'omezení vlakové dopravy... rádiového a televizního vysílání... příkazy střílet po rabujících bez varování...' Co se to sakra děje?“

Z kanceláře šéfredaktora pomalu vyšel muž středního věku v elegantním tmavém obleku a mířil k nim. Měl nepopsatelný účes a nevýrazné rysy a kráčel se strnulou důstojností státního úředníka.

„Kdy nám konečně řeknete, co se to krucinál děje?“ zařval na něho šéfredaktor. „To je neslýchané! Lidé mají právo vědět—“

Muž v tmavém obleku mu položil na stůl list papíru. „Tady máte jedinou zprávu pro ranní vydání: 'Předseda vlády vyhlašuje válku o Británii.'“

Všichni oněměle hleděli na papír. „To nemůžete udělat!“ Lucy viděla, jak jí její další článek mizí před očima.

Redaktor přelétl text a pak bouchl do papíru dlaní. „Tohle nemůžeme otisknout! Nic to neříká! Jenom jakýsi žvást premiéra! Nikdo nemá tušení, co se děje, nikdo dokonce neví, kdo je tím zatraceným nepřítelem! To je puč! Na ulicích propukne panika—“

„Všechno je pečlivě připraveno tak, aby se předešlo jakékoliv panice,“ prohlásil klidně úředník. „Jde o vnitřní problém, ale žádný puč. Takže pouze pro vaši informaci. Vláda potřebuje jednat rychle a efektivně, což znamená, že veřejnost nesmí stát v cestě—“

„Tak to je jako *1984*!“ Redaktorův obličej zrudl.

Úředník se ho pokusil uklidnit zvednutím ruky, čímž ho ještě víc podráždil. „Máme plný souhlas vašeho šéfredaktora—“

„A on ví, co se děje?“

„Byl informován osobně předsedou vlády, stejně jako představitelé všech médií—“

„Souvisí to s těmi technickými poruchami?“ vmísil se do hovoru Kevin. „Děje se tu něco, co nedává smysl. A co ty bláznivé telefonáty, které nás zaplavily... lidé tvrdící, že viděli UFO a bůhvíco? Kdosi například prohlašoval, že se vrátil jejich zemřelý strýc a straší je. A jakýsi farmář tvrdil, že jeho krávy dojí místo mléka ocet. Tak co to všechno znamená?“ Přelétl pohledem po tvářích ostatních; všichni se na něho dívali, jako by jim něco smrdělo rovnou pod nosem. „Spojovatelka je všechny přepojovala do mé kanceláře.“

„Zajímalo by mě, kdo to zorganizoval.“ Kay se pozorně zahleděla na redaktora, který ani nemrkl.

„Úplné a jasné prohlášení vydáme hned, jakmile to bude vyžadovat situace,“ oznámil neurčitě úředník. „Nemáme v úmyslu cokoliv utajovat. To, co tady máme, je stav nouze a naším primárním zájmem je vypořádat se s ním. To si vyžádá veškeré naše zdroje. Musíte mi to věřit. Zajistit obecnou informovanost je až na velmi vzdáleném druhém místě.“

Redaktor si znovu přečetl text, pak se opřel v křesle a ukryl si obličej v dlaních. „Já nevím, proč se vůbec obtěžuji. Stejně dobře můžeme jít všichni do hospody—“

„To nemůžete,“ skočil mu do řeči úředník. „Po západu slunce platí zákaz vycházení.“

„A ty mi v tom osobně zabráníš, že ano, hajzle?“ Redaktor k němu vyslal nenávistný pohled. Kay neunikl zvláštní tón v šéfově hlase, něco podobného strachu; podezření, že věci jsou opravdu zlé.

Přelétla pohledem zpátky na úředníka, kterému se objevil ve tváři podivný výraz. Připomínal jí pohled některých starších lidí se životními zkušenosti, když jednají s hloupou a lehkomyslnou mládeží; takový ten pohled *jednoho dne se dočkáte drsného probuzení*. Úředník ho s obratnou precizností rychle zamaskoval a pokrčil rameny, jako by nic nestálo za jeho pozornost. Pak se vrátil do kanceláře šéfredaktora.

Kay pokrčila rameny. Co mohl vědět? Nudný, domýšlivý blbec. Jakmile se za ním zavřely dveře, redaktor řekl: „Mám dojem, že toho mizeru

možná budeme muset zabít.“

„Začínám si trochu dělat starosti.“ Kevin se kousal do rtu s pohledem upřeným na dveře kanceláře. „Vypadá to skutečně špatně.“

„Jestli je to válka, mohla bych se stát válečnou dopisovatelkou.“ Lucy udělala z papíru vlaštovku, ale ta se zřítila v půlce letu. „Tobě to nedělá těžkou hlavu?“ zeptal se Kevin. Změřila si ho pohrdavým pohledem. „A co? Že si chceš zajít na panáka přes ulici, když se po ní motají hlídky, které jsou připravené tě zatknout? To je fakt nebezpečné.“

„Počkejte!“ Redaktor upřeně pozoroval monitor. „Už žádné špatné zprávy,“ zasténal Kevin.

Informační text tiskové agentury jako by se tavil, písmena se sypala na hromadu ve spodní části obrazovky. Nakonec byla plocha úplně čistá. O vteřinu později se v horním levém rohu objevilo jediné slovo: ZOR. „Co to znamená?“ zeptala se Kay. „Názor?“ Slovo se začalo opakovat, dokud nezaplnilo celou obrazovku. „Mohlo by to být po-ZOR,“ navrhl Kevin. „Nějaký druh varování—“

„Lucy, spoj se s nimi.“ Redaktor jí poslal telefon přes stůl. „V tuhle chvíli nám to není moc platné, ale alespoň zjistím, co dělá agentura.“

Lucy zvedla sluchátko a okamžitě ho upustila, protože se z něj vyvalil uširvoucí smích. „Kruci! Co to bylo!“ Zírala na telefon, jako by byl živý.

„Rušení,“ poznamenala unaveně Kay. „Zkus jiný.“ Ale z toho se ozval stejný nelidský chechot. Zmateně se po sobě podívali a v tom okamžiku zhasla světla i monitory. Místnost bez oken se ponořila do totální tmy.

Chvíli panovalo hluboké, znepokojené ticho, dokud všichni neuslyšeli Kay, jak říká: „Jdi do prdele, Kevine.“

2. května, 23.00 hodin; Balsall Heath, Birmingham:

„Co říkal tvůj otec?“ Sunita žvýkala pramínek svých dlouhých černých vlasů a upřeně pozorovala Leeovu tvář. Večer byl nepříjemně dusný, vzduch nasákl pachem automobilových zplodin zvedajících se z centra města.

Lee se neklidně zavrtěl a přejel si rukou po skinheadsky vyholené lebce. „Co myslíš?“

Světlo pouliční lampy nad nimi jako by podtrhávalo smutek v jejích jemných rysech; velké oči vypadaly jako temná, zrcadlící jezera. „Že si nepřeje, aby jeho syn chodil s nějakou Pákistánkou.“

„On to není můj otec,“ bránil se Lee. „Je to nevlastní otec.“

Oba podvědomě sklopili hlavy, když na druhé straně ulice vyšla z

hospody skupina mladíků a vydávala mlaskavé zvuky polibků. Jakmile přešli, Lee ji pažemi zezadu objal; byla tak křehká proti tvrdosti jeho vypracovaných svalů, že ji toužil chránit.

„Proč to máme tak těžké?“ Opřela si hlavu o jeho hraď. „Ještě mi není ani dvacet! Měli bychom se dobře bavit, radovat se ze všeho. Někdy se cítím jako stará ženská.“

Věděl, jak se cítí. Když se začali před rokem scházet, vědomí, že dělá něco špatného, ho téměř roztřásalo střídavě vzrušením nebo znepokojením. A fakt, že to vnímá tímto způsobem, ho zneklidňoval, protože si uvědomil, jak hodně ovlivnil jeho myšlenkové procesy nevlastní otec. Na jejich vztahu nebylo nic špatného, ale musel ho tajit před nevlastním otcem pomocí snad milionů drobných podvodů a velkých lží. To vrhalo na všechno stín, místo aby se mohli těšit z pocitů prvního zamilování; toto čisté vzrušení jim bylo odepřeno a on za to nevlastního otce nenáviděl. Ulevilo se mu, když otec nakonec zjistil, s kým se Lee schází, protože je uviděl, jak se drží za ruce na New Street. Ale to s sebou přineslo další, zcela odlišné problémy, z nichž nejhorší bylo to, že Sunita mohla být v ohrožení. Přátelé nevlastního otce, s nimiž se každý týden scházel, byli brutální chlapi s tvrdým pohledem na život, který nepřipouštěl takové slabosti jako láska, a byli neoblomně nekompromisní.

Sunita tohle všechno věděla stejně jako to, že by pro ni bylo bezpečnější Leea opustit, jenže jak by mohla? Už provedli volbu, která se jim vryla do duší; museli žít s důsledky. „Co uděláme? Budeme pokračovat, jenom... na jiných místech?“

„Víš, že to nepůjde. Vědí, kde bydlíš.“ Zhluboka se nadechl. „Odjedeme z Birminghamu.“ Na okamžik se odmlčel a pozoroval její výraz. „Alespoň takhle to vidím já. Vím, že to bude těžké pro tvou rodinu—“

„Bude to noční můra! Můj otec se zblázní a matka... ta se upláče!“

„Jsi dost stará—“

„To není omluva.“

Zastyděl se, že byl tak necitlivý, ale bylo pro něho těžké vidět cokoliv z perspektivy milující starostlivé rodiny. „Promiň, Sunny, ale sama víš, že musíme něco udělat—“

„Kam bychom měli odjet?“

„Někam na jih. Prostě vyrazit po dálnici a zjistit, kde končí. Nikdy nás nevystopují.“

Vzdychla. „Nejde jenom o tvého otce. Bude dobré vypadnout z tohohle

města. Někdy mám pocit, jako by mě dusilo. Je tu něco... ničemného... co mě deprimuje.“

„Vím, jak to myslíš.“ Naslouchal hluku dopravy v centru města, vznášejícím se nad pustou oblastí s opuštěnými domy čekajícími na demolici. „Bude to dobrý, nový začátek.“

„Myslíš, že to vyjde?“

„Vím, že ano.“ Přemýšlel, jestli jí má říct, proč si je tak jistý; ale když to řekne nahlas, bude se dokonce on sám cítit jako blázen; a to už si vyzkoušel. „Pojď, projdeme se.“ Vzal ji za ruku a vedl směrem k jejímu domovu.

Tvářila se neklidně. „Tvůj otec—“

„Je na jedné z těch svých schůzí, kde žvaní o tom, jaké by to bylo, kdybychom pořád měli impérium.“

Známé ulice byly naštěstí prázdné a přispívaly k nádherné iluzi, že jsou jediní lidé na světě. Mimo pustou oblast byl vzduch o něco čerstvější. Scházeli z kopce s impozantními velkými budovami směrem k řadě zchátralých půldomků, kde Lee prožil celý dosavadní život. Připadalo mu zvláštní, že už tudy nikdy nemusí projít. Budou mu chybět matka a Kelly, ale Mick rozhodně ne; bude šťastný, když už nikdy neuslyší Mickův hlas.

„Kdy to chceš udělat?“ zeptala se Sunita. „Hned. Dnes v noci.“

„Ach.“

Nemohl jí říct, že otcovi kamarádíčci s huňatým obočím mohou začít jednat hned po skončení schůze. Musí se dostat co nejdál od 'Brumu', dříve než všechno vybuchne. Ale i když nic neřekl, ze Sunitiny reakce na tak náhlé řešení bylo jasné, že nebezpečí pochopila.

„Matka s otcem to pochopí,“ prohlásila sebejistě. „Zavolám jim hned, jak budeme na cestě. Budou spát, když si přijdu sbalit věci. Ale víš, že naše situace v rodinách není až tak odlišná. Oni si zase oba přejí, abych si našla kluka, který umí odříkat korán i pozpátku.“

Pokrčil rameny a mlčel. Vždycky existovalo dost lidí, kteří se chtěli vměšovat do života druhých.

Sunitina ruka mu vklouzla do dlaně a on ji stiskl. „Je ti jasné, že se nikdy nedokážeme shodnout na hudbě v autě. Já budu pro *Groove Armada* a *Basement Jaxx*, zatímco ty pro takové vykopávky jako *The Redskins* nebo některou z těch kapel starých fotříků. Nechápu, kde jsi k nim přišel. Většina z nich už hrála v době, kdy ses narodil.“

„Musíš si vážit minulosti, abys věděla, kam kráčíš.“

„Zase jsi četl, co? Říkala jsem, že ti to škodí.“ Usmála se, ale okamžitě zvážněla, protože si uvědomila, že stojí u jeho domu. Během toho roku si ho představovala jako strašidelný dům z děsivých snů, místo, ze kterého pramení všechno zlo. I v těch několika případech, kdy ji sem přivedl, když nikdo nebyl doma, tu vládla nepříjemná atmosféra prosáklá pachem laciných cigaret a smaženého jídla. „Jsi si jistý, že není doma?“

„Nikdy nevynechá žádnou schůzi.“ Lee ji vedl kolem domu. Malá zahrada vzadu se nořila do tmy; na šňůře povlávalo několik kusů prádla.

„A co tvoje matka a Kelly?“

„Ty se zastaví po bingu na skleničku.“

„Lee, proč jsi mě sem přivedl?“

„Chci ti něco ukázat. Uklidnit tvou mysl.“

„Jak?“

„Že všechno bude v pořádku.“ Stále se tvářila nejistě, a tak ji uchopil za ruku a táhl ke kůlně ve stínu poblíž plotu. Byla mnohem větší, než bylo obvyklé. Mick ji postavil, když uvažoval o chovu závodních holubů, ale nikdy to nedotáhl do konce, jako mnoho jiných věcí ve svém životě.

„Nechceš na to tady jít ještě jednou, že ne?“ zeptala se s ostýchavým úsměvem.

„Počkej a uvidíš.“ Vešli do tmy v kůlně se známým pachem terpentýnu a motorového oleje. Držel ji za ruku a několik vteřin vyčkával, než řekl jasným hlasem: „Pojď ven. To jsem já.“

Sunita se na něho ve tmě překvapeně podívala; cítila, jak mu zvlhla dlaň. „S kým to mluvíš?“

Úzkostně ji umlčel. Upíral pohled do zadní části kůlny, a když nedostal žádnou odpověď, zkusil to znovu, tentokrát důrazněji. Stále nic. „Prosím,“ vyhrkl nakonec. „Tohle je Sunita. Vyprávěl jsem ti o ní. Je v pořádku, víš to.“

Čekal další chvilku a pak vzdychl. „Raději půjdeme,“ usoudil váhavě.

Venku ho políbila na tvář. „Je skvělé milovat bláznivé lidi. Ale teď mi řekni—“

„Nesmíš se mi smát!“

„Samozřejmě že nebudu.“

„Slibuješ?“

„Slibuji, ty blázne. Tak se vymáčkni.“

Sklopil hlavu s provinilým výrazem, o němž věděla, že signalizuje velké rozpaky. „Začalo to před několika týdny. Pořád jsem z té kůlny slyšel

nějaké zvuky.“

„Zvuky?“

„Ano, víš... hlasy. Povídaly si tam. Myslel jsem, že se tam třeba vloupali nějací feťáci, ale pokaždé, když jsem to šel zkontrolovat, nikdo tam nebyl.“

„No to je strašidelné!“

„Ano, přesně tohle jsem si myslel. Ale minulý týden tam někdo byl.“

Sunita se na něho podívala úkosem a snažila se předvídat pointu. „Kdo to byl?“

Promnul si bradu. Zjevně neměl chuť pokračovat. Nakonec odpověděl: „Věříš na skřítky?“

„Skřítky?“ Vybuchla smíchy.

„Slíbila jsi, že se nebudeš smát!“

„Promiň, ale... To nemůžeš myslet vážně!“

Nabručeně se odvrátil.

„Tak dobře, pokračuj!“ řekla a zatahala ho za rukáv. „Jak vypadali?“

„Jako skřítci! Malí, špičaté uši, zelené šaty. Přesně takoví, jaké jsem viděl v nějaké knížce, když jsem byl malý.“

Trvalo mu dalších deset minut, než ji přiměl, aby ho brala vážně, ale nakonec mu uvěřila. „Tak dobře, v poslední době se děje spousta divných věcí. Když říkáš skřítci, věřím na skřítky,“ prohlásila pobaveně. „Takže existují, opravdoví skřítci pod zahradou.“

„Nevím, proč jsem s tím vůbec začal,“ vzdychl. „Když mi nechceš uvěřit, tak poslouchej. Zpočátku jsem si myslel, že jsem se zcvoknul, ale pokaždé, když jsem přišel do kůlny, byl tady, takže jsem to musel vzít na vědomí. A začali jsme spolu mluvit.“ Ze směšnosti této představy sám vyprskl smíchy. „Vyprávěl jsem mu o tobě, o svém otci, o... prostě o všem.“

„Vsadím se, že se tomu správně skřítkovsky chechtal,“ poznamenala trpce.

„To ne. Řekl, že jeho lid se vždycky staral o zamilované. 'O prosťáčky a milence', tak to vyjádřil.“ Zasmál se. „Řekl bych, že je to totéž. Řekl jsem mu, že chci odjet z města, a on mě ujistil, abych si nedělal starosti, že pro nás všechno dopadne dobře.“

„Tak kde je teď?“

Lee se zatvářil znepokojeně. „Nevím. V posledních dnech byl vždycky tady. Možná se neukáže, když přijde víc než jedna osoba...“ Jeho hlas

zmizel do ztracena, protože si uvědomil, jak hloupě to zní. „Nebo mi všechny ty potíže s Mickem opravdu změnily mozek v želatinu.“

„Želatinový kluk!“ Odtančila několik kroků před něho, než ji stačil štípnout; místo toho ostře zaklel. „No dobře, dobře!“ zasmála se. „Ale tohle je věc, na kterou jsem jako malá nikdy úplně nepřišla. Ty opravdu věříš na skřítky?“

+ + + + +

Mick Jonas pozoroval z temného obývacího pokoje nevlastního syna a tu pakistánskou děvku, jak vcházejí do kůlny očividně k rychlému pomuchlování, a ještě pořád se díval, když vyšli a zamířili k cestě. Vytáhl mobil a stiskl rychlou volbu. „Už jsou na cestě,“ oznámil se silným birminghamským přízvukem. „Sleduj je, dokud nebudou ven z 'Brumu', a pak je zastav. S tou štětkou udělej, co chceš, ale našemu Leeovi pořádně nařež. Dej mu lekci.“ Chvilku poslouchal hlas na druhém konci a pak dodal: „Jestli na ni chceš vyplýtvat kanystr benzinu, tak klidně. Jenom dej pozor, ať neuhoří Lee. Stará by mě zabila.“

Vypnul telefon, zapálil si cigaretu a svalil těžké tělo do odřeného křesla, které si přivlastnil. Tělem se mu šířil triumfální pocit, že převezl svého levičáckého nevlastního syna zamilovaného do Pákistánky, který si myslí, že je něco lepšího. Ale Mick ho zahlédl, jak vynáší kufr a ukládá ho do zavazadlového prostoru své staré kraksny. Věděl, co ten malý hajzlík plánuje.

Zavřel oči, zhluboka potáhl z cigarety a vychutnával si ten okamžik s jistotou, že tento úder je zase namířen proti zatracené multikulturální společnosti. Ale když o vteřinu později otevřel oči, málem zkameněl šokem. Oknem uviděl, jak se od zadní zahrady něco rychle pohybuje přes trávník. Nedokázal říct, co to je - jako by to nepřetržitě měnilo tvar a z pokusu zachytit to pohledem ho bolely oči - ale bylo to strašlivé. Z hrdla se mu začal drát výkřik, ale ještě se nedostal do úst, když okno explodovalo a zasypala ho skleněná tříšť. Pak to bylo na něm.

+ + + + +

O pět minut později se vrátily Maureen a Kelly. Vcházely předními dveřmi po špičkách jen pro případ, že by Mick po pár pivech dřímal. Na

jeho probuzení by doplatily obě. Ale v okamžiku, kdy Maureen překročila práh, zmocnil se jí podivný pocit, že něco není v pořádku. Atmosféra v domě byla plná napětí jako před bouří a ve vzduchu se vznášel zvláštní zápach. Zatímco Kelly zamířila do koupelny, Maureen se vplížila do obýváku, aby to prozkoumala.

První věc, kterou uviděla, bylo rozbité okno. Pod nohama jí zakřupalo sklo. Okamžitě jí napadlo: lupiči - někdo z těch mladých parchantů, kteří nemají rádi Mickův malý klub.

A pak se podívala k Mickovu křeslu. Nejdříve nepoznávala, na co se dívá. Bylo to černé, kouřilo se z toho a připomínalo to sochu vytesanou z uhlí. Sochu muže. Podívala se lépe a pochopila, co to je. Podivila se, proč nechytlo i křeslo, a současně se podivila spoustě dalších věcí.

Teprve potom začala ječet.

+ + + + +

„Nemůžu uvěřit, že jsme to dokázali!“ Lee vzrušením poskakoval na sedadle, zatímco auto mířilo po M6 na jih.

„No, tví skřítkové nám to přece řekli, ne?“ zachichotala se Sunita.

Pevně jí stiskl ruku. „Teď je všechno na nás. Můžeme si dělat, co chceme. Můžeme se teď skutečně těšit jeden z druhého. Bože, jak já tě miluji!“

Usmála se a poslala mu vzdušný polibek. „Všechno je teď ale nějaké divné, ne?“ poznamenala zasněně a dívala se okénkem do nocí. „Lidé vidí tolik záhadných věcí. Ty a ti skřítkové. Strýc Mohammed má sny, které se plní.“

„Možná je to znamení.“

„Čeho?“

„Nevím. Naděje. Že všechno bude lepší.“

Zavrtěla hlavou a její úsměv zdaleka nevystihoval nekonečné štěstí, které cítila. „Jsi beznadějný romantik.“

A před nimi se otevírala cesta.

KAPITOLA PRVNÍ

Co teď, má lásko

Nad ruinami Kyle of Lochalsh za vodou se stále vznášel dým a vytvářel šedivou záclonu přes jasný měsíc. Tu a tam probleskávaly menší ohně jako bludičky. Večer zhoustl pachem zkázy a zoufalství, pachem končícího světa.

Jack Churchill, mezi přáteli známý jako Church, seděl na hrázi v Kyleakinu vedle Laury DuSantiago a společně se dívali na to málo, co z krveprolití na pevnině mohli vidět. Vytvářelo to zvláštní protiklad ke klidu evokovanému jemným šplouchánímvln a šuměním větru prohánějícího se opuštěnou vesnicí. Oba byli vyčerpáni děsivou jízdou přes Skye v autě, které nalezli opuštěné v Kilmuiru. Strach, že je za každou zatáčkou silnice může někdo napadnout, vytvářel v autě tísnivou klaustrofobickou atmosféru a podtrhoval přízračnou nehybnost okolní krajiny zbavené jakékoliv známky lidského života; ten byl vyhlazen se stejnou lehkostí a definitivností jako kultura bakterií na podložním sklíčku mikroskopu. Nezbyla ani žádná těla; nedokázali vůbec uvažovat, co Fomoriané udělali s místními obyvateli. V době, kdy dorazili do Kyleakinu, museli přijmout fakt, že je Fomoriané považují za příliš bezvýznamné, než aby je dál pronásledovali. Absurdně to bylo mnohem děsivější než předchozí neustálý strach z útoku. Neměli teď žádnou cenu.

„No, mohlo být hůř.“ Laura si odhrnula zbloudilý pramen odbarvených vlasů z očí a posunula se na kamenné hrázi do pohodlnější pozice.

Church, jehož tmavé vlasy ještě zvýrazňovaly bledost jeho unaveného obličeje, se na ni podíval úkosem. „Jak by to mohlo být ještě horší?“

„Mohli bychom jít zítra do práce.“

Pevně upírala pohled přes vodu, ale Church už se naučil číst humor v jejích suchých poznámkách. Jejich vztah, pokud se to tak dalo nazvat, ho stále mátl. Nebyl si zcela jistý, co k ní cítí. Navenek neměli nic společného, ale hluboko v nitru se k sobě hodili. Po dlouhém období emočního zamrznutí, následujícím po Mariannině smrti, mu bylo spojení s jinou lidskou bytostí příjemné a sex byl skvělý. Doufal, že jde o něco víc než prosté spojenectví vzniklé ze zoufalství zlých časů, ale nebyl důvod

připravovat se nějakou analýzou o spánek. Nepochyboval, že se to brzy srovná samo. Opatrně se natáhl a vzal ji za ruku. Byla tak nevypočitatelná, že zpola očekával, že se mu vytrhne a nazve ho romantickým idiotem, ale stiskla jeho ruku chladnými a uklidňujícími prsty.

„Myslíš, že mi ostatní odpustí, že jsem to tak příšerně podělal?“ zeptal se. Otázku provázelo ostré bodnutí pocitu viny.

„Nijak zvlášť nad tím nehloubali. Možná vypadají jako idioti, ale dokážou pochopit, že jsi v pořádku. Na pitomce. Klidně se s tím smiř: choval ses prostě jako lidská bytost. Sice taková, co svým přátelům nic neřekne, ale pořád lidská bytost. Kdo ti to může vyčítat?“

Church přesto nedokázal potlačit sílící pocit viny. Tuatha Dé Danannové měli v krutém hodnocení jeho ceny pravdu; byla to jeho vlastní slabost, která je porazila. Kdyby ostatním řekl o návštěvách Mariannina ducha, o *Ledovém polibku*, který ho zkorumpoval a vynesl mu pohrdání Danannů, svět mohl být zachráněný.

„Slyšela jsi někdy *Beyond the Sea*?“ zeptal se s pohledem upřeným do zčeřených černých vln.

„To je od jednoho z těch dávno mrtvých bílých stařík, co je tak miluješ? Nějaký cajdák od Sinatry?“

„Od Bobbyho Darina.“ Neskočil na návnadu. „Nejlepší metafora smrti, jakou jsem kdy slyšel. Je to jednoduchá píseň, ale když o ní uvažuješ z tohoto pohledu, nabývá na hloubce.“ Zazpíval několik taktů: „*Někde za mořem, někde na mě čeká, můj milý stojí na zlatém písku*. Tak smutné a současně optimistické. Nikdy jsem o ní takhle nepřemýšlel, až teď. Víš, mluví o tom, co je za smrtí—“

„Neboje to prostě jenom obyčejná písnička.“ Za normálních okolností by svůj komentář ukončila nějakým posměškem nebo jinak dala najevo pohrdání, ale když tentokrát nic nepřišlo, podíval se na ni. Laurina tvář byla klidná a zamyšlená, a když znovu promluvila, znělo to neobvykle váhavě. „Jak je?“

„Jak to myslíš?“

„Všechny ty pochody, co se ti odehrávají v nitru...“ Šikovně bruslila na okraji tématu, které bylo tak monumentální, že je nešlo vidět z odstupu.

„Jsem v pořádku, alespoň v rámci daných okolností. Nějak jinak, ale nejsem si jistý jak. Občas cítím vlnu chladu, zřejmě když převládne nákaza Fomorianů. Jindy mám dojem, jako by mi žilami protékalo tekuté zlato tím, co mi udělali Danannové. Zbytek času se cítím jako já.“

„Umřít a zase se narodit musí být fakt zápřah na bednu.“

„To ano.“ V temných chvilkách přemýšlel, jestli to znamená, že je stále člověk, stále živý, alespoň v takovém smyslu, jak to chápou lidé. Jak mohl zemřít a zase se vrátit? A jestli to existuje, jaké jizvy to zanechá na jeho duši? A co to znamená pro zákony, o nichž se předpokládá, že tvoří strukturu existence? Bojoval s těmito chmurnými myšlenkami tím, že se snažil chápat své znovuzrození jako příležitost zanechat minulost a veškerou slabost za sebou a stát se něčím mnohem hodnotnějším. Byl to jediný způsob, jak se z toho nesesypat.

„Hele, když jsi umřel, jaké to bylo? Uvnitř?“ Bylo zřejmé, že Laura nehodlá toto téma opustit. Ačkoliv se tvářila netečně, v očích měla hluboce vážný výraz, který ukazoval, jak hodně to pro ni znamená.

Vrátil se v mysli do chvíle, kdy ležel napůl v potoce, jeho krev se mísila s vodou a tělo se otřásalo bolestí. „Jako vklouznout do horké lázně klesat stále dolů a dolů.“

Zamyšleně přikývla. „A potom?“

Cukl sebou. „Nepamatuji si.“

„Vůbec nic?“

Ztrápeně si povzdechl. „Jenom útržky... nic, co by dávalo smysl. Jako sen po probuzení.“

„Ale něco si pamatuješ?“

„Jenom cosi jako obrovský chrám.“ Jeho hlas zněl úsečně. Litoval toho, ale nedokázal jej ovládat. „Nebo katedrála. Impozantní, vystupující přímo z mraků.“

„No dobře, už tě s tím nebudu otravovat.“ Chystala se k odchodu, ale chytil ji za paži a stáhl zpátky. Unaveně se na něho usmála. „Rozrajcovalo tě to?“ zeptala se. Než stačil odpovědět, sestrčila ho z hráze a rozběhla se za ním dolů.

+ + + + +

„Zamyslela ses někdy nad tím, proč tady nejsou žádná těla?“ Ryan Veitch se opřel svalnatým ramenem do zadních dveří obchodu s potravinami a naposled zatlačil; s třesknutím se otevřely.

„Nechci na to myslet.“ Ruth Gallagherová se neklidně rozhlédla. I když věděla, že jsou v celé oblasti jediní živí a zákony už nemají velkou platnost, stále nepovažovala za správné vniknout někam násilím.

Veitch podobnými zábranami netrpěl. Jeho dlouhé vlasy jí neumožnily vidět, jak se tváří, když vcházeli dovnitř, ale přísahala by, že se stávající situací baví. Uvnitř v obchodě se její obavy potvrdily, když provizorní pochodeň osvětlila jeho hezké tvrdé rysy; usmíval se. „Budu se cítit líp, až zase půjde elektřina," poznamenal.

„Možná tentokrát zmizela nadobro," předpověděla chmurně Ruth a váhavě ho následovala. Kolem nich byly naskládané kartony s konzervami a krabice cereálií. Vonělo to tu ovocem a chlebem. „Dost řečí. Nabereme potřebné zásoby a vypadneme odtud."

„Ale já rád mluvím. Vždyť kdo by nás tady mohl přistihnout?"

Ruth se kolem něho protáhla s pohozením hlavy, které rozevlálo její dlouhé hnědé vlasy. Začala plnit pytel na odpadky krabicemi ochucených vloček. „Možná bychom tu měli nechat majiteli zprávu. Vysvětlit mu, proč jsme si vzali zboží. Nabídnout zaplacení—"

Veitch si pohrdavě odfrkl. „Žiješ s hlavou v oblacích. Vrať se na zem. Ten se nevrátí. Nikdo z těch chudáků se nevrátí. Fomoriané je odvlekli do své špižírny."

Ruth se na něho zlostně podívala, ale jeho slova ji ochromila. Rychle se vrátila k drobnému vykrádání.

Veitch jí váhavě pomohl a pak zčistajasna vyhrkl: „Nezačneme spolu vycházet?"

„Uvízli jsme v tom společně. Nemáme jinou možnost."

„To nestačí."

V očích jí zajiskřilo. „Tak—"

„Ne, poslouchej mě. Vím, že jsem v životě udělal pár ošklivých věcí, ale nemůžeš mě dál vinit z toho, co se stalo tvému otci—"

„Jak se opovažuješ říct něco takového! Zastřelil jsi mého strýce!" Když se k němu otáčela tváří, loktem zachytila jednu krabici vloček a ta odletěla po podlaze; dlouho zadržované emoce vyvřely na povrch. Snažila se zadržet slzy, které přicházely tak snadno, a pak řekla: „Omlouvám se. Slyšela jsem, co říkali Danannové—"

„Je to pravda! Nebyla to moje chyba. Donutili mě to udělat, stejně jako všechny z nás, abychom trpěli."

Ruth si pamatovala na hrůzu, kterou pocítila, když Danannové vysvětlili, jak jejich pětici přinutili poznat smrt v rámci přípravy na předurčení, které pro ně naplánovali.

„Možná jsem pitomý upocený kriminálník, ale předtím jsem nikdy

nikoho nezabil!“ pokračoval Veitch. „Nejsem ten typ. Přál bych si, abys pochopila, jak moc mě rozhodilo, když jsem viděl, že jsem zastřelil tvého strýce...“ Při té vzpomínce sebou trhl. „Poslyš, jediné, co chci, jediné, co jsem vůbec někdy chtěl, je udělat něco správně. Chápeš, jak to myslím? Být pro změnu slušný člověk. Ale i když to zkouším, zdá se, že všechno jde špatně. Chci jenom šancí ukázat, co dokážu.“

Jeho obhajoba byla tak upřímná, že se Ruth neubránila soucitu.

„Protože tě mám rád,“ pokračoval. „Mám rád vás všechny. Snažíte se dělat správné věci, ať to pro vás znamená cokoliv, a já jsem nikdy předtím mezi takovými lidmi nebyl. Nechci, abyste si o mně celou dobu mysleli jenom to špatné.“

Ruth dlouho pozorovala jeho tvář, než se otočila ke krabicím. „Tak dobře,“ řekla. „Odpouštím ti. Ale to neznamená, že jen tak zapomenu—“

„Já vím. Chci jenom šanci.“

„Máš ji mít.“

Cítila, že se na ni dívá, jako by nemohl uvěřit tomu, co řekla, a pak horlivě přiskočil a přidržel jí pytel. Jakmile měli všechno, co potřebovali na několik nejbližších dní, vydali se zpátky. Když vyklouzli z obchodu, z oblohy se snesl tmavý stín, zakroužil nad nimi a snesl se níž. Veitch byl okamžitě ve střehu, připravený k obraně.

„To je v pořádku,“ uklidnila ho Ruth. Sova, její darovaná průvodkyně, slétla dolů a přistála jí na rameni. Ruth sebou škubla, když se jí paráty zaryly do kůže, a naklonila hlavu na stranu s obavou, že pták začne mávat křídly. Bylo to poprvé, kdy se k ní přiblížil na dosah ruky. Sova otočila přízračné mrkající oči k Veitchovi a ten se srdečně usmál.

„Jak se ten sovák jmenuje?“ Natáhl ruku, ale sova vyrazila zobákem proti jeho prstům a on rychle ucukl.

„Kdo říká, že je to on?“

„No dobře, tak jak se to jmenuje?“

„Nemá jméno.“ Odmlčela se. „Alespoň já o něm nevím.“

„A nenapadlo tě, že bys mu mohla nějaké dát? Nebo jí? Tomu. Jestli má být členem týmu—“

„Možná se později zeptám.“ V očích jí vzplály jiskřičky.

Veitch se na ni chvíli zamyšleně díval, ale nedokázal poznat, jestli to myslí vážně, nebo si z něho utahuje. Rozhodl se pro druhou možnost a reagoval mírným úšklebkem. „Čarodějko.“

„Mizero.“

Jejich pohledy se na okamžik zkřížily a pak oba vybuchli smíchy. Přehodili si pytle přes ramena a zamířili k moři.

„Co přesně dokážeš udělat?“ chtěl vědět Veitch.

Ruth pokrčila rameny. „To ještě nevím. Podobá se to situaci, kdy trávíš celý život jako muž a potom někdo přijde a řekne ti, že jsi žena. Jak se vyrovnáš s něčím tak kolosálním? Jak můžeš pochopit, že bohové si tě vybrali pro nějaký úkol?“

„Připadá mi to docela bezva. Nevadilo by mi to.“

„Možná bys uvažoval jinak, kdyby se to stalo tobě. Je dost těžké pochopit, že se mění svět. Že teď platí jiné zákony, základní zákony, pro to, jak všechno funguje. Žena, kterou jsem potkala v Jezerní oblasti—“

„Ta čarodějka?“

„Wiccana. Strávila dlouhé roky prováděním určitých rituálů a nikam se nedostala. Ale letos se jednoho rána probudila a zjistila, že některé věci fungují. Na její povel.“

„Jaký druh věcí?“

„Změny počasí. Ovládání zvířat...“ Ruth si náhle vzpomněla na let duší, který zažila, a překvapilo ji, jak silně touží si ho znovu vyzkoušet. „Nemyslím, že je to záležitost nějaké moci. Jde pouze o schopnost ovlivnit věci. Tak jako fyzici spoutali nukleární energii. Musíš se ji naučit používat.“

„Zatím žádné štěstí?“

„Ještě jsem to nezkoušela. Jsem trochu nervózní.“

„Četl jsem, že magii pomáhá sex.“ Nepodíval se na ni, ale vycítila jeho úsměv.

„Touhle cestou se nepouštěj. Pořád jsi v podmínce.“

„No dobře. Jenom nabízím své služby, kdybys mě potřebovala.“

„Díky, ale to bych si raději vydloubla oči.“

Vítr se na okamžik přesunul a všudypřítomný zápach požáru vystřídala slaná vůně moře s omamnou příchutí zelených hor. Oba se zastavili a zhluboka se nadechli.

+ + + + +

Tom přihodil další kusy polámané židle a oheň zaburácel. Záře plamenů zbarvila jeho brýle s drátěnými obroučkami doruda. Shavi seděl se zkříženýma nohama před svým stanem a díval se do ohně. Dlouhé vlasy mu

zplihle visely kolem obličeje s asijskými rysy tak nehybnými, že vypadal jako figurína. Tom si otřel pot z čela a úkradkem si ho prohlížel.

„Byl to hrozný zážitek, ale získal jste z něho moudrost.“ Opravil si gumičku, kterou měl sepnuté šedivé vlasy do ohonu.

Shavi zamžikal, jako by se probudil ze snu. „V tuto chvíli to není příliš velká útěcha.“

„Za vědomosti se vždycky něčím platí. Udělal jste ve svých schopnostech obrovský krok kupředu.“ Tom se posadil vedle něj, ale tak, aby nepřekročil neviditelnou bariéru, kterou Shavi kolem sebe vybudoval.

„Mám pocit, jako by se ve mně něco zlomilo, někde hluboko v hlavě. Jenom nedokážu přesně říct co. Prostě se cítím jiný, poškozený.“

„Promítl jste své vědomí, své pravé já, ven z těla do toho nepředstavitelného zvířete. Byl to vrchol vašich šamanských schopností. Bohužel teď nastala krátkodobá reakce—“

„Nechci o tom dál mluvit.“ Shavi chvíli mlčel, než dodal: „Omlouvám se. Jsem hrozně necitlivý. To, co jsem zažil, je ve srovnání se staletími vašeho utrpení v Jiném světě maličkost.“

„Tam to nebyla staletí.“ Tom na okamžik zmlkl. „I když mi to tak připadalo.“

„A byla vám moudrost, kterou jste ze svého zážitku získal, k něčemu dobrá?“

Tom se zahleděl do tmy.

„Co o nás říká váš prorocký dar, Pravdomluvný Thomasi?“ Shavi se položil na záda, aby mohl pozorovat hvězdy problikávající mezerami v dýmu. Pocítil osten hluboké lítosti, že jeho zážitek s hadem při plavbě na Skye v něm zanechal tak silnou depresi, že je teď nedokáže plně ocenit.

„Čekají nás těžké časy.“

„To dokáže předvídat i Ryan.“

„Není to tak, že bych viděl budoucnost jako mapu rozvíjející se před očima. Jsou to záblesky, pohledy z různých oken na točitém schodišti. Dávám přednost tomu neříkat příliš mnoho. Odhadovat význam takových nahlédnutí do budoucnosti může změnit způsob, jakým člověk reaguje v současnosti.“

„Víte, kdo přežije a kdo umře?“ Shaviho hlas zněl dutě.

Tom mlčel.

Za okamžik uslyšeli ostatní vracející se z Kyleakinu. Church držel Lauru kolem ramen a Ruth s Veitchem nesli pytle s potravinami. Všichni

se smáli nějakému žertu.

„No tak, starouši. Nezničí to vaši image, když se usmějete. Ani vám to nenadělá další vrásky," zavolala Laura na Toma. Ten se povýšeně odvrátil.

Shavi se nucené usmál. „Máte něco dobrého na večeři?"

Ruth otevřela svůj pytel. „Fazole, ovocný salát, vločky, těstoviny a kombinace všeho zmíněného."

„Tak na to si raději vezměte svůj kotlík," řekla jí kousavě Laura.

„Tady je maso pro ty, kteří ho jedí." Tom ukázal na svazek bažantů ležící na kraji tábora.

„Jak jste k nim sakra přišel?" podivil se Veitch. Zvedl jednoho ptáka za pařát a hledal jakékoliv zranění.

„Na to se ho neptej," vmísil se Church. „Jenom mu dáváš další příležitost předvést se jako moudrý, leč tajemný Yoda."

„Dám si maso." Veitch hodil ptáka na zem. Laura znechuceně pokrčila nos.

Zatímco se Tom pustil do přípravy ptáků, Ruth vytáhla nádobí, které sebrali z obchodu se sportovními potřebami, odkud také vysvobodili stany - řečeno Lauřinými slovy. Tom naporcoval bažanty svým švýcarským vojenským nožem a dal je vařit nad oheň. Veitch k nim mezitím připravil těstoviny a fazole.

Najedli se a pak seděli a poslouchali praskání ohně. Byl to Church, kdo promluvil jako první, a když se k němu všichni okamžitě otočili, uvědomil si, že na to čekali. „Myslím," začal, „že je čas rozhodnout, co budeme dělat dál."

„Tak proberme možnosti." Church si všiml, jak Ruth zvážněla, když obrátila svou systematickou mysl právníka k hromadě problémů, jimž čelili.

„Válet se a nedělat nic je hodně oblíbená činnost. U mě je číslo jedna." Laura začala odpočítávat na prstech. „Jet tak dlouho, až objevíme nějakou krásnou, opuštěnou pláž. Vzít si člun a přeplout přes La Manche. Naložit tolik drog, kolik uveze, a strávit většinu času v blaženém opojení." Na okamžik se zamyslela. „Hmm. Strčit hlavy do písku—"

„Nebo," přerušil ji Veitch, „dělat něco pořádného."

„A to je co?" ušklíbla se Laura. „Vykrást stavební spořitelnu?" Shavi se předklonil a i ve světle ohně byly jeho oči jako temná jezera. „Jsme Bratři a sestry draků. Po všem, co se stalo, to nemůžeme popřít. Ať v dobrém nebo zlém, jsme jediní lidé na světě, na které byla vložena zodpovědnost.

Nemůžeme se už otáčet zády k tomu, co se od nás očekává, ani k životu jako takovému.“

„Mluv za sebe,“ kabonila se Laura.

„Ale co se od nás očekává?“ zeptal se Church, ačkoliv odpověď byla jasná.

Shavi si navlhčil rty. „Postavit se silám, které hrozí zahnat lidstvo do temnoty. Rozsvítit ve tmě maják naděje. Za jakoukoliv cenu.“

„Jasná řeč,“ vmísil se Veitch. „Zničit ty parchanty nebo při pokusu o to zemřít.“

Ruth obrátila oči v sloup a zamumlala: „Díky, Johne Wayne.“ Všichni se nadlouho odmlčeli a byla to Laura, kdo nahlas vyslovil, co si mysleli. „Podívejte se na nás. Co my můžeme udělat?“

„Mohu ti nabídnout spoustu příkladů,“ začal Church. „David a Goliáš. Mravenec, který unese několikanásobek své hmotnosti—“

„No dobrá.“ Laura se falešně usmála. „A teď se zase vraťme do reality.“

„Existuje jeden způsob,“ ozval se Veitch. „Nemusíme do toho přece jít s celou parádou jako *Divoká banda*. Tohle je partyzánská válka. Platí—“

„—jiná pravidla,“ dořekl Church. „Mimozemské síly, které můžeme využít. Jako artefakty, které jsme našli.“ Stále ho zneklidňovalo, že tyto předměty nadané obrovskou mocí jsou v rukou někoho tak nevypočitatelného jako Tuatha Dé Danannové.

„Partyzánská válka,“ zopakovala Ruth. „To se mi líbí. Obrátíme slabost v sílu. Rychlý postup, tvrdý úder a zmizet, než stačí zareagovat.“

„Jakže? Žijeme ve stejném světě?“ podivila se Laura. „Teď tu žijí věci, které nás dokážou rozdrtit rychleji, než stačíme nasednout na koně.“

„Narovnejme páteř.“ Ruth se otočila k ostatním. „Dobře víme, co bude následovat.“

Všichni sklopili hlavy.

„Někdo to musí říct—“

„Tak to neříkejme a mysleme si, že se už stalo.“ Laura se snažila, aby v tom zněl štiplavý humor, ale nikomu neunikl nepatrný podtón v jejím hlase: strach.

Ruth se zvolna rozhlédla kolem kruhu. „Snaží se přivést zpátky Balora. Pokud se je nepokusíme zastavit—“

„Proč my?“ Tentokrát Laura nic nepředstírala.

„Protože právě proto nás svedli dohromady,“ odpověděl tiše Shavi. „To je důvod, proč v sobě neseme tu nejasnou věc zvanou duch Pendragonu,

které nikdo pořádně nerozumíme. Ale byla nám dána proto, abychom bránili zemi proti téhle strašlivé hrozbě.“

Laura sebou cukla. „Jestli tomu všemu věříte...“

„Ty ne?“ zeptal se jí ostře Veitch.

„Víte co? Než jsem vás všechny poznala, necítila jsem se nijak výjimečně. Obelháváte sami sebe, hrajete si na hrdiny. Jsme normální. Někteří z nás horší než normální. Slabé, žalostné nuly. A jediná chvíle, kdy si uvědomíte, jaká je to fantazie, nastane těsně před tím, než umřete v nějaké škarpě.“ Její rysy ztvrdly jako křemen; bylo zřejmé, že nehodlá ustoupit.

Dlouho panovalo mlčení vyplněné pouze praskáním ohně. Pak promluvil Tom: „Je naprosto správné mít strach z Balora. To není jen tak nějaký Fomorian jako Calatín nebo Mollecht, kteří jsou hroziví, ale je v našich silách je porazit. To, co jsou pro nás Fomoriané, je Balor pro ně. Je to jejich bůh, ztělesnění temnoty, zla, smrti, chaosu...“ Pomalu potřásl hlavou. „Je víc než přírodní živel, je to abstrakce, která dostala formu: destrukce. Slyšíte pouze má slova, ale z tváří vám vidím, že váš strach sahá dál než k tomu, co říkám. Protože to víte. Žije v nejvzdálenějších oblastech vašich nejhorších nočních můr, v nejtemnějších zákoutích paměti lidské rasy, v prvotním strachu z noci. Jestli se Balor vrátí, bude to opravdový konec všeho.“

Nikdo nepromluvil. Naslouchali větru hvízdajícímu nad pohořím Skye a náhle se zdálo, že noc je temnější, studenější a výhružnější.

„Pak tedy opravdu nemáme na vybranou,“ poznamenal Church. Laura se otočila, aby oheň neosvětloval její obličej. „Jak ho chtějí přivést zpátky?“ zeptala se nakonec Ruth. „Nikdo z těch dávných ras doopravdy neumírá,“ vysvětlil jim Tom. „Jenom na chvíli rozptýlí svou existenci. Čas je pro ně bezvýznamný, prostor nepodstatný. Stačí je zachytit a přitáhnout zpátky.“ Pokrčil rameny. „Jak? To netuším. Nějaký rituál využívající esence moci, kterou, jak jsme viděli, shromažďují v Salisbury a pod Dartmoorem.“

„Pak musíme ty parchanty zastavit, než s tím rituálem začnou.“ Ve Veitchově hlase zněl naivní optimismus, který nepatrně pozvedl jejich ducha.

„Ale kde to budou provádět? A kdy?“ opáčila Ruth. „Kdy ti mohu říct,“ prohlásil Tom. „Rituál znovuzrození může proběhnout pouze v příznivém čase konjunkce moci a úmyslu. V den, který Keltové nazvali *lugnasad*, svátek sklizně. Prvního srpna.“

„To je za tři měsíce.“ Church se na chvilku zamyslel. „Nevypadá to jako bůhvíjak dlouho. Ale při našem minulém šibeničním termínu jsme dokázali nemyslitelné...“

„Nesmíme ztrácet čas,“ prohlásil Tom. „Tento úkol je mnohem, mnohem náročnější. Připravovaný roztok zrození už bude obsahovat esenci Balora a Fomoriané ho ukryjí v hlubinách nejnedostupnější pevnosti. Pro ně je cennější než cokoliv jiného. Představte si, že byste museli uchovávat duši svého boha. Jak moc byste bojovali za její ochranu?“

„Myslíte, že ji mají v té pevnosti, kterou stavějí v Jezerní oblasti?“ zeptala se Ruth.

Tom zavrtěl hlavou. „Bude to místo, které neuvidí nikdo z jejich nepřátel, určitě hluboko pod zemí a chráněné proti všem útokům.“

Vítr se s vytím přihnal od vrcholu Sgurr Alasdairu v pohoří Cuillin a jiskry z ohně vylétly k obloze jako létavice. Při pohledu na rozlehlou klenbu nebes se náhle cítili bezvýznamní a jejich plány jim připadaly pošetilé.

„Tak jak to najdeme?“ ozvala se Ruth. „Jestli si dali tolik práce se zabezpečením, tak o to jen tak nezakopneme.“

Tom souhlasně přikývl; pomalu a zamyšleně. „Potřebujeme radu. Existuje místo, kam bychom měli jet. Zkusil bych jeden rituál—“

„Pak tedy vyrazíme co nejdřív.“ Church se rozhlédl po tvářích svých společníků; dívali se na něho tak upřeně, až se cítil nepříjemně. Nechtěl nést zodpovědnost, kterou mu vnucovali.

„Takže jsi rozhodl.“ Lauřin výraz neprozrazoval, co si opravdu myslí. „Zatím jsme měli štěstí.“ Nevědomky se dotkla rukou jizev na tváři.

„Pokud se dá nazvat holé přežití štěstím. Ale dříve nebo později někdo zemře a nehodlám to být já.“

„To nikdo—“

Laura vstala a odpochodovala do tmy, dříve než to Church stačil dopovědět. Povzdechl si a rezignovaně mávl rukou. „Raději se trochu vyspěme. Vyrazíme za svítání.“

Veitch se Shavim zalezli do svých stanů. Tom si zapálil joint z rychle ubývající zásoby marihuany a poodešel od světla táboráku.

Ruth usedla vedle Churche, opatrně ho objala paží kolem ramen a stiskla. „Pro hříšníky ani chvíle odpočinku.“

„Pro nikoho,“ povzdechl si Church. „Škoda že si nemůžu přehrát něco od Sinatry. V takových chvílích mi vždycky zvedl náladu.“ Na hladině

temného zálivu se odrazily světelné skvrny meteoritu letícího po obloze. „Pamatuješ, jak jsme po tom zážitku pod Albert Bridge, který nás do tohohle zatáhl, seděli v kavárně? Zeptala ses mě, jestli se bojím. Tehdy jsem nevěděl, co to slovo znamená. Teď mě každé ráno při probuzení udeří ze stovky stran: strach, že zase něco zpackám, strach ze smrti, strach, že svět už nedává smysl, že nikde není bezpečné místo.“ Na chvíli se odmlčel, než pokračoval: „Strach z toho, co tahle noční můra znamená na jisté duchovní úrovni. Že to nemá význam. Že jsme tady jenom jako kořist pro nějaké bytosti, které jsou v potravinovém řetězci výš než my. Strach, že tento chaos nekončí ani smrtí.“

„Příliš přemýšlíš.“ Ruth ho znovu stiskla, než odtáhla paži. „To ráno v kavárně? Připadá mi, jako by to bylo hrozně dávno, tobě ne? Tenkrát jsem tě ještě vůbec neznala.“

Church vzhlédl. Nedokázal přesně vystihnout tón jejího hlasu. Usmívala se a oči jí zářily ve světle skomírajícího ohně.

„Myslím, že bys měl hledat význam v malých obrázcích, a ne na velkém plátně.“ pokračovala. „Při všem tom chaosu a utrpení to může vypadat směšně, ale na této mikroúrovni je teď můj život mnohem lepší než předtím. Nenáviděla jsem svou práci, kterou jsem dělala jen proto, abych udělala radost otci. Neměla jsem ani tušení, kdo jsem. Teď jako by všechno bylo intenzivnější. Dělám s nadšením i ty nejnepatrnější věci. Víš, nejsem zrovna poetický člověk, ale když se teď dívám na svůj život, tak předtím jsem byla mrtvá. Možná v tom spočívá ten význam.“

„Možná,“ odpověděl neutrálně, ale chápal, jak to myslí.

„A můj život obohatilo i to, že teď znám tebe a ostatní. Cítím sounáležitost i s těmi, které nemám o nic raději než kohokoliv ze svých bývalých známých. Možná, že když se přepíše zákon, musí se přepsat i slovník.“ Zasmála se své metafoře.

„Jak to myslíš?“

„Už vím, co znamená přátelství.“ Její úsměv zvolna uvadal až ke smutnému sebezpytování. „Nevím, jak to vyjádřit, ale v tomto bodě, se vším tím hnusem kolem, mi to připadá důležité.“

„Tak co znamená přátelství?“ zeptal se a pokusil se jí pozvednout náladu úsměvem.

„Znamená to být připraven položit za někoho život.“

„Když budeme opatrní, tak na něco takového nebudeme muset ani pomyslet—“

„Churchi, buď realista. Jestli do toho půjdeme, všichni z toho živí rozhodně nevyjdeme; jestli vůbec někdo. Víš to. Neurážej mě předstíráním, že to není pravda.“

To, co přitom viděl v jejích očích, ho doslova hypnotizovalo.

„I ty ses změnil,“ pokračovala. „V mnoha ohledech jsi vyrostl, i za těch několik krátkých týdnů.“

„Jasně, no, víš, jak to je. Tlak je katalyzátorem změny.“

„Škoda že jsme museli ztratit svou nevinnost.“ Ačkoliv to řekla v množném čísle, Church cítil, že mluví o něm.

„Nemůžeš zůstat nevinná a čelit sebeobětování, smrti a válce. Ti parchanti zabili mou nevinnost, když zinscenovali smrt Marianny. *K zocelení mého charakteru*,“ dodal s trpkým úšklebkem.

„Nesmíš dovolit, aby tě to užíralo.“

„To rozhodně nemám v úmyslu. Smířil jsem se s tím předtím, když jsem si myslel, že jsem spoluvinný na Mariannině sebevraždě. To už se nebude opakovat. Hodlám zjistit, kdo Mariannu zabil, a pomstím ji, ale nenechám se tím deptat. Teď je to jiné. Neosobnější, tvrdší.“ Bylo vidět, že se Ruth raduje z toho, jak jeho slova naznačují změnu v jeho charakteru, ale v tuto chvíli se o to nestaral. „Nejsem hlupák. Četl jsem klasiky a vím, jak pomsta lidi ničí. Ale za všechno to utrpení, které nám způsobili, se jim musí dostat odplaty.“

Oheň už dohasínal a do tábora se plížil chlad popírající blížící se léto.

„Co se s námi všemi stane?“ zeptala se Ruth s ustaraným úsměvem v obličeji.

Byla to řečnická otázka, ale Church cítil, že i tak vyžaduje odpověď. „Uděláme to nejlepší, co můžeme, a čert vem důsledky.“

+ + + + +

Ráno bylo jasné a svěží. Ohně na pevnině většinou dohořely, ale tu a tam bylo stále vidět proužky dýmu stoupající k modré obloze. Shavi vstal první a okamžitě zamířil k hrázi, aby si prohlédl pás vody oddělující Skye od zčernalých ruin Kyle of Lochalsh. Vrátil se do tábora, když už ostatní chystali snídani, a oznámil, že had, který hlídal úžinu, zřejmě odplaval spolu s Fomoriany. Záblesk ulehčení v jeho tváři zahlédla pouze Ruth.

Když snědli nevábnou snídani skládající se z ovesných vloček a vody, našli na břehu člun a Tom ho řídil přes úžinu k místu, kde předchozí den

nechali stát auto. V deset hodin už ujížděli po hlavních silnicích na sever. Patnáct kilometrů za Kyle of Lochalsh uviděli farmáře ošetřujícího zelené ploty na svahu, a čím dál se dostávali, tím méně často se setkávali se stopami zkázy.

Když zastavili na oběd u hospody v Achnasheenu, hostinský a nějací rozzlobení místní občané je vyhnali. Vysvětlení se jim dostalo o kus dál u staré čerpací stanice. Když se majitel v kostkované čepici a s brunátným obličejem vyšoural ven, aby jim naplnil nádrž, pověděl jim o zprávách, které kolují po kraji. Vláda vyhlásila stanné právo a panice předcházela cenzurou, kterou uvalila na všechna média, protože zemi zachvátil mor; jaký druh moru, nebylo jasné. Sám tomu nevěřil. Mezi jeho známými převládal názor, že ty ‚mizerné politiky' konečně zdolala jejich přirozená zkorumpovatelnost a teď chtějí využít uměle vyvolané krize jako záminky, která jim umožní skoncovat i s tím zbytkem demokratických práv, co lidi ještě mají. Všechno to začalo zákonem o zbraních, prohlásil. Tragédie v Dunblane byla jen záminkou a stát převzal úplnou kontrolu nad zbraněmi proto, aby se zabránilo ozbrojenému povstání. No jistě, svěřil se jim spiklenecky, většina farmářů si zbraně stejně nechala a mají je po ruce pro případ, že 'přijdou vojáci'. Pak usoudil, že už prozradil příliš mnoho, mlčky od nich vzal peníze a zmizel v zaprášené boudě.

Čím dál pronikali na sever, tím víc se lidé chovali, jako by je to, co se dělo, vůbec nezneklidňovalo. Zastavili u jedné farmy, aby si opatřili mléko, slaninu a vejce, a zjistili, že farmářova žena, která je obsluhovala, nemá o stanném právu ani tušení. „Nemáme telku," oznámila jim se silným přízvukem skotské horalky, „a na to, abysme poslouchali rádio, máme pořád moc práce."

+ + + + +

Poslední úsek je vedl přírodní rezervací Beinn Eighe, po silnici rovné jako pravítko a z obou stran sevřené borovicemi a hlodašovými keři. Divoká neobydlená krajina je znervózňovala; měli pocit, jako by zlostná, nenávistná příroda odtud lidi vyhnala za všechny zločiny, které na ní napáchali; noví obyvatelé byli k jejím zákonům mnohem pozornější a neodpouštěli nikomu, kdo se odvážil vrátit do tohoto temného zeleného království. Ve stínu pod stromy bylo chvilkami vidět zvláštní pohyb a ticho občas přetrhl výkřik nepocházející od žádného zvířete, které znali.

Stísněnost mírně polevila, když se cesta stočila kolem jezera Loch Maree, které bylo tak čisté a klidné, až se zdálo, jako by se obloha snesla dolů na zem. Okolní scenérie byla závratná. Břehy na druhé straně jezera se prudce zvedaly ke strmým a skalnatým horským svahům posetým purpurově zbarvenými stíny protkanými briliantovými skvrnami slunečního světla. Ze štítů velkolepě spadaly kaskády bělostných vodopádů.

Brzy dojeli do Gairlochu, malé rybářské vesnice usazené na kraji chráněného mořského zálivu. Bylo teplé pozdní odpoledne, nad hlavou jim křičeli rackové a ve vzduchu se vznášela vůně mořských řas. Všude bylo plno člunů na podvozcích, ale línou atmosféru rušilo pouze jemné šplouchání vln.

Když zaparkovali auto na malém vyvýšeném molu, Veitch vystoupil a protáhl si tělo, než se začal rozhlížet po hustě zalesněných svazích kolem. „Myslel jsem, že jedeme na vrchol světa. Co je tady sakra k vidění?“

Ruth nastavila obličej teplému slunci. „No tak, Tome. Držíte nás v napětí celý den.“

„Vždyť víte, že starouš to dělá jenom proto, že kdyby nám všechno řekl, vysadíme ho u nejbližší noclehárny.“ Laura si posunula sluneční brýle a úmyslně se vyhnula Tomovu zuřivému pohledu.

„Musíte počkat na správnou chvíli,“ prohlásil ledově. „Kdybyste měla víc trpělivosti a začala trochu víc naslouchat, možná byste získala nějakou moudrost. Nepodnikneme nic až do západu slunce, takže se zatím můžete zaměstnat, čím chcete.“

Vyložili tábornické potřeby a rozdělili si je mezi sebe. Pak se vydali pěšky údolím vedoucím do hor. Pochodovali asi dvě hodiny, dokud nebyli vyčerpaní a nervózní z neustálého pokukování mezi stromy, jestli tam nečíhá nějaké nebezpečí. Když se dostali nad hranici lesa, utábořili se na sluncem zalitém travnatém svahu a obdivovali nádherný výhled do neporušené krajiny. Pak rozdělali oheň, Shavi opekl slaninu s vejci a pro Lauru připravil topinku s fazolemi; vzhledem k předchozí námaze to všechno hladově zhltli.

Tom se vyhýbal jejich otázkám svými obvyklými stručnými odpověďmi, které je ještě více dráždily, dokud se slunce nezačalo sklánět k obzoru. Pak je zvedl a vedl je po svahu kolem vyčnívajících skalisek, kde bylo slyšet pouze hvízdání větru. Když dorazili na vrchol a přešli přes něj, uviděli dole pod sebou pozůstatky kamenného kruhu.

+ + + + +

Kruh se dal rozeznat jen při důkladnějším pohledu; pro běžného pozorovatele to bylo téměř přirozené uspořádání kamenů. K této iluzi přispívalo i několik ležících balvanů, které padly za oběť toku času. Na travnaté pláni s výhledem na zalesněné území táhnoucí se k zapadajícímu slunci nebylo těžké pochopit, proč si jejich předkové vybrali právě toto místo; už pouhý pobyt tady, v lůně panenské přírody, vzbuzoval pocit úžasu. Stačil jediný pohled a všichni uctivě zmlkli a automaticky sklonili hlavy.

Když byli jen několik kroků od kruhu, Church podřepí a natáhl ruku ke krátké trávě. Ze země přeskočila do špiček jeho prstů modrá jiskra a zmizela vzhůru po jeho paži.

„Je to tady," poznamenala Ruth. „Cítíte to?"

Shavi zavřel oči a blaženě zaklonil hlavu. „Ano. Zemská energie."

„Ještě před několika málo týdny jsem na těchto starých místech nic necítila. Teď mi brní nohy i ruce." Ruth se zvědavě rozhlédla. „Cítím—"

„Pohodu," přerušil ji Tom. „Prostřednictvím zážitků ve vás sílí duch Pendragonu. Duch a energie země pocházejí ze stejného zdroje. Přirozeně pociťujete vzájemnou příbuznost."

„Pokud ten duch v nás stále sílí, kdy to skončí?" zeptal se Shavi s výrazem údivu.

Tom se tajemně usmál. „Před milénii, když modrý oheň pulzoval v arteriích země, pociťovali to, co vy teď, všichni lidé. A možná zase budou. Jakmile probudíte spícího krále."

Pokračovali do středu kruhu a rozhlédli se. Kromě větru, který jim tiše broukal do uší, bylo všude kolem ticho. Slunce, těžké a šarlatové, viselo nad obzorem a každou chvilku se mělo překulit za vzdálené hory. Červená barva v nejnižším bodě oblohy přecházela přes purpurovou do tmavě modré.

„Nikdo tady není," ozval se Veitch. „To tu budeme jen tak sedět, dokud se někdo neukáže?"

„Ne," odpověděl Tom. „Přivoláme *Gruagaich* a poprosíme je o pomoc."

Na všech obličejích se objevilo podezření, které nahlas vyjádřil Church: „Manipulování ze stran nadpřirozených sil, které nám zkřížily cestu, jsme si už užili dost—"

„Žádný strach," přerušil ho ostře Tom. „Tentokrát to bude obráceně."

„Jak to myslíte?"

Tom ukázal na kameny. „Tohle místo slouží k vzývání už od dob, kdy lidé poprvé osídlili tuto oblast. Vidíte tamhle ten kámen? To je *clach na Gruagaich*, jeden z několika tohoto jména roztroušených po Skotsku. Tady to skoro nikdo nezná, kromě místních, kteří nechávají v jeho žlábku obětiny pro duchy, s nimiž se tady mohou spojit - hlavně mléko pro ochranu dobytka. Věří, že těmito duchy jsou skřítci nebo také daoine-sith.“ Pohrdavě se usmál. „*Dobří sousedé*, to je jejich eufemistický termín pro bytosti z Jiného světa neboli Elfame, jak mu říkají. Víly.“

„A oni to nejsou?“

„Ne. Vodítko je ve jméně. *Gruagaich. Dlouhovlasí*.“ Dlouho pozoroval slunce. Nyní už byl vidět nad siluetou hor jenom tenký oblouček.

„První mezi starými kmeny. Lidé, kteří převzali plášť moci objevený těmi, kdo postavili tyto kameny. Keltové.“

Po dlouhé pauze vyslovil Veitch nahlas své podezření: „Vy chcete mluvit s duchy?“

„Přivoláme mrtvé Kelty,“ opravil ho Tom důrazně.

Ruth zvedla obočí. „Co vědí, aby nám to pomohlo?“

„V duchovním světě jsou otevřeny všechny možnosti. A tohle nejsou jenom duchové. Jsou spojení časem s vámi, první Bratři a sestry draků.“

Tomova slova je rozechvěla. Slunce zcela zapadlo a krajinu zahalila tma. Ale v dalším okamžiku se rozplynuly mraky a měsíc ozářil kruh stříbrným svitem, vykreslil každý kámen a vrhl dlouhé stíny na trávu.

„Je čas,“ oznámil jim Tom.

Vytáhl z kapsy plastikový sáček obsahující něco jako kousky větviček a suché rostliny. „Posvátné houby,“ řekl.

„Vy jste hotová drogerie.“ Lauřin sebevědomý tón změkčilo očekávání. „Alespoň už vím, kam jít, když se budu chtít zhulit.“

Tom ji ignoroval. Nabral ze sáčku hrst psychotropních hub a začal je rozdělovat mezi ostatní; každému z nich vložil několik kousků do úst. Chvíli gumovité, kovově chutnající houby žvýkali a nakonec je s odporem polkli.

Tom si jich sám několik vzal. Potom vytáhl otlučené plechové pouzdro s marihuanou a zručně si ubalil joint. Zapálil ho a zhluboka vdechl kouř, než přistoupil k oltářnímu kameni. Tam kouř opatrně vyfoukl. V měsíčním světle stoupal jako duch. Pomocí zapalovače ožehl trochu marihuany a rozdrobil ji do prohlubně v kameni. Pak se sklopenou hlavou o několik kroků ustoupil, posadil se do tureckého sedu a nasál štiplavý kouř do plic.

Veitch s Laurou se neklidně vrtěli, ale Shavi, Church a Ruth se nechali strhnout posvátnou atmosférou. V jakési rovině, kterou nedokázali pochopit, cítili, jak se kolem nich odehrává nějaká změna. Jako by vzduch těžkl tím, co mělo přijít. Church polkl a ucítil v ústech kovovou pachuť; srdce mu začalo zrychleně bušit a ze slabin mu stoupalo po páteři až do hlavy podivné brnění. Přemýšlel, kolik z toho je účinek drog a kolik se skutečně děje.

Zdálo se, jako by čekali celé věky. Vnímali vítr jemně hladící jejich pokožku a přinášející letní vůni teplého borovicového lesa. Ale pak si všimli vzdáleného pohybu ve tmě. Původně to vypadalo jako stíny měsíčního světla na nerovném terénu, až na to, že to bylo příliš neodbytné; jejich rozmazané okraje se postupně zaostřovaly, vlnivý pohyb se stahoval do menších celků. Church se zadíval pozorněji a začal v šeru rozeznávat obrysy. Když obrazy konečně dostaly jasný tvar, tělem mu znovu projela vlna rozechvění.

Postavy se vyčlenily z krajiny v širokém oblouku a pomalu se blížily ke kameni; odhadoval, že je jich asi stovka, většinou muži, ale i několik žen. Nejdříve to byly pouze siluety proti světlejší tmě, ale jak se přízračně, tiše přibližovaly, postupně se začaly vynořovat detaily. Dlouhé tmavé vlasy, kusy holé, snědé pokožky pokryté jílem, jako by se maskovali pro partyzánskou válku. Oblečení byli v kožešinách a kůžích, které je zahřívaly a - jak se pohybovali přikrčenými, plíživými kroky - dodávaly jim vzhled zvláštních polozvířecích bytostí.

Nakonec se zastavili asi deset kroků od kamene. Vítr jim povlával vlasy a kožešinami, ale stáli mezi kameny a skalisky nehybně jako sochy. Bylo nemožné rozeznat jejich obličeje; oční důlky vyplňoval stín a Church a ostatní měli děsivý dojem, že kdyby ty stíny zmizely, nebyly by v nich žádné oči. Noc náhle ožila úzkostí a nebezpečím. Church instinktivně věděl, že ať tyto přízraky vypadají sebenehmotněji, nejsou to pasivní bytosti; nedokázal setřást pocit, že by při nevhodně zvoleném slovu nebo pohybu zaútočily. Koutkem oka viděl, jak ostatní hledí na Toma a mlčky ho vybízejí, aby prolomil tísnivou atmosféru.

Po jisté době, která všem ostatním připadala jako věčnost, Tom vstal, aby oslovil temné shromáždění. Pozvedl ruce v univerzálním gestu přátelského uvítání.

„Co chceš, učiteli?“

Hlas jako by zněl Churchovi uvnitř hlavy. Slova drnčela podivným

přízvukem, ale jednoznačně pocházela z moderního jazyka, i způsob komunikace pro něj zůstával nepochopitelný. Jedna z postav se oddělila z masy stínů. Nepřiblížila se chůzí; skoro jako by se při mrknutí Churchových očí posunula o krok blíže k nim. Nebylo na ní nic, co by ji označovalo jako vůdce nebo mluvčího.

„Přicházíme v tomto čase krize pro vaši moudrost, vážený předku.“ Tom uctivě sklonil hlavu.

„Musí to být něco velice důležitého, že nás voláš zpátky z Ponurých končin.“ V jeho slovech bylo patrné podráždění, ale pak mluvčí mírně naklonil hlavu k Churchovi a jeho společníkům a tentokrát promluvil o něco zdvořileji: „Cítím v nich plápolání modrého ohně Velké matky Brigit.“

„Jsou to Bratři a sestry draků.“

Kelt sklonil hlavu. „Oheň života si našel dobrý domov.“

Churchovi poskočilo srdce. V Keltových slovech zaznívala úcta, která vyvracela jeho pochyby ohledně vlastních schopností.

„Přinášíme oběti ve svých srdcích a duších,“ pokračoval Tom. „Vyslechnete mě?“

„Známe tě, bratře. Tvůj rod nám pomáhal z posvátných hájů. Je dobré vědět, že tradice přežívá věky. Vyslechneme tě.“

Church viděl, jak z Tomových ramen spadlo napětí. „Jistě cítíte, že stejně jako v prvních dnech se na zem snesla temnota a ve větru je cítit krev. Fomoriané se vrátili.“ Shromážděním proběhla vlna vzrušení. Church zjitřenými smysly vycítil hrozbu. „Přejí si uvěznit lidi ve Věčné noci. K tomu nesmí dojít. Nemůžeme už spoléhat na podporu dětí matky Danu. Jakkoliv paže jsou v našich dnech slabé, srdce zůstala stejně silná jako vaše. Přesto potřebujeme něco víc, co by nám pomohlo v našem boji. Veďte nás svou moudrostí.“

Zavládla chvíle napětí, kdy si Church myslel, že duchové neodpoví. Pak se ozvalo: „Chcete-li uvolnit skutečnou sílu lidí, musíte nalézt Štěstí země.“

„Co je to Štěstí země?“

Ticho; jenom šumění větru. Tom se kousal do rtu. „Tak mi prosím řekni tohle; v Ponurých krajích před tebou leží veškerá existence jako na dlani. Kde najdeme hnízdo Fomorianů, v němž se má znovu zrodit Balor?“

„Srdce stínů se připojí k tomuto světu v polovině cesty mezi tady a tam, ale domov si najde v místě, kde je drženo Štěstí země.“

Church cítil, že Tom má co dělat, aby ovládl svůj hněv nad tak neurčitými odpověďmi, ale zároveň dobře věděl, že nevhodné slovo by jen zmařilo příležitost získat více informací a výsledek by pro ně byl fatální. Duchové možná kdysi byli přátelští, pomyslel si Church, ale pobyt v místech, které označovali jako Ponuré končiny, je nesmírně změnil; rozhodně by si je nechtěl znepřátelit. Nenápadně si prohlížel zástup, jestli nenajde náznak přípravy k útoku, a uviděl postavu, která mu připadala povědomá. Bylo to jen kratičké zahlédnutí profilu proti hvězdami osvětlené obloze, ale rozeznělo to v něm nějakou strunu. Okamžitě to zmizelo a než měl možnost pátrat znovu, vyrušil ho Tomův pečlivě ovládaný hlas.

„Vážení předkové, existuje vůbec nějaká rada, jíž byste nám pomohli v našem nesmírném úkolu?“

„Moudrý učiteli, tvoje záchrana spočívá v mých slovech. Žádáš další? Pak se řiď tímto: zdroj ohrožení hledej uvnitř i venku. Pokud jde o směr, následujte svá srdce na jih k městu Zřídlo ohně. Pro úspěch v boji vyčistěte temnotu z duše svého vůdce. A pamatuj toto: mezi dětmi Danu máte už nyní jednoho spojence. Chovejte se k němu s úctou, abyste si jeho přízeň zachovali. A nyní: vaše oběť byla příznivě přijata, ale už nestačí na víc mé trpělivosti. Pokud vyžadujete cokoliv dalšího, musíte za to zaplatit nějakým životem. Přejete si pokračovat?“

Oblouk Keltů jako by náhle byl příliš blízko, připravený odříznout jim ústupovou cestu. Když se Church rozhlédl, zavlnili se jako obraz v horkém oparu a na okamžik vycítil něco velmi podobného hladu; jeho úzkost přecházela v těžký kámen strachu v žaludku.

„Vážení předkové, vaše moudrost nás osvítila,“ začal Tom. „A skládáme vám svůj vděčný dík za váš čas. Už vás nebudeme zdržovat. Přejeme vám šťastný návrat do Ponurých končin.“

Oslovení Keltové se mírně uklonili na rozloučenou a stíny v jejich očních důlcích jako by se na okamžik vyčistily; to, co tam Church zahlédl, zasáhlo jeho mysl takovou silou, že se jen stěží ovládl, aby se s hrůzou nerozběhl zpátky do tábora.

+ + + + +

Když Keltové opět splynuli s krajinou, několik minut nikdo nepromluvil. Bylo to, jako by se nutkavým pocitem hrozícího nebezpečí probudili ze snu, v němž jim byly odhaleny podivné pravdy, tak podivné,

že je po probuzení stěží dokážou pochopit. Tento pocit se ještě vystupňoval, když si uvědomili, jak matně si pamatují, co viděli, ačkoliv v mysli jim stále zněla slova.

„Prožili jsme to doopravdy, nebo to bylo jen těmi houbami?“ zeptala se Ruth. Church viděl, že křečovitě zatíná ruce, aby se jí netřásly.

„Obojí trochu,“ odpověděl Tom.

Shavi souhlasně přikývl. „Houby jsou klíčem otevírajícím dveře vnímavosti.“

Tom se náhle usmál. „Vzpomínám si na představení Jima Morrisona na Floridě—“

„Většina otravných stařiků vzpomíná na válku,“ skočila mu do řeči Laura. „Dovedeme si představit, jak si hipíci uměli užívat-. Teď se vraťme k ohni - začíná tu být pořádná zima.“

+ + + + +

Veitch vytáhl láhev whisky, kterou našel v obchodě v Kyleakinu. Seděli kolem ohně a popíjeli z umělohmotných kelímků.

„Opravte mě, jestli se mýlím, ale ztráceli jsme zbytečně čas kvůli snůšce kryptických žvástů, je to tak?“ Ačkoliv Laura seděla vedle Churche, dávala si pozor, aby ostatní neznepokojila jakýmkoliv projevem svých citů k němu. Ze způsobu, jakým to místo zaujala v okamžiku, kdy k němu mířila Ruth, Church přesto vycítil její majetnický pud.

Tom zavrtěl hlavou. „Ne že by nám to zrovna usnadnili, ale všechny informace, které nám poskytli, jsou životně důležité.“

„Až na to, že je zřejmě rozluštíme, teprve až bude příliš pozdě,“ poznamenal Church. „Co má být to Štěstí země?“

„Nemám potuchy. Keltové věřili, že je nebezpečné nazývat posvátná místa skutečnými jmény, proto používali podobné květnaté opisy.“ Tom si lokl whisky a dodal: „Přesto je možné vytáhnout ze slovního bahna perly. Město Zřídlo ohně je Edinburgh. Nachází se v něm nepřehlédnutelná sopka zvaná Artušův stolec.“

„Takže další artušovský kód pro místo spojené s energií země?“ zauvažoval nahlas Church.

„Je to velmi mocný zdroj, nejmocnější ve Skotsku. Zřídlo leží přímo pod Artušovým stolcem.“

„Takže musíme jet tam. Odtud by to nemělo trvat dlouho.“ Veitch si

lehl na záda a založil si ruce za hlavou.

„Tím spojencem je očividně Cernunnos.“ Ruth se podívala na značku, kterou jí tento přírodní bůh vypálil na dlaň. Náhle jí myslí probleskla vzpomínka na deštivou noc v Manorbieru a děsivou sílu tvora, kterou viděla, když se jeho tělo tavilo a měnilo jako olej ve vodě.

„Váš spojenec,“ poznamenal Veitch. „Vy jste jeho velká kámoška.“

„Dokud jsem s vámi, je s vámi i on. Ale jak mu máme projevit svou úctu?“

„Tyto bytosti,“ vmísil se Shavi, „zřejmě očekávají podřízenost od těch, kteří jsou v hierarchickém žebříčku moci pod nimi.“

„Budu se před těmi vašnosty klanět až k zemi,“ ušklíbl se Veitch. „Sakra, a pak že všechno nezůstává při starém.“

„Keltové věřili, že pro vykonávání rituálů jsou nejvhodnější ostrovy,“ prohlásil Tom. „Nedaleko odtud je jezero Loch Maree s ostrůvkem zvaným Eilean Maree. Nachází se na něm posvátný háj věnovaný Tuatha Dé Danannům, kde můžeme přinést oběť—“

„Jak to všechno víte, *moudrý učiteli*?“ zeptala se Laura kousavě.

Shavi vrhl na Toma ostrý pohled. „Tom zná veškeré učení Keltů, nemám pravdu? Říkal jste nám, že vás vychovával lid Dozorce kostí—“

„A tak se znalost, jak být potrhlý hipík, předává dál,“ ušklíbla se Laura.

„A Dozorce kostí mluvil o svém lidu, o nepřerušené linii strážců starých míst táhnoucí se dějinami,“ pokračoval Shavi.

Church přihodil do ohně větev. „Na druhé straně všichni víme, co mělo znamenat to očištění vůdce od temnoty,“ dodal zamračeně. „Ačkoliv návod, jak se to má provést, mi asi unikl.“

„Bylo tam ještě něco,“ ozvala se Ruth. „Co mělo znamenat to *zdroj ohrožení hledej uvnitř i venku*?“

„Jako byste to nevěděla.“ Laura zírala do plamenů. „Znamená to, že jeden z nás se pokouší vydělat si třicet stříbrných.“

+ + + + +

Když se ostatní uchýlili do stanů, Church s Laurou se dál vzájemně zahřívali u skomírajícího ohně. Uprostřed chaosu a napětí Churche pozoruhodně uklidňovalo, jak se k němu Laura choulila. Objímal ji paží a ona si položila hlavu na jeho rameno; citová blízkost s druhým člověkem ho naplňovala pocitem blaha.

„O tomhle to všechno je," zamumlal si pro sebe.

„Zase mluvíš sám se sebou."

Ačkoliv se dotýkali, Laura působila stále poněkud strnule a odtažitě. Začal z ní sloupávat ochranné štíty, které kolem sebe vztyčila, ale věděl, že potrvá dlouho, než mu odevzdá své niterné já. Vlastně čím víc ji poznával, tím víc cítil, že jedovatá, sebejistá, agresivní Laura je vykonstruovaná postava, a to, co se skrývá uvnitř, možná nikdy nepozná. Ale to nutkání chránit zranitelná srdce svých já měli společné a možná právě to je k sobě přitahovalo.

„Ta Marianna asi musela v tvém životě hodně znamenat," poznamenala po chvíli zamyšlení.

„Byli jsme spolu dlouhou dobu. Chtěli jsme se vzít. Takže ano, znamenala pro mě hodně."

„Předpokládám, že to vysvětluje, proč tě její smrt tak rozhodila. Myslíš, že se přes to vůbec někdy přeneseš?"

„Myslím, že přes něco takového se nikdo nemůže přenést úplně. Musí se naučit s tím žít."

Chvíli o tom přemýšlela a pak řekla: „Jaká byla?"

„No, já nevím—"

„No tak, chci to vědět. Byla dobrý člověk?"

„Myslím, že ano. Takhle jsem o ní nikdy nepřemýšlel. Pohybovala se v zóně prosté záludností. Ale měla i své horší stránky - kdo je nemá?"

„Jo, jasně. Jde o vyváženost, ne? Neexistují jenom zlí nebo dobří. Většině se daří udržovat rovnováhu a během života se vychylovat jenom trošku nahoru a dolů. Málokdo se drží neustále na jedné nebo druhé straně." Dloubla ho loktem do žeber. „Kristepane, z tebe něco vydolovat je jako ždímat krev z kamene."

„Myslím, že o nás platí jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet." Povzdechl si. „Byla chytrá. Hodně četla. Ráda mluvila o ideálech, o věcech, které mají nějaký význam. Rozesmávala mě. Dělala si ze mě legraci, když jsem byl nafoukaný. Neposmívala se mi, když jsem líčil nudné nálezy vykopané v nějaké jámě v Somersetu. Když jsem vychvaloval kytarovou hudbu, dokázala se do krve hádat, že *soul* je lepší. Dívala se se mnou na Hvězdné války a nikdy mě nepřemluvila, abych se já s ní díval na *Jean de Florette*. A dovolila mi být slaboch." Odmlčel se a znovu se nechal omývat syrovostí některých emocí, které se vynořily na povrch.

„*Život stojí za to, dokud nezeslábneš* - to je docela dobrá větička na ná-

hrobek. Všichni si musíme udržovat fasádu síly, ale přitom víš, že jsi našel někoho dobrého, když můžeš nechat tu bariéru padnout, abys odhalila svou slabou, žalostnou, charakter ničící stránku, tu část sebe, kterou musíš tu a tam odhodit, jinak se zblázníš, jenže normálně tohle děláš v soukromí svého pokoje.“ Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „Stačí ti to?“

„Ano. Prozatím.“

„Proč to chceš vědět? Abys mohla porovnávat?“

„Ne. Co je pryč, je pryč. To mě netrápí. Ale ze způsobu, jakým se někdo dívá na svou životní lásku, se dozvíš hodně o něm samotném.“

Její slova ho přiměla k zamyšlení. „Silně příčné myšlení. Takže co jsi zjistila?“

„Nemyslíš si, že ti to povím, že ne?“

„No dobře. Tak mi pověz o své životní lásce.“

Zasmála se. „Zřejmě si myslíš, že jsem naivka. Lituji, kamaráde, moje minulost je zavřená kniha.“

Přitáhl ji pevně k sobě a prsty jí vjel do vlasů.

„Au! A to jenom proto, že nemůžeš soupeřit s mým intelektem!“ Bolestivě ho štípla, až Veitch zařval ze svého stanu, ať jsou zticha. Zahihňali se jako malé děti a pak pokračovali v rozhovoru tišším hlasem.

„Co myslíš,“ zeptal se nakonec Church, „dočkáme se ty a já šťastného konce?“

Překvapila ho dlouhým mlčením, a když se jí podíval do tváře, nenašel tam špetku humoru. „No tak, Churchi, už jsi veliký chlapec. Rozhlédni se kolem sebe. Žádné šťastné konce nebudou.“

Church si povzdechl. „Proč jsou všichni takoví pesimisté? Ruth řekla něco podobného.“

„Jasně, vím, že s tebou mluvila. No... možná je to ženská záležitost. Vy kluci nejste tak vnímaví. Žádné šťastné konce nebudou. Musíme jenom využít co nejvíc z toho, co máme, dokud to jde.“ V jejím hlase zaznívala hluboký smutek, ale hned se zase přinutila k veselejší náladě a táhla ho ke stanu. „Pojď. Chci si vyčistit mozek a ty máš k tomu ten správný nástroj.“

KAPITOLA DRUHÁ

Vypni mozek, uvolni se a nech se unášet proudem

„To je nádhera!“ Ruth tiskla tvář k oknu a vyhlížela na hladkou plochu Loch Maree. Voda byla stejně klidná jako předchozího dne a odrážela oblohu protkanou temnějšími skvrnami modři a hor se strmě se zvedajícími hnědými, purpurovými a zelenými svahy. Uprostřed jezera ležel tichý a tajemný, hustě zalesněný Eilean Maree.

Cesta z Gairlochu, kde si dali na jedné farmě vydatnou snídani skládající se ze slaniny a vajíček, jim trvala pouhých dvacet minut. Všichni toužili pokračovat do Edinburghu a civilizace, ale Tom je přesvědčil, že krátká zastávka k obětování Cernunnovi jim z dlouhodobého pohledu přinese dividendy.

„Mám k tomu jisté výhrady,“ ozval se Church, když zaparkovali u jezera. „Nabízet oběť je tiché přiznání, že je uznáváme spíše jako své bohy než bytosti mocnější než my. Nemám v úmyslu smekat klobouk a plazit se—“

„Ani kdyby to znamenalo záchranu vašeho života?“ přerušil ho Tom.

Z Churche vyzařoval vzdor. „Ani tehdy. Nepodrobím se. Neskloním hlavu a nenastavím krk—“

„Tak se na to nedívejte jako na oběť. Berte to jako úplatek.“ Tom přešel po oblázcích k malému člunu vytaženému na břeh.

Veitch se chopil vesel a odvezl nejdříve Lauru, Ruth a Toma a potom se vrátil pro Shaviho a Churche. Ostrůvek byl malý a měl kamenité břehy, ale jeho střed pokrýval hustý lesní porost. Opatrně přešli ze světla do stínů pod listnatým baldachýnem. Vládla tady skoro hmatatelná atmosféra míru, která je uklidnila; Shavimu připomínala auru pokoje klenoucí se nad opatstvím v Glastonbury. Ale navzdory idyličnosti scény tu nezazníval žádný ptačí zpěv.

Tom je vedl mezi stromy na vršek ostrova. V háji neviditelném z cesty stál oltář vytvořený ze tří pařezů. Ležely na něm polní květiny spolu s hrnkem mléka a zbytky bochníku chleba. Vzduch kolem oltáře zhoustl posvátností.

„Zdá se, že tu byl někdo před námi," poznamenal Church.

„Moc, kterou Cernunnos představuje, nezanikla s odchodem starých bohů," odpověděl Tom. „V místech daleko od měst ho nepřestávali uctívat. Někteří lidé jsou stále úzce spojení se zemí. Někteří odmítají zapomenout."

„Blázni," zamumlal Veitch.

„A obyvatelé měst jsou zase arogantní." Tom si posunul brýle na nose, zvyk, který Church už četl jako známku podráždění. „Myslel jsem, že jste se už naučili dost, abyste věci nesoudili jen podle toho, jak vypadají napovrch. Velryby se pohybují hluboko pod hladinou a nenechávají po sobě žádnou stopu."

„Velryby?" opáčil nechápavě Veitch. „O čem to sakra mluvíte?" Chvíli stáli před oltářem, ponoření v myšlenkách. Pak se ozvala Ruth. „Chci také obětovat."

Church se na ni překvapeně podíval, ale Tom řekl: „Jak si přejete. Musíte se řídit svými pocity."

Vysoko ve větvích nad nimi se jako v odpověď rozlehlo dlouhé, smutné zahoukání. Church zahlédl Ruthinu sovu, která je pozorovala. „Tvé průvodkyni se to zřejmě líbí." Když se podíval na Ruth, pocítil závan neklidu; nedokázal setřást pocit, že byla vtažena do něčeho, co nedokáže ovládat.

„Zajímá mě, co by bylo vhodné jako oběť?" zeptal se Shavi.

„Něco, co je pro nás důležité," odpověděl Tom.

Shavi našel v kapse zbytek magických hub, které používal k navození šamanského transu. Churchovi připadalo, že je klade na oltář s úctou až přehnanou.

+ + + + +

Zatímco se ostatní dohadovali o povaze oběti, Laura se vytratila. Nezajímalo ji, co dělají, neměla v sobě víru a občas se jí zmocnilo nutkání být chvíli sama se svými myšlenkami; od okamžiku, kdy se spojili ve skupinu, k tomu neměla mnoho příležitostí.

Opřela se o jeden z kmenů a dívala se mezi stromy na vlnky čeřící se v jemném slunečním světle. Místo na ni působilo tak příjemné, jak už dlouho necítila; bylo tak pokojné, že by si nestěžovala, kdyby se tady utábořili na několik dní a třeba i déle.

Teprve takto pohroužena do okolního klidu si uvědomila nepřetržitou

úzkost, kterou pociťovala, něco jako hučení v uších, při němž jí trnuly zuby a tuhly ramenní svaly. Teď z ní však všechen stres postupně spadl. Přestala vnímat tlumené hlasy ostatních. Ještě nějaký čas se koupala v jejich vlhkých emocích a právě tehdy zjistila, že se něco změnilo. Potřebovala jen okamžik, než pochopila, co to bylo: v pozadí nikdo nemluvil. Zamrazilo ji. Nejdříve si myslela, že všichni zmlkli a dívají se na ni. Připravila si příhodně jízlivou poznámku a otočila se.

Ke svému překvapení a zmatku uviděla, že ostatní nehybně strnuli a ponořili se do nepřirozeně hlubokého ticha. Nezadržovali dech ani ničemu nenaslouchali, prostě znehybněli v polovině gesta, ústa pootevřená k otázce nebo odpovědi, jako by se v tomto malinkém prostoru z ničeho nic zastavil čas.

Mrazení se rozšířilo do celého jejího těla. Změna zasáhla i uklidňující atmosféru panující na ostrově; ta nyní ztěžkla očekáváním.

Něco přichází, pomyslela si, aniž by dokázala pochopit, jak to věděla.

Rychle se podívala mezi stromy. Ostrov nebyl tak velký, aby se někdo mohl připlížit nepozorovaně; rozhodně by něco slyšeli. Jako v odpověď svým myšlenkám skutečně uslyšela nějaký zvuk. Zapraskání větviček, zašustění listí. Prudce se otočila, srdce divoce bušící.

Na okraji jejího vidění se mihlo světlo a stín. Mohla to být jen iluze způsobená mrknutím, ale ve spojení se zvuky, které slyšela, si byla jistá: něco se těžce pohybuje mezi stromy. Ale když se to pokoušela zahlédnout v podrostu, už se to pohybovalo někde úplně jinde. Zachytila jen obrys a hned to bylo pryč. Těžké kroky jako by zněly jen kousek od ní a pak zase o kus dál u vody.

Rychle couvala zpátky k ostatním a zatahala Churche za rukáv, aby ho vytrhla z transu, ale když se prsty dotkla jeho pokožky, byla studená jako mramor. V hrdle jí narostl kámen. Přikrčila se dolů mimo linii pohledu a rychle se začala prodírat vegetací. Kdyby se dostala ke člunu, mohla by odplout na jezero a odtamtud vyhodnotit situaci, možná obeplout ostrov a zjistit, proti čemu stojí. Buď to, nebo se vrátit k autu a odjet.

Ale v okamžiku, kdy se ocitla mimo malou mýtinku kolem oltáře, se všechno stalo ještě podivnějším. Zvuky v podrostu zněly zkresleně, obrys se začal pohybovat rychleji a kroky připomínaly spíš dusot nějakého zvířete. Hruď se jí sevřela úzkostí. Sklonila hlavu a vrhla se dopředu, ale noha se jí zachytila o větev, která tam předtím rozhodně nebyla. Laura upadla na břicho a náraz jí vyrazil dech. Když se pokusila vyškrábat na

nohy, vztyčil se nad ní temný stín jako mrak zakrývající slunce. Chladný a neodpouštějící. Vzhlédla ke tváři, kterou uviděla jen na pouhý zlomek vteřiny, než se její vědomí na protest proti něčemu tak nepochopitelnému a cizímu zcela vypnulo.

+ + + + +

Když se probrala, skláněl se k ní Church. Ostatní stáli kolem a ustaraně ji pozorovali.

„Přestaňte na mě zírat," vyštěkla.

„Co se stalo?" zeptal se Church.

„Něco tu bylo, mezi stromy." S návratem vědomí pocítila tupou bolest na hřbetě pravé ruky. Pomalu ji zvedla a otáčela, až viděla na to místo. Na kůži měla vypálené znamení: listy spletené do kruhu.

Laura se podívala na Ruth, která šokované poulila oči na tetování. Podobalo se tomu, které měla ona: znamení Cernunna, jež jí vypálil při konfrontaci ve Walesu.

+ + + + +

„Seber se. To z nás ještě nedělá sestry." Laura si zamnula hřbet ruky a zakryla znamení.

„Vypadá to, jako by se velký přírodní bůh rozhodl poctít dva z nás," poznamenal zamyšleně Shavi.

„Řekl mi, že budeme dva." Ruth se zvědavě podívala na Lauru.

„Co má být? Nemůžeš uvěřit tomu, že už nejsi *jediná vyvolená*?" Laura dovolila Churchovi, aby ji zvedl na nohy, a pak si rychle strčila ruku do kapsy. „Znamená to, že i ze mě má být baba ježibaba?"

„Znamená to," řekl Tom, „že Cernunnos s vámi má nějaký plán."

„No to je úleva," odsekla kysele Laura. „Myslela jsem, že to bude něco zlého."

+ + + + +

Zpátky přes jezero se přeplavili mlčky. Laura vypadala ještě uzavřeněji než jindy a ignorovala veškeré pokusy přimět ji k vyprávění o svém zážitku, ale ostatní viděli, že jí to leží na ramenou jako těžké břemeno.

Church, který ji asi chápal nejlépe - a ani on ne docela - viděl v jejích očích něco, co v něm vzbuzovalo chuť odvést ji stranou a pevně obejmout; její pohled signalizoval, že je připravená dát se každou chvíli na útěk před něčím, s čím se nedokáže vyrovnat.

Když se shromáždili na břehu jezera a přemítali, co toto setkání znamenalo, Shavi se šel podívat k autu a spustil poplach. Všichni se hrnuli přes kameny jako jeden, ale Church se k němu dostal první. Nemohl uvěřit tomu, co spatřil. Na kapotě auta ležel mrtvý králík a jeho krev stékala dolů k mřížce chladiče. Byl vyvržený a ležel otevřenou břišní dutinou nahoru. Jeho vnitřnosti byly pečlivě rozložené kolem něho.

„Co to sakra je?“ vyhrkl znechuceně Veitch.

Shavi přistoupil blíž k vozu a prohlížel si mrtvolku, aniž by se jí dotkl. „Nechali to tu speciálně pro nás,“ oznámil jim po chvíli. „Vidíte ty přesné řezy? Někdo si na nich dal záležet.“

„Má to nějakou spojitost s událostí na ostrově?“ zeptala se Ruth.

Tom zavrtěl hlavou. „Nemyslím—“

„Počkat!“ Shavi se předklonil, aby viděl do břišní dutiny králíka. „Něco tam je.“

„Nedotýkejte se toho!“ vykřikla Ruth.

Church ji pozoroval koutkem oka; tvářila se nepřirozeně vyděšeně, jako by něco cítila, aniž by si to uvědomovala. „Opatrně,“ varoval Shaviho.

Shavi se rozhlédl a našel dvě větvičky, které použil jako jídelní hůlky. Opatrně jimi začal zkoumat králíkovo nitro. Za okamžik vytáhl něco, co zpočátku vypadalo jako malý růžový špalík znečištěný krví.

„To je hnusné!“ Laura zkřivila obličej, ale nedokázala od toho odtrhnout zrak.

Byl to prst oddělený v kloubu.

Shavi jej položil na kapotu a všichni se kolem něho shlukli, jako by čekali, že se pohne. „Komu může patřit?“ uvažoval Shavi. „A proč nám ho tady nechali?“

Veitch přelétl pohledem neobydlené svahy hor, které najednou působily nepřátelsky a opuštěně. „Měli bychom odsud okamžitě vypadnout.“

+ + + + +

Hrozivý nález vrhl chmurný mrak na jejich cestu na jih. Několik prvních kilometrů ujížděli ponoření do sebe a snažili se v tom najít nějaký

smysl, těžce zasažení strachem plížícím se z tajemná. Z celého toho aranžmá vyzařovalo něco zlého, rituálního, něco víc než pouhá výhrůžka. Přestože nechápali smysl, provrtalo si to cestu do jejich podvědomí, usadilo se tam a tiše je to užíralo.

+ + + + +

Ještě na severu u Inverness se vydali po A9 na jih a projížděli drsnou, neobydlenou krajinou horského pásma Cairngorm. Dvě poruchy na autě je zpomalily a brzy bylo jasné, že před zákazem vycházení se do Edinburghu rozhodně nedostanou. Usoudili, že nejlepší bude utábořit se na noc a vyrazit k městu druhý den brzy ráno. Hladoví a unavení dlouhou cestou dojeli pozdě odpoledne do malého městečka Callander na úpatí Vysočiny.

Neuspořádaná sbírka kamenných budov se tiskla k zalesněným svahům a s vrcholy hor zvedajícími se na všech stranách se tu cítili chránění a v bezpečí; po pobytu v otevřené krajině to byla docela příjemná změna. Městečko vonělo rybami, smaženými brambůrky a borovicemi, a to bylo také velice uklidňující. V ulicích se pohybovalo mnohem více lidí, než viděli v posledních dnech, a v jejich tvářích se nezračil žádný strach. Skýtalo jim to naději, že hlavní centra populace jsou stále ještě nezasažená.

Uplynulo už hodně času od chvíle, kdy si naposled užili měkkou postel, proto se rozhodli strávit noc v hotelu. Excelsior se nacházel na konci hlavní ulice a byla to hromada kamenů poskládaná v gotickém stylu. Věžičky v rozích a velká okna s vyhlídkou do všech stran mu dodávaly podobu pevnosti. Hustý les vzadu rostl téměř až k budově, ale stále to vypadalo jako bezpečné místo.

Zatímco ostatní odpočívali nebo si vychutnávali horkou koupel, Church s Veitchem sešli dolů do hotelového baru. Byl v něm příjemný chládek a přítmí a panovala tu útulná atmosféra spíše přirozeně vytvořeného prostředí než ubytovacího zařízení postaveného za účelem rychlého zisku. Veitch se rozhodl pro značku *Stella*, zatímco Church dal přednost *Guinessu*. Odnesli si pivo ke stolu u arkýřového okna, odkud viděli na sluncem zalitou hlavní ulici.

„Tyhle příjemné maličkosti mi budou chybět," poznamenal zamyšleně Veitch.

„Co tím myslíš?"

„Jako tohle." Zvedl sklenici s pivem, které se ve slunci zlatě zatřpytilo.

„Jestli bude ten rozklad pokračovat, brzy přijdeme o drobná potěšení, jako je tohle, nemyslíš? Nebudou dost důležitá. Hlavouni se stěží postarají o to, abychom měli co jíst, a rozmařilosti omezí na minimum.“

Church se tiše zasmál. „Takže tohle je tvoje motivace? Boj za pintu piva?“

„Ne,“ odpověděl dotčeně Veitch, kterému uniklo, že je to vtip. „Jenom že právě takové drobnosti dělají domov. Podívej se ven a skoro uvěříš, že všechno je stejné jako vždycky. Přitom svět balancuje na pokraji krachu. Co myslíš, jak dlouho to potrvá?“

Church pokrčil rameny. „Záleží na tom, jak rychle si Fomoriané a Tuatha Dé Danannové přestanou protahovat svaly a dají o sobě doopravdy vědět. Možná nás nechají pokračovat s určitým pocitem normálnosti.“ Ani jemu samotnému to neznělo příliš přesvědčivě.

Zavládla dlouhá přestávka, během níž oba upíjeli pivo, než Veitch poznamenal: „Víš, co ti bubáci řekli. O jednom z nás, co je hadem v trávě. Tak já to nejsem.“ Znepokojeně se podíval na Churche. „Ale je mi jasné, co si vzhledem k mé minulosti všichni myslíte.“

„To není pravda, Ryane.“

„Nechápej mě špatně, já jim to nevyčítám. Všechno, co jsem doteď dělal, by tomu nasvědčovalo. Jenom říkám, že já to nejsem.“ Odvrátil zrak a zeptal se: „Věříš mi? Pro mě je důležité, abys mi věřil. U ostatních—“ Nedopověděl to, ať chtěl říct cokoliv.

Church chvilku uvažoval, než odpověděl: „Věřím ti.“

Veitch uvolnil ramena a podařilo se mu vykouzlit nad okrajem sklenice úsměv. Dlouhým douškem dopil pivo. „Díky. Ale co myslíš, kdo to je?“

„Je těžké uvěřit, že by kdokoliv z nás mohl být zrádce. Myslím, že umím dobře posoudit lidskou povahu, a nevidím nic ani v nejmenším podezřelého.“

„Ten starý hipík už nás jednou nechal v bryndě.“

„Ne z vlastní vůle. A už je v pořádku. Když už nemá v hlavě toho parazita, je zase normální.“

Veitch se pohodlně opřel a položil jednu nohu na vedlejší židli. „Chceš říct, že si to vymysleli?“

„Ne tak docela. Připadá mi, že u informací, které přicházejí z nadpřirozeného zdroje, není tak úplně jasné, jak se mají chápat. Oni říkají jedno, a ty slyšíš něco jiného. Řekl bych, že to dělají záměrně, že je to další záležitost moci,“ dodal s unaveným podrážděním.

„Rozhodně si budu každého pozorně všímat.“

„Právě toho se obávám. Nechci, aby nás podobná paranoia začala rozkládat zevnitř. Stačí to, co nás ohrožuje zvenčí.“

Do baru se přišoural nějaký stařec se zády ohnutými věkem a vrásčitým, prakticky bezmasým obličejem. Cestou k baru vrhl směrem k nim zvědavý pohled. Přes teplý den měl na hlavě kostkovanou placatou čepici a přes ramena dlouhý hnědý plášť. S pivem v ruce zamířil k židli v tmavém koutě, ale pak jako by si to rozmyslel a došel ke stolu vedle nich.

„Nevadí, když si tu sednu?“ Jeho hlas navzdory vzhledu zněl pevně se zpěvavým přízvukem lidí z Vysočiny. Jakmile se posadil, prohlédl si je se žoviálním šibalstvím. „Na výletě?“

„Cestujeme do Edinburghu,“ odpověděl bezvýrazně Church.

„Na dovolenou?“

„Něco takového.“

Starý muž se zamyšleně napil piva. „Nevíte náhodou, co se to se světem děje?“

„Jak to myslíte?“

„Noviny tisknou samé hovadiny a v televizi a rádiu vysílají pořád dokola prohlášení vlády - nic, na co by se dalo koukat. Musí se dít něco hodně špatného, když zastavili televizi. Vždycky sem jezdila spousta turistů, ale v posledních dnech se jich tu ukázala jen hrstka. Tak co o tom víte?“

Church přemýšlel, jak by měl tomu muži vysvětlit, co se děje; pochyboval, že se mu to podaří. Než se rozmyslel, ozval se Veitch. „Mně všechno připadalo normální, kamaráde.“

„Jo, přesně tohle říká každý. Na chvíli sice zavládla panika, když začali vysílat to prohlášení, ale jakmile policie obešla město a všecky uklidnila, pochopili jsme, že to není konec světa, a všichni se chovají jako dřív.“ Zasmál se. „Co naděláme, že?“

„A co si myslíte vy, že se děje?“ zeptal se Church.

„Tak to je ta otázka.“ Starý muž si promnul bradu. „Jak říkám, zrovna teď to nevypadá nijak zle. Jistě, v obchodech nedostanete pár věcí a povídá se, že možná dojde na příděly benzinu—“

„Opravdu?“ Church zalétl pohledem k Veitchovi. Oba si uvědomovali, že to může zkomplikovat jejich cestování.

„Ano, to se říká. Že může začít být nedostatek některého zboží. A telefon je častěji mimo provoz než funguje. Je těžké zjistit, co se děje v sou-

sední vesnici, natož ve městech.“ Podíval se na ně s křečovitým úsměvem. „Připomíná mi to válku.“

Church vyhlédl oknem na ulici, kde se nějaký kluk líně projížděl na kole. „Vsadím se, že zdejší hlavní příjmy plynuly z turistiky. Co se stane, když tenhle zdroj vyschne?“

„Lidé si najdou způsob, jak to přečkat.“ Stařec vytáhl dýmku, která vypadala stejně staře jako on, a nacpával ji tabákem z koženého váčku. „Vždycky to tak dělali, ne? Jako za války. Nějak si poradí.“

+ + + + +

V šest večer se všichni sešli v baru, aby povečeřeli. Jídlo bylo prosté, ale vydatné, a o to příjemnější, že jedli něco, co si nepřipravili sami na turistickém vařiči. Atmosféra působila po nocích strávených na cestě tak bezpečně a bezstarostně, že i Lauřiny věčné stížnosti vyznívaly vlažně.

Když si objednali pití, pustili se do probírání své situace a spřádání plánů do budoucnosti. Ruth se Shavim všechno financovali, protože ostatním už peníze dávno došly, ale oni dva měli pořád dost úspor, aby mohli pokračovat. Prodiskutovali možnost přídělového systému pohonných hmot a dohodli se, že při první příležitosti naplní kanystry benzinem a budou je vozit vzadu v autě. Nikdo z nich nepromluvil o jejich vyhlídkách na úspěch a ani nezmínil Balorovo jméno, ačkoliv bylo tísnivě přítomné na okraji každého tématu.

Kromě několika drobností je nejvíce znepokojoval uřízly prst. Jeho utajený symbolismus během dne nepříjemně rezonoval v hloubi jejich myslí a spouštěl obrazy, které nepoznávali; to, že pro to neexistovalo žádné zjevné vysvětlení, v nich vyvolávalo pocit pronásledované kořisti.

„Fomoriané by se tak jemnou taktikou nezdržovali,“ prohlásil Tom. „Rovnou by se na nás sesypali. Mimoto se o nás už nestarají. Nejsme pro ně hrozbou. V jejich očích jsme selhali už při své původní misi.“

„Ztroskotanci,“ shrnul to Veitch s očividným podrážděním. „Když nás nesledují, můžeme se k nim přinejmenším nepozorovaně přiblížit.“

Church byl rád, že fatalismus, který se jich držel od chvíle, kdy se sešli, se začínal pozvolna vytrácet; teď už nikdo z nich nepochyboval o tom, že něco udělat můžou, i když to třeba nebude nic světoborného. S ohledem na to, jak mocné síly se proti nim sešikovaly, už i to bylo velké vítězství.

„Tohle má punc někoho, kdo pracuje sám,“ poukázal Shavi. „Nejspíš

jsme si v tomto novém světě někoho nechtěně znepřátelili. Vkročili jsme na území, které považuje za svoje.“

„Ale komu ten prst patří?“ zeptala se Ruth.

„Nějakému chudákovi,“ zamumlal Church.

„Doufejme, že to bylo jenom varování, abychom se tam nevraceli,“ usoudil Shavi. „A že se nás to nerozhodlo pronásledovat, abychom za to zaplatili.“

+ + + + +

Ten večer hostil hotel *ceilidh*, lidovou veselici, a o půl osmé se začali místní obyvatelé hrnout do velkého sálu vedle baru. Hudba už se připravovala a živé ‚zahřívání“ houslistů přilákalo i Churche a ostatní. S pitím v rukou přešli do sálu, kde je uvítala překvapivě veselá atmosféra. Byl tam i starý muž, s nímž se Church s Veitchem předtím setkali v baru, a zamrkal na ně, když si čepovali pivo ze sudů seřazených na stole na konci místnosti.

V osm se začalo tancovat. V okamžiku, kdy houslista spustil rejdovák, sál se zaplnil vířením mužů a žen nejrůznějšího věku. Sukně létaly do vzduchu, podpatky klapaly, tváře jen zářily. Nějaká dívka kolem sedmnácti popadla Shaviho za paži a vtáhla ho mezi bujarý dav. Shavi se s chutí pustil do tance.

Veitch poněkud ustoupil pro případ, že by ho do toho někdo chtěl také zatáhnout. „Zatracené skotské křepčení. To není nic pro mě,“ zamumlal.

Pití proudilo stejně rychle jako tanec, každá sklenice piva zazděná panákem whisky. V této atmosféře divoké nevázanosti a oslavy života bylo nemožné zůstat stranou, a tak Church i ostatní brzy zapomněli na stres a napětí, které na ně útočily.

Během večera získali několik nových přátel a probrali různá témata. Zdálo se, že mezi mladými ženami si oblibu získal zejména Shavi. Kolem Ruth se točilo hodně mužů a ji jejich pozornost docela překvapila. Byla to příjemně uvolňující zkušenost po tlaku v předchozích týdnech.

Zpocená živým tancem přišla k provizornímu baru, kde Laura postávala opřená o zeď a upíjela ze sklenky čistou vodku.

„Daří se ti dělat ty hochy šťastnými,“ poznamenala chladně.

Ruth se během času naučila ignorovat Lauřino rýpání, ale nyní jí v žilách proudil alkohol, a tak se naježila. „Umím si představit, jak žárlíš, že je

někdo jiný tak populární.“

„Žárlím? Podívej se do zrcadla, Sněhurko.“

„Co tím chceš říct?“

„Dobře víš, co.“

Ruth to opravdu věděla a podráždilo ji to ještě víc. „Jestli si myslíš, že se trápím kvůli tobě a Churchovi—“

„Jisté je, že se ho snažíš povalit do trávy od chvíle, co ho znáš. Jenomže on na tebe bere asi tolik jako na Shaviho. Smiř se s tím, vyhrála ta lepší.“ Laura se křečovitě usmívala, ale její oči zůstaly studené a tvrdé.

Ruth cítila, jak v ní narůstá hněv, a to ji podráždilo ještě víc. Nesnášela nedostatek sebeovládání, ale Laura jaksi věděla, jak ji zasáhnout na správném místě. „Není náhodou to, co slyším v tvém hlase, zoufalství? Teď, když ho máš, se bojíš, že o něj přijdeš, je to tak?“

Laura o tom chvilku přemýšlela. „Jsme pro sebe stvoření.“

„Chceš říct, že Church je stvořený pro tebe. Konečnější našla někoho dost silného, kdo unese tíhu tvé citové zátěže.“ Ruth se přinutila zmlknout, než řekne něco mnohem bolestivějšího.

„Co ty víš o citech? Jsi Ledová královna.“ Laura se snažila udržet klid, ale vypila vodku na ex.

„To jen dokazuje, jak málo toho víš.“

„Říkám jenom jedno, drž se od něj dál. Včera večer jsem tě viděla, jak s ním mluvíš a snažíš se vetřít do jeho přízně—“

„Nikdy by mě nenapadlo—“ Ruth se zarazila. Uvědomila si, že se nechala zatlačit do defenzivy. Hudba v pozadí spustila hlasitěji, a tak musela zvýšit hlas. „A co bys nadělala, kdyby to tak bylo?“

Laura se na ni dlouho dívala s nečitelným výrazem v očích a pak zmizela v davu.

+ + + + +

Veitch se Shavim se pustili do závodu v pití, obraceli do sebe jednoho panáka za druhým, povzbuzovaní rozjařenými diváky. Ale museli udělat pauzu, protože Tom vyšel na malé pódium a pošeptal něco houslistovi. Ten mu podal svůj nástroj. Tom odklepal rytmus pravou nohou a začal hrát pomalou, smutnou melodii, která přiměla všechny přítomné, aby nechali toho, co právě dělali, a vzhlédli. Skladba měla středověkou formu a přetékala bolestnou osamělostí, nikdy nenalezenou láskou, touhou a

zklamáním; Church cítil, jak se mu v hrudi vytváří chladný uzel, ale Tom se tvářil netečně a v očích měl led. Pak jako by se najednou probudil a uvědomil si, jak zchladil dosud panující veselí, postupně zrychloval tempo, až z toho byla bujná giga. Nějaký pár vpředu začal tleskat a zanedlouho se přidali i ostatní. Do několika minut znovu všichni tancovali a Tom jako by se skvěle bavil.

Church se napil whisky. Byl otupělý alkoholem a po dlouhé době se cítil neobvykle šťastně. Vtom ucítil zvláštní zamrazení kolem páteře, jako by ho někdo pozoroval. Od prvního setkání s neznámem pod Albert Bridge se naučil svoje instinkty nepodceňovat. Prudce se otočil. Za ním nikdo nebyl, ale dveře do chodby vedoucí k východu z hotelu zely dokořán. Několik okamžiků zvažoval, co má dělat, pak popošel ke dveřím a vyhlédl ven. Chodba byla prázdná.

Pomyslel si, že to nejspíš zapracovala jeho zjitřená představivost, když se dveře na ulici pootevřely jako při závanu větru, a současně měl dojem, že zaslechl slabý, melodický hlas, volající jeho jméno.

Srdce se mu rozbušilo rychleji, přesto neměl dojem, že by bylo na místě být opatrný. Ode dveří jako by k němu proudilo něco nesmírně uklidňujícího. Jeho první reakcí bylo, že ho volá duch Marianny, jak to udělal už dvakrát, ale tentokrát to vnímal jinak. Dopil svou sklenku, odložil ji na zdobený stolek v chodbě a vydal se ke dveřím.

Hlavní ulice byla tichá, i když ještě nebylo nijak pozdě. Pouliční světla zářila, ale ne tolik, aby překryla třpytivé schéma hvězd na jasné obloze. Noc byla vlahá příslibem blížícího se léta. Podíval se na oba konce ulice a něco upoutalo jeho zrak.

Přes ulici se nacházel park táhnoucí se až k řece. Během dne byl plný výskajících dětí a mládeže postávající u stánku s občerstvením, ale teď byl opuštěný a znepokojivě tichý. Church přešel přes cestu a pak opřený o zídku chvíli pozoroval stezku vinoucí se mezi načechranými trsy pampasu. Něco se tam pohnulo. Rozum mu říkal, že jít sám do tohoto otevřeného prostoru je absurdní, ale instinkt ho před ničím nevaroval. Dodal si odvahy a otevřel branku.

Mimo ostrůvky světla z pouličního osvětlení si ostře uvědomoval divokou přítomnost přírody rýsující se ve tmě, ale díky šplouchání řeky nebylo ticho příliš tísnivé. Ať ho sem vylákalo cokoliv, vedlo ho to. Tu a tam zahlédl před sebou na pěšině pohyb směřující podél břehu k centru města. Nakonec došel ke kamennému mostu, v jehož blízkosti se nacházel

starý hřbitov. Měl zvláštní trojúhelníkový tvar, neuspořádané mechem porostlé náhrobky, některé natolik poznamenané časem, že připomínaly starobylé kameny v Gairlochu. Tráva mezi hroby byla hustá a podél zdí rostly letité stromy tak pokroucené a ošlehané větrem, že vypadaly jako hroziví tvorové střežící vchod. Vládla zde tak přízračná atmosféra ticha, že se málem vrátil, ale pak zahlédl na druhém konci pohyb, zhluboka se nadechl a otevřel zkorodovanou železnou bránu.

Opatrně kráčel po bílých a šedých kamenech a přitom si mumlal: „Pitomče, pitomče, pitomče," jako nějakou mantru. Ve skutečnosti ale stále necítil žádnou hrozbu. A když došel na konec cestičky, obrys, který ho dosud lákal, se zhmotnil.

Stála před ním žena, s níž se setkal v Pozorovatelně zavěšené mezi světy, ta, která ho v dětství navštěvovala ve snech a vysvobodila ho z fomorianského vězení. Tehdy mu řekla, že je jeho patronka. Patřila k Tuatha Dé Danannům a vyznačovala se krásou typickou pro tuto rasu. Její pleť se zlatě třpytila a zlato probleskovalo i v jejích očích. Nádherné vlasy jí bujně splývaly na ramena. Měla na sobě stejné tmavozelené šaty jako předtím; byly z jemu neznámého materiálu a lnuly k její postavě velice svůdným způsobem.

Laskavě se na něj usmívala a oči se jí přitom třpytily. Church zpočátku cítil stejné okouzlení, jako když se s ní poprvé setkal v dospělosti, ale postupně v něm narůstaly další pocity: podezření, smutek a pak i hněv.

„Podvedla jste mě," řekl. Jeho hněv měl tvrdost ledu. „Vy a váš lid. To vy jste zabili Mariannu, abyste ze mě udělali otroka, který vás v příslušném čase vysvobodí. Zacházíte s lidskými životy—" luskl prsty „—takhle."

V jejím obličeji se nezračilo nic, co by svědčilo o tom, že ji jeho slova urazila. „Není toho mnoho, co bych mohla říct, abych zmenšila bolest, kterou cítíš." Její hlas zněl něžně. „Je to tragédie vetkaná do tkaniny životů všech Křehkých bytostí a občas i mého lidu s jeho nekonečnou, nadčasovou existencí. Zapomeň na utrpení, které přináší prostá smrt." S překvapením si pomyslel, že vidí v jejích očích skutečnou něhu. „Jsem ti nablízku po celý tvůj život, Jacku Churchille. Pozorovala jsem tě, když ses narodil, hrál sis a učil se. A když jsi byl dost starý, přicházela jsem k tobě ve snu, abych zjistila, jestli jsi ten, kdo odpovídá věčnému vzoru. Opravdový hrdina naplněný úžasnou esencí této země. Viděla jsem v tobě..." Odmlčela se a poprvé se zdálo, že nemůže najít vhodná slova. „Vznešenost a vášeň, převyšující charakter většiny Křehkých bytostí. *Fili*

budou jednoho dne zpívat písně o slavném Jacku Churchillovi.“

„To není—“

Umlčela ho gestem ruky. „Moje role v tom je jen malá. Řídila jsem osudy Bratří a sester draků, ale rozhodnutí zocelit vás krutostí smrti padlo jinde. Nikdy jsem netoužila vidět tě trpět, Jacku.“

V jejích slovech, v naklonění hlavy a v emocích zračících se v jejím obličeji bylo něco, co v něm vzbudilo podezření, že se za jejími slovy skrývá něco víc. Její hluboké a tajemné oči jako by ho pohlcovaly; s překvapením zjistil, že se na ni nedokáže zlobit.

„Když ne vy, tak je zodpovědný někdo jiný. Musí za to zaplatit. Nemohu prominout a zapomenout, co mi udělal, co způsobil nám všem.“

„To ani neočekávám.“

„Tak kdo to zosnoval? A kdo provedl vlastní čin? Kdo zabil Mariannu a ty ostatní?“

„To ti nemohu říct.“

„Nemůžete, nebo nechcete?“ Snažil se udržet rozhodný tón pro případ, že by ji urazil. Přes její mírné vystupování z ní cítil obrovskou sílu a nevypočitatelnost ukrývající se pod povrchem.

Sepjala ruce, téměř jako by se modlila. „Z tvé perspektivy možná vypadáme nezatížení zodpovědností, naše činy ti připadají stejně náladové jako naše povahy. Ale i my jsme vázáni zákony podobně jako vy, podobně jako pohoří, oceány a vítr. Nikdo není naprosto svobodný. Nemohu ti říct, co si přeješ vědět.“

„Zjistím to sám.“

Přikývla a mlčela.

Jakmile to ze sebe dostal, začal si lépe uvědomovat situaci. „Proč jste za mnou přišla?“

„Abych obnovila naši známost. Ukázala ti, že tě nechci opustit, i když můj lid dosáhl svého cíle.“

Churche znepokojovaly smíšené emoce v jeho nitru. Tato žena ho přitahovala, ale nedokázal posoudit, jestli je to jeho pocit nebo výsledek její dlouholeté manipulace. „Co mi tím chcete říct? Že budete spojenec?“

„To a ještě víc.“

„Co víc? Přítel?“

Neodpověděla. Dál se svůdně usmívala.

Churchem projel příliv touhy, ale potlačil ho. „Pokud máme být přátelé, pak byste mi měla říct svoje jméno.“

„Mám mnoho jmen, stejně jako všichni mí bratři.“

Čekal. Odmítal nechat se vtáhnout do její hry.

Usmála se ještě víc. „Bývala jsem známá jako královna Pustin.“

Churche se zmocnil neodbytný pocit, že mu to něco říká, ale nedokázal si vzpomenout, kde už to slyšel.

„Z mnoha jmen, kterými mě označovali, když jsem volně chodila po tvém světě, bylo nejčastější Niam.“

„Niam,“ opakoval tiše. Oba jako by zahalilo jemné zasnění; když od ní odtrhl pohled, okolí se chvělo a jiskřilo. „Takže jste z královského rodu?“

„V hierarchii Zlaté rasy mám jisté privilegované postavení.“ Natáhla k němu ruku a on by neodolal, ani kdyby chtěl.

Měla dlouhé a chladné prsty. Sevřely se kolem jeho a jemně ho táhly k ní. Do chřípí mu pronikla její vůně limetek a máty. Na okamžik jako by strnuli s pohledy upřenými do očí; Church cítil, jak je vtahován pod zelené vlny, hluboko, hluboko dolů do tmy, kde přebývají zázraky a divy. Pak se jejich tváře pomalu přiblížily k sobě. Cítil na rtech její dech a tělem mu projel záchvěv očekávání až do slabin. Jakmile se její rty dotkly jeho, otřásl jím příliv energie, která mohla být fyzická, emocionální nebo psychická, ale z její intenzity se mu zatočila hlava. Rty měla hebké jako slupka broskve a chutnaly po nějakém ovoci, které nedokázal určit. A když se dotkla špičkou jazyka jeho, vášeň z něj vytlačila jakoukoliv racionální myšlenku a naplnila ho šílenstvím. Líbal ji stále tvrději a cítil, jak jeho ruce kloužou z jejího štíhlého pasu na záda. Jeho pocity se nedaly srovnat s ničím, co dosud poznal, a najednou se propadl omámením do temnoty.

+ + + + +

Tma a pak vědomí, že ho někdo volá. Church si okamžitě pomyslel: *Zdálo se mi to*, ačkoliv dobře věděl, že to není sen. Ze svého stanoviště uprostřed jakéhosi inkoustového oblaku spatřil kroužící Ruthinu sovu a nejasně ho napadlo, že loví. Pak si všiml, že její pohyby jsou frenetické, jako by ji její kořist silně vyváděla z míry.

„Co se děje?“ zavolal a jeho hlas zněl dutě jako ze dna studny.

Sova přilétla blíž a pak to najednou nebyla sova, i když si nebyl jistý, co vlastně je. Mělo to postavu člověka, ale obličej si uchoval soví rysy. Netopýří křídla vyrůstající ze zad prudce mávala. Bylo na tom něco tak děsivého, že tomu nedokázal přímo pohlédnout do tváře.

Musíš jít za ní. Hlas této bytosti zněl jako kovová klec tažená po betonu. *Je v obrovském nebezpečí. Já nemohu nic udělat.*

„Kdo?“ nechápal Church.

Krev. Hlas tvora téměř vyhrožoval. *Všude je krev.*

+ + + + +

Church se probudil na zemi tak napjatý, že okamžitě vyskočil, jako by na něho někdo útočil. Celé tělo mu zaplavil pocit strachu. Nejdříve nechápal, co se mu stalo, ale když se zoufale rozhlédl po opuštěném hřbitově, paměť se mu vrátila. Po Niam nebylo nikde ani stopy. Další jeho myšlenkou byl sen o soví bytosti a náhle věděl, co znamená jeho strach. „Ruth,“ vyhrkl zděšeně.

+ + + + +

Shavi, Veitch a Tom seděli kolem stolu v hotelovém salonku. Church neměl tušení, kolik času uplynulo, ale nikdo jiný tam už nebyl. Všichni překvapeně vzhlédli, když vtrhl dovnitř.

„Kde je Ruth?“ vyhrkl.

„Šla nahoru,“ utrousil opile Veitch. „Už dávno. Nemohla vydržet—“

Ale Church už běžel chodbou ke schodišti. Na úpatí se srazil s Laurou, která sbíhala dolů. Omámeně zírala na své ruce. Church s hrůzou viděl, že jsou potřísněné krví.

„Můj bože.“ Jeho hlas jako by vycházel odněkud odjinud. Zoufale těkal pohledem z Lauřiných rukou na její obličej a zpátky. „Co se jí stalo?“

Laura omámeně zavrtěla hlavou a snažila se najít slova, která by dávala smysl. Jeho dosud zadržované napětí náhle propuklo v plné síle. Hnal se kolem ní po dvou schodech najednou a nahoře se rozběhl k Ruthinu pokoji. Dveře byly zlověstně pootevřené. Kopl do nich a vrazil dovnitř.

Přikrývka byla prosáklá krví, která se rozstříkla i po zdi jako na obraze Jacksona Pollocka. Do koberce se zvolna vpíjela malá louže. Church se zoufale rozhlédl. Ruth nikde nebyla.

Už byl v půli cesty ke dveřím, když jeho zrak padl na malý stolek pod oknem. Prudce se zastavil. Ve dveřích se objevila Laura, která stále vypadala duchem nepřítomná. Ale když sledovala Churchův pohled, jako by dostala políček.

„Ježíši!“ Ruka jí podvědomě vylétla k ústům.

Na stolku ležel v loužičce krve další prst. A podle jeho jemného tvaru pochopili, že patřil Ruth.

+ + + + +

O několik okamžiků později vtrhli dovnitř i ostatní. Ačkoliv byli omámení alkoholem, při pohledu na Lauřinu uplakanou tvář a Churchův bezkrevný výraz zděšení a zoufalství okamžitě vystřízlivěli.

Než mohl někdo z nich promluvit, Church se probral z ochromení a vyběhl na chodbu. Teprve teď si všiml stopy tvořené kapičkami krve a vedoucí z Ruthina pokoje dolů po schodech. Běžel podle nich až na ulici, ale tam stopa končila a on marně běhal sem a tam ve snaze zjistit, co se s ní stalo.

Když se vrátil do pokoje, ostatní z jeho sklíčené tváře poznali, že nic nenašel.

Veitch si náhle všiml Laury, stále stojící v šoku stranou. „Co jsi to provedla?“ Udeřil na ni s takovou tvrdostí, až Churchovi ztuhla krev v žilách.

Laura otupěle zavrtěla hlavou. „Já nevím—“

Veitch byl několika skoky u ní. Surově popadl Lauru za ramena dřív, než ostatní stačili zareagovat. „Raději nám to řekni, ty mrcho. To je tvoje práce! Podívej se na všechnu tu krev—“

„Ryane!“ Church se Shavim ho uchopili za ruce a hrubě ho od ní odtrhli. Veitch měl obličej zkřivený vztekem.

„Koukněte se na tu krev!“ vyštěkl Veitch vztekle.

Laura zvedla ruce poskvrněné krví. „Tak to není—“

„Tak jak?“ Veitch se svými věznitelí chvíli zápasil, ale pak se od nich nechal zpacifikovat.

„Spala jsem ve svém pokoji,“ začala váhavě Laura. „Probudil mě... nějaký zvuk. Hlava se mi točila... však víte, z pití.“ Rozhlédla se po pokoji a jako by je vůbec neviděla. „Vstala jsem, abych zjistila, co to je... napadlo mě, že je to Church. Když jsem vyšla na chodbu, ozval se další hluk. Viděla jsem, že jsou Ruthiny dveře otevřené.“

„Kdo tam byl, Lauro?“ zeptal se klidně Shavi.

Vytřeštila oči zalité slzami a podívala se do stínů v koutech. „Nevím... nevzpomínám si!“

Veitch se jí pozorně díval do tváře. „Lžeš," prohlásil ledově.

Zavrtěla hlavou a prosebně zvedla ruce, ale všichni viděli jenom krev na nich.

„Nepamatuješ si vůbec nic?" zeptal se Church.

V očích se jí objevil výraz bolesti. „Ani ty mi nevěříš?" Začala ustupovat zpátky do kouta místnosti.

„Uklidni se, Lauro," řekl Shavi tichým, konejšivým hlasem. „Jenom se pokoušíme zjistit, co se stalo Ruth—"

„Na tohle nemáme čas!" vyštěkl Veitch. Úspornými pohyby a těkáním očí připomínal Churchovi nějaké zvíře. Překvapilo ho, že Veitch má takové starosti o někoho, kdo ho ještě před několika dny nenáviděl; to by naznačovalo city přesahující přátelství. Church mu položil ruku na rameno. Zpola očekával, že se mu Veitch vytrhne, ale Londýňan zareagoval skoro ostýchavě.

Laura se svezla na židli v rohu a skryla hlavu do dlaní, než si uvědomila, že si rozmazává krev po obličeji. Pak vyskočila a odběhla do koupelny, aby se opláchla.

Její odchod jako by prolomil hráz nevěřícnosti svazující ostatní. „Proč jsme jenom nebyli opatrnější? Kristepane, už bychom mohli být chytřejší." Churchův hlas se chvěl potlačovanými emocemi.

Veitch těkal pohledem z jednoho na druhého. „Myslíte, že to udělala?" zašeptal a trhl hlavou ke koupelně. „Ta krev na rukou—"

Church si hryzl kloub ruky. Ostatní odvrátili oči, protože nevěděli, co by řekli.

Veitch si promnul tvář, náhle naprosto střízlivý. Přešel k oknu a roztáhl záclony. „Kde je?" vykřikl a pak dodal nejistým hlasem: „Myslíte, že je mrtvá?"

„To by tu zůstalo tělo," odpověděl Church, „nebo ne?"

„Pokud je nepotřebovali k nějakému rituálu," poznamenal Tom. Church ho za tak necitlivou otevřenost zlostně probodl pohledem.

Veitch v sobě konečně našel odvahu pohlédnout na prst na stolku. „Co za šílence mohlo udělat něco takového? Kristepane, co musela cítit—" Hlas mu uvízl v hrdle.

Shavi přidřepl a prohlížel si skvrny na koberci. „Množství krve asi tak odpovídá odříznutému prstu. Pořád je šance—"

„Nedotýkejte se ho!" zaječel Tom, když Veitch natáhl roztřesenou ruku k prstu. Veitch okamžitě ucukl, jako by se spálil.

Tom přistoupil ke stolku a sehnul se, aby měl prst ve výšce očí. „Řekl bych, že je to znamení.“ Sundal si popraskané brýle a dodal: „Co myslíte, kterým směrem ukazuje?“

Shavi se podíval z okna. „Slunce zapadá tamhle,“ oznámil s gestem ruky, „takže bych to odhadoval na jihovýchod.“

Tom si znovu nasadil brýle a narovnal se. „Přesně na jihovýchod. K Edinburghu.“

Church byl tím, kdo přerušil dlouhé ticho, jež následovalo po Tomových slovech. „Co to znamená?“

„Ať to udělal kdokoliv, ukazuje nám cestu. Chce, abychom ho následovali.“ Zahleděl se na temnou krajinu za světly města. „Skrývá se v tom patologie zla, rituálu. Někdo se pokouší nasměrovat sílu v zemi k temnotě.“

„Calatín?“ nadhodil Church. „Mollecht? Nějaký další Fomorian?“

Tom zavrtěl hlavou. „Tohle není jejich způsob. Je to první dějství nové hry.“

KAPITOLA TŘETÍ

Nová slova pro starou píseň

Noc se nekonečně vlekla. Seděli jako ochromení strachem z nejhoršího. Báli se mluvit o tom, co se stalo, a nedokázali se rozhodnout, co mají dělat. Prst ležel na stolku a krev rychle zasychala. Jejich oči se k němu neustále vracely, jako kdyby svým neměnným nasměrováním vyjadřoval poeovské 'Vrah jsi ty!'

Laura seděla opodál a upírala prázdný pohled z okna. Church nedokázal rozluštit její výraz; netečnost mohla skrývat pocit hluboké zrady nebo něčeho, o čem raději nechtěl uvažovat, jenže stejně mu to hlodalo někde vzadu v mysli. Nenáviděl se za tu myšlenku, ale když se rozhlédl, viděl, že ostatní cítí totéž. Došlo na to, čeho se obával: začala je rozežírat rakovina podezíravosti.

Kromě toho se nedokázal vypořádat se syrovými emocemi spalujícími jeho srdce. Chvílemi, pokud si dovolil připustit si je k tělu, mu připomínaly strašlivé pocity po Mariannině smrti, a to ho překvapovalo; je možné, že by se za tak krátkou dobu s Ruth tolik sblížil? Za posledních několik týdnů se toho tolik změnilo: vznikla mezi nimi pouta na duchovní úrovni, jiná ze společného strádání; vlastně ještě ani nezačal chápat to, co se v jeho nitru odehrává.

Jakmile střechy domů na druhé straně ulice olízly první paprsky svítání, nesouvislá, rozpačitá konverzace mu potvrdila, čeho se obával: ostatní očekávali rozhodnutí od něho. Před beltainem jim mohl říct, že není připravený, že v sobě nemá pružnost ani houževnatost vůdce. Jenže jeho vlastní selhání ho nakonec donutilo převzít zodpovědnost a teď musel činit těžká rozhodnutí bez ohledu na to, jak odporovala jeho povaze a přesvědčení. *A v tom*, pomyslel si, *spočívá podstata všeho*. Musel něco obětovat pro větší dobro. Jenom doufal, že ty oběti nebudou tak velké, že mu na konci nezůstane vůbec nic.

„Musíme se co nejrychleji dostat do Edinburghu," prohlásil. „Budeme tam hledat Ruth, že?" zeptal se Veitch. „Samozřejmě."

Veitch mu věnoval podezíravý pohled. „A co bys dělal, kdyby ji odvlekli opačným směrem?" Church neodpověděl.

+ + + + +

Nikdo nevěděl, co mají udělat s prstem, proto ho zabalili do kapesníku a ukryli hluboko do Churchova batohu. Rychle se sbalili a k nemalému údivu majitele hotelu ohlásili, že odjíždějí časně bez snídaně a jednoho z nich.

Ještě se neocitli za posledním domem městečka, když je dohonilo policejní auto s rozsvíceným majákem a houkající sirénou a donutilo je zastavit. Řidiči bylo kolem padesátky, měl prošedivělé vlasy a unavený výraz člověka, který balancuje na hranici svých sil. Jeho oči naznačovaly, že ho vytáhli z postele, aby je dopadl. Veitch stáhl okénko.

„Budete mě muset doprovodit zpátky do města, pane.“ Jeho oči Veitche probodávaly, ale ten před jeho pohledem neuhnul.

„To nepůjde, kamaráde. Máme nějaké vyřizování na jihu.“

„Nerad bych vás o to žádal podruhé, mladíku. Od vyhlášení zákazu vycházení jsem dost vyčerpaný. Ti nahoře si nemyslí, že my venkovani potřebujeme výpomoc, takže je všechno na nás. Raději nezkoušejte dělat potíže, protože nemám nic proti tomu podat si vás, když mi to usnadní život.“

Když Church viděl, že se Veitch chystal něco odseknout, rychle se naklonil přes něho. „V čem je problém, strážníku? Rychlost jsme nepřekročili—“

„Dobře víte, o co jde.“ V policistově hlase zazněl náznak podráždění. „Ta věc s krví na koberci.“

„Jo, tohle. Menší rvačka, která se vymkla kontrole. Jestli majitel hotelu požaduje zaplatit za vyčištění—“

„Vystupte si z auta. Okamžitě.“ Tělo policisty strnulo napětím.

Shavi zatahal zezadu Churche za bundu. „Myslí si, že jsme zabili Ruth,“ zašeptal tiše, aby ho policista neslyšel. Něco v jeho hlase naznačovalo, že to nevyčetl pouze z policistova chování.

Na okamžik jako by se čas zastavil. Church viděl, jak Veitch přimhouřil oči a napjal svaly na předloktí. V dalším okamžiku otočil klíčkem v zapalování a pustil spojku. Auto vyrazilo kupředu a nechalo vztekle křičícího policistu daleko za sebou. Veitch jel jako blázen, dokud policejní auto nezmizelo z dohledu, pak dupl na brzdy a odbočil na lesní cestu klikatící se mezi vysokými borovicemi. Jakmile je stromy skryly před

pohledem ze silnice, vypnul motor.

„Ty zatracený machistický idiote," ozvala se zezadu Laura. „Právě jsme se ocitli na seznamu stíhaných zločinců. Nemůžeme se ukázat vůbec nikde."

Veitch na ni vrhl rozzlobený pohled. „Ty máš nejmíň co mluvit. Nebyli bychom tady, kdybys—"

„Nechte toho," okřikl je Church.

Veitch se dál mračil. „Kdyby se podíval na moje záznamy v rejstříku, nechali by si nás tam kdovíjak dlouho," pokračoval. „Nemůžeme si dovolit ztrácet čas."

„Udělal jsi to dobře, Ryane." Church opřel hlavu o sedadlo a unaveně zavřel oči. „Jestli je situace tak zlá, jak vypadá... a brzy se pravděpodobně ještě zhorší... policie bude mít dost jiných starostí, než aby se starala o nás. Možná to budeme mít o trochu těžší, ale jestli na nás nezorganizují zátah, zřejmě z toho vyvázneme."

„Doufám, že máš pravdu," poznamenala chmurně Laura. Church si vzpomněl, jak Shavi zjevně věděl, co si policista myslí, a otočil se k němu. „Už zase dokážeš číst myšlenky?" Shavi pokrčil rameny. „Jenom jsem to vycítil."

„Ale umíš vstupovat do hlav lidí, už jsi nám to předvedl." Shavi se vyhnul Churchovu pohledu.

„Kam tím míříš?" chtěla vědět Laura.

„Napadlo mě, že by se Shavi mohl pokusit proniknout do tvé paměti a zjistit, co jsi v noci skutečně viděla."

Lauřiny obavy nedokázaly skrýt ani sluneční brýle. „Do mé hlavy ne."

„Copak tam asi schováváš?" dloubl si do ní Veitch. Lauřina tvář zkameněla.

„Ruth a já jsme prošli něčím podobným, když začal tenhle chaos." Church se snažil mluvit co nejlhostejněji, aby uklidnil Shaviho i Lauru. „Nebylo to tak strašné. A rozhodně nám to pomohlo vyplavit všechny utkvělé myšlenky na povrch."

Laura nenápadně pohnula hlavou a Church odhadoval, že se za brýlemi dívá na Veitche, zvažuje jeho slova a svoje možnosti; jeho otevřené obvinění jí neumožňovalo vycouvat se ctí.

„Tak dobře, mistře šamane. Nahlédneš někam, kde zatím nebyl žádný muž." Její hlas zněl chladně, bez emocí.

Church poklepal Shaviho po rameni. „Bude to v pořádku." Shavi se na

něho křečovitě usmál.

+ + + + +

Zamkli auto a kráčeli mezi stromy, dokud nenašli místo, kde slunce pronikající hustými korunami vytvářelo osvětlený kruh, Laura a Shavi se posadili do středu tvářemi proti sobě, zatímco Church, Veitch a Tom se opřeli o stromy a tiše je pozorovali. Shavi už rozžvýkal trochu Tomovy marihuany, aby se dostal do správné nálady. Nějakou dobu Lauře něco tiše šeptal, až jí poklesla víčka a její pohyby se zpomalily.

V tu chvíli se takřka hmatatelně změnila atmosféra. Shavi se předklonil a vzal Lauru za ruce; ptáci jako na povel přestali zpívat, a dokonce i vánek se ztišil. Zavládlo ticho jako pod skleněným poklopem.

Když Shavi promluvil, svět zatajil dech. „Vracíme se do minulé noci, Lauro. Do hotelu, po tancovačce. Ty a Ruth si jdete brzy lehnout."

„Neměla jsem náladu. Štvala mě slečna Fajnovka. A příliš moc lidí okukovalo moje jizvy."

„Obě jste šly do svých pokojů. Usnula jsi?"

„Lehla jsem si na postel. Byla jsem unavená, opilá." Její hlas zněl ospale. „Nevím, jak dlouho jsem spala. Ale nemohlo to být dlouho. Uslyšela jsem hluk—"

„Co to bylo?"

„Nevzpomínám si."

„Zkus to."

Na okamžik se zamyslela. „Byla to Ruth. Vykřikla."

„Co jsi pak udělala? Vyprávěj mi o tom, okamžik po okamžiku."

„Vstala jsem. Cítila jsem se, jako by mě někdo praštil po hlavě baseballovou pálkou. Šla jsem ke dveřím... vlastně jsem se potácela. Pomyslela jsem si: *Ještě že tu není Church, aby to viděl. To bych nepřežila*. Potom se ozval jiný zvuk. Něco jako když na zem spadne převrácená lampa. Měla jsem dojem, že za zdí slyším hlasy. Vyšla jsem na chodbu..." Dech jí náhle uvízl v hrdle.

„Co tam bylo?"

Vytryskly jí slzy a stékaly dolů po tvářích. „Já..." Prudce potřásla hlavou a obrátila oči v sloup, jako by se chtěla vyhnout pohledu na formující se obrazy.

Shavi ještě více ztišil hlas, takže ho ostatní stěží slyšeli. „Soustřeď se,

Lauro. Zaměř se na toho vetřelce.“

„Byl to...“ Otřáslo se jí celé tělo. „Ne, ne. Vidím velkého vlka. Dosahuje až ke stropu. Ještě větší. Prochází skrz. Vyplňuje celý hotel. Má odporně žluté oči a upíraje na mě. A usmívá se... usmívá se jako člověk.“

Začala prudce dýchat. Shavi pustil její ruce a objal ji kolem ramen. Jemně ji přitáhl k sobě, dokud neodpočívala na jeho hrudi, kde se její dech postupně uklidnil.

„Obří vlk? Tak to si vymyslela,“ sykl Veitch.

Pokročili do kruhu světla, sedli si a čekali, až se Laura vzpamatuje. Nedokázala se jim podívat do očí. „Tohle jste vydolovali z hlubin mé mysli. Říkala jsem vám, že jsem brávala příliš mnoho drog.“

„Co si o tom myslíte? Nějaký vlkodlak?“ Zdálo se, že Shavi z tohoto úspěšného pokusu načerpal určitou sebedůvěru; vrátil se mu ten jemný, záhadný úsměv, který si u něho Church pamatoval z doby jejich seznámení.

„To bych neřekl.“ Tom se tvářil znepokojeně. „Vlk může jenom reprezentovat něco, co viděla. Mohla přetvořit vzpomínku v symbol, který jí pomáhá se s tím vyrovnat.“

Church si vzpomněl na vlastní zkušenost s regresní terapií, kdy se pokoušel vylovit vzpomínky na strašlivý pohled zpod Albert Bridge, obrazy tak děsivé, že je jeho mysl uzamkla někde velmi hluboko. Ačkoliv se ukázalo, že to, co se vynořilo na povrch, byla pravda, terapeut mluvil o falešných obranných vzpomínkách, které chrání integritu mysli před něčím natolik hrozným, že by to nedokázala snést.

„Přesně to se teď děje v mé hlavě,“ poznamenal Veitch. „Jako by člověk nemohl uvěřit ničemu, co vidí, co si pamatuje nebo co si myslí.“

„Tak to bylo vždycky,“ odpověděl Tom úsečně.

„Ale jak prolomíme ten symbolismus, abychom zjistili, co Laura viděla doopravdy?“ zeptal se Church.

Shavi si rozpačitě zamnul bradu. „Nerad bych to zkoušel příliš brzy po tomhle pokusu. Myslím, že Laura... my oba... si potřebujeme odpočinout. Mysl je příliš citlivá.“

„Ano a máme jenom jednu.“ Laura si s mírně znechuceným výrazem v obličeji mnula ruce, jako by z nich chtěla setřít skvrny vzpomínek.

„Přinejmenším víme, že Laura něco... někoho viděla,“ pokračoval Shavi.

„Takže mám zpátky tvou důvěru, svalovce?“ Přes její sluneční brýle

Church nemohl říct, jestli oslovila jeho nebo Veitche.

„I tak je možné, že si to vymyslela," zabručel Veitch podezíravě. „Nikdo z vás neví, co se jí děje v hlavě, co její mysl dokáže, co je reálné a co ne. Mohla si to vykonstruovat. Něco jako autosugesce, co já vím." Otočil se k Lauře. „Neřekla jsi, jak se ti na ruce dostala její krev."

„Už jsem si vzpomněla. To, co jsem viděla, mi hrozně zamotalo hlavu. Vběhla jsem do Ruthina pokoje s pocity pacientky psychiatrické léčebny a dotkla jsem se krve, protože jsem nemohla uvěřit tomu, co vidím."

„Dokonale to do sebe zapadá, co?" ušklíbl se Veitch.

Zatímco se Laura chystala vybuchnout, Church vyskočil, aby zabránil další konfrontaci. „Vzhledem k tomu policajtovi, co objíždí kolem, se tady nemůžeme déle zdržovat." Podíval se mezi stromy. „Kromě toho kdo ví, co číhá v těchto lesích? Musíme se dostat do Edinburghu."

„Ten polda si určitě poznamenal popis a číslo našeho auta," řekla Laura. „S tím se taky daleko nedostaneme."

„Tak se ho zbavíme a najdeme si jiný způsob dopravy," odpověděl Church. „Je čas projevit trochu iniciativy."

+ + + + +

Před odchodem ještě zahrabali Ruthin prst do listí. Nebylo jim příjemné, že ho tu musejí nechat, ale nic jiného se s ním nedalo dělat. Pak se vydali po A84 ke Stirlingu, kde sehnali obchodníka s ojetými vozy, který odkoupil jejich auto za dvě stě liber. Dotáhnout zavazadla, tábornické vybavení a zbytek zásob na nádraží si vyžádalo značnou námahu, ale na vlak jedoucí na Edinburgh Waverley nemuseli dlouho čekat. Vlak sestával pouze ze dvou vagónů, ale kromě trojice pasažérů na druhém konci jejich vagónu byl prázdný.

„Myslel jsem, že už zastavili všechny vlaky," prohodil Church k průvodčímu, když nastoupili.

„Většinu ano," odpověděl nabručeně průvodčí. „Tenhle je dnes poslední. Neomezené přerušení provozu celé železniční sítě." Pokrčil rameny. „Pořád dostávám plnou mzdu, alespoň prozatím. Kromě toho, teď stejně cestuje málo lidí."

Posadili se na svá místa a ukolébáni slunečním teplem, zaprášeným interiérem a jemným pohupováním vagónu se po bezesné noci brzy propadli do dřímoty. Cesta do Edinburghu neměla trvat ani hodinu, ale ještě

ani pořádně nevyjeli do otevřené krajiny, když je vyrušil hlasitý hovor dvou z jejich spolucestujících. Zřejmě šlo o otce a dceru, kteří vzrušeně debatovali. Mužovy prošedivělé vlasy byly uhlazené způsobem, jaký byl moderní za války, a měl na sobě zbrusu nový oblek starosvětského střihu. Pod jednou paží svíral popraskanou aktovku. Dcera, které bylo přes třicet, měla hezké, i když už dost staromódní šaty. Vypadala prostě a její zdravá barva prozrazovala, že tráví hodně času na čerstvém vzduchu.

Church, chvílemi upadající do dřímoty a zase se probouzející, pochopil, že mají farmu někde u Stirlingu, ale upadli do finančních potíží, a tak jedou do Edinburghu pokusit se získat nějaký druh půjčky. Ale v jejich hovoru ostře zaznával podtón naznačující, že je trápí i další věci a nemohou se dohodnout, jak se s nimi vypořádat.

Veitch se podrážděně zavrtěl a poskládal si bundu jako polštář. „Hlavně už zmlkněte," zabručel tiše, když znovu zvýšili hlasy.

Několik minut se jim dařilo podřimovat, ale pak je probudil farmářův vzteklý hlas: „Žádní skřítci neexistují! Ani žádný zatracený bůh! To není o štěstí, ale o těch parchantech ve vládě a v Evropě!"

Church na ně pohlédl přes opěradla sedadel. Žena při otcově výbuchu zrudla rozpaky a snažila se ho uklidnit prudkými pohyby rukou, ale starosti jí zjevně dělalo ještě něco jiného.

„O čem to mluvíš, děvče? Slova nemohou nikomu ublížit! Kdo je poslouchá?" Farmářova tvář byla zkřivená hněvem. „Důležité je jediné: farma se hroutí a jestli něco rychle neuděláme, koncem léta skončíme v chudobinci!"

Jeho hněv pramenil z příliš dlouho zadržovaného zoufalství a napětí. Pravděpodobně by tak pokračoval několik minut, kdyby žena najednou nevstala a neodešla na toaletu.

Napjatá atmosféra se na chvilku uklidnila a Church znovu začal podřimovat. V tom polobdělém stavu se mu zjevila Ruth žadonící o pomoc. Scéna nepříjemně připomínala chvíli, kdy ho duch Marianny prosil, aby pomstil její smrt. Sevřela ho úzkost, zmocnil se ho tak tíživý pocit zodpovědnosti, až se bál, že to nemusí přežít. Pohlédl do Ruthiny tváře a všechny emoce, které se snažil potlačit, vypluly na povrch. Pokoušel se sám sobě namluvit, že Ruth netrpí, že není mrtvá, ale—

Vagónem se rozlétl pronikavý výkřik. Všichni vyskočili, připravení čelit jakémukoliv ohrožení, srdce divoce bušící, svaly napjaté k boji nebo útěku. Žena se vrátila z toalety a nyní stála proti otci, který seděl zády k nim; její

tvář ustrnula ve výrazu extrémního šoku.

Shavi byl u ní první a chytil ji za ramena, aby ji uklidnil. Dívka zmítala hlavou ze strany na stranu a vůbec ho nevnímala. Vytřeštěné oči upírala na svého otce s takovou intenzitou, že to nakonec Shaviho donutilo sledovat její pohled. Starý muž už tam nebyl; tedy lépe řečeno, jeho oděv a aktovka tam byly, ale tělo nahradila sláma, která vyčnívala z rukávů a sypala se z kalhot do bot. Z prázdného límce trčela slaměná parodie lidské hlavy, připomínající strašáka z kukuřičného šustí.

„Tati!“ zaskřehotala mladá žena.

Veitch zvědavě dloubl do ramena figuríny a ta se zhroutila na hromádku složenou z oblečení a slámy. To přimělo mladou ženu k dalšímu křiku.

„Co se stalo?“ zeptala se Laura zděšeně.

Zatímco Shavi odváděl ženu na druhý konec vagónu, kde se ji snažil utišit, Tom poklekl a prohlížel si pozůstatky. „Slyšeli jste, co říkal,“ poznamenal.

„Já tomu nerozumím,“ nechápala Laura. „Byl to starý podivín jako vy—“

„Ve starých dobách se lidé pracující na polích báli vyslovit cokoliv, co by mohlo urazit víly, duchy přírody, kohokoliv,“ vysvětlil Tom. „Dokonce pro ně měli spoustu eufemismů jako ‚maličký lid' nebo ‚dobří sousedé', aby je neurazili ani braním jejich jmen nadarmo.“

„A teď jsou zpátky...“ dodal Veitch.

„Vždycky to byla pyšná rasa,“ řekl Tom. „Vyžadovali úctu od těch, které považovali za podřadné.“

„Ale on přece jenom řekl—“ Laura se zarazila, dřív než stačila zopakovat farmářova slova. Zalétla pohledem ke vzlykající dceři. „Ubožačka. Teď ten její tatík může akorát tak odhánět vrány z polí.“

„Přestaň!“ okřikl ji Church. Podíval se na nešťastnou farmářovu dceru a okamžitě mu byl jasný její osud; pocítil bodnutí lítosti.

„Ukazuje to, jak hluboce námi opovrhují,“ řekl Tom. „Dávají nám na vědomí, kde je naše místo.“

Veitch se náhle rozhlédl. „Nebyl tady ještě někdo?“

„Správně. Cestovali s námi přece tři další pasažéři.“ Church se podíval směrem, kde třetí cestující seděl. Sedadlo bylo prázdné. „Nevzpomínám si, že bych ho viděl vstát. A nikdo nevystoupil.“

„Mohl to být jeden z nich.“ Tom se rozběhl ke spojovacím dveřím a nahlédl do druhého vagónu. Nikdo v něm neseděl. „Když jsou teď zpátky,

předpokládám, že se pohybují mezi námi a sledují, jak se věci mění.“

Jako v odpověď uslyšeli škrábání na střeše, pak zvuk podobný smíchu a kroky mířící na konec vagónu. Veitch se za nimi rozběhl a přitiskl obličej k oknu ve snaze něco zahlédnout, ale spatřil pouze velký, podivně tvarovaný stín dopadající na štěrk na trati; v příštím okamžiku se oddělil od vlaku, vznesl se do vzduchu a byl pryč.

+ + + + +

Zanedlouho vlak pomalu projel mezi udržovanými zelenými trávníky a květinovými záhony Princess Street Gardens na nádraží Waverley, nad nímž se na čedičovém kopci tyčil impozantní hrad. Farmářova dcera se potácela na pokraji hysterie, když ji Shavi doprovodil na nástupiště, kde vyhledal ochranku. Ta se jí okamžitě ujala a odvedla ji na ošetřovnu. Na velkém nádraží se pohybovalo poměrně málo cestujících, takže si okamžitě všimli ozbrojené policejní hlídky postávající stranou na konci nástupiště.

„To je strašidelné,“ zašeptala Laura. „Vypadá to tu jako v Instanbulu nebo kde.“

Když se někteří policisté upřeně zahleděli směrem k nim, propadli panice. Rychle posbírali svá zavazadla a spěchali pryč. „Myslíte, že ten mizera z Callanderu rozeslal náš popis?“ zeptal se tiše Veitch.

„Jenom další starost, kterou musíme připsat na seznam,“ odpověděl chmurně Church.

+ + + + +

Krátce se dohadovali, jestli by neměli s finančními prostředky šetřit - tuto taktiku prosazovali Church a Shavi - ale nakonec se shodli, že kreditní karty nejspíš brzy budou tak jako tak nepoužitelné, takže neuškodí, když si pobyt ve městě užijí ve velkém stylu. Byl to Laurin argument, který nakonec zvítězil: „Měli bychom z toho vytěžit, co se dá. Další příležitost už možná mít nebudeme.“

Pro ubytování si vybrali hotel Balmoral, honosnou edvardovskou stavbu vypínající se nad nádražím Waverley na východním konci rušné Princess Street. Všichni se smáli komicky ohromenému výrazu na Veitchově tváři, když vkročil do luxusní mramorové recepce. I když se držel vzadu, odkud vrhal kradmé pohledy na uniformovaný personál, jako by se bál, že ho

každou chvíli vyhodí, jakmile je zavedli do jejich pokojů s výhledem na hrad a Staré město, okamžitě využil všechny luxusní vymoženosti, které skýtaly.

Přes všechno, co se dělo se světem, působilo město na první pohled zcela nedotčeně; auta pořád projížděla centrem nárazník na nárazníku, lidé obědvali ve sluncem zalitých Princess Street Gardens a obchody a bary Nového města očividně zažívaly konjunkturu.

Ale když se vydali na procházku směrem ke Starému městu, viděli, že skutečnost je jiná. Lidé jako by se vědomě vyhýbali stínům a chmurným kamenným budovám, odpuzováni tísnivým působením starých časů. Hospody, restaurace a obchody zůstávaly otevřené, ale skupiny pohybující se mezi nimi byly nepočetné; mimo to se zásadně držely na prosluněných stranách ulic, v obličejích tajemný výraz, ramena pokleslá pod neviditelnou tíhou.

Nejlépe to charakterizoval Shavi, když se zastavil na Esplanádě a přelétl pohledem od neuspořádaných střech Starého města k čistým liniím a georgiánským křivkám nové části: bylo to rozdvojené město, Jekyll a Hyde, světlo a tma, noc a den.

„Další známka duality, která se v tomto novém věku metafor a symbolismu zřejmě projevuje ve všem.“ Jak se díval na město, vítr mu čechral dlouhé vlasy kolem obličeje.

Laura si posunula sluneční brýle ke kořeni nosu. „Alespoň víme, na které straně města budeme dneska večer popíjet.“

Tom zavrtěl hlavou. „Podívejte se na Nové město - to zatím nebylo zasaženo. Centrum změny je zřejmě tady. Jestli se chceme něco dozvědět, musíme do Starého města.“

Laura se na něho zamračila. „Vy tedy dovedete člověka potěšit, starouši.“

+ + + + +

Večeřeli v elegantní hotelové jídelně, u stolu umístěného dál od ostatních hostů. Jakkoliv však byla kvalita jídla výtečná, jen se v něm nimrali; po Ruthině zmizení propadli tiché beznaději, která s každou hodinou narůstala.

Byl to nakonec Veitch, kdo vyslovil otázku, která znepokojovala všechny: „Jaký vlastně máme plán? Pokusíme se najít Ruth, nebo budeme dělat

na tom, kvůli čemu jsme tady?“

Podíval se na Churche, ale ten zíral na zbytky jehněčího na talíři. „Nemůžeme marnit čas hledáním Ruth.“ Jeho slova zazněla tvrději, než zamýšlel, ale neměl čím je změkčit. „Nevíme, jestli je vůbec ještě naživu. A pokud ano, nemáme jistotu, že je právě tady. Prst namířený směrem k tomuto městu nestačí.“

„Jak to myslíš? Že na ni máme jednoduše zapomenout?“ rozčilil se Veitch.

„Samozřejmě že na ni nechci zapomenout, ale máme jenom několik málo krátkých týdnů na to, abychom Fomorianům zabránili přivést Balora zpátky na svět, a ty uběhnou velmi rychle, věřte mi. Bože, nemáme ani tušení, kde začít. Dívám se na to celé ve světle zodpovědnosti, kterou máme. Jsme jediní, kdo má šanci uspět, i když dost mizivou. Jestli se necháme rozptylovat čímkoliv jiným, půjde k čertu celý svět. Dokážete s tím žít?“

„Víš co? Právě teď je mi to ukradené.“ Veitch na okamžik vypadal, že se snad rozpláče.

„Je to kruté, jenže rozhodnutí, která musíme činit, už jsou taková.“ Church se tvářil lhostejně, protože věděl, že kdyby si dovolil projevit jen zlomek toho, co cítil, nedokázal by si uchovat sílu, kterou od něho očekávali. Od Ruthina zmizení trpěl rozpolceným pocitem u všeho, co by měli udělat. Bylo mu však jasné, v čem spočívá jeho odpovědnost, bez ohledu, co to s ním udělá a jak moc ho za to budou ostatní nenávidět.

„Takže co vlastně? Prostě je pryč? Jenom tak?“ Veitch hledal podporu u ostatních. Mlčeli, ale bylo vidět, že i oni svádějí těžké duševní boje. Veitch pomalu potřásl hlavou. „Do prdele!“

„Ryane—“ začal Church.

„Co tím chceš říct? Že ona nic neznamená—“

„To určitě ne,“ přerušil Church Veitche rozhodným hlasem. „Nevěřím, že tohle je konec. Ať ji dostalo cokoliv, rozhodně nás to nehodlá nechat plavat. A až se vrátí, přísahám, že než toho parchanta uškrtíme jeho vlastními střevy, zjistíme, co udělal s Ruth.“

Nenávist v jeho slovech ostatní zaskočila. Laura posunovala vidličkou po talíři zeleninu, zatímco Tom vyklepával lžičkou nějaký rytmus.

Shavi se předklonil a diplomaticky přerušil mlčení. „Tak jaký bude náš další krok?“

„Návod, který jsme dostali,“ řekl Tom, „se konkrétně zmiňuje o Zřídle

ohně. Historicky to byl nejvydatnější a nejsilnější zdroj zemské energie. Někteří říkají, že dokonce představuje přímý kanál ke zdroji, ať je to cokoliv a kdekoliv. Ale jak se lidé a země postupně odcizovali, už velmi dlouho spí.“

Church přikývl. „Máme probudit spícího krále... zburcovat zraněnou zemi... vyberte si metaforu, která vám vyhovuje lépe. Zapadá to do celkového schématu. Jak se k němu dostaneme?“

Tom pokrčil rameny. „Vstup se nachází někde pod Artušovým stolcem, tou hromadou kamení na konci Královské míle, uprostřed parku Holyrood—“

„Ale v průvodci se tvrdí, že s králem Artušem nemá nic společného,“ skočil mu do řeči Church. „Ani s jinými místy, kde se vyskytuje modrý oheň. Dějepisci se domnívají, že jde o zkomoleninu názvu Archer's Seat - Lučištníkovo sedlo.“

„To jen dokazuje, jak málo toho vědí.“ Tom si sundal brýle a čistil je lemem ubrusu.

„Vydáme se tedy tam nahoru.“ Church se podíval oknem na pozdně odpolední slunce. „Ale až zítra. Dnes večer—“

„Dnes večer,“ pokračoval místo něho Tom, „navštívíme Staré město.“

+ + + + +

Teplý večer byl prosycen podivně uklidňujícími pachy moderní doby: výfukové plyny, jídla připravovaná v restauracích ležících po větru, rozžhavené železo a mazadla ze železničních tratí procházejících městem. Dívky v lehkých letních šatech a mladí muži v tričkách a džínách se poflakovali v pozdním slunci kolem Královské skotské akademie na protějším vrchu. Vzduch byl plný optimismu jara a bylo skoro nemožné uvěřit, že by se na tom mělo něco změnit.

Ale když se společníci vydali po Ramsay Lane do Starého města, stíny se začaly prodlužovat a večerní vzduch se přes horký den prudce ochladil. Královská míle byla nejstarší část města. Ve středověku ji obklopovaly hradby a nutily obyvatele stavět stále vyšší domy; namačkané těsně k sobě blokovaly výhled na oblohu a vyvolávaly v nich klaustrofobní pocity. Tom, který už v tomto městě zjevně někdy byl, je vedl po Lawnmarketu k jednomu z mnoha domovních průchodů a hospodě U Veselého soudce. Usoudili, že toto místo je k prodiskutování jejich plánů stejně dobré jako

kterékoliv jiné.

Hospoda byla malá a svým nízkým trámovým stropem pomalovaným květinami a ovocem připomínala sklep. V krbu hořel příjemný oheň a útulnou atmosféru dotvářel šum konverzace četných hostů u stolů nebo u baru.

Když si koupili nápoje, Veitch poznamenal: „Nepřipadá mi správné jen tak sedět a opíjet se.“

„Měli bychom se honit po ulicích jako ti přiblblí turisté.“ Laura se zhluboka napila vodky, jako by neměla alkohol celé týdny.

„Má pravdu,“ poznamenal Tom a zamířil k jedinému volnému stolu. „Hospody jsou stále centra komunity, stejně jako za mých časů. Dříve nebo později jimi projde každá informace. Stačí, když budeme mít otevřené uši a oči.“

„To je dobře,“ přikývl Church a vzpomněl si na hospody, jimiž prošel s Ruth, „protože já skutečně nemám chuť se opíjet.“

+ + + + +

Ale rychle změnil názor. Pili se zoufalou úporností, jako by chtěli zapomenout nebo předstírat, že se jim ve skutečnosti realita nehroutí před očima. Runda střídala rundu a jejich nálada se v domáckém prostředí hospody pozvedla. A opět se ukázalo, že Tom měl pravdu. Vyslechli útržky rozhovorů, které jim poskytly informace o situaci ve městě. Laura se Shavim se navíc zapojili do krátkých debat s lidmi, které potkali cestou k baru nebo na toaletu.

I tady jako všude jinde vypukla bezprostředně po vyhlášení stanného práva panika, ale když se pak nic nedělo, lidé se vrátili k předchozím zvyklostem a cynicky podezírali vládu, že něco tají, nebo si vymýšleli divoké hypotézy ve stylu dávných potulných vypravěčů u táborových ohňů. Všem bylo brzy jasné, že dodržování zákazu vycházení stejně nikdo nekontroluje; policie a armáda zjevně měly na starost důležitější věci, a tak ho všichni tiše ignorovali. Jejich přizpůsobivost dodala Churchovi trochu odvahy, ale zároveň se nedokázal vyhnout myšlenkám na to, jak asi dopadnou, jakmile vejde ve známost skutečná situace.

Nesporně si všichni uvědomovali, že ve Starém městě došlo k jistým změnám, ale nikdo nebyl připravený se o tomhle bavit. Kdykoliv se o tom Church zmínil, rychle měnili téma hovoru nebo uhýbali pohledem. Zjistil

pouze to, že historická část města se stala jaksi nebezpečnější, a jakmile hospody zavřou, pijáci ‚spěchají domů k manželkám'. Ale z jejich tváří se dalo usoudit, že mnozí z nich viděli nebo zažili věci, o kterých před ostatními neměli chuť mluvit.

Někdy po půl jedenácté došlo k dalšímu výpadku elektrického proudu, ale hosté se s tím vypořádali podobně jako s jinými drobnými změnami, které vtrhly do jejich životů. Začali vtipkovat o tom, že by měli vzít pípu útokem, dokud to hostinský nevidí, což bylo kvitováno bouřlivým smíchem. Oheň v krbu poskytoval dostatek světla, než zaměstnanci roznesli na stoly svíčky.

„Bezvadné prostředí."

Churche vylekal hlas přicházející z dosud prázdné židle vedle něho. Muž statné postavy, ale bez zbytečného tuku, v drahém obleku, ale bez kravaty, se na něho světaznale usmíval přes sklenici piva zvednutou na půl cesty k ústům. Vlasy mu spadaly až k límci a měl špatně zastřiženou bradku, ale tvrdá linie čelistí předem vyvracela jakékoliv zdání bodrosti, o kterou se pokoušel. Church odhadoval jeho věk tak na pětatřicet a z jeho dokonale spisovné výslovnosti bylo zřejmé, že není místní.

„Docela příjemné," odpověděl Church nezávazně.

„A jak vám připadá ten nový svět, ve kterém jste se ocitl? Osobně bych řekl, že je poněkud destabilizující." Ostýchavě se usmál.

Church si ho podezíravě prohlédl. Neznámý muž působil informovaně, což ho jednoznačně odlišovalo od ostatních. „Kdo jste?"

„Polda," podotkl varovně Veitch.

„Dobrý bože, to ne," odpověděl pobaveně neznámý. „Jak urážlivé."

Church vzal v úvahu střih jeho obleku a aroganci v jeho chování. „Bezpečnostní služby."

Muž předvedl zvláštní, neurčitě potvrzující výraz s povytažením jednoho obočí. „Kdysi, ne tak dávno. Rozhodl jsem se postavit na vlastní nohy. V této době a při mém věku už nemá kariérní postup příliš velký význam." Napil se piva a olízl si rty.

„Proč jste tady?" Church přemítal, jestli toto setkání nemá něco společného s policií v Callanderu; byl připravený dát se okamžitě na ústup, pokud by to situace vyžadovala, a snažil se to nenápadně naznačit ostatním, ale ti byli plně soustředění na agenta.

„Přece abych se s vámi všemi seznámil, drahý mladý muži." Zasmál se jejich nechápavým výrazům. „No, to je samozřejmě menší lež. Všiml jsem

si vás náhodou už dříve ve městě. Napadlo mě, že bych se na vás mohl pověsit... zjistit, jak si vedete.“ Smích přešel v úsměv, který je ještě víc zneklidnil.

Shavi se zvědavě naklonil přes stůl. „A ta bezpečnostní služba ví, kdo jsme?“

„Samozřejmě. Ví všechno, co stojí za vědění. Je to přece její práce, ne?“ Rozhlédl se po nich stále s úsměvem, který mohl působit dobromyslně, dokud si ho člověk neprohlédl pozorněji; šlo o společenské předstírání. „Vy opravdu nevíte, co se děje, že ne?“

„Máme určitou představu,“ odpověděl Church.

„To tedy nemáte. Jenom si myslíte, že máte.“ Znovu se napil piva, hrál si s nimi. Zamyšleně přimhouřil oči. „Dovolte mi vrátit se v mysli zpátky, vzpomenout si na všechny ty zprávy a debaty. Bylo toho napsáno a vyřčeno tolik, že je těžké uvěřit, že to trvalo jen asi tři měsíce. Ano, už to mám. M4 v březnu. Strašlivá řetězová kolize osobních automobilů, nákladních vozů a autobusů, všechny na odpis. Obrovský požár zablokoval celou dálnici a vyvolal dopravní chaos na mnoho dní. Vzpomínáte si na to, ne?“

Church nereagoval.

„A co způsobilo tu katastrofu?“

Church zalétl pohledem k ostatním; nikdo nepromluvil.

Agent se opět zasmál. „Chápu vaši zdrženlivost. Opravdu. Tohle není druh zážitku, o kterém se člověku snadno mluví, že ano? Ale dovolte mi, abych odpověděl na svou otázku za vás. Věříte, že tu katastrofu způsobilo nějaké okřídlené stvoření z pohádkové knížky, které chrlí z tlamy plameny.“

„A vy říkáte, že ne?“ Church se pokusil proniknout pod bodrou masku muže, ale viděl tam jenom další lži a klamy.

„Vnímavost je tak legrační věc,“ přemýšlel špeh nahlas. Jejich znepokojení se začalo měnit v podráždění z jeho nesnesitelně arogantního chování. „Všichni máme schopnost vykreslit ve svých myslích obrazy tohoto světa.“ Udělal rukou afektované rozmáchlé gesto. „Takové, které nám dávají smysl. Ale otázka zní: dá se jim opravdu věřit? Jestli existuje nějaká skutečnost známá všem bezpečnostním agenturám na zeměkouli, pak je to jistota, že neexistuje nic absolutního. Pohled, zvuk, pach, dotek, chuť, to všechno se dá zmanipulovat tak, aby tento virtuální pohled na svět působil stejně reálně jako skutečně reálný.“

„Co to tu povídáte?“ naježil se Church. „Že jsme neviděli, co jsme si mysleli, že vidíme?“

„Ale no tak, kamaráde! Stvůra z pohádkové knížky!“ Špeh předvedl výraz naprosté nedůvěry. „Všechno závisí na tom, jak věci vidíte. Z oblohy se snáší oheň a vyhazuje do vzduchu kus dálnice a s ním pár ubohých lidiček cestujících do práce. Jistě, mohl to být nějaký druh mýtického zvířete. Ale jsme tady všichni inteligentní lidé, nebo ne? Co vám připadá jako racionálnější vysvětlení? Ohnivý dech draka, nebo řízená střela z letadla případně helikoptéry?“

Jeho slova je prudce zasáhla, otevřela pochybnost a rozrušení, které pociťovali v prvních dnech. „Viděli jsme—“

Agent umlčel Churche divokým vrtěním hlavy. „Ne, ne, ne, to není dost dobré. Nelze tomu důvěřovat. Když jste byl svědkem vraždy pod Albert Bridge, šel jste s tou mladou dámou k terapeutovi, mám pravdu? A pokusili jste se vyvolat skrytou vzpomínku na ten incident—“

„Jak tohle všechno víte?“ Churchovo vzteklé rozhořčení mělo zamaskovat narůstající neklid; jak dlouho ho vlastně špehují?

„Řekl vám o obranných vzpomínkách,“ pokračoval agent. „Falešné vzpomínky vytvořené myslí, aby překryly pravdu, která je nesnesitelná. Nebo falešné vzpomínky vytvořené nějakým vnějším zdrojem, aby se skryla pravda, která nemá vyjít najevo.“

„Mluvíte o tom, jako by to bylo stejně jednoduché jako otočit vypínačem,“ ozvala se Laura.

„Taky že je. Drogy, techniky ovládání mysli, podprahové programování, cílená mikrovlnná radiace, posthypnotické signály. Mysl je velmi ovlivnitelný orgán.“

Veitch pohrdavě zafuněl. „Kecy. Přesně tohle to je, kámo, ať jste krucinál kdokoliv. Snažíte se nám namluvit, že nemůžeme věřit ničemu, co vidíme nebo slyšíme. Nebo si myslíme—“

„Přesně tak.“ Agent se pohodlně opřel v židli a vítězoslavně se usmíval.

„Mluvíte, jako byste říkal něco nového.“ Tom pozoroval agenta s tváří chladnou a tvrdou jako mramor; muž odvrátil oči. „Ale tak tomu bylo v životě vždycky. Nyní jenom znáte více způsobů manipulace.“

Church potřásl hlavou. „Všechno, co jsme zažili - všechno nadpřirozené -je jenom obrovská lež stvořená skupinou nafoukaných školáků, co mají příliš mnoho volného času? Tomu nevěřím.“

„Na to máte právo. Ale znáte staré rčení, že velké lži jsou nejlepší. A

nejde tu o skupinku nafoukaných školáků, nýbrž...“ Nedomluvil a jenom máchl ledabyle rukou. „Occamova břitva. Nejpravděpodobnější vysvětlení je správné vysvětlení. Draci, nebo útok helikoptér? Démoni, co mění podobu, nebo zabijáci ze speciálních jednotek? Čarodějové ovládající okultní síly, nebo velmi chytří vědci? Ďáblové mučící v podzemních doupatech, nebo pár drsných chlápků, kteří přišli o práci v Ulsteru a využívají klid a ticho dokonale zabezpečených dolů? Poslechněte si to znovu: drogy, posthypnotické programování, obranné vzpomínky. Lži vršené na lži.“

„A tahle je z nich největší.“ Church si šel pro nové pití, aby získal chvilku na přemýšlení. Nebyla právě tohle věc, které se obával v prvních okamžicích po zážitku pod Albert Bridge? Najednou měl chuť rozbít sklenici a převrhnout stůl. Tolik utrpení, a přitom pořád nemohou věřit tomu, co se děje.

„Řekněte mi,“ pokračoval agent, „když se díváte na některého z těch démonů, co mění podobu, pociťujete neklid? Protestuje vaše mysl, že nevidíte správně? A když se díváte na některou z těch božsky nádherných bytostí, máte pocit, že vidíte skutečnost? Podstatou toho je: chcete dál žít ve lži, protože věřit je snadné a příjemné? Spousta úžasné magie a heroických kousků, svět, jaký jste si vysnili v dětství. Nebo chcete čelit tvrdým faktům skutečného světa? Žádná kouzla. Pouze cyničtí, mocní lidé, kteří s vámi denně manipulují pro vlastní zájmy?“

„Tak to je těžká volba,“ poznamenala jízlivě Laura. „A ne v tom směru, jak si myslíte.“

„Existuje příliš mnoho faktů, které potvrzují—“

„Nehádej se s ním, Shavi,“ zasáhl Church. „Dělá mu radost, když může oblbovat.“

„Připouštím, že je to velmi pečlivě sestavený scénář,“ pokračoval agent. „Vlastně může oklamat i toho, kdo ví, jak se tyhle věci dělají.“

Zdálo se, že Shaviho tato intelektuální hra baví. „Pokud je to, co říkáte, pravda, tak proč tomu někdo věnoval tolik úsilí?“

„Moc. Ovládání.“ Agent se usmál. „Na vysoká místa by se nikdy neměli dostávat, ať už demokraticky nebo povýšením, lidé, kteří chtějí zastávat vysoký úřad. Tato touha je příznakem velice škodlivých charakterových rysů.“ Na okamžik se odmlčel a dopil své pivo. „Teď máme zákaz vycházení. Demokratický proces byl přerušen. Na jak dlouho? Dokud neskončí krize. Můj bože. Dovolte mi předložit scénář: došlo k puči. Slabí

staří aristokraté se nemohli smířit se ztrátou sedadel ve Sněmovně lordů... Přátelé v armádě, bezpečnostních složkách, soudnictví, u policie... Noční jednání v lóži—“

Church důrazně zavrtěl hlavou; nejasně si uvědomoval, že působí jako trucovitý školák.

„Přemýšlejte chvíli. Copak to nedává určitý smysl? Nelze snad cokoliv, co jste zažili, chápat i jiným způsobem? Přemýšlejte hlouběji o incidentu, kterého jste se stali svědky. Nemohl se odehrát jinak, z jiné perspektivy?“ Zvedl ruce a vybídl je k zamyšlení.

„Zajímavé,“ poznamenal Shavi tónem, který ostatní považovali za přehnané vzrušení. „Jenže to by naznačovalo, že naše pětice byla speciálně vybraná pro ovlivňování mysli. A to vyvolává otázku: proč my? Nikdo nejsme ničím mimořádným.“

„Možná síly za oponou věří, že jste něčím speciální. Ale ne, ovlivněno bylo mnohem víc lidí než vás pět. Jen pro zachování velké iluze. Velká lež je nejlepší lež, a tohle je nejlepší lež ze všech.“

Church viděl na tvářích společníků, že je agentova slova zneklidnila, podryla jejich pohled na svět, který byl už teď při vší nereálnosti velmi křehký; musel přiznat, že svět se otřásl pod nohama i jemu. Nedotčeně působil pouze Tom.

„Nabídněte mi jediný důvod, proč bychom vám měli věřit,“ řekl.

„Bože, to byste neměl. Vždyť tohle je podtext toho, co vám říkám, ne? Nevěřte nikomu, nevěřte ničemu. Dokonce ani sami sobě. To je moje realita. Všichni si děláme vlastní. Možná je i vaše, možná ne.“

„Jste oběť svých vlastních dezinformací,“ prohlásil Church ostře. „Nemá smysl se vás na cokoliv ptát. Buď lžete nám, nebo sobě.“

Agent zahrkal prázdnou sklenicí na stole, jako by čekal, že mu někdo z nich koupí další pivo. „Víte, že lidé mohou umřít ze žalu? Nacházíme je všude: jenom sedí, zhroucení, s prázdným výrazem, bez viditelné známky smrti. Přestali věřit ve svou realitu. Prostě se vypnuli—“

Veitchův zmatek přerostl v hněv, který bouřil těsně pod povrchem. Když se naklonil nad stůl, v jeho pohybu se projevilo tolik potlačovaného násilí, že agent mimoděk ucukl dozadu. „To jsou samé kecy. Snažíte se nás oblbnout, abychom sešli ze své cesty. Pracujete pro ty parchanty, že jo?“

„Věřte si, čemu chcete—“

„Držte hubu.“ Veitch namířil prst k jeho obličeji. „Vypadněte odtud, než vám ublížím.“

Agent pokrčil rameny a stále s úsměvem vstal, ale za jeho patinou kamarádství byla jasně patrná únava; podíval se na Veitche a téměř s úlevou se otočil k odchodu. „Přemýšlejte o tom, co jsem řekl—“

„Zmizte,“ zavrčel chladně Veitch.

Agent váhavě odcházel, ale když byl dost daleko, aby se cítil bezpečně, ještě se otočil a věnoval jim arogantní úsměv. „Ještě se uvidíme.“ Pak ho pohltil dav pijáků mířící k baru.

+ + + + +

Chvíli mlčky hleděli do svých sklenic, než se Shavi zeptal: „Co si o tom myslíte?“

„Víš, co si myslím já,“ odpověděl Veitch. „Je to lhář. Snad bys mu ty jeho žvásty nevěřil?“

„Víte, jak to s těmi bohy, mýtickými záležitostmi a vším, s čím jsme se setkali, je. Každý z nás to vidí trochu jinak.“ Laura si jemně promnula jizvu na tváři, zvyk, který se u ní projevoval při každém rozrušení. Zaťukala si prstem na hlavu. „Všichni ti pitomí nýmandi tady si ještě ani nezačali uvědomovat, co skutečně jsou.“

Tom si zamyšleně posunul brýle. „Měl jsem víc příležitostí vyzkoušet různé způsoby vnímání než většina lidí, takže nemám zrovna rád příliš obecný pohled na realitu. On měl pravdu - každý ji vidí po svém a ničí pohled není lepší než pohled někoho jiného. Osobně se mi nechce věřit, že mi někdo implantoval všechny vzpomínky, ale je to opravdu možné. Možná jsem jenom tesař z Wiganu nebo prodejce ojetých aut z Weymouthu, který věří, že je legendárním Thomasem Veršotepcem. Kdo ví? Ale věřím jednomu - můžete se po zbytek života honit za svým ocasem a snažit se zjistit, co je pravda, nebo se s ním vypořádáte způsobem, jaký považujete za správný. Ochromení nebo akce. Skutečně záleží na tom, co za vyšší moc to je? Jestli jsou za ni temná božstva dávných předků, nebo zkorumpovaní lidé? Naším cílem je porazit ji, ať je to cokoliv.“

„Pro mě to je důležité,“ namítla Laura. „Dokud nebudu mít v hledáčku nějakou hlavu, nestisknu spoušť.“

Zmocnila se jich malomyslnost. Church věděl, že musí navrhnout nějakou akci, aby nedošlo k ochromení, o němž mluvil Tom. „Tom má pravdu. Nemá smysl sedět tady jako parta ztracenců. Posledních několik měsíců jednáme ve stavu stálé dezorientace, takže tohle už nemůže na

situaci nic moc změnit.“ Otočil se k Lauře, i když svá slova směřoval ke všem. „Jestli chcete věřit někomu, kdo se tady zčistajasna objeví a přizná, že jeho život je založen na vykládání lží, je to vaše právo. Ale přinejmenším to odsuňte v mysli někam dozadu, dokud neobjevíme důkaz, který by to potvrdil. Nemyslím, že bychom se o tom ještě měli zmiňovat. Co vy na to?“

Laura pokrčila rameny. „Ty jsi šéf, šéfe.“ Ostatní mlčky přikývli.

+ + + + +

S blížící se půlnocí dav lidí v baru řídl. Church sledoval, jak pijáci postávají poblíž dveří, jako by se jim nechtělo vyjít do noci, a vtipkují, že si musejí dát pozor na ‚strašidla', která by je cestou domů mohla pronásledovat.

„Jako by všichni věděli, že tam venku je něco děsivého, ale nechtějí to přiznat ani sobě, ani nikomu jinému,“ zauvažoval nahlas.

„Normální lidská povaha,“ poznamenal Shavi. „Kdo chce uvěřit, že svět je takový, jaký je?“

Laura dopila a teatrálně třískla sklenicí o stůl. „Opravdu se pokoušíte namluvit si, že tohle není nic jiného než hustá pařba?“

„Už jsme se tady dozvěděli hodně věcí,“ namítl Tom dotčeně. „Chcete raději vyrazit do nebezpečí naslepo? Zjistili jsme, že Nové město Edinburghu zatím nebylo dotčeno tím, co se děje. Ale Staré město se změnilo. Z toho usuzuji, že Fomoriané jsou tady, jak jsme předpokládali, a zřejmě v jedné konkrétní části města.“

„Raději neříkejte, že v tuhle noční dobu vyrazíme do ulic.“ Ačkoliv Laura byla bojovná jako vždycky, Church slyšel v jejím hlase obavy.

„Myslím, že po půlnoci by to nebylo moudré,“ podotkl Church.

„Fomoriané se zatím drželi na odlehlých místech,“ začal Shavi. „Proč si myslíte, že jsou tady?“

„Protože Zřídlo ohně je jedno z nejvýznamnějších míst v zemí,“ odpověděl Tom. „V dávných dobách se k němu nemohli vůbec přiblížit, jenže krev země teď spí. Takže si myslím, že teď už jim nic nebrání obsadit místo tak důležité pro všechno, čím pohrdají.“

„Tma vítězí nad světlem,“ dodal Shavi.

+ + + + +

Dopili a vyšli z hospody. Hlavy se jim točily přemírou alkoholu a pochybnostmi naočkovanými tajemným mužem. Nezvyklý chlad venku ještě zesílil. Laura se zachvěla. „Ježíši, to je jako v zimě."

Královská míle byla opuštěná. Church navštívil město s Mariannou během festivalu a věděl, že tady nikdy nebývalo tak mrtvo. Nad vším se tísnivě vznášelo přízračné ticho; v oknech se nesvítilo, noční kavárny byly zavřené, dokonce i pouliční osvětlení jako by svítilo jen napůl.

Nepotřebovali pobízet k rychlejšímu návratu do hotelu. Když však procházeli Lawnmarketem směrem k hradu osvětlenému reflektory, teplota poklesla o několik stupňů tak, že se jim srážel dech. Z Ramsay Lané prosakovalo nezřetelné namodralé světlo, ale nedalo se vyloučit, že je to jen optický klam způsobený ostrým osvětlením hradu. Nicméně když došli blíž, pochybnosti zmizely. Přízračné světlo vycházelo z nějakého místa v uličce, kterou už předtím večer procházeli, a vrhalo jim do cesty dlouhé stíny; ty se mírně pohybovaly, jako kdyby světlo nebylo fixováno na jednom místě.

„Policie?" nadhodil Shavi.

Tom byl neobvykle zdrženlivý. „To si nemyslím."

V místě, kde se Ramsay Lané prudce zatáčí, se na cestě a oknech domů třpytila silná vrstva jinovatky. Takový projev zimy na počátku léta je ohromil, ale pak se v jejich zorném poli náhle objevila temná postava a oni se stáhli o krok zpátky. Veitch se rychle přesunul před ně a přikrčil se, připravený bojovat. Postava se pohybovala pomalu a nemotorně, jako by měla ztuhlé údy; viděli, že je to muž s dlouhými černými vlasy a vousy, který popíjel v baru - až na to, že nyní měl vlasy a vousy pokryté jíním a na jeho pokožce se v pouličním osvětlení mihotal namodralý přísvit. Opřel se o zeď. Všiml si Churche i ostatních a natáhl k nim prosebně ruku. Z hrdla mu unikl přidušený zvuk, který si vyložili jako volání o pomoc.

Než k němu doběhli, zhroutil se na chodník a ležel bez hnutí.

Laura ho chtěla otočit, ale pak ucukla. „Au! Je hrozně studený."

Shavi si několikrát dýchl na ruce a pak rychle přitiskl dva prsty na mužův krk. „Žádný pulz."

„Co si o tom myslíte, Tome?" zeptal se Church.

Když Veršotepec neodpověděl, uvědomili si, že s nimi není. Spatřili ho, jak stojí na vrcholu Ramsay Lané a dívá se ke zdroji modrého světla. Tvářil se přitom ještě znepokojeněji než po celý večer.

Když doběhli k němu, naskytl se jim šokující pohled: celá Ramsay Lané byla pokrytá ledem, jako by se přenesla do Antarktidy. Na dolním konci klikaté uličky jasně zářilo modré světlo. Pohybovalo se pomalu směrem k nim a měli dojem, že v jeho středu vidí nějakou tmavou postavu. Budovy, kolem kterých procházelo, okamžitě pokrývala tlustá vrstva ledu.

„Co to je?“ podivil se tiše Church.

Tom odpověděl tak přiškrceným hlasem, že ho skoro nebylo slyšet. „Caillech Bhérri.“

„Anglicky, prosím,“ odsekla Laura.

Podíval se na ni očima vytřeštěnýma děsem. „Modrá stařena, duch zimy. Ale teď rychle pryč!“ Hrubě je popostrčil k běhu. Utíkali Královskou mílí zpět, odkud přišli. Tom je držel ve středu ulice a dovolil jim zpomalit, až když odbočili z High Street na širokou ulici Severního mostu. U nádraží Waverley se zadýchaně opřel o zeď a rukou si zakryl obličej.

„Co to bylo?“ zeptal se energicky Church.

Chvilku trvalo, než Tom odpověděl: „Jedna z nejzákladnějších sil této země.“

Church se neubránil ohlédnutí k potemnělému Starému městu. „Fomoriané?“

„Ne, ani Tuatha Dé Danannové. Modrá stařena a její sestry jsou podobně jako Bájná zvířata vyšší moc, která se nedá jen tak ovládat. Fomorianům se nějak podařilo vnutit jí svou vůli tak, jak jsme byli svědky u Bájného zvířete. Přikázali jí hlídkovat po Starém městě jako pes, aby se sami mohli neomezeně věnovat svým zájmům.“

„Takže je něco jako zlá čarodějnice?“ zeptal se váhavě Veitch.

Tom se na něho chladně podíval. „Pokud je zlem největší, nejstudenější, nejtemnější, nejvražednější zima. Caillech Bhérri je síla přírody. Nic nepřežije její dotek.“

„Víte, stařena nezní příliš děsivě, když na to myslíte. Evokuje to kolečkové křeslo a nekonečné partie whistu—“

Tomův rozzlobený pohled zastavil Lauru v polovině věty. „Caillech Bhérri ovládá zimu zim. Jestli ji vypustí, celá planeta zmrzne a všechen život zanikne.“

„To mi připadá jako síla příliš obrovská na to, aby ji Fomoriané dostali pod svůj vliv,“ namítl Church.

„Běžný projev jejich sebedůvěry. Nebo arogance.“ Tom zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Do obličeje se mu opět vrátil život. „K jejímu

ovládnutí je třeba vykonat strašlivý rituál a přinést odpornou oběť, a i pak si ji nepochybně podmaní jenom na krátkou dobu. Tentokrát si skutečně zahrávají s ohněm.“

„Špatný vtip, starouši.“ Laura odkopla kámen přes cestu. „A tohle individuum má sestry?“

„Černou Annis, požíračku dětí, která sídlí v jeskyni Dane Hills v Leicestershiru. A Vlídnou Annie, která řídí bouře.“

„Myslím, že dávám přednost té druhé,“ poznamenala Laura.

„To jméno je myšleno ironicky,“ vysvětlil Tom. „Má ji uklidňovat. Nepřejte si ocitnout se v některé z jejích bouří.“

Church si pamatoval Černou Annis z univerzitních studií. „Ale učenci věří, že mýtus Černé Annis vychází z keltské mytologie o bohyni Danu nebo Anu, matce Danannů.“

„Stejný původ,“ odsekl Tom, „ale velmi odlišné postavy.“

Noc v Novém městě byla příjemně letní, ale poryv větru přinesl ledové prsty z hor jako připomínku toho, co se nachází jen o kousek dál.

„Takže abychom se dostali k Fomorianům, ať už jsou kdekoliv, musíme projít kolem Modré stařeny,“ ujišťoval se Church.

Tom přikývl. „A v myslích dávných lidí bylo Caillech Bhérri dalším jménem pro Smrt.“

Jeho hlas odplul s mrazivým větrem, který se rozprostřel po celém městě.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nebezpečný most

V denním světle působilo Staré město méně tísnivě, ale stále tu existoval jakýsi spodní proud neklidu, který je nutil pohybovat se co nejrychleji. Veitch přemýšlel, jestli úřady mají tušení, co se mezi shlukem starých budov odehrává; ačkoliv nedošlo k uzavření, turistická kancelář byla zamčená a zástup lidí procházející historickou částí byl ještě řidší než předchozí den. Tělo zmrzlého muže zmizelo.

Na konci Královské míle se zastavili a zahleděli se k cíli své cesty. Vyhaslá sopka Artušův stolec se jim představila spolu s obloukem Salisbury Crags, tmavá a hrozivá. „Naposledy vybuchla před tři sta padesáti miliony let," oznámila Laura po nahlédnutí do průvodce, který předtím ukradla v knihkupectví. Church se tam vrátil a zaplatil za něj. „Ale s trochou štěstí..."

„Tohle je historická krajina," doplnil Tom. „Lidé zde lovili už před devíti tisíci lety."

„Páni, tak to je dokonce starší než vy," dloubla si Laura.

Zabručel něco nesrozumitelného. Ostatní nedokázali pochopit, proč vždycky sedne Lauře na lep. „Keltové poznali význam tohoto místa," pokračoval zády k Lauře. „Hradní skála sloužila jako pevnost kmene Gododdinů, kteří jí dali název *Dunedin*, horská pevnost. Ale nezdržovali se tady proto, že vyvýšená poloha se dobře bránila. Byli tu kvůli tomuhle." Ukázal na vrchol Artušova stolce. „Kvůli posvátnému místu síly."

+ + + + +

Na radu z Lauřina průvodce ignorovali nejstrmější stezku na vrchol. Pronajali si auto k rychlé projížďce po klikaté Queen's Drive. Ujížděli stále drsnější krajinou na vrchol vysoký dvě stě čtyřicet sedm metrů. Na počátku cesty minuli zvláštní mříž osazenou ve zdi, než je upoutal pohled na klidnou hladinu St. Margaret's Loch a nad ním se tyčící ruiny St. Anthony's Chapel. Brzy na to dojeli k Dunsapie Loch a pozvolným stoupáním na vrchol. Naskytl se jim ohromující výhled na město a za ním ležící Borders

a hrabství Fife. Tom ztichl a pozorně si prohlížel rodný kraj, který opustil před stovkami let. Po chvilce odešel stranou, aby byl sám se svými myšlenkami. Veitch se Shavim se vydali opačným směrem, aby prozkoumali okolí.

„To je úžasné.“ Churche překvapilo, že údiv vypudil z Lauřina hlasu obvyklý cynismus. „Jsme přímo v srdci města!“

„Nečekal jsem, že ti poetický výhled vyrazí dech,“ poznamenal. Podívala se na něho skrze sluneční brýle. „To ukazuje, jak málo toho o mně víš. Příroda je jediná věc, které se dá v tomhle podělaném životě věřit.“

Ledabyle se posadila na balvan, ale Church vycítil, že si přeje, aby se k ní připojil. Usedl blízko ní a ona se o něho pohodlně opřela. „Takže přírodní děvče?“ Vzpomněl si na neobvyklé pozadí ze vzájemně propletených stromů na monitoru jejího laptopu. „Když jsem se tě na to zeptal těsně po našem seznámení, málem jsi mi utrhla hlavu, ale šlo o nějakou záležitost ochrany životního prostředí, viď?“

„Ach, ty jsi tak nekonečně bystrý. Je to vzor *Earth First*.“

„A to je co?“

„Radikální skupina ochránců přírody. Jsem členkou. Snažíme se jednat, když to situace vyžaduje, například když nějaký podnikavec těží starodávný les nebo farmář chce rychle zbohatnout na geneticky modifikovaných potravinách.“

Překvapilo ho to. „Umíš dobře skrývat tajemství, viď? Nenapadlo mě, že bys vůbec v něco věřila.“

„Všichni něčemu věříme. A já věřím tomuhle.“ Posunula si brýle výš na nos a pak se dotkla prsty jizvy na tváři. „Takže pořád si myslíš, že mám něco společného se zmizením sleč—“ Zarazila se. „Se zmizením Ruth?“

„Nikdy jsem neřekl, že si něco takového myslím.“

„Ne. Ty nikdy neříkáš moc toho, co je důležité.“ V jejím hlase zaznívalo trpce vyčítavý tón.

„To jenom proto, že jsi měla ruce od krve. Věděl jsem, že spolu zrovna nevycházíte—“

„Tak jsem přirozeně šla, podřízla jí krk a schovala tělo. To fakt dává smysl. Na vůdce našeho žalostně malého klanu jsi vážně trouba.“ Vzdychla. „Chtěla jsem jenom trošku důvěry. Je to tak hodně? Vím, že si neumím získat oblibu jako ty sebejisté dívky z reklam, dychtící všechny jenom potěšit, ale taková už jsem. Měl bys umět vidět o něco dál.“

„Promiň. Já—“

„Ať se všichni klidně chovají jako pitomci, ale od tebe jsem čekala rozhodně víc.“

Její slova vibrovala tíhou emoce, která se dostala do konfliktu s mírností povrchového významu; tak silně, že se s tím téměř nedokázal vypořádat. Cítil se k ní přitahován, určitě mu na ní záleželo, ale mimo tohle neměl tušení, co pro něho znamená. Pod tlakem událostí mu připadaly jeho vlastní hluboké city jako cizí jazyk.

Hledal v hlubinách nitra nějakou útěchu, kterou by jí nabídl, ale nakonec ji jenom objal kolem ramen a přitáhl blíž k sobě. Zdálo se, že tento prostý akt ji uspokojil, a cítil se kvůli tomu ještě provinileji.

+ + + + +

„Tak jak odhaduješ naše šance?“ Veitch šplhal na vyčnívající skalisko a jeho svalnaté tělo se vzpíralo proti nárazům větru; závratí očividně netrpěl. „Jako že ji najdeme živou?“

„Řekl bych, že ti na ní dost záleží,“ usmál se lišácky Shavi; doufal, že jeho poznámka povzbudí Veitche k neobratnému pokusu mluvit o svých citech.

„Je to správná holka.“ Veitch upíral oči do krajiny rozprostírající se před nimi.

„A ty si to myslíš i přesto, jak se k tobě chovala, když zjistila, že jsi jí odkrouhl strejdu?“

„Zasloužil jsem si to. Zabil jsem ho. Hodláš mi na mou zatracenou otázku odpovědět, nebo ne?“

Shavi si dřepl a nepřítomně sledoval praskliny v kameni. „Máme naději.“

„Víš, hodlám toho mizeru, co jí to udělal, zabít.“

„Pomsta nepřináší nic dobrého, Ryane.“

„Ale mně udělá dobře. Myslíš, že naše bloncka s tím má něco společného?“ Podíval se směrem, kde spolu seděli Laura s Churchem.

„Nevím. Instinkt mi říká, že nejspíš ne.“

„Zatraceně bych potřeboval něco podniknout. To posedávání mi leze na mozek.“ Našel menší kámen a vztekle ho odhodil do krajiny. Zatímco sledoval oblouk jeho letu, dodal: „Jakmile ji najdeme... jestli ji najdeme... myslíš, že se mnou bude líp vycházet? Chápu, že jsme jako noc a den a tak,

ale člověk nikdy neví, ne?“

„Ne, to opravdu nikdy neví.“ Shavi vrhl na Veitche vlídný pohled; přes jeho hněv a stěží potlačované násilnictví občas působil jako dítě. Shavi cítil, že v jeho nitru tluče dobré srdce plné hodnot, které se daly označit za téměř staromódní.

Veitch se zasmál. „Nevím, proč se bavím o tomhle s teploušem.“

Shavi poprvé vycítil, že se v tom osočení neskrývá ostří; vlastně to znělo dobromyslně. „Já ne—“

„Jasně, jasně, vím, co chceš říct. Muži, ženy, tobě je to jedno.“

„A emoce jsou také stejné, ať ti záleží na něm nebo na ní.“

Veitch ho chvilku zamyšleně pozoroval a mlčel.

Shavi se přesunul a posadil se vedle něho na skálu. „U mnoha kultur panuje přesvědčení, že to, jací jsme, vytváříme pouze svou vůlí.“

„Co tím myslíš?“

„Že nejsme produktem výchovy nebo prostředí. Když si přejeme stát se hrdinou nebo skvělým milencem a přejeme si to dost usilovně, pak se změníme podle této touhy svého srdce.“

Veitch o tom okamžik přemýšlel. „A pokud se vláčíme jako mátoha a považujeme se za nulu, ztracence, hlupáka, malého kriminálníka, potom tak opravdu skončíme.“

„Přesně.“

„Ale proč mi to říkáš?“

Shavi pokrčil rameny. „Chtěl jsem jenom pomoct.“

Veitch se na něho zvědavě podíval, ale než mohl promluvit, po blátivé stezce mezi křovím k nim došel Tom. Shavi s Veitchem se nepokoušeli zjistit jeho náladu; jeho myšlenkové procesy byly občas stejně cizí jako Tuatha Dé Danannů nebo Fomorianů.

„Tak co?“ zeptal se Veitch.

„Nemohu najít žádnou známku vstupu do Zřídla.“ Tom se zastavil vedle nich, odtažitý jako vždycky.

„V Cornwallu jste s tím neměl žádný problém,“ namítl Veitch.

„Zdejší síla spí už velice dlouho. Neexistují tady struktury nebo stojící kameny, které by ji udržovaly. Mohla snadno vyhasnout nadobro.“

„Australští domorodci mají podobný pohled na energii země. Tato víra je ve skutečnosti široce rozšířená po celém světě.“ Shavi si odhrnul rozcuchané vlasy z očí. „Australští domorodci jí nazývají *djang*, tvůrčí energie, z níž vznikl svět. V jejich příbězích o době snění se duch djang

vtělil do věcí v krajině - skal a stromů, keřů a jezer. Tam byl stále přítomný, takže lidé mohli čerpat duchovno v kteroukoliv chvíli. Tato posvátná místa spojují snové stopy a písňové linie, podobně jako zdejší ley-lines, o kterých jsme už mluvili. *Djang* lze také přivolat patřičnými tradičními tanci a rituály."

Tom zamyšleně přimhouřil oči. „Vaše šamanské schopnosti jsou velmi silné. Myslíte, že byste dokázal najít *snové stopy*, které by nás dovedly ke zdroji?"

„Pokud mám takovou schopnost, pak nevím, jak se k ní dostat. Zatím."

Veitch si všiml Shaviho pousmání a poplácal ho po obličeji. „Ale ty to zjistíš!"

„Možná. Po určitém čase—"

Tom zavrtěl hlavou. „Nemáme dost času, abyste ho marnil meditacemi. Stačí, když uděláte totéž co šamani v průběhu celé historie, když potřebovali nějakou informaci nebo radu."

Shavi se na něho zmateně podíval.

„Zeptejte se duší zemřelých."

+ + + + +

Brzy odpoledne sešli z Artušova stolce. Zamračilo se; hřmění na východě oznamovalo blížící se bouři. Těsně za uklidňující modernou Princess Street objevili malou kavárnu, kde se pustili do debaty o Tomově návrhu.

„Proč žádáte Shaviho, aby to udělal on?" zeptal se Church Toma mezi doušky horkého espressa. „Vyvolávání duchů v Gairlochu jste zvládl docela dobře."

„Neustálý kontakt umožní mrtvým, aby se s vámi seznámili. A potom vás už nikdy nenechají na pokoji." Tomův tón naznačoval, že to není nic dobrého.

„Takže je v pořádku, když se Shavi vystaví hrozbě celoživotního strašení, zatímco vy budete v teplíčku," ozvala se ostře Laura. „Připomínáte generály v první světové válce, když posílali své hochy na smrt."

„Možná mám nějaké výjimečné nadání," odpověděl Tom sarkasticky, „ale Shavi je tím, kdo má šamanské schopnosti. On se s těmi vedlejšími účinky dokáže vypořádat."

Laura chtěla něco namítnout, ale Shavi ji umlčel gestem ruky. „Tom má pravdu. Plně chápu svou zodpovědnost. Mou rolí je udělat pro dobro

všech, co je v mých silách, bez ohledu na následky.“

„Jsi si jistý, že ti to neublíží?“ zeptal se ho Veitch starostlivě. „Nikdo by se neměl nechat dotlačit k něčemu, co si nepřeje dělat.“

„Nepopírám, že mě ta vyhlídka zneklidňuje, ale v tuhle chvíli je na životě děsivé všechno. Už neexistují žádné jistoty.“ Shavi se pousmál. „Možná ani nikdy neexistovaly. Měl jsem problémy zvyknout si na své nově objevené schopnosti.“ Tvář mu potemněla. „Cestou na Skye, když jsem získal kontrolu nad mořským hadem, jsem měl pocit, jako bych přišel o svou mysl. Ten pocit ztráty ovládání, ocitnutí se v něčem tak cizím, připomínal probuzení v hrobě hluboko pod. zemí, vzdání se těla, aniž byste měli jistotu, že ho někdy dostanete zpátky...“ Jeho hlas vyzněl do ztracena. „Bylo to trochu jako umírání. Ale už jsem vstal z mrtvých.“

Laura pohrdavě zafuněla. „Chceš tím říct, že tě něco takového nemůže poškodit navždycky? Tak to určitě.“

„Jenom kdybych to dovolil. Stále je tam stín, strach. Ale neudělat něco kvůli strachu je ještě horší.“

Laurin výraz naznačoval, že nerozumí ani slovu z toho, co říká. Soustředila se na své capuccino.

„Takže dohodnuto,“ uzavřel Church. „Ale kde se to má uskutečnit?“

„Na vhodném místě,“ odpověděl Tom. „Takovém, které pravidelně navštěvují mrtví.“

Laura hodila na stůl průvodce. „Podle něho je to tady všude,“ oznámila podivným tónem. „Bůh ti pomoz, nešťastníku.“

+ + + + +

Podvečerní slunce svítilo do hotelového pokoje a zachytávalo v paprscích zvířený prach. Otevřeným oknem pronikaly dovnitř vytrvalé zvuky města, rachocení a troubení plné optimismu a stability; to vše působilo nesmírně uklidňujícím dojmem. Church s Laurou polehávali ve zchumlaných prostěradlech, naslouchali zklidňujícímu se tepu svých srdcí a snili o tom, jaký svět býval. Po kůži jim pomalu stékal pot, zatímco se mlčky objímali. Dlouho se nic nepohnulo.

Nicméně Church nedokázal najít úplný klid. Myšlenky, které ho pronásledovaly od toho večera na hrázi v Kyleakinu, se opět vydaly na pochod: na polibek Niam, který zaplnil celé jeho nitro, ale byl při rozrušení z Ruthina zmizení téměř zapomenut, na Lauru a její pozvolné odhalování

silné náklonnosti k němu a na vlastní křečovitou rozpolcenost. Příliš dlouho to vypadalo, jako by neměl žádnou kontrolu nad událostmi, a nyní začínal cítit, že jeho osobní záležitosti se vydávají stejnou cestou. Po mnoha měsících strávených v bublině smutku a pocitu viny kvůli Mariannině smrti se z jeho emoční krajiny stalo nezmapované teritorium. Věděl, že ho Niam přitahuje, ale nedokázal určit, jestli jde o fyzickou nebo citovou přitažlivost, nebo jen o čirou zvědavost. A totéž se dělo s Laurou - proč není schopný pochopit, co k ní cítí? Jediná chvíle, kdy s ní byl v naprostém souladu, nastávala při sexu, kdy se jeho vědomá mysl vypnula a převážil stín osoby v jeho nitru.

„O čem přemýšlíš?“

Podíval se na ni a viděl, jak mu pátrá očima ve tváři. „Život, smrt a všechny věci mezi tím.“

Zamyšleně přikývla.

Sklouzl vedle ní a zakryl si oči předloktím; tma uklidňovala. „Na co sis myslela, že myslím?“

„Bylo by milé, kdybys odpověděl, že na mě.“

„Je mi líto.“ V jeho hlase zaznělo zbytečné ostří potlačovaného stresu, čehož okamžitě zalitoval.

Cítil, jak se Lauřiny svaly napjaly. V příštím okamžiku se nadzvedla na lokti a upřela na něho pronikavý pohled. „Co se ti honí hlavou?“

„A co ne? Tíha zodpovědnosti ležící na našich ramenou. Všechny ty kecy, které nám večer vykládal ten špeh - nemůžu to dostat ven z hlavy, když vím, že bych měl. Fakt, že mě stravuje chuť pomstít se tomu, kdo zabil Mariannu a tvou matku.“ Zarazil se. „Nikdy jsi mi neřekla, jak to cítíš ty.“

„Necítím vůbec nic. Dokonce ani otupělost. Nechápej mě špatně, jsem ráda, že jsem to té staré ježibabě neudělala já - alespoň se pořád můžu na sebe dívat v zrcadle - ale její smrt mě až tak nesebrala. Po tom všem, co i udělala.“ Podvědomě se posunula, aby skryla staré jizvy na zádech.

Tón jejích slov ho znepokojil. „To zní poněkud—“

„Jak? Surově? Úchylně? Nekritizuj mě. Nevíš o mém životě nic.“

„Snažím se—“

„Ale ne dost.“

Najednou se ho zmocnil hněv, že musí kolem ní neustále chodit po špičkách; to byl další stres, který nemohl potřebovat. Věděl, že Laura má vlastní problémy - trauma z jizev, které jí Callow udělal na obličeji,

pochybnosti, proč ji Cernunnos označkoval - ale problémy měli všichni a nikdo další se nechoval jako rozmazlený fracek.

Asi pět minut seděli mlčky a pozorovali prach tančící ve slunečních paprscích. Když pak Laura promluvila, zdála se být klidnější. „Ještě něco tě trápí?“

Dlouho neodpovídal, než to přiznal nahlas, stejně tak sobě jako jí. „Měl jsem rozhodnout, abychom šli hledat Ruth místo—“

„Čeho? Snahy zachránit svět a všechno živé? To by bylo vážně rozumné.“ Další šlehnutí v hlase; cítil, jak v něm znovu roste podráždění.

„Jsem na tvé straně. Proč jsi na mě tak zlá?“

„Protože mám zlý život.“

„Měla bys pochopit, že svět se netočí jenom kolem tebe,“ odsekl. „Sedím tady se svými myšlenkami a už ani nedokážu říct, kdo vůbec jsem. Díky té esenci, kterou jsem vypil z kotle Tuatha Dé Danannů, si někdy myslím, že slyším vzadu v hlavě cizí hlasy, které říkají věci, jimž nerozumím, ale vím, že jsou hrozné. Potom se to převrátí a já najednou myslím na všechno, co mi Fomoriané udělali s *Roisin Dubh*, tam hluboko v podzemí—“

„Jeden by nad tebou vážně zaplakal.“

Nedokázal už ovládnout hněv a praštil pěstí do matrace. „Sakra, proč jsem vůbec tady?“

„Ano, proč jsi tady?“ Prudce ho odstrčila na kraj postele. V okamžiku, kdy se vztekle otočil zpátky, byla už venku z postele a oblékala se. Chtěl na ni zakřičet, že to ona ničí jejich vztah, ale pak její maska chladné hrdosti poněkud sklouzla a on zahlédl bolestné zranění. Takovou emoci na její tváři ještě nikdy nespatřil.

Šokem se okamžitě uklidnil. „Poslyš, omlouvám se. Všichni jsme pod nesnesitelným tlakem.“

Tiše něco zamumlala a odcházela. Ve dveřích se otočila a vyhrkla: „Trhni si nohou,“ než je za sebou zabouchla.

+ + + + +

Laura se nenáviděla za to, že se musí mrkáním zbavovat slz hněvu a bolesti, když vycházela z hotelu. Celé roky úspěšně potlačovala jakékoliv emoce, takže ani ti nejbližší netušili, co si myslí. Ale teď jako by vylétla zátka z láhve a už ji nedokázala vrátit. Zdálo se, že Church má mimořádný

talent na neúmyslné, avšak zraňující odhalování jejích citů, a to ji jaksi zraňovalo ještě víc.

Ať si pokoušela sebevíc nalhávat, že ho nemá ráda, uvědomovala si, že její vztah k němu se blíží téměř dětinskému ideálu lásky mnohem víc než cokoliv, co kdy zažila. Nejdříve doufala, že jde čistě o sex, jako u mnoha z jejích předchozích vztahů. Pak si přála, aby mohla svou náklonnost přičíst okolnostem, strachu, zoufalství. Ale nebylo to tak. Emočního strádání si užila víc než dost od rodičů. A nyní se všechno odehrávalo tak, jak se obávala.

Mířila přímo k Princess Street a doufala, že zapadne do některého z módních barů, v nichž bylo stále dost živo. Shavi s Tomem, kteří se vypravili najít psychoaktivní látky pro své rituály, na ni cestou zpět do hotelu vesele mávali. Předstírala, že je nevidí.

Vybrala si nejhlučnější, nejnacpanější bar a jala se prodírat k pultu, aby si koupila Red Stripe. Ačkoliv se její nálada nezlepšila, netrvalo dlouho a místní mladíci ji začali balit. Několik jich odrazila štiplavými poznámkami, ale jak začal působit alkohol, malá skupinka obdivovatelů jí připadala stále atraktivnější.

Následující dvě hodiny strávila ve skupince mladých mužů a žen, jejichž jedinou životní starostí byla bezvadná zábava. Rozhovory byly svěží a duchaplné, zněly lechtivé vtipy, atmosféra jiskřila flirtem. Žádné řeči o temnotě nebo smrti. Lauru stále více přitahovaly dvě výrazné postavy: Will s krátkými hnědými vlasy a modrýma očima hledícíma s laskavým výsměchem, s mimořádně sebejistým chováním a určitým sexuálním charismatem; Andy byl otevřenější, hlučnější a vtipnější, vysoký a se silnými kostmi, kudrnatými vlasy a úzkou kozí bradkou.

Po dlouhé provokativní konverzaci se Will sebevědomě usmál na Andyho, než se otočil k Lauře. „Nemáš chuť zajít si někam jinam?“

„Dobrý pokus. Neměla by to náhodou být tvoje upocená, pivem páchnoucí ložnice, že ne?“ Laura se napila piva a vychutnávala si hru.

„To jsi vedle.“ Willyho úsměv naznačoval, že ho zas tak špatně neodhadla, jak by si přál, aby si myslela. „Chodíme do jednoho klubu. Super akce. Každý týden na jiném místě. Bezvadná parta. Skvělý beat. Bude se ti to líbit.“

„No, já nevím... Jsem na takové kluby trochu stará. V tuhle dobu už obvykle dávám přednost teplu a klidu.“

„Nemůžeš se teď na nás vykašlat. Jinak tě budeme muset nazvat velkou,

blonďatou, změkčilou jižanskou sadistkou.“ Andy přistrčil výsměšně zkřivený obličej k jejímu.

„Možná tě přesvědčíme jiným způsobem,“ vmísil se Will. „Pojď s námi na toaletu.“

„Jako bych tohle ještě nikdy neslyšela.“

Vzal ji za ruku a vedl zaplněným barem dozadu k toaletám. Laura hvízdla na muže u pisoárů a pak se všichni vmáčkli do jedné kabinky. Jakmile zamkli dveře, Will pokradmu vytáhl z kapsy levisek malý plastový sáček. Uvnitř bylo pět nebo šest žlutých tabletek.

„Éčko?“ zeptala se Laura.

„Takové jsi ještě neochutnala. Nejlepší MDMA s trochou něčeho navíc. Afrodiziakum a špetka LSD. Přímo z člunu ze Států.“ Will jí zamával sáčkem před očima. „Náš dárek, jenom abys věděla, jak moc chceme, abys nás doprovodila.“

Pohled na extázi ji najednou zneklidnil. V hlavě se jí vynořilo příliš mnoho nepříjemných vzpomínek na měsíce strávené v Salisbury a Bristolu, kdy se ocitla na pokraji zkázy svého psychického i fyzického zdraví, než se z toho zázrakem dostala. Drogy pro ni nebyly nic dobrého, nebo spíše ona nebyla dobrá pro drogy a nechtěla se znovu vydat touto cestou. Jenže měla právě tak dost všech represí a strachu posledních několika měsíců. Toužila naplno oslavit život, zapomenout na Churche a pitomé poslání, které ji minovalo, zapomenout, kým skutečně je. Chtěla se jenom bavit.

Strčila ruku do sáčku. Chvilku bojovala s pochybnostmi, ale pak si položila jednu tabletku na jazyk. „Tak to rozjeďme,“ usmála se.

+ + + + +

Když Shavi opatrně kráčel po Královské míli, chmurné stíny halící Staré město ve dne už nepozorovaně přešly ve skličující noční tmu. Před ostatními se snažil tvářit statečně, ale v nitru ho tížil valoun strachu. Každá nová zkušenost od chvíle, kdy objevil své mystické a spirituální schopnosti, jako by ho odváděla stále dál od světla lidství do šeré zóny, z níž, jak se bál, už nemuselo být návratu. Jediné, co mu pomáhalo vidět skrze ni, byla pružnost outsidera vybroušená už v mládí životem bez jakýchkoliv výsad. Mohl jen doufat, že to bude stačit.

Vylekal ho zvuk bouchnutí dveří, který se rozlehl téměř opuštěnou ulicí. O kus dál někdo vyšel z hospody, znepokojeně se rozhlédl do okolního

přítmí jakoby překvapen pozdní hodinou a pak svižně vyrazil k jasným světlům na Severním mostě.

Shavi se pro uklidnění zhluboka nadechl. Několikrát si přečetl v průvodci popis cíle své cesty, ale ten chmurný příběh jeho úzkost rozhodně nezmírnil. Nepomohla mu ani hrst houbiček, které snědl pro zvýšení šamanských schopností. Na cihlové mozaice Srdce Midlothianu na Parlamentním náměstí se krátce zastavil a odplivl si, jak velel zvyk, aby zahnal duše lidí popravených ve staré Tolboothské věznici. Nemuselo to být účinné - zvyky Neviditelného světa zůstávaly zahaleny tajemstvím - ale domníval se, že je moudré postupovat opatrně; netoužil po konfrontaci s přízraky oddělených hlav těch, kteří byli posláni na onen svět a pak v těchto místech vystavováni.

Na druhé straně cesty se zvedala georgiánská fasáda City Chambers. Vypovídala o eleganci a kulturních debatách, o tom nejlepším, co lidství nabízí, a stejně jako všechno ostatní v moderním světě skrývala i mnoho hříchů. Za ní bylo to, co zůstalo z celé ulice Mary King's Close, zahalené ve tmě. Průvodce ji líčil jako nejstrašidelnější místo ve Skotsku, což nepřekvapovalo. City Chambers tady postavili, aby navždy oddělili část historie Edinburghu, na kterou chtěli lidé zapomenout, protože se nedokázali vyrovnat se vší tou hanbou, vinou a utrpením. Ale jako všechny ošklivé vzpomínky se ani tato nedala pohřbít.

V roce 1645 propukla v Edinburghu morová epidemie. Špinavá, přeplněná obydlí Starého města byla plná nemocných a umírajících a Mary King's Close na tom byla nejhůř. *Odporná morová díra*, prohlásili otcové města. Bohatí, vzdělaní, poctiví Velcí muži města nepovažovali chudobou postižené obyvatele za lidi a brutálním rozhodnutím, na které se nezapomnělo ani po tolika letech, přikázali celou ulici zazdít. Nazvali to karanténou. Pravda nebyla tak bezúhonná: všichni obyvatelé byli odsouzeni k smrti hlady a žízní v naději, že se tak zastaví šíření nákazy. A jako by v tom nebylo dost nestvůrnosti, když nářek obyvatel nakonec pronikl ven, poslali sem dva řezníky, aby porcovali mrtvoly.

Shavi se zachvěl nad rozsahem tak chladnokrevné krutosti. Není divu, že duše těch, kteří zde zahynuli, odmítly opustit místo svého utrpení. Po stovky let návštěvníci této skryté ulice podávali zprávy o děsivých, ječících přízracích, obviňujících zjeveních, o malé holčičce s tváří porcelánové panenky naplněnou tak obrovským smutkem, až vyvolával fyzickou bolest u těch, kdo ji zahlédli, o postavách ve stínech šeptajících výhrůžky a

předpovědi utrpení a bolesti. Nad celým místem se vznášela skličující atmosféra zoufalství a i skeptici odtud odcházeli se značně poopraveným názorem.

Shavi si pozorně prohlédl City Chambers a pak pomalu sklouzl pohledem do úrovně přízemí. Pokud normální, rozumně uvažující lidé zažívají takový strach, co tam najde on se svým mimořádně vnímavým cítěním? S hrudí sevřenou očekáváním se vydal přes ulici.

+ + + + +

Vstup do skryté ulice tvořily neoznačené rozviklané dveře z Cockburn Street. Když je otevřel, rozsvítil baterku a naslouchal ozvěně mizící v hlubinách. Za dveřmi se objevila strmá cesta k dalšímu vchodu. V polovině cesty nalevo se v šeru téměř ztrácely starobylé vstupní dveře. Všude byl prach, hustá vrstva na podlaze a dusivá oblaka ve vzduchu, takže neustále musel potlačovat kašel; tento zvuk znásobený ozvěnou připomínal štěkot nějakého zvířete plížícího se opodál.

Pomalu procházel bludištěm prázdných, ve tmě klaustrofobických místností, kde se skličující atmosféra hromadila mezi vrzajícími trámy podepírajícími stropy. Snažil se ze sebe setřást vědomí, že je tady sám, hluboko pod silnicí, takže nikdo by neuslyšel ani jeho křik, ale tato myšlenka se mu stále vracela.

Houby proměnily ozvěnu jeho kroků v dunění tympánů odrážející se od svíravých zdí v synkopickém rytmu, který stoupal a klesal, sílil a slábl; na té ozvěně bylo něco nenormálního a byl si jistý, že v kratičkých pauzách ticha mezi nimi slyší jiné zneklidňující, tlumené zvuky. Nezastavil se, aby je vyslechl pozorněji. Jak postupoval dál do srdce systému dávných ložnic, obývacích pokojů a kuchyní, kde byly nuceny žít v ponižující chudobě desetičlenné i početnější rodiny, vzduch obsahoval stále více vlhkosti.

Po určité době se zastavil a pokusil se stanovit svou polohu; ztratit se tady dole bylo to poslední, co si přál. Ve tmě za kuželem světla z baterky spatřil jiskřičky vířící jako světlušky; ačkoliv to zavrhl jako zrakový klam, na klidu mu to nepřidalo. Atmosféra byla horší, než očekával, prosycená emocemi a trpkými vzpomínkami přetrvávajícími staletí a připravenými k hořkému výbuchu.

Shavi se snažil zachovat si rozvahu. Jeho pozvolné porozumění Neviditelnému světu mu říkalo, že síla číhající tady ve tmě zachytí i ten

nejnepatrnější náznak slabosti a projevit ji by mohla být chyba s velkou pravděpodobností fatální.

Osvítil prostor kolem sebe. Stál v malé místnosti nedaleko starého ohniště. Omítka na stěnách byla popraskaná a loupala se ve velkých kusech. Nebylo tu nic neobvyklého, dokud v záblesku světla něco neupoutalo jeho zrak: jeden roh zaplňovala absurdní sbírka panenek, medvídků, fotografií, dolarových bankovek, Tamagoči - hromada obětin zanechaná těmi, kdo tady byli před ním. Byly to všechno hlouposti, ale obklopovala je podivná přízračná atmosféra.

Toto místo na něj mělo překvapující účinek; jeho dech se výrazně zpomalil. Měl co dělat, aby odolal nutkavé touze dát se na útěk. Instinkt ho přiměl pevně sevřít pochodeň jako zbraň proti neznámé hrozbě. Krátce pohlédl do světla plamenů a snažil se vyčistit si mysl; navzdory létům meditace to na tomto místě bylo téměř nemožné. Srdce mu divoce bušilo a krev mu pulzovala ve spáncích takovou silou, až ho z toho rozbolela hlava. Jakýmsi zázrakem se mu ale nakonec podařilo najít sílu na to, co se chystal udělat. Zhasl baterku. Všechno zahalila hluboká tma.

Náhle se mu sevřela hruď, až se mu hlava zatočila nedostatkem kyslíku a jeho plíce žebraly o nadechnutí. Když konečně křečovitě zalapal po dechu, zaznělo to tak hlasitě, až dostal strach, že ho někdo uslyší. Opatrně se posadil se zkříženýma nohama a pouhým vypětím vůle se přinutil alespoň k takovému klidu, aby vydržel na tomto děsivém místě.

Tma v něm vyvolala zneklidňující pocit, že se vznáší v prostoru. Nevěděl, kde je nahoře a kde dole, tady nebo tam; bylo jen moře ničeho a on v jeho středu. Postupně se zostřily ostatní jeho smysly a nahradily nedostatek vidění: od zdí se odrážely stěží postřehnutelné ozvěny, které jako by neměly žádný konkrétní zdroj, ale přispívaly ke změně teploty stavebních materiálů; podlaha byla na dotek zaprášená a ledově studená; do chřípí mu pronikala lepkavá vlhká mlha přinášející jemné pachy, které ho zprvu zarazily - tabákový kouř, parfém, kůže - než se sebejistě rozhodl, že to jsou blednoucí vzpomínky na turisty.

Bylo mu však jasné, co vnímá skutečně: pachy, zvuky a struktury odpočívající podstaty tohoto místa, které bylo, ve velice reálném smyslu, živé; bylo víc než jenom amalgamace cihel a malty. Bylo bytostí tvořenou kostmi bolesti, krví utrpení a vnitřnostmi zoufalství, s myslí plnou nenávisti. Věděl to. A také věděl, že je tomu vydán na milost a nemilost.

+ + + + +

Téměř půl hodiny seděl potmě a poslouchal zvuk svého dechu. Zrovna začal uvažovat, jestli ho to místo bude dál trýznit bez toho, aby se mu představilo, když se jeho nervy rozdrnčely a jeho zjitřené smysly zachytily jemnou změnu v atmosféře. Teplota klesla o jeden nebo dva stupně a pod jazykem ucítil podivnou pachuť kávy s mlékem.

Neozval se žádný zvuk ani neucítil pohyb, ale najednou si uvědomoval ochromující přítomnost někoho za sebou. Mysl mu přikazovala otočit se, začít se bránit, ale nějak se mu podařilo zůstat v klidu. Cítil to, byl si jistý; nešlo o pouhou představivost. Ať už to bylo cokoliv, tyčilo se to nad ním připravené udeřit, stále mlčící, ale vyzařující neuvěřitelnou sílu. Viselo to tam a jemu se ježily chloupky na šíji jemným pohybem vzdušných proudů. Nutkání otočit se ho téměř dohánělo k šílenství, ale odolal mu. Náhle věděl - i když nevěděl, jak to ví - že jestli se otočí, zabije ho to.

Přestože kolem stejně byla tma, zavřel oči a soustředil se. Cítil to nad sebou, strnule čekající na jakýkoliv jeho pohyb, jenž by tomu dal záminku zaútočit. Shavi vnímal tísnivé, primární emoce, stále však neměl tušení, co to doopravdy je.

A pak, když už si myslel, že to déle nevydrží, to ustoupilo jako stín zaháněný svítáním, pomalu se to vytrácelo, až Shavi zase zůstal sám. Ulehčené si vydechl, i když věděl, že tohle ještě není konec.

Nemusel čekat dlouho. Zpočátku nedokázal říct, jestli zvláštní pohyb, který jeho oči zachytily, byly purpurové záblesky náhodných nervových vzruchů na sítnici nebo má vnější původ. V jednom místě zajiskřily bílé tečky jako prachové částice v paprsku slunce, ale pohybovaly se vlastním životem a téměř neznatelně se shlukovaly do nějakého tvaru. Srdce mu začalo tepat rychleji.

Tvar vyzařoval vnitřní světlo a zahušťoval se bledou substancí, dokud nezjistil, že se dívá na postavičku malé dívenky. Světlé vlasy měla stažené do dvou culíků, tvář velkou a bílou jako měsíc. Hleděly z ní ty nejtmavší, nejprůzračnější oči, jaké kdy viděl. Měla na sobě jednoduché košilovité šaty a ruce sepnuté za zády. Víc než její přítomnost Shaviho zneklidnilo to, co s sebou přinášela: atmosféru dusivého zoufalství. Nevyvolávala v něm pouze hluboký smutek; připadalo mu, jako by se svírala v pěst a útočila na něho.

„Ahoj," řekl co nejklidnějším hlasem.

Její oči se nepohnuly. Čím déle se do nich díval, tím víc cítil, že nejsou lidské: cizí, démonické, příliš tmavé a hluboké.

„Doufám, že mi pomůžeš," pokračoval.

„Neměl jste sem chodit." To nebyla přátelská rada.

S vědomím, co je v sázce, si Shavi pečlivě uspořádával myšlenky. „Chápu tvou bolest. Srdce se mi svírá nad bezprávím, které na tobě spáchali. Ale přicházím k tobě s otevřenou náručí a hledám pomoc. Otočíš se zády k někomu, kdo kráčí po dlouhé, těžké cestě?"

Zdálo se, že v dlouhém zvonícím tichu, které následovalo, se Shaviho srdce trochu uklidnilo. Nedokázal posoudit, jestli ho dívenka ignoruje nebo uvažuje, co si s ním počít.

Nakonec se skleněný střep jejího hlasu znovu rozezněl ozvěnou. „Jsi hubená sušinka, samá chrupavka a kosti. Nemáš na sobě moc masa."

Na jejích slovech bylo něco, při čem se zachvěl.

Malé děvčátko odvrátilo pohled do všepohlcující tmy. „Slyším volání mámy. Je to pořád stejné. ‚Tak půjdeš už konečně sem? Marie. Marie!'„ Její hlásek se vystupňoval v ostrý jekot, při kterém se Shavimu málem zastavilo srdce. „Jenže já už jsem celé dny neměla ani kousek jídla a žaludek se mi bolestí svírá! Potom přichází noc a máma pořád volá!" Její tvářička se zkřivila děsivým vztekem. „Přicházejí muži se sekáčky, s kvičením prasat v uších a špinavými hadry přes obličeje!" Otočila se zpátky k němu s takovou prudkostí, až nechtěně ucukl hlavou dozadu. „Jsi si jistý, že si přeješ předložit nám své srdce?"

V její otázce zněla tíha jakési hrozby, kterou neuměl rozluštit, ale cítil, že nemá na vybranou. „Jsem."

Zavládlo další zneklidňující mlčení. Pak dívenka naklonila hlavu na stranu, jako by něco uslyšela. V příštím okamžiku to zaslechl i Shavi: zvuk řinčících řetězů. Doprovázel ho nesnesitelný, odporně sladký zápach zvířecí krve.

Dívenka se na něho podívala. „Přicházejí. Raději hned uteč. Uteč honem!"

Pak pomalu o krok ucouvla a zmizela ve tmě.

Strašlivě klaustrofobní atmosféra bolesti a hrozby ještě zintenzivněla. Shavi si uvědomil, že zadržuje dech a všechny svaly má křečovitě ztuhlé. Pak v jediném okamžiku zjistil, že zase není sám. Neviděl, kdo s ním ve tmě je, ale měl dojem, že kdyby rozeznal jejich podobu, okamžitě by zešílel. Polkl, neschopný ignorovat pocit, že jeho život visí na vlásku.

„Vítejte,“ řekl.

„Přišel jsi se smrtí v patách a temnotou jako pláštěm,“ přerušil ho dutý hlas; v jeho hrobových tónech nebylo špetky vlídnosti nebo lidskosti.

„Nenávidíme veškerý život.“ Další hlas, ještě ledovější. „Jsme uvězněni tady v hluboké tmě. Ponecháni napospas stínům, téměř všemi zapomenutí. Nemáme v co věřit, kromě pomsty. A tak čekáme. A pamatujeme si. A zuříme.“

Shavi si dodal odvahu. „Znám váš příběh. Stali jste se nevinnými oběťmi strašné krutosti.“ Někde v dálce se ozvalo tlumené sekání, nabralo na síle, zaznělo zkresleně a zmizelo; trpké vzpomínky, uvězněné, ale stále se vracející. „Neexistuje nic, co bych mohl říct k zmírnění vašeho utrpení, ale mé srdce vám jde vstříc.“

„A ty si myslíš, že to stačí?“

Shavi znovu polkl; v hrdle měl příliš sucho. „Víc nemohu udělat, kromě nabídky, že se budu modlit, abyste byli brzy vysvobozeni z tohoto očistce a našli klid, který si zasloužíte.“

Prostor kolem něj vybuchl strašlivým ječením. Shavimu poskočilo srdce a chtěl si přitisknout dlaně na uši, aby zastavil ten děsivý zvuk. Po několika vteřinách to utichlo a zůstalo jen řinčení neexistujících řetězů a nezřetelný pohyb ve tmě. Doufal, že to, co řekl, stačilo.

Pak: „Máš poctivé oči a uši, které nás slyší. Většina nás vnímá jenom jako chvění na kůži.“

„Co chceš?“ Další hlas, rozmrzelejší, nevzdělanější, s náznakem hrozby.

„Informace,“ odpověděl Shavi. „Něco vím, ale ne všechno. Ze svého temného místa můžete spatřit cokoliv. Máte velkou moc. Skláním se před vámi a prosím o vaši pomoc.“ Shavi cítil kouř ze dřeva a opět ten nepříjemný pach zvířecí krve.

„Mluv.“

„Svět se noří do temnoty—“

„Co nám na tom záleží?“

„Ne všichni jsou jako vaši pronásledovatelé. Někde stále žijí potomci vašich přátel a rodin. Nezapomínejte na dobro—“

„Nepokoušej se nám kázat!“ Hlas práskl jako výstřel.

Výhružná atmosféra zesílila. Shavi si uvědomil, že ztrácí kontrolu. „Nebudu tedy obhajovat svou věc a řeknu to rovnou: potřebujeme vás. A potřebuje vás svět.“ Když se neozvala žádná odpověď, pokračoval s nadějí,

že si je zvukem svého hlasu udrží od těla: „Staří bohové se vrátili a působí v zemi škody. Ale někteří z nich se pokoušejí přivést zpátky Balora, ztělesnění všeho zla.“ Tmou zašustěl jejich šepot. „Určitě jste to vycítili.“

„Ano.“

„A jestli se on vrátí, bude to znamenat skutečný konec všeho. Rozprostře temnotu z propasti na veškeré bytí. Musíme Fomoriany nějak zastavit. Ať plánují cokoliv, začíná to tady v tomto městě. Ale kde přesně? A jak mu v tom můžeme zabránit? Jsou tak silní a my tak slabí. Ale musí existovat způsob. Nevzdáme to, dokud budeme dýchat.“ Shavi se pokusil uspořádat si myšlenky. Chtěl se zeptat na tolik věcí, ale musel si vybírat; mrtví mají pouze omezenou trpělivost, pokud mu vůbec odpoví. A záleželo mu zejména na jedné věci: „A prosím vás, abyste mi odpověděli ještě najeden dotaz. Zmizela jedna z nás, pravděpodobně je mrtvá. Ruth Gallagherová, dobrá, slušná žena. V našich srdcích nevyhasla naděje, že možná stále ještě žije. Možná byste mě mohli navést k pravdě.“

Jak jeho slova odplouvala do tmy, byl si jistý, že to, co tam bylo, se k němu přiblížilo. Všechny smysly mu říkaly, že kdyby natáhl ruku, dotkl by se... čeho? Rychle tu představu vypudil z hlavy.

„Za všechno získané z druhé strany se musí zaplatit určitá cena.“

„Zaplatím ji.“

„To ani nechceš vědět, co to bude?“ Ve slovech zaznívalo potlačený triumf a pohrdání, což ho velice zneklidnilo, ale zpátky to už vzít nešlo.

„Na tom nezáleží. Mám svou zodpovědnost. Musím tuto informaci získat. Ponesu jakékoliv břemeno, které si přejete, i to sebevětší.“

„Staniž se.“

Shavi pocítil příliv chladu. Nemohl se zbavit dojmu, že souhlasil s něčím, čeho bude litovat, ale věděl, že učinil správně: neměl na vybranou. Ať bude cena jakákoliv, musí najít sílu, aby ji zaplatil.

„Ta žena žije, ale jen stěží. A její budoucnost vypadá chmurně. Zbývá jí pouze malá naděje.“ Tento hlas Shavi dosud neslyšel. Zněl jasně, mladě a evokoval dojem inteligence, která u jiných scházela.

Nevěděl, jestli se má z té odpovědi radovat nebo truchlit. „Jestli existuje něco, co můžeme pro její záchranu učinit, uděláme to,“ prohlásil. Šerem se rozlehly zvláštní tlumené zvuky podobné výsměšnému smíchu.

„Hledej kameny z místa, které pomáhalo obětem moru, jestli chceš najít cestu pod stolec.“ Tentokrát to byl ženský hlas. Smysl slov byl zašifrovaný, ale Shavi nic jiného nečekal; mrtví byli ochotní pomoct, a

současně chtěli trýznit.

„Ale Zřídlo ohně ti samo o sobě nepomůže. Červi se ve svém hnízdě zavrtali hluboko a moc Caillech Bhérri je příliš velká i pro modré plameny.“

„Co tedy zbývá?“ zeptal se Shavi.

Další výsměšný šepot na okraji jeho vnímání. Když žena znovu promluvila, její hlas se zbarvil škodolibostí. „To je přece jasné. Zavolej Dobrého syna, Dlouhého Jacka. Pouze on ti teď může pomoci.“

Shavi doufal, že Tom dokáže vyčíst z tajemných slov nějaký smysl. „Děkuji vám všem za pomoc, kterou jste mi poskytli. Ale ještě jednu věc nechápu—“

„Kde,“ přerušil ho další hlas. „Věz tedy toto: dívka a červi nyní zůstávají pospolu, hluboko pod Hradní skálou.“

Shavi cítil, že napětí mírně polevilo; měl vše, proč sem přišel. Ale svaly měl stále stažené při představě, že mrtví si s ním jenom pohrávají, a když mu předali svá tajemství, nedovolí, aby odsud odešel živý. Opatrně řekl: „Jste velice velkorysí, že jste mi pomohli.“ Zhluboka se nadechl a dodal si odvahy. „Jsem připraven zaplatit cenu, kterou požadujete.“

„Ta už byla vybrána. Tvůj čas tady skončil. Odejdi, než z tebe vyrveme život.“

Shavi se mírně uklonil a vydal se k východu, jak nejrychleji dokázal, aniž by začal utíkat. V zádech cítil tíhu nenávisti žárlivých duchů a po několik kroků se bál, že ho přece jen začnou pronásledovat, protože už nedokážou ovládnout svou zášť. Na pokraji paniky rozsvítil baterku a doufal, že je udrží za kruhem světla. Volně si však vydechl až venku na ulici. Nasál do plic uklidňující noční vzduch, tělo ulepené studeným potem. Přes všechno, co zažil v uplynulých měsících, jím síla tohoto zážitku pořádně otřásla; nikdy by nevěřil, že jednou bude cítit tak smrtelný strach.

Ale prošel tím a to mu dodalo sílu. S vědomím, že není moudré zdržovat se ve Starém městě déle, než je nezbytné, rychle zamířil k hotelu. Nemohl se dočkat, až ostatním sdělí všechno, co se dozvěděl, ale nejvíc to, že Ruth ještě žije.

Když vkročil do světel Nového města, nevšiml si tmavé postavy, která se oddělila od stínu v ústí jedné z uliček. Vydala se za ním a při každém kroku se jakoby zatetelila. Kdyby Shaviho napadlo se ohlédnout, okamžitě by ji poznal: byl to jeho přítel a milenec, zavražděný na ulici jižního

Londýna přede dvěma roky.

+ + + + +

Už nezněly žádné písně, jenom buben a basová kytara zaplavovaly její mozek a tělo a mísily se s drogou, vyhánějící realitu na vlnách zvuku. Laura už víc než hodinu nedokázala dát dohromady jedinou vědomou myšlenku; cele se ponořila do tripu světelných blesků, jež slyšela, a hluku, který viděla, tance, potu, už ne individualita, ale jenom buňka v těle šelmy davu.

Will s Andym ji dovedli k nějaké staré budově na východním okraji Starého města. Zvenčí vypadala dlouhé roky neužívaná, ale uvnitř byla plná světel, reproduktorů vysokých skoro pět metrů a strojů chrlících oblaka suchého ledu a občas pěnivých bublinek. Prostor mohl snadno pojmout několik stovek lidí, přesto nepůsobil neosobně. V době, kdy sem dorazili, už droga začala působit a oba mladí Skotové byli čím dál rozjařenější.

Will se naklonil a pošeptal jí do ucha: „Tahle droga mě vždycky pořádně rozrajcuje. Pojď se trochu pomuchlovat na toaletu."

Něco na tom bylo; i její centra rozkoše zaplavovaly teplé vlny a při představě, že ho má mezi stehny, cítila, jak vlhne. Ne že by už nezažila dost jiných epizod sexu bez lásky v tom či onom klubu. Nebyla prudérní; byla to stejná zábava jako braní drog, nic víc. Alespoň si to vždycky říkala.

A i když poddat se tomu by byla ta nejsnazší věc na světě, najednou ke svému překvapení zjistila, že váhá. Jedna část jí radila, ať to udělá, aby potrestala Churche, ale ani tak se k tomu nedokázala přimět. Nedávalo jí to žádný smysl, a čím víc uvažovala o tom, co to znamená, tím byla neklidnější.

Nakonec ho chytila za pravou ruku a zvedla mu ji před obličej. „Raději zůstaň u tohohle."

Obdařila ho neupřímným úsměvem a spěchala se napít vody.

+ + + + +

Cestou zpátky ji to vtáhlo do středu tanečního parketu, kde se rozpustila v hudbě. Přineslo jí to úlevu prázdnoty, ale když se trip ustálil na jedné ze svých stabilních hladin, ke svému podráždění zjistila, že se jí do popředí

vědomí tu a tam vynořují myšlenky. Většina z nich se týkala Churche, ale ona si v žádném případě nepřála, aby ji něco vracelo na zem. Zlostně se rozhlédla po něčem, co by ji rozptýlilo, a přitom vypadla z rytmu hudby. Nakonec odešla z parketu a se založenými pažemi se opřela o sloup, kde čekala, až droga opět zabere. Přišel si s ní promluvit nějaký poměrně pohledný mladík s otravně klidným obličejem, ale přes burácení hudby neslyšela jediné jeho slovo. Vztekle mu naznačila, ať odprejskne.

Po chvíli ucítila, že droga v ní stoupá k další úrovni, a uklidnila se. Tvář jí rozjasnil úsměv; překvapilo ji, jak je to příjemné. Blízkost ostatních návštěvníků ji rozveselovala, cítila se jako součást celku. Přátelsky se usmívala na dav a přitom zjistila, že blikající světla, která jí ještě před okamžikem připadala rušivá, jsou dokonale sladěná s hudbou: červená, zelená, modrá, purpurová. Vzplanutí bílé. Znovu červená. Blesk. Smysl života. Pomalu zvedla zrak vzhůru a nechala se zalévat sílícím pocitem blaha. A tam, jako v odpověď jejím pocitům, ji čekal udivující pohled. Celý strop jiskřil jako obrovská klenba hvězd na noční obloze. Zadržela dech, když otáčející se reflektor zamířil nahoru a přidal další třpyt. „To je nádhera," zašeptala nadšeně.

Pod zjitřujícím vlivem drogy náhle přímo posedle zatoužila podělit se o tuto úžasnou vidinu s Willem a Andym. Lidé byli hrozně namačkaní na sebe a jí se na okamžik zmocnila panika, že je nenajde. Ale po několikaminutovém prodírání se mezi tanečníky zahlédla Andyho, jak sedí u stolu poblíž dveří se sklenicí vody před sebou a kouřící cigaretou mezi prsty.

„Tohle musíš vidět!" zavolala na něho. Neodpověděl, dokonce se ani nepodíval směrem k ní. Domyslela si, že její hlas zanikl v hluku hudby. Vzrušeně zamávala, aby upoutala jeho pohled. Stále nic.

Trip se naplno rozjel a hudba a světla odplavily její pozornost, ale v mysli jí uvízlo něco, co nedokázala setřást: jiskření na stropě se nyní přeneslo na Andyho. Jeho kudrnaté vlasy se v občasných paprscích světla třpytily a na bradce zářily hvězdy.

„Úžasné," zašeptala znovu.

Ale celá záležitost ji stále šimrala někde vzadu v hlavě jako nehty škrábající na okenním skle. Bylo to něco víc než třpytivý efekt; něco tady nehrálo. *Ale co*? uvažovala. Pokusila se vrátit účinek drogy o krok zpátky. Jiskrnou kvalitu měla i jeho pokožka. Přitom to nebylo pudrem se zlatými třpytkami, které používají některé tanečnice, ani drogou. *Viděla* to. Nebo

ne? Její neschopnost rozlišit realitu od mírné halucinace ji začala rozčilovat, rušila účinek drogy.

Dávej si pozor, varovala se. *Nechceš, aby tenhle trip dopadl špatně.*

Soustředila se. Úsilí opět trochu zmírnilo halucinace.

A měla to. Voda před ním vystoupila o dobrý centimetr nad okraj sklenice. A trčela tam zavěšená v čase.

Šimrání vzadu v hlavě se zpočátku změnilo ve vytrvalé bušení. Pak se trip úplně zvrtl a vysál úzkost z jejího břicha. Věděla to. Kdyby nebyla omámená drogou, viděla by to mnohem dřív. Vůbec by sem nelezla. Věděla přece svoje.

Voda uvízlá v prostoru. *Zmrzlá.*

Udělala prudký krok zpátky a zoufale se snažila zastavit před pádem do naprosté paniky. Srdce jí chtělo vyskočit z hrudi. Dýchala se značnými obtížemi.

Andyho pohled ustrnul upřený na parket. Neuhnul, nezamrkal. Nic na něm se nepohnulo.

Zmrzl, pomyslela si.

Zeď za ním se také třpytila. Šířilo se to po ní ode dveří jako neviditelné pole, plížilo se to po povrchu a nechávalo za sebou jasné znamení.

Chudák Andy, pomyslela si roztržitě. Pak přišel drogou vyvolaný zvrat: *Můj bože! On je mrtvý!*

A teď už to věděla, cítila to na vlastní kůži; teplota poklesla o několik stupňů a dál se prudce snižovala.

Ona přichází. To pomyšlení ji vyburcovalo k akci. Rozběhla se ke dveřím, ale jak se k nim blížila, chlad byl téměř nesnesitelný; pokožka jako by jí hořela. Bylo to víc než zima, víc než ledová Arktida; Lauře to připadalo jako mrazivé hlubiny vesmíru. Udělala ještě několik kroků a pak to vzdala, protože dveře se jí přímo před očima pokryly tlustou vrstvou ledu. Jakmile se na nich začaly objevovat trhliny, roztřásla se. Už běžela zpátky, když je mrznoucí vlhkost rozervala a s hlasitým praskotem povalila dovnitř.

V rámu dveří stála Caillech Bhérri, zbarvená diskotékovými světly napřed červeně, pak modře, zeleně a nakonec purpurově, podobná nějakému děsivému videoefektu na MTV. Lauře uvízl dech v hrdle. Zpočátku nedokázala rysy té bytosti pořádně rozeznat, protože postava se chvěla a měnila se a chvíli vypadala tak, a pak zase jinak. Ale pak se její vize ustálila v přijatelné podobě a Laura viděla stařenu s ohnutými zády, oblečenou v ošku-

baných, šedivých hadrech, tvář pokrytou sítí vrásek a vlasy divoké jako vítr nad tundrou. Opírala se o pokroucenou dřevěnou hůl, která byla vyšší než ona. A vzduch kolem ní jako by se pohyboval v poryvech neznámého původu, prosáklý ledově modrou iluminací, která byla zřejmě imunní vůči světlům v klubu; a v této záři poletovaly sněhové vločky, aniž by na podlaze za ní zanechávaly jakékoliv stopy.

Stařena se pohybovala nehmotně, jako by se její nohy nedotýkaly podlahy. Pomalu obracela strašlivý zrak na každého v místnosti. V hlubině těch těkajících očí Laura neviděla nic ani vzdáleně lidského; obsahovaly pustinu ledovců, hlubiny zmrzlých moří. A tento pohled znovu spustil trip a vynesl na povrch strach tak silný a primární, že vytlačil jakoukoliv vědomou myšlenku. Laura se otočila a rozběhla se divoce davem, odstrkovala lidi, probíjela se pryč, lhostejná k hněvivým výkřikům ostatních.

Jakmile se dostala na druhý konec místnosti, skrčila se za stůl na pivem politou podlahu, kde se jí konečně vrátil alespoň náznak zdravého rozumu, avšak panika ji i pak zalévala jako vlny příboje. Proklela drogu, ale věděla, že nemá jinou možnost než vézt se na ní dál; než vyprchá, uplyne ještě několik hodin.

Světla stále blýskala a hudba stále duněla, ale postupně si začala uvědomovat novou, zběsilou aktivitu. Tanečníci pochopili hrozbu Caillech Bhérri a nyní zmateně pobíhali a hledali cestu ven, přičemž ušlapávali každého, kdo jim v panice upadl pod nohy. Do hudby se mísily výkřiky a vytvářely s ní pekelný mix. Laura před sebe převrátila stůl, aby jí poskytl alespoň částečnou ochranu; pak se zoufale snažila uspořádat si myšlenky a najít nějaký způsob, jak se odtud dostat. Únikový východ. Určitě by tu nějaký měl být. Jenže to není stálý klub, možná ani legální. Co když odtud vede jenom jedna cesta?

Znovu ji zaplavila panika a jen tak tak se ovládla, aby se nevrhla do vřavy, ale v dobách své stinné minulosti vyzkoušela dost drog, aby se dokázala alespoň trochu uklidnit. Soustředila se najedno blikající světlo a zhluboka se nadechla. Když vlna paniky opadla, vystrčila hlavu nad okraj stolu a rozhlédla se kolem sebe.

To, co spatřila, ji naplnilo hrůzou. Stěny, podlaha i strop se třpytily ledem, odrážejícím světla způsobem tak závratným, až se tajil dech. Celkový efekt ještě násobila droga kolující v jejím těle: tohle byla ta skutečná světelná show. Tu nádheru však kazily hromady zmrzlých těl na podlaze, příšerné obličeje ztuhlé ve smrtelné grimase hrůzy, natažené ruce,

ohnuté nohy připravené k běhu, v jediné vteřině lapené mrazem. Lauře okamžitě probleskly myslí hrůzné snímky z bojišť první světové války, které viděla v hodinách dějepisu.

A po této scéně se pomalu pohybovala Caillech Bhérri, tvář temnou jako příroda. Chlad z ní sálal ve vlnách, metamorfujících v hadovité úponky, které se dotýkaly všeho dosud nezasaženého ledovým dechem věčné zimy. Reproduktory syčely a z jejich krytů sršely jiskry. V příštím okamžiku skončila hudba ohlušujícím zpětnovazebným zaječením a uvolnila prostor vyděšenému křiku těch, kteří ještě přežívali namačkaní v jednom koutě místnosti. Laura si zakryla uši, ale zvuku se nezbavila. Nemohla odtrhnout oči od jednoho z úponků plazícího se po podlaze jako podzimní mlha, který se omotal kolem kotníku nějakého mladíka, jenž se ho marně snažil odkopnout. To, co následovalo, jí v jejím jen částečně příčetném stavu připadalo fascinující a děsivé zároveň: ve vzduchu se roztančily ledové krystaly, které se shlukly kolem mladíkovy nohy a rychle po ní postupovaly nahoru. Mladý muž je ze sebe s ječením strhával, ale jen se mu nalepily na ruce. Rychle zbarvily jeho kůži na modro a pak ji potáhly ledovou vrstvou. Mladík se bezvládně svalil na podlahu a v dopadajícím světle vypadal jako děsivá ledová socha.

Laura měla pocit, že se z okolní paniky a strachu musí každou chvíli zbláznit. V zoufalství naprosto iracionálně přeskočila stůl a rozběhla se na pánské toalety. Dveře se za ní zabouchly těsně předtím, než do nich narazila ledová vlna. Slyšela známý praskavý zvuk mrznoucího dřeva, ale když se neroztříštily, usoudila, že Caillech Bhérri obrátila svou pozornost zpět ke zbylým tanečníkům.

Chvíli ztřeštěně pobíhala po malé místnosti a pak vykřikla radostí, když nad jednou z kabinek objevila malé okénko. Nadšeně se k němu vrhla a pokusila se je otevřít, nevšímajíc si zlomeného nehtu a krve, která jí prýštila z ranky na ruce. Když zjistila, že zvenčí jsou do zdi zasazené pevné mříže, neovladatelně se rozplakala.

„Nedokážu jasně přemýšlet!“ ječela sama na sebe mezi vzlyky. „Proč jsem byla tak pitomá? Jsem kráva! Zatracená blbá kráva!“

Její křik tlumeně se odrážející od zdí byl dost zlý, ale když konečně dozněl, ticho, které zavládlo, bylo ještě horší. Laura se zhroutila do rohu kabiny a objala si kolena rukama. Uvědomovala si, jak pateticky zní její pláč, ale nedokázala s tím nic dělat.

Ticho však netrvalo dlouho. Nezaměnitelné zvuky šířícího se ledu a

praskajícího dřeva konečně dorazily i ke dveřím toalet. Laura se tvrdě přitiskla zády ke zdi a přála si, aby se za ní otevřela a pohltila ji. Tváře ji štípaly od slz, které jí promáčely i tričko. Právě se pokoušela o zoufalé smíření s bohem - už žádné drogy, už žádné hlouposti, pokud ji odtud dostane do bezpečí, odežene stařenu ode dveří, udělá cokoliv, cokoliv - když si najednou všimla něčeho, co se prodralo její panikou. Krev vytékající z pořezaného prstu byla zelená. Nebyl to trik světla nebo vizuální halucinace; na tričku měla jasně smaragdovou skvrnu. Opatrně se jí dotkla špičkou jazyka; ani nechutnala jako krev. Ze všeho nejvíc jí připomínala chuť salátu.

„Kristepane, co se to děje?“ Připadalo jí to jako poslední kapka k šílenství. A přesně v tom okamžiku zaslechla tříštivé praskání dveří. Její dech se začal srážet; teplota vzduchu prudce klesala.

Droga opět vstoupila do jedné z ustupujících fází a její mysl se vyčistila. S tím přišlo i rozhodnutí, že se tu nebude svíjet na podlaze záchodu jako nějaký pitomý feťák. Vyskočila na mísu a začala lomcovat tyčemi v okně s nadějí, že se uvolní.

Ale to už se nekontrolovatelně třásla chladem. Dveře sténaly a pomalu povolovaly.

„Tak dělejte,“ žadonila, ale mříže držely pevně. Pak se přihodila další nepochopitelná věc. Když se kapka její krve dostala do styku s ocelí, jako by ožila vlastním životem. Šířila se po kovu a měnila se v něco, co v šeru nedokázala rozeznat; vnímala jenom pohyb a růst. Kovové tyče začaly protestovat a o několik okamžiků později samy vyskočily ze zdiva.

Zvuk vyražených dveří a vlna intenzivního chladu jí veškeré otázky vypudily z mysli. Bleskově se protáhla otvorem a nemotorně dopadla dolů na dlažbu temné zadní uličky poseté odpadky a páchnoucí močí. Ramenem jí projela bolest z nárazu na tvrdou zem, ale nevšímala si toho. Přinutila se vyskočit na nohy a rozběhnout se pryč - právě ve chvíli, kdy z okénka nad ní vybuchl bělostný blizard.

Zmocnila se jí taková úleva, že se znovu rozplakala, ale než doklopýtala na hlavní ulici, zase se jí točila hlava. Nemělo smysl snažit se pochopit, co se stalo, dokud byla v moci drogy. Přesto neodolala poslednímu pohledu na zelené šmouhy na svých rukou. Tělem jí projel nekontrolovaný třes, který nevyvolala zima.

KAPITOLA PÁTÁ

Varování před bouří

Nekonečná temnota a bolest byly víc, než si myslela, že dokáže snést. Jak dlouho už to trvá? Měsíce? Ruth se točila hlava a agónie prostupovala celým jejím tělem. Naštěstí se už trochu zmírnilo ostré bodáni v ruce, na které jí uřízli prst. Neodvažovala se pomyslet, jak se asi rána hojí ve špíně téhle maličké kobky.

Od únosu z hotelu v Callanderu už vyplakala tolik slz bolesti, hněvu a zklamání, že jí žádné další nezůstaly. Vydržet hodiny nesmyslného mučení jí pomáhala naděje, že si nakonec najde cestu ven, i když její situace vypadala beznadějně; že ji ostatní zachrání. Ale už to bylo tak dlouho... Přinutila se vypudit tu myšlenku z hlavy. *Zůstaň silná*, pomyslela si. *Buď houževnatá.*

Pomohlo by jí, kdyby všechno to utrpení mělo nějaký smysl, něco, z čeho by mohla načerpat sílu k odporu, jenže Fomoriané ji zřejmě drželi v zajetí, jen aby jí mohli působit bolest ve svých odporných mučírnách. Dávali si pozor, aby jí nezpůsobili vážná zranění - vždycky přestali, když ztratila vědomí - ale ona cítila, že je jen otázkou času, kdy je ta zábava omrzí.

S pocitem staré ženy se vytáhla do polosedu. Slaměná podestýlka ji píchala do holých nohou. Už dávno si v mysli zmapovala celou kobku: krychlový prostor vysekaný ve skále, ne dost velký, aby se mohla vleže natáhnout, páchnoucí vlhkem, plesnivinou, dřevem z hrubě otesaných dveří, které odolávaly všem pokusům o vykopnutí.

Pořád je naděje. To teď byla její mantra, kterou si opakovala v nejtěžších chvílích zoufalství.

Ze svého únosu si nepamatovala vůbec nic: kdo ho provedl, jak se to stalo, kam ji odvlekli. První vzpomínkou byl šok a zděšení z chybějícího prstu. Přemýšlela, jestli právě rozrušení z toho nepotlačilo všechny ostatní vzpomínky.

Někde v dálce zaznělo hluboké, pohřební vyzvánění zvonu. Brzy si pro ni zase přijdou. Do očí jí vhrkly spontánní slzy, které si rychle utřela hřbetem ruky. Není slabá, přežije to.

Pořád je naděje.

+ + + + +

Později, bolest stále čerstvou v paměti i v údech, se těšila z chladného, anonymního objetí tmy, kde myšlenky byly vším; toto bylo místo, kde mohla vést život, jaký chtěla žít. Ale jako už mnohokrát byl tento poklid přerušen známým hlasem, který evokoval představu ostrých zubů pily tažených po okenní tabulce.

„Světlo ještě hoří?“

„Hoří,“ odpověděla. „Ne jasně, ale je tam. Jsi dobrý učitel.“ Zarazila se. „Učitel. Stále jsem nepřišla na to, čím náš vztah je. Jsi učitel, poradce, důvěrník...?“ Chtěla dodat pán, ale něco jí v tom zabránilo.

„To vše a ještě víc. Byla mi svěřena péče o tvé pohodlí.“ Zvuk jeho slov v ní vzbudil dojem, že ať se v tom příšeří nachází kdekoliv, temně se usmívá. Přestože jí pomáhal a podporoval ji, nemohla se zbavit pocitu, že k ní chová hluboké opovržení pro její bezmocnost.

„Kdo jsi?“ zeptala se jako při každém jejich hovoru.

A on odpověděl jako vždycky: „Jsem ten, kým chceš, abych byl.“ Stal se z toho téměř jejich soukromý vtípek.

Jenže ona to nevěděla a to ji rozčilovalo. Vzpomínala na všechno, co v životě přečetla o *pomocníčcích*, jako jsou drobní démoni nebo skřítci řídící se pokyny ďábla, a přestože si dobře uvědomovala, že se jedná jen o propagandu šířenou církví v jejích raných dobách, nedokázala ze sebe setřást iracionální strach. Uvědomovala si však, že při jednání s ním musí zůstat rozvážná a opatrná.

„Myslím, že dávám přednost sově,“ poznamenala. Když jí bohyně v noční krajině u Bristolu darovala její průvodkyni, neuvědomila si, co přijímá; určitě s ohledem na to, co pro ni bohyně plánovala. S určitým váháním si na ni postupně zvykla. A po setkání se ženou praktikující čarodějnictví v Jezerní oblasti v tom viděla i výhodu. Ale stále byla vyděšená. Bylo toho tolik, co nevěděla, tolik tajemných souvislostí, jimž nerozuměla. A bála se, že až se to stane, bude to hrozné; a pak už z toho nepůjde vycouvat. „Takže o čem bude dnešní lekce?“ zeptala se váhavě.

Hlas jí začal sdělovat temná, znepokojující tajemství: o fungování světa, o přírodě, o věcech, které by raději vůbec neslyšela, protože naznačovaly větší a temnější mystéria podepírající veškeré aspekty existence. Ale

základy jejího vědění o čarodějnictví se prohlubovaly. Tady ve tmě se učila, jak používat malvice hlohu a bílý leknín k výrobě létajících mastí, jak pomocí čemeřice černé dosáhnout neviditelnosti, jak nápoj z brčálu roznítí vášeň a jak využít blín černý k přivolání duchů a získání jasnovideckých schopností. Dozvěděla se, které byliny se používají pro léčení a které pro ochranu. A zjistila, že jádrem veškeré magie spojené s modrým ohněm poutajícím duši světa je uvolnění sexuální energie. Kupodivu se zdálo, že všechno chápe hned při prvním vyslechnutí a nic z toho nezapomíná.

+ + + + +

Čas plynul. Proběhla krátká lekce o vyvolání bouří a o komunikaci se zvířaty, dost na to, aby vzbudila její zájem a naznačila jí, kolik se toho pořád musí naučit.

„A opravdu všechno funguje tak, jak říkáš?“ ujišťovala se.

„Všechno, pokud se to aplikuje správným způsobem a máš k tomu dost silnou vůli.“

„Jestli se odtud nedostanu, budou pro tebe všechny tyto informace ztrátou času, ne?“

On její otázku ignoroval. „Tajné vědění existuje, aby bylo uvedeno do praxe, a dokud to neuděláš, nemá význam. Pochopila jsi poselství, jež je páteří toho, co ti dávám?“

Na okamžik se zamyslela. „Ne. Nerozumím ničemu.“

„Tak poslouchej. Realita neexistuje. Nic nemá žádný jiný tvar, než jaký mu dáš. V těchto věcech je tvá vůle všemocná. Pokud se ji naučíš používat—“

„Mohu udělat cokoliv.“ Pečlivě vážila slova. „Pokud si věříš...“ Odmlčela se, než pokračovala: „Vždycky je naděje. Tohle to znamená. Záleží to jenom na mně.“

Ze tmy zazněl souhlas: „Vždycky je naděje.“

+ + + + +

Church chvíli přecházel sem a tam po hotelovém pokoji a pak se zastavil u okna, což činil už tři hodiny. Slunce začalo barvit oblohu na východě do růžová a světle purpurová.

„Máš o ni starost," prohodil Shavi.

„Dokáže se o sebe postarat." Ta slova zněla prázdně už v okamžiku, kdy je vypustil z úst. Věděl, že Laura je dostatečně nezdolná, aby se vypořádala se skoro každou situací, ale větší nebezpečí, které si stále nosila s sebou, byl temný, sebedestruktivní démon usazený v jejím srdci. A obával se, že po jejich hádce byla připravená dát prostor této stránce své povahy, aby potrestala sebe i jeho.

Otočil se k Shavimu, který byl ještě hodinu po návratu do hotelu stále bledý jako stěna. Church nepochyboval, že jeho zážitky v St. Mary's Close zahrnují mnohem víc než základní informace, které jim předal, ale jeho charakteristická ohleduplnost mu nedovolovala, aby jim sdělil cokoliv, co by jim přidělalo starosti. Jeho utrpení bylo výhradně jeho problém. Když procházel kolem, Church se neubránil touze povzbudivě mu stisknout rameno. Byl rád, že v době, kdy se všechno rozpadá na kusy, má kolem sebe právě tyto lidi. Bylo to víc, než mohl doufat. Samotného ho překvapila vroucnost jeho pocitu.

„Podívej, zapomeň na ty žvásty strašidel," usmál se Veitch. „Ruth je živá a bojuje. To je dobrá zpráva, ne? Důležitá." Podrážděné ho, když se rozhlédl po pokoji a viděl jenom zachmuřené tváře. „Co je to s vámi?"

„Duchové naznačovali, že její situace je zoufalá," začal Shavi. „Neměli bychom si dělat příliš velké naděje—"

„Proč bychom jim měli věřit? Mluvili v zatracených hádankách—"

„Je u Fomorianů, Ryane," upozornil ho Church. „Oba víme, co to znamená."

Veitch zmlkl.

Shavi si pročísl rukou dlouhé vlasy. „Co po ní mohou chtít? Měl jsem dojem, že když se nám nepodařilo zvítězit nad Tuatha Dé Dananny, přestali se o nás zajímat."

Tom odmítavě mávl rukou. „Její situace není prvořadá—"

Church zasáhl, dříve než Veitch stačil vztekle vyskočit. Londýňanovi plály oči stěží ovladatelným hněvem, který neustále číhal těsně pod povrchem. „Co je to s vámi? Je to přece naše kamarádka, vy mizero!"

„Tohle platí pro každého z nás. Všichni jsme nahraditelní." Church se z chladu čišícího Tomovi z očí zachvěl; jeho emocionální netečnost byla tak obrovská, až ho napadlo, jak hodně je jim Tom ve skutečnosti vzdálený.

„Myslel jsem, že máte být považovaný za velkého mýtického hrdinu," ušklíbl se Veitch. „Otočit se zády k dívce v potížích není moc heroické,

ne? Jste pěkný chytrák.“

Tom se otočil k Churchovi. „Řekněte mu to. Vy to chápete.“ Samozřejmě že to chápal, ale scházela mu slova, protože to byla anti-teze všeho, k čemu se v podvědomí upínal: opravdu byli nahraditelní, jejich titěrné lidské starosti, naděje a strachy byly bezvýznamné proti konci všeho. Měl pocit, jako by trošku po trošce odevzdával své lidství. Jestli uspějí, bude to vůbec stát za to, když už mu nezbude nic, aby to ocenil?

Než stačil Church otevřít ústa, Veitch pochopil z jeho výrazu, co chce říct. S opovržlivým kroucením hlavy přešel na druhý konec pokoje a zůstal tam stát zády k nim.

Tom si posunul brýle na nose. „Teď, když je z cesty—“

„Proboha, mějte trochu srdce,“ vyhrkl Church. „To, že máte pravdu, neznamená, že můžete šlapat po lidských citech.“

Tom se na něho mrazivě podíval. „Zkuste si zachovat klidnou hlavu,“ varoval ho.

„Proberme si, co máme.“ ozval se diplomaticky Shavi; jeho úsměv byl klidný a sebejistý. „Víme dost, abychom pokročili kupředu?“

Church si unaveně povzdechl. „Pokaždé, když se pokusíme vytáhnout informace z někoho nadpřirozeného, dostaneme jen tajemná moudra obestřená kouřem a zrcadly, natolik nejasná, že nemáme ani tušení, jestli si je vůbec vykládáme správně.“

„Dělají to schválně,“ ujistil ho Tom. „Chtějí, abychom si jejich slova vyložili špatně a selhali nebo trpěli. Je to otázka moci. A dobrá zábava. Ale nabídli nám dost podnětů.“ Kývl hlavou k Shavimu. „Vedl jste si dobře.“ Od Toma tohle znělo jako provolání slávy.

Shavi stydlivě sklopil zrak. „‚Hledejte kameny z místa, které pomáhalo obětem moru.' Máte tušení, co to má znamenat?“

„Určitě něco mimořádně významného pro obyvatele St. Mary's Close. S trochou pátrání bychom na to měli přijít.“

„To nás pak dovede ke Zřídlu ohně,“ řekl Church. „A pokud najdeme způsob, jak ho přivést k životu, pak máme šanci zničit pevnost Fomorianů, o které víme jenom to, že je někde pod hradem.“

„Jestliže ji zničíme,“ pokračoval Tom, „zabráníme návratu Balora. Nedali by to tu hlídat něčím tak děsivým jako Caillech Bhérri, kdyby nešlo o místo rituálního znovuzrození.“

Od chvíle, kdy přijeli do Edinburghu, všichni pociťovali, jak tíživě se na ně lepí temnota. Bylo to něco víc než předtucha, skoro jako by se jich už

dotýkal Balor, pozorující je z každého děsivého místa pošpiněného jeho esencí; jako by si uvědomoval jejich existenci. To jim dodávalo zoufalou touhu vyhrát blížící se bitvu, a zároveň je drtila hrůza z toho, co by následovalo, pokud by selhali.

„A vyzvedneme Ruth," dodal Veitch důrazně, aniž by se otočil od minibaru, který zkoumal. Po chvilce rozmýšlení si vytáhl láhev piva.

„Jenže duchové říkali, že modrý oheň nestačí," namítl Shavi. Protáhl si nohy a položil hlavu na opěradlo křesla. „Máme vyzvednout Dobrého syna, ať to znamená cokoliv."

Church koutkem oka viděl záchvěv na Tomově tváři; bylo to jako mrak zastiňující slunce. „Co je?" zeptal se ho.

„Nic." Tom hleděl dolů na nohy. „Jen příběh, který jsem kdysi slyšel."

„No vida. Tak sem s ním. To vy přece tvrdíte, že všechny ty staré povídačky jsou důležité," zasáhl podrážděně Veitch.

Tom přešel k oknu a zjevně pozoroval vycházející slunce. „Dobrý syn je jméno dané starými uctívači jednomu z nejvýznamnějších Tuatha Dé Danannů. Keltové ho znali jako Mapona nebo Mabona, což jednoduše znamená syn - nebo Oenga. Podle jejich příběhů byl synem Všeotce Dagdy a Velké matky. Syn světla. Po příchodu Římanů do keltských zemí byl spojován s Apollónem. Když přišli křesťané, stal se Kristem. Byl spojován se sluncem, dárcem života. Další dvojí význam, jak vidíte. Dobré slunce."

„Cože, vy tvrdíte, že Ježíš neexistoval?" zeptal se Church.

„Samozřejmě že ne," odsekl Tom. „Jenom říkám, že Maponus byl archetyp. Originální otisk, který jiné kultury přizpůsobily vlastním mýtům."

„Tak to jsem rád, že jste na tohle odpověděl," ušklíbl se Veitch.

„Byl uctíván po celém světě," pokračoval Tom. „Božský mladík, který vedl svět zpátky ke světlu, skvělý hudebník, hráč na lyru, úžasný milenec, patron umění, uctívaný u posvátných pramenů a považovaný za přímé spojení se silami stvoření. Krásný, chytrý a okouzlující. Ale měl i jinou stránku." Tom se odmlčel. „Irové mu říkali Pán lásky a smrti."

Slunce proniklo oknem a vrhlo na stěnu jeho deformovaný stín; Church měl náhle vidinu něčeho monstrózního, pohybujícího se pokojem. „Co se stalo?" zeptal se tiše.

„Nemám tušení. Po odchodu starých bohů a bytostí z legend do Jiného světa se někteří z nich, ti s nejsilnějším poutem k naší zemi, vrátili. Maponus byl mezi nimi. Jeho spojení bylo zřejmě nejsilnější ze všech. To

byl důvod, proč smrtelníci považovali za zachránce ze všech Tuatha Dé Danannů pravé jeho. A pak najednou zmizel.“

Ostatní čekali, až bude pokračovat. „Co se stalo?“ naléhal Church.

„Tuatha Dé Danannové o tom nikdy nemluvili,“ odpověděl váhavě Tom. „Za mého pobytu v Jiném světě to byla jediná otázka, kterou jsem se neodvažoval položit.“ Po obličeji mu přelétl stín. „Vlastně ne. Jednou jsem se zeptal. Ale pak už nikdy.“ Church zachytil stejné zděšení, jako když jim Tom poprvé vyprávěl o utrpení, kterým prošel při hrách bohů. „Tuatha Dé Danannové mi v lecčems vyhověli. Byl jsem pro ně zábava, kuriozita, ale rozhodně nikdo rovnocenný. Považovali mě za tak nízko postaveného, že by se mnou nikdy nediskutovali o něčem, co považovali za důležité. A tohle, ať šlo o cokoliv, bylo určitě životně důležité.“

„Jestli zmizel, tak jak ho sakra máme najít?“ podivil se Veitch.

„Když jsem se vrátil na tento svět a byl zasvěcen do tajemných znalostí země Kulturou—“ Ostře se po nich podíval, jako by se podřekl. „—lidmi Dozorce kostí, dozvěděl jsem se podivný příběh, který na to možná vrhá trochu světla. Jeden z velkých starých bohů byl Kulturou připoután na jedno místo kousek na jih od Edinburghu, zapečetěný navěky v zemi.“

„Kruci, ničemu z toho nerozumím,“ postěžoval si stále podrážděnější Veitch. „Jestli měli toho chlápka tak rádi, tak proč ho šoupli do chládku?“ Díval se na Toma, jako by ho starý hipík záměrně mátl.

„To jsem se nikdy nedozvěděl. Tuto informaci znali jenom nejvyšší adepti Kultury. Nikdy jsem s nimi nezůstal dost dlouho, abych dosáhl takového postavení.“

„Kultura... lid Dozorce kostí... zdá se, že měli velký vliv. Moc,“ poznamenal Church.

Tom přikývl. „Údajně se před hrozbou římských legií prostě uchýlili na staletí do podzemí. Ale v době, kdy tam uvěznili tohoto starého boha, byli na vrcholu sil... uctíváni v hájích, opečovávání lidmi... O slunovratu zvedali hlavy ke slunci, stáli hrdě a nekrčili se v úkrytech.“

Veitch dopil pivo a odhodil plechovku s bouchnutím do koše. „Nechápu to. Viděl jsem je v akci. Člověk nemůže jen tak stát a mávat proti nim mečem.“

„Tehdy měli ochránci vědění neslýchanou moc nad životní mízou země. Ke spoutání boha použili modrý oheň.“

„Takže je stále uvězněný,“ řekl Shavi. „A čeká na uvolnění?“ Tom se dál díval oknem na slunce. Když mu světlo dopadlo na obličej, zavřel oči.

„Připadá mi to trochu riskantní,“ namítl podezíravě Veitch. „Po takové době věznění pod zemí nebude mít náladu nám pomáhat.“

„Měl jsem za to, že jste pro dámu svého srdce připravený riskovat cokoliv,“ odpověděl úsečně Tom.

„Dokážeme ho ovládat?“ zeptal se Church. „Jak víme, že nám mrtví nelhali, nehráli s námi další hru, abychom se ocitli v ještě větším maléru? Například mít na krku vzteklého boha, který se za nespravedlivé zacházení pomstí právě nám.“

„To nevíme.“ Tom vzdychl. „Ale dává to určitý zvláštní smysl. Jestliže Fomoriané připravují znovuzrození Balora ve své pevnosti pod hradem, považují ji za neproniknutelnou. Neriskovali by ztrátu svého jediného důvodu pro existenci. Caillech Bhérri—“ tvrdě polkl; v ústech měl nepřirozeně sucho „—je síla přírody, větší než kterákoliv z těch, které jste zatím viděli. Ze všech bohů je Maponus pravděpodobně jediný, kdo ji dokáže zahnat do kouta tak, aby nemohla rozpoutat zimu zim. A pokud současně probudíme Zřídlo ohně, pak se stíny možná stáhnou zpátky.“

„A nebo půjde všechno k čertu,“ doplnil Church trpce. Tom pokrčil rameny. „Čekal jste snadnou volbu?“

„Ne, ale také jsem nečekal, že budete tak ukvapený,“ odpověděl Church. Věděl, že rozhodnutí spočívá na něm, a zatím se na to necítil. Zdálo se mu, že na každé volbě toho hodně závisí. Přál si, aby se mohl vrátit k žalostnému životu, jaký vedl předtím.

„Víte, kde Mapona uvěznili?“ zeptal se Shavi.

„Přesně ne. Ne na centimetry. Ale znám to místo.“ Sundal si brýle a promnul si unavené oči. „Jmenuje se to Rosslyn Chapel.“

„Slyšel jsem o ní,“ přikývl Shavi. „Místo obestřené mnohým tajemstvím. Ale bylo založeno mnoho let po době, o které mluvíte.“

„Dobrý syn tam byl dávno před položením prvního kamene Rosslyn Chapel. Budova byla postavená jako místo odpočinku.“

„Už si vzpomínám.“ Shavi si vzal láhev vody, kterou mu Veitch podal z minibaru. „Kaple je pověstná směsicí keltské, křesťanské a zednářské ikonografie. Na údajně křesťanském místě uctívání se všude nacházejí pohanské symboly a více zosobnění Zeleného muže než kdekoliv jinde v zemi.“

„A Zelený muž,“ doplnil Church, „je další zpodobnění Cernunna—“

„Cernunnos byl důležitým prvkem v rituálu spoutání. Je to stručně řečeno—“ zalétl pohledem k Churchovi, „—druhá strana Mapona. Hustý

temný les ke sluncem ozářeným pláním. Zima k létu. Noc ke dni.“

„Jeho bratr,“ utrousil Church.

„Jako by pro ně tento pojem něco znamenal.“

„Udivuje mě, že vzpomínka na Mapona je i po staletích tak silná, že podnítila vybudování tak velkolepé symbolické stavby,“ poznamenal Shavi.

Tom zamyšleně přikývl. „Dobrý postřeh. Z těch několika málo, kteří si podrželi vědění, se vytvořila exkluzivní skupinka. Dnes bychom je asi nazvali Hlídači. Jejich úkolem nebylo jen zachování vědění o místě uvěznění starého boha, ale byli také jakousi civilní obranou připravenou postavit se jakékoliv invazi z Jiného světa. Zpočátku to byli lidé jejich vyznání, ale jelikož šlo především o spirituální roli, po vzniku křesťanství byli k tomuto úkolu vybíráni zástupci nové církve. Stejně jako ze všech dalších náboženství, která zapustila v této zemi kořeny. V průběhu doby byli jednotliví Hlídači svými vírami odděleni a ztratili veškeré spojení mezi sebou. Většinou o jiných skupinách, utvořených svými rivaly, ani nevěděli. Ale všichni uchovávali stejné vědění se stejným cílem.“

„Byl to právě jeden z Hlídačů, kdo nám v Glastonbury ukázal správný směr.“ Shavi si svlažil hrdlo vodou. K Churchově ulehčení se mu do obličeje už vrátilo trochu barvy. „Takže Rosslyn Chapel postavila taková skupina?“

Tom přikývl. „Pod vedením sira Williama St. Claira, prince Orknejského. V bezbožném dvacátém století většina těchto skupin zanikla. Nemám tušení, jestli v Rosslynu ještě někdo zůstal—“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a všichni rázem zbystřili, jako by uslyšeli natažení kohoutku. Než mohl někdo z nich cokoliv říct, Veitch už mířil pružným krokem ke dveřím, připravený k akci. Podíval se na Churche.

Church chvilku počkal, než zvolal: „Kdo je tam?“

„Laura.“ Její hlas zněl jako papír ve větru.

Veitch prudce otevřel a ona se téměř zhroutila dovnitř. Church přiskočil a zachytil ji do náručí.

Unaveně mu pohlédla do tváře a pak se jí zatřepala víčka a na rtech se jí rozlil úsměv. „Víš, přesně takhle jsem si to vždycky představovala.“

+ + + + +

Než se trochu vzpamatovala, bylo už pozdní dopoledne. Kajícně zkroušená, ale pevně rozhodnutá to za žádnou cenu nepřiznat, seděla v záři slunce na posteli zabalená do přikrývky, pleť bílou jako sníh, zorničky stále rozšířené tak, že měla oči skoro černé. Pokusila se jim vylíčit svůj hrůzný zážitek z klubu, ale jelikož byla pořád ještě pod vlivem drogy, nedokázala přesně odlišit halucinace od reality. „Možná měl ten špeh pravdu," řekla nakonec. „Možná se to všechno odehrává jen v našich hlavách. Kdo ví, co se děje doopravdy?"

„Přesně!" začal vzrušeně Shavi. „Tekutý dusík by mohl způsobit—" Veitch vykročil dopředu a stěží přitom skrýval podráždění. „Co je to s tebou? Podívej se, jak jsi zřízená - a co žvaníš za nesmysly. Tohle není dovolená. Nemůžeš si jen tak vyrazit na pařbu—"

Church mu položil ruku na rameno. „Teď ne, Ryane." Veitch jeho ruku setřásl. „Zastáváš se jí jenom proto, že s ní šukáš, i když víš, že mám pravdu?"

„Tak to není. Všichni víme, že by si mohla lépe rozmýšlet, co dělá, ale teď není vhodná chvíle."

Veitch rozzlobeně potřásl hlavou. „Tohle je válka. Musíme dodržovat některá pravidla. Protože jestli jeden z nás selže, stáhne s sebou i všechny ostatní."

„Má pravdu," přidal se k němu Tom. „Musíme mít disciplínu—"

„A tu já nemám, že ano?" ozvala se ostře Laura. „Zato vy jste supermani."

Zoufale toužila mluvit o svých obavách, o tom, co se děje s jejím tělem, ale všichni ji raději kritizovali, než poslouchali. Necítila se nijak jinak než obvykle, ale to, co se stalo s její krví, ji tížilo. Jedna její část uvažovala, jestli chytila nějaký strašný virus z Jiného světa; platilo teď tolik nových pravidel, tolik věcí zůstávalo skrytých, že nebylo možné dát něco do nějaké souvislosti. Možná to bylo v ní, dřímalo to tam a teď se to začalo prohánět jejím tělem. Ale jak o tom vůbec mohla začít po všech těch jejich řečech o disciplíně a zodpovědnosti? Bude se s tím muset vypořádat sama.

+ + + + +

Veitch se s výrazem chladného nezájmu v obličeji opíral o jeden z mramorových sloupů v hale. Bylo mu jasné, že si na něj hotelový personál ukazuje a šeptá si, že by tu vůbec neměl být, že by ho měl někdo vyhodit.

Rozčilovalo ho to a znervózňovalo a za jiných okolností by si to nenechal jen tak líbit, jenže teď to všechno bledlo ve srovnání s pocitem zrady, které se Church dopouštěl svým bezohledným nezájmem o Ruthin osud. Do jisté míry chápal, co Church říkal o povinnosti a zodpovědnosti, ale věrnost k přátelům byla pro něho důležitější a láska ještě víc.

Náhle si všiml staršího muže, který mířil přímo k němu. Přestože vypadal nejméně na sedmdesát, kráčel pomalou elegantní chůzí. Dokonale padnoucí drahý oblek, způsob, jakým držel hůlku se stříbrnou rukojetí, pečlivě upravené, dozadu sčesané bílé vlasy a staromódní turecký knír naznačovaly muže z vyšších kruhů.

A je to tady, pomyslel si Veitch. *Někdo, kdo chce dát vyhodit otrapu*.

Ale jak se gentleman přibližoval, Veitch zjistil, že se na něho mile usmívá. „Lichotím si, že mám dobrý odhad na obličeje," oznámil muž s pečlivou výslovností a edinburským přízvukem. „A je mi jasné, že nás obou se dotkla magie." V očích mu zajiskřilo, když uchopil Veitchovu levici do obou dlaní; Veitch byl tak šokovaný, že mu ji nevytrhl, jak by to udělal za normálních okolností. „Také vidím potíže," pokračoval gentleman. „A pokud vás to uklidní, nabízím vám radu od člověka, který za svůj dlouhý život hodně zmoudřel: nikdy nepřestávejte věřit." Poklepal Veitche po předloktí a potom se zdvořilou úklonou zamířil halou pryč.

„Co to mělo být?" Church došel k Veitchovi v okamžiku, kdy se užasle díval za odcházejícím mužem.

„Netuším. Nějaký starý pitomec, který to přehnal na sluníčku."

Zamířili v dopoledním slunci k obchodu se sendviči, aby si koupili něco na svačinu, Veitch si nasadil laciné sluneční brýle, které sebral v jednom z obchodních domů na Princess Street. Už to v sobě nedokázal dusit. „Nechápu, jak ji můžeš jen tak odepsat, kámo."

Church přikývl; ulevilo se mu, že je to konečně venku. „Vím, co cítíš, Ryane. Víc než by sis myslel. Ale poté, co jsem to tak pohnojil tenkrát před beltainem jenom proto, že jsem se příliš soustředil na vlastní problémy, se snažím dívat na všechno v širších souvislostech. Tím těžším způsobem jsem se poučil, že my všichni jsme až na druhém místě."

Veitch potřásl hlavou; brýle maskovaly jeho výraz. „Slyším, co říkáš, ale správné to není." Hlas mu ztěžkl emocemi, ale zatím se ovládal. „Je jedna z nás. Měli bychom se o svoje lidi postarat."

„Možná to uděláme. Možná se nám podaří splnit náš úkol a současně zachránit Ruth. Jenom jsem na to zatím nemyslel."

„Tak raději začni. Je to tvoje práce.“

„Proč *moje* práce?“ naježil se Church. „Kdy proběhly volby? Jak jsem se stal vůdcem téhle patetické party?“

Veitch se zatvářil překvapeně, jako by mu Church položil tu nejpitomější otázku na světě. „Samozřejmě že to musíš být ty. Kdo jiný by to měl dělat?“

„Shavi.“

„Ten má svou zodpovědnost. Poslyš, znáš přece svou sílu. Myšlení, plánování. Pohled v *širších souvislostech*.“

Church něco zabručel a odvrátil pohled. „Ale nelíbí se mi to.“

„Jsi v tom dobrý. Přijmi to.“

„No dobře,“ odpověděl Church. „A ty přijmi tohle. Duch Pendragonu, nebo co to je, v nás odhaluje nové schopnosti a ty tvoje jsou, zdá se, zřejmé. Nejsi jen bojovník, ale i stratég. Viděl jsem to. Dokážeš si zvolit správnou cestu v každé tísni. Takže v tom spočívá tvoje práce: zjistit, jak můžeme zachránit Ruth a současně zvládnout všechno další, co musíme.“

Veitch se zatvářil ještě překvapeněji, ale po chvilce uvažování vážně řekl: „V pořádku, dám na tebe. Ale jestli to udělám, musíš ty poslechnout mě.“

„Dohodnuto.“

Ulehčení, které se Veitchovi objevilo v obličeji, bylo takřka hmatatelné. Když přešli Princess Street, z ničeho nic se zeptal: „Co je mezi tebou a tou ukecanou blonckou?“

Church pokrčil rameny. „Vycházím s ní docela dobře. Máme hodně společného.“

„Já jí nevěřím.“

„Já vím, že ne. Ale já ano. Tohle jsi chtěl slyšet?“

„Ano.“ Zastavil se před občerstvením a otočil se k Churchovi. „Tvrdě po tobě jede.“

„Takže ty teď jsi expert na srdeční záležitosti?“

„Vím, co vidím. Cítíš k ní totéž?“

Church neklidně přešlápl a chtěl vejít do obchodu, ale Veitch neuhnul. „Všechno je teď tak hektické,“ řekl podrážděně Church. „Jediný způsob, jak přežít ze dne na den, je jednat a reagovat, ne přemýšlet.“ Ruth mu chyběla víc, než dával najevo, ale mlčel, protože nechtěl poskytnout Veitchovi další argumenty; ale Ruth byla jediný člověk, se kterým si mohl skutečně promluvit. Její schopnost naslouchat a jemně vést mu pomohla

zbavit se mnoha problémů. „Je to konec výslechu?“ zeptal se ostře.

„Ještě jedna věc. Něco, co mi pořád vrtá hlavou. Ta tvoje mrtvá přítelkyně. Jak se s tím vyrovnáváš?“

Church při Veitchově přímočarosti zamrkal. „Ty máš vážně skvělý smysl pro strategii, co? Ověřuješ si, nakolik jsem důvěryhodný?“

„Ne—“

„Ale ano. Jenom si to neuvědomuješ. Mariannina smrt mě už nepronásleduje. Ani ona sama, jestli ti jde o tohle. Od chvíle, kdy nás Fomoriané nechávají na pokoji, přestali posílat jejího ducha, aby mě mučil. Ale to neznamená, že jsem zapomněl, že ji pořád mají.“ Poklepal si na hruď a pak na hlavu. „Je to tady a tady. A já ji jednoho dne vysvobodím a vezmu si zpátky, co je moje.“

To Veitche zřejmě uspokojilo. „Jenom jsem chtěl vědět, na čem jsem.“

Church se díval, jak mizí v krámu, s novou úctou. Jeho válečnické schopnosti byly každým dnem patrnější, jako by skrze jeho geny promlouvala dávná historie. Duch Pendragonu si zvolil dobře, každý z nich dozrával pro jinou roli, takže měli nejpotřebnější zdroje pro splnění svého úkolu po ruce. Možná přece jenom existovala nějaká šance.

+ + + + +

Cestou zpátky do hotelu si všimli aktivity na Moundu hned za Národní galerií. Na druhé straně ulice parkovala dvě policejní auta se zapnutými světly a u zdí a ve stínu opodál postávali ozbrojení vojáci. Poblíž aut se shromáždil dav působící podrážděně i ohromeně zároveň.

„Tohle vypadá na potíže,“ poznamenal Veitch. „Měli bychom se držet dál.“

„Chci zjistit, co se stalo.“

Church chytil za paži muže vzadu v davu a požádal o informace. „Uzavírají Staré město,“ odpověděl muž, zjevně znepokojený událostí, která otřásla přirozeným pořádkem. „Prý v zájmu bezpečí obyvatelstva. Pokud není bezpečné Staré město, tak co my ostatní?“

„Slyšela jsem, že tam vláda zřídila laboratoř pro tajné experimenty a došlo k nějaké nehodě,“ zašeptala spiklenecky žena ve středním věku.

„Proč by dělali pokusy někde, kde žijí lidé a prochází spousta turistů?“ ozvala se jiná žena a pohrdavě si odfrkla.

Mladík s oholenou hlavou a piercingem v nose si také přiložil polínko:

„Ne, jde o masového vraha. Včera večer šel můj kamarád do jednoho klubu a domů se už nevrátil. Povídá se o spoustě zabitých lidí.“

Church naslouchal všem možným teoriím, dokud ho Veitch důrazně nezatahal za rukáv. „Zmerčil nás jeden z poldů a šel k vysílačce,“ oznámil. „Vypadá to, že jsme pořád na seznamu hledaných osob.“

+ + + + +

Brzy nato se tam Church vrátil, tentokrát s Laurou. Po krátké diskusi se rozhodli, že se i přes hrozící riziko potřebují dostat do hlavní knihovny ve středu Starého města, aby tam vyhledali potřebné informace. Za denního světla byla hrozba nadpřirozených sil minimální, ale zase riskovali, že je sebere policie.

„Proč to tu nemohli zavřít až zítra?“ bručel Church, když uviděl jeden ze zátarasů.

Laura upřela neústupný, ledový pohled na nějakou ženu, která nepokrytě civěla na její jizvy; žena se nahrbila a spěchala pryč.

„Nevytahuj se na místní. Nemají tvoji moc,“ poznamenal Church suše.

„Vždycky používám svou moc moudře.“ Laura se nenápadně rozhlédla a pak si upravila sluneční brýle. U zátarasu na začátku Cockburn Street stál jediný mladý policista, který se neustále znepokojeně ohlížel na prudce se svažující ulici za sebou.

„Bůhví, proč jsem si vybral tebe. Ty tvoje světlé vlasy jsou jako maják. To zrovna nepomáhá, když chce člověk proklouznout nenápadně.“

„Vlastně jsem si já vybrala tebe. A je to můj přirozený dívčí půvab, co přitahuje pohledy, ne barva mých vlasů.“ Okamžik se rozhlížela a pak zvedla zapomenutou láhev od piva ležící u zdi. „Potřebujeme odpoutat pozornost.“

Než stačil Church něco namítnout, přehodila láhev vysokým obloukem nad policistovou hlavou. Láhev narazila do výlohy obchodu s hudebními nástroji a ta se roztříštila. Policista sebou škubl, jako by dostal zásah. Sotva se o několik vteřin později vzpamatoval, rozběhl se zkontrolovat prodejnu, očividně stále značně vyvedený z míry.

„Takže jdeme.“ Laura se rozběhla do stínu Advocate's Close ztrácející se mezi budovami.

„Ty ráda riskuješ, viď?“ vyhrkl zadýchaně Church, když ji konečně dohnal na vrcholku strmého schodiště.

„Bez toho by byl život nuda.“ Oba chvíli stáli v přízračném tichu visícím nad Královskou mílí, normálně plnou turistů. „Strašidelné,“ poznamenala Laura.

„Fomoriané jsou stále silnější. Pomalu rozšiřují svůj vliv z hradního podzemí a zabezpečují hranice. Přesně tohle jsi viděla v noci v klubu.“ Church se najednou ohlédl do stínu nahromaděného u paty schodiště.

„Co je?“

„Nevím... myslel jsem, že něco vidím. Ale asi jsem trochu vylekaný.“

„Kdyby ten polda po nás šel, už bychom to věděli.“ Vykročila přes ulici. „Takže jsi mi odpustil?“

„Není co odpouštět.“

„Ani moji pitomost?“ Nepodívala se mu do očí.

„Ale no tak, to, co jsi udělala, se mohlo stát každému. Je těžké přizpůsobit se všem novým nebezpečím, která teď hrozí.“

„Veitch si to nemyslí. Ten cocknejský mizera by mě nejraději viděl mrtvou.“

„Přeháníš. Je to náš taktik a bojovník. Musí být opatrný.“

„*Taktik a bojovník*?“ ušklíbla se. „Tak to je hodně divný eufemismus pro takového zkrachovance.“

Zatímco postupovali k mostu Jiřího IV., Church se neubránil nutkání znovu se ohlédnout. Nepříjemná předtucha, kterou pocítil při vstupu do Starého města, stále sílila.

„Přestaň být tak nervózní,“ upozornila ho ostře Laura. „Nikdo za námi není.“

Church se přistihl, že podvědomě svírá přívěsek, který mu dala před svou smrtí malá Marianna; neobvykle ho pálil do ruky, jako by i on reagoval na něco, co nelze definovat pěti normálními smysly. Přes svou láci, o níž svědčila zrnitost snímku princezny Diany, který obsahoval, mu poskytoval určité uklidnění. Byl prostoupený silou víry a pro něj reprezentoval nesmírnou moc toho dobrého, co vzešlo z hrozných změn světa, protiváhu všemu ostatnímu, co prožívali. Instinktivně cítil, že obsahuje větší moc než inspiraci, kterou mu připisoval.

Rychle kráčeli k centrální knihovně. Ranní evakuace, ke které došlo po objevení masakru v klubu, zřejmě proběhla značně ve spěchu, protože vstupní dveře zůstaly odemčené. Vklouzli dovnitř a podlezli fotobuňku, aby se dostali k regálům v sále zalitém sluncem. Najít část věnovanou historii Edinburghu jím netrvalo nijak dlouho.

„Tady jako by technika ještě nepronikla," poznamenala Laura znechuceně při pohledu na řady knih.

Church si jí nevšímal; pokoušela se jen vyvolat nějakou reakci jako obvykle. Nabral si hromadu knih o obecné historii a odnesl si je ke stolu. Další hodinu strávili procházením všech možných příběhů o vraždách, intrikách a utrpení, o které podle všeho v Edinburghu nikdy nebyla nouze. Pro případ, že by vodítka poskytnutá dušemi zemřelých nebyla zcela přesná, se zajímali i o období před a po morové ráně.

Zatímco se Church pohroužil do čtení, Laura se ho snažila trápit tím, že ho vyrušila pokaždé, když narazila na něco zajímavého. „Poslechni si tohle," oznámila, ignorujíc jeho zaklení. „Bylo to nejpřeplněnější město v Evropě. Ve Starém městě teď žije šest tisíc obyvatel. Tenkrát jich tam bylo skoro šedesát tisíc. To je jako Bombaj nebo něco takového. Není divu, že se mor šířil jako požár. Žili namačkaní mezi hradbami a místo aby se město rozšiřovalo, stavěli stále vyšší domy. Osm, devět, deset poschodí. Někdy jenom jedna dřevěná budka na druhé. Domy neustále padaly nebo chytaly plamenem, zabíjely—"

„Zajímavé."

„Poslyš, tady je další úžasný údaj."

„Opravdu?"

„Ano. Stojí tady, že lidé s příjmením Churchill jsou nafoukaní žvanilové."

Trvalo mu jednu nebo dvě vteřiny, než to zaregistroval, a než mohl cokoliv říct, popadla ho a přitáhla si ho přes stůl, aby ho políbila na ústa. „Vytáhni ze sebe to pravítko, moulo. To, že se blíží konec světa, neznamená, že si nemůžeme užít trochu legrace." V její poznámce zaznívalo zoufalství. Rozhlédla se kolem a pak na něho vrhla potměšilý pohled. „Bezva místo na sex. Kolik lidí může říct, že to dělali na stole ve veřejné knihovně?"

„Říkáš to jenom proto, aby ses vyhnula nudné práci."

„Bingo."

Dlouze ji políbil, ale když se odtáhl, padl mu zrak na odstavec v otevřené knize vedle nich. „Tady je to!"

„Hele, neutíkej od tématu—"

„Ne, poslouchej." Odsunul ji stranou, aby mohl číst: „V místech, kde se nyní nachází Princess Street Gardens, bývalo jezero Nor' Loch, hlavní zdroj pitné vody pro město. Současně do něj stékaly veškeré splašky

Edinburghu—“

„Chuťovka.“

„—takže imunita obyvatel byla značně narušená, zejména těch, kteří žili v blízkosti Nor' Loch. Jako lidé z Mary King's Close - což je také příčina, proč byli právě oni nejvíce postiženi morem.“ Church sledoval prstem drobný tisk v knize. „Nedaleko stála vesnice Restalrig, kterou město později pohltilo. Poblíž tamního kostela tryskal ze země přirozený pramen, který byl v dobách moru hlavním zdrojem čisté vody.“

„A to je *místo, které pomáhalo obětem moru*.“

„Vypadá to tak.“

„Pramen byl obložen kameny, a když se v roce 1860 město rozhodlo, že na tom místě bude postaveno železniční nádraží, přenesli kameny k dalšímu prameni. Na úpatí Artušova stolce.“

„My jsme ho viděli!“ zvolala Laura. „Projížděli jsme kolem při cestě na vrchol. Je tam mříž a velká hromada kamenů vsazená do svahu—“

Church se vítězoslavně usmál. „A to je cesta dovnitř. Přirozený pramen, na který se vždycky pohlíželo jako na něco posvátného, možná proto, že to byl mocný zdroj energie země—“ Vtom je vyrušil nějaký slabý zvuk.

Laura se ustrašeně rozhlédla. „Co to bylo?“

Church ji umlčel. V jeho zorném poli se nic nepohnulo. Okny nepřicházel z normálně rušného Starého města žádný zvuk. Opatrně popošel dopředu a ukázal Lauře, aby prozkoumala jednu stranu knihovny, zatímco on se podívá do druhé.

Laura se mu brzy ztratila mezi regály. Ačkoliv na nějaké instinktivní úrovni cítil, že nejsou v knihovně sami, nikde nebylo po někom dalším ani památky.

Došel na konec regálu věnovaného náboženství, když uslyšel Lauřin výkřik. Rozběhl se místností a našel ji zhroucenou u zdi, ustrašeně těkající oči soustředěné na nějakou krajinu v jejím nitru.

„Černý vlk,“ vykoktala jako omámená. „Díval se na mě. A měl žluté oči.“

Jakmile se Church přesvědčil, že není fyzicky zraněná, rychle obrátil pozornost zpět do místnosti. Byla stále prázdná, ale ve vzduchu viselo napětí; někdo byl rozhodně nablízku.

„Neboj se,“ zašeptal roztržitě. „Všechno bude v pořádku.“

„Ne,“ vyhrkla Laura. „Byl to Černý vlk.“ Strach v ní narůstal; skryla obličej v dlaních.

Church se rozhlédl. Všude kolem se zvedaly vysoké regály; vetřelec mohl číhat za každým rohem. Jeho pozornost upoutaly dveře po pravici, které jako by se mírně pohupovaly; samozřejmě bylo možné, že to dělal průvan. Takřka bezděčně zadržel dech a pomalu zamířil k nim. Pohyb dveří okamžitě ustal. S obavami sáhl po klice.

Dveře do něho prudce narazily, až vykřikl překvapením. Než se stačil vzpamatovat, zápěstí mu sevřely kostnaté prsty a táhly ho k sobě. Church v šoku zahlédl něco bizarního, co vypadalo jako černé žíly nakreslené na pergamenově bílé pokožce. Než stačil zareagovat, měl už ruku vtaženou do mezery a pak se dveře prudce přibouchly na jeho předloktí. Hlasitě zaklel a snažil se stáhnout ruku zpátky, ale něco ji pevně drželo.

„Jeden pro sjednocenou sílu mého hněvu. A jeden pro pomstu.“ Churchovi ztuhla krev v žilách. Hlas byl stěží lidský; zněl jako horký asfalt bublající v jámě. „A pět je číslo mého zoufalství. Každá číslice je katechismus v rituálu spásy. Symbolická smrt následovaná skutečnou.“

V Churchově ruce vybuchla nová bolest, ostrá a soustředěná. S hrůzou cítil, že se kůže na jeho prostředníku otevřela a do dlaně mu stéká pramínek krve.

Pokouší se mi ho odříznout! Strašlivá myšlenka mu probleskla hlavou a s ní se dostavilo pochopení, že má co do činění s tím, kdo zmrzačil a unesl Ruth.

V narůstajícím zoufalství se pokusil vykroutit ruku ze sevření, ale síla, která ji držela, byla nelidská. A ostří se zařízlo ještě hlouběji. Po kůži mu tančily do ruda rozžhavené jehly. Čelo měl v jednom ohni a jeho periferní vidění se začalo tříštit. Začínal ztrácet vědomí.

Ne, škemral v duchu.

Cítil, jak čepel pronikla na kost. Hlava se mu zatočila a podlomila se pod ním kolena.

Pak v sobě nějak našel sílu, aby naposledy zatáhl, ale nestačilo to. Těsně předtím, než se úplně propadl do tmy, ho objaly paže a přidaly k jeho síle svou. Laura se zapřela podpatky a Church se jí snažil co nejvíce pomoct. Chvíli měl pocit, že mu to utrhne zápěstí nebo vyškubne paži z ramenního kloubu.

Ale pak něco povolilo a on náhle letěl dozadu. Přistál o několik kroků dál na podlaze s Laurou přilehlou pod sebou.

„Ty parchante,“ vydechla.

Rychle se z ní skutálel a našel kapesník, s jehož pomocí se pokusil

zastavit krvácení. Látka se okamžitě zbarvila rudě, ale když utáhl uzel, krvácení se podle všeho zpomalilo.

Laura stále úzkostně pozorovala dveře, které se s bouchnutím zavřely. „Myslím, že je to pryč," utrousila. „Co to bylo?"

„Nevím." Při vzpomínce na ten hlas znějící jako něco z Vymítače ďábla se o Churche stále pokoušela slabost. Potlačil vlnu bolesti stoupající z dlaně do paže, opatrně popošel dopředu a otevřel dveře. Na druhé straně nikdo nebyl. Stopy jeho krve, kterou potřísnil útočníka, vedly ven z budovy.

„Ať to bylo cokoliv, nedá pokoj, dokud nás všechny nedostane," odpověděl.

„Já své prsty potřebuji. Jsou to nejlepší přátelé osamělé dívky." Ačkoliv se snažila o zlehčení celé záležitosti, vůbec to neznělo vesele. „Tak pojď, budeme to muset sestehovat."

+ + + + +

Přestože teď věděli, co mají dělat, jejich sebejistota klesala stejnou měrou, jakou se vzdalovali od knihovny. Strach jim skoro zabránil přejít Královskou míli s jasným výhledem na impozantní hrad na vrcholu, ale nakonec si dodali alespoň tolik odvahy, aby pokračovali v cestě ke znepokojujícímu šeru Advocate's Close.

V polovině cesty se Laura chytila Churchova rukávu a zašeptala: „Podívej na tohle."

Nad hradem se nepřirozeně převalovala šedivá mračna. Vycházela z každého kamene a valila se na Staré město. Za několik okamžiků zahalila horké letní slunce. Teplota značně poklesla a Church ve studeném větru vycítil náznak sněhu.

Zaklonili hlavy, aby se podívali na oblohu, náhle přeneseni do nejhlubší zimy.

KAPITOLA ŠESTÁ

Jen spí

Svítání přišlo nad Calton Hill zlaté a mosazné. Letní horko brzy zahnalo noční chlad a vzduch se naplnil zpěvem probuzených ptáků a vůní polních květin. Mezi korunami stromů rostoucích na jihozápadním svahu tančily a vířily v teplých vzdušných proudech malé postavičky, pavučinková křídla jiskřící v prvních paprscích slunce.

Pro Veitche to byl transcendentální okamžik, zdůrazňující prázdnotu světa před změnou. Jeho tvrdá tvář změkla, když uviděl čarovný rej okřídlených stvoření; z jeho svalů částečně vyprchalo napětí. Úsměv ho přetvořil v typ muže, jakým mohl být, kdyby nevyrůstal v určité době na určitém místě, lapený osudem a trestaný realitou, aniž se dopustil jakéhokoliv zločinu kromě vlastní existence.

Shavi pozoroval Veitche a také se usmíval. A ostatní se dívali na Shaviho a vnímali přirozené teplo a naději, které vyzařoval i v těch nejtemnějších chvílích. Byl to on, kdo navrhl rituál vítání slunce jako vyznačení nové fáze jejich života a vzpomínku na něco dobrého, kterou si s sebou ponesou do temných míst. Tom pomohl s detaily starodávného rituálu, který se v dávno zapomenutých dnech prováděl v kamenných kruzích. Zvolili si k tomu pahorek Calton, kde se o beltainu edinburští obyvatelé každoročně scházeli k pohanskému obřadu sezónní obnovy. To bylo to místo, to byl ten čas.

A tady se následně všichni cítili silnější, takže dokázali obrátit zrak od dosud spících přímočarých ulic Nového města k temné, chaotické a zlověstné mase Starého města, nad nímž se stále převalovala zimní mračna.

„Tento okamžik si budeme vždycky pamatovat.“ Shavi jen šeptal, ale jeho hlas se nesl klidným vzduchem se silou a jasností vyvolávající mrazení. „Toto není jenom věk temna a anarchie. Je to také čas zázraků a divů. Nikdy nezapomeňte. Světlo ve tmě—“

„Nejlepší časy, nejhorší časy,“ usmál se Church.

„Sladká a kyselá,“ připojila Laura. „Zelí a čokoláda—“

„No dobře!“ zasmál se Shavi. „Ty vůbec nemáš smysl pro sílu okamžiku!“

„Zato ty bys samou důležitostí vrtěl zadkem, kdybychom ti to dovolili.“ Laura se překulila na záda a vesele se zahihňala.

Church na krátkou dobu zapomněl na svou zádumčivost a zahleděl se přes dvanáct dórských sloupů Národního památníku ke slunci. Představil si, že je v Aténách, a snil o Marianně - ale teď ho to už neničilo.

Tom, který stál bez hnutí a usmíval se, vypadal víc, jako by zrovna utekl z Woodstocku, než kdykoliv v uplynulých týdnech. Rýhy utrpení a zoufalství v jeho obličeji se přitom proměnily ve vějířky humoru a jeho pronikavé oči blýskaly hravostí blaženého hipíka. „Shavi má pravdu.“ I jeho hlas zněl méně vážně a více se v něm projevoval jeho původní skotský přízvuk. „Vychutnejte si to co nejvíc.“

„Tak fajn,“ přikývl Church. „Kviz z popu. Oblíbené staré hity. Začínám: *Fly—*“

„*—Me to the Moon*, co jiného než tvůj Sinatra, blboune,“ dobírala si ho Laura. „Už je to věčnost, co ses o tom svém *velikánovi* zmínil naposled. Skoro jsem začínala doufat, že jsi z toho třeba vyrostl.“

„Neměli jsme moc příležitostí dát si oraz a poslouchat muziku.“

„*Scooby Snacks*.“ Veitchův hlas všechny překvapil, nesl se ospale a nesoustředěně; Londýňan stále upíral oči na víly v korunách. „Fun Lovin' Criminals.“

„Strange Brew od Cream,“ usmál se Tom.

Laura na něho zírala, jako by se zbláznil. „Nebyl to Beethoven?“ zeptala se jízlivě.

„Přestaň kritizovat a přidej se, ať můžeme zhodnotit tvůj hudební vkus,“ prohlásil Church.

Pokrčila nos. „Bože, já nevím. *Hey Boy Hey Girl* od Chemical Brothers. Nebo možná něco od Celine Dion,“ dodala s úšklebkem. „A co ty, Shavi?“ Laura nadzvedla sluneční brýle, aby lépe viděla jeho výraz. „Nějaké andské píšťaly? Kašmírské bubny? Tibetské mantry? Sólo na australské didgeridoo?“

„*Move On Up* od Curtise Mayfielda, když to chceš vědět,“ odsekl s hranou lehkomyslností. „Rozhodně pozitivní hudba.“

„Můj bože, nestačí říct, že máš rád beat?“ Stáhla si botu a hodila ji po něm. Se smíchem uhnul a schoval se za Toma, který se najednou zatvářil velice rozčileně.

Church nechtěl narušit náladu, ale dříve nebo později k tomu muselo dojít. „Musíme si promluvit o rozdělení sil,“ začal. Nikdo se na něho

nepodíval, jako kdyby si ta slova pouze pomyslel, ale okamžitě vycítil změnu atmosféry. Všichni strnuli.

„Myslím, že je na mně, abych vystoupil na Artušův stolec—“

„A řekl jsi to s naprosto vážným obličejem, Churchi-čéče.“ Laurin hlas náhle zněl unaveně. „Dej na má slova, vtipy vyprávíš nemožně.“

„—a myslím, že Tom by se měl vydat do Rosslyn Chapel—“

„Ne,“ odmítl Tom rozhodně.

„Ale znáte historii toho, co se tam odehrálo. Máte některé z vědomostí lidí, kteří provedli obřad spoutání. Je to jasný úkol pro vás,“ namítl Church.

„Ne,“ zopakoval Tom.

Laura si chvíli prohlížela jeho výraz. „On se bojí.“

Tom na ni vrhl zlostný pohled. „Ano, bojím se, a nevadí mi se k tomu přiznat, jak by udělal každý rozumný člověk. Ale to není ten důvod. Všichni máme v této hře svoji roli a moje je být učitel, průvodce zvyklostmi země, zemskou energií. Musím jít s Jackem, abych ho vedl, říkal mu, co má dělat, učil ho. Možná nejsem ztělesnění ducha Pendragonu jako vy, ale jsem s ním po celou dobu spojen. Osvětluje mou cestu. A já mu na oplátku pomáhám, jak můžu.“

„Takže to vůbec není tím, že byste se bál,“ opáčila Laura s falešným úsměvem. Tom odvrátil zrak.

„Do Rosslyn Chapel můžeme jít Veitch, Laura a já,“ začal Shavi, ale tentokrát to byl Veitch, kdo odmítl.

„Já zůstávám tady.“ Otočil se k nim s rozhodným výrazem tváře.

„Proč?“ Churche rozbolely čerstvé stehy na prstě.

„Někdo musí pomoct Ruth.“

„Sám!“ vyprskl Church. „Vím, že jsem tě žádal o nějaký plán, ale čekal jsem, že to bude něco, nad čím se alespoň na pět minut zamyslíš.“

„Vím, co dělám—“

„Správně. A proto vtančíš valčíkovým krokem do pevnosti plné Fomorianů připravených utrhat ti úd po údu, najdeš Ruth a vyneseš ji odtamtud v náručí, jako na konci filmu *Důstojník a gentleman*.“

„Něco takového.“

„A samozřejmě nevidíš žádný problém v tom, že když se Zřídlo ohně zapálí nebo přesměruje nebo co s ním vlastně udělám, ty budeš přímo v epicentru.“

Veitch pokrčil rameny. Očividně se nehodlal nechat zastrašit.

„Zamilovaný svalovec," prohlásila Laura výsměšně zpěvavým tónem. Veitch jí věnoval studený, nenávistný pohled, ale mlčel.

„Ryane—" začal Church.

„Jsem pevně odhodlaný dostat se tam a udělám, co budu moct, abych ji dostal ven. Protože tak je to správné. Stejně jako ty se snažíš udělat správnou věc pro všechny ostatní. Jestli se tam dostanu před tím, než propukne peklo, mám šanci—"

„Jak poznáš, kdy je ta správná chvíle?"

„Poznám to. Cítím to. Cítím, kdy je správný okamžik jednat. Nevím, odkud se to bere, ale je to stále silnější. Sám jsi to řekl." Zahleděl se trochu rozpačitě do dálky. „Jsem teď jiný. Lepší. Nemíním to promarnit."

Church ho chvíli pozoroval a pak přikývl. „Takže rozhodnuto. Já jdu do Zřídla s Tomem. Laura a Shavi se vydají na jih k Rosslyn Chapel. A Veitch—"

„—se pokusí o *Mission: Impossible*. Nemyslím, že máš nějakou šanci, ani když jsi ten velkej tvrdej hoch z ulice." Church v Lauřině hlase vycítil nečekaně znepokojený tón. „Hnízdo Fomorianů. Jejich největší pevnost, kde hlídají to, co je pro ně nejcennější. A ty." Na okamžik se odmlčela. „Mám objednat dřevěný futrál?"

„Zkusím štěstí. Podívejme se na to takhle: jsem jediný z vás, kdo má vůbec nějakou šanci. Jestli natáhnu bačkory, budete vědět, že to bylo pro správnou věc. A o to jde, ne?" Otočil se k Churchovi. „Neříkáš sám něco podobného? Jednat pro správnou věc. Tohle je moje správná věc." Zdálo se, že ho obdiv v jejich pohledech zaskočil a náhle zrozpačitěl.

Laura by ráda odlehčila náladu nějakým pohotovým, výsměšným komentářem, ale pro tentokrát nenašla slova. Church si všiml, že se kousla do rtu, a pomyslel si, co se asi skrývá za jejími brýlemi.

„Kde se potom sejdeme?" zeptal se Veitch optimisticky.

„Na františkánském hřbitově." Church strávil většinu včerejšího odpoledne plánováním, vyzbrojený mapou města a průvodcem, přestože přitom zápasil s nevolností od bolesti, kterou mu způsoboval ošklivě pořezaný prst. „Proč tam?"

„Protože jsem vždycky chtěl vidět sošku toho malého psa, co seděl u hrobu svého pána. Františkánský věrný Bobby - skvělá turistická atrakce." Pokusil se trochu uvolnit konverzaci, ale nedokázal se zbavit pocitu, že na Veitche tam budou čekat marně. „Připadá mi, že odtamtud můžeme rychle projít městem. A je to místo, které se snadno najde i v případě, že by

propuklo peklo.“ Všichni o tom chvilku přemýšleli.

Nikdo nechtěl odejít jako první, ale nakonec převzal iniciativu Shavi. Poklekl vedle Veitche a stiskl mu rameno, než se vydal dolů z kopce. Následoval Tom. Položil ruku Veitchovi na hlavu: zdrženlivá ukázka překvapivě výmluvného respektu u člověka obyčejně citově velmi netečného.

Laura se zastavila, ale nedokázala překonat tu propast a rozpačitě vyrazila za ostatními.

Church si teprve potom uvědomil, jak pouto mezi nimi zesílilo. Jejich komunikace proběhla mlčky, ale na velice hluboké úrovni; spojovaly je silné city, úcta a důvěra, přátelství a víra, dokonce láska. Bylo těžké uvěřit obvinění duchů Keltů, že jeden z nich je zrádce.

„Budeš v pořádku, když zůstaneš sám?“ zeptal se.

Veitch se na něho zašklebil s hranou bezstarostností. „Ne, ale vem to čert.“ Svlékl si košili, aby pocítil slunce na kůži. Na trupu se mu lesklo tetování. „Vidíš tohle?“ Ukázal na pentagram stěží rozpoznatelný ve složitém keltském vzoru. „Vždycky jsem přemýšlel, co to je. Ale jsme to my, nemyslíš? Vidíš, pět bodů, každý oddělený, ale spojené dohromady a o to silnější.“

Church ho přátelsky poklepal po rameni. „Jsi chytrý chlapík, Ryane. Neměl bys to tolik skrývat.“

„Jasně, chytrý jako opice.“ Rozpačitě uchopil Churchovu ruku a stiskl ji. „Víš, nikdy jsem si nepomyslel, že budu součástí něčeho takového... do prdele!“ Potřásl v rozpacích hlavou. „Raději už běž. Je čas dát se do práce.“

Church zamířil dolů z kopce. V půli cesty, kde se na stezku začínaly tlačit stromy, se ohlédl na postavu rýsující se na pozadí ranní oblohy, lemovanou vysokými aténskými sloupy. Z toho obrázku vanul takový pocit smutku a osamění, že se rychle odvrátil a spěchal za ostatními.

+ + + + +

Bylo časné odpoledne, když se Shavi s Laurou vydali na jih. Slunce začalo ustupovat mořské mlze, kterou místní nazývali *haar*. Přicházela ze severovýchodu, zahalila Artušův stolec i hrad, valila se přes střechy a visela v ulicích. Uvažovali o pronájmu auta, ale Church je varoval, aby se chovali nenápadně, a tak Shavi přesvědčil Lauru k desetikilometrové pěší túře k mlčenlivé, narudlé mase Pentland Hills. Rozhodně však odmítla nést

tábornickou výbavu, která tak skončila na jeho zádech. Tollcros, Staré město se zdálo být nepříjemně blízko; Laura byla přesvědčená, že cítí studený zimní chlad šířící se z ulic ústících na Lothian Road. Drželi se na opačné straně blíž k uklidňující modernosti nového finančního okrsku, dokud nebyly zčernalé historické budovy Starého města daleko za nimi.

Ačkoliv nepršelo, *haar* vnesla do vzduchu tolik vlhkosti, že jejich oblečení zvlhlo a Lauře se zplihle lepily vlasy na čelo.

„Teď by sis už třeba mohla ty sluneční brýle sundat," poznamenal suše Shavi.

„Až přestaneš být tak nafoukaný," odsekla a rozhlédla se kolem sebe. „Na hlavní město tu není zrovna velký provoz."

„Lidé teď nikam necestují, pokud to není absolutně nutné. Podvědomě cítím, že všude číhá nebezpečí."

„A to ještě nedošlo na nejhorší."

Ulici lemovala řada luxusních obchodů táhnoucí se až k okružní silnici a lidé se tu cítili natolik volně, že se dokonce zastavovali u výloh. Laura se opřela o zábradlí a zvědavě pozorovala řídký provoz na cestě.

„Letiště je teď zavřené pro všechny lety," řekl Shavi. „A teď, když uzavřeli Staré město, přišli taky o parlament, redakce novin, většinu byznysu—"

„Copak nechápou, že bez toho nemůžou přežít?"

„Řekl bych, že ano. Ale pro lidi je přirozené pokračovat v rutině a snažit se zachovat zdání normálnosti, často navzdory všem faktům."

O kousek dál si Laura začala stěžovat na bolavé nohy, a jakmile nechali město za zády a ocitli se ve venkovské krajině, vyžadovala neustále přestávky, aby si ošetřila přibývající puchýře.

„V životě jsem nešla pěšky tak daleko," sténala.

„Já jsem jednou přešel Kašmír z jednoho konce na druhý—"

„Ále, sklapni." Raději kulhala dál, než by poslouchala další z jeho historek. „Už teď to dost bolí," zamumlala.

Než došli k ceduli ukazující na odbočku k Rosslyn Chapel, bylo pozdě odpoledne. Mezi rozlehlými poli a pod břidlicově šedou oblohou zamířili k vesnici Roslin.

„Věděla jsi," začal Shavi, „že nedaleko odsud je Roslinský institut, kde klonovali ovci Dolly? Místo starých i nových tajemství."

„Hup di dů."

Ještě ani nebyli ve vesnici a další odbočka je vedla doprava. O chvíli

později dorazili k parkovišti u kaple. O blízkosti jejich cíle svědčila nápadná změna atmosféry: byla skličující a pochmurná, jako by tajemství, které tam číhalo, mělo moc ovlivnit i samotný vzduch. Kaple byla ukrytá za stromy, vchod pro návštěvníky správci už pro dnešek zamkli a vysoké ploty znemožňovaly volný vstup.

Shavi zkontroloval oblohu a zamyšleně si zamnul bradu, ale než mohl promluvit, Laura řekla: „Zapomeň. Dneska tam rozhodně nepůjdeme. Nestojím o to nechat se zaskočit nocí někde poblíž toho místa."

Shavi se usmál. „Tak se utábořím."

Potřebovali najít místo, kde o ně nikdo nezakopne nebo je nenahlásí úřadům. Pustili se po strmé pěšině dolů a došli na hřbitov s úhledně upravenými hroby se starými i novými náhrobními kameny. Další cestička vedla stranou mezi husté stromy. Všude panoval klid. Žádné zvuky dopravy, žádné štěbetání ptáků.

„Možná je to jenom počasím, ale mám pocit... zoufalství." Laura se podívala do husté vegetace pod stromy, kde z listů skapávala v pravidelném rytmu voda.

Shavi přikývl a nic neříkal.

Pěšina je vedla dál, až se hřbitov za nimi ztratil. Větve nad jejich hlavami se zavřely a uvěznily je v šerém zeleném světě. Před nimi vyběhl z trávy králík a zmizel v podrostu. Nakonec zaslechli šplouchání potoka nebo vodopádu a znovu se ocitli na volném prostranství. Naskytl se jim úžasný pohled na úzké údolí hluboko pod nimi, sevřené z obou stran lesy. *Haar* se přízračně vlnila mezi vrcholky stromů. Všude vládlo ticho, očekávání.

„To je nádhera," vydechla Laura. „Ale na tom místě je něco nepřirozeného. Což je dost trhlé, říkat něco takového o krajině."

Stezka se klikatila až k malému kamennému mostu, klenoucímu se přes údolí. Na druhé straně visely nad strmým svahem majestátní ruiny Rosslyn Castle jako nějaká pevnost z pohádky. Za rozpadlými věžičkami a zdmi viděli světla; část budovy byla stále používána. Vydali se po stěží zřetelné pěšině těsně před mostem a sešplhali na dno údolí, kde se nad nimi opět zavřely stromy. Smíšený les tvořily duby, jasany a jilmy, což hovořilo o jeho vysokém stáří, jež se odráželo i v různorodosti podrostu bujícího pod příkrovem stromů: rostl zde šťavel, lomikámen, bažanka a bahnička.

Místo působilo tak opuštěně, že se Laura neubránila skličujícímu pocitu, a když se podívala na Shaviho, vyčetla z jeho jindy kamenné tváře totéž;

bylo to ve vzduchu, v každém stromě a skalisku. Šli po dně údolí podél břehu zpěněné říčky North Esk, dokud neobjevili izolovanou mýtinu, na niž nebylo z hradu vidět.

„Jsi si jistý, že se nemůžeme vrátit a najít si nějaké ubytování?“ zeptala se Laura. Když zjistila, že o tom Shavi skoro uvažuje, znepokojila se ještě víc.

Postavili stan těsně u neproniknutelného houští, které zabraňovalo, aby se k nim někdo dostal zezadu. K Lauřině narůstající úzkosti byl porost kolem tak hustý a šumění listí a hučení říčky tak silné, že by nejspíš nezaslechli příchod vetřelce, dokud by nebyl těsně u nich.

„Kdyby to byl film,“ začala Laura, „tak bych řekla: 'Nemohu se zbavit pocitu, že nás někdo pozoruje.'“ Shavi přikývl. „A ty bys měl odpovědět: 'Nebuď hloupá, jsou to jenom stromy,'“ dodala podrážděně.

„Myslím, že bychom měli využít příležitost a rozdělat oheň.“ Vzhlédl k bílé mlze mezi korunami stromů. „Tady se setmí rychleji než na otevřeném prostranství.“

„Pokud jde o mě, klidně udělej vatru, kterou uvidí až v Holandsku.“

Shavi strávil následující půlhodinu sbíráním dřeva na celou noc, zatímco Laura seděla nabručeně ve vchodu do stanu. Její úzkost se poněkud zmírnila, když konečně zapálil malý oheň. Uvařili si trochu rýže a k tomu si upekli kebab z papriky, cibule a rajčat. Jedli a naslouchali praskání, kapání a ševelení živých stromů kolem.

Shavi měl ohledně soumraku naprostou pravdu; přišel znepokojivě rychle. Usadili se těsně za tetelícím se kruhem světla z ohně, dech zrychlený potlačovanou nervozitou.

Laura po chvíli zjistila, že se opírá o Shaviho; přitiskla se k němu téměř nevědomky, jak hledala útěchu. Objal ji kolem ramen, čistě přátelsky; nebyl v tom ani náznak vášně, která je ovládla v Glastonbury. Ona si položila hlavu na jeho rameno; byla ráda, že je tu, z tolika důvodů, že je ani nedokázala spočítat.

„Vypadáš nešťastná,“ poznamenal.

„A ty vypadáš jako kretén, ale mám ti to předhazovat?“

Usmál se a chvilku čekal, zatímco převládalo hučení řeky. „Milostný vztah z nutnosti je obtížný.“

„Všechno je obtížné.“ A pak: „Proč z nutnosti?“

„Hodnota všeho je definovaná úsilím, které je na to třeba vynaložit. A milostný vztah je nejcennější věc ze všeho.“

„To je jeden názor. Já osobně bych hlasovala pro láhev vychlazené Stoličné, unci Red Leb a trochu klidu a míru.“

„Jack teď prochází těžkým obdobím. Utrpěl velkou emocionální ránu—“

„Všichni máme svoje problémy.“

„—a tolik se toho od něho očekává, víc, než si myslí, že vůbec může dát. Je rozpolcený mezi tím, co chce dělat, tím, co mu říká srdce, a tím, co cítí, že je správné.“

„Bere příliš vážně ten žvást, že ‚hrdinové se musí obětovat'.“

„Ano, to je pravda.“ Shavi ji uklidnil stiskem ramen. „Ale je to dobrý, slušný chlap. Nejlepší z nás všech.“

„Já vím.“

„Všichni to vědí. Kromě Jacka.“

„A teď mi asi řekneš, že bych ho měla šetřit.“

„Ne. Říkám to jenom jako vysvětlení.“

„Myslíš si, že jsem udělala chybu, když jsem si s ním začala, že?“ Podívala se na něho, ale on upíral zrak mezi stromy.

„Myslím, že váš vztah by měl více šancí v jiné době. Teď mu stojí v cestě příliš mnoho překážek zaviněných vnějšími vlivy.“

Odvrátila se, aby jí neviděl do obličeje.

„Ale ty znáš své srdce líp než já.“ Podíval se na její temeno a doufal, že na něho pohlédne, ale Laura udržovala vztyčenou bariéru. „A jestli z těch těžkostí, které prožíváme, lze vyvodit nějaké poučení, pak to, že existují věci, za které stojí za to bojovat do posledního dechu, a občas se skutečně dějí úžasné věci.“

„S kým si myslíš, že by měl být?“

„Já—“ Snažil se najít slova, která ji nezraní. „Můj názor není podstatný.“

„Pro mě ano.“ Když neodpovídal, dodala stěží slyšitelným hlasem: „On je moje poslední šance.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se překvapeně.

„Nic.“

Shavi chvíli přemýšlel o tom, co řekla. „Jsi dobrý člověk,“ prohlásil rozhodně.

„Ne, to nejsem. Jsem špatná. A mám to, co si zaslouží všechny špatné holky.“

„Ne—“

V tváři jí vzplály dlouho potlačované emoce. „Přestaň mě sakra utěšovat! Nesnaž se mi vykládat, že všechno se obrátí k dobrému. Tak to nefunguje!“

„V mém světě ano.“

To ji zaskočilo. Podívala se po něm úkosem a pak se odvrátila s výrazem tak zničeným přívalem nezvladatelných emocí a myšlenek, že ji Shavi toužil pevně přivinout k sobě.

Ale než to stačil udělat, zahlédl nějaký pohyb mezi stromy. Byl to jen posun stínu mezi stíny a mohlo to být nějaké malé zvíře, které přilákala záře plamenů, ale jeho instinkt mu říkal něco jiného.

Laura ucítila, jak strnul. „Co je?“ zeptala se.

„Nevím.“ Vstal a popošel k ohni.

„Ty jsi nikdy neviděl *Halloween*?“ varovala ho. „Nechoď dál, pitomče.“

„Jenom zkouším zahlédnout—“ Slova se mu zadrhla v hrdle takovým způsobem, že Laura ani nemusela vidět jeho obličej, aby pochopila, že spatřil něco hrozného.

„Co je to, proboha?“ sykla.

Strach jí vytvořil v hrudi kámen, ale ten se roztavil v pálící led, když viděla, jak Shavi rychle běží z kruhu světla do tmy.

„Nechoď tam!“ vykřikla frustrovaně a nevěřícně. Jak může být tak hloupý?

A pak zůstala sama na tom skličujícím místě, sevřená tmou, cítící se malinká a slabá tváří v tvář všem těm ošklivým věcem pohybujícím se volně světem. Nedokázala se přinutit pohnout byť jen prstem. Místo toho napínala uši, jestli nezaslechne jeho vracející se kroky nebo nějaký zvuk naznačující, že je stále naživu. Ale nic neslyšela. Jenom nepřetržité šustění listí, praskání větviček pod křídly větru, hučení řeky; ty idylické zvuky ji deptaly. Byly příliš hlasité, příliš oživené nicotou.

„Shavi,“ zašeptala spíš pro uklidňující zvuk vlastního hlasu než s nadějí, že by ji uslyšel. *Tohle mi nedělej*, chtěla říct. *Nejsem dost silná, abych se s tím vypořádala sama.*

Seděla tam celé věky, zatímco jí byla stále větší zima. Strnulé svaly ji bolely, žaludek měla sevřený tak, až dostala strach, že bude zvracet nebo omdlí. A po Shavim stále nebylo ani památky; nějaké stvůry už klidně mohly tiše požírat jeho ostatky, než se vrhnou na ni.

A pak se najednou objevil v kruhu světla a z Laury všechno vylétlo v jediném pronikavém zaječení.

„Neboj se,“ okřikl ji ochraptěle.

„Ty mizerný parchante!“ utrhla se na něj se směsicí rozpaků a zlostného ulehčení.

Ale když se pak posadil vedle ní, viděla, že jeho hezká snědá tvář je sinalá a má napjatý výraz, kterým zestárl o dobrých patnáct let. „Co tam bylo?“ zeptala se znovu vystrašeně.

Zdálo se, že nemůže najít slova. „Nic.“

Byla to tak žalostně neadekvátní odpověď, že ho tvrdě udeřila do paže. „Nezacházej se mnou jako s idiotem. Nesnaž se mě chránit jako nějakou pitomou malou holku. To je to nejhorší, co mi můžeš dělat.“ Polkla a ustrašeně se podívala do tmy mimo oheň.

„Opravdu nic. Nic, čím by ses ty musela trápit.“

„Tak co tedy?“ Pátrala v jeho obličeji a uviděla v jeho očích věci, které ji znepokojily v ještě hlubší rovině. Shavi se svým filozofickým postojem se vždycky zdál imunní vůči děsům, které pronásledovaly ostatní, byl pro nijako kotva, důkaz, že je možné se s tím vypořádat lépe. A tohle bylo najednou pryč. „Co tam bylo, Shavi?“ Opatrně se dotkla prsty jeho tváře. „Co jsi tam viděl?“

„Co jsem viděl?“ Jeho hlas zněl dutě. „Viděl jsem Leeho. Svého přítele. Mrtvého dva roky. Rozbili mu na ulici hlavu. A mluvil ke mně. Věci, které říkal...“ Jeho hlas odplul s větrem.

Laura si vzpomněla, jak jim Shavi vyprávěl o vraždě zorganizované Tuatha Dé Dananny, jedné ze smrtí, která je měla připravit na jejich úkol. „Opravdu tam byl?“ Její starost o Shaviho přehlušil náhlý strach, že když tam byl Lee, může tam být i její mrtvá matka. A to by opravdu bylo víc, než by dokázala snést.

Zdálo se, že Shavi vycítil, na co myslí, protože jeho výraz poněkud změkl. „Tohle je moje břemeno. Cena, kterou platím za informace získané od duší v Mary King's Close.“

„Ale to je příšerné! To není cena, ale trest! To není fér!“

„Je to moje břemeno. Vyrovnám se s tím.“ Bylo jasné, že o tom nechce dál mluvit, a ať se ho sebevíc chtěla zeptat, co ten přízrak říkal, věděla, že jí to nikdy neřekne. Ale z jeho výrazu tváře poznala, že to nepochybně muselo být něco velmi nepříjemného. Jak dlouho to bude muset snášet, pomyslela si. Po celý zbytek života? Tato představa ji naplnila takovou lítostí, že jediné, co mohla udělat, bylo pevně ho obejmout a zabořit si jeho tvář do ramene.

+ + + + +

Když se uprostřed noci probudila, překvapilo ji, že vůbec dokázala usnout. Před očima měla stále Shaviho ztrhaný obličej, který přiživoval všechnu hrůzu smrtelníka ze smrti a toho, co je za ní. Vzpomínala si, že ho hladila po hlavě, kterou měl položenou na jejích prsou, a zoufale se ho snažila utěšit, ačkoliv on sám se o svém strachu nezmínil ani slovem; ale pak se mu podívala do očí a pochopila, že neexistuje nic, čím by mu mohla pomoct. Tyto úvahy se rozplynuly s vědomím, že je vzhůru a že ji něco probudilo. Zpočátku ještě napůl omámená spánkem netušila, co to bylo. Shavi tvrdě spal vedle ní. Venku tiše foukal vítr mezi stromy a listí a větve šuměly, ale o nic víc nebo míň než předtím.

Položila hlavu zpět na hromádku šatů, kterou použila jako polštář, a vtom si to uvědomila... někde na pokraji vnímání, stěží slyšitelné, skoro jen halucinace. Její prsty vnímaly jemné, ale vytrvalé pulzování v hlubinách země. Přitiskla ucho k zemi a slyšela to. *Lup-dup, lup-dup*. Z takové dálky, že si jen těžko představila, jak to musí být silné; nepřetržité. Snažila se přesvědčit samu sebe, že je to klam na pokraji snu, nějaká vodní pumpa, nárazy řeky na terén a skály. *Lup-dup, lup-dup*.

Jako by ji to volalo a současně varovalo. A pak pochopila, co to ve skutečnosti je. Tlukot srdce, které nezná smrt, pohřbené hluboko pod starodávnou krajinou. Ta představa v ní vyvolala záchvěv hrůzy. Laura pevně zavřela oči a přitiskla si dlaně na uši, ale znělo to uvnitř její hlavy a ona to z ní nedokázala vypudit. Věděla, že té noci už neusne. *Lup-dup, lup-dup*. Neúnavný rytmus smrti a šílenství.

+ + + + +

Zatímco Laura a Shavi opouštěli centrum města, Church s Tomem procházeli zkratkou přes nejvýchodnější okraj Starého města do parku Holyrood. Ponurá masa královského sídla se před nimi tiše vypínala z mlhy zahalující kromě nejnižších šesti metrů celý Artušův stolec. Celá oblast, normálně ráj rekreačních běžců a pejskařů, byla opuštěná a působila nesnesitelně osaměle a starobyle.

Mlčeli, dokud s v tomto období neobvyklým pocitem chladu nestanuli u pramene.

„Tak jsme tady," poznamenal naprosto zbytečně Church.

Teprve zblízka viděli, jak toto místo zarostlé divokou trávou a obklopené holými útesy zvedajícími se nad městem opravdu vypadá: symbol vzdoru, že člověk se nikdy neskloní před přírodou. Po obou stranách plochy před pramenem až nahoru nad něj se zvedaly mříže. Samotný pramen tvořil tmavý kámen znečištěný letitými usazeninami; voda vytékala do malé nádržky těsně mimo dosah vandalů. Byla cítit studeným železem a temnými hrobkami. Nad pramenem byla zasazená deska s textem:

Zřídlo sv. Markéty

Tato ojedinělá studna pochází z druhé poloviny 15. století. Původně stála v Restalrigu nedaleko kostela a její podoba je miniaturní verzí jeho lodě sv. Triduana. V roce 1860 byla z důvodu stavby nádraží přemístěna a rekonstruována do současné podoby u tohoto přírodního pramene.

Church si text přečetl a řekl: „Když ji stěhovali, věděl někdo o tom, že je tady vstup pod Artušův stolec? Nebo to byla pouhá náhoda?"

„Náhody neexistují." Tom si studnu pozorně prohlížel, jako by hledal, kde se otevírá.

„Takže někdo to věděl?"

„Pravděpodobně ano. Mnoho tajných vědomostí se zachovalo. Existuje spousta společností, které udržují svoje verze pravdy, mnoho tajných věřících předávajících vědění z matky na dceru, z otce na syna. Ale také je možné, že lidi, kteří studnu stěhovali, řídila neviditelná síla."

O několik týdnů dříve by Church podobné vyjádření odmítl, ale teď si dobře uvědomoval, co leží pod povrchem věcí. „Tak jak se dostaneme dovnitř? Vidíte nějaké skryté péro jako v Tintagelu?"

„Vidím, ale nerad bych si myslel, že jsem ve vaší výuce odvedl špatnou práci."

„Jenže já nic nevidím!"

„To proto, že se nedíváte správně," odpověděl Tom podrážděně.

Church přimhouřil oči ve slabé naději, že mu to pomůže odhalit nějaký dosud zastřený detail, ale vysloužil si tím jen Tomovo pohrdavé zafunění. „Vy jste opravdu ještě nic nepochopil?"

„Pochopil jsem, že jste otravný mizera," odsekl Church.

„Chyba, kterou lidé pořád dělají, spočívá v tom, že pohlížíte na svých pět smyslů jako na oddělené nástroje. Neříkal jsem vám, abyste věřil své intuici? Vyciťte, kde ten vypínač je. Vnímejte sílu energie země v tomto místě, její tepny a žíly, kudy pulzuje nejsilněji. Pak ji nechte působit po řadě na každý smysl, dokud všechny nezačnou pracovat společně. Hledejte vypínač čichem, chutnejte vzduch. Poslouchejte jeho volání.“

Church se pokusil udělat, co mu Tom radil. Po několika vteřinách oznámil: „Nefunguje to.“

Tom ho tak šťouchl do ramene, až se Church vztekle otočil. „Nesnažíte se dost usilovně. Soustřeďte se. Otevřete tomu mysl a srdce. Pokud tomu nebudete věřit, nedokážete to.“

„Proč bych toho měl být vůbec schopný?“

„Proč? Protože jste výjimečný, i když jen bůh ví, proč zrovna vy. Jste ztělesněním ducha Pendragonu. Vaším tělem koluje jeho síla. Máte blíž k zemi a její energii než já. V ideálním světě byste vy učil mne!“

Church si povzdechl a obrátil se zpět k prameni. „Něčemu takovému není snadné uvěřit.“

„Přestaňte skučet. Pusťte se do toho.“

Church se soustředil. Po chvilce se vzdal pokusu vidět detaily v kameni a zavřel oči; zřejmě to pomohlo. Ve tmě za víčky si představil, že vidí modré dráhy jako stopy po jiskrách z ohňostroje. Ale pak si uvědomil, že to není jeho obrazotvornost a že pokud se soustředí, trasy jsou výraznější a vytvářejí jemnou síť. Ještě trochu soustředění a mohl slyšet jejich syčení, jako by stál blízko vedení vysokého napětí; páchly a chutnaly jako žhavé železo.

A když otevřel oči, stále viděl modré dráhy zářící pod povrchem kamene a okolní trávou. „Je to tady,“ oznámil úžasem ztišeným hlasem. Nechal pohled sklouznout o něco stranou a spatřil modré arterie pokračující dál vzhůru po Artušově stolci a terénem za jejich zády směrem k městu. „Jsou ve všem. Všude.“

Zjistil, že některé tepny a žíly září světle modře a jiné vypadají podivně zkrácené, jako kdyby seschly nebo odumřely. S tímto poznáním a vědomým proudem myšlenek, které generovalo, začal ztrácet kontrolu nad viděním. Pulzovalo, jako by ho chvílemi zrazovaly smysly, než se opět sjednotily. Zoufale se vrhl kupředu a bušil dlaní ruky na místo, v němž se proudy modrého ohně zdánlivě sbíhaly. V konečcích prstů ucítil bodání neviditelných jehel a kolem se rozlétly modré jiskry. Potom se kámen s

hlasitým rachocením otevřel, vychrlil vodu a odhalil vstup do temné chodby za pramenem.

Tom ho popadl za loket a postrčil dovnitř. V okamžiku, kdy vstoupili do tunelu, se kámen za nimi opět zavřel. Church očekával dusivou tmu, ale z vlhkých skalních stěn se linula fosforeskující záře připomínající poslední minuty stmívání. Stačila k tomu, aby viděli, a Tom už pochodoval kupředu.

Church natáhl krok a dohnal ho. Vdechoval vlhký vzduch a trochu se třásl. Jeho kroky se odrážely ozvěnou od stěn. „To bylo úžasné.“ Ačkoliv k tomu nebyl důvod, promluvil šeptem. „Tak vidíte věci?“

„Někdy. Když si to dopřeji.“

„Je to—“ Church hledal vhodná slova, ale nemohl najít žádná, která by odpovídala nezměrnosti, jakou pociťoval. Rozhodl se pro: „Fantastické. Chápu, jak z toho lidé čerpali svou víru. Ukazovalo to propojení všeho. Ten modrý duchovní oheň v zemi, ve skalách.“ Zahleděl se na hřbet své ruky. „V nás.“

„To je neolitické nastavení mysli. Kdysi viděli věci tímto způsobem všichni.“

„A co se potom stalo? Proč jsme o to přišli?“

Tom pokrčil rameny. „Čím víc se rozvíjela racionální část mozku, tím víc jsme přicházeli o intuici. Prostě jsme zapomněli na schopnost kombinovat smysly, vnímat holisticky. Jednou z obrovských arogancí člověka je, že se považujeme za neustále se vyvíjející tvory a že je jaksi lepší držet se rozumu, vědy, logiky. Ale co byste si pomyslel o člověku, který si usekne levou ruku, aby se jeho pravice stala silnější? Tato schopnost kombinovat smysly, cítit, byla nejobdivuhodnější ze všech. Člověk už dlouho není integrální, přesto si všichni v tomto století myslí, že jsou něco jako supermani, vrchol existence. Kdyby to nebylo tak trpké, tak bych se té ironii smál.“

Church o tom přemítal. Cesta se začala svažovat, ale právě když si myslel, že vstupují do nitra země, prudce se zvedla a pak znovu klesala. Brzy ztratil jakékoliv povědomí o směru.

„Mám otázku,“ ozval se po chvíli.

„Ptejte se.“

„Ve všech příbězích se objevuje mýtus, že nadpřirozené bytosti se bojí železa. Fomoriané a Tuatha Dé Danannové s ním zřejmě nemají žádné problémy.“

„Správně.“

„Všiml jsem si, že energie země voní a chutná jako železo—“ Tomův nečekaný úsměv ho přiměl zmlknout.

„Jste vnímavý. Odhalil jste původ mýtu! Je to modrý oheň a všechno, co reprezentuje, z čeho mají hrůzu. To je to, co je dokáže spoutat. A ve své nejmocnější formě je může také zničit.“

Churche překvapil úžas, který pocítil. „Neuvědomil jsem si jeho sílu. Takže kdybychom ho ovládli—“

„Bratři a sestry draků se skutečně mohou stát obránci země.“

„Musíme ji probudit,“ prohlásil Church rozhodně, téměř k sobě.

„To je vaše předurčení,“ dodal Tom.

Tunel před nimi se znovu svažoval dolů do tmy. Church se přistihl, jak podvědomě sahá pro přívěsek od malé Marianny; dodával mu sílu způsobem, který nedokázal dost dobře pochopit.

„A co leží před námi?“ zeptal se neklidně.

Tom pokrčil rameny. „Nebude to snadná cesta. V takové blízkosti mocného zdroje zemské energie jsou čas a prostor deformované. Bude to matoucí. Musíme si podržet zdravý rozum.“

„A až se dostaneme tam, kam jdeme, jak máme přimět modrý oheň, aby opět proudil?“

„Vypadám snad, že jsem sežral všechnu moudrost světa?“ opáčil podrážděně Tom. „Zjistíme to, až tam budeme. Alespoň doufám.“

A s tím pokračovali dál do tmy.

+ + + + +

Po odchodu ostatních hotel působil prázdně. Veitch si dal k pozdní večeři steak s brambory a kvalitní červené víno, ale život na vysoké noze, který si nikdy dřív nemohl dovolit, mu náladu nijak nepozvedl. Neustálá nejistota, tolik různých tlaků a rizik, příliš mnoho věcí na přemýšlení. A nejen že se měnil celý svět, docházelo k posunům i v jeho nitru. Konečně tady byla příležitost něco změnit; mohl se zbavit Ryana Veitche, jehož dosavadním životem opovrhoval, a stát se osobou, o jaké vždycky snil: dobrou, slušnou, nesobeckou, vstřícnou. Než na svět dopadl chaos, odmítal tuto představu s jistým vědomím, že je tím, kým je -že se nikdy nezmění, Ale teď měl šanci a byl rozhodnutý nenechat si ji proklouznout mezi prsty.

Když slunce začalo zapadat, přesunul se se svými myšlenkami do baru.

Místnost byla téměř prázdná. Bylo by moudřejší zůstat u vína, ale neodolal a objednal si pintu piva. Odnesl si ji ke stolu, odkud viděl na dveře; starý zvyk.

Vypil asi polovinu sklenice, když si všiml postaršího gentlemana, který ho včera oslovil v hotelové hale. Usmíval se na Veitche od nedalekého stolu, kde seděl s rukama zkříženýma na rukojeti hole, stejně elegantní jako předtím.

„Víte, tohle místo bývá v tuto roční dobu vždycky plné lidí," řekl muž. Veitch se zdvořile usmál, ale nikdy nebyl na zdvořilostní tlachy, zejména ne s příslušníky vyšší třídy. V přítomnosti smetánky se vždy cítil bezvýznamný, hloupý a nevzdělaný, bez ohledu na to, jaká byla skutečnost. Jenže tento muž působil docela příjemně; jeho úsměv byl milý a otevřený a nezdálo se, že by Veitchem nějak opovrhoval. „Nevadilo by vám, kdybych si přisedl?" Usmál se Veitchovu zaváhání. „Ach ne, neznepokojujte se. Nejsem lovec mladíčků. Jenom by mě těšilo podělit se o vaši společnost a možná o mé myšlenky." Jeho úsměv se nějak změnil, ale Veitch nedokázal rozluštit, co to znamená.

„Tak dobře," přikývl, protože si uvědomil svou osamělost. „Napiju se s vámi." Odnesl si pivo k mužovu stolu a posadil se naproti němu. Zblízka viděl, že mužovy oči mladistvě jiskří a popírají jeho věk. Voněl drahou vodou po holení a dýmkovým tabákem.

„Gordon Reynolds," představil se muž a podal mu pěstěnou ruku. Veitch jí potřásl a také se představil.

Další hodinu jen tak klábosili o tom, jak se Veitchovi líbí Edinburgh, o počasí a nejzajímavějších turistických atrakcích, o whisky, kterou je opravdu nutné ochutnat, a mnoha dalších drobnostech. Reynolds upil ze své skleničky whisky a postavil ji na stůl se zábleskem v očích. „Vypadáte jako bystrý mladý muž," řekl. „Pochopitelně si uvědomujete, že se s tímto světem děje něco nezvyklého."

„Viděl jsem hodně zvláštních věcí." Veitch se napil piva. „Dnes uzavřeli Staré město." Veitch přikývl.

„Jste velmi zdrženlivý." Reynolds se usmál. „Mám podezření, že víte mnohem víc, než říkáte."

„Něco vím. Nerad o tom mluvím."

„Takže je to zlé. Ne, neujišťujte mě o opaku. Mám několik přátel ve Wicku, kteří se mnou udržovali pravidelný kontakt, dokud fungoval telefon. Jsou horliví turisté a často podnikají túry do divočiny. Rozhodně víc

než já. Mně raději nabídněte oheň v krbu a starou whisky. Ale jednoho dne, není to tak dávno, se vydali na výlet a viděli něco... dost příšerného. Opravdu příšerného. Teď už neopouštějí město. Nikdo to nedělá. Divočina je mimo diskusi.“ Prohlédl si Veitche pitvajícím pohledem a zkoumal každý pohyb jeho tváře. „Ale vy tohle víte, jak vidím. Takže také víte, že se to neděje jenom ve Wicku. Zprávy přicházejí ze všech stran. My tady ve Starém uzenáči, s našimi velkoměstskými způsoby, jsme se smáli pověrčivosti našich venkovských bratranců. A teď zavřeli Staré město.“

„Bude ještě hůř, než se to zlepší.“

„O tom nepochybuji. A pak je tu vláda s těmi svými zatracenými náznaky, povídačkami a ‚krizí, o které nemůžeme mluvit'. Pokouší se nás přesvědčit, že jsou v tom Rusi, Iráčané nebo bůhvíkdo, zatímco se zoufale snaží najít správnou odpověď, která jim stále uniká. Nikdy nevěřte žádné vládě, chlapče. Trpí vrozenou arogancí moci. Myslí si, že jsme příliš pitomí, aby nám řekli něco tak radikálního jako pravdu.“

„Tak na to se napiju.“ Veitch dopil své pivo a podíval se k baru. Doufal v přerušení rozhovoru, aby si mohl dojít pro další.

„Ironií je, že většina lidí ví víc než oni. Vláda je příliš nepružná a tento nový věk potřebuje lidi, kteří jsou připravení na velké skoky kupředu. Vládní orgány zůstanou vzadu. Přežije pouze hbitá mysl. Co si o tom myslíte?“

„Myslím—“ Veitch zvedl sklenici, „—že potřebuju další pivo.“

Reynolds vzhlédl a kývl na barmana. Za minutu přistály na jejich stole další nápoje.

„Jak jste to dokázal?“ zeptal se Veitch. „Tady se u stolů neobsluhuje.“

„No, jsem stálým návštěvníkem už mnoho let, chlapče. Jsou ke mně shovívaví z ohledu na můj věk a plnou peněženku.“

Veitch se zasmál. „Jste správný chlapík, Gordone.“

„To je od vás velmi milé, chlapče. Ale povězte mi, něco vám dělá starosti, viďte? Vidím to ve vaší tváři, kdykoliv vás zahlédnu. Podělte se o své břemeno. Možná, zdůrazňuji možná, vám mohu pomoct.“

Veitch vzdychl a odvrátil oči. „Ne, raději ne.“ Ale pak zachytil Reynoldsův pohled. Starý muž se tvářil tak povzbudivě, že nakonec řekl: „Sakra, komu to uškodí.“

Nebyl si jistý, jestli je to od něho zrovna nejmoudřejší, ale během další hodiny sdělil Reynoldsovi všechno, co se udalo od chvíle, kdy se setkal s Churchem ve starém dole pod Dartmoorem. Nepochyboval, že některé věci

z toho nedávají smysl - sám stěží chápal určité složitosti - ale Reynolds se usmíval a přikyvoval.

„Takže takhle to je, Gordone," řekl, když mu pověděl i o poslední krizi. „Někdy se divím, jaký to má podělaný smysl." Zarazil se a nesměle se usmál. „Promiňte. Zlozvyk."

Reynolds odmítl jeho omluvu gestem ruky. „Takže cítíte beznaděj. Beznaděj v tom, že je vás jenom pět nebo šest nebo kolik pouhých lidí čelících pekelným hordám. A beznaděj proto, že dívka, kterou milujete, je uvězněná na nějakém ponurém místě bez šance na záchranu."

„Nikdy jsem neřekl, že ji miluju!" vyhrkl Veitch dotčeně.

Reynolds znovu mávl rukou. „Samozřejmě že ne. Ale je to jasné."

Veitch zrudl a zavrtěl hlavou. „A neřekl jsem, že je to beznadějné. Chci říct, že tam hodlám jít pro ni, víte? Udělám pro to, co budu moct."

„Ale nemáte velkou naději, že se vrátíte."

„Kdo ví?"

Reynolds se opřel a na chvíli se zamyslel, napil se whisky a znovu přemýšlel. Veitch ho pozoroval s rostoucí netrpělivostí. Reynolds se nakonec zatahal za knír a řekl: „Máte náladu na můj příběh, chlapče?"

„Příběh?"

„Ano. Příběh ze života. Takový, jaké uveřejňují v časopisech pro ženy. O mladém elegantním muži, okouzlujícím a dobře vychovaném, ne jako jeden z knih, ale úspěšný u dívek—" Hlučně se zasmál. „Neoklamu vás, že ne? Ano, je to příběh o mně. Máte zájem?"

Veitch přikývl. Cítil k Reynoldsovi náklonnost; jeho staré předsudky byly pro tuto chvíli zapomenuty.

„Pak mi ho dovolte vyprávět. Bylo mi čtyřiadvacet, pocházel jsem z velmi dobré rodiny. Měl jsem v kapse trochu peněz a hodně sebevědomí. Nebezpečná kombinace. Matka s otcem si představovali mou kariéru v oblasti práva, vždyť Edinburgh je město právníků. Ale víte, všechny ty knihy..." potřásl hlavou. „To nebylo pro mě. Chtěl jsem dělat něco záživnějšího. Proč bych měl trčet s nosem ponořeným do starých zaprášených svazků, když jsem se mohl vydat na moře nebo se přihlásit do války v nějaké exotické zemi? A tak přesně tohle jsem udělal. Vydal jsem se pěšky do Leithu s hlavou plnou Roberta Louise Stevensona a snů o nalodění na palubu nějakého parníku plujícího do Orientu."

„Na tom není nic špatného," utrousil Veitch. „Lepší než trouchnivět doma."

„Přesně! Ale pak se mi stala ta nejpodivnější věc. Když jsem mířil k Leithu se zapadajícím sluncem před očima, uviděl jsem vidinu takové krásy, že dokázala zastavit mé kroky. Ne, nebyla to žádná filmová divá. Ale pro mě byla krásná.“ Veitch přikývl. „Dodnes nevím, proč jsem to udělal. Možná proto, že jsem překypoval radostí, jakou poznáte jenom tehdy, když se pustíte do něčeho nového, nebo to bylo kvalitou světla, vůní ve větru, případně to všechno dohromady v neopakovatelně harmonické konjunkci. Ale ten okamžik byl tak výjimečný, že mi až zpívala kůže.“

Dlouho hladil složitě vyřezávanou rukojeť hole, očividně tak pohroužený do vlastních myšlenek, že nevnímal nic kolem sebe. Ale když znovu promluvil, jeho hlas byl prostoupen štěstím. Veitche blažilo ho jenom slyšet. „Jmenovala se Maureen. Měla rudé vlasy spadající v bohatých kadeřích a pleť tak světlou, že její oči vypadaly tmavé jako studny. Mířila do města po druhé straně silnice. Co jsem udělal? No, odhodil jsem své plány a rozběhl se přes cestu si s ní promluvit.“

„Jste starý romantik, Gordone.“

„To nepochybně,“ zasmál se. „Myslel jsem, že budu pokračovat ve své cestě o trochu později tentýž den nebo další nebo třeba příští týden. Ale jak jsme šli a mluvili, jak se smála a jak jsme se poznávali pohledy a jemnými doteky a zjišťovali, že jsme ze stejného těsta, uvědomil jsem si, že už z Leithu nikam neodpluji. Vzdát se v jednom okamžiku všech snů opravdu vyžaduje někoho velmi, velmi výjimečného. Ale ona taková byla. Láska na první pohled, jak říkají básníci. Věříte tomu?“

Veitch se podíval oknem k temné obloze. „Nejsem si jistý, Gordone. Myslím, že bych rád, ale tohle není ta věc, o jakých v Greenwichi příliš často přemýšlíte, jestli víte, jak to myslím?“

„Myslím, že k sobě nejste dost upřímný,“ odpověděl Reynolds s vědoucím úsměvem. „Maureen a já jsme se brzy stali nerozluční. Navenek jsme měli velmi málo společného. Pocházela ze slušné, poctivé rodiny, ale měli málo peněz a ještě méně majetku. Musela ve třinácti odejít ze školy a pomáhat rodině vydělávat. Ale na takových věcech přece nezáleží, že?“

„Asi ne.“

Přitiskl si pěst na srdce. „To tady vznikají skutečná pouta.“ Pak se dotkl spánku. „Ne tady. Ale existoval jeden rozdíl, který jsme nedokázali překonat ani my.“ Odmlčel se. Svaly kolem úst se mu napjaly starým hněvem. „Já jsem byl protestant a Maureen katolička, víte? Vidím, že pro vás to nic neznamená, a to je dobře. Jste moderní muž - nezatížený

staletími hlouposti. Všichni si myslí, že tento typ předsudku je problém Irů, přitom vždycky byl i tady ve Skotsku a je tu do dnešních dnů. Zmínil jste se, že jste slyšel příběhy o Mary King's Close, ulici, kterou zazdili a nechali v ní zemřít lidi nakažené morem.“

Veitch sebou při takové náhodě cukl a přikývl.

„Lidé z Mary King's Close byli katolíci. Démonizovaní, označovaní za méně než lidské bytosti. Matky v té době strašily děti tím, že když budou zlobit, přijdou si pro ně ti hrozní lidé z Mary King's Close. Došlo by k té hrůze, která je postihla, kdyby byli protestanty v nejprotestantštějším městě ze všech měst? Myslím, že ne.“

„Ale stejně mohli trpět protestanti v katolickém městě.“

„To jistě a já jsem mnohokrát proklel příslušníky obou vyznání.“

Veitch se pokusil číst v jeho tváři. Těsně pod povrchem viděl šrámy dávných emocí. Ale muž se dál usmíval a v očích mu jiskřilo. „Co se s ní stalo?“ zeptal se Veitch.

„Ach, už vidíte, kam můj příběh směřuje. Udržovali jsme náš románek v tajnosti před mou rodinou a přáteli tak dlouho, jak to šlo, ale ve městě tolika zvědavých a nenávistných pomluv jako Edinburgh to nemohlo vydržet věčně. Říct, že to byl skandál, je slabý výraz. V širším smyslu se o podobné věci nikdo nestaral a to vypovídá ve prospěch obecné populace. Lidé v Edinburghu jsou dobří lidé. Jenže v mém konkrétním kruhu...“ Vzdychl.

„Rodina vám připravila tvrdé chvilky,“ poznamenal chápavě Veitch.

„Můj otec soptil vzteky. Matka na několik dní ulehla do postele. Zbytek rodiny se ke mně choval, jako bych onemocněl vážnou psychickou nemocí. Mí nejbližší přátelé pocházející ze stejné společenské vrstvy měli jedovaté poznámky, ale většinou je směrovali proti Maureen s tím, že mě podle všeho musela svést.“

„A nastaly problémy.“ Veitch se dlouze napil piva, snažil se natáhnout čas, protože věděl, co bude následovat.

Reynoldsova tvář se zkřivila, ale hned nato se opět usmála; v tom kratičkém okamžiku Veitch uviděl něco, nad čím překvapeně zamrkal. „Byla prolita krev. Našli ji na kraji parku Holyrood s rozbitou hlavou. Byla znásilněná, několikrát, tvrdili, nejenom zavražděná, ale i ponížená. Dostala lekci tím starým dobrým způsobem.“ Jeho slova byla hořká, ale zněla jemně a klidně jako vždycky.

„Dobrý bože!“ Veitch se musel znovu napít. Zmocnil se ho pocit straš-

livé nespravedlnosti spáchané na muži, o němž si byl za tu krátkou dobu, co ho znal, jistý, že je lepší než většina ostatních. V těle se mu vzedmula vlna hněvu, touhy vyrazit a pomstít se tím nehroznějším možným způsobem, pomoci mu zapomenout na zločin, který se stal před desítkami let. „Kdo to sakra udělal?“

„No, nikoho nechytili. Pochopitelně. Zákon vždycky chrání bohaté a zámožné. Ve městě došlo k nějakým protestům, ale ty utichly, když se vynořil další skandál, jak to s podobnými věcmi bývá. Kdo to udělal?“ Zamyšleně zvedl obočí. „Jeden z mých přátel, několik z mých přátel, všichni přátelé, moje rodina. Myslím, že to jsou hlavní podezřelí. Nebudeme-li trvat na podrobnostech, byli vinni všichni.“

„Nepokoušel jste se to zjistit? Nesnažil jste se je dopadnout?“ Veitch cítil, jak mu do tváře stoupá horko.

Reynolds odmítavě zavrtěl hlavou. „Samozřejmě že ne. Nezáleželo na tom. Na ničem nezáleželo. Maureen byla mrtvá. Můj život skončil.“

Strohost jeho slov Veitche popudila.

„Víte, miloval jsem ji. Miloval jsem ji tak, jak nabízejí všechna klišé - víc než samotný život, víc než sebe. Odevzdali jsme se jeden druhému tak, jak současní lidé považují za nemožné. V noci před její smrtí jsme strávili šest hodin mluvením o našem životě, o tom, co znamenáme jeden pro druhého, o momentální situaci a sladké budoucnosti. Byla jedinou osobou na celém světě, na níž mi záleželo. A o několik hodin později jsem byl osamělejší, než kdokoliv může být.“

Nastalo dlouhé ticho, které Veitch nedokázal zaplnit. Když se po chvíli emoce mezi nimi staly také nesnesitelnými, řekl tichým hlasem: „Jak jste dokázal pokračovat, příteli? Nevím, co bych udělal já... Hrome...“ Došla mu slova.

„Coby, žil jsem dál. Tak, jak by si to přála Maureen. Ale stal jsem se jiným člověkem, jak jistě tušíte. Vystudoval jsem práva, což udělalo radost mé rodině. Nikdy jsem se neoženil, což bylo lepší, než se obávali, ale ne to, v co doufali. Nikdy jsem už nepolíbil jinou ženu. Nikdy jsem nevdechl parfém z vlasů jiné ženy. Nikdy jsem se nedotkl ženské pleti.“

Veitchovi narostl knedlík v krku. Pomyslel si, že by měl odejít na toaletu, dřív než se ztrapní.

Ale Reynolds dodal: „Pojďte do mého pokoje na poslední drink. Mám tam láhev whisky, která je božská. V těchto dnech uléhám dost brzy. Cítím se osaměle, když padne noc.“

Procházeli pomalu ztichlým prázdným hotelem, obtěžkáni tíživými myšlenkami. „Jste lepší člověk než já," poznamenal Veitch, když došli k výtahu.

„Ne," ujistil ho Reynolds. „Prožil jsem život bez naděje a tudíž jsem ho promrhal. Podle toho, co jste řekl, soudím, že vy máte naději, nebo alespoň potenciál pro naději. A možná vám mohu pomoct." Vešli do výtahu a on stiskl tlačítko svého patra. „Prožil jsem život, aniž bych měl v co věřit," pokračoval. „Jak jsem mohl v něco věřit? Rodina? Přátelé? Víra? Jaký druh boha by dovolil, aby se něco takového stalo? Jaký druh boha uctívali lidé mně nejbližší?"

Tlustý koberec tlumil jejich kroky. Chodba byla příjemně osvětlená.

„V zásuvce mého nočního stolku je zbraň." Nějak to nenavazovalo na předchozí hovor a Veitch okamžitě zpozorněl. Reynolds někam mířil. „Je to starý revolver. Rodinné dědictví." Zasmál se. „Docela příhodné."

Veitch se na něho podíval, ale Reynolds upíral pohled před sebe. „Vymyslel jsem plán, uspořádal myšlenky a před několika dny jsem se chtěl zabít." Jeho smích zněl, jako by se bavil o přípravě pikniku. „Měl jsem dost únavných dní. Prázdnoty myšlenek. Chladu života. Připadalo mi to jako vhodný čas k definitivní tečce. Úhledně sbaleno. Konec mého příběhu."

„Tak proč jste to neudělal?"

Reynolds se na něho překvapeně podíval. „Páni, vy jste otevřený člověk. To se mi líbí. V mé rodině něco takového neexistovalo. Proč jsem se nezabil?" přemýšlel nahlas, jako by to sám nevěděl. „Kvůli svému poslednímu rozhovoru s Maureen, proto."

Reynolds odemkl dveře a vešli do jeho apartmá. Bylo prostorné a dobře zařízené, ale stále to byl jenom hotelový pokoj; nikde ani náznak čehokoliv osobního, i když tady byl doma už tak dlouho. Vypovídalo to o prázdnotě jeho života.

„Hezké místo," poznamenal neklidně Veitch.

Reynolds nalil dvě velké sklenice dvacet let staré whisky a podal jednu Veitchovi. „Je to místo, kde odpočívám."

Veitch se opřel o kraj psacího stolu. „Takže řeknete mi to konečně, nebo mě budete dál trápit?"

Reynolds se srdečně rozesmál. „Chtěl jsem, abyste slyšel můj příběh, než se dostanu k jádru věci. Příběhy jsou důležité. Poskytují rámec, abychom si nenechali uniknout životně důležitá poselství skrytá v jejich

srdcích.“ Otevřel zásuvku nočního stolku a vytáhl revolver. Hodil ho Veitchovi, aby si mohl starou zbraň prohlédnout.

„Páni, to je muzeální kousek. Tímhle byste si ustřelil nejen hlavu, ale i ruku.“

Reynolds se tiše zasmál. „Nikdy jsem nezapomněl na poslední rozhovor s Maureen.“ Posadil se do křesla na druhé straně stolu, zaklonil hlavu a zavřel oči. „Celé ty roky stále cítím vůni jejích vlasů a dotek její ruky v mojí. A pamatuji si každé její slovo. Většina z nich působí v kontextu našich životů nechutně lepkavě, ale pro nás měla význam. Je tu však jedna věc...“ Na chvíli se odmlčel a Veitch si pomyslel, že usnul, ale pak se jeho hlas ozval s obnovenou silou. „K diskusi zůstala jediná věc, co by se stalo, kdyby jeden z nás zemřel. Uvědomovali jsme si svou situaci a to, že se může stát cokoliv. Uzavřeli jsme pakt, že ten, kdo odejde první, pošle zpět znamení tomu druhému, že láska přežila, že existuje naděje za nadějí, šance, že nakonec se opět setkáme. Láska překračuje hranice, tak jsme to cítili. Víte, naše city byly velmi silné. Tak silné. Zřejmě si myslíte, že jsme byli hrozní pitomci.“

„Ne—“ začal Veitch protestovat, ale Reynolds ho umlčel gestem ruky. „Po její smrti jsem čekal každý den na toto znamení. Míjely týdny, měsíce. Samozřejmě že se nic nestalo. Dva zamilovaní lidé si stvořili fantastický svět, kde se může stát cokoliv, který nemá nic společného s realitou. Ve skutečnosti naděje neexistuje. Láska nepřekračuje hranice.“

Veitch hleděl do zlaté hlubiny svého nápoje a jeho nálada prudce klesala. Nakonec si uvědomil, že Reynolds ho pozoruje. Když zvedl oči, zjistil, že starý muž září štěstím.

„A pak jsem se jednoho dne probudil z odpoledního zdřímnutí a našel jsem na polštáři nepatrnou prohlubeň.“ Sáhl si do kapsy a zvedl něco ve stávajícím osvětlení neviditelného. „Co je to?“ přimhouřil Veitch oči.

Reynolds mu pokynul, ať přistoupí blíž. Mezi prsty držel dlouhou kadeř rusých vlasů. Zvedl si ji opatrně k nosu, zavřel oči a nadechl se. „Tak tady jsem, po tolika letech.“ Když oči otevřel, byly plné slz. „Její vůně byla na polštáři a dnes ráno znovu.“

„Jste si jistý—?“ začal Veitch, ale viděl odpověď na Reynoldsově tváři.

Reynolds sledoval jednu slzu špičkou prstu. „Promarnil jsem život vírou v nic, když přitom bylo v co věřit. Promarnil jsem život, když jsem neměl naději v srdci. Neudělejte stejnou chybu, můj chlapče. Nečekejte, až budete příliš starý a scvrklý, abyste dokázal ocenit, co život nabízí, a nečekejte, až

budete téměř na smrtelné posteli, než získáte nějaký druh spásy. Rozhodně existuje větší obraz. Možná nemáme tušení, co to je. Možná to neodpovídá našim dřívějším úsudkům. Ale věžte, že existují změny ve způsobu pohledu na svět, ve způsobu, jak se chováme jeden k druhému, ve způsobu, jak čelíme těžkostem. To mění všechno.“ Usmál se a po tváři mu stékala další slza.

Veitch se rychle napil whisky, protože v hrdle mu rostl nový kámen.

„V několika posledních týdnech se nic nezměnilo, opravdu, kromě způsobu vidění světa. Starý způsob je zase nový. Tak dlouho jsme na něj zapomínali, zvykli si na novou realitu, která vypadala lepší, ale přitom byla mnohem, mnohem horší,“ říkal Reynolds tiše. „Možná je hodně problémů, které v poslední době postihly svět. Ale všechno je definováno opakem a se strachem a hrůzou přichází naděje a zázrak. Tyto časy nejsou tak zlé, chlapče. Je tu spousta nádherných věcí. A možná přes veškeré utrpení bude tento nový svět lepší než ten dřívější: spousta přístrojů, které nám tolik usnadňují život, ale žádný zázrak, žádná magie. A to je to, co lidstvo potřebuje, můj chlapče. Naději, víru, tajemství a pocit něčeho většího. Tohle potřebujeme. Ne analýzy DNA, rychlejší auta, výkonnější počítače, další nevratné obaly, víc vědeckých objevů. Potřebujeme tohle.“

„Přemýšlel jsem,“ řekl Veitch; pokoušel se nalézt vhodná slova. „Možná to všechno není tak špatné, jak se to jeví. Víte, myslím, že v mém případě je to spíš změna k lepšímu.“

„Pak jděte za svým velkým cílem se silným srdcem,“ řekl Reynolds, „ale ve jménu nás všech se nepokoušejte dělat věci stejným způsobem jako předtím.“

Veitch pomalu dopil whisky. Myslel na Ruth a na hrůzy, kterým musí čelit. „Věřit v něco,“ řekl tiše téměř jenom k sobě. „To je vše, co potřebujeme.“

KAPITOLA SEDMÁ

Dobrý syn

Ve svém nejnevyzpytatelnějším, nejtemnějším, nejprubířštějším čase se Ruth nořila do hlubin svého charakteru pro rezervy, o jejichž existenci vůbec netušila. Každá hodina, kdy byla lapená v minutovém světě zahrnujícím pouze klaustrofobickou stísněnost její cely, stále přítomnou tmu, chlad pronikající do morku kostí a odporné pachy příležitostně prosakující pode dveřmi, pro ni byla mučením. Věděla, že část její nezdolnosti pochází ze schopnosti pohlížet na nesnesitelnou bolest jako na kuklu motýla. V nitru si ukládala tolik rad od svého neviditelného společníka, kolik mohla, a když se opět vynoří, bude moudřejší, sebejistější, silnější; už vůbec ne ta slabošská Ruth Gallagherová, která žila svůj život podle přání jiných. Až se vynoří.

Postupně otupěla vůči pravidelnému utrpení způsobovanému Fomoriany. Na těle teď měla množství ran vytvářejících fresku, které se už nikdy nezbaví. Pahýl chybějícího prstu stále bolel a občas měla pocit, že prst je tam pořád. Ale tato rutina byla téměř uklidňující: tlumené zvuky tvorů blížících se k jejím dveřím, šílené výkřiky a mručení nabývající na síle, nevolnost, když se dveře otevřely a odhalily skoro nesnesitelnou podobu některého Fomoriana. A pak dlouhé vlečení do místnosti, kde měli mučicí nástroje, kde v jednom rohu hořel oheň a vzduch tu byl hustý a odporný. Tentokrát tomu bylo jinak. Jakmile se dveře otevřely, první, co uviděla, byla krásná zkažená tvář hybridního fomorianského kněze Calatína s opovržlivým a krutým výrazem. Ve špinavé bílé košili a kožených kalhotách, s mastnými dlouhými vlasy zamořenými parazity, byl parodií jemného aristokrata.

„*Serit urkolim*," řekl břišním dialektem, když kývl hlavou směrem k ní. „Myslel jsem, že už tě neuvidím. Projevila ses jako drobná nepříjemnost, dokud jsi na celé čáře neselhala a nedokázala jsi, jak jsi ubohá.

Urážka pravé esence ducha Pendragonu. Ach, jak tvůj svět musí trpět, sténat a proklínat tvé jméno do studené prázdnoty. V té nejdůležitější hodině jsi předvedla, že jsi stejně bezvýznamná jako ostatní tvého druhu - takže jsme na tebe už nepotřebovali mrhat časem.

Ale pak ses objevila tady, přímo u našich dveří, v rozhodujícím okamžiku našich plánů.“ Chvíli si kousal nehet a pak se zachichotal. „Napadlo mě něco skutečně ironického. Uštědřit ránu křehkému řádu přírody! Vyvrhnout odpornost! Abychom dali najevo, jak pohrdáme veškerou existencí!“

„Hlavně už to zkraťˇ,“ odsekla Ruth.

+ + + + +

Tentokrát ji dovlekli do jiné místnosti. Žádné ohniště, ani mučící nástroje; na fomorianské poměry to tam vypadalo skoro vznešeně. Hrubé dřevo a kámen, tapiserie na zdech zobrazující scény, které se Ruth nedokázala přinutit zkoumat, a v samotném středu zvláštně vyřezávaná lavice jakoby z lesklého obsidiánu. Plápolající pochodně osvětlovaly místnost chorobně načervenalou září.

Ruth byla tak zesláblá, že se stěží udržela na nohou. Fomoriané ji přivázali k lavici tvrdými koženými popruhy, které se jí zařezávaly do masa. Hlava se jí tak točila slabostí, že vůbec nechápala, co se děje. Místo toho se soustředila na maličkou radost pramenící z vědomí, že se toho dne nejspíš vyhne mučení.

Uslzenýma očima pozorovala Calatína, jak přechází po místnosti, náhle napjatý a vážný. Prohlédl si lavici, zkontroloval popruhy a pak jemně přejel dlouhým tenkým prstem po její tváři a krutě se usmál. „Prokázala jsi, že jsi připravená.“

Ustoupil stranou a pokynul někam dozadu do místnosti. Z šera se vynořili dva Fomoriané. Přinášeli ozdobně vyřezávanou dřevěnou skříňku, kterou umístili někam k jejím nohám. Silnými kamennými zdmi slyšela hluboký pomalý rytmus rituálního bubnování. Po každém zadunění následovalo chmurné zazvonění vzdáleného zvonu, který už slyšela i předtím; na nepřetržitém zvuku bylo něco nesmírně děsivého.

„Co chcete dělat?“ zachroptěla.

Calatín se jenom usmál. Pokynul dalšímu Fomorianovi, který otevřel skříňku. Za okamžik zvedl purpurový sametový polštářek, na kterém ležela obrovská černá perla velká jako koule z dětských kuželek. Když ji Ruth uviděla, zaplavila ji iracionální vlna hrůzy. Neschopná ovládat své pocity, pokusila se posunout na lavici dozadu, pryč od té věci, ale popruhy ji držely pevně.

Dva Fomoriané se k ní postavili po stranách a rychleji přidrželi hlavu. „Ne,“ zalapala po dechu.

Jeden z jejích věznitelů jí vrazil mezi rty a zuby nějaký kovový nástroj a násilím ji přinutil otevřít ústa tak prudce, až jí svaly v čelistech projela prudká bolest.

Další z Fomorianů zvedl téměř něžně perlu a přiblížil ji k ní.

Ruth náhle blesklo hlavou, co má Calatín v úmyslu. V panice vytřeštila oči, ale nemohla se pohnout, a dokonce nemohla ani křičet; z hrdla se jí vydralo jen zoufalé, ostré kvílení.

„Jestli neprojde dovnitř, zlomte jí čelist,“ přikázal stroze Calatín.

Ruth se s hrůzou dívala, jak se k ní perla blíží. Byla tak velká, že ji musela okamžitě zadusit. Zmítala sebou ze strany na stranu, ale Fomoriané ji drželi pevně.

A pak byla perla tak blízko, že neviděla nic jiného; tma zahalila všechny její smysly. Její rty se jí dotkly, byla studená jako led, ale neměla žádnou chuť. Vtiskli jí perlu tvrdě do úst, až jí zaskřípala o zuby. Její tlumené lapání po dechu ještě víc ztěžklo. Panika překryla jakoukoliv racionální myšlenku. Zůstal jen neustále se zvyšující tlak, bolest ze stále víc se rozšiřujících úst, pomyšlení, že se tam ta věc nikdy nevejde, hrůza z toho, že ano.

A pak měla perlu v ústech, a právě když čekala, že tím to skončí, Fomoriané zvýšili tlak a začali perlu vtlačovat hlouběji do jejího hrdla. Dusila se, její plíce protestovaly proti nedostatku kyslíku a oni pořád tlačili, bušili, naléhali.

A pak se stala podivná věc. Přes nesnesitelnou úzkost ucítila hluboko v krku něco zvláštního; zpočátku to bylo jako bavlna a potom jako by se její hrdlo rozdělilo na jednotlivá hedvábná vlákna.

A pak černá perla začala sama klouzat dolů.

Poslední, co Ruth cítila, byl obrovský tlak a strašlivý chlad v krku. A poslední, co viděla, byla Calatínova vítězoslavně se šklebící tvář.

+ + + + +

Shavi s Laurou se probudili při prvním rozbřesku, vzájemně propletení jako zoufalí milenci bojící se čelit světu. Beze slov vylezli ven do bílé mlhy a husté zeleně. Ráno bylo vzdor blížícímu se létu chladné a nad vším viselo přízračné ticho ještě zdůrazněné občasným smutným výkřikem

nějakého ptáka a pravidelným odkapáváním vlhkosti z listů. Hlodavá atmosféra utrpení a osamělosti se ani trochu nerozptýlila.

Mlčky, za dutého burácení říčky, tak zneklidňujícího, že už ho ani nevnímali, snědli snídani složenou z fazolí a chleba. Laura se úkradkem dívala na Shaviho. Byl stále bledý a vyčerpaný, ale kdykoliv zjistil, že se na něho dívá, rychle se usmál; ale i tak na něm viděla tíhu noci a toho, za čím se rozběhl.

Po snídani v tiché hře o čas umyli nádobí v řece a puntičkářsky sbalili stan. Nakonec ale neměli jinou možnost než vyrazit na stezku zpátky údolím a vzhůru k mostu.

O deset minut později stáli u plotu a pokoušeli se rozeznat obrysy kaple, ale ta se skrývala za stromy a vysokými zdmi, přesně tak, jak současný správce zamýšlel. Mlha kolem nich byla ještě hustší, takže nebylo možné dohlédnout dál než za malé parkoviště u vstupu pro návštěvníky. Současně zvláštním způsobem zkreslovala zvuky do takové míry, že ve chvíli, kdy měli pocit, že se někdo blíží, čistě podle zvuku - ať to bylo cokoliv - zmaterializovalo se to o celé metry dál. Čekali a naslouchali, ale po chvíli se museli smířit, že nablízku není nikdo jiný.

„Asi bychom měli přelézt zeď," navrhla opatrně Laura.

Shavi přikývl a zamyšleně si zamnul bradu.

„Ale co potom? Kdy se začneme rozhlížet po—" ohlédla se neklidně přes rameno, jako by cítila, že tam někdo stojí „—tom, co hledáme?"

„Kaple je popisována jako arkanum, kniha napsaná v kameni. Řezby pokrývající stavbu tvoří kód, který je třeba rozluštit. Může nabídnout duchovní vedení nebo pohádky..."

„Nebo také podrobnou prohlídku vězeňské kobky." Laura se objala pažemi. „Tak dobře. Nechci, abys mě špatně pochopil - jsi mazaný jako liška, Shavi. Ale jestli se lidé pokoušeli rozšifrovat to tajné sdělení celá staletí, z čeho soudíš, že tam jen tak vejdeš a za pár minut to rozlouskneš?"

Shavi jí s úsměvem pohrozil prstem. „Netvrdil jsem, že to rozlousknu za pár minut. Ale máme dvě věci, které hledači před námi neměli."

„Ano? A které?"

„Za prvé víme, co hledáme." Zaťukal si prstem z boku na nos. „A za druhé mám intuici."

„Myslíš svou šamanskou intuici. Budeš zase dělat takové ty legrační věci?"

Se záhadným úsměvem se zadíval směrem k neviditelné kapli. „Hodlám

tu stavbu přimět, aby ke mně promluvila.“

„Tak ji ode mě pozdravuj.“ Otočila se a popošla ke zdi. Shavi slyšel, že si něco mumlá, ale očividně schválně tak nahlas, aby tomu rozuměl: „Ty cvoku.“

Pomohla mu vylézt na zeď a on ji pak vytáhl za sebou. Společně seskočili na druhou stranu. Kaple stála jen několik metrů od nich přes mokrou trávu. Byla to chmurná gotická budova jako navržená pro nějaký expresionistický film z třicátých let; vypadala opravdu impozantně i přes ošklivou stříbrnou výztuž, která ji držela pohromadě. Tísnivá aura, která z ní vyzařovala, v nich vzbuzovala pocit malosti a skoro fyzicky je nutila sklonit hlavy. Laura usoudila, že působí výhružně a děsivě zároveň.

„Vzpomínáš si na ten pocit napětí, co se nás všech zmocňuje na všech posvátných místech, bez ohledu na druh náboženství? Tady to necítím.“ Uhodla, že Shavi je na tom stejně.

Pomalu se blížili ke kapli, jako by jen spala a každou chvíli se mohla vzbudit a kousnout je. Přes narůstající úzkost nemohl Shavi neobdivovat její důmyslnou architekturu. Tři boky kaple lemovaly řady spirálovitých sloupů jako hlídky nebo rakety čekající na spuštění: že by poslední obrana proti nelítostné vyšší moci? Směrem k západnímu konci oddělovala baptisterium od zbytku kaple vysoká zeď. Vypadala naprosto nemístně, jako štít k odpuzení útočníků od západu; z její konstrukce Shavi soudil, že shora má každý konec zdi tvar kříže.

„Trochu přehnané, ne?“ utrousila Laura. „Vím, že tyhle staré hromady kamení byly postaveny k větší slávě boží a tak dále, ale tohle je ještě přeplácanější než katedrála v Yorku. A přitom je to maličká kaple uprostřed ničeho.“

„Tohle je něco zvláštního,“ odpověděl Shavi nepřítomně. „Samotná její architektura je poselství nebo spíš mnoho různých poselství. Všechno tu bylo včleněno z určitého důvodu, každý kámen, každá sebenepatrnější řezba.“

„A už k tobě promlouvá? Protože já bych odsud ráda vypadla co nejdřív.“

„Co tady děláte?“ vylekal je náhle přísný hlas. Otočili se a uviděli muže, který stál poblíž vstupu do centra pro návštěvníky. Bylo mu kolem šedesáti a měl bledou vrásčitou tvář a řídnoucí bílé vlasy. Pod nevzhlednou větrovkou bylo vidět kněžský kolárek.

„Sakra. Byli jsme odhaleni,“ sykla Laura k Shavimu. „Raději mluv ty.

Mě by pravděpodobně považoval za vtělení satana.“

Shavi s úsměvem přistoupil k muži a nabídl mu ruku. Duchovní si ho podezíravě prohlížel. „Omlouváme se, že jsme sem tak vnikli, ale jde tu o čas,“ oznámil Shavi.

„Kaple se otevírá až v deset hodin,“ odpověděl kněz s mírným horalským přízvukem. „Musím vás požádat, abyste do té doby počkali venku. Vlastně můžete mluvit o štěstí, že jsem rovnou nezavolal policii.“

„Nejsme turisté,“ pokračoval Shavi. „Máme životně důležité poslání—“

„Chodí nám sem spousta podivných týpků,“ skočil mu do řeči duchovní, „a všichni vykládají o takovém či onakém poslání. Legendy, které obklopují toto místo, přitahují všelijaká individua a bohužel většina z nich jsou obyčejní blázni.“ Přes svá příkrá slova si prohlížel Shaviho o něco zamyšleněji; nepokusil se je vytlačit pryč, jako by čekal, co mu Shavi odpoví.

„Rádi bychom mluvili s Hlídačem.“ Laura předpokládala, že Shavi vystřelil naslepo, ale zdálo se, že se to neminulo účinkem.

„Co víte o Hlídačích?“

„Vím, že jsou tajnými strážci míst, jako je tohle. Jednoho z nich jsme potkali v Glastonbury. Pomohl nám v našem poslání.“ Shavi se odmlčel. „Jste Hlídač?“

„Možná. A co hledáte?“

„Všiml jste si změn, které v poslední době postihly svět?“ Duchovní přikývl. „Vaše tradice hovoří o pěti lidech, kteří budou bojovat o záchranu lidstva. Alespoň tak nám to řekl Hlídač v Glastonbury. My jsme dva z té pětice.“

Duchovní krátce zalétl pohledem k Lauře. „Nevypadáte na to.“

Shavi zvedl ruku, aby umlčel Lauru, než vychrlí proud žluči. „Přesto jsme Bratři a sestry draků a přišli jsme sem v době nesmírného ohrožení.“

„Bratři a sestry draků?“ Duchovní se nevěřícně usmál, ačkoliv bylo zjevné, že jím to označení v nitru otřáslo. Shavi strávil dalších deset minut přesvědčováním Hlídače o jejich důvěryhodnosti, dokud se jeho shovívavý výraz postupně nezměnil ve zmatený a pak znepokojený. „Možná jste opravdu tím, co tvrdíte,“ připustil nakonec. „Takže co vás přivedlo sem do Rosslynu?“

„Víte, proč je tady?“ Shavi se otočil k budově. „Víte, co skrývá?“

„Něco z toho ano. Příběhy, tradice. Někdy je těžké vydobýt z mýtů pravdu. A každé vyprávění má jiný význam, záleží na tom, ze kterých úst

vychází.“ Kněz přistoupil ke Shavimu a zblízka mu pohlédl do očí. „Víte,“ začal vážně, „věřím, že můžete být tím, za co se vydáváte.“ Najednou vypadal silně rozrušeně. „Potom je opravdu důležitý čas. Byl jsem nedbalý. Mám-li být upřímný, nikdy jsem neočekával, že se to přihodí za mého života.“ Upřeně Shaviho pozoroval. „Nikdy jsem nečekal, že se to vůbec stane,“ opravil se. „Až dosáhnete mého stáří a nenajdete nic, co by potvrzovalo to, co vás učili, začnete ztrácet...“ Rezignovaně mávl rukou. „Ale jak byste mohli vědět o tradicích Hlídačů, kdyby to, co mě učili, nemělo svoje opodstatnění?“

Náhlé a naprosto nečekané odhalení mu zjevně působilo psychologické a filozofické potíže. Shavi rozpoznal jeho narůstající úzkost a zvedl ruku, aby znovu usměrnil tok jeho myšlenek. „Jmenuji se Shavi. To je moje společnice Laura. Ocenili bychom vaši pomoc.“

Tentokrát duchovní jeho ruku přijal. „Seaton Marshall. Samozřejmě že vám pomohu. Ale co vám může Rosslyn nabídnout?“

„V Edinburghu nastaly problémy. Děláme, co můžeme, ale nejsme dost silní. Dozvěděli jsme se, že tady je síla, která nám může pomoct, pokud ji lokalizujeme.“

„Síla?“ Marshall se zatvářil překvapeně. „Opravdu? No, vždycky jsem se divil... Víte, procházím to tady každý den už třicet let, co jsem převzal zodpovědnost Hlídače, a ani jednou jsem tady nepotkal živou duši. Docela mne překvapilo, když jsem vás uviděl.“ Zjevně byl přemožen vzrušujícím prolomením rutiny. „Takže ty příběhy jsou pravdivé? To je obdivuhodné, opravdu. Pojďte.“ Uchopil Shaviho za paži a vedl ho k severním dveřím. „Ukážu vám nejpřekvapivější a nejúžasnější stavbu na celé boží zemi.“

+ + + + +

Interiér kaple osvětlovalo tlumené světlo zjevně instalované kvůli turistům; vlhký vzduch páchl kamenem a svíčkami. Vnitřní prostor byl poměrně malý, což zvyšovalo pocit klaustrofobie; šero pod střechou a v rozích viselo jako netopýři. Shavimu s Laurou chvíli trvalo, než se jejich oči přizpůsobily přítmí, ale pak je okamžitě zasáhl skutečný div tohoto místa. Všude, kam se podívali, byly složité řezby v kameni: šklebící se ďáblové, blaženě se usmívající andělé, Zelený muž vykukující z listí, sedmikrásky, lilie, růže a hvězdy, příliš mnoho věcí, než aby se daly postřehnout napoprvé. Zatímco si Shavi prohlížel obdivuhodné detaily,

začal vnímat alegorie a poselství zakódovaná v kameni. Knihy se ztrácejí, pergameny zežloutnou a popraskají, ale tady bylo něco, co může předávat poselství po staletí; a jaký důležitý význam muselo skrývat místo, na jehož stavbu a zachování byly vynaloženy tak obrovské náklady a úsilí?

S pocitem mrazem, které mohlo být vzrušením i znepokojením, si uvědomil, kolik řezeb vyjadřuje jejich vlastní zážitky. Zelený muž, který byl všude, shlížel dolů s hrozivou dobrodušností Cernunna, andělé a ďáblové se podezřele podobali Tuatha Dé Danannům a Fomorianům. Zastavil se a zhluboka se nadechl. Tam u paty sloupu bylo zobrazení nesmírné síly: drak, tak nemístný v křesťanském chrámu, a přesto se nacházející v samém srdci tak významné stavby, jako by modrý oheň spolu s draky, kteří ho reprezentují, byl u kořene všeho. „Obdivuhodné," zašeptal. Bylo tady všechno. Příběhy a legendy, učení a varování. Bylo to formálně křesťanské místo, ale hovořilo o věcech, které byly mocné dávno před příchodem Krista na zem. Co to znamenalo; pro ně, pro všechna náboženství, která od té doby vznikla?

„Zeptejte se mě na cokoliv," ozval se Marshall. „Znám historii tohoto místa i pozpátku. Přemítal jsem nad každou řezbou, až mě bolela hlava, a snažil jsem se pochopit, z jakého důvodu dal vlastně sir William St. Clair kapli postavit. Někdy mi připadá, že jsem to odhalil. Vidím v celém tom velkém plánu Boha, ale—"

„Ale v detailu je ďábel," poznamenala chladně Laura. Shaviho to překvapilo; tváří v tvář náboženské autoritě v lepším případě obvykle mlčela a v horším byla otevřeně nepřátelská.

Marshall rozpačitě zakašlal. „Nemyslel jsem to přímo takhle, ale ano, na určitých místech pociťuji značný odpor."

„Ani já jsem to takhle nemyslela," odpověděla Laura, ale její pozornost už upoutala znepokojující ikonografie.

„Proč se ji sir William rozhodl postavit?" zeptal se Shavi. „Musí o tom existovat nějaké záznamy."

„Mnoho z nich zmizelo v roce 1700; tehdy je odnesl nějaký duchovní, který chtěl sepsat historii rodu St. Clair," vysvětlil Marshall. „Což je další tajemství obklopující toto místo."

„Možná objevil něco, co ostatní chtěli, aby zůstalo skryto."

„Možná. Ale mohlo to být i to, že St. Clairové zůstali římskými katolíky, místo aby se připojili k reformaci. Náboženské neshody byly ve Skotsku vždycky velmi silné a v uplynulých staletích bylo mnoho katolíků

otevřeně pronásledováno. Možná utajil pravdu z obyčejné touhy zůstat v tak nepřátelské atmosféře v bezpečí.“ Jeho oči zářily jasně a inteligentně; zdálo se, že v naději, že něco z tajemství bude konečně odhaleno, úplně propadl chlapeckému nadšení. „Ale St. Clairové měli také úzké spojení se svobodnými zednáři, kteří svá tajemství úzkostlivě střežili. A někteří tvrdí, že i s templáři a rosekruciány. Povídá se, že skutečná historie světa je historií tajných společností. Pokud je to pravda, pak je celá historie soustředěna tady v Rosslynu.“

„Vezmete mě zpátky do hry, nebo míníte dál pokračovat tou cizí řečí?“ zeptala se Laura pichlavě. „V tom případě bych si šla najít nějaký idol k nakopnutí.“

„Ve středověku kolovalo mnoho historek o existenci *Iluminátů*,“ vysvětlil jí trpělivě Shavi. „Rosekruciánů, vysoce tajné společnosti, jejíž vůdci byli známi pouze nejužšímu kruhu adeptů a nejvyšším a nejlepším představitelům společnosti, která je chránila. Údajně byli velmi zkušenými alchymisty, bývalými členy rytířského řádu templářů.“ Laura unaveně vzdychla a rukou mu pokynula, ať pokračuje.

Ale byl to Marshall, kdo se toho ujal. „Templáři byli kněží bojující za křesťanství. Jejich posláním bylo chránit poutníky do Svaté země.

Experti na boj, ale také intelektuálové. Kromě ozbrojenců a rytířů mezi nimi byli zeměměřiči, navigátoři, lékaři a vzdělaní klerici. Ale církev se začala obávat jejich rostoucí moci a v roce 1307 se postavila proti nim. Obvinila je z účasti na rouhačských rituálech—“

„Tak to zní zajímavě.“ Laurin úsměv byl výzvou, kterou Marshall raději ignoroval.

„Trestem za pomoc templářům byla exkomunikace, což svědčí o tom, jak moc je církev chtěla vymýtit. Povídalo se, že velká skupina templářů uprchla do Skotska, kde se ukryli. Nedaleko odsud je vesnice Temple, která vděčí za své jméno právě jejich přítomnosti.“

„Ale bylo v tom mnohem víc než jen tohle, je to tak?“ poznamenal Shavi.

Marshall přikývl. „Templáři se údajně dozvěděli ve Svaté zemi nesmírně závažné tajemství, které děsilo církev, protože ohrožovalo víru v náboženství jako takové. Toto vědění prý přinesli právě sem do Rosslynu a ukryli ho někde v kapli.“ Odmlčel se. „Některé historky dokonce mluví o tom, že sem dopravili konzervovanou hlavu samotného Ježíše Krista.“

„No to je vážně nechutné!“ Laura zkřivila obličej.

„A templáři byli spojováni s rosekruciány, zednáři. A rodina St. Clairů měla blízko k zednářům," poukázal Shavi.

„To jsou všechno pověsti a nepodložené zprávy," namítl Marshall. „Spisovatelé vybudovali konstrukci důkazů tak, že pospojovali vzájemně nesouvisející a dílčí informace."

„Poučili jsme se, že v každé legendě se většinou skrývá zrnko pravdy, a stále platí, že tato kaple tají něco velmi důležitého. Cítím, že jsme přišli na správné místo," prohlásil Shavi.

„Mohu vám v tom nějak pomoct?" zeptal se vzrušeně Marshall.

„Ano, bodla by káva." Laura ukázala ke dveřím.

Marshall se na okamžik zamračil, ale pokud cítil její nepřátelství, potlačil to. Přikývl a zmizel.

„Neměla bys s lidmi jednat tak bezohledně," upozornil ji Shavi. „Nedává nám najevo žádné nepřátelství."

„Já to vidím tak, že každý, kdo se staví za církev, je pokrytecký parchant, což z něj činí nehájenou zvěř."

Poodešla od něj, protože už se na toto téma nechtěla bavit. Když ji dohnal, dívala se na vitrážová okna nad oltářem, zobrazující vzkříšení. Okno vlevo ukazovalo trojici žen, které přišly k Božímu hrobu; v pravém okně to byli dva sedící andělé, držící pergamen s textem: 'Není zde, neboť povstal.' Zachvěla se.

„To, co říkal o tajných společnostech, je pravda," poznamenala zamyšleně. „Nejenom o těch, které jsi jmenoval, ale také o Hlídačích, o tom cvokovi Dozorci kostí, všechny ty věci, co se odehrávají za scénou. Nic nemá logiku. Ve škole tě v dějepisu učí, jak to všechno bylo, a ty pak zjistíš, že kromě toho existuje celá hromada sraček, o které se zapomněli zmínit." Potřásla hlavou, protože její myšlenky běžely příliš rychle a chaoticky. „Teď se už nemůžeš spolehnout ani na vlastní oči. Každý vidí ty takzvané bohy nějak jinak, všechny ty magické tentononc, co jsme našli - jako by nic nebylo reálné. Čemu teď vlastně můžeš věřit?" Otočila se k němu. „Jak můžeš žít, když nemáš k ničemu důvěru? Když netušíš, co je skutečné, a co ne? Co je důležité, a co není?"

Pokrčil rameny. „Víra."

„V co?"

„Toť otázka, že?" Objal ji kolem ramen a ona se o něho krátce opřela, než se odtáhla.

Marshall se vrátil se dvěma hrnky horké kávy. „V návštěvnickém centru

je automat," oznámil. „Ale bohužel tam zrovna není ani trocha mléka."

Laura mu poděkovala možná trochu stroze, ale bez opravdové jedovatosti.

„Mohl byste nám ukázat nejzajímavější místa?" požádal ho Shavi.

„Samozřejmě." Vedl je k jižním dveřím a ukázal na vrchol jednoho sloupu. „Podívejte se na tohle. Lev a něco, co připomíná jednorožce. Lev je často spojován s rosekruciány. A jednorožec je symbol Krista. Přesto ti dva bojují. Co myslíte, že to znamená?"

„Já nevím," odpověděl zamyšleně Shavi.

„Vypadá to jako varování," poznamenala Laura. „Bojechtivost. Nic dobrého. Kristus bojující proti vzkříšení."

„To nedává smysl," namítl Marshall.

Vedl je dál do severní lodi, kde jim ukázal náhrobní kámen Williama St. Claira, na němž byly insignie templářů a obrys svatého grálu; Laura se podívala na Shaviho, ale ten nedával najevo, že by to bylo něco důležitého. Další dva draci; anděl se svitkem.

„Všude jsou zobrazeny otevřené knihy," vysvětloval Marshall. „Panuje jistý názor, že je to odkaz na Zjevení Janovo a Den posledního soudu. *Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy*."

„Takže tu máte problematickou narážku na vzkříšení a vytrvalé odkazy na apokalypsu."

„Křesťané té doby byli těmito tématy posedlí," opáčil Marshall.

Laura pohrdavě zafuněla. „To jsou pořád."

„A tamhle." Shavi ukázal na řezbu andělů odvalujících kámen z Kristova hrobu. A na sloup vpravo, kde tři postavy, z toho jedna bez hlavy, pozorovaly scénu ukřižování.

„Nikdo neví, koho ty tři postavy znázorňují," vysvětlil Marshall. „Tam je další výjev, který stále obdivuji." Ukázal na šestnáct figur tančících nahoru a dolů na žebrovaném oblouku; každou z nich doprovázel kostlivec. „Je to *danse macabre*, tanec smrti, zobrazující vládu smrti nad lidstvem."

„Čau, šťastný Honzo." Laura poodešla, přála si, aby byla s Churchem někde na pláži na kilometry daleko od všech ostatních. Náhle pocítila studenou vlnu a zamrazilo ji kolem páteře. Jako by její podvědomí vidělo něco, co si neuvědomovala, něco vzrušujícího, stimulujícího nebo důležitého. Rozhlédla se a nic neviděla. Potom pomalu zvedla hlavu a tam to

bylo; ale vůbec to nedokázala pochopit.

Shora na ni shlížel největší, nejkrásnější exemplář Zeleného muže, jakého v této kapli viděla. Z úst mu rašily větve jako kly a se spoustou listí se křížily nad jeho hlavou. Tvář se temně usmívala, zpod hustého obočí vyhlížely černé štěrbiny očí. Nedokázala posoudit, jestli se tváří zle, zlomyslně nebo výhružně.

Něco s těma očima, pomyslela si. Téměř jako by se dívaly přímo na ni a komunikovaly s ní.

„Víte, možná to není tak dobrý nápad," zavolala. Ale Shavi s Marshallem byli pohrouženi do zkoumání dvou neobvyklých sloupů. V jejím nitru se náhle rozdrnčely pochybnosti. Všechny řezby jako by naznačovaly něco zlého, nějaké varování, aby nerušili to, co je tady zapečetěno. Tím poselstvím je, že by to mohlo vyvolat apokalypsu, napadlo ji. Proč to Shavi s Marshallem nevidí? Jí to připadalo naprosto jasné. Ale možná je jenom hloupá. Oni oba jsou chytřejší než ona, vnímavější. Ohlédla se na tvář Zeleného muže a znovu se zachvěla.

+ + + + +

„Povězte mi o těch dvou sloupech," žádal Shavi, když se k nim přiblížila. Levý sloup byl vysoký a rovný, zdobený složitými výjevy stoupajícími v řadách od jeho základny. Ale ten vpravo se vyznačoval ještě složitějším a kultivovanějším vzorem. Místo aby výjevy stoupaly v rovných liniích, táhly se spirálovitě po obvodu sloupu jako ukázka mistrovské práce jeho zhotovitele.

Přesto Marshall oznámil přesný opak. „Ten vlevo se nazývá Sloup mistra a ten vpravo Sloup učedníka. Vypráví se o nich následující příběh: v nepřítomnosti mistra se učeň pustil do výzdoby pravého sloupu a projevil úžasný řemeslný um. Když se mistr vrátil, místo aby ho zručnost učně potěšila, propadl takové závisti, že v hněvu zabil učně jednou ranou svého kladiva. Samozřejmě že za tento čin tvrdě zaplatil."

„Obětován pro něco dobrého. Čin zrady zpečetěný krví," poznamenal Shavi. Pročísl si prsty dlouhé vlasy a snažil se z příběhu vyčíst další význam.

Ale Lauřinu pozornost upoutali draci a vinná réva kolem základu Sloupu učedníka, pojící ho se symboly vegetace a ducha země. To už v ní její pochybnosti vzbudily značný neklid.

„Tohle je místo, kde musíme hledat.“ Shavi ukázal na Sloup učedníka.

„Jste si jistý?“ opáčil Marshall. „Lidé přemítají nad významem tohoto místa po celá staletí. Neurazte se, ale vy jste dospěl k závěru velice rychle.“

„Možná. Jde o intuici. Ale tady je mé zdůvodnění: tento sloup vyčnívá z celku jedinečností své výzdoby - spirálovitý vzor, zatímco ostatní sloupy jsou zdobené lineárně. Dokonce se k němu váže legenda, což ho vyčleňuje jako něco vytvořeného za mimořádných okolností. A mýty a legendy jsou tajnou historií této země, jak neustále zdůrazňuje jeden můj přítel.“

„Tak co tedy navrhujete? Kopat pod ním?“ Marshall se tvářil znepokojeně, že by se měli dopustit znesvěcení a destrukce tak starobylé památky.

Shavi přikývl. Laura s Marshallem sebou trhli, každý z jiného důvodu.

„Ale ta podlaha je kamenná. Ten sloup... Bože! Mohla by spadnout celá střecha! Jako bychom v posledních letech už tak neměli dost problémů se statikou.“

„I tak. Naše potřeba je důležitější. Musíme najít způsob.“

„V tom směru nemám žádnou pravomoc,“ prohlásil Marshall. „Jsem tu přinejlepším trpěn. Někdo se vás určitě pokusí zastavit. Policie tady bude za pár minut.“

Laura se podívala na hodinky. „Kaple se otevírá až v deset. Ještě pořád máme několik hodin.“

Shavi se podíval za Sloup učedníka ke schodišti vedoucímu dolů do tmy. „Kam vedou ty schody?“

„Do sakristie. Ta je údajně ještě starší než kaple,“ odpověděl Marshall.

„Takže kaple byla postavena kolem ní,“ přemýšlel nahlas Shavi.

„Ta není tak důležitá. Chci říct, že v ní na rozdíl od tohoto místa není žádná výzdoba. Tvoří ji jenom hrubý obdélník z kamene dlouhý asi jedenáct metrů. Záznamy říkají, že jsou tam pohřbeni tři princové z Orknejí a devět baronů z Rosslynu.“

Shavi popošel ke schodišti a podíval se dolů. „Pohřbeni? Kde přesně?“

„No, to nikdo neví.“ Marshall mávl rukou, jako by to byl naprosto nepodstatný fakt nestojící za diskusi.

Shavi opřel tvář o studený kámen rámu dveří a v duchu poměřoval rozměry dolní místnosti ve vztahu k Sloupu učedníka. „To znamená, že by hrobka mohla být v zazděném prodloužení sakristie směrem dozadu.“ Pousmál se.

„To je možné.“

„Pak by se nacházela někde pod Sloupem učedníka.“

Marshall o tom chvilku přemýšlel a potom neochotně přikývl. „Možná máte pravdu. Tím by byl přístupnější zdola ze sakristie.“

„Kéž bych tu mohla být, až budete vysvětlovat tu velkou hromadu suti a díru ve zdi,“ prohlásila Laura jedovatě.

„Jsou tady potřebné nástroje. U hřbitova je kůlna s nářadím řemeslníků, kteří opravují budovu,“ oznámil Marshall. Vyklouzl ven a brzy se vrátil se dvěma krumpáči a lopatou.

Potom je opatrně vedl po nebezpečně sešlapaných schodech dolů do vlhké, prázdné sakristie. Shavi šel za ním a Laura se držela na konci s pocitem narůstajícího očekávání. „Jsi si tím jistý?“ zeptala se šeptem Shaviho, jakmile byl Marshall dál vpředu a nemohl ji slyšet.

„Nejsem si jistý ničím. Vím jen to, že nemáme jinou alternativu. Nemáme sílu čelit přímo Fomorianům a rozhodně nedokážeme zahnat Modrou stařenu.“

„Jo. Nejspíš máš pravdu. Jenom mám pocit, že to vypadá na scénář smažící pánev plus oheň.“

Shavi jí pohlédl do tváře. Lauru překvapilo, že ji bere vážně. „Chceš z toho vycouvat?“ zeptal se upřímně.

To ji překvapilo ještě víc. „Zjistěme, kam až se dostaneme. Vždycky se můžeme stáhnout, jestli to začne být moc nebezpečné.“

Stanovili místo ve zdi sakristie, které odpovídalo Shaviho odhadu polohy hrobky. Zeď byla postavená z dost pevného kamene, ale malta mezi bloky se už drolila stářím. Dlouho stáli mlčky a snažili se vyrovnat s tím, co se chystají udělat. Pak Shavi zvedl krumpáč nad hlavu a udeřil do zdi.

V okamžiku nárazu zavibrovala budovou ozvěna znějící jako nepozemské sténání naplněné úzkostí. Ačkoliv si byli skoro jistí, že je to jen bizarní zvláštnost akustiky v kapli, znělo to tak výmluvně, až je zamrazilo. Shavi s Marshallem se na sebe podívali, ale neřekli ani slovo. Laura ustoupila o několik kroků zpátky a objala se pažemi.

Shavi se znovu rozehnal krumpáčem. Tentokrát jako by sténání zaznělo zvenčí, všude kolem kaple, zachycené větrem. V už tak tmavé sakristii se ještě víc setmělo.

„Blíží se bouře,“ podotkl Marshall, ale to je neuklidnilo. Téměř jako v odpověď na jeho slova se zvedl vítr a začal narážet do budovy.

Kámen nebyl tak pevný, jak se zpočátku zdálo. Odpadaly z něho velké

kusy a brzy se jim podařilo odstranit celý jeden blok. Pak už to šlo snadněji.

Shavi opět pozvedl krumpáč.

Tělesem kaple nad nimi se rozlehlo strašlivé zaburácení. Uvědomili si, že se současně ozval zvuk otevíraných vstupních dveří. Shavi odložil krumpáč a rozběhl se po schodech nahoru s ostatními v patách.

Ve dveřích stál muž neurčitého věku, ačkoliv Shavi ho odhadoval na šedesátku. Dlouhé mastné šedivé vlasy mu visely v pramenech kolem ramen a rámovaly tvář osmahlou a ošlehanou životem venku. Byl hubený, ale šlachovitý, a vyzařoval sílu kontrastující s jeho věkem. Shavi si pomyslel, že by nerad obdržel ránu od jeho skoro dva metry dlouhé sukovité poutnické hole, kterou muž výhružně svíral v rukou. Shavi si zpočátku pomyslel, že jde o nějakého tuláka; obnošené pytlovité kalhoty už dávno pozbyly původní barvu a byly špinavě hnědé; na nohou měl sešlapané sandály a na chatrné plátěné košili chyběly knoflíky. Pak si ale všiml odhodlání vyzařujícího ze starcových tmavých pronikavých očí; vnitřní síla ukazovala, že je to muž s určitým posláním.

„Přišel jsem vás dva zastavit, než uděláte něco, co nepřežijete ani tak dlouho, abyste toho mohli litovat," prohlásil s venkovským přízvukem, který Shavi neznal.

Laura zatahala Shaviho za paži. „Jestli chceš slyšet radu, drž se z cesty té sukovici."

„Ty ho znáš?"

„Potkali jsme ho v Avebury, než ses k nám přidal," odpověděla.

A pak ho Shavi poznal. „Dozorce kostí." Usmál se a podal mu na uvítanou ruku.

„Kdo to je?" zeptal se Marshall.

„Správce starých míst na zemi, kamenných kruhů a mohylových hrobů. Poslední z dlouhé řady moudrých mužů, kteří udržovali vědění o přírodních zákonitostech." Shavi se mu pokoušel porozumět; cítil hrozbu, ačkoliv nevěděl proč.

„Uvědomujete si, co tady provádíte?" zeptal se Dozorce kostí.

„Pokoušíme se zachránit svět," odpověděla Laura zpoza Shaviho zad. „Taky byste to měl tu a tam zkusit."

„Nemůžu tomu uvěřit." Jeho hlas zněl tiše a třásl se potlačovanými emocemi. „Když jsem ucítil, jak se zemí šíří otřesy, přišel jsem co nejrychleji, abych vás zastavil, vy zatracení blázni. Ptám se vás znovu:

uvědomujete si, co děláte?“

„Dovedla nás sem skrytá moc—“

Dozorce kostí si pohrdavě odfrkl. „Skrytá moc! Takže nemáte ponětí, co je pod vašima nohama. Nebo proč bylo tohle místo postaveno, aby to tady udrželo.“

„Tak nám to povězte,“ vyzval ho neohroženě Shavi.

Dozorce kostí se opovržlivě zasmál. „To je mimo vaše chápání, chlapče. Je to větší a temnější a nebezpečnější, než si umíte představit. A kdybyste tušili, co to je, nepřiblížili byste se k tomuto místu ani na deset mil. Všichni jste jako myši, pletete se do věcí, které vám nepřísluší, způsobujete problémy. Věděl jsem, že se na ten úkol nehodíte.“

„My si myslíme, že jo,“ odsekla Laura. „Takže si vezměte tu svou hůl a strčte si—“

Shavi ji umlčel gestem ruky. „Chci najít, co tady je, a vzít to s sebou. Závisí na tom všechno. Jestli se vrátíme bez toho, všechno je ztraceno.“

Tvář Dozorce kostí ještě více ztvrdla. „A já vás hodlám zastavit. Mohl bych vám klidně vysvětlit, proč je to, co děláte, příšerná chyba, nebo z vás můžu vymlátit duši. Tak či tak nakonec pochopíte - a já vím, který způsob je efektivnější. Takže se ukáže, jestli na ten úkol stačíte, co? Chlapče.“ V jeho hlase zněla arogance naznačující, že není zvyklý na odporování. Výhružně zvedl hůl a pružně se zhoupl na mírně rozkročených nohou, připravený útočit. Shavi věděl, že muž umí zacházet se svou holí; na držení jeho těla bylo něco, co prozrazovalo přísnou disciplínu bojových umění, ačkoliv odhadoval, že jeho styl je čistě britský a velmi zastaralý. „Tak jak chcete bojovat, chlapče?“ zeptal se Dozorce kostí.

Shavi stál klidně se svěšenými pažemi. Nepociťoval žádný strach ani nutkání cokoli podniknout. Bylo mu jasné, že fyzickou silou se nemůže Dozorci kostí rovnat. Místo střehu uvolnil svaly, mírně zaklonil hlavu a zavřel oči.

„Jen tak dál,“ poznamenal Dozorce kostí. „Předstírejte, že tady nejsem.“

Shavi to ještě nikdy nezkoušel, ale to, že se jeho schopnosti každým dnem zlepšovaly, byl nezpochybnitelný fakt. Nebylo snadné zkoušet nevyzkoušené v tak rozhodujícím konfliktu, ale věřil si. V srdci věděl, že by to měl dokázat. Otázkou bylo, jestli to tak skutečně bude.

Zpočátku jako by se nic nedělo. Pak začal posměšný hlas Dozorce kostí slábnout, až zněl jako z hlubin dlouhého tunelu. Současně se Shaviho vidění zbortilo jako kaleidoskop. Dimenze natažené jako karamely změnily

úhel. Spolu s deformacemi se dostavilo i jiné, silnější smyslové vnímání. Čas se zpomalil. Slyšel zvuky, šepot, který tu předtím nebyl, ačkoliv netušil, kdo to mluví; a najednou jako by viděl skrze kamennou zeď daleko ven do krajiny. V tomto snovém stavu byl mimo své tělo, mimo kapli; i když už zažil podobné experimenty, nikdy nedosáhl takové jasnosti. A pak byl připravený: zavolal hlasem, který nebyl jeho.

+ + + + +

„Shavi! Teď není čas na pštrosí politiku!“ Laura ho zatahala za ruku, ale nezdálo se, že by to vnímal.

„Co se děje?“ zeptal se Marshall. Pak se otočil k Dozorci kostí. „Proč těmto lidem vyhrožujete?“

Dozorce kostí se usmál, hůl stále namířenou na Shaviho hrdlo. „Šetřte si hlas, muži kléru. Chováte se, jako byste věděl všechno o všem, přičemž nevíte nic o ničem. Nestrkejte nos tam, kam nemáte.“

„Tohle je posvátná půda!“ prohlásil rozzlobeně Marshall. „Nepřipustím tady nějaké rvačky!“

„Ne, ale dovolil jste těmhle dvěma vzít sem krumpáč a lopatu. Pokrytecké, což je pro vás typické.“

Lauru rozptýlil nějaký pohyb venku za dveřmi: stín letící na pozadí pokosené trávy a mlhy. Pak další, příliš rychlý, aby rozeznala jeho tvar. Něco tam bylo, několik tvorů, a přibližovali se. „Shavi?“ zamumlala.

„Hrát mrtvého nepomůže, chlapče,“ vysmíval se Dozorce kostí. „Musíte se ještě hodně učit.“

„Čemu?“ Laura střelila pohledem ke dveřím. Blíž. „Že dříve nebo později se každý stane starým zatrpklým obejdou?“

Úsměv Dozorce kostí zhořkl. Otevřel ústa k odpovědi. V tom okamžiku něco proletělo dveřmi a vrazilo to do něj. Dozorce kostí zařval bolestí. Všechno se pohybovalo tak rychle, že Lauře trvalo několik vteřin, než pochopila, co se děje. Velká rezavá liška se zuřivě vrhla na Dozorce kostí a zaťala mu zuby hluboko do předloktí. Z jeho snědé pokožky vytryskla krev. Začal kolem sebe divoce mávat holí a snažil se ji setřást, ale držela se příliš pevně a bolest ho vyvedla z rovnováhy. Než stačil odhodit hůl a popadnout zvíře druhou rukou, dveřmi se přiřítili obrovský psí kříženec a doga stále ještě s vodítkem a s otevřenými tlamami se na něho vrhli. Lauře připadalo, že se mu nesnaží skutečně ublížit, ale určitě ho zaměstnali a

chňapali po něm zuby, až měl kůži kluzkou od krve a slin. Do kaple se hrnula další zvířata, zahlédla druhou lišku, jezevce, dokonce i několik králíků; všichni se hrnuli k Dozorci kostí. Ve víru srsti a tesáků, chňapání a vrčení, byl vytlačován čistě početní přesilou, až se ocitl na prahu. Laura zvedla jeho hůl a s rozběhem do něho šťouchla, až upadl venku do trávy.

„Rychle!“ vydechl Shavi. „Dveře!“ Ztěžka se naklonil dopředu, prskal sliny, koulel očima, a kdyby se nepřidržel lavice, asi by upadl.

Laura s Marshallem se rozběhli současně, zabouchli dveře a začali před ně tahat kostelní lavice. Když skončili, dveře by dokázal otevřít jenom buldozer.

Pak přízračné crescendo zvířecích zvuků ztichlo a vystřídal je tlumený zvuk tlap rychle pádících pryč. Zaznělo přidušené sténání, které rychle zmlklo; to Dozorce kostí začal teprve nyní vnímat bolest ze spousty ran.

Laura se prudce otočila. Shavi se pořád přidržoval lavice, bledý a slabý. „Dokázal jsi to!“ vyhrkla nevěřícně.

Přikývl a nucené se usmál. „Nikdy jsem si neuvědomoval, že to mám v sobě.“

„Dobrý bože!“ zamumlal Marshall. Zesláble se zhroutil do lavice.

Laura se Shavim se rozběhli a přidali ještě lavice před západní a jižní dveře. „Bude si hledat cestu dovnitř, hned jak se trochu vzpamatuje,“ poznamenala.

Shavi přisvědčil. „Takže to abychom si raději pospíšili.“

+ + + + +

Když se vrátili do sakristie, Laura se cítila jako v horečce a skoro nedokázala pokračovat. Shavi však jako by narůstající úzkost visící nad kaplí jako dusivá mlha vůbec nevnímal. Prudce udeřil krumpáčem do zdi, až se zachvěly základy. Marshall stále seděl ochromený nahoře v chóru, pažemi si objímal tělo a zíral do podlahy. Dozorce kostí bušil na dveře a křičel, až mu přeskakoval hlas. Byl to hrozný zvuk, naplněný stupňujícím se strachem. Laura si přikryla uši, ale ani to nepomohlo.

„Co je tam, Shavi?“ zeptala se, ale nezdálo se, že by ji slyšel. Ve tváři měl napjatý, skoro transcendentální výraz.

A krumpáč se zvedal a dopadal, zvedal a dopadal. Úlomky kamene létaly jako střepiny bomby a vzduch se plnil mračny prachu. Rozkašlal se a jak si utíral čelo, rozmazal si po tváři špinavý prach. „Už jsem skoro tam,“

vykašlal.

Laura chtěla říct *nepokračuj*, ale sotva na to pomyslela, ve zdi to zapraskalo a několik kamenů se odvalilo do prázdnoty za ní. Laura polekaně uskočila, aniž by věděla, co má očekávat. Shavi se zarazil uprostřed rozmachu krumpáčem. Prach se zvolna usazoval.

Když jejich oči přivykly tmě, Laura zjistila, že Shaviho odhad byl správný. Odkryl velkou hrobku s kamennými sarkofágy; na několika z nich byl vytesaný meč, který Marshall připisoval templářům. Vzduch, který se vyvalil ven, byl tak nepříjemně zatuchlý, že si Laura přitiskla dlaň na ústa. Ale bylo to víc než pach, co ji dusilo; spolu s ním ji zalila vlna úzkosti a hrozby. To bylo víc, než dokázala snést. Otočila se a rozběhla se nahoru po schodech. Shavi si toho ani nevšiml - upíral zrak na složitě vyřezávaný sloup s umrlčími lebkami, Zeleným mužem a draky, který ze svého místa považoval za pokračování Sloupu učedníka. V polovině sloupu byla oblast, na níž nebyla žádná řezba. Jemně se jí dotkl. Zdálo se, jako by mu pod rukou chladně vibrovala. „Tak jsme tady," zašeptal.

+ + + + +

Marshall stále seděl s hlavou v dlaních a ani nevzhlédl, když se v kapli objevila Laura. Chtěla se dostat na vzduch, kde by se mohla nadechnout, ale Dozorce kostí se zjevně nemínil vzdát snadno. Pokud něco, tak jeho bušení na dveře teď bylo ještě šílenější a stále sílilo, jeho křik byl chraptivější a přerušovanější.

„Dejte si pauzu," zavolala vztekle. „Tohle má být místo klidu a důstojnosti. Neslyšíme tady ani vlastní myšlenky."

Při jejích slovech přestal. Bylo to tak náhlé, že se Laury na okamžik zmocnila panika, jestli něco nechystá, ale pak se ozval hlasem naplněným takovým zoufalstvím, až ji to šokovalo. „Nesmíte v tom pokračovat. Musíte okamžitě přestat. Snažně vás prosím."

„Kdybyste se nechoval jako svůj vlastní zadek a řekl nám, co přesně děláme špatně, možná bychom vás vyslechli." Kousla se do rtu. „Tak copak se děje?"

„Poslouchejte." Jeho hlas zněl přes dřevěné dveře rozechvěle. „Nejde o to, co tam je, ale kdo tam je: Dobrý syn." Hořce se zasmál. „Uctivé jméno sloužící k uklidnění, k udržení něčeho strašného v patřičných mezích."

„Měl to být klaďas," poznamenala Laura.

„Teď už byste měli být moudřejší,“ odsekl pohrdavě Dozorce kostí. „Měli byste vědět, že co se týče starých bohů, žádné dobro ani zlo neexistuje. Nad to jsou povznesení.“

„Vy víte, jak to myslím,“ odpověděla Laura nabručeně.

„Jestli jste mohli některému z Tuatha Dé Danannů důvěřovat, tak to byl právě on,“ připustil Dozorce. „Byl oblíbený. Jak jsem ale řekl, je hrubý omyl připisovat bohům lidské vlastnosti. Jsou cizí v pravém smyslu tohoto slova, nepoznatelní—“

„Ale vy jste je prokoukl,“ poznamenala zlomyslně Laura.

„Fomoriané nenáviděli Mapona—“

„Asi žárlili na jeho krásu a jak to uměl se ženami,“ řekla beze stopy humoru.

„V hořkosti z porážky v druhé bitvě na Mag Tuired byli Fomoriané rozhodnutí zasadit Tuatha Dé Danannům poslední zoufalý úder,“ pokračoval Dozorce kostí. „A Maponus jako oblíbený syn Tuatha Dé Danannů byl perfektní cíl. Zaútočili na něho, když se pokoušel vyjít z Jiného světa na návštěvu svých zdejších uctívačů.“

„Zaútočili jak?“

„Ví se jen to, že srazili Mapona, když překračoval prázdnotu mezi tam a tady—“

„Jestliže ho zabili—“ skočila mu do řeči Laura.

„Nezabili. Tihle bohové neumírají. To, co pro něj Fomoriané připravili, bylo mnohem horší. Ať mu v prázdnotě udělali cokoliv, když sem nakonec dorazil, byl naprosto, totálně šílený. To byl jeho trest: být věčně uvězněný ve stavu utrpení. Svět nevěděl, co se stalo. K prvnímu projevu došlo v malé vesničce na Pomezí. Všichni obyvatelé byli zabiti, roztrháni tak zběsilým způsobem, že mrtvé nešlo identifikovat, dokonce ani odhadnout, kolik jich vlastně bylo. Šílený Maponus se prohánět po opuštěných místech a povídalo se, že za dlouhých nocí lidé slýchali, jak se mezi horami rozléhá jeho úzkostné vytí. Všechny vlastnosti, které dříve měl, byly obrácené. Už nebyl dárcem světla a života, ale tmy a smrti. Žádná láska, jenom zvířecké šílenství, žádná kultura, jenom zabíjení. Je nemožné odhadnout, kolik lidí během jeho hrůzovlády zemřelo. Vyprávění předávané z generace na generaci hovoří o polích zrudlých krví. A Dobrý syn, jméno, které kdysi bylo uctíváno, se stalo synonymem děsu.“

„Co se s ním stalo?“ Laurin hlas zněl nějak dutě, jako by místnost dostala jinou dimenzi umožňující vznik ozvěny.

„Nebylo možné, aby takhle pokračoval,“ odpověděl chmurně Dozorce kostí. „Kdysi byl považován za zachránce, ale nyní šířil zkázu, a jestli chtěl lidský rod přežít, musel ho zničit. Nebo se o to alespoň pokusit.“

„Jsme pěkně nevděčná sebranka, že?“ Marshall stál náhle vedle ní, jeho hlas byl bolestně trpký. „Když se nám nedostane spásy, jakou očekáváme, kousneme do nabízené ruky.“

„Můj lid se shromáždil, nejdříve v Anglesey a pak v Glastonbury,“ pokračoval Dozorce kostí. „Přišel jejich čas. Po dlouhé době ve tmě a v Ústraní narostla jejich síla a naděje. Jejich sluneční kosmologie, jejich uctívání jasné stránky Mapona jim dovolilo otočit se zády k noci a měsíci a doufat ve větší roli lidstva v mystériu existence. Nechtěli se jen tak dívat, jak je všechno smeteno, zejména ne bohem, jehož čas uplynul, i když byl tak blízký jejich srdcím.

Příprava rituálu trvala sedm nocí, až nakonec měli dostatek síly připoutat Mapona na jedno místo. I tak to stálo život dvou set dobrých mužů, kteří byli podle legend šíleným Maponem rozcupováni na kusy. Ale ostatní vytrvali a Mapona uvěznili.“

Laura se ohlédla přes rameno ke schodům do sakristie. Zazněl náraz krumpáče na kámen. „Ježíši.“ Její hlas zněl žalostně slabě.

„Musíte ho zastavit!“ sykl Marshall. „Pro lásku boží! Než bude pozdě!“

„Ale my nemáme na vybranou.“ Laura opakovala mantru a hlava se jí točila. „Jestli to tady neuděláme, všechno bude v háji.“ A pak už sbíhala ze schodů a ječela: „Shavi!“

+ + + + +

Shavi nic neslyšel, dokonce ani zvuk svého šíleného útoku na sloup. Soustředil se na kámen a nic jiného neexistovalo. Kašlal v mračnu prachu, které zvedal, otíral si pot stékající z čela a mlátil a mlátil. Pak konečně zazněl třesk jakoby v samotných základech kaple, zvuk podobný lidskému výkřiku, a sloup se rozštěpil. Shavi klopýtl dozadu a upadl. Když se prach postupně usadil, spatřil, co je uvnitř.

+ + + + +

„Uťali mu hlavu!“ křičel Dozorce kostí. „Uťali ji, když byl ještě naživu, a zazdili ji do sloupu. A ona pořád žila! Stále křičela! Pohřbili jeho tělo

vedle—“

+ + + + +

Laura už byla u schodů a volala Shaviho jméno, když budovou otřásl první záchvěv. Ze střechy spadla sprcha prachu a v podlaze se otevřela obrovská prasklina. Smetlo ji to na stranu. Tvrdě upadla a vyrazila si dech.

Marshall už běžel kolem ní, jeho revmatické klouby praskaly námahou. Laura zahlédla divoký výraz v jeho obličeji, když mířil ke schodům. Kaple se znovu otřásla a on napůl spadl dolů a narazil hlavou o kámen. Z hluboké rány vytryskla krev na podlahu sakristie.

Otřesy následovaly stále rychleji za sebou a byly čím dál silnější. Když vyskočila na nohy, před očima jí náhle vyvstal obraz kaple, jak se řítí rovnou na ni a rozdrtí jí všechny kosti.

+ + + + +

Shavimu se točila hlava a chvíli měl pocit, jako by se probouzel ze snu, dokud si plně neuvědomil realitu. Mračna prachu vířící místností dusila a z intenzivních vibrací probíhajících podlahou se mu dělalo nevolno. Ale nejvíce ho znepokojil nějaký zvuk; stupňoval se od stěží slyšitelného basového rachocení až po pronikavé pištění. Bylo v něm něco, co ho naplňovalo nezměrným zoufalstvím a současně se mu zvedal žaludek; bylo to skoro nesnesitelné.

Pak se prach rozptýlil a on uviděl zdroj toho odporného zvuku. V rozbité části sloupu byla dutina a v ní ležela hlava oddělená od těla. Trvalo mu několik vteřin, než rozeznal rysy obličeje, ale postupně se ustálily: plné rty, dokonalé lícní kosti, velké oči, rovný nos. Na té tváři bylo něco nevýslovně krásného, a současně odporně zkaženého. Pokožka jako by zářila vnitřním zlatým světlem, ale poblíž nerovných okrajů kůže odděleného krku měla nechutně nazelenalý odstín. A oči, ač hluboké a podmanivé, přecházely od zlostné červeně k purpuru. Většina hlavy byla stále uvězněna v kameni, takže ven koukal jenom obličej, jako by jeho majitel komicky vyhlížel mezi záclonami. Dlouhé vlasy měl bílé a pokryté kamenným prachem.

Shavi nemohl odtrhnout oči od plných rtů, které se smyslně vlnily a vydávaly ten odporný zvuk. Cítil víření v žaludku, vibrující přes jeho zuby až do lebky. Přitiskl si dlaně na uši, ale nebyl v tom žádný rozdíl.

Ačkoliv toto představení bylo děsivě hypnotizující, Shavi si instinktivně uvědomil, že by měl co nejrychleji zmizet. Než se však stačil pohnout, mohutný otřes otevřel trhlinu v podlaze. Ze stropu spadly kusy kamene a Shavi si rychle ochránil hlavu rukama. Když se opět odvážil podívat, uvědomil si, že z trhliny se line zlaté světlo. Zmocnila se ho neodolatelná zvědavost; musel vidět, co se bude dít.

Po několika vteřinách se ze tmy vynořila ruka a po ní celé bezhlavé Maponovo tělo. Chvíli se zmateně potácelo kolem, jako by se učilo chodit, a pak zamířilo ke sloupu. Zbývající kameny věznící hlavu odpadly. Hlava divoce koulela očima; zdálo se, že v nich není špetka inteligence.

Tenké dlouhé prsty uchopily hlavu a pevněji posadily na ramena. Oči byly stále v pohybu. Mezi hlavou a tělem problesklo světlo a obě části se spojily dohromady. A pak tam stál Maponus, vzpřímený a po mnoha staletích zase celý, štíhlý, krásný a zlatý a naplněn vším děsem prázdnoty.

Shavi měl pocit, že mu při pohledu na zázrak, který viděl, vyskočí oči z hlavy. „Prosím," zašeptal, „vyslechni mě."

Maponus na něho upřel monstrózní pohled. Jeho oči chladně těkaly; Shavi v nich nespatřil nic lidského. Bůh se k němu pomalu blížil.

„V Edinburghu čekají Fomoriané," pokračoval Shavi. Jeho hlas zněl drsně jako brusný papír. „Přivolali jsme tě, abys nám pomohl přemoci Caillech Bhérri. Porazit Fomoriany."

Maponus ho vyslechl a pak se temně usmál.

Shavi vzdychl úlevou, že jeho zprávě bylo rozuměno. Ale když opět zvedl zrak k zářící postavě, viděl, že Maponus stále jde k němu, výraz strnulý a vražedný. Bůh natáhl ruce a mezi dlaněmi mu proběhly zlaté jiskry. Shavi ucítil vzadu v hrdle chuť ozonu. Další krok a teplota se ještě zvýšila, v hlavě mu narůstal tlak. Někde v jeho nitru se ozývalo naléhání, aby odtud zmizel, ale stres z ohromujícího pohledu ho ochromil. Chloupky v jeho nose se začaly škvařit.

„Ne! Jestli si musíš někoho vzít, vezmi si mě!" Marshall se jaksi ocitl dole a pokusil se postavit mezi Shaviho a boha. Tvář měl špinavou od krve z rány na hlavě a s vytřeštěnýma zděšenýma očima by za jiných okolností působil jako některá trýzněná duše z Boschových obrazů. Přes svůj strach se mu podařilo vytáhnout křehké a třesoucí se tělo tak, že se díval Maponovi do očí. „Vezmi si mě." Jeho hlas zněl tiše a vlídně. Natáhl ruce v postoji obětování, nikoliv podrobení.

Maponus stiskl mezi dlaněmi Marshallovu hlavu. Shavi okamžitě ucítil

odporný zápach pálícího se masa. Marshall vykřikl, když se mu začala vařit krev v žilách. Po jeho zmítajícím se těle poskakovaly jiskry a zvedaly obláčky šedivého kouře.

Děsivý pohled prolomil kouzlo. Shavi se překulil a plazil se pryč ze sakristie. Vrhl se ke schodům a bral je po dvou. Nahoře čekala Laura, tváře mokré od slz.

„Ten zápach," vydechla.

Popadl ji a táhl ke dveřím, cestou divoce odhazovali lavice. Kaple se začala prudce otřásat. Odněkud shora padaly obrovské kusy zdiva a ve zdech a podlaze se dělaly trhliny.

Laura se ohlédla přes rameno v okamžiku, kdy ze sakristie začalo stoupat světlo. „Už jde!" zasténala.

Odhodili poslední lavici právě včas a pak vyběhli do mrazivého mlhavého dopoledního vzduchu. Dozorce kostí tam na ně čekal, ve tváři všechnu hrůzu, kterou cítili v srdcích. Kaple se s ohlušujícím rachotem zřítila a otřásla zemí jako zemětřesení.

Všichni tři už tou dobou byli mimo dosah padajícího zdiva a utíkali do bezpečí. Shavi se zastavil a ohlédl se na zkázu s nadějí, že ta monstrózní věc, kterou uvolnili, zůstala polapená v ruinách.

Když však uviděl zlaté světlo mizející v mlze nad krajinou, zmocnila se ho strašlivá nevolnost.

KAPITOLA OSMÁ

Hluboké stíny

První pocit, že ne všechno je tak, jak by mělo být, se Churche zmocnil dvacet minut po vstupu do pramene. Vzduch v tunelu už nebyl zatuchlý, ale voněl skořicí a mátou. A skoro jako by zpíval; harmonické melodie se odrážely sem a tam mezi stěnami. „Tohle je začátek?“ zeptal se.

„Tohle je nejlepší část výletu.“ Tomův hlas za ním se podivně rozléhal.

„Cože?“

„Nic. Jen jsem si vzpomněl na šedesátá léta.“

„Teď není čas na nostalgii.“ Church byl napjatý očekáváním.

„Kdybyste si naplno vychutnal šedesátá léta, byl byste lépe připravený na všechno, co teď na vás život naložil.“

„Je mi líto. Na léto lásky jsem se narodil příliš pozdě.“ Hluboko ve zdech se ozývalo tlumené dunění jako tep srdce nějakého obra.

„Přišel jste o skvělou dobu. Ta vůně mi připomíná kalifornské noci na Keseyových pařbách, které pořádal s *Merry Pranksters* potom, co projeli Ameriku ve svém Magickém autobusu. Hudbu jim dělal Jerry Garcia. Dvojitý punch - normální a *elektrický*. To bylo ještě před tím, než se do toho přimíchali Pekelní andělé a všecko to zničili.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se neklidně Church. „*Bral* jste příliš mnoho drog, tak to je.“ Dotkl se stěny tunelu a jeho prsty projely zvláštní vibrace.

„Víte, Kesey, Leary, všichni ti psychonauti dali do pohybu věci, které mohly změnit svět, kdyby jim to úřady nezatrhly. Věřili, že psychedelické látky jim pomohou spatřit boha, věděl jste to? Tím se ze všeho nejvíce přiblížili těm lidem, co stavěli po světě obří monolitické struktury v místech, kde je zemská energie nejsilnější. Halucinogeny nastartovaly civilizaci dříve než naše pokulhávající *moderní* kultura.“

„Chcete říct, že všichni ti hipíci měli pravdu?“ zeptal se Church zneklidněně.

„Všichni se budeme muset stát novohipíky, pokud se máme vypořádat s novým světem, který nás čeká, Jacku.“

Churche překvapil náznak něhy v Tomově hlase natolik, že se ohlédl. Okamžitě ztratil orientaci. Viděl Toma jako skrze stěnu olejovité vody.

Jeho obraz se protahoval, nakláněl, deformoval.

„Tome?“ Natáhl ruku, ale jeho přítel se vzdaloval, až plul zpátky temným koridorem, a čím byl menší, tím jasněji zářil.

„To bude v pořádku, Jacku.“ Tomův hlas zněl dutě, hluboce a hlasitě, pak slabě, jako by cirkuloval mezi dvěma reproduktory. Church zamrkal a Tom byl pryč.

Neschopný pochopit, co se stalo, zmocnila se ho náhlá panika. Šli docela normálně a najednou byl sám; to přece nedávalo smysl.

Zoufale zavřel oči a soustředil se na Tomovu radu být vyrovnaný. A také si vzpomněl na Tomovo varování, že v blízkosti tak mocného zdroje zemské energie mohou být prostor a čas velmi zkreslené. Zhluboka se nadechl, aby se zklidnil, smířil se s faktem, že je sám, a pokračoval dál tunelem.

+ + + + +

Když kráčel vlnící se stezkou asi patnáct minut, ukolébaný harmonií ve vzduchu, zabočil za roh a náhle se ocitl v obrovské jeskyni. Že je velká, odhadoval ze změny zvuku svého dechu a kroků, i když se strop ztrácel v hlubokém stínu. Napadla ho, že by se v ní mohl docela dobře ztratit. Mohl se samozřejmě držet slabě fosforeskující stěny, ale instinktivně cítil, že správná cesta vede pouze středem jeskyně, tmou, která mohla skrývat nebezpečné trhliny a jámy. Jeho strach se potvrdil, když se podíval dolů a uviděl u svých nohou přitesaný kámen. Byl pečlivě opracovaný a vyleštěný a zobrazoval draka s ocasem stočeným jako šipka ukazující ke středu jeskyně. Zaváhal jen na okamžik a pak vkročil do šera.

+ + + + +

Ačkoliv věděl, že uběhlo sotva patnáct minut, měl pocit, že jde celé hodiny. Chůze ve všezahalující tmě byla nepříjemně pomalá; ze strachu, aby někam nespadl, ohmatával při každém kroku nohou terén před sebou. Vizuální zkreslení občas hraničilo s halucinacemi. Točila se mu z toho hlava, takže se musel přemáhat, aby nezůstal stát jako přimrazený; v tomto deformovaném prostředí mu činilo potíže poznat, co se odehrává jen v jeho hlavě a co je skutečné.

Ve tmě mu zesílil sluch a ostře vnímal každou změnu zvuku ve svém

okolí. Když poprvé zaslechl vzdálené *cink-cink-cink* nárazů kovu na kov, okamžitě strnul.

Se zatajeným dechem napjatě poslouchal, zatímco zvuk sílil, po chvíli doprovázený těžkými kroky. Blížilo se k němu nejasné světlo, o němž si zpočátku myslel, že je to zrakový klam. Postupně se však před jeho očima začala vynořovat obrovská postava, ale vypadala nereálně, jako nějaký průhledný filmový trik: z hloubi jejího těla vyzařovalo světlo a prosakovalo na povrch. Když se obraz konečně zaostřil, pocítil náhlé bodnutí strachu. Podle svíravého pocitu v žaludku, jenž se ho zmocnil, šlo nepochybně o Fomoriana, který však byl celý v černém, lesklém brnění; kovový zvuk, který prozradil jeho přítomnost, vydávala kroužková košile temně probleskující pod kovovými pláty. Podivně tvarované brnění zdobené rýhami a výstupky připomínalo krunýř a dodávalo tvorovi takřka hmyzí zjev; přilbice, kterou měl na hlavě, skrývala většinu děsivého obličeje a po stranách z ní vyčnívaly dva zahnuté rohy s řadou šesti menších pod nimi. Oběma rukama svíral neobvyklou, ale krutou zbraň se zubatou a odporně potřísněnou sekerou na jednom konci a řadou ostrých hřebů různé délky na druhém. Church slyšel jeho dech rachotící jako traktorový motor a svírání v jeho žaludku přešlo v opravdové křeče.

Postava byla děsivá už na pohled. Church měl pocit, že je mnohem silnější než kterýkoliv z Fomorianů, s nimiž se dosud setkal. A jak se k němu blížila, pocit hrozby, který kolem sebe šířila, rostl, až se Churchovi slabostí podlomila kolena.

Pak se šok z toho, co vidí, konečně prolomil a on vrávoravě couvl o několik kroků a pak se otočil a dal se na útěk. Nedostal se daleko, když zakopl o výčnělek skály, natáhl se jak dlouhý, tak široký a vyrazil si dech. Když se ohlédl, jak je fomorianský válečník blízko, zjistil, že se postava začíná rozpadat na malé částečky, jako by byla stvořená z much. Tento proces nedoprovázel žádný zvuk a během dalšího okamžiku zmizel válečník úplně.

Church se překulil na záda, těžce oddechoval a snažil se pochopit, co se to právě stalo. Cítil, že Fomorian tu skutečně byl, ale zřejmě si jeho přítomnost vůbec neuvědomoval. Byla to jenom halucinace nebo vedlejší produkt podivné atmosféry tohoto místa?

Zatímco se zvedal, vytlačila mu tyto myšlenky z hlavy mnohem důležitější starost. Při svém pokusu uniknout udělal přesně to, čeho se celou dobu obával - ztratil směr. Neměl ani tušení, kudy předtím kráčel. Nebyl tu

žádný záchytný bod. Malomyslně si vybral náhodný směr a vykročil.

+ + + + +

Hypnotizující tma působila klaustrofobicky. Vznášel se a padal. Slyšel z prázdnoty zpívající hlasy, mizející, znovu stoupající v hněvu nebo zoufalství. Byla tu Marianna, jeho Marianna, a říkala: „Tak skutečný Dale je pořád v Black Lodge?“ Promnul si ušní bubínky a zvuky zmizely.

Po své pravici zahlédl nezřetelnou zlatou záři pulzující v rytmu krve bušící v jeho mozku. Když se přiblížil, od světla se oddělily postavy, zářící, překrásné. Poznával tváře, které viděl, když se Tuatha Dé Danannové shromáždili při jeho záchraně u Vílího mostu na ostrově Skye. Stál tam Lug, vysoký a hrdý, vyzbrojený svým pověstným oštěpem, který držel u boku. A za ním byl Dagda se střídavě zuřivým a otcovským výrazem ve tváři, každým okamžikem jiný; krátce se tam objevil i jeho vlastní otec. A další, tvářící se vlídně a krutě zároveň; někteří byli tak cizí jeho představám, až se mu svíral žaludek. Hovořili, ale jejich komunikace probíhala v tak vysokých a nesrozumitelných tónech, že to klidně mohl být jazyk andělů.

Málem mezi ně vpadl, ale oni si ho nevšímali. Zmocnilo se ho nutkání ozvat se, dětinské přání zrozené z jeho bezmocnosti, ale věděl, že by to bylo zbytečné, a tak se ovládl; kdyby k sobě byl upřímný, přiznal by, že v tom byl i strach.

Ale byly to halucinace? Nebo ho nějaká mocná energie vtahovala do skutečných okamžiků vytržených z toku času? Lug jako v odpověď na jeho nevyslovené otázky ukázal na postavu mezi nimi. Byl to Veitch a Church ho poznal i přes masku, která mu zakrývala obličej; v ruce držel revolver a svůj strach maskoval vztekem. Church okamžitě věděl, na co se dívá: moment, kdy došlo ke zvratu v životě jeho přítele. Veitch kolem sebe zuřivě mával zbraní. V pozadí stáli nehybní, vyděšení zaměstnanci stavební spořitelny.

Jeden z Tuatha Dé Danannů, kterého nepoznával, se předklonil a řekl něco v andělském jazyce. Veitch se otočil a vypálil. Nějakého staršího muže to pozpátku odhodilo, jako kdyby do něho vrazil automobil, a vzduchem se rozstříkly krůpěje krve.

Ruthin strýc, pomyslel si Church. *Čin, který přivodil srdeční záchvat jejímu otci.* Dva životy zničené arogancí moci.

Vyčkávavě pozoroval obličeje Tuatha Dé Danannů, aby spatřil krutou radost nebo opovržení, ale nic se v nich neobjevilo. Byl to čin způsobený bytostem tak nízko pod nimi, že to nevyžadovalo žádnou reakci; nebylo to nic víc než setření smítka z oděvu.

Znechuceně se otočil a spěchal pryč.

Nedostal se daleko, když si něco uvědomil. Pokud by se mu obrazy, které viděl zjevovaly čistě chaoticky, byla by příliš velká náhoda, že uvidí tak klíčové okamžiky jejich životů. To znamenalo, že se mu ty události zjevují spíše jako blesky sjíždějící po hromosvodu na kostelní věži, vyvolané jeho podvědomím nebo jinou vitální částí jeho bytosti.

Možná teď operujeme na kvantové úrovni, pomyslel si, *kde je všechno stejně pravděpodobné.* Ale jestli je to tak, co znamenal ten první děsivý obraz? *Možná bych to mohl využít pro sebe.*

Soustředil se, dokud nevytáhl obrazy ze svého podvědomí, některé tak bolestné, až mu vehnaly slzy do očí. Vzpomněl si, jak Tom využil modrý oheň ke změně prostoru a v mžiku je vytáhl po jeho siločárách z rozbouřeného moře v Tintagelu na vrcholek Glastonbury Tor.

Udělej to teď pro mě, přál si. Cítil se přitom jako malý chlapec, ale nezáleželo mu na tom.

Dlouho se nic nedělo. A pak najednou padal. Když se sestup zastavil, stál ve svém starém bytě. Ale nevypadal staromládenecky, se spoustou prachu všude, rozházenými časopisy, hromadami kazet a CD a nehybnými pachy. Bylo to dříve. Když v něm žila i Marianna.

Srdce mu poskočilo, ale byl to jen počátek přílivu emocí, které ho zaplavily. Zhluboka se nadechl. Cítil její vůni! Z očí mu mimoděk vyrazily slzy, které rychle setřel.

Zůstaň soustředěný. Tady najdeš pravdu, říkal si v duchu. *Pokud ji sneseš. Pokud dokážeš vydržet bolest u srdce, pohled na věci, které ti zanechají jizvy v mysli do konce života.*

Přál si, aby to mohl nechat za sebou a jít dál, ale Mariannina smrt ho zničila a ani světec by se k tomu nedokázal jen tak otočit zády. Alespoň bude mít něco, v co může věřit: pomstu. Studenou a nelítostnou.

Byt vypadal prázdný. V pozadí hrálo nějaké z jejích CD s acid jazzem. A pak ji uslyšel: prozpěvovala si podle hudby, spokojená se sebou a se životem, který vedla. *Neplač*, řekl si marně.

Vzpomněl si, kde byl v tom okamžiku: v hospodě o dvě ulice dál, pil na chlast, pil na život, zpíval s Dalem písničky od Pogues a myslel na to, jaké

to bude být ženatý. *Neplač*, řekl si marně.

Otřel si tvář a přinutil se zachovat klid uprostřed pokoje o celý život zpátky, kdy byl ještě sám sebou; pozorně naslouchal. Už brzy. Už brzy.

Marianna si teď zpívala v perfektní harmonii s puštěnou deskou. Vyšla z kuchyně, kde něco umývala. Přešla do koupelny. Natahoval se, aby ji zahlédl, ale pak na poslední chvíli uhnul očima. O vteřinu později toho litoval.

V koupelně se otevírají dvířka skříňky. Něco vytahuje. Pěnu do koupele? Zatím žádné otáčení kohoutků. Ve vaně nebyla voda.

A je to tady: ostré, krátké klapnutí dveří. Žaludek se mu svírá nevolností.

„Churchi? To jsi ty?“ Její hlas; nedokáže to snést.

Odveď mě pryč. Oči se mu zalévají, všechno je rozmazané.

Udělá krok dopředu. Přes chodbu přebíhá ke koupelně tmavá postava. Vlhký příval emocí střídá chladná nenávist, která ho překvapuje; ale taje rozhodně lepší. Dovoluje mu jednat.

Rychle se pohne. Hodlá zjistit, kdo je ten mizera, který všechno zničil. Nezáleží na tom, že to byla loutka. Zabil jeho sny a musí za to zaplatit.

Nekřič, modlil se.

Marianna vykřikla. A pak utíkal, utíkal, ale koupelna byla milion kilometrů daleko a on věděl, že až se tam dostane, to, co chtěl nejvíc na světě, ho zničí. Každý pohled, každá zkušenost zůstane s tebou navždy; tahle jediná ho může nadobro zničit.

Musím to vidět, musím, žadonil u sebe sama. A stále běžel, ale věděl, že se nepřinutí to udělat. A pak koupelna, byt, všechno, co pro něj něco znamenalo, zmizelo. Opět padal, tentokrát vzhůru časem, křičel a plakal jako opilý blázen, trýzněný bolestí vlastních emocí.

Najednou byl znovu ve tmě.

+ + + + +

Šel snad hodiny. Pokud by to byla pravda, pak by jeskyně musela být obrovská, přitom měl zneklidňující pocit, že už nekráčí tímto prostorem; jeho bloudění ho zavedlo mnohem dál. Neodvažoval se o tom příliš uvažovat; šance, že se může ztratit a chodit tak věčně, mu stále hlodala vzadu v mysli.

Občas měl dojem, že právě vstoupil do dalšího pevného místa; v dálce

se pohybovaly stíny postav, světlejší než okolní tma, ale jako by se nikdy nedostal blíž, aby na ně dosáhl. Prázdnotou nadále pronikaly zvuky, mizející a opět sílící, jako by je někdo ovládal u mixážního pultu: psychedelické sluchové halucinace. Krátce zaslechl Ruth volající ho na pomoc, ale zmizelo to v okamžiku, kdy poznal její hlas.

A stále šel, dokud neuslyšel ve tmě pohyb něčeho velkého, co krouží kolem něj. Krev mu ztuhla v žilách. Zvuk připomínal těžké oddechování divokého zvířete, a když se Church prudce otočil, zahlédl obřího vlka. Instinktivně věděl, že je to tentýž, který unesl Ruth a zaútočil na něho v knihovně. Ale také věděl, i když netušil jak, že ve skutečnosti to není vlk ani žádné jiné nadpřirozené stvoření; bylo to smrtelné, a navíc někdo, koho znal.

Na kratičký okamžik zableskly ve tmě žluté oči a jeho se zmocnil nezměrný strach. Otočil se a utíkal opačným směrem, dokud neměl jistotu, že to nechal daleko za sebou.

+ + + + +

„Jacku!“

Ten hlas ho vyděsil, protože po letmém zahlédnutí vlka, který nebyl vlk, nespatřil žádnou jinou postavu. Zněl křišťálově čistě na rozdíl od ostatních přeludů, a když se otočil, stála tam Niam, natahovala k němu paže a její normálně nevzrušená tvář vyjadřovala starost; už tím v něm vyvolala strach.

„Je to bludiště,“ říkala. „Jestli skrze ně nenajdeš cestu, budeš ztracen.“

Na rozdíl od jiných vidin Tuatha Dé Danannů ho Niam viděla. Vlastně cítil, že se přišla o něho postarat, vyvést ho odtud zpět do bezpečí.

„Uvěznily tě tady tvé vlastní myšlenky,“ pokračovala.

„Jak se odtud dostanu?“ zvolal.

Ale než mohla odpovědět, její obličej se zkřivil strachem a něco ji odtáhlo pryč, jako by nebyla víc než kouř zachycený větrem. Ani ona neměla moc nad tímto místem.

+ + + + +

Po dlouhé době dospěl k závěru, že neprochází žádným bludištěm. Byl to vír. Zablokovaná energie země vyvolala spirálovitý pohyb podstaty rea-

lity a ten ho teď do sebe nasával. Jak se z toho může někdy dostat ven?

Nakonec si uvědomil marnost chůze, která nikam nevede, a tak se posadil na studenou kamennou podlahu a pokusil se přemýšlet o cestě ven. Už se mu nezjevovaly žádné obrazy, neotevíraly se žádné dveře, ale během meditace o povaze modrého ohně ho napadlo možné řešení.

Přivřel oči, což se v naprosté tmě zdálo poněkud zbytečné, ale byl to jediný způsob, jak to mohl dokázat. Pak se pokusil celou silou vůle soustředit na zemskou energii, jak to udělal venku u pramene. Byl to výstřel naslepo, ale Tom mu řekl, že tato energie je ve všem. Možná i tady najde nějaký vzor, který mu naznačí cestu ven.

Předpokládal, že to bude těžké, a také mu to trvalo mnohem déle než kdy jindy; úzkost, která ho stravovala, zřejmě byla na překážku. Nakonec přece jen zahlédl známé modré linie, jen záblesk proti černi, připomínající stopy kulek při nočním vzdušném útoku. Jeho vnímání se ale pozvolna zaostřilo a on uviděl, že energie země je tady přítomná stejně jako na povrchu.

Zdálo se, že jeho přirovnání k víru bylo správné. Stopy světla byly nasávány do různých spirál tvořících složitý vzor připomínající obrázky Mandelbrotových množin, které kdysi viděl: zdánlivě chaos, přesto paradoxně zachovávající základní model; program existence. Bylo to hypnotizující; dokonale chápal, proč nad majestátností a silou toho divu dávné národy žasly. Živoucí krev všeho.

I tak se stopy světla v určitých místech tříštily nebo zcela mizely. Nebyla v tom žádná pulzující vitalita, jakou viděl, když jim Tom poprvé ukazoval modrý oheň ve Stonehenge. Bylo to právě tohle, co se dělo v celé krajině, po celé zeměkouli: postupné hroucení základní esence světa, jejíž hasnutí způsobovali lidé se stále morbidnější psychikou?

Rázně se vytrhl ze svých snových úvah. Všiml si oblasti, kde světlo bylo jasnější a intenzivnější; zdálo se, že ho tam něco stáčelo do drobných turbulencí, které se spojovaly a vytvářely větší vír. Rozběhl se tam a ke své radosti zjistil, že za touto oblastí světlo proudí spojitě, i když to byl spíš pouhý pramínek než silný proud.

Běžel, jak nejrychleji dokázal, protože netušil, jak dlouho si uchová toto změněné vnímání. Chvilkami selhávalo a on musel bojovat, aby ho přivedl zpátky, ale zároveň se radoval ze svého postupu.

Myslel si, že vizuální a sluchové halucinace už nechal za sebou v oblasti víru, takže ho překvapil neodbytný hlas rozléhající se tmou. Jeho zbarvení

ho víc než šokovalo: byl to jeho vlastní hlas. A když se za ním otočil, vidění zemské energie se rozplynulo. Uviděl sám sebe, jak se k sobě blíží prázdnotou. Jeho přízračná podoba se mírně změnila: měl delší vlasy, kozí bradku, ztrhaný výraz muže, který viděl příliš mnoho hrozných věcí; byl to stejný Church, co se díval na hořící město při jeho dřívějším vidění na Pozorovatelně.

„Tohle je ono? Teď nastal správný čas?“ zeptalo se ho jeho budoucí já dychtivě; Church se nemohl rozhodnout, jestli v tom hlase slyší strach, hněv nebo směsici obojího. „Musíš mě vyslechnout! Tohle je varování!“ Zmateně se rozhlédl, jako by se pokoušel zjistit, kde je. „Tohle je to správné místo? Přišel jsem pozdě?“

V hlase mu náhle zazněla úleva a Church ho rychle vyzval: „Řekni mi, co mi máš říct.“

Church z budoucnosti se zachvěl a znovu se soustředil. „Když jsi v Jiném světě a oni zavolají, zareaguj okamžitě! Chystají se ho přivést zpátky! Jsou—“

„Uklidni se! Blábolíš!“ rozkřičel se Church. „*Kdo* se chystá přivést *koho*?“

Druhý Church náhle vypadal vyděšeně. Ohlédl se přes rameno. „Příliš pozdě!“ vykřikl.

A pak byl pryč.

+ + + + +

Toto setkání Churche nesmírně rozrušilo. Poselství bylo zmatené a dezorientující, ale měl dojem, že mu unikla životně důležitá příležitost odhalit něco významného, možná něco, co může rozhodnout mezi životem a smrtí. Přísahal si, že si ta slova zapamatuje, takže až nastane odpovídající situace, bude moct okamžitě jednat.

Až zavolají, zareaguj okamžitě.

Přinejmenším se mu podařilo získat orientaci. Pokračoval v cestě, kterou předtím mířil, a brzy uviděl po obou stranách jemně osvětlené stěny jeskyně. Setkávaly se u hrubého otvoru, odkud pokračoval tunel. A na balvanu poblíž vchodu seděl Tom a klidně kouřil marihuanu.

„Jak jste se sem sakra dostal?“ zeptal se nevěřícně Church.

„Šel jsem.“

„Víte, jak to myslím!“

Tom pokrčil rameny a nic neprozrazoval. Pak se pousmál a jako by nemohl odolat, dodal: „To vy jste ten, kdo tím musel projít. Byla to zkouška.“

„Byla to přirozená překážka způsobená nahromaděním zemské energie. Nebo snad ne?“

„Ano. Ale vy jste byl do ní vtažen z určitého důvodu. Řekl jsem, že to byl test.“

„Proč bych měl být prověřován?“

„Víte to sám,“ odsekl Tom.

Church se to snažil pochopit. „Ty věci, které jsem tam viděl! Bylo to—“

„Já vím. Pocítil jsem to na vlastní kůži už dříve. Teď musíme pokračovat. Bylo nám dovoleno vstoupit.“

„Mluvíte, jako by modrý oheň měl nějakou inteligenci,“ zasmál se výsměšně Church.

„Také má. Určitý druh. Všechno přemýšlí, všechno vnímá, všechno cítí bolest.“

„Další hipíkovské kecy!“ odfrkl pohrdavě Church, ale tato představa v něm zůstala. Vydali se novým tunelem a po chvilce řekl: „Povězte mi, je to bůh?“

„Nazvěte si to, jak chcete,“ odvětil Tom stroze. „Pokud chcete redukovat něco tak obrovského a komplexního na žalostné, dětinsky jednoduché pojmy.“

Church sekl rukou do vzduchu, tiše zaklel a zrychlil krok, aby ve svém rozčilení nemusel jít vedle starého muže.

A pak byla chodba najednou zavalená. Kameny různé velikosti se vršily až ke stropu.

„Tohle je třeba odstranit, aby energie znovu protékala?“ zeptal se Church.

„Nebuďte idiot,“ odpověděl Tom. „Myslíte si, že to bude tak snadné?“

Church uslyšel skrze skálu zvuk podobný běžícímu motoru. Po krátkém zděšení si uvědomil, že je to zvuk dechu.

„Změna je důležitá věc,“ pokračoval Tom. „Některé věci je zkrátka nutné vynést na povrch, ať to stojí, co to stojí.“

Church se mu snažil číst z obličeje, ale věděl, že je to marné. „Nelíbí se mi způsob, jak jste to řekl,“ poznamenal.

+ + + + +

Na návrat z podivné rituální místnosti si Ruth vzpomínala jen rozmazaně. Bolest a otřes ze zážitku jí alespoň na nějaký čas skoro vymazal mozek. Jediné, co ve svém omámeném stavu vnímala, byl nějaký zvuk za těžkými zamčenými dveřmi, něco jako hejno ptáků divoce létající v uzavřeném prostoru.

Skoro nevnímala, že ji zavedli do nové cely, stejně depresivní, jako byla ta předchozí, ale možná dvakrát tak velké; ačkoliv byla hluboká tma, poznala to z ozvěny svých kroků. Po stísněné kobce, která byla dosud jejím obydlím, to snad mohl být důvod k radosti, její mysl však příliš zaměstnávala snaha pochopit, jak je možné, že je stále ještě naživu. Když jí cpali černou perlu do krku, sama sebe přesvědčila, že umírá, takže když nakonec přežila, byla z toho zmatená, šokovaná a paradoxně deprimovaná.

Stále cítila odpornou tíhu v žaludku; proudil z ní chlad do každičkého vlákna jejího těla. Otočila se na bok a zvracela na dlažbu, přemožená náhlou nevolností z tlaku a změn odehrávajících se v jejím těle. Nutkání ke zvracení neustávalo. Co to všechno mělo znamenat? Brzy pro ni přijdou znovu a ona nevěděla, kolik toho ještě dokáže snést.

Odplazila se na druhý konec cely, aby unikla pachu zvratků, ale byl příliš silný. Žaludek se jí znovu zvedl. Roztřeseně položila hlavu na studenou podlahu v naději, že se dostaví spánek a zachrání ji z té noční můry.

+ + + + +

Veitchovy instinkty vysílaly ostré výzvy celé dopoledne a navečer už byl pevně odhodlaný, že po západu slunce vyrazí do akce. Sotva k tornu rozhodnutí dospěl, uslyšel ozvěnu nějaké vřavy nesoucí se ze Starého města. Z okna pokoje neviděl nic než roztroušené skupinky lidí vzhlížející ke starým šedivým budovám na vyvýšeném hřebeni, který se táhl od hradu. Nakonec se vydal ven.

Nad Starým městem visela podivná bouřková mračna, zatímco zbytek města se koupal v načervenalém světle zapadajícího slunce. Dál na Královské míli směrem k Holyroodu se tyto mraky divoce převalovaly, prosvětlované záblesky, které nebyly obyčejnými bouřkovými blesky; každý záblesk doprovázel rachot podobající se nejspíš vzdálené palbě.

Přihlížející lidé byli neklidní a napjatí. Byla to manifestace jejich nej-

hlubších obav, které se hromadily od chvíle, kdy Staré město tak záhadně uzavřeli. „Co se to tam děje?“ zeptal se zachmuřeně nějaký muž nikoho konkrétního. Ti poblíž se na něho ustrašeně podívali a pak rychle odvrátili pohled, aniž by mu odpověděli.

Veitch to chvíli pozoroval, než se rozhodl, že by tohle mohl být kýžený rozruch, kterého mínil využít. Neměl tušení, jestli je to práce Shaviho s Laurou nebo Churche a Toma, ale bylo mu jasné, že tuhle šanci nesmí propásnout. Oddělil se od davu a rychle se vydal směrem ke Starému městu.

+ + + + +

Kolik se toho změnilo, si uvědomil ve chvíli, kdy vystupoval po strmých schodech Advocate's Close. Na vzdálenosti několika kroků klesala teplota od mírné letní až k zimnímu mrazu. Dech se srážel ve vzduchu a schody pod jeho nohama se leskly námrazou. Když vystoupil nahoru, překvapeně zíral na sněhovou pokrývku Královské míle, neporušenou otisky nohou nebo pneumatik. Mlha rychle klesla a dodávala okolí přízračnou bledost.

Roztřeseně si zapnul koženou bundu až ke krku a vydal se na cestu ulicemi. Sníh pod nohama křupal; bylo několik stupňů pod nulou.

O chvíli později ho vylekal další záblesk a zaburácení. Bitva, nebo co to bylo, se odehrávala na konci Královské míle zahaleném v mlze. Jeho první impulz byl zamířit přímo k hradu, ale musel se ujistit, že Caillech Bhérri je dostatečně zaměstnaná. Vybral si střed ulice, kde sníh nebyl tak hluboký, a vydal se ke zdroji vřavy.

Zhruba v polovině Královské míle mlha zřídla natolik, aby uviděl, co se děje. Caillech Bhérri stála zády k němu a oběma rukama svírala pokroucenou hůl, kterou měla pevně opřenou před sebou. Kolem ní se tvořily bubliny modré energie, rychle se zvětšovaly a odplouvaly jakoby odnášené vlnami. Pokaždé, když některá z nich praskla, ozvalo se rachotivé zadunění, z nichž Veitche brzy rozbolely uši. Tak blízko ní byl chlad téměř nesnesitelný; Veitch se otřásal zimou.

Stařena útočila na překrásného mladíka, který se vznášel nad silnicí a dlouhé vlasy mu vlály přemírou energie. Vyzařoval jakési vnitřní zlaté světlo, ale jeho tvář byla nepříjemná jakýmsi zvláštním způsobem, který Veitche silně znepokojoval. Záblesky světla vycházely přímo z jeho těla;

byly nezřetelné jako opar za letního dne. Veitch chvilkami cítil jejich teplo prorážející zimou. Domyslel si, že je to moc, kterou se Shavimu s Laurou podařilo najít, a potěšil ho jejich rychlý úspěch. *První úder se nám nevydařil; možná že nyní se věci obrátily k lepšímu*, pomyslel si.

Ačkoliv obě síly spolu zjevně bojovaly, Veitch u nich neviděl žádný hněv, žádnou emoci, kterou by dokázal rozpoznat. Ale bylo úlevné vidět, že cizinec byl zimnímu běsnění Caillech Bhérri víc než rovnocenným soupeřem. S novou nadějí, kterou z toho načerpal, se od nich odvrátil a spěchal zpátky po strmé cestě.

+ + + + +

Edinburský hrad stál na konci Královské míle na vyvýšeném vulkanickém útesu vzniklém před třemi sty čtyřiceti miliony lety. Fomoriané si vybrali místo pro svou pevnost velice dobře. Ze tří stran končilo strmým srázem a bylo nedobytné. A jestli se Fomoriané nějak zahrabali do samotné skály pod hradem, Veitch věděl, že jsou téměř nedosažitelní. Jeho naděje pramenila z vědomí, že je nemusí porazit - to bylo na ostatních - ale jenom vysvobodit Ruth.

Za tímto účelem strávil volný čas po odchodu ostatních podrobným studiem historie pevnosti a jejích dispozic do nejmenšího detailu, dokud neměl v hlavě dokonale připravenou strategii. Dovnitř se dalo dostat jedině tajně. V dobách, kdy tato pevnost padla do rukou Angličanů, ji Skotové dokázali získat zpátky vždycky jen lstí: jednou nepozorovaně zlezli strmé útesy a překvapili obranné oddíly, podruhé se přestrojili za obchodníky a použili zboží k zablokování bran, takže další vojenská pomoc se nedostala dovnitř. Lest byla sice proti Veitchově přirozenosti - přímý útok by byl spíš v jeho stylu - ale rychle se učil.

Když se chtěl dostat do hradu, musel nejprve překonat otevřené prostranství předního nádvoří, kde se každoročně konávaly vojenské slavnosti Tattoo. Za normálního počasí by ho nedokázal přeběhnout nepozorovaně, ale hustá mlha mu poskytla potřebné krytí. Když za několik minut vklouzl do vstupu poblíž hlásky s camerou obscurou, slunce už zapadlo. Noc ho rovněž chránila, zatímco se plížil podél vnější zdi.

Scéna byla přízračná. Hrad zářil ve světle odraženém od sněhu jako vánoční výloha určená k přilákání turistů z celého města, ale nikde se neozýval žádný zvuk. Mlha připomínala kouř nad bojištěm, tlumila vše-

chen hluk doléhající sem z Nového města a bránila ve výhledu na moderní zástavbu. Veitch měl pocit, jako by se přenesl zpátky v čase.

Hradní brána zela dokořán - Fomoriané se očividně přímého útoku neobávali. Veitch se přikrčil za nízkou kamennou zídku a proplížil se pod tmavým obloukem brány. V žilách mu proudil adrenalin; cítil se víc živý než kdykoliv předtím, byl připravený na cokoliv. V průjezdu se zastavil a nahlédl oknem do strážnice. Nějaký muž ve vojenské uniformě nehybně seděl za čistým stolem a zíral do prázdna. Veitch si nedokázal srovnat přítomnost vojáka s Fomoriany, ale pak si všiml voskového lesku v obličeji strážného, který při pozornějším pohledu vypadal spíš jako maska: byl to upravený Fomorian. Nyní už bylo jasné, jak se Fomorianům podařilo hrad obsadit tiše a nepozorovaně, zatímco Staré město kolem ještě žilo normálním životem. Veitch tušil, že někde je márnice plná těl všech vojáků, které Fomoriané nahradili.

Vyrazil po schodech k prostřední strážnici a přitom se stále snažil držet ve stínu a našlapovat, jak nejtišeji uměl. Kdyby si to připustil, musel by přiznat, že má strach, ale všechny smysly měl soustředěné na Fomoriany: větřil jejich známý pach, naslouchal i těm nejtišším zvukům, neustále pátral po pohybu ve stínech. Neměl tušení, jestli Fomoriané opatřili hrad nějakou tajnou ochranou, která by je upozornila na jeho přítomnost, ale spoléhal především na rychlý postup, přičemž se snažil nezdržovat na žádném místě déle, než bylo nezbytně nutné.

Když zahnul za roh do prostřední strážnice, vyplašila ho hlídka procházející kousek před ním. Rychle se stáhl zpátky ke zdi a modlil se, aby ho nezahlédli. Nyní už mu bylo jasné, že hlídky netvoří lidští strážci; cítil ponurou přítomnost Fomorianů, která drásala jeho nervy k prasknutí.

Zadržel dech a ukryl se ve tmě. Zima mu pronikala do morku kostí a věděl, že za chvíli nebude cítit chodidla, která měl zabořená ve sněhu. Když si lépe prohlédl hradební ochozy, věže a budovy, uviděl, že Fomoriané jsou všude. Proklouznout kolem nich si vyžádá veškerou jeho obratnost a velkou dávku štěstí navíc; kdyby ho objevili tak brzy, celá tahle akce by byla zbytečná.

Jeho úkolem bylo zjistit, kde je vstup k tomu, co Fomoriané ukrývali pod hradem, a jediná možnost, jak to objevit, bylo sledovat některého z těch parchantů až k tomu místu. Troufal si však odhadnout, že se vchod bude nacházet v některé ze sklepních místností, co nejblíže skalnímu podloží. Rozhodně to nebude snadné - fomorianská hlídka před prostřední

strážnicí neustále přecházela sem a tam a bránila mu tak v dalším postupu. Pečlivá příprava mu však poskytla potřebné vědomosti o labyrintu vedlejších chodeb hradu. Pomalu ustupoval stínem až k Lang Stairs, sedmdesáti středověkým schodům vedoucím nahoru do mlhy. Vystupoval po nich velice opatrně; věděl, že pokud se na nich střetne s nějakým Fomorianem, v té mlze se uvidí, až když do sebe vrazí.

Než se dostal nahoru, na těle mu vyrazil studený pot. Někde před sebou slyšel křupání kroků ve sněhu. Rychle přeběhl shrbený za řadou děl seřazených podél hradeb a našel si další úkryt. Nyní byl mimo běžnou hlídkovou trasu a šance, že narazí na další stráže, byla tudíž mizivá. Přikrčil se a zadržel dech. Přemýšlel, co by v jeho situaci udělal Church. Napětí bylo tak strašné, že se div neotočil a nerozběhl se zpátky, ale večerní rozhovor s Reynoldsem ho naplnil neobvyklou, horoucí nadějí; byl si skoro jistý, že pronikne až k Ruth a vysvobodí ji ze zajetí. A ona pak konečně pozná, jaký doopravdy je.

Na to, aby zůstával dlouho bez pohybu, byla příliš velká zima. Na cestě k hradním sklepením nabízelo korunní nádvoří se svým shlukem vysokých budov spoustu příležitostí k úkrytu. U východního vstupu na nádvoří se zastavil a zjišťoval situaci. Všude bylo ticho a prázdno, sníh na rozlehlém prostranství byl hluboký a neporušený. Mlha se ospale vlnila kolem střech. Po pravici se temně a zlověstně tyčil Skotský národní válečný památník; v tuto chvíli tam mezi těmi, kteří padli při obraně říše, rozhodně nikdo nebude. Ostatní budovy kolem nádvoří mohly být obsazené, ale i v nich byla tma.

Opatrně vykročil; sníh pod jeho nohama nepříjemně hlasitě vrzal. Vstup do sklepních místností byl přímo naproti němu, co by kamenem dohodil. Uběhl polovinu cesty, když se prudce zastavil. Světla z horní strážnice dopadající na nádvoří náhle vrhla obrovský znetvořený stín na jednu ze zdí před ním. Veitch měl jen zlomek vteřiny na přemýšlení, než se vrhl doleva k jedinému možnému úkrytu: do Hlavního sálu, jehož dveře byly otevřené.

Když vbíhal dovnitř, stín už překrýval skoro celé nádvoří. Modlil se, aby byl dost rychlý, ale jak probíhal dveřmi, zavadil o ně nohou a ty se za ním zavřely. Ať už se blížil kdokoliv, musel si toho všimnout, protože se okamžitě ozvalo odporné štěkání a křik ve fomoriánském dialektu. Veitch vběhl do sálu a zoufale pátral po úkrytu. Pokud se dokáže včas schovat, stráž si možná bude myslet, že dveře zabouchl vítr.

Tmu v sále ještě zesilovalo masivní dřevěné obložení pod temně rudým

zdivem a těžkými trámy podepírajícími klenutý strop. Vitrážová okna podél zdi propouštěla jen matné světlo. Síň byla muzeem zbraní: byly tu vystaveny meče, kopí, oštěpy, štíty, náprsní krunýře a přilbice. Před obrovským krbem na jednom konci stály dvě těžké dřevěné židle. Veitch se vrhl za ně do tmavého krbu a čekal.

Sotva se tam vmáčkl, místností zazněly kroky. Vykoukl zpoza židle a uviděl Fomoriana přestrojeného za skotského královského dragouna, jak pochoduje do středu síně a pomalu si prohlíží kouty. Veitch zadržoval dech, svaly napjaté. Čas jako by se zastavil. Pak se stvůra otočila a zamířila zpátky ke dveřím. Zrovna když se Veitch chtěl nadechnout, strážce se zastavil, ještě jednou se rozhlédl a pak sáhl pro vysílačku u pasu. Veitch z řeči jeho těla okamžitě poznal, co má v úmyslu: varovat ostatní před možným vetřelcem neboje upozornit, aby dávali lepší pozor; tak či onak to byla špatná zpráva.

Než to stačil domyslet, byl už z úkrytu venku. Zatímco strážce zvedal vysílačku k ústům, Veitch tiše vzal ze stolu vystavený pevný krátký meč a tiše se kradl k němu. Věděl, že musí strážce překvapit a prohnat mu meč těsně pod základnou lebky dřív, než stačí vyvolat poplach. Měl možnost vidět, jak jsou tihle tvorové silní, nechtěl tedy riskovat otevřenou konfrontaci.

Tiše proběhl místností a napřáhl meč. Těsně před tím, než zasadil ránu, se z vysílačky ozval ohlušující výkřik. Ve zlomku vteřiny změnila tvar jako rtuť, když dopadne na podlahu. Ze stříbrné kapky vyrazily pavoučí nohy a pak ta věc vyběhla strážnému po ruce, přičemž dál pronikavě ječela.

Veitch měl jen zlomek vteřiny, aby si uvědomil, že je to Caraprix - jeden ze symbiotických tvorů měnících tvar, které používali jak Tuatha Dé Danannové, tak Fomoriané - než se strážce otočil. Jeho lidská tvář se současně začala tavit jako vosk svíčky, vlnila se a nadouvala, až se změnila v něco tak odporného, že se Veitchovi zvedl žaludek. Snažil se nedívat a přitom pokračoval v útoku mečem na Fomorianovu hlavu. Ten však hbitě uhnul, takže mu čepel neškodně sklouzla po klíční kosti nebo co vlastně ten odporný výstupek, který se mu náhle zhmotnil pod uniformou, byl.

Netvor se rozmáchl tím, co ještě před okamžikem bylo paží, ale nyní to připomínalo stále se ještě měnící ocas štíra, a zasáhl ho z boku do hlavy. Veitch odletěl stranou a upadl na podlahu tak tvrdě, až se mu před očima roztančily purpurové hvězdičky.

Rychle se převalil na záda, zatímco Fomorian útočil jako plaz, nezřetelný, tmavý a odporný, páchnoucí syrovým masem. Veitch se plně poddal svému instinktu, té podivné bojovné zuřivosti, která se vzedmula v jeho nitru. Vrhl se kupředu mezi nohy netvora, setrvačností ho srazil k zemi a převalil se přes něj. Jak netvor padal, nastavil proti němu meč a na poslední chvíli se odkutálel z cesty. Fomorian dopadl celou váhou na hrot meče, který mu projel krkem až do lebky. Sviíjel se a ječel a vytékala z něho látka páchnoucí tak strašlivě, že Veitch musel znovu bojovat s nevolností.

I Caraprix kvílel. Vyskočil zpod padlého strážce a rozběhl se po podlaze. Veitch zareagoval okamžitě - vrhl se dopředu a dupl na něho těžkou botou. Z Caraprixe zůstala jen šedá skvrna, jeho ječivé kvílení zmlklo uprostřed tónu.

Veitch si dopřál chviličku odpočinku. Nemohl uvěřit, že zabil jednoho z těch netvorů, ačkoliv si neuměl představit, že by měl v otevřeném boji jakoukoliv šanci. Pak se rozběhl ke zbraním pověšeným na zdi. Vybral si další krátký meč a dýku, obojí si zastrčil pod bundu, pak ještě popadl samostříl a několik šípů a pověsil si jej přes rameno. Potom rychle zamířil ke dveřím, aby zjisti], jestli někdo reagoval na křik umírajícího netvora.

Nádvoří bylo tiché a opuštěné stejně jako před chvílí. Jedinými stopami byly otisky strážce a jeho vlastní. Rychle se rozběhl k západnímu východu z nádvoří. Slyšel stráž stále přecházející kolem prostřední strážnice, ale mezi ním a prostory hradního sklepení nikdo nebyl.

Držel se blízko zdí, dokud se nedostal ke vchodu. Stále ještě nemohl uvěřit, že se dostal tak daleko. Podzemí bylo temné, vlhké a páchlo mokrým kamenem a zeminou. První část tvořila dlouhá klenutá chodba, která vedla do dvou místností. Po otevřeném prostranství se tady cítil stísněně. Ze stropu kapala v pravidelném rytmu voda a ozvěna se ostře odrážela od kamene.

Když ze vzdálenější místnosti uslyšel fomorianský dialekt, naskočila mu husí kůže. Opatrně se přikradl k rohu a vyhlédl za něj. Poblíž obřího děla, o němž z četby věděl, že je to středověká obléhací zbraň nazývaná Mons Meg, stáli další dva skotští královští dragouni a hovořili spolu. Za nimi byla nepravidelná díra v kamenné podlaze, z níž proudil studený vzduch. Nemýlil se. Tady byl vstup do podzemního hnízda Fomorianů. Ale jak se dostane kolem stráží?

Všiml si, že místnost má dveře v protější zdi a vypočítal si, že vedou do

druhé ze dvou místností přístupných z chodby. Tiše se k ní vrátil. Nacházela se v ní expozice pro turisty, ukazující podzemí, jak vypadalo dříve, když sloužilo postupně jako vězení, pekárna a kasárna. Opatrně se vkradl dovnitř a jílcem meče rozbil sklo vitríny. Pak se rychle vrátil ke vstupu do druhé místnosti. Jak správně odhadl, stráže vyběhly zadními dveřmi zjistit, co se děje, a uvolnily mu tak cestu do díry v podlaze. Hrubě tesané schody v ní vedly do tmy.

Na váhání nebyl čas. Upozornit Fomoriany na svou přítomnost bylo nesmírné riziko, ale neměl jinou možnost; s následky se vypořádá později. Potlačil úzkost a šlápl na horní schod.

V příštím okamžiku se ocitl v naprosto temných, mrazivých chodbách, jen sporadicky osvětlených plápolajícími pochodněmi. Z odboček vedoucích na obě strany se šířil odporný zápach podobný vařícímu se zkaženému masu; v dálce slyšel podivný zvuk nejasného původu, který ho podvědomě děsil. Bylo to bludiště. Šance, že najde Ruth, byla minimální, a že odsud vyvázne živý ještě menší.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Zřídlo

Když se Shavi s Laurou na korbě nákladního vozu vezoucího stavební materiál do Leithu vraceli do Edinburghu, byla už noc. Dozorce kostí je opustil dávno předtím; věnoval jim jediný pohled plný pohrdání a hrůzy, z něhož bylo jasně zřejmé, co si myslí o jejich hurá-akcích, a odbelhal se přes pole směrem k městu.

I ze vzdálenosti osmi kilometrů od centra bylo jasné, že ve Starém městě se děje něco hrozného. Oblohu křižovaly záblesky a ozývalo se hromové burácení, a když dojeli blíž, uviděli, že celou oblast halí sněhová mračna vířící tak, jako by se na to jediné místo soustředily všechny divoké vichry světa.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Laura, když je řidič nákladního auta vysadil na chodník.

Shavi z jejího hlasu usoudil, že se obává nejhoršího. „Uvidíme, až se dostaneme blíž.“

„Snad tam nechceš jít?“ Nečekala na odpověď. „Myslíš, že ostatní jsou v pořádku?“

„Nevím.“

„To je on, že? Ten mákloš.“

Shavi mlčel. Cítil spoluvinu za hrůzy, které se odehrávaly a ke kterým ještě dojde. Kdyby se zamyslel nad Lauřinými pochybnostmi a nesoustředil se slepě jen na splnění jejich úkolu, šílený bůh by teď nebyl volný. Maponus ho nepochybně trochu ovlivňoval, vábil ho k sobě, dokud mu nepomohl na svobodu, ale to nebyla omluva. Měl silnou vůli; mohl odolat.

„Pojďme.“ Zamířil z Lothian Road k Bread Street. V letních šatech se třásli zimou a nedošli ztemnělými, klikatými uličkami daleko, když si všimli budovy, která se sesypala v hromadu suti jako zasažená bombou.

Shavi se rozběhl kupředu prozkoumat ruiny a pak si všiml něčeho zvláštního. Trvalo mu jednu nebo dvě vteřiny, než si uvědomil, na co se dívá. „Podívej se tamhle,“ vyzval Lauru, když se k němu připojila.

Sledovala jeho prst a uviděla za sutinami další zhroucenou budovu a za ní ještě jednu. Městem se táhl až na okraj pás zřícených budov. Otočila se

o sto osmdesát stupňů a zjistila, že polom pokračuje opačným směrem do centra Starého města. Podívali se na sebe, ale nedokázali vyslovit myšlenky, které se jim honily hlavou. Po chvíli mlčenlivého přemítání se dali do přelézání cihel, kamenů a dlaždic směrem ke Královské míli.

V další ulici objevili tělo nějakého starce, který podle všeho odmítl při hromadné evakuaci opustit svůj domov. Padající dům ho zavalil a umožnil tak svému milujícímu majiteli, aby se stal jeho věčnou součástí. Hlava chyběla, ale po panensky bělostném sněhu se od mrtvého těla táhla krvavá stopa. Shavi s Laurou zbledli.

„Za tohle se budeme smažit v pekle," poznamenala Laura.

Mezerou mezi domy spatřili zuřící bitvu dlouho předtím, než začali stoupat nahoru ke Královské míli. Byla neuvěřitelně prudká: střet světla a tmy, léta a zimy, dva různé aspekty pekla; Shavi s Laurou se na to téměř nedokázali dívat. Maponova krásná tvář byla zkřivená výrazem takové nenávisti, až jim tuhla krev v žilách. Divoce koulel očima a ohýbal a natahoval prsty, ze kterých sálala divoká energie, nebo co to vlastně bylo. Občas jeho soustředění na okamžik povolilo a nasměroval zničující úder proti některé z opuštěných budov, jako by mu byl k vybití jeho staletí střádané nenávisti dobrý jakýkoliv cíl. Pak ale znovu udeřila svým mrazivě bezcitným způsobem Caillech Bhérri a on znovu soustředil svou těkající pozornost na ni.

V tuto chvíli vypadala stařena ještě méně lidsky než jindy; její rysy se rozplynuly ve všepohlcující vír temnoty, údy měla černé a hranaté jako větve větrem ošlehaného stromu na zimním vřesovišti. Její moc byla neuvěřitelná; i na tu vzdálenost se jim mráz zařezával do kůže jako nože. Způsob, jakým se modré světlo tetelilo, přenesl Lauru ve vzpomínkách zpět do klubu, kde diskotékové osvětlení svádělo marný boj s rozlézající se vrstvou ledu. Poprvé si plně uvědomila, jak blízko smrti tehdy byla. Tváří v tvář moci těchto starých bohů nebyli nic. Rychle si setřela zbloudilou slzu, než si jí všimne Shavi.

Kryli se za zřícenou zdí a jejich dech se ve studeném vzduchu srážel v bílé obláčky. „Co se stane, jestli se přes ni dostane?" zeptala se Laura.

„V tuto chvíli se zdá, že jsou jejich síly naprosto vyrovnané—"

„Ale dříve či později—"

„Musíme důvěřovat v ostatní. V Churche a modrý oheň." To bylo poprvé, kdy zaslechla v jeho hlase ostří.

„A co Veitch?" Oba se podívali do neproniknutelné mlhy halící hrad.

„Měli bychom se vydat na místo srazu. Pro každý případ.“

Laura si pohrdavě odfrkla. „Zdá se mi to, nebo tady někdo strká hlavu do písku? Víš, já doufám, že někdo z nás pošahaných spasitelů má plán B. Jinak bych byla nucena konstatovat, že jsme to ve stylu naší slavné tradice zase jenom zhoršili.“ Shavi už odcházel. „Nikam nechoď, ty parchante! Jestli se ta obluda, co jsme ji vypustili na svobodu, odsud dostane, budeme se brodit po kolena v mrtvolách.“

Pomalu se otočil; v očích měl slzy. „Já vím,“ řekl tiše. Pak znovu pokračoval do noci a ona neměla jinou možnost, než ho následovat.

+ + + + +

Veitch pomalu postupoval mrazivými temnými chodbami a přitom se třásl zimou. Pochodně ve zdech byly příliš daleko od sebe, než aby mu nějak pomohly, alespoň však zatím nepotkal žádné fomorianské stráže. To ho svým způsobem spíše zneklidnilo, protože mu bylo jasné, že je pouze otázkou času, kdy se ocitne na místě, které se to jimi bude rojit. Schovávají se, aby ho vlákali co nejdál a mohli ho rozcupovat na kousky? Rychle tuto myšlenku zapudil.

Bylo to hotové bludiště. Všechny chodby vypadaly stejně, všechny odporně páchly zkaženým vařeným masem. Po obou stranách se občas objevily hrubě tesané dřevěné dveře. Několik se jich pokusil opatrně otevřít, ale byly zamčené. Nakonec se odhodlal několikrát tiše vykřiknout Ruthino jméno a napůl přitom očekával, že mu odpoví vzteklý řev Fomorianů, ale nedočkal se vůbec žádné reakce.

Svým způsobem si téměř přál, aby k nějaké konfrontaci došlo; bylo by to lepší než tohle nesnesitelně napjaté očekávání střetu za každým rohem, neustálé napínání uší po krocích blížících se zezadu.

Když se pak ze tmy vynořila další boční chodba, byl to šok. Její stěny pokrývaly řezby svíjejících se a znepokojivě zdeformovaných tvorů. Nad nimi byla kamenná tvář tak nepředstavitelně děsivá, že Veitch musel odvrátit pohled. Proud studeného vzduchu z hlubin naznačoval že se jedná o velký otevřený prostor. Jakmile urazil několik kroků dovnitř, přidržuje se přitom jednou rukou stěny, zaslechl podivný hluboký basový rachot připomínající průjezd těžkých nákladních automobilů; z toho zvuku se mu sevřel žaludek. O několik kroků dál rozeznal hlasy desítek, možná stovek Fomorianů, ale místo obvyklé chaotické změti tohle znělo organizovaně,

dva tóny, které se neustále opakovaly. Fomoriané zpívali.

A to bylo svým způsobem ještě mnohem horší než cokoliv, co čekal. Něco na tom zvuku ho nutilo rozběhnout se zpátky ke světlům Nového města, ale přiměl se pokračovat. Ve chvíli, kdy se vynořil z chodby, se neovladatelně třásl po celém těle a kůži měl pokrytou lepkavým potem.

Zjistil, že se ocitl na vrcholu hrubě vytesaného schodiště vedoucího dolů do velké místnosti. A ta byla plná Fomorianů. Skutečně jich byly stovky. Shromáždění takových rozměrů bylo tak příšerné, až se mu nahrnula žluč do úst a musel se stáhnout kousek zpátky, aby neslyšeli jeho zvracení. Když se znovu podíval dolů do místnosti, jeho vidění se rozostřovalo; nedokázal zaměřit pohled na jejich tvary a na okamžik byl přesvědčený, že tam dole je jenom jedna nestvůra, obrovská, černá a odporná, ztělesňující veškeré existující zlo.

Odvrátil zrak a na vzdálenějším konci uviděl něco, co připomínalo vyvýšené pódium. Ze dvou nádob s ohněm po stranách šlehaly plameny. Uprostřed stál Calatín; znetvořený míšenec měl paže zdvižené v jakémsi aktu uctívání. Když je spustil, nesnesitelný zpěv strnul na jednom protaženém tónu, který pak zvolna umlkal. Poté začal Calatín něco štěkavě ječet ve fomorianském dialektu. Veitch už to dál nedokázal snést a začal pozpátku ustupovat, když něco zahlédl ve stínu za Calatínem: obrovského Fomoriana oblečeného v černém brnění, jež mu dodávalo vzezření obřího hmyzu.

Znovu v hlavní chodbě se snažil ovládnout nevolnost a závrať. Nechápal, čeho byl právě svědkem - masového dodávání odvahy válečníkům? Nějaké modlitby? V každém případě ho to silně zneklidnilo. Ale nemělo smysl zdržovat se úvahami. Vrátil se ke svému poslání s obnoveným úsilím zrozeným ze strachu.

+ + + + +

Když ztracený v myšlenkách zabočil za další roh, málem vběhl do náručí stráže. Na poslední chvíli uskočil zpátky a modlil se, aby ho Fomorian neviděl. Strážce stál na konci chodby, která pokračovala krátkým schodištěm dolů. Veitch ho pouze zahlédl, ale v hlavě mu zabzučelo a žaludek se mu opět sevřel hnusem; mohl to být instinkt, ale spíše to bylo tím, že tito Fomoriané existovali v jakési netělesné rovině, jako by byli odporný plyn, který neustále cítil, nebo stále se opakující

disharmonický zvuk. Nejspíš to ale bylo něco víc než obojí; ty bytosti urážely nějakou zásadní, instinktivní část jeho osobnosti.

Když znovu opatrně vyhlédl za roh, uviděl hustější oblast tmy a náznak nějakého tvaru v jejím středu. Bytost byla tak obrovská a hrozivá a její pozice v chodbě skoro neurčitelná, že přímý útok by byl nepochybně sebevraždou. Mohl by proklouznout jinudy, začít propátrávat další chodby, ale přítomnost stráže naznačovala, že se dostal k nějakému významnému místu. Nervózně si kousal nehet a nutil se dospět k nějakému rozhodnutí, ale současně si až příliš dobře uvědomoval, že se mu v životě ještě ani jednou nepodařilo rozhodnout správně.

+ + + + +

Church s Tomem odhazovali kameny blokující chodbu, až jim krvácely prsty a klouby, ale nakonec se objevil otvor, kterým se mohli protáhnout. Na druhé straně bylo tepleji a vzduch tam voněl citronem a železem. Zvuk dýchání, který předtím Churche vylekal, byl nyní tak hlasitý, až mu zvonilo v uších.

Opatrně vešel do chodby. Pod nohama mu skřípala suť a stěny byly popraskané; objevovaly se v nich díry tak velké, že jimi mohl prostrčit ruku.

„Musíme být přímo v srdci Artušova stolce," poznamenal s náhle stísněným pocitem z množství tun skály nad jeho hlavou.

„To si můžete myslet," odpověděl Tom.

„Máte neobyčejnou schopnost, jak zdánlivě vyjádřit souhlas a ve skutečnosti říkat, že se totálně mýlím a jsem idiot."

„To je umění. Na jeho zdokonalování jsem měl stovky let."

Church si náhle všiml neobvyklé textury skály na jednom konci praskliny ve stěně. Přimhouřil oči, aby lépe rozeznal zvláštní kosočtvercový vzor. „To je divné."

Opatrně natáhl ruku a přejel prsty po povrchu; byl drsný a studený na dotek, ale vzor byl nesporně pravidelný.

„Ježíši!" vykřikl a strhl ruku zpátky.

Tom byl okamžitě vedle něho. „Co to je?"

„Pohnulo se to! Ne, skála se nepohnula, ale něco pod jejím povrchem. Bylo to jako... jako..." Zbledl.

„Jako co?" naléhal Tom.

Church se předklonil, díval se do otvoru a kroutil hlavou.

„Jako co?“ opakoval Tom. V jeho hlase znělo podráždění.

„Jako... Jako svaly pohybující se pod kůží.“ Polkl a popošel k další trhlině ve zdi. Sehnul se a nahlédl dovnitř. Pak váhavě přidržel ruku nad otvorem a přemýšlel, jestli se odváží. Pomalu sáhl dovnitř a přitom upřeně sledoval, kam míří jeho prsty.

„Ach můj bože!“ vykřikl, uskočil zpátky a znechuceně vrtěl hlavou. Pohyb byl výraznější, zdálo se, že tam něco roste. V temné trhlině zahlédl nějaký rudý záblesk. Popošel dopředu. „Ach můj bože.“ Tentokrát to zašeptal. Rudá zář zaplála jasněji a jemně se posunula.

„Co to je?“ sykl Tom.

„Nějaké oko.“ Church znechuceně polkl. „Dotkl jsem se nějakého oka a to se otevřelo.“

Hluboko ve skále se náhle ozvalo zadunění a tunel se otřásl tak, až se zapotáceli. Ze stropu se na ně snesl mrak prachu, který je dusil a oslepoval, zatímco skála dál praskala, až se nakonec zhroutila úplně.

„K zemi!“ Church srazil Toma a zakryl ho vlastním tělem. Ale strop zůstal pohromadě a na jeho záda spadlo jen několik menších kamenů. Jakmile se cítil dost bezpečně, s kašláním a pliváním se rozhlédl a okamžitě viděl, co ten zneklidňující zvuk znamenal.

Tam, kde předtím byla skalní stěna, leželo dlouhé, hadovité tělo. Pod šupinatou kůží lesknoucí se bronzově a nazelenale s nádechem zlata se vlnily svaly a napínaly šlachy. Bájné zvíře pravidelně a klidně dýchalo a mírně se pohybovalo v hlubokém spánku, ale bylo tak obrovské, že i to nejdrobnější zachvění jeho pružného těla způsobovalo otřesy skály. Church si ani nedokázal představit jeho skutečnou velikost, protože většina těla zůstávala zasypaná pod zhroucenou stěnou; ani to však zvíře neprobudilo.

Popošel dopředu, přemožený úžasem nad tím, co vidí.

„Cítíte to?“ podíval se na něho zvědavě Tom.

„Co?“

„Spřízněnost. Možná nejste ze stejné krve, ale máte stejnou duši.“

A on to opravdu cítil: mravenčení v prstech stoupající vzhůru podél páteře, zpěv v dutinách hlavy; cítil se jako ladička znějící v harmonii se spícím tvorem. „Bratr draků,“ zamumlal.

„Vaše dědictví.“ Tom popošel k němu a stiskl mu rameno. „Učíte se, rostete. Je to pomalý proces, ale daří se vám to.“

„Proč se neprobudil?“

„Neprobudil se už velmi dlouhou dobu. Je to příbuzný toho, který leží pod Avebury, mladší, ale jenom o trochu. Toto místo kdysi bylo mocným zdrojem modrého ohně podobně jako Avebury, ale když se lidé odvrátili od ducha, tady ta energie z nějakého důvodu vyschla rychleji.“

„A Bájné zvíře se uložilo k zimnímu spánku?“

„K zimnímu spánku? Asi by se to tak dalo nazvat. Vzdálilo se od světa a všeho v něm.“

Church podřepí a zkoumal bok zvířete. „Je tak velkolepé... překrásné—“

„A nebezpečné. Nemylte se, Bájná zvířata nejsou domácí mazlíčci. Je to divoká a nezkrotná síla přírody.“

Church s povzdechem vstal. „Odkud přišla? Neodpovídají ničemu z našich představ o tom, jak svět funguje.“

„Odpovídají tomu, jaký svět má být a jaký kdysi byl.“

„Co se teď od nás očekává?“ zeptal se Church a podíval se na strmě se svažující chodbu mizející ve tmě. „Nemám ponětí, jak dostat energii země znovu do pohybu. A mám-li být upřímný, i kdybych to věděl, pořád nevidím, jak nám to může pomoct.“

Tom už kráčel dál a jeho hlas se přízračně vracel. „Možná nám to nepomůže. Ale vyléčit zraněnou zemi je možná cesta, jak vytvořit protiváhu vůči Fomorianům. Vaše původní poslání.“

„Jestli se vrátí Balor, nebude existovat země, kterou je třeba léčit,“ poznamenal chmurně Church a snažil se udržet s Tomem krok.

+ + + + +

Chodba klesala místy tak prudce, až se Church musel přidržovat stěn, aby neuklouzl. Vzduch byl stále chladnější a prašnější a občas pocítil prudký závan, i když nechápal, odkud přichází. Čím hlouběji pronikali, tím byla atmosféra stísněnější a zlověstnější; jejich sporadický hovor utichl úplně a jediným zvukem bylo tiché našlapování jejich nohou.

Vzdušné proudy neustále sílily, až se tunelem prohánět vichr, který je tlačil na stěny. Vypadalo to tak, jako by se blížili na okraj nějakého útesu. Churche se náhle zmocnila vidina rozlehlého podzemního moře z *Cesty do středu Země.* A pak chodba náhle skončila a zdroj vichru byl jasný.

Stáli na malé římse táhnoucí se kolem propasti tak obrovské, že nedohlédli na druhý konec. Spadala od jejich nohou do tmy, ale proudění

vzduchu a podivné, zneklidňující ozvěny naznačovaly, že je skutečně neuvěřitelně hluboká. Docela dobře mohla pokračovat až do nekonečna. Church zavřel oči a uskočil zpět do chodby, přemožen náhlou závratí.

„Jsme tady," ozval se Tom. „Zřídlo ohně."

Church nakonec našel sílu, aby se doplazil po čtyřech k okraji a podíval se dolů do propasti. Vítr z ní stoupal vzhůru, narážel mu do obličeje a rval vlasy. Musel bojovat s pocitem, že ho to vsaje dovnitř.

„Podobná duchovní zřídla jsou po celé zemi, po celém světě." Tomův hlas zněl jakoby z velké dálky někde za ním; Church se bránil pocitu, že ho tma spolkne. „Nicméně jen málo z nich je tak silných jako tohle," pokračoval Tom. „A ještě méně jich je takhle živých."

Church se posadil dál od kraje a přitiskl se ke kamenné zdi. „Co tady dělám? Je to obrovská špinavá díra v zemi. To je beznadějné."

„Beznadějné?" ozval se Tom. „Copak jste se pořád nic nenaučil?"

„Jste bezkonkurenční v troušení kryptických průpovídek. Proč pro změnu neřeknete něco užitečného - například co se ode mě očekává."

„To si domyslete sám," odsekl Tom. „To vy jste ten, kdo má učit." Church tiše zaklel a obrátil pozornost zpět k propasti. Nakoukl dolů pro inspiraci, ale žádná se nedostavila. Jeho nálada zvolna klesala. Selže znovu? Pak se vynořily myšlenky jako bubliny na černém olejovitém jezeře. Je to zdroj modrého ohně. Není to skutečná díra v zemi a oni nejsou pod Artušovým stolcem. Je to místo mezi světy, mimo realitu, podobně jako Jiný svět. Možná je to Jiný svět, ale nějak o tom pochyboval; mnohem pravděpodobněji šlo o nějaký kanál vedoucí někam ke zdroji modrého ohně. Vzhlédl k Tomovi, který tam stál s rukama za zády, jako by se procházel v parku. „Kam to vede?" zeptal se a ukázal na zřídlo.

Tom se usmál jako učitel, jehož oblíbený žák právě předvedl skvělý skok v logice. „Co myslíte vy?"

Church znovu zaklel a mávl znechuceně rukou; odpověď otázkou na otázku byl Tomův oblíbený způsob konverzace a ani po těch měsících ho to nepřestalo dráždit.

Church uvažoval dál; postupně jako by se jeho myšlenky spojovaly. Jaký je původ modrého ohně? Pokud měl Tom pravdu, pak je to esence ducha. A modrý oheň vyhasl a stagnuje v celé zemi, protože lidé se odvrátili od víry.

„Můžeme ho znovu rozžehnout... můžeme přitáhnout modrý oheň zpátky... když..." Došla mu slova a on naštvaně zvedl ruce. A pak: „Ně-

jakým činem, který se dotkne duše rezonující na té úrovni.“

Tom zamyšleně přikývl. „Možná. V tomto novém světě může mít skok ve víře stejně dalekosáhlý účinek jako skok v logice. Bude to fungovat? Možná, pokud to chcete dostatečně silně.“

Na Churchova ramena dopadla tíha odpovědnosti. Chtěl tomu uniknout, vrátit se k životu, jaký kdysi vedl, ale v to nemohl doufat. Zavřel očí a poddal se přílivu emocí a myšlenek. Pak sáhl do kapsy a vytáhl medailonek od malé Marianny.

„Tohle mi zachránilo život.“ Zvedl ho a roztočil. „Laciný přívěšek s fotografií princezny Diany vystřižené z novin. Vlastně bezvýznamná věcička. A náhle dostala význam a moc. Proč? Protože nějaká malá holčička do něj vložila srdce, duši a sny? Je to jako pitomá pohádka.“

„Ocitli jsme se v době mýtů,“ začal tiše Tom, „v níž žijí archetypy s mocí měnit realitu, v níž myšlenky dostávají tvar. Pokud si přejete, aby něco mělo význam, dáte tomu moc. Tak tomu bylo i před změnou, jenom ta moc byla utlumena. Mýty nás vždycky formovaly, což sám víte. Je to zřejmé z Dianina života - roky utrpení, obětní smrt, smutek, který hraničí s uctíváním. Rezonance a náhody hlasitě křičí, tak silně, že jim nevěříte. Diana, jméno měsíční bohyně, bohyně lovu, lesů a plodnosti, uctívaná ženami. O které Dianě tady mluvíme?“ Pokrčil rameny. „Vždycky existovaly síly za scénou, řídící naše životy. Můžeme jim dávat různá jména, snažit se pochopit jejich smysl, ale to se nám nikdy nepodaří. Jediný způsob jak si zachovat rovnováhu je přijmout, že existujeme v srdci magie a mystérií a nic nebude odhaleno, určitě ne před smrtí a možná ani po ní ne. Těšte se z okamžiku, nechtě se unášet proudem—“

„A všechny ostatní tradiční hipísácké hodnoty.“ Church zavrtěl hlavou. „Měl bych tomuto medailonku něco nabídnout s nadějí, že jeho síla, jeho duše dá věci do pohybu. Ta dívenka změnila můj život během jediného setkání. Bylo to dítě, ale byla všechno, co já ne. Statečná tváří v tvář smrti, pozitivní, naplněná nějakou vírou. Bylo to magické.“

„A ta shoda jmen, vyvolávající vzpomínku na vaši přítelkyni,“ dodal Tom.

Church zvolna přikývl. „Ano, v mé mysli jsou obě spojeny. Nevidím, kde jedna končí a začíná druhá. S vědomím, že je Mariannina duše stále uvězněna, nevím, jestli bych se ho dokázal vzdát. Vnímám to jako jediné spojení s ní. Možná se ode mě očekává, že ji osvobodím.“

Podíval se na Toma, jestli mu nabídne podporu a vedení, ale ten se

tvářil netečně a nevyzpytatelně.

„Vím, co si myslíte," pokračoval Church. „Že jsem všechno pokazil už před beltainem, protože jsem byl tak ponořený do vlastních problémů a Marianny. Slíbil jsem si, že to ze sebe setřesu, ale některé věci uvíznou velice hluboko." Podíval se znovu nájemně se otáčející přívěšek, zachycující světlo jako maličká hvězda. „Přeji si, abych v tom byl lepší."

Tunelem za nimi se rozlehl nějaký zvuk, jen drobný, ale akustika jeskynní místnosti jej změnila v rachot hromu. Oba se okamžitě napjali; zadržovali dech, upřeně zírali do tunelu a čekali. Okamžik se nedělo nic. A pak zaslechli další zvuk, křupavé došlápnutí do štěrku na podlaze, ale tak slabé, že ať to byl kdokoliv, kráčel velmi opatrně, aby nebyl odhalen. Už jen tohle vyslalo nepříjemné signály do jejich těl.

„Někdo se blíží," zašeptal zbytečně Church. „Kdo to může být?"

„Nikdo," odpověděl Tom. „Pokud nás nesledují."

Church se rychle rozhlédl; chodba byla jedinou cestou ven. „Tohle není zrovna nejlepší místo, kde bychom se měli nechat chytit. Přál bych si, aby tady byl Veitch."

Tom si prohlížel úzkou římsu. „Mohli bychom po ní přejít do tmy na druhé straně." Jeho hlas byl skoro neslyšitelný.

Church se podíval do hluboké tmy propasti a znovu se mu zatočila hlava. „Nebo to můžeme uvítat s otevřenou náručí. Možná to nic není... třeba je to někdo..." Jeho hlas zmizel do ztracena; cítil se hloupě. Na tomto místě a v tuto dobu bylo nejpravděpodobnější, že ať se k nim blíží cokoliv, je to hrozba. Podíval se na římsu a trhl sebou. „Nevím, jestli to zvládnu."

„A alternativa je jaká?" zeptal se podrážděně Tom. Popadl Churche za paži a pokusil se ho táhnout za sebou, ale Church ho setřásl tak divoce, až málem oba spadli do jámy.

„Ježíši!" sykl Church. „Nechtě mě! Zabijete nás oba!"

„To uděláte vy, když tady kvůli vašemu strachu budeme muset zůstat." Tom se přinutil ke klidu. „Otočte se čelem ke stěně. Nahmatávejte cestu nohama a nedívejte se dolů."

„Vám se to řekne!" Ale Tom už postupoval po římse. Church strnul ochromený děsem. Cestička se zdála být tak nepředstavitelně úzká; konce Tomových pat přečnívaly přes okraj. Po zádech a čele mu stékal ledový pot.

Pak se podíval do chodby a uviděl něco, co změnilo jeho strach na ještě větší hrůzu. Záblesk žluté, tma, znovu žlutá, něco malého a nepodstatného,

ale instinktivně rušil, co to je. To, co předtím zahlédl v jeskyni, ten obrovský tvar vlka, který nebyl vlkem, strašlivého řezače prstů, který unesl Ruth. Napadlo ho, že je to další halucinace nebo průhled zpátky časem a prostorem, způsobený bizarními pravidly této vířivé kaverny, ale bylo to opravdu tam. A teď se to blížilo.

A on stále váhal. Magnetické spirálovité pulzování hlubin bylo téměř nesnesitelné, ale tušené nebezpečí toho, co se přibližovalo temnou chodbou, se do něj zařezávalo jako ostří nože. Nakolik dokázal najít kousek racionálního myšlení někde mezi primárním strachem, věděl, co teď musí udělat.

S pocitem, že se loučí se životem, položil nohu na římsu.

+ + + + +

Pomalu si nahmatával cestu po okraji obrovské jámy a srdce mu přitom bušilo v uších tak hlasitě, až si myslel, že ohluchne. Jeho pohled střídal záběry vnitřních stran víček se studenou, tmavou skálou, o níž se nepřetržitě otíral špičkou nosu. Všechny smysly měl zostřené až na práh bolesti. Svíral se mu žaludek. Každých několik vteřin jej jeho vlastní mysl přesvědčovala, že teď umře; nemohl se zbavit pocitu, že se pozpátku zřítí dolů.

Víc než cokoliv jiného si přál ohlédnout se do ústí chodby; slyšel chraptivé oddechování blížícího se tvora a škrábání jeho chodidel na skále; teď už se to nepokoušelo skrývat. Ale nedokázal se přimět otočit hlavu, takže musel spoléhat pouze na přibližující se zvuky a pocit, že se sám nepohybuje dost rychle, že ho to dostihne na římse a pak bude doopravdy v pasti.

Najednou vrazil levým ramenem do nějakého těla. Byl to Tom, který tam na něj čekal, ale šok narušil Churchovu koncentraci a on polekaně vykřikl. V tom okamžiku se začal pomalu vzdalovat od stěny a ačkoliv křečovitě stahoval svaly, k získání ztracené rovnováhy to nestačilo. Pokusil se zachytit zdi, ale pořád se pohyboval pryč od ní. Pád byl nevyhnutelný.

Odnikud se vynořila Tomova paže, praštila ho mezi lopatky a přirazila ho zpět ke stěně. V Churchově přidušeném vyheknutí se mísila hrůza s úlevou.

„Pst.“ Tomův hlas byl tak tichý, že to byl spíše výdech. Church musel napínat sluch, aby ho slyšel.

„Proč jste se zastavil?“ zeptal se stejným způsobem.

„Kdybyste odtrhl oči od skály, došlo by vám, že už nevidíme ústí chodby. Což znamená, že to, co tam je, nevidí nás. Zahlédl jste, co to bylo?“

Church polkl, sebral se a opakoval si v duchu mantru: Nedívej se dolů! To, že byli tady, viseli nad propastí a pokoušeli se o normální rozhovor, bylo šílenství. „Zahlédl jsem... oči...“ V ústech měl zcela sucho; znovu polkl. „Je to to, co uneslo Ruth... Laura to považovala za obrovského vlka. A já jsem to viděl stejně, ve velké jeskyni. Ale není to vlk. Vím... nějak... že je to člověk.“

„Občas, když si staří bohové s někým pohrávají, je pak těžké si s tím poradit,“ přemýšlel nahlas Tom. „Zkreslují smyslové vnímání. Je to, jako by se nějakým zásadním způsobem měnili, a mysl se snaží zpracovat všechny matoucí signály tak, že jim dá určitou podobu. Tu, která se tomu nejvíc blíží. Ale je to lež, zoufalá lež k zachování zdravého rozumu.“

„Jak tedy vypadá ve skutečnosti?“ Tomovo použití výrazu pohrávají vyvolalo u Churche zamrazení. Vzpomněl si na Tomovo líčení utrpení z rukou královny, když ho rozebrala na kousky a zase složila dohromady jen tak pro zábavu. *Křehké bytosti*, tak je Tuatha Dé Danannové nazývali. Křehké. Snadno rozbitné. Nikdy ne přesně obnovitelné.

Tváří v tvář hrozbě zmlkli. A naslouchali zvukům, které jako by skutečně pocházely od nějakého zvířete, ale současně se mísily s hrdelním, zkresleným lidským hlasem. Bylo to něco jako mumlání. Na okamžik si mysleli, že se to vrátí do chodby, ale po chvilce se dýchání opět přiblížilo a oni zaslechli škrábání na římse, zazvonění drápů na stěně jeskyně.

Pak Church odtrhl oči od stěny a vytřeštěně pohlédl do Tomovy tváře. Tom postupoval rychlými pružnými pohyby muže, který už zažil horší věci než smrt. Church se s ním snažil udržet krok, ale svaly ho bolely z úsilí držet se co nejblíž stěny. Opět se mu zatočila hlava. Hrdlo měl tenké jako tužka; nemohl se pořádně nadechnout. A pronásledovatel se blížil, Přemýšlel, jestli budou muset obejít celou propast, aby se vrátili do chodby a unikli pronásledovateli v jeskynním bludišti.

Vzápětí mu uklouzla noha a musel se přidržet stěny tak pevně, až mu praskla jemná kůže na špičkách prstů pod nehty. Pohyboval se příliš rychle a dělal hloupé chyby. Jenže to za nimi bylo neúnavné. Pokračoval dál.

A zřídlo ho po celou tu dobu nasávalo, strhávalo ho z římsy. Držel se pouze přáním tenkým jako pavučina.

Jak ještě daleko? pomyslel si. Nedokázal odhadnout, jaký oblouk už

ušli.

A pak uslyšel zvuk těsně za sebou; byl to jenom těžký dech, ale hrozivý a zlomyslně triumfální. Podíval se doprava. Pozorovaly ho žluté oči zavěšené v černé, studené tmě.

Jejich odporná přitažlivost ho vyvedla z míry. Pokusil se postupovat rychleji, ale noha mu opět uklouzla a tentokrát upadl na jedno koleno. Ztratil rovnováhu. Snažil se vyškrábat po zdi, divoce přesunul váhu těla a chtěl se vrhnout dopředu, posunout na stranu, vyrovnat rovnováhu. Přitom mu ale z římsy sklouzlo i koleno a přitažlivost zřídla ho mocně táhla dolů.

Okamžik visel, vnímání přerušené, lapený ve vzduchoprázdnu. Pohlédl vzhůru a spatřil před sebou Tomovu tvář ztuhlou hrůzou. Uvědomil si, že z jeho úst vycházejí nějaké zvuky, které nedávají smysl. Cítil, že jeho tělo visí úplně mimo římsu. Podíval se dolů a neviděl nic než tmu, která ho do sebe vtahovala. Padal.

Na poslední chvíli natáhl ruce a zachytil se římsy. Tvrdě narazil do zdi a vyrazil si dech. Šlachy se mu bolestně napjaly. Ramena protestovala bolestí. Prsty měl v jednom ohni, povolovaly, praskaly. A patami divoce kopal do prázdna.

„Tome," zachroptěl.

Tom se na něho podíval a pak zvolna obrátil oči směrem k pronásledovateli. Přerývaný dech byl blízko, Church by přísahal, že je skoro nad ním.

„Tome," opakoval. „Pokračujte. Mně nemůžete pomoct."

Tomovy oči na něj hleděly, jako by všechny zadržované emoce vypluly na povrch, víc než pouze slzy, víc než zoufalství. Ale stál jako přibitý.

Church zavřel oči, věděl, že už to dlouho nevydrží. Pokud ho nedostane propast, tak to bude Velký zlý vlk. A bylo to. Konec. Pomyslel na Mariannu a Mariannu a Lauru a Ruth a Niam a všechny nové přátele a na staré a na rodinu. Pak se jednou rukou pustil římsy a silou vůle se držel pouze druhou. *Jenom ještě chviličku*, blesklo mu myslí.

Volná ruka vklouzla do kapsy a vytáhla medailonek.

„Přeji si, přeji si..." zašeptal, ale pak bylo v jeho očích příliš mnoho slz.

Pustil přívěšek. Padal spirálovitě dolů, poslední hvězda mizející v inkoustové tmě.

V příštím okamžiku ho následoval. Žaludek mu stoupl do krku, mozek jako by se tlačil z lebky, vzduch svištěl kolem něho, někde křičel Tom a...

+ + + + +

Ruth se po celou dobu mučení snažila neplakat a vydrželo jí to až do chvíle, kdy si vzpomněla na jídlo, které si dala s Churchem v londýnské restauraci *Wodka,* ještě před tím, než skutečně začal celý tenhle chaos. Z nějakého důvodu tato vzpomínka spustila proud slz a ona je nedokázala zastavit dobrou čtvrthodinu.

Alespoň že jí poskytli hrubé lože z pytlů a slámy. Zdálo se, že se v ní něco pohybuje, ale po studené podlaze to byl přímo ráj. Malá pozornost od tvorů bez nejmenšího kousku lidskosti ji znepokojila víc než cokoliv jiného; vypadalo to, jako by jí chtěli umožnit krátký odpočinek, aby nabrala sílu před něčím ještě strašlivějším. To vyvolalo další potok slz. Černá perla ji skoro zabila. Co mohlo být horšího? Kolik toho ještě musí vydržet? Občas, ačkoliv se bála o tom přemýšlet, jí připadalo, že nejlepší řešení by byla sebevražda.

Jako v odpověď na její myšlenky zaslechla vzdálený hluk za dveřmi cely, ztrácejícími se ve vše zahalující tmě. Byl to hlas Fomoriana, šílený a bestiální. Zněly v něm tóny, které neznala. Ustrašeně si zakryla uši, aby nic neslyšela, ale hluk pokračoval, dokud neskončil náhlým tichem. Znovu pro ni přicházeli.

„Už ne," prosila zlomeným hlasem. „Nic ze mě nezůstalo. Víc už nevydržím."

Mrkáním vytlačila slzy z očí. Hlava se jí točila z odporných zvuků, z čekání. Zařinčel kov o kámen, jak k ní táhli nějaký mučicí nástroj. Ostré čepele, protáčející se kola, jiskry bolesti, které ji stravovaly. Zvuky se blížily, teď už byly těsně za dveřmi.

„Prosím," zakvílela.

V zámku zarachotil klíč. Cvaknutí: zvuk konečnosti. Pak se dveře pomalu otevřely. Světlo pronikající dovnitř ji pálilo do očí. A pak nesnesitelné čekání. Potlačila emoce, snažila se myslet a nic necítit.

V pableskujícím světle pochodně nad kamennými schody vedoucími z cely se objevila postava. To nedávalo smysl. Hlava se jí točila, srdce bušilo nadějí, kterou se neodvažovala přijmout.

Postava se pohnula, pochodeň ozářila tělo a tvář; nevěřícný, vítězoslavný úsměv. Slova k ní dolehla, jako by mezi nimi zela propast. „A davy šílely." Na tvářích ji zaštípaly slzy, ale už ne ze zoufalství. Byl to Veitch.

+ + + + +

„Kristepane!“ Nadšení na Veitchově obličeji se změnilo v čiré zděšení, když jeho oči přivykly tmě a uviděl Ruth schoulenou v jednom rohu cely. Trvalo mu vteřinu, než zaznamenal její špinavé, rozcuchané vlasy, špínu rozmazanou po kůži, špinavý hadr, kterým měla zavázaný pahýl po odříznutém prstu, ale nejvíce na něj zapůsobila její tvář, v níž se zračila všechna tíha mučení a utrpení takového rozsahu, že to až fyzicky bolelo. Přesto kdesi hluboko v jejím nitru přetrvaly bojovnost a síla, které v ní rozpoznal hned při prvním setkání; jistě, byly trochu zatlačeny do pozadí, ale stále tam byly. Nenechala se zlomit.

„Děkuji ti.“ Její hlas zněl napůl jako ze sna.

Veitch seběhl ze schodů, proběhl celou a přitom si stíral z holé kůže odpornou tekutinu, která pálila jako šlehnutí kopřivou.

„Co to je?“ zeptala se slabě Ruth, která ho unaveně pozorovala; vypadala, že vyčerpáním ztratí každou chvíli vědomí.

„Sajrajt z jednoho z těch parchantů. Asi krev. Zatraceně to pálí.“ Poklekl a stiskl jí ramena. „Podívej, vím, že to pro tebe byla noční můra, ale teď se musíš vzchopit, abychom se odtud dostali. Pronikl jsem dovnitř, ale nevím, jestli se nám podaří odsud uniknout. Brzy budeme mít v patách každého z těch pekelných parchantů.“

„Ty jsi přišel pro mě?“ Zdálo se, že si to nemůže srovnat v hlavě. „Copak jsme tě tady mohli nechat?“ Způsob, jakým se na něho dívala, byl trochu zmatený, trochu potěšený. Naplnil ho emocemi, které v takové síle dosud nepocítil; pod jejich pronikavostí sebou téměř trhl, ale také ho zalilo teplo a on v tu chvíli věděl, že přesně po tomhle toužil celý život. Pomyšlení, že by z něj tyto city zase vyprchaly, mu připadaly nesnesitelné. „Pojďme, děvče,“ řekl tiše. „Ty a já proti světu.“

Nejdříve se bál, že Ruth nebude schopná chůze a bude ji muset nést, ale když jí pomohl vstát, rychle našla rovnováhu a za chvilku se vydala přes celu úplně bez jeho pomoci. Za dveřmi pokrčila nos nad odpornou břečkou v chodbě. Všude byl černý a zelený sliz a zbytky nějakého Fomoriana; zdálo se, že je rozsekaný na kusy. Z jedné části těla, kterou nedokázala určit, vyčnívaly tři šípy. Veitch je rychle vyškubl a podržel nad plamenem pochodně na zdi, aby na nich spálil odpornou tekutinu. „To jsi udělal ty?“ zeptala se.

Veitch nepoznal, jestli v jejím hlase zní údiv nebo zděšení. „Proti nim se

nedá jít jinak než naplno. Roztrhali by tě na cucky.“ Odmlčel se a pak téměř omluvně dodal: „Musel jsem ho zneškodnit šípy, než jsem se k němu mohl přiblížit. Jinak bych asi neměl šanci. Víš, utkat se s některým z nich v čestném boji—“ Uvědomil si, že začíná žvanit a zarazil se. „Jdeme.“

Pokusil se je vést stejnou cestou, jakou přišel, ale systém chodeb byl bludiště a za každou odbočkou to vypadalo stejně. Měl nepříjemný pocit, že pokračují stále hlouběji do nitra komplexu. „Viděl jsem takový velký sál, ve kterém se všichni modlili nebo co. Kdybych ho mohl najít, věděl bych, kudy vede správná cesta.“

„Takže jsme se ztratili?“

„Sakra, tady dole to není žádná Oxford Street!“

„No dobře. Já tě nekritizuji.“ Její hlas zněl unaveně; po tváři jí přelétla vlna bolesti.

Okamžitě si začal vyčítat, že se na ni tak utrhl. „Potřebuji se jenom zorientovat.“

Pokračovali chodbou ještě chvíli a pak se zastavili u masivních zavřených dveří. Za nimi slyšeli zvuk ptačích křídel; jako by jich poletovalo celé hejno.

„Tohle už jsem slyšela,“ poznamenala Ruth.

„Chceš se tam podívat?“

„Raději ne.“

V blízkosti dveří cítili oba podivný neklid, dokonce větší než napětí, které se jich zmocnilo cestou z cely. Ale než stačili rozluštit, co vlastně slyší, stěny chodby se doslova rozvibrovaly šíleným zvukem zvonu. Takhle ho Ruth ještě neslyšela; zvonění dunělo nepřetržitě a tak pronikavě, že si mimoděk zacpala uši dlaněmi.

„Sakra, odhalili nás.“ Veitch si vybavil, že podobný zvuk slyšel v opuštěném dole pod Dartmoorem těsně předtím, než je Fomoriané začali pronásledovat. „Musíme sebou hodit!“ vyhrkl a popadl ji za zápěstí. „Nesmíme ztrácet čas!“

Rozběhli se vpřed. Ruth se zoufale snažila Veitchovi stačit, ale nedostali se moc daleko, když před sebou uslyšeli kakofonii fomorianského mručení a ječeni, které se k nim rychle přibližovalo. Veitch tiše zaklel, otočil se a rozběhl se zpátky stejnou cestou, kterou přišel. Vrhl se do první chodby a ulehčené si oddechl, protože se zdálo, že mírně stoupá vzhůru. Ale sotva se dostali za první ohyb vpravo, narazili na hlouček Fomorianů blížících se z druhého konce dlouhé chodby. Výbuch řevu, který se okamžitě ozval z

masy valící se chodbou jako olej, byl strašlivý.

Veitch se znovu otočil a objal Ruth jednou paží kolem ramen, aby ji popohnal. „Tohle je jako nějaké zatracené obří mraveniště.“ Vrazil do další odbočky a snažil se potlačit tíhu ledového strachu, který mu svíral hrdlo, aby si toho nevšimla Ruth, ale bylo mu jasné, že jim únikových cest nepříjemně rychle ubývá.

I tato chodba stoupala vzhůru, jenže hluk za nimi byl stále hlasitější a nebylo pochyb o tom, že se přibližuje. I kdyby se tou chodbou dostali na povrch, ještě museli projít hradem.

Ruth ho najednou popadla za paži a zastavila ho. „Nemůžeme stát!“ vyštěkl.

Ukázala na padací dvířka ve stěně, která právě minuli. Nacházela se něco přes metr nad podlahou a byla velká jako dvířka pečicí trouby. Lhostejná k blížícímu se hluku se odtáhla od Veitche a otevřela je. Do temného tunelu zavál studený vzduch. „Mohli bychom se tam schovat,“ řekla vyčerpaně. „Tímhle běháním dokolečka se nikam nedostaneme.“

Z její tváře poznal, že si uvědomuje všechny obavy, které se před ní snažil skrýt, ale působila spíše odhodlaně než vystrašeně. Přikývl. „Ale půjdu první. Jen pro všechny případy...“

Vlezl do otvoru a Ruth ho okamžitě následovala. Když za nimi dvířka zapadla, zahalila je neprostupná tma. V tunelu byla hrozná zima a působil značně klaustrofobicky. Veitch se musel natáčet, aby jeho ramena prošla úzkou chodbou; nepříjemně vnímal masu skály tlačící se na jeho záda.

Přestože se třásli zimou, snažili se ležet co nejklidněji a přitom poslouchali, jak se řeka jejich pronásledovatelů valí chodbou, oddělená od nich jenom dvířky. Z toho rámusu jim krev tuhla v žilách; znělo to jako vřeštění démonů vypuštěných z pekla, hladovějících po duších. Když se stvůry blížily ke dvířkům, Veitch křečovitě zavřel oči. Poslouchal ten hluk venku a přál si, aby ho neslyšel. Každým okamžikem čekal, že se dvířka otevřou a zalije je zrádné světlo. Pak je vytáhnou z jejich úkrytu a v minutě rozdrásají ostrými drápy a drtícími čelistmi. Už brzy. Čekal bez hnutí.

Ale hlasy Fomorianů se prohnaly kolem dvířek a pokračovaly chodbou, dokud nezanikly v dálce. „Za minutu nebo dvě jim dojde, že nás minuli, a vrátí se. Musíme odtud zmizet,“ zašeptal.

„Nemůžeme odtud vylézt.“ Ruthin hlas se vznášel ve vzduchu. „Budou nás hledat všude. Nemáme šanci. Musíš se plazit dál a zjistit, kam tenhle tunel vede.“

Veitchovi stouplo srdce do krku. Zkusmo o kousek popolezl a jeho ramena se přitom bolestivě odírala o stěny. „Uvízneme tady," namítl.

„Můžeme si vybrat jen ze dvou možností, buď uniknout tudy, nebo se nechat roztrhat zaživa."

„V tom případě dávám přednost uvíznutí tady a pomalé smrti." Náhle si dokázal živě představit, jaké by to bylo. Skála se na něho tiskla ze všech stran, nemohl se hnout, narůstala v něm panika, šílenství z jistoty, že to bude jedna z nejhorších představitelných smrtí. „Stejně," vyhrkl přidušeně, „je to tak těsné, že to nemůže nikam vést."

„Samozřejmě že to někam vede." Ruthin hlas připomínal pokárání učitelky. „Proboha, jsou na tom dvířka! Nedávali by dvířka na tunel, který nikam nevede."

Proti její logice nemohl nic namítat, i kdyby chtěl sebevíc. Navíc byla pravda, že v chodbách pro ně nebylo úniku. „Zatraceně, doufám, že máš pravdu," zavrčel.

„Tak přestaň skučet a lez."

„Hele, to nedokážeš být trochu přívětivější ani na prahu smrti?"

„Zmlkni." Šťouchla ho do lýtka; navzdory příkrým slovům bylo v jejím chování něco uklidňujícího a slibného. Veitch cítil, jak pouto mezi nimi sílí - nebo si to alespoň představoval, a to ho stačilo dostatečně povzbudit.

Namáhavě se posouval dopředu a napínal přitom svaly na zádech a ramenou, až ho nesnesitelně bolely. Pak vpředu zahlédl slabounké světlo a začal uvažovat, jak daleko tunel opravdu vede. Čím dál postupovali, tím zřetelněji pociťoval stísněný prostor ve skále kolem sebe, tak podobný rakvi, a nedostatek vzduchu k dýchání. Nepříjemně jasně si uvědomoval rostoucí tlak ve své hrudi; jen s vypětím všech sil zvládal nápor paniky.

„Jak ti to jde?" zavolal, aby přerušil tok svých myšlenek. Odpovědělo mu jen souhlasné zasupěni, z čehož usoudil, že Ruth se potýká se stejným problémem jako on.

Nepropadej panice, říkal si. *Víš zatraceně dobře, že neexistuje způsob, jak se odsud dostat rychle. Když se tomu poddáš, zblázníš se.*

A právě když si myslel, že už to nevydrží ani o chvilku déle, ještě se to zhoršilo. Dosud pro něj byla největším problémem výška tunelu, ale když nic jiného, mohl se alespoň plazit po rukou a kolenou. Teď se však začal snižovat strop. Snažil se přesvědčit sám sebe, že je to jenom vedlejší produkt paniky, ale brzy se nedokázal plazit a zdálo se, že prostor se stále zužuje.

Zhluboka se nadechl, pak ještě jednou a znovu. Snažil se uklidnit, aby dokázal promluvit; nemohl dát Ruth najevo, jak je slabý. „Je tu menší problém.“

„Jaký?“ Bylo to stěží zasípání.

„Strop klesá. Řekl bych, že se brzy ocitneme v koncích. Budeme se muset vrátit.“

„To nedává smysl!“

Slyšel v jejím hlase slzy; zjevně mlela z posledního a jakékoliv selhání by ji teď mohlo úplně zlomit. Nechtěl ten zvuk slyšet znovu. „Podívej, zkusím to ještě kousek, ano? Zatím to není úplně uzavřené.“ Cítil slova v hrdle jako kameny.

Pomalu klesal na třesoucích se rukou, až se nakonec plazil jako had. Nastal kratičký okamžik úlevy z několika volných centimetrů nad hlavou, ale najednou strop klesl tak prudce, že zůstala škvíra vysoká stěží osmnáct centimetrů. Mohl pokračovat jen tak, že natočí hlavu na stranu. Hrozilo, že v něm převáží panika; hruď mu drtil neviditelný svěrák tak, že každou chvíli čekal srdeční záchvat. Věděl, že kdyby se teď pokusil promluvit, asi by začal ječet a pak už by jen drásal skálu, až by mu krvácely prsty, kopal kolem sebe a řval, až by v tunelu došel poslední vzduch a on by se udusil.

Na noze ucítil Ruthinu ruku. Bylo to tak povzbudivé, že se málem rozplakal. „Zvládneš to.“ Jako by mu četla myšlenky. V jejích slovech zaznívala víra, která ho vytrhla z paniky. Soustředil se, přitiskl tvář na dno tunelu a posunul se pomocí palců tak o pět centimetrů. Zkusil to znovu, ale tentokrát to bylo ještě obtížnější. A pak najednou uvízl. Pokusil se stáhnout hlavu zpátky, ale drsná skála se mu zaryla do kůže jako háčky harpuny. Nešlo to.

V záchvatu zděšení se nedokázal ani hnout.

„Zachovej klid,“ zašeptala za ním Ruth. „Dokážeš to.“

Copak to nevidí? V zoufalé snaze se uvolnit sebou zazmítal, ale každý pokus o pohyb zpátky ho ještě víc uvěznil. Nedostávalo se mu vzduchu; ať po něm lapal sebevíc, nedokázal se nadechnout. Skála se na něho tlačila a drtila ho stále silněji. Před očima se mu začaly dělat mžitky. Ztrácel vědomí; umíral.

Netušil, jestli to byla křeč nebo se chaosem prodral zbytek racionálního myšlení, jisté je, že se naposled pokusil postrčit se palci dopředu. Posunul se ani ne o tři centimetry dál. Na pokraji mdlob si uvědomil, že už může trochu pohnout hlavou. Znovu se popostrčil a po děsivém okamžiku, kdy

měl pocit, že uvízne v otvoru rameny, proklouzl na druhou stranu. Skoro se tomu bál uvěřit - strop se znovu začal zvedat.

„Už je to dobré!“ zvolal, stěží skrývaje obrovské ulehčení. „Zase se to rozšiřuje!“

Plazil se dopředu a brzy se mohl zase zvednout na ruce a kolena. Ačkoliv se nemohl otočit, aby Ruth pomohl protáhnout se, povzbuzoval ji v nejtěžším úseku alespoň slovně.

Znovu se obnovil příliv studeného vzduchu a vpředu se opět objevilo nejasné světlo. „Proč je tu tak chladno?“ zeptala se Ruth.

„Tak to ti můžu vysvětlit - nahoře na kopci je krutá zima, všude kolem léto. Svět zešílel. To je teď normální stav.“

Postupoval dál, jak nejrychleji to šlo, dokud tunel náhle neskončil. Nadechl se čistého studeného nočního vzduchu a poslouchal vzdálené zvuky. „Jsme z toho venku,“ oznámil.

„Kde jsme?“ zašeptala Ruth.

Opatrně se vyklonil z tunelu. Končil v nějaké kruhové kamenné stavbě. Měl dojem, že pod nimi je voda; viděl, jak se na černém povrchu odrážejí světla. Natočil se a podíval se nahoru kruhovým otvorem, který rámoval převalující se bílou mlhu prozářenou světly z hradu.

„Je to nějaká studna,“ odpověděl a stáhl se zpátky do tunelu. „Alespoň si myslím. Hrad má dvě studny. Jedna je příliš malá, vlastně je to jenom cisterna. Takže tohle musí být ta druhá.“ Po napětí z plížení tunelem mu chvíli trvalo, než si dokázal vybavit podrobnosti. „Hlavní studna. Základní zdroj vody před několika staletími, ale teď už se nepoužívá, takže voda tu nemůže být hluboká. To jen pro případ, že bychom uklouzli. Teď jenom jestli dokážeme proklouznout kolem toho parchanta—“

„Jak tohle všechno víš?“

„Připravoval jsem se, ne? Myslíš, že jsem jen tak vlezl do hradu, aniž bych měl tušení, co tam budu dělat?“

„Ohromuješ mě.“

Pokrčil rameny, ale v nitru ho její pochvala hřála. „Ústí v horní strážnici. Když jsem šel sem, nikdo tam nehlídal, takže se nám možná podaří proklouznout. Pokud zvedneme poklop.“

„Poklop?“

„Studna je nahoře zakrytá mříží, aby sem nepadali turisté—“

„A sakra,“ utrousila zklamaně.

„Vydrž, neztrácej naději. Dostali jsme se už hezky daleko. Dej mi ještě

šanci, ano?“

Sklouzl do vody, aniž by čekal na odpověď. Málem vykřikl, jak byla ledová. Zachránil ho pouze fakt, že špatně odhadl hloubku. Ponořil se pod hladinu a musel rychle kopat nohama, přitom prskal vodu a klepal se zimou.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ustaraně Ruth, její bledý obličej zarámovaný otvorem tunelu.

„Ano, ale voda je zatraceně studená.“ Vyfoukl vodu z nosu a usilovně šlapal, protože tíha meče a samostřílu ho táhla dolů.

„Musíš rychle ven. Hrozí ti podchlazení.“

„Díky za radu.“ Vsunul zmrtvělé prsty do mezer mezi kameny, opřel záda o stěnu a vzpříčil se nohama. Pak s obrovským úsilím začal stoupat vzhůru. Dvakrát spadl s hlasitým šplouchnutím a sprostým klením zpátky do ledové vody, ale nikdo se naštěstí nepřišel podívat, co se děje. Síla, kterou nově nalezl ve svém nitru, mu nakonec pomohla dostat se nahoru. Levou rukou se chytil mříže, vsunul meč pod rám v místě, kde byla upevněná, a zapáčil. V této nebezpečné poloze to nebylo snadné a bál se, že to meč nevydrží nebo že zámek bude natolik pevný, že nepovolí. Ale za okamžik uslyšel skřípavý protest kovu a mříž se pohnula. Nadzvedl ji, odsunul bokem a vylezl do mrazivé noci.

Na odpočinek po namáhavém výkonu nebyl čas. Zjistil, že nablízku není žádná stráž, a rozběhl se do Hlavního sálu, kde si předtím všiml i vystavené sítě. Mrtvolu Fomoriana ještě nikdo neobjevil.

Rychle se vrátil ke studni a hodil síť Ruth. Když se přivázala, vytáhl ji nahoru. Unaveně se opřela o zídku a rozhlédla se.

„Je to tu bezpečné?“

„Dlouho ne.“

Přejela si roztřesenou rukou přes oči. Veitch sebou cukl, když viděl prázdné místo tam, kde měl být prst. „Díkybohu,“ řekla. „Myslela jsem, že tam umřu. Myslela jsem, že se zblázním. Vůbec netuším, jak je možné, že jsem nepodlehla panice. Zhluboka se nadechla. „Žvaním.“

Objal ji kolem ramen; neodtáhla se. „Už je to dobré,“ řekl.

Její oči jiskřily, když se na něho podívala; znamenalo to pouto mezi nimi? Cítil, jak mu stoupá do tváří krev. „Byl jsi skvělý,“ řekla. „Jako skála. Bez tebe bych se z toho nedostala.“

Ironie celé situace ho donutila zamrkat, ale nechtěl jí kazit iluzi. Poprvé s ním jednala jako s člověkem, který za něco stojí, jako s někým na té

správné straně. Jenže se cítil jako podvodník. I když se mu dostávalo toho, co si přál, jeho pocit víny a sebenenávisti nezmizel. „Ještě nejsme v bezpečí. Tohle byl ten snazší úsek," odsekl štiplavě.

Než stačila odpovědět, upoutalo její pozornost něco na nebi nad druhým koncem Královské míle. Mlha se tam jakoby rozpouštěla a bylo skrz ni vidět temnou, hvězdami posetou oblohu.

„Co se děje?" zeptal se Veitch.

„Nevím. Něco jsem tam zahlédla." Neklidně pozorovala oblohu. „Už je to tam zase!" ukázala. Oblohu na okamžik ozářilo zvláštní modré světlo. A v něm se pohybovaly tmavé stíny. „Co to asi je?"

„Netuším." Veitche zamrazilo, aniž by věděl proč. „Řekl bych, že teď bychom se měli co nejrychleji dostat na místo setkání s ostatními."

+ + + + +

Vzduch se kolem Churche hnal tak prudce, že mu odtrhával dech od úst; žaludek se mu zvedal a převracel. Prvotní šok a zděšení z něj v jediném okamžiku vyprchaly, zahnané střemhlavým letem a adrenalinem kypícím v jeho žilách; celý svět jako by se teď pohyboval tak rychle, že neměl šanci přemýšlet. Pod ním, nad ním, všude kolem něho byla tma tak intenzivní, že klidně mohl letět vesmírem. Jakási skrytá, racionální část v něm pátrala ve stínech po předzvěsti blížícího se nárazu. A právě tehdy postřehl vzdálený třpyt modrého světla, někde hodně daleko na konci acheronovského tunelu. Připomínalo to jemnou trhlinku v černém hedvábí, která se postupně rozšiřovala, jak se tkanina párala.

Ten pohled ho hypnotizoval, vytěsnil všechny ostatní vjemy a v jeho mysli začaly vířit myšlenky rychle vyplňující vakuum. *To je modrý oheň*, pomyslel si. *Je to dno*?

Ale nevypadalo to jako dno; propast zřejmě pokračovala dál i za rozšiřující se skvrnu světla. Ta byla stále větší a efekt párání hedvábí se zrychloval. *Tohle způsobil medailonek*! uvědomil si.

A pak náhle vybuchl modrý oheň. Bylo to jako gejzír tryskající směrem k němu. Na obdiv měl jenom zlomek vteřiny, než ho úžasná erupce zasáhla plnou silou. Na okamžik zahltila všechny jeho smysly, a když se opět vzpamatoval, letěl z propasti vzhůru ještě rychleji, než do ní padal; zrychlení mu deformovalo obličej, stáhlo rty ze zubů a zároveň ho připravilo o veškerý dech, až měl pocit, že znovu omdlí. Třpytivá energie ho

olizovala, a přesto nepálila, jak se v okamžiku zásahu obával. Místo toho se ho zmocnil téměř transcendentální pocit blaha - působila chladivě a medově současně.

Nedokázal říct, jestli má z přemíry pocitů halucinace, ale v ohni kolem něho jako by se pohybovaly postavy, velké, tmavé tvary, které se hrozivě svíjely a vířily. Zdálo se mu, že v hlavě slyší šepot jejich cizích myšlenek, doprovázených ochromujícím pocitem svobody a štěstí.

Na okamžik zachytil Tomův ohromený pohled, když energie vylétla ze zřídla a vzedmula se až ke stropu; chránila ho svými vlnami. Snažil se nadechnout, ale podařilo se mu jen několikrát zalapat po dechu. Pak se hnal tunelem, přes jeskyni, která v intenzivní záři modrého světla vypadala mnohem menší, až k místu, kde spalo Bájné zvíře. Jenže to už nespalo. Krátce spatřil planoucí oči a otevřenou tlamu chrlící ve strašlivém projevu nejvyššího vzrušení oheň, než zvíře chycené proudem roztáhlo křídla.

A pak ztratil vědomí. Těsně před tím, než se znovu probral, měl na okamžik pocit, že pluje chladnou nocí, dopadá s prudkým nárazem na vlhkou trávu a vyráží si dech. Konečně se mu podařilo nabrat do plic dost vzduchu. Hlava se mu točila. Hleděl na rozlehlou jiskřící klenbu oblohy a čekal, až se mu vrátí schopnost myslet.

Jakmile se to stalo, vyskočil na nohy. Nedaleko ležel v pokroucené poloze Tom. Church se k němu rozběhl, ale starý muž už se protáhl a tiše zaklel. Z kůže jim stoupal dým, jako by je oheň spálil, ale necítili žádnou bolest. Church byl stále trochu dezorientovaný, ale když se rozhlédl, zjistil, že jsou znovu na úpatí Artušova stolce poblíž pramene.

Tom se také postavil a okamžitě strnul. „Podívejte se," řekl hlasem plným úžasu.

Church sledoval směr jeho pohledu. Zpočátku nic neviděl, ale potom se jeho smysly podivně zbystřily a pak už to nemohl přehlédnout. Modrý oheň stékal z Artušova stolce do Starého města, kde jeho proud sílil, až se stal planoucí řekou mířící k hradu. A všude se objevovaly další přítoky, vtékaly do Edinburghu a pokračovaly krajinou dál do temných dálek: nádherný koberec modrého ohně. Země opět ožila.

A nad jejich hlavami, ve vzdušných proudech sledujících tok energie, kroužilo Bájné zvíře. Chrlilo před sebe mohutný ohnivý plamen, který se snášel dolů mezi budovy a v jeho červené záři Church viděl, že není samo. Připojila se k němu tři další, menší Bájná zvířata, společně kroužící v nepochybně oslavném tanci. A všechna mířila k hradu.

KAPITOLA DESÁTÁ

Podstata očekávaných věcí

Noc byla plná úžasu a ohně. Bájné zvíře vylétlo z Artušova stolce jako zvonění umíráčku odněkud z hlubin času, posilované spravedlivým hněvem a primitivní zuřivostí. A lidé v celém městě otevírali okna nebo zastavovali auta, aby se podívali.

Pak nejstarší z těch tvorů vychrlil sloup ohně, který prosvištěl vzduchem jako řízená střela. Zasáhl střed paláce Holyroodhouse a ten ukončil svou dlouhou existenci explozí slyšitelnou na kilometry daleko. Trosky letěly až na Nové město; snášely se spirálovitě dolů v širokých ohnivých obloucích jako oslavný ohňostroj, dopadaly do ulic, kde ničily automobily a střechy. Samotný oheň měl téměř konzistenci tekutiny, jak kaskádovitě splýval mezi ruinami a zaplavoval ty, kteří se pokoušeli uniknout.

Vysoko nad městem dál kroužila Bájná zvířata, vznášela se v oslavě svobody, aby se občas zastavila a vychrlila další řvoucí plamen na nakaženou oblast pod sebou. Složité vzory jejich letu, když se zvolna blížila ke Královské míli, vypadaly skoro jako nějaká forma komunikace. Kostel Tron Kirk se v jediném okamžiku proměnil v hořící obelisk. City Chambers, které pohřbily duše z Mary King's Close, vzplály jako obětní hranice staré nenávisti. Katedrála St. Gile's se rozlétla v tříšti kamení, břidlicových tašek a žhavého vitrážového skla. A spolu s nimi zmizely v plamenech i elegantní obchody a domy na hlavní třídě. Zbytky mlhy se odpařily a vystřídala je clona hustého černého kouře, který se zespoda barvil rudě a zlatě.

Jen velmi málo lidí mělo to privilegium vidět řeku modrého ohně tekoucí vzhůru po Královské míli k hradu, která jako by si vědomě hledala svůj cíl; a kudy protekla, tam stíny okupující v poslední době Staré město zděšeně uskakovaly od žhnoucího světla.

A všechno se sbíhalo k hradu rychlostí, která brala přihlížejícím dech a způsobovala jim pocit závratě.

+ + + + +

Church s Tomem pozorovali šíření požáru z úpatí Artušova stolce se směsicí odporu a úlevy.

„Teď všechno závisí na tom, jestli ostatní odvedli svou práci," poznamenal Church a rozkašlal se, protože mu vítr vehnal do obličeje kouř se sazemi. „Doufám, že se Veitch už stačil dostat ven."

„Pokud ano, pak je bůh na jeho straně. Jestli ne, tak teď už pro něho nemůžeme nic udělat. Ani pro tu dívku."

Church se kousl do rtu a mlčel. Pak si překryl ústa kapesníkem a vydal se směrem k místu setkání. V duchu se modlil, aby je tam někdo čekal.

+ + + + +

Když útok začal, Shavi s Laurou seděli zachmuřeně na Jižním mostě a stále se pokoušeli najít nějaké vysvětlení pro to, co se stalo v Rosslynu. Lauře dělalo starosti, jak tento zážitek silně zapůsobil na Shaviho, který byl už tak dost těžce zasažen setkáním se svým mrtvým přítelem. Se žádnou z těch věcí se nedokázal vypořádat snadno; během krátké cesty zpátky si všimla, že neustále nakukuje do prázdných dveří nebo tmavých uliček, jako by tam někdo stál. Ale v okamžiku výbuchu Holyroodhouse na všechno zapomněli a rozběhli se prázdnými zasněženými ulicemi, aby zjistili, co se děje. Ale proud horkého vzduchu z výbuchu dalšího domu je srazil na zem.

„Tohle je příliš nebezpečné," prohlásil Shavi. „Musíme odsud zmizet."

„On to dokázal!" Laura stěží skrývala nadšení ve svém hlase. „Věděla jsem, že to ten parchant dokáže!" Chvíli pozorovala Bájná zvířata letící zpátky k Artušovu stolci. „Náš starouš Church - hrdina, na jaké se vzpomíná." Odhrnula si vlasy z očí a široce se usmívala. „Alespoň jeden z nás není posera."

Její radost náhle přerušil děsivý zvuk bolesti a úzkosti, při němž si oba zacpali uši. „Co to sakra bylo?" vyhrkla, když to ztichlo. Ale Shavi už se brodil sněhem ke Královské míli.

Laura ho dohnala na příhodném místě k pozorování, které zaujímali před chvilkou. Zdrojem zvuku byla dvě Bájná zvířata, kroužící a chrlící oheň do místa, kde byli Maponus a Caillech Bhérri ponořeni do svého souboje titánů. V zemi zel obrovský kouřící kráter tak rozpálený, že se kámen měnil v tekoucí lávu. Na jedné straně leželo něco, co Laura odhadovala na Modrou stařenu, ale její tvar jako by se neustále měnil,

přestože se zoufale snažila udržet si podobu, kterou Laura znala. Kolem jádra její bytosti, kde jasně plálo modré světlo, divoce vířil vichr a vycházel z něj nepřetržitý odporný zvuk jako poplašná siréna oznamující blížící se roztavení.

Z Mapona nebylo zpočátku vidět vůbec nic. Ale když se kouř rozplynul, odhalil strašlivý pohled: krásný bůh měl také polotekutou formu, ale ať to bylo jeho vlastním šílenstvím nebo strašlivým žárem plamene, proměnil se v groteskně deformovaný tvar se třemi obličeji a několika nechutně vystrčenými údy. Otevíral a zavíral ústa bez jediného zvuku a ten tichý křik byl ještě děsivější než ječeni Modré stařeny. Laura se podivila, proč se tak zmítá, ale pak si všimla, že je napůl zatavený do zdi domu.

„Je po něm!“ vyhlásil vítězoslavně Shavi.

Ale sotva to vyslovil, ve vzduchu zavanul pach smažené cibulky a tlumené zlaté světlo sálající z Maponovy pokožky začalo sílit. Tavící se kůže boha odpadla od kostí, pak se začaly tavit kosti a další věci nejasně připomínající vnitřní orgány, až se vše slilo v čistě bílé světlo. Amorfní záře se zkoncentrovala do pevné koule, oddělila se od zdi a vyrazila pryč od trosek.

Plamen vychrlený dalším z Bájných zvířat je oslepil sprškou prachu a dusivého kouře, a když se dým rozptýlil, spatřili Dozorce kostí, jak poskakuje spíše jako zvíře než člověk přes trosky a pronásleduje mizející bílé světlo.

„Uvědomuješ si, co to znamená?“ zeptal se zděšeně Shavi. „Nelze ho zničit. Nikdo ho nemůže zničit.“ Z tváře mu znovu vyprchala všechna krev.

Laura ho popadla za paži a táhla ho pryč; žár byl tak intenzivní, až cítila, jak jí doutnají vlasy. „Tady nic nenaděláme.“ Musela jím pořádně škubnout, aby zarazila jeho protesty. „Sleduje ho mistr Mákloš. Na chvilku ho snad zaměstná.“

„Máme zodpovědnost—“

„A nic víc! Teď sebou hoď, než tě praštím kamenem do hlavy. Přeskočilo ti ze všech těch chlapáckých scén z *A teď apokalypsa*, a jestli si začneš mumlat jako Marlon, tak ti fakt budu muset udělat bebí.“

Shavi zmlkl, ale dál se tvářil znepokojeně.

„Tohle ještě neskončilo,“ pokračovala. „Ber to jako dočasný ústup, ano?“

„Ještě to neskončilo,“ přisvědčil rozhodně.

+ + + + +

Veitch s Ruth se dostali jen několik kroků od hradeb, když je znovu upoutal pohled na Bájná zvířata.

„Do prdele, oni zničí celé město!“ Veitch se objal pažemi, aby zastavil třes; oděv a vlasy mokré ze studny na něm zmrzly, takže teď vypadal jako chodící sněhulák.

Ruth se chvíli pozorně dívala a pak řekla: „Míří sem k nám.“

Veitch ji popadl za ruku a táhl k Lang Stairs. Ačkoliv byly schody pokryté ledem a sněhem, bral je po třech najednou. Dole se na okamžik zastavil a podíval se k prostřední strážnici. Fomorianské stráže tam stály s voskovými obličeji otočenými k blížící se hrozbě. Jejich podobu se sochami ještě zdůrazňoval naprostý nedostatek emocí, ale v příštím okamžiku se začali měnit: šaty i maso z nich opadaly a z těl jim za opičího vřískotu začaly vyrážet rohy, krunýře a jiné kostěné výrůstky. Uprostřed této proměny se náhle rozprchli jako vyrušení mravenci.

Ruth i Veitchovi se obrátil žaludek, ale běželi dál a byli u dolní strážnice, když Fomoriané dokončili svou proměnu.

„Na tohle si nikdy nezvyknu,“ poznamenala Ruth roztřeseně.

Veitch se zastavil u brány. „Možná bychom proklouzli—“

Slova mu uvízla v hrdle, protože ze dveří vyšel fomorianský strážce a v okamžiku, kdy spatřil Veitche, vyštěkl: „Arit Urkolim!“ Londýňan se postavil do střehu, váhaje mezi samostřílem a mečem, ale současně věděl, že proti nezadržitelně se blížícímu Fomorianovi ani jedno z toho nebude moc platné.

Než se však stačil pohnout, světlo rozlévající se po sněhu potemnělo tmavým stínem a současně se ozval zvuk podobný pleskání obří plachty v silném vichru.

Ruth ho strhla zpátky přesně v okamžiku, kdy se nejstarší z Bájných zvířat sneslo v lesku svých bronzových a zelených šupin dolů. Vzápětí Fomoriana i strážnici pohltily plameny. Výbuch srazil Veitche s Ruth do sněhu, kde v běsnícím ohni a troskách dopadajících kolem nich zoufale lapali po dechu. Pleskání obřích křídel nad jejich hlavami ještě zesílilo. Ruth se převalila na záda a pokusila se prohlédnout skrze stoupající kouř. Všechna čtyři Bájná zvířata kroužila nad hradem.

„Musíme pryč,“ zakašlala.

Vyškrábali se na nohy a přitom se rukama snažili chránit si obličeje před plameny vysoko šlehajícími ze strážnice. „Musíme sehnout hlavy a rychle proběhnout," vydechl Veitch.

Plameny je na okamžik úplně obklopily a žár jim spaloval plíce, ale pak byli venku na prázdné, sněhem pokryté Esplanádě a klouzali ze svahu směrem k Lawnmarketu.

Za sebou slyšeli děsivé zvuky Fomorianů ječících na poplach. Ruth se krátce ohlédla a viděla, jak Calatín stojí na hradbách u horní strážnice, řve do tmy kolem sebe a vztekle ukazuje na dýmající Bájná zvířata.

„Doufám, že ty stvůry Bájným zvířatům neublíží," poznamenala.

Její obavy byly neopodstatněné. Sotva to dořekla, z oblohy se snesl očistný oheň a celý hrad zmizel v pekle sálajících plamenů. Kamenná stavba stojící pevně po staletí se v jejich žáru roztékala jako voda nebo vybuchovala. Světla s řinčením pohasínala a z oken se sypalo sklo.

Ruth s Veitchem běželi po Královské míli, co nejdál od toho, co muselo přijít. Ruth usoudila, že skotská garda nejspíš měla na hradě sklad munice, protože se vzápětí ozvala hromová exploze, která otřásla celým městem. Tlaková vlna je srazila na zem a na chvíli je připravila o sluch. Ve světě přízračného ticha se Ruth otočila a v místě, kde stával hrad, spatřila sloup ohně sahající až k obloze. Třpytil se rudě a zlatě, zatímco Bájná zvířata bezhlesně kroužila kolem něj.

U základů hradu se jim naskytl zvláštní pohled. Plameny tam byly modré a zasahovaly hluboko do skály, na níž hrad stál.

„Je po všem."' Slova doprovázely slzy úlevy. Otřela si je hřbetem ruky a pak se otočila k Veitchovi. Usmívala se a současně plakala. „Je po všem," opakovala, i když věděla, že ji nemůže slyšet.

+ + + + +

Během pouhých několika minut teplota dramaticky stoupla a poraženou zimu vystřídalo léto. Tající sníh stékal v mohutných proudech ze střech a zaplavoval přívaly vody kanály. Jakmile se Veitchovi a Ruth vrátil sluch, uslyšeli burácení hořícího hradu a Královské míle. Vzduch byl plný dusivých částic a hustý olejovitý kouř halil schody.

Oba se rozběhli co nejrychleji po mostě Jiřího IV, ale po opojných okamžicích vítězství z nich adrenalin rychle vyprchal a zejména Ruth ucítila, jak je vyčerpaná. Nakonec se opírala o Veitche tak, že ji poslední

metry k františkánskému hřbitovu skoro nesl.

Hřbitov přiléhající k mohutné budově chrámu obklopovaly vysoké kamenné domy nabízející klidná zátiší nedotčená ruchem města. Všude rostly staré stromy a jejich husté koruny milosrdně zastíraly pohled na běsnící inferno. Sem se nedostal ani dusivý kouř; voněly tu růžové záhony umístěné před nepřehlednou změtí náhrobků, hrobek a obelisků zářících v šeru bíle jako kosti.

Nikdo z ostatních zatím nedorazil, a tak se Veitch s Ruth zhroutili na jednu z kamenných desek; on ji objal paží kolem ramen a ona si položila hlavu na jeho rameno.

Po chvilce řekl: „Já vím, čím jsi prošla. Když jsem padl do rukou těm parchantům tehdy v Dartmooru...“ Hlasitě se nadechl. „Vedla sis zatraceně dobře.“

„Mně to tak nepřipadá. Bylo to spíš něco jako viset na životě, víš?“

„Brzy na to zapomeneš.“

„Opravdu?“

Chvíle mlčení. „Ne.“

Udělalo se jí špatně a sklonila hlavu mezi kolena.

„Jsi v pořádku?“

„Ne, cítím se strašně.“

Přiměl ji, aby si lehla na desku, a přikryl ji svou bundou. Pleť měla skoro stejně bledou jako kámen, kterého se dotýkala tváří. Ruth se schoulila do polohy embrya v matčině lůně a v příštím okamžiku usnula.

Veitch ji hlídal; střídavě pozoroval jemné zvedání a klesání jejího hrudníku a stíny kolem nich. Přál si, aby si ostatní pospíšili. Přes zkázu hradu nevěřil, že je konec. Se spící Ruth působil hřbitov výhružně a nebezpečně; útok mohl přijít z kteréhokoliv směru. Šumění listí a chvění větví v jemném vánku v něm vyvolávaly pocit, že se v šeru něco pohybuje. A čím déle seděl v tichu, tím více slyšel nezřetelných zvuků zaznívajících z druhého konce hřbitova.

Nový zvuk ho upozornil, že se to neodehrává jen v jeho představách. Mohla to být veverka nebo kočka, ale za posledních několik týdnů toho viděl tolik, že očekával něco horšího.

Nejdříve se nic nedělo. Potom zachytil nějaký pohyb kolem hřbitova, nejasné tvary poletující mezi stromy, objevující se a zase mizející za náhrobky. Začal je počítat, ale pak to vzdal. Nic nenaznačovalo, že by mohlo jít o Fomoriany. Ale ať to bylo cokoliv, pohybovalo se to stále blíž.

Sevřel jílec meče pevněji.

„Nečistá.“

Slovo zaznělo jen jako zašumění větru. Rychle pohlédl směrem, odkud přišlo, ale nic neviděl.

„Kdo je tam?“ zeptal se rozhodným tónem.

Žádná odpověď. Podél páteře cítil mrazení; nedokázal se zbavit nepříjemného pocitu, že ho někdo upřeně pozoruje. Další pohyb. Stále nedokázal rozpoznat žádný konkrétní tvar; ale někdo tam rozhodně byl.

„Raději vylezte,“ zavolal důrazně.

„Co se děje?“

Veitch se lekl, než mu došlo, že je to Church, který právě prošel hřbitovní bránou. Široce se usmíval a Laura, zavěšená do něj, také vypadala šťastně. Za nimi se objevil Tom se svým obvyklým nečitelným výrazem v obličeji a pak Shavi, který se tvářil sklíčeně. „Viděli jste to? Viděli jste, co jsme udělali?“ řekl Church. „Po všech těch selháních a smůle se nám to tentokrát konečně povedlo!“

Pak si všiml Ruth, která spala pod Veitchovou bundou. Odstrčil Lauřinu ruku a rozběhl se k ní. Výraz v Lauřině obličeji se krátce změnil v podráždění, ale rychle se jí to podařilo zakrýt.

„Je v pořádku?“ Church se opatrně dotkl Ruthina zápěstí vyčnívajícího zpod bundy.

„Prožila si svoje.“ Veitch se nepřestával rozhlížet po hřbitově; veškerý pohyb ustal. „Ti parchanti jí dali pořádně zabrat, ale ona má tuhý kořínek. Bude v pořádku.“

Church se usmál. „Tak tohle musíme oslavit! Všechno dopadlo skvěle. Nemůžu tomu ani uvěřit!“

„Nečistí.“

Tentokrát to zaznělo jasně a zřetelně. Church se zmateně podíval kolem sebe. „Co to bylo?“

„Někdo tuje.“ Veitch vytáhl meč tak, aby ho bylo vidět. „Nemyslím, že jsou to ti parchanti, ale nemám z toho dobrý pocit.“

Ostatní se shlukli kolem nich. „Něco cítím—“ začal Shavi.

„Vy to nevidíte?“ vyhrkl Tom. „Tam mezi stromy?“

A pak to uviděli všichni: pomalu se pohybující šedé postavy, některé s pažemi vzrušeně mávajícími ve vzduchu. Postupovaly kupředu, napřed mlčky, ale jak se přibližovaly, byl čím dál slyšitelnější jejich rozčilený šepot: dílem vztekle a dílem vyděšeně proti něčemu protestovaly.

„Co to má znamenat?“ podivil se Church.

„Mrtví,“ odpověděl Tom. „Duše z tohoto hřbitova.“

„Je nás osmdesát tisíc.“ Ten hlas zazněl od mauzolea. Postupně se vynořila postava s propadlými tvářemi a očima, z jejichž pohledu jim tuhla krev v žilách. Byla šedivá jako kámen a její oděv patřil někam na počátek století. „Tolik je nás tady pohřbeno. Osmdesát tisíc.“

Rozběhl se k nim duch nějaké ženy a kvílel tak hlasitě, až mimoděk přivřeli oči, ale žena se pak prudce otočila a prchla mezi náhrobky.

„Co je to s nimi?“ Laurin hlas zněl přidušeně a vystrašeně.

Duše se nyní seřadily do půlkruhu, rvaly si strašidelné vlasy, tloukly se do hrudníků; jejich úzkost byla hmatatelná.

„Okamžitě opusťte toto místo.“ Muž poblíž mauzolea na něco ukazoval obviňujícím prstem. „Jste prokletí!“

„Jdou si pro vás! Nikam neodešli!“ vykřikla nějaká žena s vlasy rozcuchanými jako hadi. „Nedovolí vám odejít!“

„Přijít si na toto místo, tak nečistí!“ pokračoval muž. „Odporní! Špinaví! A v patách vám jdou Noční chodci a loví vás. Přivedli jste je sem!“

„Co se sakra děje?“ rozkřičel se na ně Veitch. „Právě jsme pro změnu odvedli kus dobré práce—“ Umlčely ho další výkřiky.

„Pojďme,“ vybídl je Church. Zatřásl s Ruth, která se pokusila vstát. Stěží dokázala udržet otevřené oči.

Duše je sledovaly, když se vraceli ke hřbitovní bráně; jejich hlasy zněly stále pronikavěji a důrazněji, kvílely jako sirény, až je z toho brněly zuby.

„Nečistí!“ zaječel muž tak hlasitě, až Laura poskočila. „Znečistili jste posvátnou půdu! Vaše černé stopy zhanobily náš domov!“

Mrtví se náhle shlukli, a ačkoliv vypadali nehmotně, jejich zahnuté prsty je chytaly za šaty a rvaly jim vlasy. Church i ostatní se dali do běhu, v patách s duchy, kteří poskakovali po hřbitově jako odrazy reflektorů v mlze. Zdálo se, že všichni mrtví zažívají v jejich přítomnosti nepředstavitelná muka.

Jejich křik ztichl teprve ve chvíli, kdy se skupina dostala na most za hřbitovní bránou, i pak ale viděli duchy rozčileně poletovat po hřbitově.

„Tak to mě pořádně vyděsilo,“ poznamenala Laura. Mimoděk se otřásla. Podívala se na Churche s nadějí, že možná odmítne některou z jejích obav. „Oni říkali, že nás Fomoriané pronásledují.“

Ale Churche očividně znepokojovalo něco jiného. „Co je přimělo k

takovému chování?“ Tázavě se podíval na Toma.

„Na ničem z toho teď nezáleží,“ řekl Veitch. „Zvládli jsme to.“

Všichni se k němu otočili.

„Pod hradem se odehrával nějaký rituál—“

„Rituál?“ Churchovi se zablesklo v očích.

Veitch přikývl a křečovitě se pousmál. „Něco velkého. Řekl bych, že něco moc důležitého. A my jsme to těm parchantům překazili.“

Skupinkou prolétla vlna uspokojení; nemohli tomu ani uvěřit. Church se opět tázavě podíval na Toma.

„Viděl jste to místo.“ Skoro se usmíval. „Zbyl po něm jenom velký kráter.“

„Zastavili jsme je,“ zašeptal tiše Church, jako by slova mohla prolomit kouzlo. Po týdnech tomu stále nemohl uvěřit. Ale byla to pravda. „Spálili jsme jejich hnízdo. Nedokážou přivést Balora na svět.“ Dřepl si a jednou rukou si přikryl obličej, zatímco si vychutnával to pomyšlení. Chvíli bylo ticho a pak mu Laura opatrně položila ruku na rameno. Jako by to byl signál; náhle se všichni objímali, poklepávali po zádech, smáli se a pošetile blábolili, jak z nich rázem spadlo všechno napětí. Veitchovo vítězoslavné zavýskání se rozlehlo mezi budovami.

„Ale ta strašidla—“ Church zvedl Lauru ze země, a jak ji k sobě přitiskl, udusil zbytek její věty na své hrudi. Snažila se tvářit pobouřeně, ale neubránila se úsměvu.

„Fomoriané jsou pořád tady,“ vysvětlil jí. „Viděli jste jejich hnízdo v Jezerní oblasti - bylo jich tam plno. Jenom jsme jim zabránili zmocnit se vlády nad zemí, to je všechno. To je všechno!“ Radostně zavýskal. „Nakopali jsme jim prdel tak důkladně, že jim chvíli potrvá, než se zase postaví na nohy! Teď jsme to my, kdo má navrch! Zbývá už jenom najít způsob, jak dostat Tuatha Dé Dananny na naši stranu a zlikvidovat ty parchanty nadobro.“

„Fajn, takže to máme vlastně v kapse,“ usmála se ironicky Laura.

„Přestaň sýčkovat, ty protivo.“ Políbil ji a překvapil tak ji i sebe.

„Všichni si zasloužíme pár panáků,“ prohlásil Veitch, který pevně objímal Ruth kolem ramen. Ta se unaveně usmívala, protože stále nemohla uvěřit tomu, co slyší.

Ale všichni se shodli, že Veitch má pravdu. Slavnostně a s úlevou vykročili k jihu a ven z města.

+ + + + +

Ušli sotva půl kilometru, když si uvědomili, že pěšky se daleko nedostanou. Church s Veitchem podepírali Ruth, ale s každým dalším krokem se víc vlekla, než šla.

Nakonec zůstali stát na jednom rohu, zatímco Veitch s Laurou zmizeli v boční uličce. Za tři čtvrtě hodiny přijeli v úplně novém transitu.

„Koho jste kvůli tomu zabili?“ zachraptěla Ruth.

„Bože, i napůl mrtvá si ještě hraje na matku představenou.“ Laura obrátila oči v sloup.

Pomohli Ruth dozadu a uložili ji tam co nejpohodlněji. Church se pak posadil k Lauře a Veitchovi dopředu. „Jako za starých časů,“ prohlásila bez náznaku jízlivosti.

Za hranicemi Starého města ustoupily patrové budovy novým, luxusnějším čtvrtím, kde domy stály nepravidelně a dál od silnice, a ještě za nimi se rozkládaly pravidelně uspořádané ulice předměstí. Dvě hodiny po půlnoci vjeli na vnější okruh a po zimě vyvolané Caillech Bhérri si vychutnávali teplou letní noc.

Na rozdíl od většiny anglických měst tady končila zástavba náhle a hned nato se ocitli mezi zvlněnými zelenými poli místy přerušovanými pokojnými remízky. Pneumatiky na suchém povrchu silnice vinoucí se mezi malými vesnicemi jen zpívaly. Dál na východě visely nad obzorem zbytky haar, ale obloha nad nimi byla jasná a posetá hvězdami.

Když míjeli ukazatel na Roslin, Laura se ohlédla na Shaviho a viděla, že má sklopenou hlavu. Obvykle byl tak veselý a optimistický, že ji pohled na zkroušený výraz v jeho obličeji až zabolel. Silné zatoužila přelézt přes sedadlo a obejmout ho, ale před ostatními si to nemohla dovolit.

Po dlouhé jízdě mezi hustými lesy vjeli do nějakého opuštěného údolí, kde se na nízké zažloutlé trávě pásly ovce. V dáli se strmě zvedalo vysoké pohoří a blíž k nim vedla na dně údolí železniční trať. Ve čtyři ráno se rozhodli utábořit. Veitch s Churchem by raději pokračovali v jízdě až do svítání, ale další technický výpadek, při kterém zůstal jejich vůz stát nebezpečně na kraji silnice nad srázem, nakonec rozhodl za ně. Tlačili ho kousek dál, dokud nenarazili na polní cestu vedoucí do menšího lesíka, kde se mohli ukrýt; přes radost z vítězství se v pozadí jejich myslí stále krčil paranoidní strach z pronásledování. Všechno oblečení, tábornické vybavení a zásoby nechali v hotelu, takže se uložili co nejpohodlněji v autě. Tom

měl starosti především o Ruth, ale zdálo se, že jí spánek nedělá problémy. A po předchozích vyčerpávajících výkonech brzy usnuli všichni.

+ + + + +

Když se probudili, slunce už stálo vysoko na obloze a auto se pomalu začalo měnit ve výheň. Ačkoliv Ruth byla stále slabá a vyčerpaná, měla mnohem lepší náladu. Pomohli jí ven, kde se opřela o kolo, a zanedlouho už se živě podílela na Shaviho a Churchově špičkování proti Lauře a Veitchovi. Navenek bylo všechno jako za starých časů, ale něco se změnilo; tam, kde dřív bývalo nepřátelství, byla teď náklonnost, i když dobře skrytá.

Samozřejmě si všichni toužili vyměnit podrobnosti ze svých dobrodružství. Veitch byl v popisu dobývání hradu dost zdrženlivý, a když Ruth náležitě zdůraznila rozsah jeho statečnosti, zrudly mu uši. Všichni se snažili zvednout náladu Shavimu, ale jeho vylíčení Mapona a pomyšlení, že ten nebezpečný šílenec je stále na svobodě, vrhly mrazivý stín na všechny.

Tom pozorně naslouchal a pak řekl: „My ho znovu uvěznit nedokážeme. Jestli někdo najde způsob, jak ho zastavit, pak jedině Dozorce kostí. Má k tomu vědomosti, které jsou vám i mně odepřeny, a byli to jeho lidé, kteří si s Maponem už jednou poradili.“ Odmlčel se. „Jenomže on už je poslední z nich.“

„Ale Mapona nelze zabít - viděli jsme to,“ namítl Shavi. „Žádného z bohů nelze zabít.“

„Ne,“ přisvědčil Tom. „Alespoň ne způsobem, jaký máte na mysli. I když nejnižší z Fomorianů, jejich bojovníci, jestli chcete, zlikvidováni být mohou, jak se o tom přesvědčil Ryan na hradě.“

„Jak můžeme vést partyzánskou válku, když nemůžeme ublížit těm, na kterých doopravdy záleží?“ namítla Laura. „Pro ně jsme jen drobná mrzutost—“

„Ve tvém případě ne tak drobná,“ zamumlal Veitch.

„Udělali jsme, co bylo v našich silách,“ pokračovala Laura. „Odvedli jsme dobrou práci. Nemůžeme to teď přenechat někomu jinému? Zasloužíme si odpočinek, nebo ne?“

Zdálo se, že na toto téma nikdo nechce debatovat, a rozhovor se přenesl k Churchovým a Tomovým zážitkům pod Artušovým stolcem.

„Byla to ta nejpodivnější zkušenost," prohlásil Church. „Realita, čas, prostor, všechno jako by bylo v blízkosti tak silného zdroje modrého ohně tekuté."

„Možná že realita taková opravdu je," přemítala Ruth. „Bůh ví, že máme dost důkazů, abychom mohli pochybovat, že nás naše smysly neklamou. Když si to představíte, je to děsivé. Jsme vězni ve svých hlavách, zcela vydáni na milost fungování mozku, a mimo ten malý kousek kosti může být vesmír úplně jiný, než jak si ho představujeme."

„Existuje jistý vědecký názor, který v poslední době dost získal na popularitě," přidal se Shavi. „Říká, že čas neexistuje. Vnímáme ho jako neustále plynoucí, protože tak jsou naše mozky zkonstruovány, aby to pochopily. Ale ve skutečnosti žijeme najednou ve všech časech. To by vysvětlovalo předtuchu—"

„Ale jak to funguje?" chtěla vědět Ruth.

„Nechtěli byste toho nechat - bolí mě z toho hlava," namítl podrážděně Veitch. „Žvaníte jako banda nějakých zatracených študáků. Všechno je prostě takové, jaké to je. My se musíme soustředit na důležitější věci."

O kus dál kroužil nad křovinatým porostem jestřáb a rozhlížel se po kořisti. Tento pohled vyvolal u Churche zneklidňující vzpomínku.

„Tom a já jsme nebyli pod Artušovým stolcem sami," řekl.

„Jasně, náš starouš si tam s sebou vzal brouka, co má v hlavě," poznamenala štiplavě Laura.

„Byl tam ten, co unesl Ruth." Church vrhl pohled k Ruth, protože si nebyl jistý, jak zareaguje.

Veitch se naježil. „Jak vypadal?"

Church se nadechl mezi zuby. „Víš, jak asi. Zatraceně velký vlk, přesně jak říkala Laura. Se žlutýma očima a vším ostatním."

„Neměla by ses potloukat po lese, Karkulko," řekla Laura s úsměvem Ruth. Church si koutkem oka všiml Veitche, který je obě upřeně a chladně pozoroval.

Church se otočil k Tomovi. „Povězte jim, co jste říkal mně."

Tom si sundal brýle a čistil si je košilí. Vypadal bez nich mladší a víc jako erudovaný, přemýšlivý aristokrat. „Když staří bohové někoho..." Na dlouho se odmlčel a hledal správný výraz, „...*přizpůsobili*, pro mysl pak často bylo obtížné vnímat jeho podobu. Je to, jako by se něco fundamentálního změnilo na molekulární úrovni, něco v protikladu k přírodě, co vytváří interferenční vzory pro smysly. Když něco takového

vidíte poprvé, je to pro vás jako rána do žaludku. Aby to mysl pochopila, dává tomu podobu, která je nejbližší podstatě té bytosti—“

„Takže je to v srdci vlk?“ zeptala se Ruth. Měla pocit, jako by ji v hrdle tlačil kámen.

„Takhle vznikli vlkodlaci?“ vmísil se do hovoru Shavi.

Tom zavrtěl hlavou. „*Lupinari* jsou jiní. Tato bytost byla kdysi smrtelná. A ti, kteří byli změněni, jsou zřejmě někdy zamilovaní do svého niterného já a stanou se jím. Fyzicky.“

„Pár takových chlápků jsem poznala,“ poznamenala Laura. „Nepotřebovali úplněk. Stačilo jim pár piv.“

„Ty si nic nepamatuješ?“ zeptal se Church Ruth.

Zavrtěla hlavou. „Jenom Lauru—“

„Lauru?“ Veitchův hlas zněl jako prásknutí bičem.

„Laura byla někde poblíž. Víc si nepamatuji.“

Chvíli seděli mlčky a zvažovali její slova. Když vyčerpali všechny možnosti, byli nuceni znovu se obrátit na Ruth, ačkoliv nikdo z nich nechtěl slyšet, co jim může říct.

„Jaké to tam bylo?“ zeptal se jemně Church.

Slabě se usmála. „Však víš... Můžeš si to domyslet.“

Přikývl. „Chceš o tom mluvit?“

Potřásla hlavou. „Chci jenom zase pevně stát na nohou.“

„V tom možná mohu pomoct,“ usmál se Tom mile a upřímně, což byl vzácný pohled. Vydal se do terénu. Pozorovali ho, jak se chvílemi shýbá a sbírá něco ze země.

„Hmm, tráva a plevel. Tak to si dávej pozor,“ poznamenala Laura. „Co je s tím starým parchantem? Ví tolik o bylinách a podobných věcech jako nějaká stará čarodějnice.“ Ruth sebou trhla, ale nikdo si toho nevšiml.

„Měl hodně času, aby se to naučil.“ Church dál pozoroval Toma. Jejich vztah vždycky poněkud skřípal, ale vážil si Veršotepcovy moudrosti.

„Učil se od Kultury, lidu Dozorce kostí,“ vysvětlil Shavi. „Je to starodávné vědění z dob, kdy lidé měli blízko k přírodě.“

„Měli bychom si ujasnit, jak budeme pokračovat,“ přerušil Veitch ostře jejich povídání.

„Jaké ujasňování? Mám takový hlad, že bych tě klidně slupla.“ Laura nechala škádlivě viset dvojsmysl ve vzduchu. Sluneční brýle skrývaly, jak to myslí doopravdy. „Uklidni se, svalovče. To nebylo myšleno tím příjemným způsobem.“

„Laura má pravdu,“ přidal se Shavi. „Nejdříve teplé jídlo, potom zásoby, tábornické vybavení, oblečení. Musíme nahradit všechno, co jsme nechali v hotelu.“

„Jasně, protože to město nevypadá po náletu zrovna nejlíp,“ podotkl Veitch. „Potřebujeme si najít místo, kam se uklidíme, než se rozhodneme, co dál. Někde, kde nás ti parchanti nenajdou.“

Church souhlasně přikývl. „Měli bychom se vydat na jih.“

„S radostí, vřesoviště a tartany už mi lezou krkem,“ prohlásil Veitch. „A stejně nás všichni ti zatracení Skoti nenávidí.“

+ + + + +

Zatímco Ruth marně hledala na obloze svou sovu, Tom se vrátil za půl hodiny s hrstí bylin. Roztřídil je na dvě hromádky a pomocí šroubového heveru z auta je rozmačkal. Jednu přiložil jako obklad na pahýl uříznutého prstu a druhou ji donutil přes její protesty sníst.

„Přestaň skučet,“ řekla jí Laura. „Jde jenom o to překonat nutkání to zase vyzvracet.“

Nakonec to snědla a nějakou dobu pak hlasitě říhala, ale nic nevyzvracela. Pomohli jí zpátky do auta, kde usnula hned, jakmile vyjeli.

+ + + + +

Cesta neprobíhala hladce. Nejprve se zastavili v motorestu u silnice na pořádné jídlo, které pro ně bylo snídaní i obědem. Pak je dvakrát postihly technické poruchy trvající celé dvě a tři čtvrtě hodiny. V Peebles chtěli zaplatit za potřebné věci kreditními kartami, ale obchodníci je nechtěli přijmout; s nefungující telefonní sítí bylo nemožné ověřit jejich platnost, a kromě toho všichni očekávali, že se celý systém stejně brzy zhroutí. Zjištění, že úder zašel tak daleko, že karty nejsou použitelné, je donutil k tiché modlitbě, aby se všechno co nejdříve dalo do pořádku. Ale Churchovi a ostatním bylo jasné, že už to začalo.

Když projížděli Melrose, Tom spustil lyrické ódy na svůj rodný kraj, dokud Laura nezívala tak hlasitě a často, že ho donutila klít. Jedburg jenom minuli a pozdě odpoledne překročili hranice.

Nastala vášnivá debata, kterou cestou mají pokračovat, ale všichni se sklonili před Veitchovým strategickým rozhodnutím vydat se do ote-

vřených prostor vysokých hor a pustých blat Northumberlandského národního parku. Uhnuli ze zvlněných polí Skotských nížin do majestátní krajiny purpuru, hnědi a zeleně, táhnoucí se pod dokonale modrou oblohou. Tohle byl kraj skal a křovin, větrem ošlehaných stromů stojících osaměle na horizontu a vyjícího větru, který vanul z vyvýšených míst, jako by žil vlastním životem.

Drsnost scenérie brzy ustoupila příjemnému stínu Pohraničního lesoparku, kde hra světla a tmy na předním skle pod listnatým příkrovem působila jako balzám na jejich nervy. Mezi hustými lesy vládl klid a mír, který byl po skličujícím Edinburghu velice příjemnou změnou.

Shavi řídil a Veitch podle mapy navigoval. Jeli po starých cestách přes tiché vesnice, což jejich trasu prodloužilo o dobrých sedmdesát kilometrů, ale Veitch na tom trval s tím, že to případným pronásledovatelům znesnadní určit cíl jejich cesty. Laura jedovatě poznamenala, že se mu už podařilo zmást i je, takže nemají nejmenší tušení, kam vlastně jedou.

Nakonec zastavili u opuštěného nádraží v High Stawardu, třináct kilometrů jihozápadně od Hexhamu. Naložili všechen svůj majetek do čtyř batohů, které si s mnoha protesty dali na záda Church, Veitch, Tom a Shavi. Laura toho využila k neuctivým poznámkám ohledně jejich mužnosti, a dokonce i Ruth utrousila pár uštěpačných poznámek. Pěšky se vydali pustou krajinou směrem na sever.

Veitch určil místo k táboření po pečlivém prostudování mapy a všichni museli souhlasit, že je to dost daleko od vyšlapaných cest, aby to byl úkryt stejně dobrý jako každý jiný. Brzy nato vešli do hustého lesa, kde na ně těžce dolehla tma a chlad a jediným zvukem tu bylo přízračné skučení větru podobné vzdáleným hlasům lákajícím je k sejití z cesty. Po necelých dvou kilometrech se před nimi vynořil pohled, který jim vyrazil dech: Allenská strž. Šest a půl kilometru dlouhá rokle s nebezpečně strmými svahy vysokými pětasedmdesát metrů, porostlá tak hustým lesem, že připomínala alpskou krajinu. Podél řeky a mezi stromy vedly četné úzké pěšiny.

„Tady se můžeme skrývat týdny, kdybychom chtěli.“ Ve Veitchově hlase zaznívala hrdost, že realita odpovídá jeho očekávání.

Vybrali si stezku vedoucí do nejhustšího porostu a ponořili se do divočiny. Zastavili se až ve chvíli, kdy už stezku nebylo vidět. Rychle postavili stany do kruhu a Veitch ve středu mezi nimi vykopal jámu na ohniště.

V podvečerním slunci se Church se Shavim vydali na průzkum. Na mý-

tině po jedné straně rokle našli vyčnívající skalní římsu, odkud měli úžasný výhled na celou oblast. Neobyčejná krása místa je okamžitě uchvátila.

„Víš, kdybychom přišli o veškerou techniku, možná by to nebylo zase tak zlé," uvažoval nahlas Church. „Pořád budeme mít tohle."

Než stačil Shavi odpovědět, klid narušil řev dvou tryskových stíhaček přeletujících nad nimi směrem k Newcastlu. „Vsadím se, že nejde o zkušební let," poznamenal Church. „Vypadá to, že mají potíže."

Po patnácti minutách následoval ještě jeden letoun, ale než stihl přeletět přes obzor, došlo k dalšímu technickému výpadku. Viděli, jak se stíhačka řítí dolů jako kámen a naráží do země s explozí, která je ohlušila i na tu vzdálenost. Dlouho stáli mlčky a dívali se, jak se černý sloup dýmu mísí s mraky. Tato nehoda v sobě zahrnovala selhání všeho, co znali; Church v duchu zapochyboval o svém předchozím prohlášení. Nemohli se na to dívat s odstupem a nakonec se o to ani nepokusili. Vraceli se do tábora a mysleli na ubohého pilota, přemýšleli, co se děje v Newcastlu, a byli rádi, že jsou tak dobře ukrytí.

+ + + + +

K večeři měli fazole a chléb a všichni kromě Laury a Shaviho ještě párky. Jedli rozesazení kolem ohně v teplém letním večeru a přitom si přes baldachýn stromů vychutnávali západ slunce. Oheň příjemně praskal. Tohle bylo poprvé po týdnech, kdy se mohli v klidu najíst bez obav z pronásledovatelů nebo jiné temné hrozby, která by jim visela nad hlavou; skoro si na to ani nemohli zvyknout.

Po jídle pili kávu a naslouchali houkání sov v korunách stromů. Pak se rozhodli na chvíli rozejít a věnovat se vlastním myšlenkám, než se opět sejdou u ohně k večerní oslavě se slušnou zásobou piva a whisky, kterou si přinesli.

Church se po tiché procházce mezi stromy, kdy se snažil nemyslet na nic nepříjemného, vrátil k ohni jako první. Ruth seděla na místě, kde ji opustili, a dívala se do plamenů. Když si všimla jeho příchodu, vzhlédla a usmála se na něj.

„Jak se cítíš?" zeptal se.

„Mnohem lépe. Rána na ruce přestala bolet a cítím se odpočatě - vrací se mi energie. Ať dal Tom do té své odporné míchaniny cokoliv, měl by to prodávat ve velkém ministerstvu zdravotnictví." Zamyšleně se odmlčela.

„Pokud nějaké ministerstvo zdravotnictví ještě existuje. Jinak mám ale kolem žaludku divné pocity, jako bych se přejedla kyselých jablek. Ale to je to nejmenší, co bych čekala. Myslím, že za pár dní budu zase jako rybička.“

Posadil se vedle ní a objal ji kolem ramen. Od noci, kdy se poznali pod Albert Bridge, se mezi nimi vytvořilo přátelské pouto, v němž čerpali útěchu z mnohých podobností i rozdílů, které mezi sebou měli. Oba cítili, že kdyby bylo nejhůř, mohou se jeden na druhého vždycky spolehnout.

„Jsem rád, že jsi zpátky,“ řekl Church věcně.

Ruth si opřela hlavu o jeho rameno. Vzpomněla si na podobnou scénu na ostrově Skye; bylo to nedávno, a přitom měla pocit, jako by od té doby uplynuly celé věky. „Byly chvíle, kdy jsem si myslela, že se už nevrátím. Čekala jsem, že mě budou mučit tak dlouho, dokud nezemřu jednoduše proto, že to už déle nevydržím.“

„Ryan má pravdu, Ruth. Zvládla jsi to. Ukázala jsi, jaké máš v sobě obrovské rezervy. Teď ti to možná připadá jako noční můra, ale z dlouhodobého hlediska to byla dobrá věc.“

Znepokojovalo ji ještě jedno, ale neviděla důvod, proč by to měla Churchovi říkat. Ve srovnání se vším ostatním jí to připadalo jako nepodstatná malichernost. Od opuštění cely ani jednou nezahlédla svou sovu nebo to, co na sebe bralo její podobu. Překvapilo ji, že je tím tak zklamaná. Nebylo to jen tak, že by ji nemohla najít; instinktivně rušila, že se jejich hluboké pouto přetrhlo.

Co to mohlo zavinit? Rady, které od ní dostávala v cele, jí stále zněly v mysli, tak dobře se jim naučila. Velice se se svou průvodkyní sblížila, přesně jak to sova chtěla.

V hlavě se jí postupně vynořovala znepokojující myšlenka, že žádná důvěrnice neexistuje; že to byly jen halucinace způsobené utrpením a že sova, která ji poslední týdny doprovázela, byl obyčejný pták, nic víc.

Church se opřel na loktech. „Je bezvadné vědět, že jsme pro změnu něco udělali.“ Podíval se na její ruku a cukl sebou. „I když jsme za to zaplatili velkou cenu.“

„Co budeme dělat dál? Teď se už nemůžeme považovat za ztroskotance.“ Ruth do něho jemně šťouchla hlavou; jejich přátelství ji uzdravovalo skoro stejně jako Tomovy bylinky. „Neříkej mi, že s tebou tak zacloumal ten mizerný útok.“

„A co změna všech životních zvyklostí? Vždyť je to sotva pár dní.“ Tiše

se zasmál. „Rozhodně nepřipustím, aby něco narušilo naši dnešní oslavu. Po všech těch zatracených věcech, kterými jsme prošli za poslední týdny, to bude mejdan mejdanů.“

+ + + + +

Laura si našla balvan u řeky, posadila se a přemýšlela. Zvuk tekoucí vody ji vždycky uklidňoval. Jako děvče snila o životě na pobřeží a využívala každé příležitosti, aby to dala rodičům najevo. Její otec dokonce jednou souhlasil. Posadili se s autoatlasem a hledali místo pro perfektní domov. Pokud si to dobře pamatovala, vybrali si místo někde v jižním Devonu. Ale to bylo předtím, než matka dovolila Bohu, aby s ní tak podivně manipuloval - od zdravého rozumu na opačný konec stupnice. Přes otcův slib tím všechny debaty o změně bydliště skončily, a to bylo její první a nejmenší životní zklamání. Od té doby se jich udalo tolik, že si na ně zvykla jako na něco normálního; jakýkoliv okamžik štěstí byl jen výjimkou potvrzující pravidlo.

Nikdy se nezamýšlela nad tím, že všechna zklamání jí může přinášet právě její cynický pohled na svět, ale pokud tomu tak bylo, už bylo příliš pozdě něco měnit. Poté, co se seznámila s Churchem, nabyla dojmu, že její životní cesta náhle odbočila na slunnou stranu ulice a věci se budou vyvíjet tak, jak doufala. Ale asi ji v tom ovlivnilo její zoufalství. Dávno se naučila, že pouhým přáním se nic nezíská, a teď to vypadalo, že všechno sklouzává do původního stavu. Church ji nemiluje, ne tak jako ona jeho. Nepochybovala, že ostatní ji tajně nenávidí; rozhodně neudělala nic pro to, aby smýšleli jinak, i když je ve svém nitru obdivovala. Ona byla ten, kdo vždycky všechno zkazí a vtahuje ostatní do ošklivých situací.

A teď tady byla ta záležitost s její krví. Co se to s ní děje? Děsilo ji to a zoufale si přála, aby si o tom s někým mohla promluvit. Jenže tu nikdo vhodný nebyl, dokonce ani Church ne. Její myšlenky a emoce musely zůstat pod pokličkou stejně jako vždycky; to byl jediný možný způsob, jak se mohla chránit.

Očekávala určitý stupeň roztrpčení, ale když nyní zkoumala stav své mysli, uvědomila si, že v ní nachází jen skličující, ponurou rezignaci. A nebylo právě tohle na celé věci to nejžalostnější?

Nezřetelný pohyb mezi stromy ji přiměl prudce se otočit. Byl to jenom Veitch; jeho tvář byla nečitelná maska naznačující, že se pod ní skrývá

bouře emocí.

„Myslela jsem si, že máš být náš velký stratég a válečník," ušklíbla se. „Neměl by ses takhle plížit k hluché a slepé ubožačce."

„Neplížil jsem se."

Teď měla dojem, že vidí, o jaké emoce jde: hněv, podezíravost, nenávist, i když to asi bylo příliš nadnesené. Náhle pocítila nevysvětlitelný strach. „No dobře, tak se mě nepokoušej uhnat. Už jsem ti řekla, kde na téhle frontě stojím."

„S něčím takovým bych se nešpinil."

„To bolí. Ale věř mi, ty taky nejsi úlovek století." Hrubějí popadl za paži, až vyjekla. „Co si sakra myslíš, že děláš?" Zlostně ho setřásla. Díval se na ni studenýma očima a ona si náhle uvědomila tvrdost jeho těla, šlachy jako ocelové dráty. Seskočila z balvanu a zamířila směrem k táboru. Natáhl se po ní, ale ona to předvídala a uskočila. „Krucinál, nechoď nikam!"

„O co jde? Nedokážeš si najít holku normálně, musíš to dělat jako nějaký neandertálec?" Nutila se ovládnout chvění svého hlasu.

Její slova ho nicméně zaskočila. Zatvářil se zmateně, jako by se snažil pochopit jejich smysl. Pak se do jeho obličeje vrátil ještě silnější hněv. „To bych nikdy neudělal!" Slova mu syčela mezi zuby jako pára z proražené trubky. „Tohle si o mně myslíš?"

„Nechováš se zrovna jako princ z pohádky." Neodolala a otočila se k němu tváří. Věděla, že k táboru vede vyšlapaná pěšina, po které mu v případě potřeby může utéct.

„Máš ostrý jazyk." Udělal krok dopředu, ale nedotkl se jí. „No tak do toho!" Najednou se nedokázala ovládnout a všechen zadržovaný hněv, sebenenávist a lítost vybuchly. „Nešetři mě! Pověz mi, co tě žere?"

„Ty!" Namířil prst proti jejímu obličeji. „Chodíš si tu a trousíš své jedovaté poznámky. Tváříš se chladně a povzneseně, jako bys byla něco lepšího! Ale já tě mám přečtenou! Vím, že ses nějak podílela na tom, co se stalo Ruth—"

Udiveně rozhodila rukama. „Tak to jsi tak vedle, jako bys žil na jiné planetě!" Otočila se a pomalu odcházela mezi stromy. Hlava se jí točila přívalem emocí.

Veitch vztekle zafuněl jako zvíře a pak uslyšela, že se rozběhl za ní. Nečekala. Sehnula hlavu a utíkala, ráda, že má na sobě džíny a turistické boty. Proplétala se mezi stromy, co nejrychleji to šlo, ale byla už příliš

velká tma, a tak najednou narazila do kmene, vyrazila si dech a holení se praštila o vyčnívající kámen. Za sebou slyšela Veitchovo vzteklé vrčení; běžel rychle a vyhýbal se všem překážkám jako panter lovící v noci. Nepotrvá dlouho a dopadne ji.

Studený příliv strachu z ní vyplavil veškeré emoce. Co udělá, když ji dožene? Srdce jí bušilo, když přeskočila padlý strom a v předklonu proběhla pod jeho větvemi.

„Děvko!“ To slovo zaznělo tiše a tvrdě.

V narůstající panice nedokázala jasně přemýšlet. Přeskočila prohlubeň v zemi, zvrtla si kotník a ztratila rovnováhu. Tvrdě dopadla na zem. Před očima se jí roztančily hvězdičky a obličejem zajela do křoví, které ji škrábalo do obličeje a rvalo jí vlasy. Konečně se zastavila o hromadu kamení. Z boku jí vystřelovala bolest a oči se jí zalily nechtěnými slzami. Veitch byl v příštím okamžiku u ní, tyčil se temný a plný síly jako nějaké monstrum z hororového filmu ze čtyřicátých let. Zaťal ruku v pěst a zvedl ji k úderu. „Vím, že jsi to Ruth udělala! Buď ty sama, nebo jsi ji nechala ve štychu! To ty jsi ten zrádce, na kterého nás upozorňovali! Ale já to z tebe vymlátím!“

Zdálo se, že v jeho tváři něco vybuchlo a pak se pěst pohnula. Laura vykřikla, zavřela oči a uhnula hlavou na stranu.

Když rána nedopadla, její chaotické myšlenky se pokusily srovnat. Otevřela oči. Veitch seděl na zemi s hlavou v dlaních, a když za okamžik vzhlédl, oči se mu leskly. „Zatracená děvko! Vyprovokovala jsi mě k tomu!“ Jeho hlas praskal potlačovanými emocemi. „Nikdy jsem neublížil žádné ženě! Nikdy!“

„Máš skvělý způsob, jak ukázat—“ Poprvé v životě se jí podařilo spolknout svou jízlivou poznámku. „Neudělala jsem nic, co by mělo něco společného s tím, co se stalo Ruth. A nejsem zrádce.“ Snažila se mluvit vyrovnaným tónem.

„Nevěřím ti.“ Veitch vstal a popošel několik kroků mezi stromy, aby se uklidnil. „Nevěřím ti,“ opakoval; při hrozbě zaznívající v jeho hlase jí ztuhla krev v žilách. „Pozoroval jsem tě. A budu tě pozorovat dál. Nepřipustím, abys někomu z ostatních ublížila. Hodlám přinutit toho, kdo to Ruth udělal, aby za to zaplatil. Stačí jediný náznak. Jediný. A jsi mrtvá.“

Zmizel ve tmě mezi stromy, tiše jako šelma.

Jakmile byl z dohledu, Laura se zhroutila a slzy, které zadržovala celý život, začaly téct proudem.

+ + + + +

Když se trochu dala dohromady, zlatá zář ohně ji táhla zpět k táboru. Ale sotva se mezi řidnoucími stromy přiblížila k mýtině, uviděla něco, z čeho se jí sevřelo srdce. Church objímal Ruth kolem ramen a ona měla hlavu položenou na jeho rameni. Nežárlila; z řeči jejich těl viděla, že v tom není nic kradmého. Bolestněji však zasáhlo zjištění, že ona nikdy nedosáhne hloubky Churchova vztahu s Ruth; nikdy nepozná tu samozřejmou důvěru, citovou bezprostřednost, která u nich byla patrná už na první pohled. A věděla, že je v tom i láska, ten druh, který sama nikdy nepoznala. Byl to cit tak delikátní, že si ho zřejmě neuvědomovali ani Church s Ruth.

Nemohla to Churchovi vyčítat. Mohla si za to sama. Během let jejího dětského citového strádání a napětí v dospívání se v ní něco zlomilo a teď už neměla jinou možnost než se smířit se životem ve vězení svého vlastního těla, se svými rozjitřenými city, zkaženou verzí, které musela naslouchat z vlastních úst; s emoční synestezií.

Pozorovat ty dva ji natolik zraňovalo, že cítila téměř fyzickou bolest. Vědomí, že nikdy nebude mít milující rodinu, její beznaděj jenom stupňovalo. Bolest byla tak hluboká, že s ní nemělo smysl bojovat; jedinou možností bylo smířit se s tím.

Promasírovala si prsty obličej, jako by to mohlo odstranit zoufalý výraz, nasadila si ironický úsměv a vykročila ze stínu.

„Tak co, vy siamská dvojčata," prohodila uštěpačně. „Už jste se zapsali do pořadníku na operaci?"

+ + + + +

Do hodiny všichni seděli kolem plápolajícího ohně. Noc byla teplá, snová, oživená praskáním hořícího dřeva, houkáním lovících sov, poletováním můr a tiplic. Byl to čas pokoje, čas, kdy se může stát cokoliv.

Church se natáhl a přihodil do ohně pár větví. Poblíž něj seděla Ruth, která se přes okamžiky úzkosti stále víc rozjařovala. Laura s Veitchem seděli na opačné straně ohniště, aniž by se na sebe podívali, ale i tak si ostře uvědomovali atmosféru podezření a hrozby, která nad nimi visela jako jedovatý mrak. Oba věděli, že i kdyby se stalo cokoliv, tak tohle

nepřekonají.

Tom seděl se zkříženýma nohama, balil si joint, ponořený ve vlastních myšlenkách. Shavi vedle něho posílal další plechovky piva kolem a dohlížel, aby láhev whisky nestála příliš dlouho na jednom místě. Když se předtím vrátil do tábora, měl obličej sinalý a ztrhaný, jako by ho vyčerpávala nějaká nemoc. Laura však věděla svoje. Nepochybovala, že se v lese setkal s tím, co ho nikdy nenechá o samotě. Věděla, jak hluboce ho to zraňuje, i když si na své osobní břemeno nikomu nestěžoval. Přála si, aby měla alespoň část vnitřní síly jako on. Když se ostatní nedívali, stiskla mu povzbudivě ruku; jeho úsměv ji potěšil.

+ + + + +

Pití teklo proudem, rozhovor přeskakoval od jednoho tématu k druhému: archeologie, drogy, hudba, filmy, sex, fotbal, ale nic pochmurného nebo děsivého; tohle přece byla oslava, něco, co dávalo jejich životu cenu.

Shavi ožil, když se řeč stočila k některým místům, která kdysi procestoval: k divům Stonehenge a Avebury, prosáklým dějinami, významem a tajemstvím, drsné kráse Cornwallu, veselosti malých přímořských měst, majestátnosti Jezerní oblasti a skotské Vysočiny.

„Na světě není země bohatší na přírodní krásy než Británie," prohlásil. „Příběhy lidí přežívají v tvarech živých plotů, rozmístění polí, v samotné krajině. Tahle země je živoucí mytologie, měnící se s počasím. Močály v bouři, Oxfordshire v zimě, Londýn za letní noci. Hory a vřesoviště, pláže a záplavové oblasti, řeky, rokle a křídové útesy. Kde jinde byste tohle všechno našli tak blízko sebe?" Vzdychl a přejel prsty po půdě. „Magie prostupuje samotnou strukturu tohoto místa."

„Pro mě se k tomu přidává i historie," připojil se Church. „Je to nejenom krása krajiny, ale také místa, kde se lidé a příroda ovlivňují navzájem."

„Přesně tak," přikývl nadšeně Shavi. „Průmyslová oblast může být stejně vzrušující jako nedotčená příroda. Všechno jsou jednotlivé obrazy, strnulé v čase. Ustup o krok, podívej se na ně a okamžitě uvidíš magii. Obří elektrárny chrlící při západu slunce bílá oblaka. Divoké husy plující po skleněné hladině Norfolk Broads. Davy lidí proudící po práci ve studeném zimním večeru z metra k domovům, vůně vařeného jídla, zvuky

hudby a televize linoucí se ze stovek oken. Traktory prohrnující zasněžené ulice.“ Nechali se unášet jeho lyrickými slovy a představovali si popisované obrazy. „A to je to,“ oznámil rozhodně, „co reprezentuje modrý oheň.“

Hovor náhle umlkl, když Veitch spatřil světlo. Plulo mezi stromy jako zlatá koule, pomalu a tiše, způsobem v jejich opilosti téměř hypnotizujícím. Ale viděli už příliš mnoho, aby se nechali zmýlit vnějším zdáním; hrozba číhala za mnohem obyčejnějšími jevy. Veitch okamžitě vyskočil a pevně sevřel meč. Church se Shavim se k němu připojili.

„Co to je?“ zašeptala Ruth, ale Veitch ji gestem ruky umlčel.

Koule poskakovala a proplétala se směrem k nim, a když se přiblížila, zjistili, že není sama. Slyšeli slabý melodický zpěv, a ačkoliv nerozuměli slovům, ta hudba evokovala sladkost medu. Veitch zvolna spustil meč. Ostražitý zůstal jenom Tom.

V příštím okamžiku uviděli, jak se ze stínu vynořují dvě postavy. Koule byla lucerna, kterou jedna z nich držela a svítila si s ní na cestu. Zpěv zněl stále hlasitěji a působil jako radost ze světa, příjemných zážitků a všeho, co život nabízí.

Veitchova nehybnost pominula v okamžiku, kdy dvojice přicházejících vkročila do světla ohně. Byli to Tuatha Dé Danannové, pleť lehce nazlátlou, rysy v obličeji tak krásné, až se tajil dech. Očividně patřili ke kastě nejbližší lidem, protože při pohledu na ně necítili žádné potíže a poruchy vnímání, jak tomu bylo v případě vyšších božstev.

Jeden z návštěvníků měl dlouhé rozevláté jemné vlasy a trvale rozzářený výraz obličeje. Druhý se zdál být citovější a přemýšlivější; vlasy měl stažené do ohonu. Oba měli na sobě volné haleny rozepnuté až do pasu a přiléhavé kalhoty a boty, jaké nosili bukanýři.

„Copak to tady máme? Křehké bytosti? Samy v noci v lese?“ Ten rozesmátý si je postupně prohlížel a oni zjistili, že se na něho také usmívají. „Copak si neuvědomujete, že se časy změnily? Tma už není vhodná doba pro Křehké bytosti, aby se pohybovaly ve volné krajině.“

„Nejsme tak křehcí, jak si myslíte.“ Tom vystoupil z úkrytu za Shavim a ukázal se návštěvníkům.

„Pravdomluvný Thomas!“ Úsměv Tuatha Dé Dananna se pokud možno ještě rozšířil. „V Daleké zemi se nám stýská po tvých rýmech. Jak se ti daří, Thomasi?“

„Tak dobře, jak se dá za daných okolností čekat, Cormorele.“ Tom

ukázal na ostatní. „Slyšeli jste o Bratrech a sestrách draků?“

Cormorel se na okamžik zatvářil překvapeně, ale pak se mu vrátil úsměv a zdvořile sklonil hlavu. „Potkat pokrevní hrdiny z Neměnných zemí je nepochybně velká pocta. Sláva nositelů ducha Pendragonu se donesla i do našeho domova. Zdravím vás, Quincunx. Faithi s pýchou hovoří o pětici těch, kteří jsou jedním hrdinou.“

Veitch si oba nově příchozí podezíravě prohlížel, připravený reagovat na nejnepatrnější náznak nebezpečí. Church se obával, že Veitchova stěží zadržovaná prudkost může vyvolat zbytečnou konfrontaci, dokud si neuvědomil, že jeho přítel se nenápadně podřizuje Tomovu vedení.

„Tohle je můj dobrý přítel a společník na cestách, Baccharus,“ pokračoval Cormorel. Úklona druhého příslušníka zlaté rasy byla méně uctivá než jeho společníka.

Church a ostatní se váhavě představili. Tom pokynul směrem k táboráku. „Připojíte se k nám?“

„Rádi, Pravdomluvný Thomasi. Je to tak dlouho, kdy jsme měli naposled potěšení ze společnosti lidí.“ Cormorel vyslovil poslední slovo, jako by pro něj bylo cizí.

Cormorel s Baccharusem se posadili k ohni; vývoj situace je očividně potěšil. Church se posadil vedle nich s Tomem po druhém boku, zatímco ostatní nervózně zaujali pozice kolem na druhé straně ohně; uvolněně působil pouze Shavi.

Church zvedl pivo, aby se napil, a všiml si, že Cormorel sleduje jeho ruku. „Napijete se?“ zeptal se. „Můžete pít?“

„Můžeme jíst, pít a veselit se mnoha dalšími způsoby.“ Cormorel si lišácky prohlédl Ruth a Lauru. „Samozřejmě nedokážeme plně ocenit prožitky jako vy, Křehké bytosti. Ale jsou to zkušenosti, které vyhledáváme, klíče k existenci.“ Church jim otevřel dvě plechovky piva, které vděčně přijali. Přičichli k nápoji, opatrně usrkli a pak na sebe kývli. „Když jsme tady byli naposled, bylo to něco vyrobené z medu,“ poznamenal zamyšleně Cormorel. „Tohle víc odpovídá mé chuti.“

„Co tě sem přivedlo, Cormorele?“ zeptal se Tom.

„Seznamujeme se s Neměnnými zeměmi, Pravdomluvný Thomasi. Vždycky zaujímaly speciální místo v našich srdcích. Jejich potěšení nám byla tak dlouho odepřena.“

Baccharus se předklonil a tiše řekl: „Víte, vaše krátké životy planou jaksi jasněji. Zážitky se intenzivněji vychutnávají. Je v tom síla, kterou

shledáváme oživující.“

„A je s vámi taková zábava!“ dodal Cormorel s rozmáchlým gestem ruky.

„Těší nás, že vás bavíme,“ zamumlal Veitch chladně. Pokud si Cormorel s Baccharusem všimli nevyslovené urážky v jeho tónu, nedali to najevo.

„Navštěvujeme znovu místa, která jsme znali před odchodem do Ústraní,“ vysvětlil Baccharus, „ale tolik se toho změnilo. Vzduch je plný nepříjemných částic. Voda v řekách je kyselá. Trpí dokonce i stromy. Když kolem nich procházím, slyším dryády, jak vyšeptávají svou úzkost. Bez nás jste si nevedli příliš dobře.“

„Věci nešly tak, jak měly, na více než jedné frontě,“ souhlasil Church. Baccharusova slova mu nepříjemně zabrnkala na nějaký nerv. Bylo lidstvo skutečně lepší, když mu vládli bohové?

Cormorel si náhle všiml, že si ho Ruth zvědavě prohlíží. „Copak je?“ zeptal se.

„Nic o vás nevíme,“ odpověděla. ,,S těmi z vás, s nimiž jsme se zatím setkali, nebylo snadné hovořit.“

„Jak můžete vidět,“ řekl Cormorel a rozhodil ruce, „nejsme všichni stvoření ze stejného materiálu.“

„Tak nám o sobě něco povězte. O vašem lidu. Odkud jste, co vás vzrušuje.“ Church poznával ostrý lesk v jejích očích; využívala svých právnických zkušeností, aby z nich vyloudila informace, které by jim mohly být později užitečné.

„Pokoušíte se nás definovat svými pojmy a my jsme nedefinovatelní. Prostě jsme. Část vesmíru a mimo vesmír, mimo čas a veškerou realitu. Pohybujeme se mezi hvězdami, proklouzáváme mezi okamžiky. Neuchopitelní jako předivo existence, jako myšlenka.“ Mrkl na Toma. „Poznat nás je těžké, viď, Pravdomluvný Thomasi? I když jsi strávil po našem boku hodně času.“

„Ale zdá se, že vám vyhovuje způsob, jak vnímáme realitu,“ pokračovala neohroženě Ruth. „Snažte se to vyjádřit termíny, které nám dávají smysl.“

Cormorel se zamyslel. „Pak se vám pokusím říct o slávě, zázraku, úzkosti a bolesti. O rase odříznuté od svého domova, odsouzené k věčnému toulání.“ V jeho hlase zněl smutek, z něhož je rozbolela srdce; to, jak Tuatha Dé Danannové manipulovali se zvukem, mělo dramatický účinek

na lidské emoce. Churche napadlo, jestli to vysvětluje zmatek, který cítil v přítomnosti Niam. „Vždycky jsme byli Zlatá rasa. Už tehdy, kdy se vesmír probouzel k životu. A budeme tady, až nakonec vyhasne. Naši vypravěči příběhů spřádají mnohé pověsti o našich časech, kdy vše bylo v souladu se stvořením a my jsme sídlili v zázračných městech. Je to hlavní vzpomínka na domov a my všichni sníme, že se do něj vrátíme. Během našeho toulání jsme ho nikdy nenašli.“ Jeho hlas byl stále smutnější. „A já bych řekl, že ho asi ani nikdy nenajdeme. Ale Daleké země, s jejich přílivem a odlivem, a kupodivu i Neměnné země, jsou našemu srdci nejbližší. A tak se pohybujeme mezi nimi, chvíli zůstáváme a zase jdeme a toužíme. Ačkoliv si svůj domov pamatujeme a uvědomujeme si, jak jsme s ním spojeni, stále jsme od něj vzdálení jako ozvěna. To je naše prokletí. Nikdy nemít klid. Existujeme ve velkém koloběhu vesmíru. Naše životy žijí v srdci všeho. A tak jsou velké i naše radosti i smutky.“ Upřel zádumčivý pohled na Ruth. „Dokážete pochopit, jaké to je, nikdy nemít jedinou věc, která vás dělá úplnými? Bez domova nemůžeme nalézt své místo ve schématu věcí. Jsme vyděděnci. Takový je náš charakter.“

„Takový je charakter všech,“ poznamenal Shavi.

Baccharus začal zpívat v jejich lyrickém neznámém jazyce; každá slabika obsahovala tolik žalu, až se jim bolestně svírala hruď. Sklonili hlavy a v této písni konečně cítili skutečnou bolest Tuatha Dé Danannů.

Když dozněl poslední tón Baccharusova magického zpěvu, zavládla chvilka zamyšleného ticha, než se Cormorel zase rozjasnil. „Pojďme. Zažeňme na chvíli smutek, a když jsme teď svobodní, tak se zhluboka napijme!“ Pozvedl své pivo a vyprázdnil plechovku. Pak si hlasitě říhl. Church mu podal další, kterou Cormorel dychtivě obrátil do sebe.

„Teď mi dovolte vyprávět o radosti a zázraku!“ pokračoval. „Chtěli byste slyšet, jak naši nejslavnější bojovníci rozdrtili Noční chodce v druhé bitvě na Mag Tuired? Nebo možná osobní příběh o mém velkém hodování? A co třeba něco o Křehkých bytostech, které žily před vámi?“ Obdařil je zvláštním, významným úsměvem, kterému příliš nerozuměli. „Někteří z nich nebyli zas až tak křehcí. Alespoň ti z vašeho rodu. V dřívějších dobách nás nepřijímali zrovna laskavě.“

„Slyšel jsem, že vám odolávali docela energicky,“ poznamenal Tom.

Cormorel o tom chvilku přemítal. „Chvíli jim trvalo, než se naučili oceňovat skutečný řád věcí. Myslím, že byli v duši dost krutí. Bylo v nich něco z Nočních chodců.“

„Záleží na tom, jak to kdo vnímá, řekl bych," nedal se Tom.

Zdálo se, že jeho tón Cormorela neurazil. „Nakonec jsme je porazili, jak víš."

Tom přikývl. „Přesto stále mají jistý vliv. Vědomosti zakódované v krajině zanechané budoucím generacím. Informace o tom, jak vám odolat." Church a ostatní se dívali na Toma, ale ten se jim do očí nepodíval. „Jejich statečnost je nezpochybnitelná, ale možná jste podcenili jejich inteligenci. Hráli s vámi velmi dlouhou hru." Tom nechal svá slova viset ve vzduchu, ale bylo jasné, že to nehodlá vysvětlovat.

Cormorel se chvíli tvářil zaskočeně, potom ale pokrčil rameny, jako by o nic nešlo. Church byl však přesvědčený, že Tomova slova dál zaměstnávají jeho mysl.

„Povězte mi, proč někteří z vás jsou skoro stejní jako my, a někteří tak... nepoznatelní," ozvala se Ruth.

Cormorel se blahosklonně usmál. „Nikdo z nás není ve skutečnosti jako vy."

Baccharus ho umlčel zvednutím ruky. „Ne, tohle je dobrá otázka. Někteří se hodně podobáme Křehkým bytostem, i když pouze v našich radostech a smutcích. Kolik z našich bratří by si dokázalo vychutnat tuto chvíli, tady, dnes večer, kolem ohně? Přesto je to pro mě okamžik velkého potěšení, který si mohu vychutnat a znovu o něm dlouze diskutovat, až se vrátíme do Dalekých zemí." Mile se usmál. „Milujeme svoje příběhy. Jsou tmelem, který drží vesmír pohromadě."

Tom se k nim naklonil, aby znovu přerušil jejich konverzaci. „Mezi Tuatha Dé Dananny existuje hierarchie. Tvoří velmi složitou společnost rozvrstvenou podle rozsahu moci. Nejvýše stojí První rodina. A nejníže..." Ukázal na Cormorela s Baccharusem.

Church sebou trhl; znělo to trochu jako urážka. Cormorel to zřejmě vnímal stejně, protože se na Toma podíval přes plechovku piva úkosem.

„Doufám, Pravdomluvný Thomasi, že nelituješ doby strávené s námi?" zeptal se významně.

„Naučil jsem se smiřovat se situací."

Cormorel pokývl. „To sice není přesná odpověď na mou otázku, ale i tak ji přijímám." Jeho úsměv poněkud strnul. „Jestlipak víš, Pravdomluvný Thomasi, že naše královna se vrátila na svůj dvůr pod Tom-na-hurich, Tisovým pahorkem? Tvůj bílý oř je tam stále s ní, stejně vitální jako v den, kdy jsi ho viděl naposled." Nespustil oči z Tomovy tváře.

Tomův obličej zůstal bez emocí jako vždycky, ale Church viděl, že jeho výraz trochu ztvrdl. „Chtěl jsem zdůraznit," pokračoval k ostatním, „že moc zřejmě souvisí s délkou času, po který existují, a někteří z Tuatha Dé Danannů jsou mnohem mocnější a odlišnější než my. Ačkoliv prohlašují, že všichni existujeme od počátku času, zdá se, že někteří jsou starší než jiní. Všeotec Dagda tu byl od samého počátku a nemá s nikým z nás žádnou spojitost. Domnívám se, že tito dva přišli mnohem později."

„Možná je to evoluce, dokonce i mezi božstvy," zamyslel se Shavi.

Church na okamžik prozřel. „A my se možná jednoho dne vyvineme do podoby Danannů."

Cormorel se poněkud blahosklonně zasmál. „A z oblohy možná budou pršet diamanty."

„Není rozumné být tak arogantní, Cormorele," napomenul ho Baccharus. „I když je snadné akceptovat naše místo ve vesmíru, ze všech ras bychom právě my měli vědět, že se všechno pohybuje v cyklech. Moc narůstá a padá, vliv sílí a slábne. A Křehké bytostí už ukázaly svou houževnatost v dobách bez vedení pevné ruky. Vidíš tady ty před sebou, víš, jakou sílu reprezentují."

Cormorel odmítavě pokrčil rameny. „Jsi snílek, Baccharusi."

V krátkém tichu, které následovalo, Church vytušil svou příležitost. „Jak se vypořádáváte s Fomoriany?"

Cormorel se napil whisky a olízl si rty. „Nechávají nás na pokoji. A my zase neobtěžujeme je," řekl, když podal láhev dál.

„Nenechají vás na pokoji dlouho. Chtějí přivést zpátky Balora. Teď jsme je zastavili, takže musejí zkusit něco jiného. A dalším terčem se můžete stát vy."

„Ach ano, s velkou pravděpodobností. A pokud se odváží proti nám zvednout ruce, srazíme je na kolena."

Church nemohl uvěřit Cormorelově nadutosti. „Nepochybně by bylo lepší zaútočit jako první, než budou moci—"

„Je třeba udělat tolik věcí, navštívit tolik míst v tomto světě, která nám byla odepírána. Potřebujeme se veselit, pít tohle lahodné..." Zvedl plechovku a pak potřásl hlavou, jako by nemohl najít výstižný výraz.

„Už vás jednou porazili. Když se poprvé vynořili v tomto světě."

Cormorel vrhl na Churche chladný pohled. „Neuvědomili jsme si plný rozsah jejich zrady. Nyní jsme připraveni." Vzdychl a jeho podráždění rychle vyprchalo. „Jakkoli poznávám stále víc lidí, je pro mě pořád těžké

pochopit vaše uvažování. Máte tak málo času a dopřáváte si tak málo potěšení. Ale přes své chyby jste velice zábavní. Budeme se vám nadále snažit porozumět.“

„Slyšeli jste, co dělají Fomoriané teď?“ chtěl vědět Shavi.

Cormorel se usmál a zavrtěl hlavou. „Pokud jde o mě, mohou se zahrabat hluboko do temné země a halit se do stínů, dokud nespadnou všechny hvězdy. Noční chodci jsou odporná havěť, ale mají dost rozumu, aby nás zbytečně neprovokovali. Můžeme si dovolit nechat je na pokoji.“ Podíval se na Churche zpod zachmuřeného obočí. „To je zvláštní, vidím na vás nějaké fomorianské znečištění.“

Church vysvětlil, jak ho Fomoriané nakazili Ledovým polibkem a že na něm i přes zničení *Roisin Dubh* stále leží část její temné moci.

Cormorel smutně zavrtěl hlavou. „Velmi nerozumné, Bratře draků. Mezi Zlatou rasou nenajdeš nikoho, kdo by byl ochoten ti poskytnout pomoc, dokud se toho znečištění nezbavíš.“ Pokrčil nos, jako by cítil nepříjemný zápach.

„A jak to mám udělat?“ zeptal se Church.

Cormorel pokrčil rameny. „Možná kdybys putoval na Západní ostrovy a ponořil se do Jezera přání...“ Řekl to zcela lhostejně; tato otázka ho očividně nezajímala. „A teď,“ ožil, „napijeme se ještě? Tohle je přece oslava, ne konference!“

+ + + + +

Pili dlouho do noci a Cormorel s Baccharusem je střídavě bavili divokými písněmi a skvělými příběhy, které je strhávaly jako mohutné proudy v hlubinách oceánu nebo posun tektonických desek. Church i ostatní byli okouzleni vyprávěním o čtyřech zázračných městech, o tajemných mytologiích, které byly blízké srdcím Tuatha Dé Danannů, o divech a podfucích, velkých bitvách a děsivých selháních, vášni a lásce, krutostí a nenávisti. Tuatha Dé Danannové byli při vší své odlišnosti rasou překypující silnými emocemi a posluchači se nemohli ubránit, aby určité věci, které vyslechli, nevzbudily jejich obdiv. Dokonce i u Veitche vyvolala jedna z písní široký úsměv a Laura při obzvláště smutné baladě stěží zadržovala slzy. Pouze Tom zůstal celou dobu netečný.

A když zaznělo nedočkavé švitoření ptáků a stíny ustupovaly prvním paprskům svítání, Cormorel s Baccharusem vstali, uklonili se a zdvořile

jim poděkovali.

„Až vy přijdete do Dalekých zemí, oplatíme vám vaši pohostinnost," prohlásil Cormorel.

„Obávám se, že k tomu nedojde," poznamenal Tom.

Cormorel se na něho vychytrale podíval a přikývl, ale nijak to nekomentoval. Pak se oba hosté otočili a zamířili do lesa. Jejich melodický zpěv postupně zanikl ve zvucích probouzející se přírody.

„Byli velice okouzlující," prohlásila Ruth. „Vyprávěli úžasné příběhy. Člověk touží po všem, co prožili a viděli. Jiný svět musí být kouzelné místo k životu."

Tom se k nim otočil zády a vydal se ke stanům. „Ano, a právě to je to největší nebezpečí ze všech."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Temnějšími cestami

Jejich sny byly plné stříbrných a zlatých věžiček, obrů otáčejících v dlaních slunci, zázraků tak skvělých a úžasných, že si je nemohli vzít po probuzení do svého světa. Když se konečně vynořili ze stanů s ústy vyprahlými a těžkými hlavami, den s planoucím sluncem a jasnou oblohou jim připadal mnohem reálnější než jindy. Vykoupali se ve studené, prudce tekoucí řece a pak pomalu jedli topinky s fazolemi a pili čaj; při tom si vzájemně tiše připomínali příběhy, které vyslechli minulé noci, jako staří přátelé vzpomínající na příjemné chvíle.

V jednu po poledni začal být Veitch neklidný. Neustále pozoroval okolní lesy, a i když ho ostatní se smíchem vybízeli, aby se uvolnil, odmítal odpočívat. „Zdrželi jsme se tady příliš dlouho," prohlásil a začal balit svoje věci do batohu. Z opasku, provazu a několika dalších věcí, které si pořídili den předtím ve městě, si vyrobil jakýsi postroj, pomocí něhož si upevnil meč a samostříl na tělo. Když si přes to navlékl bundu, nebyl celkový dojem zrovna ideální - vypadal jako hrbáč, jak poznamenala Laura - ale měl tak svoje zbraně po ruce.

Nakonec jim natolik pokazil náladu, že se také váhavě sbalili a vrátili se k autu. *Líbilo* se mi tady," stěžovala si podrážděně Ruth. „Byl tu pro změnu takový klid a ticho. Jenom příroda."

„Budou další taková místa," odpověděl Veitch, aniž by se na ni podíval zpříma, ale úkradkem ji pozoroval celý den. Díky Tomovým bylinkám se její zdravotní stav pozoruhodně zlepšil. Sice stále chodila zvracet mezi stromy za stanem, ale nyní si byla jistá, že je to vypitým alkoholem. Veitch byl rád, že se jí vede líp, zejména když věděl, že je to i jeho zásluhou. Přál by si jen, aby se na něho občas podívala, mluvila s ním důvěrněji, jako tehdy když prchali z hradu. Ale měli dost času. A on věřil, že má naději.

+ + + + +

Vydali se po A68 na jih. Doprava vypadala normálně, ale aut jezdilo poměrně málo; očividně stále méně lidí cestovalo na větší vzdálenosti.

Zelená krajina se vlnila a od pobřeží vanula svěží bríza. Ale i přes vítr zahalovaly Tyneside nepřirozeně temné mraky podezřele připomínající dým požárů.

Veitch si předem pečlivě prostudoval mapu a zvážil různé možnosti. Nakonec rozhodl, že by měli zamířit do Peak District, kde naleznou dostatečnou divočinu a současně budou poblíž několika větších aglomerací pro případ, že by potřebovali hledat bezpečí ve společnosti lidí.

Shavi za volantem projel kolem Consettu, který se stále ještě nevzpamatoval z citelných ztrát v osmdesátých letech, a pak otevřenou krajinou západně od Durhamu. Když míjeli odbočku na Bishop Auckland, uviděli před sebou na silnici zácpu.

„Asi nějaká nehoda," zamumlal Church a předklonil se na sedadle, aby viděl nad střechami aut dopředu. Několik set metrů před nimi blikalo modré světlo. Auto popojelo pár kroků. Shavi stočil okénko a do vozu okamžitě vnikl zápach výfukových plynů a benzinu. Nad zvukem motorů se nesly hlasy. „Je to nehoda?" zeptal se Church.

Shavi se pokusil něco zaslechnout, ale pak zavrtěl hlavou. „Nerozumím, co říkají."

Opět kousíček popojeli a pak se s trhnutím zastavili, když Shavi zatáhl ruční brzdu. Church uviděl modré uniformy; stály v hloučku a nezdálo se, že by je něco nutilo ke spěchu.

„Žádné sanitky ani hasiči." Stočil okénko na své straně a chvíli z něj vyhlížel ven. „Nevidím žádný vrak," zavolal dovnitř.

Konečně popojeli dost dopředu, aby měli lepší výhled. Church se stáhl na sedadlo a tvářil se ustaraně. „To je silniční kontrola."

„Přece nebudou dělat kontrolu aut, když se kolem nich rozpadá celá země." Ruth se naklonila dopředu. Ke kontrolnímu stanovišti bylo před nimi už jenom několik aut.

„Mám z toho divný pocit." Church se podíval do bočního zrcátka. Za nimi se vytvořila slušná fronta.

„Proč by to mělo nějak souviset s námi?" ozvala se Laura. „Nikdo přece neví, že pojedeme právě tudy."

„Možná jsou kontroly na všech silnicích." Church se otočil k Shavimu. „Až auto před námi popojede, nespěchej. Budeme improvizovat."

Všichni se soustředili na dva policisty s deskami v rukou, kteří nahlíželi do aut a kontrolovali pasažéry. Church je chvilku pozoroval; někde vzadu v hlavě mu podvědomí říkalo, že zahlédl něco mnohem důležitějšího.

Zvolna si prohlížel scénu. Napřed nic neviděl, ale pak postřehl pár drobností, při kterých mu začal stékat studený pot po zádech.

Kousek dál od ostatních stáli jiní tři policisté a pozorně sledovali celý proces. Na první pohled na nich nebylo nic zvláštního, dokud si člověk neuvědomil zvláštní způsob, jakým se jasné slunce odráželo od jejich kůže. Měla ten podivný lesk voskové masky.

„Fomoriané!“ sykl Church. Aniž by na sebe přilákal jejich pozornost, opatrně ukázal na falešné policisty. „Zorganizovali to na nás jako léčku, stejně jako tenkrát u motorestu v Hestonu. Využili zprávu od policisty z Callanderu jako záminku k našemu zadržení.“

Jeden z policistů s deskami zamířil k nim, rozzlobený, že nepopojeli dopředu. Začal zlostně gestikulovat, ale pak se zarazil a přejel pohledem jejich obličeje za sklem. Krátce pohlédl do svých papírů a pak rychle promluvil do vysílačky připnuté k náprsní kapse.

„Kruci,“ vyhrkl Church.

Shavi nečekal na instrukce. Zařadil a dupl na plyn. Prudce otočil volantem a s ječením pneumatik a pachem spálené gumy vyrazil kupředu. Church se chytil palubní desky, ale všichni vzadu vykřikli a s klením spadli na podlahu.

„Nezpomaluj, Shavi. Šlápni na to,“ zaječela Laura odněkud z hromady těl.

Hnali se po silnici sto padesátkou, ale sirény za nimi zněly stále hlasitěji.

„Neujedeme jim,“ poznamenal Veitch s pohledem přes rameno.

„Já vím.“ Shavi se podíval do zpětného zrcátka a pak vjel s autem do protisměru přímo proti přijíždějícímu nákladnímu automobilu. Ten začal šíleně troubit a Church s Veitchem instinktivně sehnuli hlavy.

Jejich auto minulo náklaďák jen o centimetry, přeskočilo přes obrubník a řítilo se po silnici druhé třídy do polí. Shavi jel po opuštěné cestě na plný plyn a nezpomalil, dokud mezi nimi a hlavní silnicí nebyla vzdálenost několika kilometrů. Stále stejnou rychlostí projeli vesnicí s názvem Eggleston a pak se cesta rozvětvovala do několika směrů. Shavi si zvolil jih; policie by musela mít velké štěstí, aby je následovala právě tudy. To už se ostatní v autě jakž takž vzpamatovali.

„Ty jsi zatracený parchant!“ Veitch se tvářil naštvaně, ale v jeho hlase zněl obdivný tón.

Kromě odřenin se nikomu nic nestalo, ale uvědomovali si, že jejich

situace se může podstatně zhoršit.

„Musíme se zbavit auta," prohlásil Veitch. „Tohle teď budou hledat na všech silnicích."

Laura se podívala zadním oknem do krajiny. K vysočině na severu se za poli podél silnice táhly zelené a hnědé plochy, jedlové lesy oblasti s hustým tmavým křovím. „Skvělé. Jsme zpátky v *Zemi zaslíbené*. Kde tady najdeme nějaké náhradní auto?"

„Nikde." Veitch pokynul Shavimu, aby odbočil na zpevněnou cestu vedoucí do hustého lesa. „Musíme se držet mimo silnice. Mimo všechny silnice." Laura se zatvářila zděšeně; z jejího pohledu bylo zřejmé jak se bojí toho, co přijde. „Máme dostatek zásob, stany a můžeme žít v pustině. Když se tady ztratíme, tak při tom chaosu kolem nemají čas ani vybavení, aby nás hledali."

Church zamyšleně přikývl. „To je dobrý plán." Jaký plán," vyhrkla znechuceně Laura. „To si můžeme rovnou lehnout doprostřed silnice a počkat, až nás něco přejede! Poslyšte já nejsem tábornický typ. Zatím to celkem ušlo. Ale byli jsme vždycky poblíž nějaké civilizace." Podívala se okénky ven. „Tady vidím jenom puchýře zadně koupelny, studený vítr a déšť."

„Přežiješ to," řekl jí stroze Veitch. Zvedl automapu. „Musíme se řídit podle ní. Vidím to tak, že bychom si měli zvolit cestu na jih do Pennin Museli by nás opravdu hodně chtít, aby se tam pustili za námi."

„Jenže oni nás opravdu chtějí," namítl Church.

+ + + + +

Vytáhli z auta batohy, stany a zásoby, rozdělili si je mezi sebe a pak vůz odvezli co nejhlouběji do lesa. Listnaté koruny stromů byly dost husté aby je na nějaký čas ukryly. Zatímco mířili na jih a dál od silnice uslyšeli kvílení sirén. O chvíli později překročili hřeben nelítostně bičovaný větry a pak se ocitli v rovině.

+ + + + +

Putovali pomalu. Ačkoliv se Ruth hodně spravila, stále se ještě snadno unavila a potřebovala hodně delších odpočinků už při prvních osmi kilometrech. Pozdě odpoledne se před nimi objevila silnice A66 hlavní

spojnice mezi východem a západem přes severní část země. Čekali v hustém porostu u silnice skoro deset minut, než si byli jistí, že tudy nic neprojíždí. Pak ji přeběhli a vydali se do polí za ní.

Podle mapy se nacházely na patnácti kilometrech mezi nimi a další hlavní silnicí jenom čtyři vesnice. Zbytek oblasti byl přízračně neosídlený: byla tu jen pole, stromy a občas osamělá farma. Přestože se úmyslně drželi dál od hlavních dopravních tepen, tato izolovanost je zneklidňovala. Věděli, že staří bohové nejsou jediné bytosti, které se se změnou vrátily na svět; krajem se prohánělý další, patřící spíše do říše mýtů. Některé byly možná neškodné, ale děsivé, jiné s ostrými drápy a zuby a naprosto nepochopitelnou inteligencí. Nikdo z nich netoužil strávit noc ve volné krajině. Tato myšlenka v nich hlodala, zatímco mlčky pochodovali a snažili se najít potěšení ve zpěvu ptáků ozývajícím se ze živých plotů a vůni polních květin jemně se pohupujících na mezích.

Právě když se začalo stmívat, objevila se před nimi první vesnice vyznačená na mapě. Ruth navrhla, že by se mohli kvůli bezpečí utábořit někde přímo ve vsi. Jestli budou chtít riskovat noc v divočině, budou k tomu mít v budoucnu ještě spoustu příležitostí. V mizejícím světle vypadala strašidelně bledá a dvakrát se jí udělalo špatně a musela poodejít k živému plotu - pěší putování si na ní vybíralo svou daň.

Její hlas zněl tak vyčerpaně, že s ní všichni, i pokud měli nějaké pochybnosti, okamžitě souhlasili.

+ + + + +

Než došli ke vsi, setmělo se úplně, jen nazlátlá světla oken domů na ně pohostinně pomrkávala přes temné moře polí. Sbíhali k nim dolů s dychtivostí zrozenou z ochromujícího pocitu opuštěnosti, který teď přímo sálal z volné krajiny. Zvuky, které se nedaly přiřadit žádným ptákům ani savcům slídícím po potravě, k nim doléhaly ze všech stran a po okolních polích jako by se prohánělý stíny pohybující se na pozadí skutečných stínů.

Laura náhle vykřikla, vyděšená postavou, která se vynořila ze tmy. Ukázalo se, že je to jenom strašák. I tak na něm bylo něco silně znepokojujícího. Jeho šaty byly příliš nové, tvar paží děsivě realistický. Když ho míjeli, Laura měla nepříjemný pocit, že se snaží natočit, aby na ni viděl. Nemohla se toho dojmu zbavit a znovu si vzpomněla na muže ve vlaku, který se jí před očima proměnil ve slaměného panáka. Jakmile ji od stra-

šáka dělila bezpečná vzdálenost, ohlédla se, ale vzápětí toho litovala. Mohlo jít jen o její zjitřenou představivost, ale byla si jistá, že ve stínu pod kloboukem zahlédla dva červené body - a ty body ji pozorovaly.

+ + + + +

Vesnici byla zvláštní směsicí bohatství venkova a úpadku zemědělství: staré alžbětinské sídlo tu opovržlivě shlíželo na hrst zanedbaných komunálních domků z šedesátých let postavených v těsné blízkosti původních statků. Vedla skrz ni jen jediná silnice bez pouličního osvětlení a několik krátkých příjezdových cestiček. Při vší bídě, která postihla mnoho podobných vsí, tady jakýmsi zázrakem přežila malá hospoda a ještě menší obchod. Klematisy a růže zdobící domky po obou stranách ulice voněly do teplého nočního vzduchu. Všude vládl klid a mír; ačkoliv z několika oken s rozhrnutými nebo špatně zataženými závěsy ven pronikalo světlo, nikde nebylo vidět žádný pohyb.

„Měli bychom se zeptat, jestli jim nebude vadit, když si tady postavíme stany," řekl Shavi se svou obvyklou ohleduplností. Vybral si náhodně jeden dům a zamířili k němu cestičkou mezi vlčím bobem a slunečnicemi. Zaklepání na dveře znělo v okolním tichu jako salva z pušek. O chvíli později se závěsy v nejbližším okně prudce rozhrnuly a odhalily obličej ženy středního věku. V obličeji neměla výraz překvapení ani podráždění, že ji někdo obtěžuje, ale neskrývaný strach. Když její pátravý pohled padl na Shaviho, vztekle mu naznačila, ať jde pryč, a jediným rozhodným pohybem závěsy zase zatáhla. Shavi se vrátil k ostatním a tvářil se přitom upřímně zmateně.

„Já jsem to říkala," ozvala se Laura. „*Země zaslíbená*. Hlavně se neohýbej, aby sis zavázal tkaničky. Pepř a sůl v zadku není žádná slast."

„V každé vesnici se najde podobná politováníhodná semetrika," namítla Ruth. „Zaklepej u někoho jiného."

„Ty vlastně ani nevíš, co je to být jedovatá, že?" poznamenala Laura. Shavi to zkusil v dalším domě, pak o několik dveří dál a ještě na druhé straně ulice, ale všude dopadl úplně stejně a všichni, kteří se odvážili vykouknout za záclonou, měli jedno společné: strach.

„Heleďte se, tohle je po čertech šílené," zavrčel podrážděně Veitch. „Zkusme hospodu. Stejně bych si dal pivo. Odtamtud nás určitě nevyhodí."

Jak kráčeli ulicí ke skřípajícímu vývěsnímu štítu a jasným světlům

hostince, Church se přitočil k Tomovi. „Zdá se, že tady mají nějaký problém.“

„Nic divného na tak opuštěném místě. Spíš by měli mluvit o štěstí, že jsou pořád tady. Pamatuješ na Builth Wells?“

Church si vzpomněl na vylidněné město a tvory, kteří se plížili ve stínech, kde číhali na novou krev. „Podle jejich reakcí bych neřekl, že je tohle místo, kde bychom měli spát pod širákem.“

„Asi máš pravdu. Doufejme, že v hostinci mají nějaké pokoje.“

+ + + + +

Hospoda se jmenovala *U Zeleného muže* a připomněla jim jiný podnik stejného jména v Dartmooru, který zničil Divoký hon; další podivná a znepokojující spojitost ve světě, který jich teď byl plný.

Church je vedl do zakouřeného baru; dlážděná podlaha, kamenný krb s vystydlým popelem v ohništi, tmavé dřevěné stoly, židle a bar, starý pijácký salonek, náznak udržování. Malé lampy na stěnách vytvářely oddělené ostrůvky světla a ponechávaly zbylé úseky v uklidňujícím stínu.

Pijáci, většinou muži, seděli roztroušení kolem stolů a podél baru; na tak malou hospodu a v tuto večerní dobu jich bylo překvapivě mnoho.

Když otevřeli dveře, slyšeli šum hlasů, ale sotva vešli dovnitř, hovor zmlkl a pijáci se jako jeden otočili směrem k nim a zírali na ně s výrazy střídajících se emocí: strachu, ulehčení, podezření, překvapení.

„*Země zaslíbená*,“ opakovala Laura zpěvavě, když zamířili k baru.

Veitch se naklonil k Churchovi: „Ne, tohle je jako jiný film. *Americký vlkodlak.* Zmasakrované jehně. Rik Mayall. A ten chlápek, co hrál v reklamě na čaj.“

„Brian Glover.“

„Jo, ten.“

Church se rozhlédl. Nebyl si jistý, jestli se má nad touto komickou reakcí pousmát nebo cítit znepokojení z toho, co se za ní skrývá.

„Uvidíte,“ ozvala se Ruth, „dříve nebo později někdo řekne nefalšovaným vidláckým dialektem: *Sem zrovinka moc lidí nezavítá*.“

Laura upřela chladný pohled na barmana, který vypadal, jako by zkameněl při čepování pinty piva. „Vidíte ty jizvy?“ ukázala na svou tvář. „Poslední hostinský, který mi nenabídl pití dost rychle, teď má o moc horší.“

„Promiňte.“ Tělnatý barman měl něco přes padesát, kudrnaté zrzavé vlasy a kotlety z doby rokenrolu. „V těchto dnech tu zrovinka moc nových tváří nevidíme.“

Ruth si vyměnila s Churchem kradmý úsměv.

Barman se podíval na hodinky. „Zastavili jste se najedno cestou k...?“ Čekal, že Laura doplní jeho dotaz.

Ignorovala to a podívala se na něho nad obroučkami brýlí. „Raději mi nalijte dvojitou vodku. Led, nemíchat. Jenom protřepat. Mám za sebou den těžké práce a jsem schnoucí květina, která není zvyklá na podobné zacházení. Jo, a všechno, oč si řekne tahle banda.“

Barman se o další konverzaci nepokusil; zdálo se, že ho Lauřino chování rozhodilo stejně, jako by na něho mluvila neznámým jazykem. Vzali si své pití do temného kouta k jediným dvěma volným stolům, které srazili dohromady.

„Každopádně to má styl,“ poznamenal Shavi, když se napil minerálky a rozhlédl se po místnosti.

„Pokud se ti líbí šílenosti od zdi ke zdi a klišé filmových hororů ze čtyřicátých let.“ Laura zachmuřeně upíjela svůj drink. „Nechápu, proč jsme nemohli zůstat ve městě.“

„Co myslíte, že se tady děje?“ zeptal se Church. Tom si utřel z kníru jablečný mošt. „Asi jen nějaký místní problém. Jiný svět byl plný nánosu milionů nočních můr, malých i velkých, a řekl bych, že většina z nich si našla cestu zpátky sem.“

Na starosvětské atmosféře hostince bylo po děsivé atmosféře noci venku něco konejšivého. Pohodlně se usadili, vychutnávali si pití a oceňovali pološero, které je chránilo před podezíravými pohledy. Zatímco se Laura bavila upřeným zíráním na místní, kteří se odvážili podívat jejich směrem, ostatní diskutovali o svém zjevně úspěšném úniku Fomorianům. „Je jasné, že jsou rozhodnutí nás chytit,“ poznamenal Church. „Ale zajímavé je, že se uchýlili ke lsti. Museli jsme je v Edinburghu pořádně vyděsit, že se teď bojí zaútočit přímo.“

„Už jsi je někdy viděl, že by se báli zaútočit přímo?“ poukázal Veitch.

„Má pravdu,“ přidala se k němu Ruth. „Cítím za tím spíš zoufalství než touhu po pomstě. Myslela bych, že se to rozhodnou řešit atomovkou.“

Tom si posunul brýle na nose. „Myslím, že jejich skutečná motivace se brzy vyjasní.“

„Takže si do té doby užijme co nejvíce klidu a radostí,“ prohlásila

Laura. „Vy jste něco jako *Podívejme se, jestli bychom nedokázali najít něco velkého a obtížného, co nás spolehlivě zdeptá.* Víte, zábava je taky jedna z možností.“

Church se usmál a stiskl jí pod stolem nohu. Překvapilo ho, když se jí ve tváři objevil výraz úlevy.

Než mohli říct něco víc, přistoupil k nim nějaký muž s poloprázdnou sklenicí piva. Blížil se ke třicítce, měl milý kulatý obličej a konvenční účes na pěšinku. Na rozdíl od ostatních v baru působil klidně a uvolněné. „Ahoj,“ pozdravil. „Jsem oficiální uvítací výbor. Max Michaels. Moji rodiče měli smysl pro aliteraci,“ dodal skoro omluvně. „Asi si myslíte, že je to tady nějaké divné. A taky že je, to se vsaďte. Nebude vám vadit, když si přisednu?“ Jakmile přikývli, přitáhl si židli; měl v sobě jistou starosvětskou zdvořilost.

„Podívejte, smím mluvit otevřeně?“ zeptal se. „Vypadáte jako inteligentní lidé. Určitě víte, že se teď dějí hodně divné věci.“ Když se zatvářili souhlasně, rozzářil se. Pak jim položil ještě několik otázek, aby se ujistil, že opravdu vědí o změnách, které postihly svět. „To je úleva. Není nic horšího než muset přesvědčovat nějakého nevěřícího idiota, že se ze světa vážně stala pohádková knížka. Takže můžu mluvit přímo, to je skvělé. Zatím jsem tak docela nepochopil, co se vlastně stalo, ale vidím to tak, že se realita z jakéhosi důvodu přechýlila od vědy k nadpřirozenu. To, jak najednou a bez jakékoliv zjevné příčiny selhávají přístroje, auta a všechno. Náhlé zvýšení náhod, předtuch, věšteckých snů. Rozumíte, co mám na mysli?“

Church přikývl. „To všechno jsme také zažili. A daleko víc.“

„Dobře, dobře. Kdyby to tím končilo, dalo by se to snést.“ Po Maxově tváři přelétl stín. „Před několika týdny sem přišel jeden místní farmář a blábolil o tom, že na jednom ze svých polí viděl něco zvláštního. Všichni se mu tenkrát hrozně smáli. Mysleli jsme si, že se nejspíš nadýchal organofosfátů. Pak přišel jiný farmář s tím, že taky něco viděl. Tak jsme si řekli, že tu nejspíš máme svou vlastní Bodminskou bestii. Víte, nějakého uprchlého pantera žijícího v divočině. Jenže ty popisy tomu zrovna neodpovídaly...“ Chvíli se kousal do kloubu prstu a sbíral roztoulané myšlenky. „A pak se všechno zbláznilo. Lidé se zbláznili. Na to, že se svět obrátil vzhůru nohama, si nezvyknete za jednu noc. Došlo... k mnoha neštěstím. Psychologicky řečeno. Lidé se uzavřeli do sebe—“

„To jsme viděli cestou sem,“ přerušil ho Veitch.

„Ne, to bylo kvůli tmě. Po setmění už nikdo nevychází z domu, tedy pokud doopravdy nemusí. Několik z nás se dalo dohromady a vymysleli jsme plán. Řekl bych, že jsme se snažili udržet normální běh věcí. Navštěvovali jsme se navzájem.“ Zhluboka se napil piva a trochu ožil. „Problém byla naše izolace. Když přestalo fungovat telefonické spojení, pošta a všechna média, nezbylo nám než se dusit ve vlastní šťávě. Pomohlo by nám, kdybychom věděli, že lidé jinde trpí stejně. Utrpení není tak zlé, když víte, že v tom nejste sami.“ Smutně se zasmál.

„Věřte mi, tohle se teď opravdu děje všude,“ ujistila ho Ruth. Na Maxovi bylo něco, co se jí zamlouvalo; nejspíš jeho otevřenost nebo absence cynismu.

„Ano, to mě napadlo. Dělám reportéra oblastních novin. Samozřejmě že když přestal fungovat telefon, moje kariéra skončila. Díkybohu, že zatím neselhal systém zásobování potravinami. Jenže víte, novinařina jednomu přejde do krve. Chtěl jsem vědět, co se děje, a chtěl jsem to sdělit ostatním. A tak jsme zavedli něco jako tamtamovou službu: předávali jsme informace do vedlejší vesnice, ti do další a tak dál.“ Rozpačitě pokrčil rameny. „Bylo to to nejlepší, co jsme mohli udělat. Museli jsme vědět.“

„Obdivuji vaši nápaditost,“ řekla Ruth. „A rychlost, s jakou jste pracoval. Většina lidí by si s tím tu práci nedala.“

„Informace mají moc. Pochopil jsem to hned, když jsem začal pracovat v místním plátku.“ Zdálo se, že pochvala ho potěšila. „Podařilo se nám rozprostřít informační síť od Appleby až po Durham. A nevěřili byste, jakým potížím jsme museli čelit. Nějaký zatracený státní úředník nebo pitomý radní to v určité chvíli zjistil a pokusil se to zastavit. Věřili byste tomu? Řečnil o cenzuře a zbytečném šíření paniky. Potom jednoho dne za soumraku odjel svým autem do vedlejší vsi a už jsme o něm neslyšeli.“

Nastala dlouhá přestávka, kterou vyplnil pitím piva. „Člověk se musí přizpůsobit, ne? Nic nedává smysl, ale pokud nedáte hlavy dohromady, potom jste...“ Hledal správná slova. „Člověk by myslel, že jízda autem do vedlejší vesnice je normální výlet.“

„Odvedl jste tady skvělou práci,“ poznamenala Ruth. Vypadalo to, že potřebuje uklidnit; v jeho tváři bylo vidět napětí.

„Takže mi řekněte, co víte,“ požádal je náhle celý vzrušený. „Cokoliv může pomoct. Jakákoliv maličkost.“

„Jakákoliv maličkost,“ opakoval Church s pobaveným výrazem.

+ + + + +

Neviděli důvod, proč by Maxovi neměli vyprávět o všech těch věcech, které prožili od chvíle, kdy se dali dohromady. Zabralo jim to půldruhé hodiny, a když skončili, Max vypadal otřeseně. „To je úžasné. Ohromující.“ Chvilku si je podezíravě prohlížel, ale z jejich výrazů bylo zřejmé, že mu nevyprávěli žádné pohádky. „Takže jste něco jako hrdinové. Prostí, obyčejní lidé stojící proti nepředstavitelné přesile. Přesně tohle lidé potřebují slyšet!“

„Tak to jste to pochopil špatně,“ zasmál se odmítavě Church. „Z našeho pohledu to vypadá úplně jinak.“

„V tom máš pravdu,“ dodala nabručeně Laura.

„Ne, vy to nechápete! Tohle je něco, co můžu udělat já! Říct světu o tom, co děláte - nebo alespoň té části světa, do které se dostanu. Dát lidem naději. Víte, válečné zpravodajství. Protože právě tohle to je.“

Veitch podrážděně zavrtěl hlavou. „Něco takového nemůžeme potřebovat. Aby na nás celou dobu svítily zatracené reflektory! V žádném případě. Kromě toho, až vy s tím skončíte, nepoznáme se v tom ani my sami. Vím, jací vy reportéři jste.“

„Ale vy to lidem dlužíte. Je to součást vaší práce—“

„Nikomu nedlužíme vůbec nic.“ Ve Veitchově hlase zněla nepříjemná tvrdost.

„Uvažovali jsme, že bychom si postavili stany někde na pozemku vesnice,“ ozvala se Ruth, aby změnila téma.

„To nemůžete.“

„Ne, v tom zřejmě máte pravdu. Dá se tady získat nějaké ubytování?“

Max zalétl pohledem k barmanovi. „Musím se zeptat Geordieho. Nevím... Jak to teď vypadá, nejsem si jistý, že touží mít pod střechou cizí lidi.“ Povzdechl si. „Ale nemůžeme vás ani vyhnat do noci, takže bude muset.“

Tom se naklonil přes stůl, aby upoutal jeho pozornost. „Ještě jste nám neřekl, co se tady vlastně děje.“

„Ano, samozřejmě.“ Poškrábal se ve vlasech na šíji, náhle rozpačitý. „No, přesně to vlastně ani nevíme. Zahlédli jsme nějaké věci v polích, ale co opravdu jsou—“

„Jak vypadaly?“ chtěla vědět Ruth.

„Viděli jsme to jenom letmo, ale z různých líčení jsme to poskládali

dohromady. Pohybují se jako prostěradla ve větru. Celou dobu jako by se měnili a kroutili, a jsou tak nějak nehmotní, jako by tu tak docela nebyli. Ale jsou.“ Napil se piva, aby si svlažil vyschlé hrdlo. „Mají zuby. Jeden z farmářů je viděl, jak si podali jeho ovci... bylo to, jako by prošla mlátičkou. Rozsekali to ubohé zvíře na cucky. Tak to vlastně začalo.“

„Ale neskončilo,“ napověděl mu Church.

Max potřásl hlavou. „Dokud byli jenom v polích, bylo to děsivé, ale dalo se s tím žít. Nebyli tady, chápete? Ve svých hradech jsme byli v bezpečí.“

„Jenže sotva se usadili, začali přicházet do vsi.“ Tom kývl na znamení, že poznává známé schéma. „Za hojnější kořistí, kterou lze snáze polapit.“

„Přišli do vesnice jednou v noci... vtrhli sem jako bouře. Prohánělí se hlavní ulicí, vířili kolem domů. Všichni věděli, co se děje v polích, a tak nic neriskovali. Přesto si našli oběť. Paní Ransomovou. Žila v tom velkém domě na konci hlavní ulice. Docela zámožná, ale myslím, že všichni s ní dobře vycházeli. Byla tam spousta krve a...“ Nedomluvil. Zadíval se tupě do zbytku piva na dně sklenice, obličej stažený napětím. „Potom se tu všichni pozavírali doma. Ani ve dne nebylo bezpečné vycházet. Jeden dělník z farmy, nějaký Eric Rogers, se nevrátil z pole. Potom ho našli. Tedy co z něho zůstalo. Někteří lidé uvažovali, že se odstěhují do města... Pár jich to udělalo, ale většina se bála někam jet. Stali jsme se doslova vězni ve svých domovech. Každou noc se zabarikádujeme a každé ráno vycházíme, abychom se sešli tady.“

„Je div, že takhle vůbec dokážete žít,“ poznamenal Veitch.

„Zpočátku jsme ani nežili. Ale potom jsme pochopili jejich způsoby. Přicházeli do vsi každý večer po setmění, ale během dne jsme je přímo tady nikdy neviděli. Jenom na okrajích, v polích a na cestách. Pak jsme si uvědomili další věc. Po tom, co se stalo paní Ransomové, už nevytáhli nikoho z domu, i když většina barikád byla poměrně chatrná. Ale jedné noci Jimmy Oldfield, starý ožrala z Recton Close. dostal směšný nápad. Pil celý den a vykládal všem, že už toho má plné zuby a že se jim postaví. Všichni si mysleli, že jsou to jenom opilecké řeči.“ Zatvářil se provinile.

„Tak či tak, té noci to vypadalo, že ty bytosti o Jimmyho rozhodnutí vědí, protože se pořád držely u jeho dveří. Ale dovnitř se nedostaly.

Vlastně to ani nezkusily. Alespoň to říkají ti, co bydlí naproti. Jenže Jimmy...“ Max pomalu potřásl hlavou. „Myslím, že měl mozek naložený ve whisky, kterou vypil. Přišel ke dveřím s puškou. Všechny ty strašné

bytosti se nahrnuly do jeho přední zahrady, připravené zaútočit. Jimmy pootevřel dveře jen na škvíru, aby prostrčil hlaveň, a bylo to. V příštím okamžiku byly uvnitř. Druhý den tam z něho nic nezbylo.“ Vzdychl a dopil pivo. „Takže konečný závěr zní: mohou přijít do vsi jenom v noci, a ať jsou sebenebezpečnější, pokud jsou dveře pevně zavřené, nemohou proniknout do vašeho domu.“

Veitch pokrčil rameny. „Je sice dost nepříjemné nesmět vyjít v noci ven, ale nemělo by být tak obtížné zůstat v bezpečí.“

„To by si člověk myslel, viďte?“ Max mávl na barmana, aby mu nalil další pivo. „V každém případě vždycky, když někoho zabili, byl pak od nich na nějakou dobu pokoj, takže jsme mohli žít normálně. Využili jsme ten čas, abychom všechny ve vesnici informovali a ujistili se, že je postaráno o staré lidi. Je zkrátka nutné dodržovat jedno pravidlo: nikdo nesmí po západu slunce otevřít dveře.“

Tušili, co bude následovat. „Ale umřeli další,“ řekl Church. „Hned tři. To nedávalo žádný smysl! Ty bytosti nemohly vniknout do domu, když byly dveře zavřené. A všichni věděli, že je musí zavírat. Takže mi řekněte, proč lidé dál umírají?“ Vzal si načepované pivo a několika doušky ho polovinu vypil.

„Lidé se chovají hloupě, dělají nebezpečné věci, i když vědí, že by neměli,“ poznamenala Ruth.

Max zavrtěl hlavou. „S jedním z nich, Davem Garsonem, jsem mluvil to odpoledne, než umřel. Byl vyděšený. V žádném případě by neotevřel dveře. Přesto bylo druhý den po něm. Jeho žena a děti propadly hysterii. Tvrdily, že ty bytosti vtrhly do domu, když už leželi a Dave dopíjel pivo v kuchyni—“

„Možná se mýlíte a ty bytosti mohou vniknout do zamčeného domu,“ namítl Church.

Max prudce potřásl hlavou. „To ne. V tom máme naprostou jistotu. Pozorovali jsme je. Nedokážou vniknout dovnitř.“ Otočil se a zavolal na aristokraticky vypadajícího muže, který stál u baru. Byl vysoký a štíhlý, pravděpodobně mu bylo hodně přes šedesát, měl bílé vlasy a turecký knír. Churchovi připadal jako bývalý voják.

„To je sir Richard,“ představil ho Max. „Žije v panském sídle na návsi. Společně jsme vytvořili akční skupinu k shromažďování informací o těch záležitostech.“

„Stálé pozorování je jedna z věcí, ve kterých jsem velmi dobrý,“

zdůraznil sir Richard. „Rozestavili jsme kolem vesnice spolehlivý tým, který hlídkuje celou noc. Sledujeme pohyb těch bytostí. Párkrát jsme na ně i vystřelili, abychom zjistili, jestli jim to nějak ublíží. Bohužel bez úspěchu. Bylo to jako střílení do mlhy."

„A opravdu nemohou vniknout do zavřených domů, sire Richarde?" zeptal se Max.

„Absolutně. Shluknou se u dveří, ale dovnitř nevstoupí. Nesmírně odporná záležitost. Skutečně netušíme, co bychom měli dělat dál."

S tím se zase vrátil k baru. Max se předklonil a zašeptal: „Bývalý poslanec za toryovce, dobře mu tak. Ale je pilířem zdejší komunity, schopný organizátor a umí přesvědčit lidi. Vlastně mě překvapilo, jak tahle noční můra dala lidi dohromady. Myslel jsem si, že je to tady hodně zkostnatělé, ale jakmile to začalo, poznal jsem druhou stránku zdejších lidí. Zdá se, že to z nich vytáhlo na povrch to lepší. Ironie, že?"

Po zbytek večera probírali toto téma. Všem jim připadalo, že z těžkostí a utrpení nakonec vyplyne něco dobrého, ale ať se přeli sebevíc, nedokázali se shodnout, jestli to, oč přišli, je úměrná cena za to, co získali.

+ + + + +

Barman Geordie měl několik pokojů, které pronajímal turistům, ale s jejich ubytováním souhlasil jen velice neochotně. Poněkud roztál, když mu slíbili slušně zaplatit, pokud jim připraví i nějaké jídlo. Poté zmizel v kuchyni a za necelou hodinu se vrátil se studenou šunkou, bramborovou kaší a hráškem. Laura zasténala, že maso ‚infikovalo' její zeleninu, ale ostatní po namáhavém pochodu rychle vyprázdnili talíře a spláchli jídlo dalším pivem.

Max je během jídla nechal o samotě a vrátil se k místním, aby jim sdělil, co se dozvěděl. Church sledoval, jak se jejich výrazy mění od nevíry a pochyb až k něčemu blížícímu se uctivému obdivu. Měl z toho nepříjemný pocit.

V jedenáct se všichni pijáci shromáždili u dveří. Church viděl, jak mezi nimi přeskakuje očekávání jako elektrická jiskra, která na okamžik osvítila jejich tváře. Max si jaksi dokázal udržet dobrou náladu a vyslal k nim veselejší vlnu, než otevřel dveře a vykoukl do skličující tmy na ulici. Všichni chvilku vyčkávali a pak, jako by v jejich myslích došlo ke zkratu, se vyhrnuli ven. Church téměř slyšel jednohlasné zděšené vydechnutí.

Když se rychle rozběhli ke svým domovům, dveře se zase zavřely.

„Budou v pořádku?“ zeptala se Ruth.

Geordie se opřel o pult. „Modleme se. Dělali to už tolikrát, že jsou v tom vážně dobří. Zbytečně neriskují.“

„Bylo by snazší zůstat doma.“ Churche překvapilo, že je Ruth tak znepokojená.

„Jenže tím by se vlastně vzdali, ne?“

„Asi máte pravdu.“

Geordie uklidil nádobí a pak je vedl dozadu a vzhůru po točitých schodech. Z úzké chodby vedly dveře do několika pokojů. Byly zařízené spartánsky - dvojitá postel, židle, toaletní stolek, umyvadlo - ale čistě a ložní prádlo příjemně vonělo.

„V kolik je snídaně?“ zeptal se Veitch.

„Vy platíte, vy rozhodujete,“ odpověděl nabručeně Geordie. „Stačí na mě zaklepat, až budete připravení.“

Church s Laurou si vzali první pokoj. Veitch se tázavě podíval na Ruth, ale ta dala přednost Shavimu.

„Zdá se, že to budeme vy a já, synu,“ ušklíbl se Tom.

„Hup di dů.“ Veitch zavřel dveře kopnutím. „Opravdu je teplouš?“

+ + + + +

Laura se s Churchem milovala s nenasytnou náruživostí; přirazila ho k matraci a rajtovala na něm tak divoce, až mlácení dřevěného rámu do zdi nenechalo nikoho v budově na pochybách, co se děje. Po deseti minutách Veitch zabouchal na zeď a zařval něco nesrozumitelného, ale zjevně naštvaného a vulgárního.

„Štve tě, že se na tebe nedostalo!“ zaječela Laura zpátky. „Jednorukej bandito!“

Její vášeň přiměla Churche k rychlému vyvrcholení, ale nezdálo se, že by chtěla něco na oplátku. Svezla se vedle něho, brunátná a rozesmátá námahou. „Klidně mi říkej rodeová holka.“

Jejich dech se zvolna zklidnil. Dívali se ke stropu a naslouchali praskání starého domu. Během milování se Churchovy pochybnosti přemístily někam do pozadí, ale nyní v tichu se vrátily plnou silou. V žádném případě nechtěl Lauru zranit. Znal ji lépe než všechny ostatní, její nejistotu, tajný strach a nedostatek sebedůvěry, věci, které by ji vyděsily, pokud by zjistila,

že o nich ví. Přesto ve vztahu k ní nedokázal zvládnout svoje emoce.

Zdálo se, že vycítila, na co myslí, protože se usmála a přitiskla mu dlaň na ústa. „Méně je někdy více. Nenič věci rozumem."

Jemněji ruku odstrčil. „Chci být k tobě pouze upřímný. Víš... žádné falešné předstírání. Já—"

Přitiskla dlaň ještě pevněji. „Churchille, to jsem já, s kým mluvíš. Vážně si myslíš, že se nechám vést po zahradní pěšince jako nějaké zasněné děvčátko? Jsem dospělá. Aniž bych si přála dospělost definovat.

Jsem plně schopná vlastních rozhodnutí. Vím, do čeho jdu. Vím, že ve tvé hlavě to vypadá jako něco ze Zachraňte vojína Ryana. Tam v Edinburghu jsem si dovolila být patetická... no ano, dokonce zoufalá... Ale kdyby se to mělo stát znovu, vlastnoručně si vydloubnu oči."

Odstranil její ruku. Chystal se promluvit, ale ona mu ji znovu přitiskla na ústa a smála se ze - své malé moci.

„Takže podstata je: nedělej si těžkou hlavu. Žádná pouta. Pokud to bude fungovat, bezva. Pokud ne, co se dá dělat, alespoň jsme to zkusili. Těšme se z okamžiku."

Vykroutil se zpod její dlaně a zpola zabořil obličej do polštáře, aby se k němu nedostala. Zasmál se: „Jsi si nějak jistá."

„Sakra jistá, svalovče."

Chvíli spolu žertem zápasili, neschopní projevit své emoce jiným způsobem. Pak se se smíchem svalili vedle sebe. Jakmile se znovu uklidnili, Laura zamyšleně poznamenala: „Víš co? Už nic neberu jako dopředu zaručené."

„Co tím myslíš?"

„Zvykla jsem si procházet životem a přijímat všechno, co mi přišlo do cesty. Příliš se nevzrušovat, protože tak to prostě chodí. Bylo to docela... příjemné. Znáš takové to šimrání v žaludku? V poslední době ho cítím pořád. Občas je to pohled na nějakou pitomost, způsob, jak slunce praží do polí. Jako vůně opravdu dobrého jídla. Nebo kouř ze dřeva. Všiml sis, jak nádherně voní? Cítím vzrušení, když si všichni hezky povídáme, jako když někdo má nějaký nápad a já si z něj utahuji a lidé mi odsekávají. Svět se rozpadá a lidé umírají a já mám pocit, že tohle jsou nejlepší dny mého života. Co to o mně vypovídá?"

„Nejsi sama."

„Cože?"

„Taky to tak cítím. Myslím, že to cítí všichni z nás. A o čem to vypo-

vídá? Řekl bych, že o tom, jak by se měl život žít.“

Napodobila říhnutí. „Biju na poplach. Nemůžeš jednoduše říct, že mám o kolečko víc, a hotovo?“

„Jenže nemáš.“ Pocítil prudký příval náklonnosti. „Jsi k sobě nesmírně tvrdá. Proč se pořád chováš jako... jak bych to řekl... jako potížistka?“

„Přirozený výběr. Neznám nikoho, kdo si probojoval cestu takovým svinstvem a zůstal nedotčený. Nikoho, kdo by se neodvrátil od něčeho, co nestojí za čas nebo námahu.“

„Jsou snazší způsoby—“

„Ne, nejsou. Nemůžeš nikomu věřit jenom podle zdání. Může se usmívat, být milý a říkat hezké věci, ale co se děje uvnitř? To je lekce života, zabedněnce. Myslela jsem si, že už ses to naučil. Tohle je jediný způsob, jak můžu poznat, na koho je spolehnutí.“

Přemýšlel o tom, zatímco klidně ležel v teplém pokoji. Složitost jejího charakteru ho překvapovala, ale v jejích slovech bylo něco hlubšího, co mu nedávalo pokoje, naznačovalo něco důležitého. Chvíli se s tím trápil, ale bylo to tak zatvrzele odolné, že si ani neuvědomil, kdy usnul.

+ + + + +

Jakmile doznělo milování Churche s Laurou, Veitch se zklidnil, ale napětí nezmizelo. Přecházel po pokoji jako zvíře, svlečený do pasu, zářivé barvy tetování na vlnících se svalech.

„Posaďte se! Znervózňujete mě,“ okřikl ho Tom. Veitch ho vztekle zpražil pohledem a zpočátku nic neříkal. Posadil se na židli a vytáhl samostříl z provizorního postroje zavěšeného přes čelo postele. Z malého koženého váčku si vzal olejem napuštěný hadřík a pustil se do každovečerního rituálu čištění zbraně, aby měl jistotu, že řádně funguje. Rutina jako by ho trochu uklidnila.

„Vaše schopnosti bojovníka se zdají být stále lepší,“ poznamenal Tom. „Myslíte, že už jsou na odpovídající úrovni?“

Veitch něco zabručel, ale bylo zřejmé, že mu neskočí na návnadu. „To vy jste hrdina země - alespoň podle příběhů. Proč neuděláte něco heroického?“

Teď byla řada na Tomovi, aby se mračil. „Vy příběhům nevěříte. Existují proto, aby vytvářely hrdiny, k nimž mohou slabí lidé vzhlížet. Zkuste někdy pro změnu reálný svět. Uvidíte lidi, kteří vzdor všemu dělají těžká

rozhodnutí, kompromisy, snaží se ze všech sil.“

„Takže vy nejste hrdina? Máte pověst, která je založena na snůšce lží.“

„Nedávejte si na prapor svou nevědomost. Budete toho litovat. Věřte mi.“

„Jestli vás zajímá můj názor, tak jste jenom přítěž.“ Tom vytáhl plechovou krabičku s drogou a začal si balit joint. „Máte v sobě příliš mnoho hněvu.“

„Život ze mě udělal vzteklouna.“

„Děláte ho ze sebe sám.“ Veitch se soustředil na samostříl.

„Přejete si být někým jiným,“ pokračoval Tom. „Vztekáte se sám na sebe, že nejste.“

„A vy žvaníte jako nějaký zatracený kurátor.“

Tom si zapálil a vdechl kouř. „Znáte ten starý příběh o štírovi, který se nechal převézt přes řeku jiným zvířetem... Teď si zrovna nemohu vzpomenout kterým.“

„Jasně že znám. Štír slíbil, že ho nebodne, ale v půlce řeky se neubránil své přirozenosti a oba zahynuli.“

„Lidé pořád opakují podobné otřepané příběhy, jako by v nich byla nějaká velká, neotřesitelná moudrost. Jenže taková velká, neotřesitelná moudrost neexistuje, alespoň ne na této planetě. Všechno je diskutabilní. Tento příběh měl lidem ukázat, že jsou vězni své povahy. Ve skutečnosti je to smutná historka. Říká, že není naděje na spásu. Budete opakovat své chyby, dokud neumřete. Nemyslíte, že je to smutné?“

Veitch mlčel.

„Já věřím, že se lidé mohou změnit. Že s přibývajícími léty jsou moudřejší, svlékají se z kůže, kterou nosili jako děti. Pokud opravdu chtějí.“

Veitch dál pracoval na samostřílu, jako by Toma vůbec neslyšel. Pokoj se zvolna plnil ostrou vůní hašiše. Když nakonec promluvil, z jeho hlasu jako zázrakem vyprchal veškerý hněv. „Myslím, že tím, kdo nás zradí, je ta coura Laura.“

„Proč to říkáte?“

„To je přece jasné, nebo ne?“ Pauza. „Vy si to nemyslíte?“

„Nevím. Myslel jsem, že byste to mohl být vy.“

Veitch šokované vzhlédl. „O čem to mluvíte?“

Tom pokrčil rameny. „Pouhý instinkt.“

Veitch si chvíli prohlížel jeho obličej, jestli to není další provokace, ale z Tomových netečných rysů se jako obvykle nedalo nic vyčíst. „Poslyšte,

pokouším se dělat správné věci.“ Jeho hlas se chvěl potlačovaným vztekem. „Vím, že si všichni myslí, že to musím být já, protože jsem předtím nikdy nehrál na rovinu. Ti lidé pro mě znamenají víc než cokoliv na světě. To, co děláme... pro tuhle zemi, víte... pro každého... klidně bych za to položil život.“ Pohlédl Tomovi vyzývavě do očí.

„Rád uznám svou chybu,“ odpověděl Tom tak, že Veitch nedokázal posoudit, jestli to myslí opravdově, nebo ne. „Ale není moudré ukazovat prstem bez důkazu.“

„Vás neznepokojuje fakt, že jeden z nás může všechno pokazit?“

„Uvědomuji si to, samozřejmě. Ale to, co říkají mrtví, nemůžete brát příliš doslova. Důkaz jste viděl na vlastní oči. Buďte trpělivý. Když se budeme mít na pozoru, budeme se moci lépe bránit. Neustálé podezírání těch, na nichž jsme závislí, nepomáhá.“

„To je nějaký druh povzbuzujícího proslovu?“

„Berte to, jak chcete.“

Veitch dokončil čištění samostřílu a vrátil ho do postroje. „Dám na vaši radu. Stačí to?“

+ + + + +

Bolest, strašlivá bolest. Mučící nástroj žhnoucí rudě ve tmě. Zvířecký zápach, hlasy, které nejsou hlasy, jako džungle za soumraku. A Ruth si myslí: *Další bolest už nevydržím. Bude lehčí umřít.*

Ale oni nepřestávají. Další kruté ostří, další vývrtka a kladiva. Slzy ji pálí v očích, hrdlo se křečovitě svírá, do plic neproudí žádný vzduch. A pak výkřik, pronikavá bolest a krev.

Výkřik.

„Už je to dobré. Měla jsi jenom zlý sen.“

Divoce sebou zmítá, stále křičí, stále vězí v mučírně a temnotě. Pak se konečně postupně vynořuje realita. Z bledých tvarů před jejíma očima se formuje Shaviho obličej.

„Už je to dobré,“ opakuje. Jemněji přitahuje k sobě. Její napjaté svaly se zvolna uvolňují. Opírá se o jeho hruď, hlava se jí točí, srdce buší, slzy stékají po tvářích.

„Nikdy na to nezapomenu,“ šeptá. „Nikdy.“

+ + + + +

Mohl to být Ruthin výkřik, co je probudilo, ale během několika minut si všichni ve svých pokojích uvědomili, že na ulici pod jejich okny se něco děje. V hluboké tmě nejdříve neviděli vůbec nic, ale pak postřehli rychlý pohyb vířící v plytkých poryvech tam a zpátky. Trvalo jim vteřinu nebo dvě, než si uvědomili, že vidí to, co jim popisoval Max: *jako prostěradla vlající ve větru.*

Samotný pohyb byl přízračně nadpozemský, ale chvilkami zahlédli drobné zajiskření červených světýlek, o nichž věděli, že to musejí být oči. Lauru zamrazilo, protože si vzpomněla na strašáka, kterého míjeli cestou do vsi.

Ať to bylo cokoliv, tím, jak se to prohánělo po ulici a vyvolávalo bouchání otevíraných a zavíraných vrátek, to připomínalo přírodní síly. Ale sir Richard měl pravdu: nevstoupili do jediného domu.

Ta jistota by skoro stačila uklidnit jejich podrážděné nervy, kdyby o deset minut později neuslyšeli ten s ničím nezaměnitelný zvuk, vysoký a neodbytný jako vítr ve větvích stromů, a přesto nějak zvláštně nepřirozený; až se jim z něj udělalo nevolno. V příštím okamžiku se ty bytosti začaly stahovat zpátky do polí. Ale když míjely hostinec, ozval se další zvuk, jen krátce, spolu se zábleskem něčeho světlého v tom rozevlátém pohybu. Silně se to podobalo dětskému pláči.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Hromada rozbitých obrazů

Veitch s Churchem okamžitě i přes hrozící nebezpečí vyrazili ven z hospody a rozběhli se ulicí, ale po záhadných bytostech už nebylo ani stopy. Noc byla příliš temná a krajina příliš prázdná. Určit dům oběti jim netrvalo dlouho; křik se rozléhal po celé vesnici.

Nějaká žena ke třicítce se křečovitě držela zárubně dveří jednoho z obecních domů, tvář ztrhanou žalem. Pokoušela se vyběhnout na ulici, zatímco nějaký muž s druhou ženou se ji snažili zadržet. Strach v jejich obličejích jasně vysvětloval jejich motivaci. Žena, které vlály tmavě obarvené vlasy kolem hlavy, křičela jako zvíře: Veitch s Churchem v jejím nesrozumitelném hořekování nad zničeným životem občas zaslechli jméno Ellie.

Všude se rozsvěcovala světla a brzy se venku objevili další sousedé. Jeden z nich vnutil ženě pár tabletek, které jí musel strčit do úst, a krátce potom se jim ji podařilo uklidnit a odvést do domu. Veitch s Churchem trpělivě čekali, dokud muž, který matce bránil pronásledovat únosce, nevyšel s prázdným pohledem v sinalém obličeji ven. Byl bosý, na sobě stále ještě šedivé kalhoty od pyžama a tričko s nápisem Metallica.

„Co se stalo?“ zeptal se Church tiše.

Muži chvíli trvalo, než vůbec zaznamenal jejich přítomnost, a i pak se na ně soustředil jen s obtížemi. Po tváři mu tekly slzy. Zlostně si je setřel a řekl: „Promiňte, kamaráde, promiňte. Krucinál.“ Opřel se o sloupek branky a celý se třásl. „Říkala, že je zamčeno! Sakra.“ Otočil se a pohlédl na otevřené přední dveře. Kdysi byly natřené na bílo, ale teď měly špinavě krémovou barvu s několika otisky bot v dolní části; některé z nich byly velmi malé. Světlo v chodbě bylo holé a nepříjemné. Muž se otočil zpátky k nim a dlouho se na ně díval, jako by chtěl něco říct. Ale pak se vydal klopýtavým krokem k vedlejšímu domu.

Jakmile zmizel uvnitř, Veitch se rozběhl ke dveřím a prohlédl si je. „Podívej se na tohle,“ ukázal na zárubeň. Dřevo bylo odštípnuté. „Otevřeli je násilím. Max se mýlil.“

Church přejel prsty po poškozeném dřevě. „Možná se ty věci naučily

nový trik.“

+ + + + +

V hospodě voněly smažená slanina, vejce a párky. Když se skupina posadila ke stolům v baru, všichni byli přesvědčení, že vůně jsou teď mnohem výraznější. Ale ani tato drobná radost nemohla zahnat sklíčenou atmosféru po noční události. Mluvilo se o tom, zda by vesnice neměla být evakuována, protože její obyvatelé už nemají zaručeno bezpečí.

„Tohle záleží na nich,“ prohlásil Tom, „ale řekl bych, že nebudou chtít opustit své domovy ani tváří v tvář takové hrozbě. V době krize je stabilita velmi důležitá.“

„Ubohá žena. Bylo to její jediné dítě.“ Ruthina tvář byla stále trochu sinalá; od jejího utrpení se jí málokdy vrátila barva dříve než po snídani. „Musíme jim nějak pomoct.“

„Jako bychom toho neměli už tak dost,“ podotkla kysele Laura. „Ne, Ruth má pravdu,“ ozval se Church k Lauřině zjevné roztrpčenosti. „Nemůžeme nechat ty lidi na holičkách, pokud je v našich silách něco udělat.“

„Max říkal, že když se ty bytosti zmocní nějaké oběti, nechají chvíli vesnici na pokoji,“ připomněl jim Shavi. „To nám dává trochu času.“

„Pak bychom se do toho měli okamžitě pustit.“ Church rozdloubl vajíčko vidličkou. „Promluvit si s co nejvíce lidmi. Musí existovat něco, co bychom mohli využít, nějaký druh obrany, který ty tvory zadrží venku—“

„Vy jste neuvěřitelní,“ vybuchla Laura. „V jednu chvíli mluvíte o tom našem velkém poslání zachránit svět a v další se snažíte zachraňovat manželky a zatoulané děti. Tady se může stát cokoliv. Viděli jste, co se dělo v noci. Nemáme záruku, že někdo z nás nepřijde k úrazu nebo ještě něčemu horšímu a pak nebudeme moci udělat, co se od nás očekává. Já říkám, abychom zachránili sebe.“

Veitch se na ni chladně podíval. „Jde především o to, abychom dělali správné věci.“

„Jaké by to asi bylo být tebou?“ ušklíbla se Laura. „Všechny ty ozvěny jediné myšlenky, co se ti honí hlavou—“

„Přinejmenším je to dobrá myšlenka.“

„Dobře, dobře!“ Church ukončil jejich hádku. „Promysleme si, co můžeme udělat.“

+ + + + +

Když vyšli na sluncem ozářenou ulici, Shavi zůstal pozadu, dokud nezachytil Churchův pohled. Zůstali stát ve dveřích hospody, zatímco ostatní si šli prohlédnout vesnici. Vzduch byl horký a plný motýlů přilákaných těžkou vůní růží. Včely líně přelétaly z květu na květ.

Church viděl ze Shaviho výrazu, že to nebude dobrá zpráva. „Co se děje?“ zeptal se.

„Neříká se mi to lehce,“ začal nejistě Shavi, „ale jakmile tady skončíme, obávám se, že budu muset odejít.“

Churchovi pokleslo srdce. „Nemůžeš odejít, Shavi! Proboha...“ Rychle hledal správná slova. „Jsme na tobě závislí. Jsi páteří celého týmu. Jediný vyrovnaný člověk mezi námi!“

„Obávám se, že křivdíš sobě i ostatním. Prosím, neztěžuj mi to. Chápu svou zodpovědnost vůči tobě a ostatním, stejně jako vůči osudovému poslání, které na nás spadlo. Ale—“

„Co?“ V Churchově hlase zněla zbytečná tvrdost.

„Byl jsem to já, kdo osvobodil Mapona. A každý život, který jeho ruce ukončí, mám na svědomí já.“

„Podívej, žádali jsme tě, abys ho našel a pustil na svobodu. Nemohl jsi—“

Shavi ho umlčel gestem ruky. „Jestli jsem věděl, co pouštím ven, teď není podstatné. Rozhodně jsem k tomu přistupoval arogantně a nechal jsem se zmanipulovat. I když si vinu rozdělíme, každá smrt padá na mou hlavu. Musím udělat něco, čím to odčiním—“

„Co?“

„Pomoct ho znovu uvěznit.“

„Shavi, při vší úctě, co můžeš udělat? Když ho poprvé spoutávali, vyžádalo si to shromáždění těch nejmocnějších lidí v zemi. A ne všichni to přežili.“

„Nevím, co mám dělat. Ale jestli existuje nějaká šance, že bych mohl něco udělat, musím se jí chopit. Vyhledám Dozorce kostí a nabídnu mu svou pomoc. Možná spolu najdeme nějaký způsob—“

„Shavi, nic z toho neberu.“

Shavi se usmál. „Tohle přesahuje naše přátelství a tvé vůdcovství, Jacku. Je to moje břemeno.“

Church se snažil najít nějaký přesvědčivý argument. Pociťoval to jako obrovské selhání před všemi. „Duch Pendragonu nás svolal dohromady, abychom spojili své schopnosti. Když tě ztratíme, bude to jako ztráta jedné paže - nedokážeme bez tebe pokračovat.“

„Neodcházím navždy, Jacku. Jenom na dobu, než najdu řešení. Potom se vrátím, abych vám pomohl v—“

„Tak dobře, ale zůstaň ještě chvíli. Dopřej si čas to znovu zvážit—“

„Ale já—“

„Ne, poslouchej. Ta žena v Pozorovatelně, která nás původně vyslala na tuto cestu. Jmenuje se Niam. Vytvořilo se mezi námi určité pouto. Než uděláš nějaký radikální krok, dovol mi, abych se s ní spojil. Možná bude znát řešení. Proboha, Maponus je jeden z její rasy. Měla by nám pomoct!“

Shavi se zatvářil nejistě,

„Nežádám tě, abys změnil své rozhodnutí. Jenom s ním chvíli počkej, než vyzkouším tuhle možnost.“

Shavi váhavě přikývl. „Tak dobře. Udělám to.“

Church se díval za Shavim, kráčejícím letní ulicí za ostatními, a nemohl setřást pocit, že břemeno, které nese jako vůdce, je každým dnem těžší. Věděl, že dříve nebo později zjistí, že ho už neunese.

+ + + + +

„Měli bychom prověřit všechny informace, které jsme obdrželi. Vrátit se k podstatě.“ Ruth kontrolovala seznam obětí, který jí dal Max. Očividně pookřála možností využít svou přirozenou schopnost proniknout k jádru problému, místo aby se poddávala neklidu a slabosti, které ji teď tak často přepadaly.

Tom vzdychl způsobem, jenž naznačoval, že na tento úkol nemá dostatek energie.

Ruth ho znala příliš dobře, než aby mu sedla na lep. „Myslím, že jsem objevila vaši mimořádnou schopnost, Tome,“ oznámila, aniž zvedla oči od seznamu.

„Ano?“

„Cílenou provokaci. Připravíte se, vyberete si cíl a bum.“ Odfrkl si tak komicky dotčeným způsobem, že se Ruth neubránila úsměvu. „Podívejte se,“ pokračovala, „nic o těch tvorech nevíme. Pokud je tato informace chybná, jakákoliv reakce, pro kterou se rozhodneme, bude také špatná. A

mohla by to být fatální chyba.“

Odmítavě pokrčil rameny. „Jsou důležitější věci—“

„Nezačínejte s tím zase. Už jsme se rozhodli. Tak se toho držme.“ Vytrhl jí seznam z ruky a porovnával adresy postižených domů. „Nejméně poslední tři stojí ve stejné oblasti. Ty můžeme obejít rychle.“

Zatímco Laura a Veitch hovořili s vesničany, kteří viděli tvory na vlastní oči, a Shavi se vydal do domu první oběti, paní Ransomové, Ruth s Tomem měli za úkol obejít ostatní. Všechny adresy se nacházely v blízkosti Recton Close, kde žil a zemřel opilec Jimmy Oldfield. Obecní dům, který obýval, byl teď prázdný, branka do zahrady otevřená dokořán, jedno okno rozbité pravděpodobně náhodně hozeným kamenem. Nejspíš některé z místních dětí, usoudila Ruth.

Nedaleko viděli dům oběti z minulé noci. Závěsy byly pevně zatažené. Domnívali se, že bude lepší truchlící matku neobtěžovat tak brzy, a raději se zaměřili na sousedy Oldfielda a dalších dvou obětí.

Jednotlivé oběti nebyly ničím zvláštní. Oldfield možná byl alkoholik, ale lidé, kteří bydleli vedle něho v domech ze šedesátých let, na něj vzpomínali vlídně. Další obětí byl mladý mlékař, propuštěný z místní mlékárny těsně před tím, než to začalo, a uklízečka středního věku, která pracovala v domech zámožnějších obyvatel. Nic nesvědčilo o tom, že by byli tak hloupí, aby stvůrám umožnili po setmění vstup do svých domů.

Ruth s Tomem probírali získané informace na lavičce s výhledem na náves. „Musela by to být příliš velká náhoda, aby si je ti lidé pustili domů omylem,“ poznamenala Ruth. „A co ta ubohá žena včera v noci... Věděla přece z první ruky, co se stalo jejím sousedům—“

„Pokud dveře neotevřelo to dítě,“ namítl Tom.

„Třeba jsou ty bytosti něco jako sirény,“ uvažovala Ruth. „Zhypnotizují lidi, aby je pustili dovnitř.“

„Možná. Ale Ryan říkal, že dveře, které v noci kontroloval, byly otevřené násilím.“

Ruth se kousala do kloubu na ruce, pohled upřený směrem ke kachnám, kolébajícím se k rybníku uprostřed návsi. Vesnice v pozdně dopoledním slunci působila poklidně a nic nenaznačovalo, jaké hrůzy se tu s příchodem noci odehrávají. „Pak se ale všichni musí mýlit,“ řekla. „Ty věci se dokážou dostat dovnitř, když opravdu chtějí.“ Už když to vyslovovala, nepřipadalo jí to správné, ale co za tím bylo, zůstalo v jejím podvědomí.

+ + + + +

„Ne, znovu zdůrazňuji, že se ty stvůry nedokážou dostat do domu, který je zavřený. Nemusí ani být zamčeno, už zavřené dveře je stačí odradit.“ Sir Richard stál před rozlehlým, trochu stranou stojícím domem paní Ransomové na druhém konci hlavní ulice vzpřímeně a klidně jako na nějaké přehlídce. Ve stínu několika vysokých stromů kolem přední zahrady obehnané nízkou zídkou byl příjemný chládek, zatímco samotný dům voněl klematisem.

Shavi zdvořile přikývl. „Doufám, že vám nevadí, že se k tomu vracíme—“

„Ne, ne, kamaráde, vůbec ne.“ Sir Richard si poopravil slamák, který mu stínil oči. „Vím, že se snažíte pomoct. Ale opravdu tady máme velice účinnou obranu. Udělali jsme všechno, co je v našich silách, abychom vesnici chránili. Pokud jde o ty bytosti, viděl jsem je na vlastní oči a já jsem velice dobrý pozorovatel. O jejich omezení nemám pochybnosti.“

„Tak jak mohly—“

„To vůbec netuším. Lidé dělají chyby, nechávají dveře za soumraku pootevřené. Pak je to snadné.“ V jeho hlase zaznívalsmutek.

Shavi se podíval na tmavé průčelí velkého starého domu. „Hezké sídlo.“

„To rozhodně je. Patřilo Ransomům po generace. Bohužel Alma byla poslední z rodu. Občas sem přicházím a kontrolují, jestli ho místní pobertové nerozebírají. Je to velmi, velmi smutná situace.“

„Paní Ransomová byla první oběť?“

Přikývl. „Nepříjemné probuzení nás všech,“ Ukázal na roztroušené bohaté domy kolem. „Myslíte si, že jste tu nedotknutelní, v tak krásné krajině a v téhle historické vesnici. V bezpečí před bezohledností moderní společnosti. Uchýlil jsem se sem na odpočinek, když jsem při posledních volbách přišel o poslanecký mandát. Někam, kde mohu ošetřovat mže a těšit se pro změnu z poklidného života. A teď...“ Jeho slova vyzněla do ztracena.

„Všichni trpí, po celé zemi,“ souhlasil Shavi. „Ale lidé si vždycky najdou způsob, jak přežít.“

„To je pravda. Velká pravda. Je to mimořádně náročná doba, ale nedokážu ani dost zdůraznit, jak věřím v obrodu lidské povahy. Způsob, jak se všichni ve vsi dali dohromady, jakmile pochopili, čemu čelíme. Ve všech se probudil nový duch.“ Oči mu zvlhly, když se podíval do tiché ulice.

„Ale obávám se budoucnosti. Pokud budou věci takhle pokračovat dál, všechny nás to smete. A to není fér, ne? Co jen s námi bude?“

+ + + + +

Po šokujícím polibku v Callanderu byl Church s dalšími kontakty s Niam opatrný, teď ale neviděl jinou možnost. Shavi byl páteří týmu: nezlomný, spolehlivý za všech okolností, plně si vědom svých povinností; nemohli si dovolit ho ztratit. Skutečným problémem bylo, jak se s Niam spojit. Neměl tušení, jak funguje systém transformace mezi Jiným světem a tím, co výsměšně nazýval reálný svět, ani jaké jsou schopnosti Tuatha Dé Danannů dorozumívat se mezi těmito dvěma místy. Jsou tak všemocní, jak někteří z nich vypadají? Stačí jenom zavolat její jméno? Koneckonců, zdůrazňovala přece pouto mezi nimi; možná to postačí.

Nakonec usoudil, že jí to může přinejmenším trochu usnadnit. Poptal se ve vsi po nějakém místě, k němuž se pojí staré pověsti nebo nadpřirozená aktivita. Jedna stará žena ho nasměrovala k malému zarostlému vršku na kraji vesnice, kde jako dítě kdysi v noci viděla ‚maličký národ'.

Posadil se na vršek a zavřel oči, slunce mu pražilo do šíje. Instinkt mu říkal, že se musí naladit na duchovní sílu modrého ohně, ačkoliv si nebyl jistý, jestli se mu to bez Tomova vedení podaří. Ale po několika minutách snahy vyčistit mysl zjistil, že je to poměrně snadné. Možná se jeho schopnost zlepšila neustálým opakováním nebo to bylo jednoduše tím, že modrý oheň v zemi byl nyní po jejich úspěchu v Edinburghu silnější. Jakmile se soustředil, začal vnímat toky síly v krajině, vrhající safírový odstín na zlátnoucí obilí a dodávající novou hloubku svěží zeleni trávy. A jakmile se napojil, zašeptal její jméno. Dobrých dvacet minut se nic nedělo, ale když už to chtěl vzdát, vzduch se rozvibroval jako bzučení kolem elektrického transformátoru a za okamžik stála před ním s úsměvem tajemným a hlubokým jako oceán. „Zavolal jsi mě, Jacku. Přišla jsem.“

Cítil se před ní neobratně a rozpačitě, jeho emoce a myšlenky klopýtaly přes sebe jako u školáka stojícího před tajně zbožňovanou dívkou. „Potřebuji pomoc.“

Přikývla, oči napůl skryté pod přivřenými víčky. Vzala ho za ruku a vedla dolů do vyhřáté trávy. Posadila se vedle něho, aniž by se ho dotýkala, ale dost blízko, aby si neustále uvědomoval její přítomnost, dost blízko, aby vdechoval její příjemnou vůni limetek a máty. „Proč se o mě zajímáš?“

Nechtěl tuto otázku položit, ale vyklouzla mu z úst jako kouzlem.

Melodicky se zasmála, jako by to byla ta nejsměšnější otázka na světě. Líbilo se mu, jak se u jejích očí vytvořily vrásky a její tvář se nevinně rozzářila. V tu chvíli bylo těžké vidět ji jako jednu z rasy tak neuvěřitelně cizí, jednající s lidmi s neskrývaným pohrdáním. „Viděla jsem tě vyrůstat, Jacku. Byla jsem tam, v polosvětle, ve chvíli tvého narození. Sledovala jsem tvůj vývoj a narůstající sílu srdce. Stála jsem jen kousek od tebe, když jsi plakal kvůli svým zraněným citům. Viděla jsem, jak se v tobě rozvíjí slušnost, čest a láska k bližnímu. Viděla jsem, jak máš zlomené srdce, a zůstala jsem u tebe i v tom hrozném okamžiku, kdy jsi měl pocit, že všechno pro tebe končí. A ty jsi tím vším prošel, Jacku. Stal ses nejlepším, jakým můžeš být. To o sobě může říct jen málo Křehkých bytostí. A byla jsem s tebou v každém okamžiku, po většinu tvého života nahoře i dole, takže znám každou tvou tajnou myšlenku, každé nejmenší přání i jen stěží zapamatovaný sen. Byla jsem tvou součástí, Jacku. Nikdo tě nezná lépe. Nikdo.“ V jejím hlase zaznívala takřka prosebná naléhavost.

„Ale já neznám tebe"

„Ne. Neznáš.“ Smutek, tak křehký, a přesto dobře patrný. Na okamžik se odvrátila, aby neviděl, kolik se toho odehrává za jejíma očima.

„Co mi tím chceš říct, Niam?“

„Není co říkat. Mohu ti stěží odhalit jen zlomek nejtenčího pramínku svých citů. Naše rasa je vám tak vzdálená jako Jiný svět od tohoto světa. A přitom tak blízká. Z jakéhokoliv pouta mezi námi dvěma nevzejde nic dobrého. Jeden žije tak krátce a druhý věčně, oba spojení slzami.“

Její hlas ho naplnil hlubokou melancholií. Poprvé četl z jejích očí, řeči těla, způsobu sevření úst, jak hluboké city k němu chová, a to bylo nesmírně šokující. Být tolik milován a nevědět o tom bylo tak ohromující a dojemné, že musel hledat hluboko ve své nitru, jestli existuje nějaký způsob, jak tak obrovskou investici oplatit. Ale našel tam pouze zmatek. Vybavil si Lauru a zoufalý chaos svých citů k ní. A kupodivu Ruth, kterou považoval za přítelkyni, ale pokud se to pokusil zkoumat blíže, zjistil, že jeho city jsou mnohem hlubší a složitější. A pak tady byla tato žena, tak upřímná a otevřená, že byla jako chladná pouštní oáza, do níž se toužil ponořit a smýt ze sebe všechnu zkaženost, která ho znečisťovala týdny a roky.

„Já nevím, co cítím,“ přiznal se.

„Tak to máš štěstí.“ Další smutek. „Vědět a nemít je ta nejtěžší věc.“

Snažil se najít uklidňující slova, ale žádná nepřišla.

Rozhlédla se kolem sebe po zvlněných letních polích a část smutku vyprchala. „Tento svět se mění. Brzy to zase bude země mýtů, kde magie žije úplně ve všem.“ Otočila se zpátky k němu a opět se mile usmívala.

„Země, kde se může stát cokoliv.“

Zamyšleně přikývl. „Když to podáš takto, nevypadá to tak zle.“

„Jak ti mohu pomoct, Jacku?“

Cítil se téměř provinile, že ji žádá o něco, když mu odhalila svou duši. Ale jakmile jí řekl o Maponovi a viděl v její tváři překvapení a pak chmury, všechny ostatní myšlenky zmizely.

„Hledání Dobrého syna nikdy neskončilo,“ vysvětlila. „Zlaté rasy se zmocnilo zoufalství, když se ztratil, nejjasnější z našich jasných hvězd, naše naděje do budoucnosti. Jeho zmizení bylo zahaleno tajemstvím - jednoduše tu byl a pak nebyl. Samozřejmě že ho musíme přivést zpět k nám. Bude to obrovská radost, scény zázraků, jakých jsme nebyli svědky od oslavy vítězství v druhé bitvě na Mag Tuired.“ Tato představa ji velmi vzrušila, ale její tvář postupně potemněla, když si uvědomila druhou stránku Churchovy informace. „Jestliže byl Nočními chodci tak vážně poškozen, možná ani Zlatá rasa nedokáže obnovit předchozí slávu Dobrého syna. Pomsta Nočních chodců je rychlá, krutá a obvykle nezvratná.“

„Ale pokusíte se ho dostat zpět do Jiného světa?“

„Samozřejmě. Je to klenot Zlaté rasy.“ Tvářila se sice optimisticky, ale Church poznal, že je znepokojená. „Jenže on je tak mocný.“ Její hlas zanikl ve větru.

„Chceš říct, že ho možná nedokáže zadržet ani tvůj lid?“

„Může v tomto světě způsobit strašnou zkázu. Tví lidé před ním budou padat—“ rozhlédla se kolem „—jako zralé obilí.“ Otočila se k Churchovi s letmým záblekem paniky v očích. „Nesmíš se k Dobrému synovi vůbec přibližovat. Rozumíš?“

„V tuto chvíli mířím tam, kam mě volají. Mám povinnost—“

„Máš povinnost bránit tento svět. A to nemůžeš udělat, když už nebudeš žít.“

„Žádám tě o pomoc.“ Podíval se jí přímo do očí; v jejích zorničkách jako by vířil zlatý oheň.

„Pak ti pomohu. Ale budu žádat něco na oplátku.“

„Souhlasím.“

„Možnost odhalit ti své srdce, dokázat, že vesmír lze překročit. Ukázat,

že láska mezi příslušníkem Zlaté rasy a Křehkou bytostí dokáže překonat všechny překážky.“

Church si prohlížel její tvář; náhle se mu zdálo, že všechny události běží mimo něho.

„Vím, že se miliskuješ s jinou Křehkou bytostí. Musíš s tím skončit. Musíš po jistou dobu dávat svou lásku pouze mně. Žádám jen o to dostat šanci. A jestli náš vztah nevystoupá až k nebesům, pak půjdeme každý svou cestou.“

Church sklíčeně pomyslel na Lauru, jak ji to zraní. Může to udělat, když stále existuje možnost, že jsou pro sebe stvoření? Může jí ublížit, když ví, jak bude trpět? A znovu mu přišla na mysl Ruth a musel se sám sebe ptát, co si o něm asi bude myslet. Niam sledovala tok jeho myšlenek nevinnýma, citlivýma očima.

Přemýšlel, proč se vůbec obtěžuje těmito úvahami; ve skutečnosti neměl na výběr. Nemohl si dovolit nechat Shaviho odejít. A pokud může udělat cokoliv, co zastaví Maponovo řádění, musí to zkusit. Prostřednictvím hořkých zkušeností uplynulých tří měsíců se naučil, že nemůže stavět do popředí své pocity. To bylo břemeno jeho vůdcovství. Musí se obětovat. Vždycky. „Dobře,“ odpověděl. „Udělám, co říkáš.“

Náhlý příval emocí na její tváři ho překvapil a v tom okamžiku si pomyslel, jestli k ní opravdu něco cítí. Uchopila jeho ruku - čin, který pro ni byl zjevně naplněn určitou důležitostí; jako by byla nějaká viktoriánská hrdinka, jejíž každé gesto je prostoupeno významem nahrazujícím potlačené emoce. „Odvést Mapona zpět k nám je velký úkol,“ řekla. „Musím si to promyslet a zapojit do akce své bratry. Nějakou dobu mě neuvidíš. Ale potom...“ Její chladné prsty pevněji sevřely jeho ruku a její úsměv se prohloubil. Pokývla zdvořile hlavou, vstala a pomalu odcházela. Krátce se ohlédla a vyslala k němu úsměv obtěžkaný city. Pak během jednoho mrknutí oka byla pryč, jako by se kolem ní ovinula obloha.

+ + + + +

Laura s Veitchem dost dobře nevěděli, jak to dopadne, když se vydají na průzkum mezi vesničany společně, ale nakonec to zvládli bez zbytečných roztržek. Laura dokonce postřehla v řeči Veitchova těla určitou kajícnost, a pokud už něco zabručel, po jeho výbuchu v rokli na to raději nereagovala. Byla ráda, že má sluneční brýle, za nimiž mohla skrýt strach, který se jí

chvílemi zračil v očích.

Nicméně teď spolu kráčeli sluncem zalitou hlavní ulicí a nezbylo jim než se nějak dohodnout. „Takže nemáme nic nového," protrhla Laura ticho konstatováním zjevného, protože ji nenapadlo nic jiného, co by nevyvolalo nějaký konflikt. „Promrhala jsem další dopoledne svého života."

Veitch něco zabručel. Jeho laciné brýle proti slunci rovněž fungovaly jako maska.

Lauru náhle zasáhla absurdita téhle scény. „Podívej se na nás. Je to, jako kdyby se Tarantino objevil v *Emmerdale*." Veitch se usmál. Bylo to jenom cuknutí rtů, ale ona to vnímala jako výstřel. „Pokud jde o tamten den—"

„Je mi to líto, vážně." Bylo to, jako by někdo stáhl přes jeho obličej žaluzie. „Měl jsem zatraceně špatnou náladu a půlku času jsem se nedokázal ovládnout. Nevím, co se to stalo. Není to u mě běžné."

„Asi stres. Ale tohle jsem nechtěla říct. Máš pravdu, když si děláš starosti s tím, kdo nás hodlá zradit. Nevypadá to, že by to ostatní nějak znepokojovalo, jenže je to tady - nemůžeme to ignorovat. Ale já to nejsem, jasné? Tohle jsem chtěla říct. Nejsem to já. Je mi jedno, jestli mi věříš, nebo ne, ale musím to říct nahlas. Jsem obrovská mrcha - a kdyby ses s tím někdy vytasil, popřu, že jsem to o sobě řekla - ale nikdy bych nikoho z naší skupiny nepodrazila."

To, že obvykle byla velmi nesdílná, dodalo jejím slovům punc upřímnosti. Veitch to zarazilo, ale nedal to najevo. „A kdo si myslíš, že to je?"

Chvilku mlčela, nebyla si jistá, jestli má pokračovat. Ale teď už nemělo smysl couvnout. „Ukousneš mi hlavu?"

„Ne."

„Tak jo. Vím, že tě silně přitahuje Ruth. Vím, že si prošla nepředstavitelnou hrůzou, ale myslím, že to bude ona."

„Kecy."

„Díky za uměřenou odpověď." Kousla se do jazyka; cítila sílu v jeho tvrdém těle po svém boku. „Neříkám to jako žárlivá mrcha, což jinak jsem, ale ne právě teď. Myslím si jedno. Probouzí se nočními můrami z toho, co jí ti parchanti udělali—"

„Mohla bys toho nechat?" Začínal být podrážděný. Musela se rychle dostat k podstatě.

„Myslím, že ty noční můry vyvolává něco reálného. Pamatuješ, co ti mizerové udělali Tomovi pod Dartmoorem? Strčili mu do hlavy jednoho z

těch odporných hmyzáků, aby dělal to, co chtějí.“

Veitch prudce otočil hlavu. Laurou projela ledová vlna, dokud nespatřila jeho znepokojený výraz. „Myslíš si, že to udělali i jí?“

„Dává to smysl.“

Chvíli o tom uvažoval a pak vehementně potřásl hlavou. „Kecy.“

„Jenom o tom přemýšlej, to je všechno. Mohlo se to stát. Někdo ji musí hlídat, a když vidím, jak ses sám jmenoval oficiálním soudcem, porotou a katem—“ Zarazila se. Udělala už dost. Z Veitchova výrazu usoudila, že si její názor právě proráží cestu do jeho hlavy.

+ + + + +

„No tak, potřebuji tě.“ Ruth chytila Veitche za paži, když se setkali před hospodou. Odtáhla ho stranou, aby je ostatní neslyšeli, aniž by si všimla, že ji pozoruje poněkud zvláštním způsobem.

„Co se děje?“

„Chci se s tebou milovat.“

Veitch se zatvářil tak komicky, že musela potlačit smích, což zrovna nepomohlo; byl už tak dost přecitlivělý. Pohnul ústy, ale nevyšla z nich žádná slova; na obličeji se mu dal jasně číst jeho klopotný myšlenkový proces. „Děláš si ze mě legraci.“

Takovou reakci očekávala. „Ne, vůbec ne. Myslím to smrtelně vážně.“

Veitch potřásl hlavou. Tváře mu mírně zrudly. Prohlížel si ji úkosem, stále se snaže přijít na její motiv.

„Když tahle noční můra začala, byla jsem normální holka, ale změnila jsem se jako všichni. Naučila jsem se určité věci. Velké věci. Jak změnit svět kolem nás, věci... věci, o nichž nechci mluvit, protože jim sama stěží věřím. Pamatuješ si tu sovu, která mě provázela?“

Přelétl pohledem po její tváři; zdálo se, že se jí snaží nahlédnout do hlavy. Přikývl.

„To nebyla jenom nějaká sova. Byla to... No, vlastně nevím, co to bylo. Asi to nedává moc smysl, viď? Přeji si, abych to sama lépe pochopila.“ Na okamžik se ztratila ve zmatených myšlenkách. „Podívej, ta sova byla něco jako pomocníček. Víš, co to je? Démon... já vlastně nevím... Prostě nějaká nadpřirozená bytost. Když byl se mnou, přijímal podobu sovy. Ale když mě Fomoriané drželi pod hradem, přišla jsem na to, co skutečně je. Nějak vypadá. Chci říct, že jsem to neviděla. Ale... učilo mě to věci—“

„Jaké věci?“

V mysli jí jiskřilo a syčelo, když hledala odpověď na jeho otázku; náhle jako by viděla do nekonečna. „Věci, které nám mohou pomoct. Jediná potíž je, že teď je sova pryč a já nevím proč. Přitom je stále tolik věcí, které se potřebuji dozvědět.“

„To je sice všechno zatraceně hezké, ale co to má společného s naším šoustáním?“

Vzdychla. „Omlouvám se, Ryane. Hezky jsem to zamotala, že? Zkusím to znovu. Sex je srdce magie. Během historie byl často používán ve všemožných rituálech. Zemská energie, modrý oheň v zemi je stejná energie, jakou máme v sobě. V našem duchu, ve svých duších. Protéká našimi těly rozvodnou sítí podobně jako zemí. Naše tělo má místa, kde je tato energie nejsilnější, podobně jako je tomu u kamenných kruhů a země. Ve východních náboženstvích se tato místa jmenují čakry—“ Postřehla jeho strnulost a zrychlila tempo. „Normální sex nám dodá energii, kterou můžeme využít. Ale speciální druh sexu - říká se mu tantrický sex - nabíjí tyto čakry a—“

„A ty víš, jak se to dělá?“

„Moje sova mi to řekla. Tedy nikdy jsem to nezkoušela, ale—“

„Takže to má být poprvé.“

„Správně. Podívej, nechci tě nějak zneužít. Není to citová záležitost. Ale pořádně si při tom zašukáš a získáš všechny prožitky, které si jen můžeš přát. A já dostanu—“

„Co?“ zamračil se. „Jestli nechceš, aby to bylo něco vážného, co z toho budeš mít? Nejsi přece žádná nymfomanka—“

„Dokážeš být opravdu milý,“ usmála se výsměšně. „Získám vědomosti, alespoň doufám. Moc, kterou můžu podřídit své vůli.“

Ve tváři se mu zračilo nepochopení. Cítil se nepříjemně. Tohle nebylo zdaleka to, co chtěl, ale pro Ruth to podle všeho bylo důležité.

„Podívej, neztrácejme teď čas přemýšlením. Pokud jsi pro, vysvětlím ti to, až to budeme dělat. Tak jsi?“ Nejistě přikývl. „Dobře. Tak jdeme na to.“

+ + + + +

V hotelovém pokoji zatáhli závěsy a zamkli dveře. Nikoho z ostatních by nenapadlo je v tuto denní dobu rušit. Nahrnuli se do baru, dali si jídlo a

pití a probírali problémy vesnice. Ruthin dech byl zrychlený očekáváním, a i když si to nechtěla přiznat, i sexuálním napětím.

„Určitě to chceš?“ Postřehla ve Veitchově hlase nervozitu. Vycítila, že kdyby celou akci odvolala, docela by ho to potěšilo.

„Chci. A ty?“

„Ano.“

Neznělo to příliš přesvědčivě, ale co mohla čekat. „Vím, že takhle sis to nepředstavoval, Ryane. A není to ani přesně to, o čem sní každá panna. Ne že bych byla panna.“ Zrudla a odvrátila pohled. „Ale je to jediná možnost, která mě napadá—“

„To je v pořádku. Nemusíš mi to dál vysvětlovat.“ Usmála se; přes všechno byl velice milý. „Tak jak začneme?“ zeptal se.

„Asi se nejdřív svlékneme, řekla bych.“

Bylo to tak nepříjemné, tak vyumělkované tím, že v tom nebyla vášeň, ale věděla, že si kvůli Veitchovi nemůže dovolit být příliš nejistá. Kdyby viděl, že je na rozpacích, pokazilo by to atmosféru úplně a pravděpodobně by se na nic nezmohl. Uklidnila se a pokusila se chovat co nejsebejistěji. Přetáhla si tričko přes hlavu, odhodila je na postel a pak si rozepnula podprsenku. Bradavky už měla naběhlé a ňadra ji skoro bolela. Snažila se sama sebe přesvědčit, že její rychlé a silné vzrušení má na svědomí dlouhá abstinence, ale v hloubi duše věděla, že ji Veitch fyzicky přitahuje. Když si svlékl tričko, přelétla očima jeho štíhlý svalnatý trup a pozorovala tetování na vlnících se svalech, které vypadaly jako animovaný comics. Jeho tělo se vyznačovalo tvrdostí, jakou nenašla u žádného z dřívějších milenců; tohle nebyla tvrdost vypracovaná v posilovně. Byl to ten typ kompaktních, a přesto mohutných svalů, které se dají získat pouze životem na ulici, životem v těžkých podmínkách každodenně testujících tělo způsobem, jaký si žádný trenér ani nedokáže představit. I jeho bradavky byly tvrdé; to ji vzrušilo ještě víc. Jejich pohledy se na okamžik setkaly a nebyly v nich žádné rozpaky. Zajiskřila mezi nimi energie. Viděla, jak se ho zmocnila vášeň, sotva se podíval na její odhalená ňadra.

Rozepnula si opasek a knoflíky a spustila džíny ke kotníkům. Současně s nimi si stáhla kalhotky a vykročila z nich. Mezi nohama cítila chladivou vlhkost, která jí vysílala palčivé šimrání do podbřišku.

Veitch si svlékl kalhoty a trenýrky. Měl silnou erekci, toužil po ní. Zachvěla se. Vyzařoval takovou vitalitu, jako by v každé buňce jeho těla plál modrý oheň, jaderné štěpení vymykající se kontrole, připravené ji

pohltit.

Vzala ho za ruku a donutila ho usednout na podlahu. Jakmile seděl s nohama nataženýma před sebou, rozkročila se nad ním a pomalu se spustila na pevných svalech stehen dolů. Přitom ho vzala do ruky a navedla do sebe. Jeho tvrdost byla šokující; pronikl do ní tak hluboko, až měla pocit, že ho cítí někde v hrudi. Objala ho nohama a podepřela se na rukou za sebou. Srdce jí prudce bušilo a vášeň prostupovala všechna vlákna jejího těla.

„Nehýbej se," řekla mu. „Tohle je nejtěžší část. Cílem je dosáhnout orgasmu bez pohybování, prostřednictvím meditace, směrování energie. Dostala jsem určité rady, jak to dělat. Normálně to vyžaduje dlouhý trénink a disciplínu. Myslíš, že to zvládneš?"

„Zkusím to." Zavřel oči a jeho tělo znehybnělo.

Ruth využila této příležitosti ke zkoumání jeho rysů; ve chvíli uvolnění byly překvapivě něžné, téměř nevinné. V tom okamžiku si dokázala představit, jaký by mohl být, nebýt strádání v počátcích života. Pak sklouzla zrakem na hrozivé barvy na jeho trupu: byla tam Pozorovatelna zavěšená v moři hvězd, nějaký meč, mohutný tvor v hmyzím brnění, který vypadal tak děsivě, že rychle uhnula pohledem, zvláštní loď plující po modrých vlnách, hořící město a nejstrašnější ze všeho jediné zírající oko, o němž věděla, že reprezentuje Balora.

Vytěsnila všechny myšlenky z hlavy, předklonila se a políbila ho na klíční kost. Jemně se zachvěl. Posunula se výš a políbila ho na ohyb krku. Pak ještě výš a jemně se otřela rty o jeho. Cítila, jak v ní pulzuje jeho erekce.

Znovu se zaklonila, zavřela oči a soustředila mysl tak, jak ji to učila sova a jak to procvičovala za dlouhých hodin věznění. Podařilo se jí to s překvapivou snadností. Cítila, jak se svět pod ní pohybuje, přesunuje jemnou energii hluboko v kameni a půdě. To, co Church udělal v Edinburghu, fungovalo. Ohnivá síť pomalu ožívala, prostupovala spícími oblastmi, spojovala se v centrech, které si udržely moc, podobně jako když krev zaplavuje vaskulární systém. Ve tmě své hlavy viděla jiskření a dmutí modrého ohně probíhajícího zemí, procházejícího základy a zdivem budovy, podlahou a pronikající safírovým třpytem do základny její páteře. A postupně se začal hadovitě prodírat i do její lebky.

+ + + + +

Čas se zastavil; neměli představu, jak dlouho takhle zůstali. Jejich samotná existence se spojila s temnými posunujícími se krajinami v jejich mozcích, s pocitem překrvení ve slabinách. Veitch bojoval s nutkáním vniknout do ní hlouběji, protože ho každičké vlákno jeho těla nutilo začít přirážet. Zdálo se mu, že se kolem něho její poševní svaly svírají a jemně ho masírují. I se zavřenýma očima si uvědomoval její tělo stejně, jako kdyby se na ně díval: ploché břicho, těžká ňadra, naběhlé bradavky, elektrizující sexuální signály pronikající do hlubin jeho mysli.

A pak se vše dalo do pohybu, modrý oheň náhle projel posledními centimetry jejich páteří a vybuchl jim v hlavách jako při zrození hvězdy; každičký nerv vzplál ohněm, jenž se hnal zpátky do místa jejich spojení. Veitch ejakuloval tak divoce, až měl pocit, že to z něj vysává veškerý život. Jiskřivý výbuch v Ruthině pochvě tančil klikatě až do špiček jejích prstů a pak dopředu do mozku. Jejich orgasmus v nich vyvolal chvilku temnoty, kterou vnímali jako konec všeho.

A v následujícím okamžiku se Ruth zmocnila taková síla, jakou nikdy předtím nepocítila. Bylo to jako let vysoko nad zemí, daleko v hlubinách vesmíru. Pak uviděla něco, co mělo tvář člověka a současně sovy, a provádělo to rukama jakési šílené pohyby okultní povahy, které ji měly udržet dál od něj.

„Nemohu se k tobě přiblížit," ječelo to na ni vřískavým hlasem. „Jsi znečištěná. Vyhledej okamžitě pomoc. Vyhledej pomoc, nebo zemři."

+ + + + +

Padla do Veitchovy náruče a on ji pevně objímal, dokud se jejich bušící srdce nezklidnila. Ale Ruth si nemohla vychutnat medovou záři, která je oba po vášnivém zážitku prostoupila. Odtáhla se a podívala se Veitchovi hluboko do očí; zděsil se, když jasně uviděl její strach.

„Něco je hrozně špatně," oznámila mu roztřeseným hlasem. „To, co mi Fomoriané udělali pod hradem... neskončilo to. Pokračuje to ve mně."

+ + + + +

Rychle se oblékli a našli ostatní, jak se vyhřívají na slunci na schodech před hostincem; Tom dopíjel svůj jablečný mošt.

„Kam jste se vy dva zašili?“ zeptala se podezřívavě Laura.

Ruth se otočila přímo k Tomovi a Churchovi a začala jim vysvětlovat své obavy. Poprvé jim řekla o černé perle. Srdce jí pokleslo, když se Tom zachmuřil a pak zbledl.

„Proč jste nám to neřekla už dřív?“ sykl.

„Bylo to tak traumatizující!“ bránila se. „Sama jsem se s tím nemohla srovnat!“ Snažila se mu dívat do očí. „Co to znamená?“

„Nevím. Ale byl to nějaký rituál. Fomoriané by to bez důvodu nedělali.“

„Ale máte nějaké podezření,“ naléhala Ruth.

„To mám, ale bude lepší ho zatím nevyslovovat. Ne, dokud nebudu mít jistotu.“

Ruth zaštípaly v očích slzy. „Bude to ještě horší, viďte? Myslela jsem, že moje nevolnosti jsou přirozenou reakcí na to trauma. Doufala jsem, že to přejde.“

Church vstal a pokusil se ji uklidnit objetím kolem ramen; nevšiml si, jak sebou Laura s Veitchem cukli. „Co budeme dělat?“ zeptal se Toma.

Tom si sundal brýle a čistil je, zatímco přemýšlel. „Musí ji vyšetřit někdo z Tuatha Dé Danannů. Jsou jediní, kdo nám může vysvětlit, co tím Fomoriané sledovali.“

„A mohou mi pomoct,“ vyhrkla s nadějí Ruth. „Podobně jako Ogma pomohl vám, když jste měl v hlavě Caraprixe.“ Veitch zpozorněl.

„Mohli by.“ Tom si zamnul bradu a zahleděl se upřeně do země. „Když je požádám.“

„Ale co když nám nepomohou?“ pokračoval Church. „Jaký je plán B?“

Tom neodpověděl. Po chvíli vstal a šel se projít, aby si srovnal myšlenky.

+ + + + +

Stíny se už prodlužovaly, když se k nim Tom konečně vrátil. Ruth mezitím byla dvakrát zvracet; Church se domníval, že k její nevolnosti přispěl stres. Ostatní úzkostlivě čekali kolem stolu v hostinci.

Tom se rozhlédl po jejich ustaraných obličejích a řekl: „K jednomu z Hlavních dvorů Tuatha Dé Danannů lze projít dveřmi nedaleko odtud. Dvůr Posledního slova je asi tak nejvýstižnější překlad jeho jména. Na rozdíl od běžných dvorů Tuatha Dé Danannů je to místo klidu, rozjímání a studia. Pokud existuje někdo, kdo dokáže posoudit Ruthin stav, pak ho

najdeme právě tam.“

„Kde to je?“ Ve Veitchově hlase zněla hmatatelná starost.

„Pod hradem Richmond.“ Tom se podíval na hodiny nad barem. „Když budeme spěchat, můžeme se tam dostat před setměním.“

„Je to vážné?“ zeptal se Church.

Tomovo mlčení byla jediná odpověď, kterou potřeboval.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Kde vězí ďábel

„Pro případ nouze jsem si šetřil plnou nádrž,“ oznámil Max smutně. „Při tom, co se děje, se benzin může stát cennou komoditou.“ Vrhl ustaraný pohled na Ruthinu staženou tvář. „Ale jestli tohle není případ nouze, tak co potom?“ Usmál se ve snaze rozptýlit trochu jejich chmury.

Auto byla červená fiesta s rezavějícími blatníky a prahy. Uvnitř byl nepořádek. Rozpačitě otevřel dveře a vymetl pomačkané mapy a obaly od sušenek. „Promiňte. Není to žádný luxus.“

Tom vlezl na sedadlo spolujezdce a Church s Ruth se usadili dozadu. Church přehodil paži přes opěradlo a Ruth si automaticky opřela hlavu o jeho rameno. Ostatní stáli na chodníku; Veitch se Shavim zachmuřeně, Laura s nečitelným výrazem v obličeji.

+ + + + +

Vyjeli na B6270, která vedla drsnou, romantickou venkovskou krajinou Swaledalu na jihovýchod. Tom s Churchem se během cesty pokusili Maxovi vysvětlit záležitostí kolem Tír na n'Og, Jiného světa, a neobvyklé chování Tuatha Dé Danannů, aby ho připravili na to, co je čeká. Za jiných okolností by jeho pochybovačný výraz působil komicky, ale Max brzy vstřebal všechny podrobnosti a rychle se přizpůsobil, což je všechny poněkud překvapilo. Netrvalo dlouho a vzrušeně řečnil o novém pohledu na svět.

Krajina ubíhala v rozmazaném záběru na zvlněná pole a zelené ploty a vypadala zcela normálně. Zatímco Max s Tomem si krátili čas hovorem - z Maxovy strany docela nadšeným, z Tomovy trpným - Church s Ruth se pohodlně svezli na sedadlech a rozmlouvali ztišenými hlasy.

„Nemůžu uvěřit, že se to stalo,“ řekla s pohledem upřeným na modrou oblohu.

„Máš pravdu. Hodně jsi trpěla,“ odpověděl Church.

„Ne, to lidé tam venku hodně trpěli. Já jsem sice zažila hodně bolesti,

ale alespoň vím, co se se světem děje. Co je ta trocha bolesti ve srovnání s naprostým zvratem života? Chci říct, že bych se ráda vrátila zpátky a dělala to, co je důležité, a tohle všechno—“ podrážděné máchla rukou „—mě zdržuje.“

Na její tváři byla jasně patrná únava. Pomalu zase složila hlavu na jeho rameno, ale Church ji dál pozoroval, jak odpočívá. Pociťoval hlubokou úctu, která ho téměř zahlcovala.

+ + + + +

Zrovna vjeli na A6108, když Tom hlasitě vykřikl.

„Co je?“ Church se naklonil dopředu mezi sedadla. Vzápětí to uviděl na vlastní oči. Tom už sklouzával v sedadle, co nejníže se dalo. Na kraji silnice stáli u hlídkového vozu tři policisté. Projeli kolem nich tak rychle, že Church nedokázal říct, jestli jsou to Fomoriané ani jestli ho viděli. Sehnul se, otočil a zvedl se nad sedadlo jen tolik, aby se podíval zadním oknem ven. Policisté nastoupili do auta, ale nezdálo se, že se je chystají pronásledovat. Zadržel dech a díval se, dokud je neztratil z dohledu.

„To bylo o fous,“ vydechl, ale ne příliš sebejistě.

+ + + + +

Shavi strávil hodinu snahou pozvednout Veitchovi náladu, ale Londýňan se nadále tvářil zlomeně jako někdo, kdo vidí, jak mu vítězství proklouzává mezi prsty. „Musíme věřit, že Ruth bude v pořádku.“ Shaviho hlas se jemně nesl ztichlým barem. Objal Veitche kolem ramen a povzbudivě jej stiskl. Veitch se ho nepokusil setřást. Laura je oba pozorně sledovala za slunečními brýlemi, ale nezapojila se do hovoru.

„Viděl jsi Tomův obličej. Tvářil se, jako by už s ní byl konec.“ Veitch si jemně masíroval spánky. Vyzařovalo z něho něco tak intenzivního, že to zneklidňovalo i ostatní.

„Nesmíme ztrácet naději, Ryane. To je základní pravidlo této doby.“ Veitch náhle zvedl oči a podíval se zvědavě Shavimu do tváře. Jako by ho překvapilo, co v ní vidí. Po chvilce přemýšlení řekl: „No jo, máš pravdu. Samozřejmě.“ Na stole, který předtím opustili, uviděl poznámky připravené Ruth. „Musíme si je projít. Pomoct těm zdejším chudákům.“ Shavi věděl, že je to jen náhradní aktivita. Veitch nemohl pro Ruth nic

udělat, a proto potřeboval zaměřit mysl na něco pozitivního, co mělo nějaký smysl. Veitch si důkladně prohlédl každý papír a něco k němu poznamenal, než ho poslal Shavimu nebo Lauře. Nevyplýval z nich žádný konkrétní závěr, ale pokračovali v jejich zkoumání i u večeře, kterou jim Geordie připravil.

„Není tu nic nového," shrnula Laura. „Pokud vás náhodou nenapadlo, že bychom mohli jít za nimi až do jejich doupěte a pokusit se přijít na způsob, jak je zlikvidovat."

„Vždyť ani nevíme, kde to jejich doupě je" namítl Veitch a dal si do úst plnou vidličku bramborové kaše.

„Musí se nacházet někde blízko cesty, po které jsme sem přišli." Laura jim řekla o strašákovi a jeho planoucích červených očích.

„Tak to už je něco," souhlasil Veitch. „Ale máš pravdu, zatím nemáme tušení, jak je vyřídit. Nemá smysl je vyhledávat, dokud nenajdeme účinný způsob likvidace. Mám dojem, že v jejich případě meč nebo samostříl nebudou nic moc platné."

Laura se vrátila k prohlížení poznámek. „Zrovna tak víme, kde je jejich jídelna."

Veitch se na ni podíval. „Jak to myslíš?"

Laura ukázala na hrubý náčrt vesnice s vyznačením domů obětí.

„To je dost zvláštní náhoda, ne?" poukázal.

„Teď nevím já, co tím myslíš."

„Všechny oběti bydlely téměř na jednom místě."

„Až na tu starou paní. Možná se zaměřili na tuhle oblast proto, že je nejblíže místu, kudy přicházejí do vsi. Nebo něco takového." Upřeně zírala na náčrt a natáčela ho různými směry.

Veitch si zamyšleně okusoval nehet. „Napadá mě něco zatraceně nepříjemného," prohlásil po chvíli.

+ + + + +

Když procházeli vesnicí, večer byl teplý a klidný. Vzduchem se nesl ptačí zpěv, ale nebylo slyšet žádná auta nebo lidské hlasy. Přestože pořád bylo trochu světlo, všichni se zavřeli v domech.

Veitch je nejdříve vedl k velkému domu paní Ransomové, tiše stojícímu pod korunami starých stromů stranou ostatní zástavby. Proklouzli skřípající železnou bránou a došli po cihlové pěšině k předním dveřím.

Veitch si místo zaklepání dveře pozorně prohlédl a náhle se ho zmocnilo vzrušení. Rozběhl se zpátky po pěšině a přeskočil přes nízkou cihlovou zídku na chodník. Shavi s Laurou se s ním snažili udržet krok až ke skupině obecních domů, v nichž bydlely všechny další oběti.

Nejdříve si prohlédli Oldfieldův dům. Pak Veitch přeběhl k dalším dvěma. Kontrolováním dveří mladé matky, která přišla o dítě, se neobtěžovali. Nakonec se udýchaně opřel o zeď jednoho z domů. Očividně přišel na něco, co všem ostatním uniklo, ale na jeho obličeji se neobjevilo žádné oslavné nadšení; spíš se tvářil velmi znepokojeně, a když vzhlédl, Laura viděla v jeho očích dobře známý studený, tvrdý hněv.

„Do prdele," řekl.

+ + + + +

Max dojel k Richmondu ve chvíli, kdy se snášel soumrak. Městu dominovala zřícenina normanského hradu postaveného nad řekou Swale; jeho věže se vypínaly proti temnějící obloze do výšky třiceti metrů. Dlážděné tržiště pod ním bylo plné lidí, těšících se cestou do hospod z teplého večera.

Max přelétl scénu pohledem. „Lidé tady žijí normálně, i když si uvědomují, že něco není v pořádku," poznamenal. „Nic, co by stálo za napsání," zamumlal Tom. Max se trochu nucené zašklebil. „Tak to se mýlíte. O tomhle stojí za to psát. A s výrazným titulkem."

„Ano. Něco jako: *Ovce na porážku*," opáčil Tom kysele. Max se zasmál. „Přesto to hodlám udělat. Napíšu o tom. O všem. Tohle je něco, co můžu udělat já, sdělit lidem pravdu. Je to určité—"

„Poslání?" Church věděl, co Max cítí. Ten s úsměvem přikývl. Nechali auto v centru města a k hradu pokračovali pěšky, Ruth mezi Churchem a Tomem. Church si prohlížel rozpadající se kamennou siluetu rýsující se proti tmavé obloze.

Tom sledoval jeho pohled. „Cítíte to?" Church přikývl. „Modrý oheň."

„Všechna vodítka jsou obsažená v legendách. Tajná historie. Tady se vypráví pověst o hrnčíři jménem Thompson, který našel tajný tunel pod hradem. Vydal se jím a objevil obrovskou jeskyni, kde spal král Artuš a jeho rytíři. Zní vám to povědomě?"

„O čem to mluvíte?" zeptal se Max.

„Všechny legendy v sobě obsahují zrnko pravdy. Důležitou informaci

nebo naučení.“ Church viděl, jak novinář nasává každé slovo. „Legenda o králi Artušovi je metafora pro sílu v zemi, které říkáme modrý oheň. Tyto legendy se vztahují k místům, kde je tato energie nejsilnější, a mnohá z nich představují přímé spojení s Jiným světem.“

„Jako tady,“ dodal Tom.

„Takže když se v legendách mluví o nutnosti probudit v nejtemnějších časech krále, aby zemi zachránil, ve skutečnosti je to o probuzení moci v zemi?“ Max pohlédl na hrad novýma očima.

„Thompson našel poblíž spících rytířů roh a meč,“ pokračoval Tom, očividně popuzený, že ho přerušili. „Když zvedl roh, rytíři se začali probouzet. Přirozeně byl k smrti vyděšený. Upustil roh a rozběhl se chodbou zpátky. Přitom k němu dolehl nějaký hlas: 'Hrnčíři Thompsone, hrnčíři Thompsone, kdybys tasil meč a zatroubil na roh, stal by ses nejšťastnějším člověkem, který se kdy narodil.'“

„Dobrý příběh,“ poznamenal nadšeně Max.

Chvíli pokračovali v cestě. Když se ohlédli, viděli, jak se ve městě za nimi rozsvěcují světla. Všem to připadalo neobyčejně uklidňující; Richmond vypadal uprostřed moře inkoustové temnoty jasný a pokojný.

Tom sledoval stejně jako Church na Artušově stolci linie modrého ohně, dokud nenašel místo, kde se slévaly do otvoru ve svahu. Jakmile na něj přitiskl dlaň, zajiskřilo se jako při svařování kovu. K Maxovu zjevnému překvapení se vzápětí tráva, země a skála se sténáním rozevřely a odhalily temnou chodbu do nitra kopce.

Max nervózně nahlédl dovnitř. „Jste si jistí, že to bude v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl Tom a uštědřil Maxovi štulec mezi lopatky, kterým ho popohnal do tmy.

+ + + + +

Jiný svět se koupal ve svěžím měkkém světle podzimního rána hned po východu slunce. Nad vlhkou trávou, která jim sahala nad lýtka, se převalovala mlha. Vzduch voněl tlejícím listím, padanými jablky a přezrálými ostružinami. Z nedalekého lesíka zalitého zlatým, červeným a hnědým světlem svítání k nim doléhal melodický zpěv ptáků.

Max se zmateně rozhlížel. „Tohle nechápu.“

„Čas tady plyne jinak.“ Church zamířil přímo k bílým dórským sloupům, které uviděl za dalším hustým lesíkem. „Někdy rychleji, někdy

pomaleji. Není ustálený.“

Na Maxovi bylo vidět, že tuto novou realitu tak docela nechápe.

„Platí zde určitá pravidla,“ poučil ho Tom. „Rozhodně tu nesmíte nic jíst ani pít. Pokud vám něco nabídnou, zdvořile odmítněte. Chovejte se ke každému s úctou. Nikdy nezvyšujte hlas. Nejlepší bude, když budete úplně mlčet. Snažte se držet v pozadí.“

„Začínám z toho být trochu nervózní,“ přiznal se Max.

„Stačí se chovat, jako když jste v cizí zemi a neznáte její zvyky,“ poradil mu Church. „Pokud dobře neznáte místní společenská pravidla, musíte být opatrný, ne?“

Rychle prošli mezi stromy, spadané listí jim šustilo pod nohama. Za nimi si museli zastínit oči před ostrým sluncem, které se odráželo od naleštěného bílého kamene sídla majestátně se tyčícího uprostřed důmyslně rozmístěných zahrad. Dórské sloupy podepíraly portikus se složitým vyřezávaným výjevem zobrazujícím historii Tuatha Dé Danannů. Za ním, kam až oko dohlédlo, se rozprostíral dvůr Posledního slova jako nějaký řecký chrám odrážející se v nekonečných zrcadlech.

„Je obrovský,“ podotkl užaslý Max.

„Vypadá to tak, že?“ Dveře byly zhotoveny z leštěného kamene. Tom byl u nich první a zabušil na ně. Jeho pěst stěží vydala nějaký zvuk, ale slyšeli ozvěnu rachotící v konstrukci někde v dálce.

Když se pak ozval zvuk blížících se kroků, Church s Ruth zatajili dech. Přes všechno, co viděli, si na zázraky a hrůzy Jiného světa stále ještě nezvykli. Existovaly tu myriády různých forem života, udivujících svou složitostí; dokonce ani u Tuatha Dé Danannů si člověk nemohl být jistý, jak budou vypadat.

Dveře se tiše otevřely, jako by neváţily víc než pírko, a objevily se v nich dvě postavy stojící v chladné, obrovské hale, jíž dominovaly velká zvonící fontána a vysoké stromy, které vzbuzovaly dojem, že jsou součástí stavby. Mladý muž a žena vypadali stěží na dvacet a byli odění v něčem, co připomínalo bělostnou tógu se zlatým lemováním. Church ani ostatní neměli potíže zvyknout si na jejich vzhled, což znamenalo, že patří k nižší třídě Zlaté rasy, obdařené menší mocí.

„Křehké bytosti?“ řekl mladík s tváří krásnou jako mramor zvědavě. Jeho oči pod těžkými víčky se pohybovaly pomalu, jako oči ještěrky na slunci.

„Jsem Pravdomluvný Thomas,“ začal Tom. „Možná jste o mně slyšeli.

Byl jsem poctěn svobodou ve vaší říši.“

Žena se zdvořile, ale poněkud strnule uklonila, až se její dlouhé černé vlasy zatřpytily. „Zdravíme tě, Pravdomluvný Thomasi. Tvého výjimečného postavení jsme si vědomi.“

Tom sebou při jejích slovech škubl, ačkoliv nebyla myšlena ironicky. „Mí společníci a já hledáme pomoc rady Posledního slova. Je dnes někdo z nich přítomen?“

„Všichni členové rady jsou zaneprázdnění studiem, Pravdomluvný Thomasi,“ odpověděl mladík. „Ztratili hodně času během bouře následující po Kouzlu přání a nyní se jim otevřelo tolik možností. Například Neměnné země. Nepochybuji, že to chápeš.“

Tom pomalu přikývl; Churche zmátlo, že zbledl. „Oni se nezúčastní žádného rozdělování?“ Mladík neodpověděl. Tom se uklidnil a pokračoval: „Se svobodou, která mi byla přiznána, bych na ně rád počkal.“

„Může to nějakou dobu trvat. Podle vašeho způsobu vnímání času.“

„Pokud byste laskavě informoval radu o mé přítomnosti, nepochybuji, že některý ze Ctihodných by si nakonec našel chvilku na mé přivítání.“

Mladý muž přikývl a ustoupil stranou, aby mohli jít dál. Dovedl je do dlouhého, vznosného atria. Podél kanálů s křišťálovou tekoucí vodou vytesaných v podlaze stály mramorové lavičky a ležely tam hromady nadýchaných polštářů.

„Škoda, že jsem si nevzala Lauřiny brýle proti slunci,“ poznamenala zemdleně Ruth.

„Jak se cítíš?“ Church ji objal. „Pořád je mi zle.“

Rozložili nějaké polštáře do kruhu a udělali si pohodlí. „Připomínají mi nejhorší druh nafoukaných aristokratů,“ zašeptal Max. Tom ho umlčel pohybem ruky. Max přikývl a pokračoval: „Jak dlouho nás chtějí nechat čekat?“

„Hodiny. Možná dny. Možná dokonce týdny.“

„Týdny!“ vyhrkla zklamaně Ruth.

Ale čekali jenom dvacet minut, než zaslechli pohyb v chodbě. „Zdá se, že tady pořád požíváte jisté vážnosti,“ zašeptal Church.

Na bílé stěny dopadlo výrazné světlo, jako by ten, kdo přicházel, nesl lucernu. Ale postava, která se objevila, nic nenesla. Tentokrát Church prožil nepříjemný posun vidění: obličej příchozího se neustále měnil. Chvílemi byl odporně cizí a nepochopitelný, jindy jemný a ušlechtilý. Nakonec se podoba ustálila na muži s kultivovanými aristokratickými rysy,

římským nosem, vysokým čelem, pronikavýma šedýma očima a plnými rty; dlouhé šedivé vlasy měl vzadu svázané do ohonu. Z příchozího vyzařovala silná autorita a Church cítil nutkání se uklonit i přesto, že se nemínil ponižovat před žádným z dobyvatelů.

Nicméně Tom už klečel na jednom koleni. „Je to pro mě velká čest, mistře."

„Pravdomluvný Thomasi. Rád tě po tom všem vidím stále při síle a kypícího zdravím." Jeho úsměv byl srdečný a vřelý; Church se okamžitě uklidnil. „Jsou tví společníci stejně houževnatí jako ty, Pravdomluvný Thomasi?"

„Ach, zatím mnohem víc." Tom vstal a ukázal na Churche s Ruth. „Bratr a sestra draků." Tom je představil i jmény a obratně přitom zcela pominul Maxe. Pak hlavou ukázal na vznešenou, laskavou postavu a obrátil se k Ruth. „Dostalo se vám veliké cti. Toto je Dian Cécht, Nejvyšší lord dvora Posledního slova, hledač mystéria, mistr léčitel, nejlepší kovář, tvůrce stříbrné niky Núadua—"

Dian Cécht ho umlčel příjemným smíchem. „Není třeba vytrubovat mé úspěchy, pokud současně neřekneš o mých mnoha selháních, Pravdomluvný Thomasi, a ta bych raději ponechal stranou. Děkuji vám. Bratře a sestro draků, za roli, kterou jste sehráli při našem vysvobození z vyhnanství způsobeného Kouzlem přání." Church sebou škubl při vzpomínce na to, jak s nimi Tuatha Dé Danannové manipulovali a jaké utrpení jim přivodili. Dian Cécht jim velkopansky pokynul rukou. „A teď mi sdělte svou žádost."

Tom položil ruku Ruth na rameno a postrčil ji dopředu. „Noční chodci vnutili Sestře draků svou nákazu, můj pane. Prosíme tě o laskavou pomoc s jejím odstraněním."

Dian Cécht zamyšleně přikývl. „Cítím pach přítomnosti Nočních chodců. Stopa jejich zla je příliš silná, aby se dala skrýt. Nečekal bych, že Sestra draků připustí takové znečištění."

Ruth měla pocit, jako by v jeho očích značně klesla na ceně.

„Na jejím utrpení není nic nečestného," zastal se jí Tom. „Sestra draků jim byla velmi tvrdým protivníkem. Podlehla pouze velké přesile." Odmlčel se a pak dodal: „Podobně jako při prvním útoku Fomorianů podlehlo mnoho Tuatha Dé Danannů."

V očích Diana Céchta se chladně zablesklo, když se podíval na Toma. „Vida, Pravdomluvný Thomasi, myslel bych si, že ses během pobytu u nás

naučil diplomacii. Přesto doufám, že to nebylo míněno jako urážka, a chápu, kam tím míříš.“ Otočil se zpět k Ruth a mile se na ni usmál. „Nepochybuji, že *fili* budou hlasitě zpívat o tvém odvážném zápase. Udělám pro tebe, co budu moci.“

Když se otáčel k odchodu, všiml si Maxe stojícího za ostatními. „Pročpak jsi tuto Křehkou bytost při představování vynechal, Pravdomluvný Thomasi?“

Tom nasadil výraz školáka, kterého přistihli při nějaké lumpárně. „Je zde, aby zaznamenal velké věci, které nastaly s vaším návratem do našeho světa.“

„Aha,“ pokývl zamyšleně Dian Cécht. „Takže udržuje tradici. Výborně, výborně. Moudrost a znalosti je třeba zaznamenat a šířit.“

Jakmile vyšel z místnosti, aby se připravil, Ruth se otočila k Tomovi. „Kdo je to? Dokáže to udělat?“

„Myslel jsem naprosto vážně, když jsem řekl, že je to pro nás pocta. Dian Cécht je jeden z největších Tuatha Dé Danannů.“ Tom se svalil na polštář, jako by ho rozhovor s bohem vyčerpal.

„Vypadal... moudře,“ poznamenal Max.

„Moudrost je jeho podstata. Vyzná se ve všech prvcích a mechanismech existence. Zná stavební kameny, z nichž se všechno skládá, i ducha, který jimi proudí. To proto je nejslavnější ze všech lékařů, nejhlubší myslitel, nejlepší tvůrce všech věcí.“ Ačkoliv jeho slova vyjadřovala obdiv, zněla v nich i hluboká hořkost.

„Všichni z Tuatha Dé Danannů se na pohled jeden od druhého značně liší,“ poukázal Church.

Tom přikývl. „I když jsou jedna rasa, jako individuality mají k sobě značně daleko—“

„Takže on je špičkový lékař?“ vmísila se do debaty Ruth. Tom si nad její terminologií povzdechl. „V panteonu Tuatha Dé Danannů je bůh uzdravování. On a jeho dcera Airmed jsou známí jako strážci posvátného pramene zdraví. Věří se, že jeho zdroj je právě tady v tomto chrámovém komplexu, ačkoliv to nikdo neví jistě. Jde o zázračné vody, které léčí nemoci a vracejí život mrtvým.“ Church se při tom zavrtěl, ale raději nelpěl na myšlenkách, které se vynořily na povrch. „Říká se, že může dokonce obnovit bohy.“

Ruth stěží skrývala ulehčení. „Takže by neměl mít problémy s čímkoliv, co mi ti parchanti provedli.“

„To znamená, že je to jeden z těch dobrých," poznamenal Max.

„Dá se to tak říct," odpověděl Tom pohrdavě. „Pravda se skrývá ve starých příbězích. Když Núadu přišel v první bitvě na Mag Tuired o ruku, Dian Cécht mu zhotovil novou ze stříbra. Jeho práce udělala na Tuatha Dé Dananny velký dojem, ale to nestačilo. Jelikož Núadu rozhodně nebyl jako dřív, nedovolili mu, aby je vedl do boje. Musel se s touto ostudou vyrovnat, jak nejlépe mohl, ale nakonec se obrátil na Miacha, syna Diana Céchta, o němž se věřilo, že je ještě lepší lékař. A byla to pravda. Miach znal podstatu existence lépe než Dian Cécht. Vypěstoval pro Núadua novou ruku, skutečnou, a připevnil mu ji. Pozoruhodný výkon dokonce i na Tuatha Dé Dananny. Núadu byl zase celý a znovu převzal vedení své rasy. Mysleli byste, že přišel čas na oslavu? Místo toho Dian Cécht Miacha bez váhání zabil za to, že ho převyšuje. Takže ano, je dobrý. Taky by se to tak dalo říct, že?"

Všichni zmlkli a snažili se přebrat si informaci, kterou jim poskytl. Jako první se ozval Church: „Jestli je tak velké zvíře, proč tak rychle přiklusal na vaše zavolání a neposlal někoho méně důležitého?"

„Možná ho hryže svědomí," odpověděl Tom, ale dál to nerozvedl.

+ + + + +

Po hodině pro ně přišli mladík a dívka, kteří je předtím vítali ve dveřích. Church podepíral Ruth, kterou přepadl další záchvat nevolnosti. Uvedli je do rozlehlé místnosti s tak vysokým stropem, že ho v ostrém světle proudícím masivním sklem téměř neviděli. Kolem sloupů, jež ho podepíraly, se ovíjely popínavé rostliny, zatímco skrze jiné prorůstaly stromy, takže to vypadalo, jako by se kámen, ze kterého byly vyrobeny, zformoval kolem jejich kmenů.

Dian Cécht stál v paprsku slunečního světla ve středu místnosti a nedaleko něj bublal ze země pramen. Voda byla křišťálově čistá a světlo, jež se od ní odráželo, se neustále měnilo. Ačkoliv nevydávala žádnou vůni, vzduch kolem jako by byl aromatičtější, svěžejší. Voda přitahovala pohledy všech, jako by je na nějaké úrovni, kterou nechápali, volala.

Dian Cécht měl na sobě sytě šarlatové roucho, které Ruth do jisté míry znepokojilo; uprostřed neposkvrněné bělosti připomínal kalužkrve.

Kolem hlavy měl ovázaný rudý šál skrývající jeho vlasy. Pokynul Ruth, ať postoupí dopředu. Mladá žena krátce pohlédla na Churche, jako by u něj

hledala oporu, ale pak pomalu zamířila k vysokému, štíhlému bohovi. Jeho oči pronikavě zkoumaly její tvář. Měla z toho pocit, že nahlíží přímo do jejího nitra, a ještě víc ji znepokojilo, když po jeho tváři přelétl nespokojený výraz. „Co je to?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou a mlčel. Vedle něj ležel na bronzovém podnosu položeném na nízkém sloupu podivný předmět. Ruth se pokoušela poznat, co to je, ale pokaždé, když se na to podívala, jako by se jí zamlžily oči.

Dian Cécht se nad tou věcí sklonil a začal mumlat něco, co znělo jako ostrý vítr nad pustou bažinou. Věc na zvuk jeho hlasu reagovala. Začala se měnit, kroutit, rozvíjet, dokud nenabyla tvar zářícího bílého vejce s třepotajícími úponky. Ruth si okamžitě vzpomněla na fomorianský ekvivalent tohoto tvora, kterého viděla v Ogmově knihovně po operaci Tomovy hlavy. „Caraprix,“ vyhrkla.

Dian Cécht se na tvora zjihle zadíval. „Můj věrný společník.“ Znovu něco řekl tím podivně ostrým hlasem a tvor zazářil ještě jasněji. „Co s ním hodláte dělat?“ zeptala se Ruth, náhle plná obav. „Neboj se. Neublíží ti.“ Vzal ji za ruku, aby ji uklidnil, ale jakmile se jí dotkl, prudce se otřásl. „Fomoriané vetkali temnotu hustě do tvého těla. Nevidím skrze ni.“ Rychle ruku zase stáhl. „Ale tady můj přítel dokáže proniknout stíny a vrátit se s informací, kterou potřebujeme.“ Churchovi se sevřelo srdce, když v Ruthině tváři spatřil strach. „Co v sobě mám? Co mi udělali?“ Její hlas zněl, jako by se měla každým okamžikem rozplakat.

Dian Cécht se smutně usmál a pak jí jemně přejel špičkami prstů po čele; okamžitě ztratila vědomí, podobně jako předtím Tom ve Stonehenge. Church vyrazil dopředu, ale Dian Cécht dívku zachytil a položil na panensky čistou mramorovou lavici. Church šokované zjistil, že její pleť má skoro stejnou barvu jako kámen, na němž ležela.

Napětí bylo skoro hmatatelné a Church měl nepříjemný pocit, že slunce zastínil mrak, i když světlo v místnosti zůstalo jasné jako předtím. Dian Cécht poklekl vedle Ruthiny hlavy a držel jemně pulzujícího Caraprixe na dlani. Church se podíval na Toma, ale ten uhnul očima; Maxův obličej strnul v úzkostném soustředění.

Bůh pomalu přibližoval Caraprixe k Ruthinu pravému uchu. Jakmile se ho téměř dotýkal, tvor ožil, několikrát bleskově změnil tvar, jako by byl z gumy, než na sebe vzal podobu tasemnice a vrhl se do čekajícího otvoru. Přestože Ruth byla stále v bezvědomí, její obličej se křečovitě stáhl.

Dian Cécht vstal a o krok ustoupil. Zamyšleně pozoroval Ruth a přitom

si mnul bradu. Church při představě, jak se Caraprix plazí Ruthiným tělem, nakukuje do všech koutků a hledá fomorianskou nákazu, stěží ovládal nevolnost. Ale tušil, že takhle to zřejmě není. Instinktivně věděl, že kdyby nějaký chirurg otevřel Ruthino tělo, nenašel by v něm nic neobvyklého; stín, který Dian Cécht vycítil, sídlil v neviditelné schránce její duše.

Čas plynul bolestně pomalu. Ani Dian Cécht, ani Tom se nepohnuli. Church si uvědomil, jak jsou si podobní, přestože by to Tomovi nikdy neřekl. Bylo vidět, že Max svádí těžký boj sám se sebou, aby se neodvrátil, byl však profesionální pozorovatel, povinností kterého je zaznamenat celou událost pro potomstvo.

Scéna jako by zamrzla v čase a prostoru; a pak se všechno odehrálo v jediném okamžiku. Zazněl zvuk podobný meteoritu řítícímu se atmosférou k zemi. Ruthina tvář se pohnula a zkřivila, pak se jí zmocnila křeč a vymrštila kolena vzhůru, jako by ji někdo praštil do břicha. Z ucha jí něco vyletělo takovou rychlostí, až se zachvěl vzduch, zasvištělo to a nakonec se ozvalo zaječení tak pronikavé, že si Church mimoděk přitiskl dlaně na uši.

Caraprix, opět ve tvaru vejce, ležel na podlaze v kaluži želatinovité tekutiny a pulzoval způsobem, který Church bezděčně označil jako zděšený. Výraz ve tváři Diana Céchta se zkřivil a rozlil se po ní jako olej na vodní hladině, až ho Church vůbec nedokázal rozeznat; ustálil se teprve tehdy, až poklekl vedle Caraprixe, zvedl ho jako vrabce s polámanými křídly a vyběhl z místnosti. Vzduchem se rozeznělo děsivě ostré hvízdání větru.

+ + + + +

Ruth se zanedlouho probrala, omámená jako po hluboké narkóze. Zpočátku nic nechápala, mluvila o nějaké lodi plující po moři, ale pak se její dokořán otevřené oči zaostřily a upřely na Churche. Pevněji sevřel ruku a odhrnul jí pramínek vlasů z čela. Na bledé pokožce měla kapky potu.

„Co zjistil?“ Její hlas zněl ochraptěle. Churchovi se podařilo udržet klidný výraz; podívala se mimo něj na Toma a pak na Maxe a po tváři jí skanula slza.

+ + + + +

Uvažovali, jestli se k nim Dian Cécht vůbec míní vrátit. Nechal je v ma-

jestátném tichu rozlehlé místnosti čekat déle než dvě hodiny. Když se konečně objevil, nebyl sám. Doprovázeli ho mladý muž a žena, očividně jeho pomocníci, a za ním se vynořilo nejméně dvacet dalších bohů s přísnými, měnícími se obličeji, vyjadřujícími velkou moc. Všechny obklopovala pochmurná atmosféra.

Dian Cécht promluvil mírným hlasem; ostatní mlčeli, ale zdálo se, že by nejraději začali ječet. „Nemůžeme pomoci tobě ani tvým společníkům, Pravdomluvný Thomasi."

Tom pokročil dopředu a mírně se uklonil. „Děkuji vám za projevenou snahu, Nejvyšší lorde dvora Posledního slova."

Church nevěřil vlastním uším. „Tak počkat," zvolal ohromeně. „Nemůžete nás jen tak odbýt!"

Dian Cécht na něj pohlédl s aristokratický chladným výrazem v očích a jeho srdečné chování bylo rázem to tam. „Bylo by na místě zachovávat určitý respekt—"

„Ne," odpověděl Church neoblomně. „Vy respektujte mě. Zastupuji tento svět, tyto lidi. Jsem Bratr draků."

Tom rychle vkročil mezi ně. „Ještě se nenaučil způsobům—"

Dian Cécht ho umlčel zdvižením ruky. „Přes veškerou tvou moc, Bratře draků, jsi bezmocný. Jsi Křehká bytost. Tvůj hlas může znít hlasitěji, než naznačuje tvá postava, ale v podstatě jsi to, co jsi a co vždycky budeš. A i v rámci svých omezených horizontů jsi zoufale selhal a dokázal jsi, že nejsi hoden postavení, na které jsi tak žalostným způsobem aspiroval." Přejel mrazivým pohledem po Churchově tváři. „Vůbec netušíš, co se stalo?"

„Co jste zjistil?" Church se snažil, aby jeho hlas zněl vyrovnaně. Jeho pohrdání Tuatha Dé Dananny narůstalo; zoufale toužil vyhnat je všechny ze země, Niam nevyjímaje.

Ruth mu stiskla předloktí. „Churchi, ne." Ignoroval ji.

„Sestra draků byla nakažena způsobem, který se slovy ani nedá vyjádřit." Dian Cécht zalétl očima k Ruth, ale zdálo se, že přímý pohled na ni nedokáže snést. „Stala se prostřednicí znovuzrození Srdce stínů."

Jeho slova dopadla do stísněné atmosféry jako kameny. Ozvalo se hlasité zalapání po dechu, o němž se Church domníval, že přišlo od Toma. Viděl, jak Veršotepcova ruka nevědomky zamířila k ústům, ale pomalu, jako by to jenom potvrzovalo jeho názor, který se neodvažoval přijmout.

„Co tím myslíte?" Church nechtěl slyšet odpověď.

„Černá perla—“ začala Ruth.

„Je esence Balora, jednookého boha smrti, Pána zla, Srdce stínů.“ Tvář Diana Céchta zakryla bouřková mračna.

Churchovi se točila hlava; přelétl pohledem z Diana Céchta na Ruth a na Toma, kterému se leskly oči slzami, pak zpět na Ruth.

„Černá perla, Gravidura, byla v minulosti vydestilována Nočními chodci a obsahuje veškerou esenci toho, co zbylo ze Srdce stínů,“ pokračoval Dian Cécht. Church si vzpomněl na sudy s odpornou černou tekutinou, které viděli v Salisbury a pod Dartmoorem. „Je to sémě. On se znovu zrodí do tohoto světa při dalším svátku ročních období.“

Ruth se k němu otočila, ve tváři strašlivé pochopení skutečnosti. Oči se jí zalily slzami šoku. „Co to říkáte? Že jsem těhotná?“ Její ruce zamířily k břichu; dívala se na ně s narůstajícím zděšením, jako by patřily někomu jinému. „Je ve mně?“ Začala si škrábat břicho, napřed jemně, ale pak stále zuřivěji, dokud ji Church nechytil za zápěstí a nedržel. Výraz v jejích očích byl téměř k nevydržení. „Co se stane?“ zeptala se sklíčeně.

„Až přijde čas, Srdce stínů vyrazí plně vyvinuté z tvého břicha.“ Church měl chuť se rozběhnout a udeřit Diana Céchta, aby narušil jeho chladný klid. „Takovou odpornost nemůže přežít žádná Křehká bytost.“

Ruth se tvářila omámeně, jako by byla na pokraji mdlob. Church ji objal kolem ramen a podepřel. „Proč se k ní tak chováte? Je oběť a ne—“

„Připustila, aby se to stalo.“

„Nebuďte směšný—!“ Church se zarazil a zkusil jinou taktiku. „Podívejte, vy jste ho sem přivedli, svého úhlavního nepřítele. Jestli z ní dokážete tu esenci... to sémě odstranit—“

„Nebudeme s tou nákazou nic dělat. Už pouhá její přítomnost nás naplňuje...“ Udělal gesto, jako by mu něco páchlo pod nosem.

„Ale to nedává smysl! Jestliže se Balor znovu zrodí, nenechá Tuatha Dé Dananny dlouho na pokoji. Smete vás stejně jako všechny ostatní—“

Slova se zadrhla Churchovi v hrdle, protože obličej Diana Céchta vzplál hněvem a znovu se proměnil v kaleidoskop rychle se střídajících podob. Najednou se choval, jako by Church už nebyl v místnosti. „Jestli nastanou potíže, vypořádáme se se Srdcem stínů i Nočními chodci. Pravdomluvný Thomas—“

„Jestli!“ vyprskl vztekle Church.

Tom začal Churche s Ruth postrkovat ke dveřím. „Ticho, vy idiote!“ syčel. „Koledujete si o to, aby vám uvařil krev v žilách!“

„Odejdi, Pravdomluvný Thomasi, a už sem ty nečisté bytosti nikdy nevoď.“ Dian Cécht se prudce otočil a zamířil i s ostatními pryč.

Ticho, které za nimi následovalo, bylo nesmírně skličující. Ruth položila ztěžklou hlavu na Churchovo rameno. „Bože...“

+ + + + +

„Hodláš se s námi podělit o své jasnozřivé odhalení, nebo co?“ Spěchali zpátky k *Zelenému muži* a Laura se snažila udržet krok s Veitchem. Ten měl obličej brunátný vztekem a každičké vlákno jeho těla se chvělo odhodláním.

„Udělám víc než to.“

Laura se ohlédla na Shaviho, který jen zmateně potřásl hlavou.

Veitch vrazil do hostince, jako by hledal někoho, s kým by se porval. Většina dobrovolných strážců už byla uvnitř a shlukla se u baru. Když se objevil Veitch, šokované vzhlédli. Ten tiše řekl jednomu ze skupiny něco, co Laura se Shavim nemohli zaslechnout, pak se otočil a znovu zamířil ke dveřím. Laura se ho chystala zadržet za paži, ale když uviděla, jak se tváří, rozmyslela si to. Uskočila a raději pustila dopředu Shaviho, aby s Londýňanem držel krok.

+ + + + +

Než došli na konec Hlavní ulice, do čtvrti velkých, starých domů, byla už skoro tma. Nad obzorem se táhl jenom tenký proužek světle modrého světla a i ten rychle zmizel. Veitch rychle pobíhal sem a tam po jedné z ulic, ruce se mu mimoděk svíraly v pěsti a hlasitě supěl. Konečně našel dům, který hledal. Nohou vykopl dřevěnou branku a rozběhl se po pěšince ke dveřím.

Byly zamčené. Zabouchal na ně tak prudce, až se sklo ve dveřích otřáslo. „Otevřete!“

Odněkud zevnitř mu odpověděl tlumený hlas.

„Řekl jsem otevřete, jinak ty zatracené dveře vyrazím a pak už vás nebude chránit vůbec nic!“ zuřil Veitch.

Ozval se zvuk rychlých kroků a pak zarachocení klíče v zámku. Dveře se sotva stačily pootevřít na škvírku, když je Veitch prudce kopl do obličeje tomu, kdo stál za nimi. Ozvalo se zasténání a náraz něčího těla o

zeď. Veitch vrazil dovnitř se Shavim a Laurou v patách. Muže, jenž se zoufale snažil zastavit krvácení z nosu, nepoznali; krev, která mu stékala přes ústa, ho proměnila v upíra z lacinému filmového hororu. Jediné, co se o něm dalo říct, bylo, že mu táhne na padesát, je plešatý a tělnatý, se širokou bradou.

Veitch si ho víc nevšímal a přehnal se kolem něho, nahlédl do prvního pokoje a pak zamířil k dalším. Zastavil se až ve velkém obývacím pokoji na konci chodby. Francouzská okna vedla do zahrady tak velké, že ve tmě nedohlédli na její konec. Místnost byla zařízená starožitným nábytkem a podlahu kryl vysoký koberec; na zdech visely obrazy v těžkých zlacených rámech a v krbu praskal oheň, přestože byl teplý letní den. V rohu stálo piano.

V místnosti se sešlo několik lidí, jejichž tázavé pohledy se nyní soustředily na Veitche, Shaviho a Lauru. Čtyři z nich byly ženy, jedna asi čtyřicetiletá se světlými vlasy tak tlustě nalakovanými, že připomínaly přilbu, ostatní zhruba šedesátileté nebo starší, ale udržované. Zbytek byli muži různého věku a postav, ale jeden rys, který byl s to rozeznat pouze Veitch, měli všichni společný: vyzařovalo z nich přesvědčení, že jim patří celý svět.

„Poslyšte, co si myslíte, že děláte?“ Ze skupiny vystoupil sir Richard se sklenkou koňaku v ruce. Měl mírně zardělé tváře; Laura nedokázala poznat, jestli za to může oheň, koňak nebo tohle nenadálé vyrušení.

Veitch pokročil dopředu a hřbetem ruky mu vyrazil sklenku z ruky. Rozbila se na podlaze.

„Dobrý bože, zešílel jste?“

„Zatraceně nesnáším snoby a bohaté parchanty,“ vyprskl Veitch. V jeho hlase zazněl tón, při kterém Lauře přeběhl mráz po zádech.

Shavi popošel dopředu. „Ryane, víš určitě—“

Prudce se otočil. „Jo, vím to určitě! Vás dva by něco takového nenapadlo, protože se na život díváte moc optimisticky. Vyrostli jste v moderním světě, kde spolu všichni jednají na rovinu, a tak by to taky mělo být. Ale pořád jsou ještě lidé, dokonce i v dnešní osvícené době, kteří si myslí, že jsou lepší než ostatní, protože se tak narodili nebo si vydělali balík posraných prachů.“ Otočil se zpět k siru Richardovi. „Mám pravdu?“

Sir Richard se uraženě načepýřil. „Jestli naznačujete, že já—“

„Drž hubu!“

Laura to vše fascinovaně sledovala. Pocit iracionální, nekontrolované

hrozby, kterou Veitch vyzařoval, děsil dokonce i ji, takže jen bůh věděl, jak se asi cítili všichni ti skvělí a dobří občané. Rozhlédla se a viděla v jejich obličejích tíseň a znepokojení; tvářili se, jako by je Veitch chtěl zastřelit a pak okrást. Po pravdě řečeno, Laura si nebyla jistá, jestli by to nedokázal.

Veitch se obrátil k Shavimu, ale bylo jasné, že hovoří ke všem v místnosti. „Dovolte, abych vám vysvětlil, co se tady stalo. Když jako první dostali tu starou dámu, tahle parta se pořádně vyděsila. Oni si totiž mysleli, že jsou v tom svém malém útočišti nedotknutelní. Z tohohle úplně zpanikařili. Bylo jim jasné, že svět je vzhůru nohama a že je ta jejich zatracená privilegia neochrání. Když to pak odskákal ten ožrala, v hlavách se jim začaly rozsvěcovat malinké žárovičky. On byl přece nežádoucí, potížista a přítěž téhle zasrané společnosti. Možná to nebyla zas tak špatná věc, co se mu stalo. Vesnice vypadala bez jeho zvratků ve strouhách mnohem pěkněji. A jakmile si to uvědomili, netrvalo jim dlouho rozhodnout, kdo by měl skončit jako dobytek na jatkách. Žila tu přece spousta dalších lidí, bez kterých se vesnice mohla docela dobře obejít. Pro začátek líný povaleč bez práce.“ Nasadil výsměšný tón vyšší vrstvy, ale jeho hlas stále přetékal jedem. „Copak se nenajdou další v té ošklivé části vesnice, kam nikdy nechodíme, v těch levných, špinavých obecních barabiznách?“

„Tak počkat! Byli to naši sousedé!“ ozval se ostře vysoký hubený muž v tmavém obleku. „Vždycky jsme s nimi vycházeli velice dobře.“

„Tolerovali jste je, protože jste nad nimi měli navrch,“ odsekl Veitch. „Ale jakmile jste se ocitli ve slepé uličce, nemuseli jste se dlouho rozhlížet, koho obětovat. Věděli jste, že když se nažerou, nechají vás ty zatracené obludy chvíli na pokoji. Ale taky jste věděli, že se nemohou dostat do domu, dokud jim někdo neotevře. Takže co jste udělali? Jeden nebo dva z vás zatracených zbabělců šli po setmění ven a vypáčili u některého domu dveře.“

Laura najednou věděla, proč Veitch prohlížel dveře domů obětí. Hledal stopy vypáčených zámků. A bylo jí jasné, že díky své minulosti spolehlivě pozná, jak takové vypáčené dveře vypadají.

„Tak jste ty chudáky předhodili jako potravu dalším mrchožroutům, kterými je tahle vesnice prokleta.“

Shavi se podíval z Veitchovy tváře na shromážděnou skupinu a zase zpátky; pravdivost Veitchových slov potvrzovala vina vepsaná ve tvářích všech. Ale Shavi byl stále zmatený. „Já tomu nerozumím. Kdyby měli

všichni dveře zamčené, ty bytosti by přece nemohly nikoho ohrozit—“

Veitch potřásl hlavou. „Jsi příliš slušný chlap, Shavi. Musíš uvažovat jako tihle parchanti. Milují prachy. Udělali by pro ně cokoliv. Jsou jejich podělaným bohem. Nelíbilo se jim být vězni ve vlastních domech. Nemohli kšeftovat. Ale kdyby ty bytosti daly na pár dní pokoj, mohli by si zkontrolovat, že jejich obchody stále kvetou. Že se práce na těch jejich obrovských farmách nezastavila, víno se pořád prodává, nebo z čeho to vlastně bohatnou.“ Pomalu se k nim otočil. „Bylo to tak, že ano?“

Sir Richard se chystal něco namítnout. Veitch k němu přistoupil a tvrdě ho udeřil přes ústa; krev z prasklého rtu se muži rozstříkla po jeho bělostné košili. Pokojem prolétlo zděšené zalapání po dechu a Laura si uvědomila, že se k němu přidala i ona, tak byl ten pohled šokující. Jedna ze starších žen se rozplakala. „Je mi to líto—“

„Na to je sakra trochu pozdě. Posledně jste si mysleli, že se zbavíte té osamělé matky, co? Místo toho jste jim předhodili to ubohé dítě.“

„Nechtěli jsme—“

„Drž hubu. Čí to byl nápad?“

Zavládlo dlouhé ticho, kdy se každý v pokoji snažil vyrušit, co bude následovat. Sir Richard si nakonec přestal osušovat ret. „Nás všech. Domluvili jsme se na tom.“ V jeho tváři se objevil výraz vzdoru potvrzující pravdivost všeho, co Veitch řekl.

„Ano? Docela fér,“ přikývl Veitch. Pomalu vytáhl samostříl, natáhl ho a namířil na muže v tmavém obleku. „Takže začneme třeba u něho.“

„Ryane, ne,“ varoval ho Shavi. Veitch ho ignoroval. Jeho prst na spoušti se pomalu napínal.

„Ne!“ Hubený muž ukázal roztřeseným prstem na sira Richarda. „Byl to jeho nápad! Ano, všichni jsme nakonec souhlasili! Ale on s tím nápadem přišel!“

„Víte co? Tolik jsem si taky domyslel. Mám na podobné charaktery moc dobrý čich. Hajzla poznám na první pohled. A taky jsem věděl, že vy slizcí křiváci uděláte cokoliv, abyste si zachránili kůži.“ Obrátil samostříl na sira Richarda. „Půjdeš se mnou, přítelíčku.“

„To rozhodně ne!“ Sir Richard třeštil oči jako štvané zvíře. Než se stačil pohnout, Veitch vystřelil šíp do podlahy a praštil ho samostřílem z boku do hlavy. Sir Richard se svalil v bezvědomí na podlahu.

Veitch s ledovým klidem vytáhl šíp a vrátil ho i se samostřílem do postroje. Pak se sehnul a bez větší námahy si přehodil sira Richarda přes

rameno. Cestou ke dveřím se otočil k Lauře a Shavimu. „Uvidíme se potom v hospodě.“

„Kam jdeš, Ryane?“ zeptal se Shavi.

„Řekl jsem, že se uvidíme později.“ Pokusil se zamaskovat to, co bylo vepsáno v jeho tváři, úsměvem, ale Laura se Shavim stejně spatřili to, co by raději neviděli.

+ + + + +

Podobni pohřebnímu průvodu prošli chrámem, podzimními poli a ven do širého světa. Ruthina tvář vypadala jako popraskané sklo, oči zaměřené někam do svého nitra. Opírala se o Churche spíše z potřeby psychické než fyzické podpory, ale i jeho krok byl těžký. Tom šel za nimi, v obličeji pro něj tak netypický rozpačitý výraz, a jako poslední kráčel zcela omráčený Max.

V Richmondu bylo dopoledne a nepříjemné horko. Z okolních údolí sem přilétal hmyz ve velkých hejnech a tržiště halily dusivé oblaky výfukových plynů. Neměli ponětí, jestli už je další den nebo uběhlo několik týdnů; ačkoliv to nikdo nevyslovil, věděli, že datum je teď nesmírně významné.

Na zadním sedadle vozu se Ruth konečně přestala ovládat. Rozepnula si džíny a stáhla si je z břicha; v patřičných místech bylo neomylně zakulacené.

„To nedává smysl!“ zaútočil Church na Toma. „Přece v sobě ve skutečnosti, fyzicky, nic nemá! Nebo ano?“

Tom odvrátil zrak a zavrtěl hlavou; mohlo to znamenat cokoliv. Ruth se hlasitě rozvzlykala.

Když se trochu uklidnila, schoulila se zdrceně na sedadlo. Tom zachytil Churchův pohled a oba vystoupili z vozu. Maxe nechali, aby na ni dohlédl.

„Musí přece existovat něco, co můžeme udělat,“ řekl Church, jakmile byli z doslechu.

„Možná. Ale je tady naléhavější problém. Fomoriané nám nedají pokoj, dokud nedostanou Balora zpátky. V jejím těle je smysl celé jejich existence, Srdce stínů. Po té katastrofě v Edinburghu se musí dát zase dohromady. Jakmile nás vyslídí, už se jich nezbavíme.“ Odmlčel se. „Nemohou riskovat, že ji zabijete dřív, než se Balor narodí.“

„Zabít ji?“ Taková věc Churchovi vůbec nepřišla na mysl. Tom vážně

přikývl. „V tuto chvíli je to jediná alternativa.“

+ + + + +

Church Toma divoce proklel za jeho bezcitnost, ale jeho reakce byla tak extrémní hlavně proto, že věděl, že kdyby se na celou věc dokázal podívat s chladnou hlavou, musel by uznat, že Veršotepec má pravdu. Znovuzrození Balora znamenalo Konec všeho. Pokud se tomu dalo zabránit, byl Ruthin život jen nepatrnou cenou. Racionálně, objektivně, z odstupu. Ale z jeho vlastního pohledu mu byla tak drahá, že považoval její život za důležitější než cokoliv na světě. Jak by ji mohl zabít? S krutou jistotou si uvědomoval, že konečné rozhodnutí bude zase na něm; další břemeno vůdcovství. A také věděl, že ať zvolí jakkoli, zničí ho to navždy.

+ + + + +

Atmosféra na cestě zpátky zhoustla nevyslovenými myšlenkami. Church viděl, že Max překypuje otázkami, ale necítil se na jakékoliv odpovědi; bylo to příliš závratné, než aby to probíral byť i v soukromí vlastní hlavy. Ruth si osušila oči a pozoruhodně dobře se vyrovnávala se šokem; pro Churche to bylo svým způsobem ještě horší.

„Tak proto zmizela moje soví průvodkyně,“ zamumlala spíš sama pro sebe. „Nemůže se ke mně přiblížit, dokud mám v sobě tu věc.“

Jeli s otevřenými okny, ale ani to nedokázalo vyhnat z auta vyčerpávající vedro. Byli zpocení, nepříjemně přilepení na sedadla, zardělí a podráždění. Vzduch nad bujnou vegetací se ani nehnul; stromy stály vzpřímeně, obilná pole a živé ploty se nevlnily.

Max ujížděl prázdnými cestami, nakláněl se nad volantem a krátkozrace zíral přes přední sklo poseté oranžovými a žlutými skvrnami zbytků různého hmyzu. Když však zahnuli za jednu zatáčku, náhle hlasitě zaklel a dupl na brzdy tak prudce, až jeho fiesta dostala smyk. Výjezd na silnici vedoucí k domovu blokovala dlouhá řada automobilů, vpředu bylo vidět neklamné známky dalšího policejního zátarasu.

„Zahlédli nás, když jsme jeli tam.“ Church stiskl Maxovi rameno. „Musíte vycouvat a jet pryč odtud. Najdeme si jinou trasu.“

Sotva to dořekl, propukla policejní aktivita na křižovatce naplno; někdo je nejspíš zpozoroval. Z dodávky zaparkované na kraji silnice vyskákali

policisté v neprůstřelných vestách a přilbách. Church měl dojem, že zahlédl samopaly.

Max rychle zařadil zpátečku a dupl na plyn. S kvílením pneumatik vyrazili zpátky, ale ujeli sotva pár metrů, když zabrzdil tak prudce, že Church s Ruth narazili do předních sedadel. Z polí, až do poslední chvíle ukryté před jejich zraky, se proti nim hnalo další policejní auto s rozsvícenými modrými světly.

„Co teď?“ vykřikl Max. Než mu Church mohl odpovědět, zařadil rychlost, zahnul doprava a projel otevřenými vraty na pole. Na sluncem spečené půdě byla jízda poměrně snadná, ale i tak to s nimi tvrdě házelo, jak auto poskakovalo na brázdách a hrbolech.

Church se pevně přidržel opěradla zadního sedadla, aby mohl sledovat dění za nimi. Policejní auto je dohánělo. „Doufám, že jste viděl Tajný závod“ poznamenal Church.

Max zavrčel něco nesrozumitelného. Auto najelo na rigol a ocitlo se všemi čtyřmi koly ve vzduchu. Dopadli s prudkým nárazem, který jim málem rozdrtil kosti, a od zadních kol odletělo husté mračno prachu a hlíny. „Ve filmech to vždycky vypadá tak snadné,“ poznamenal Max.

Policie byla za nimi jen pár metrů, když Max šťavnatě zaklel a vjel přímo do plotu z ostnatého drátu před nimi. Protrhli ho a klouzali dolů z prudkého svahu. S rojem jisker prolítli mělkým příkopem na silnici.

Policejní vůz je napodobil, ale když vjel do strouhy, vinou výše umístěného těžiště se převrhl. Po krátké jízdě po střeše skončil v příkopu. Max pozorující scénu ve zpětném zrcátku radostně zavýskl.

„Neoslavujte příliš brzy,“ usadil ho nabručeně Tom. Sledovali jeho pohled k dopravní zácpě před stanovištěm policejní kontroly.

Za stojícími auty se náhle zvedl třímetrový stín. Jeho obrysy se zlověstně přesouvaly způsobem, který Church viděl už mnohokrát předtím. Max začal vydávat dávivé zvuky.

„Nedívejte se na to!“ vyštěkl Church ostře. „Za žádnou cenu. Sledujte silnici. Jeďte!“

Max neodolal, aby se ještě jednou nepodíval, a okamžitě se pozvracel na podlahu mezi nohama. Úplně přitom ztratil kontrolu nad vozem. Zatímco si utíral ústa a omámeně potřásal hlavou, motor zhasl.

Stín se pohnul a začal nabírat ostřejší obrysy. Byl obrovský a hustý, jako by vysál veškeré světlo z okolí. Zamířil rovnou k nim, lhostejný k vozům, které mu stály v cestě. Nějaký renault se převrátil na střechu a

vybuchl jako bomba, po něm peugeot a mondeo. Jag se za sténání kovu a sypání skla složil, jako by byl z papíru.

Church byl tím pohledem doslova ochromený; bylo to, jako když žralok plave mořem a zanechává za sebou krvavou spoušť. Automobily od toho odlétaly jako mořská tříšť. „Jeďte, Maxi!“ Churchův hlas se téměř ztrácel v kakofonii skřípotu a sténání kovu na asfaltu.

Bylo to neúnavné a jak to nabíralo na rychlosti, začalo se to měnit; části temného stínu se na okrajích rozdělovaly a skládaly, rozvíjely a zase svíjely. Před jejích zrakem pomalu vznikalo něco jako rohatý hmyzí krunýř z neproniknutelných plátů, pak něco, co vypadalo jako přilba, ale s rohy nebo klepety, a to všechno bylo třpytivě černé. A stále se to pohybovalo.

Nakonec v tom Church poznal svou vizi nestvůrného fomorianského válečníka z jeskyně pod Artušovým stolcem; stejného Veitch zahlédl při rituálu pod hradem.

People Carrier vylétl do vzduchu jako pírko. *Jak je to silné*? pomyslel si Church. „Dělejte, Maxi!“ vykřikl znovu.

Naléhavost jeho hlasu Maxe konečně vyburcovala. Auto vystřelilo dopředu takovou rychlostí, až se zaryli do sedadel.

„Nedívejte se do zrcátka,“ upozornil ho Church. Věděl, že by Max, který ještě nepřivykl strašlivému zjevu Fomorianů, okamžitě ztratil vědomí. „Vymáčkněte z auta, co se dá.“

Automobil se rozjel nejvyšší rychlostí přesně v okamžiku, kdy se Fomorian propracoval skrze poslední auta a ocitl se na otevřené silnici za nimi. Church přes podvozek vozu cítil nárazy jeho nohou do asfaltu.

„Dohání nás?“ zeptala se Ruth. Krčila se v koutku na sedadle a držela se ze všech sil.

„Otřásá cestou tak, že auto poskakuje!“ překřičel Max řev motoru. „Mám problémy je udržet!“

Týrané auto se postupně vypjalo k ještě větší rychlosti. Nezdálo se, že to bude stačit, ale Max držel plyn na podlaze a mimoděk se předkláněl, jako by vůz tlačil dopředu. A pak, přestože tomu nemohli uvěřit, začaly otřesy postupně slábnout. Church se krátce ohlédl na noční můru, která je pronásledovala, a zjistil, že se začíná opožďovat; stále však běžela za nimi a on věděl, že i když tentokrát tomuto netvorovi možná uniknou, už ho budou mít pořád za zády, dokud nesplní svůj strašlivý úkol.

„Zvládli jsme to,“ prohlásil. „Teď se jenom modleme, aby nedošlo k dalšímu selhání techniky. A buďme vděční, že před sebou máme volnou

cestu.“

+ + + + +

Pronásledující stvůra jim nakonec v zatáčkách cesty zmizela z dohledu, ačkoliv ještě několik minut po tom slyšeli dunění jejích kroků. Churchovo srdce se pomalu uklidnilo a on si opřel tvář o opěradlo sedadla.

„Tak a je to,“ řekl. „Poslali za námi tohle.“

„Mimo jiné,“ upřesnil Tom. „Zmobilizují všechny prostředky—“

„Ach, bože!“ V Ruthině hlase zněla hysterie.

Church ji vzal jemně za ruku. „Jakmile se dostaneme zpátky do vesnice, musíme znovu vyrazit,“ řekl. „Nemůžeme zůstat na jednom místě příliš dlouho.“

„Proč? Musíme jenom nějak zabít čas do lugnasadu. Potom bude konec,“ odpověděla hořce Ruth.

Nevěděl, co má na to odpovědět.

+ + + + +

„Mysleli jsme, že už se snad nevrátíte,“ řekl Veitch, když zastavili na zaprášené hlavní ulici. Za výrazem podráždění se snažil skrýt starost.

„Jak dlouho jsme byli pryč?“ Church pomohl Ruth vysednout a přitom přemýšlel, jak tu novinu sdělí ostatním, hlavně Veitchovi.

„Tři dny.“ Veitch už se neovládl. Pokročil dopředu, aby viděl Ruth do očí, a něžně se zeptal: „Jak se cítíš?“

Nucené se usmála. „Jsem těhotná.“ Veitch se zatvářil šokovaně a pak znepokojeně, čímž ji rozesmál. Uchýlili se do *Zeleného muže*, kde si Church, Tom a Max dali něco na vzpamatování, zatímco Ruth se pokusila čelit konci svého života se statečnou tváří.

Veitchovi se v obličeji nepohnul ani sval, když mu sdělili, co zjistili, ale Church věděl, že nikdy nezapomene na výraz Londýňanových očí; bylo to pohled někoho, kdo právě zjistil, že bůh neexistuje. Veitch se napil, objal Ruth kolem ramen, řekl nějaký vtip a ujistil ji, že najdou nějaké řešení - přece vždycky je našli; a všichni přitakali. Ale ten výraz v jeho očích nezmizel. Church uvažoval, jak se Veitch vypořádá se zkracujícím se časem, který zbývá do lugnasadu, a jak bude reagovat, pokud budou muset učinit to strašlivé rozhodnutí.

+ + + + +

Nálada kolem stolu zůstávala pochmurná. Shaviho zpráva o tom, co se dělo ve vsi za jejich nepřítomnosti, je zděsila. Max se zatvářil ohromeně a pak nejistě. „Známe sira Richarda od doby, kdy se sem nastěhoval. A ostatní také. Nemohu říct, že bych se s nimi nějak skutečně sblížil, ale myslel jsem, že jsme všichni sousedé. A to se považuji za vytrénovaného pozorovatele a dobrého odhadce charakterů.“ Navzdory šoku se brzy vzpamatoval, jako vždycky, a netrvalo dlouho a začal si horlivě psát poznámky do bloku.

Jejich pozornost se obrátila k Veitchovu úspěšnému odhalení podrazu. Když mu Church nadšeně blahopřál, zrudly mu uši; zdálo se, že ho chvála upřímně dojala.

„A já si vždycky myslela, že přemýšlí pinďourem,“ poznamenala Laura. „Asi si budu muset vymyslet nějakou jinou nadávku. Naštěstí jich mám slušnou zásobu.“ Zdálo se, že znovu našla odvahu, a Veitch její popichování přijal v dobrém.

„Ale neřekl jsi nám, co se stalo se sirem Richardem,“ ozval se Church. „Nepředal jsi ho poldům, že ne?“

Shavi a Laura se upřeně zadívali na Veitche. „Přesvědčil jsem toho mizeru, aby opustil vesnici,“ odpověděl chladně Veitch.

+ + + + +

Nastal čas k odchodu. Max jim nabídl svoje auto, kterýžto šlechetný čin mu vynesl vřelé objetí Ruth a poplácání od Veitche, ale Church si uvědomoval, že policie po něm bude pátrat. Po vzrušené diskusi se rozhodli pro cestu pěšky přes opuštěnou krajinu daleko od silnic, vesnic a měst, a to i přes nebezpečí, která na ně mohla mimo zalidněné oblasti číhat. Dávalo jim to větší šanci, že se vyhnou Fomorianům, než vymyslí, co budou dělat dál.

Když pozdě odpoledne vyšli z hospody, venku bylo stále nesnesitelné vedro. Do tmy zbývalo ještě dost času, aby dorazili do lůna divočiny v pahorkovité krajině. Potřásli Maxovi rukou, zamávali Geordiemu, který jenom něco zabručel, a pak se unaveně vydali k obzoru.

Max stál vedle Geordieho uprostřed ulice, dokud jim nezmizeli z do-

hledu. „Zatraceně divná parta," zamumlal Geordie.

„Ne, kamaráde, hrdinové," ujistil ho Max. „Možná to nevědí, ale jsou. Jenom potřebují, aby o nich někdo napsal. Trochu to ovšem uhladil, aby lidé neviděli třísky, ale les."

Geordie si pohrdavě odfrkl: „Určitě ne hrdinové podle mého gusta."

„Nechápeš to, Geordie. Teď jsme ve válce. V obležení. V takových dobách lidé potřebují někoho, ke komu mohou vzhlížet, někoho, kdo jim dodá odvahu, aby dál bojovali." Smutně se usmál. „Řekl bych, že tahle parta je to pravé - pokud se jejich příběh vylíčí správným způsobem. A já jsem ten, kdo ho bude vyprávět."

+ + + + +

Jakmile vyšli z vesnice, Laura opět uviděla strašáka, který ji vylekal cestou sem. Překvapilo ji, že vypadá nějak jinak, i když si zpočátku myslela, že ji jen šálí ostré slunce. Přimhouřila oči a snažila se zjistit, co se změnilo; detaily se vynořovaly postupně. Už to nebyl jenom strašák. Něco k němu bylo přivázané. Znovu zaostřila pohled. Před strašákem jako by visel ještě jeden ve stejné pozici ukřižování, ale chyběly mu dolní dvě třetiny. A hlava toho druhého strašáka také nevypadala nejlépe.

Ale něco tu stále nehrálo. Zvědavě popošla o několik kroků, aby měla slunce za zády. A pak v okamžiku čiré hrůzy si uvědomila, na co se to dívá. Bílá košile byla kolem krku potřísněna něčím tmavým. To, co se lesklo ve slunci, nebyla sláma, ale kosti, čistě obrané stvůrami z polí.

Neschopná zamaskovat svoje rozrušení se prudce otočila k Veitchovi; náhle si naplno uvědomila temné, utajené hlubiny jeho charakteru. Z řeči jeho těla poznala, že její pohled zaregistroval, ale neotočil se, aby se jí podíval do očí. Upíral dál pohled k obzoru, ve tváři chladný, odtažitý výraz.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Mizerné časy

Jasně modrá obloha byla tak blízko, až se cítili jako v nebi, čistý a svěží vzduch je pálil v hrdlech zvyklých více na městský smog. Tady, vysoko na dinosauřích hřbetech Pennin, je to jako by nasávalo do rozbouřeného srdce přírody nebo hluboko do minulosti, kdy žádné komíny nechrlily dým a zvuky nesmyslných strojů nerušily ticho. Stoupali vzhůru mezi skalními výhozy zbarvenými nelítostným sluncem dohněda, zvlněným mořem jehličnatých stromů, loukami s trávou spasenou ovcemi a přes pusté mokřiny, kde je poryvy větru drásaly jako drápy.

Tom, který se orientoval podle slunce a hvězd, je vedl do nejodlehlejších koutů země dosud neznesvěcených světly sodíkových pouličních lamp. Obloha posetá hvězdami v noci vypadala jako mléčná řeka vedoucí je zpět ke zdroji. Tábořili v proláklinách skrytých hluboko pod rovinou pohledu nebo v nízkých jeskyních a všichni kromě Ruth se střídali v hlídkování u skomírajícího táboráku.

Občas zahlédli nějaký pohyb ve tmě nebo zvuky, které neměly nic společného se známými zvířaty; jedné noci Shavi rozmlouval s někým neviditelným, jehož hlas přecházel od kňourání malého dítěte k chrapotu starého muže. Při východu slunce slyšel, jak podivný tvor odbíhá na mnoha nohách a mezi skalisky zněl hmyzí cvrkot.

Jejich rozhodnutí držet se stranou osídlení znamenalo neustálý problém se zajištěním jídla, takže mohli děkovat Tomovým encyklopedickým znalostem kořínků, rostlin a bylin rostoucích na utajených místech, kam by se nikoho nenapadlo podívat. Jejich průvodce naučil Veitche mnoha svým dovednostem, například chytání králíků a občas i nějakého ptáka nebo ryby v bystřinách, které překračovali. Když je pak vařil nad ohněm, všem se sbíhaly sliny v ústech, ale stejně brzy toužili po vydatnější a rozmanitější stravě.

„Připomíná mi to *Pána much*," poznamenal Shavi jednoho klidného rána, když pozoroval Veitche, jak vyřezává nožem oštěp; odmítal k lovu používat svůj samostříl.

„Doufejme, že to neskončí stejným způsobem," odpověděl Church;

pokusil se setřít ostří své poznámky úsměvem.

„Poslyš, proč se nezaměříš na temnou stránku věci?“ poukázala Ruth s veselým sarkasmem. Po původním šoku je všechny zahanbila svou dobrou náladou. Odmítala se nechat zlomit tím, co se jí stalo. Church ji neustále pozoroval, kdy u ní propukne temné zoufalství. Nepochyboval, že v ní číhá někde blízko pod povrchem. Ale nikdy k tomu nedošlo, a jak čas plynul, začal si myslet, že tam vůbec není.

„Rozhlédni se kolem,“ pokračovala. „Je tu to nejlepší, co život nabízí. Hvězdy, které vidíš, jídlo a voda, které cítíš, vzduch, který můžeš dýchat. Nikdy jsem nepociťovala takový mír. Víš, navzdory všemu. Tam v Londýně, při mém zaměstnání a tak, můj život stále provázelo takové bzučení v pozadí, dráždivý hluk, na který si musíš zvyknout, protože tam pořád je. Teď...“ Zvedla paže. „Nic. Tady to prostě není.“

„Vždycky musí přijít nějaká katastrofa, aby si člověk uvědomil, co mu v životě schází.“ Laurin hlas přetékal ironií, ale všichni věděli, že říká pravdu.

Ruthin zdravotní stav byl stále jako houpačka: ranní nevolnosti jako u normálního těhotenství, čemuž se pokaždé poněkud morbidně zasmála, bolesti a křeče v břiše, které se během dne stupňovaly, pak chvíle, kdy se cítila stejně zdravá jako vždycky.

Přes naléhavost rychle se blížícího lugnasadu nedokázali dospět k žádnému rozhodnutí. Téměř jako by je ochromila nesmírnost úkolu, který musí řešit, a jistota, že za každý špatný krok zaplatí vyšší cenu, než kdokoliv z nich může unést. Jejich dny a noci ubíhaly v záměrném popírání reality, kdy se raději bavili o běžných věcech, jako by byli na nějakém turistickém výletě. Všichni cítili, že kdyby se přiměli postavit se situaci čelem, zjistili by, že jim zbyla pouze jediná hrozná, nepřijatelná možnost.

Vždycky to byl Tom, od koho očekávali, že najde řešení; koneckonců znal nejlíp nová pravidla, která nyní platila. Po pěti dnech přemýšlení a zvažování možností, pokusů číst ve hvězdách a meditacích v hustých hájích stranou od ostatních dospěl k názoru, že má plán, ale z tváře se mu dalo číst, že v něj sám příliš nevěří. Odmítl ho probírat v otevřené, nebezpečně vysoko položené krajině.

„Hovořit o tak temných záležitostech vyžaduje bezpečné místo, kde se dá dobít energie a připravit se na to, co nás čeká,“ vysvětlil jim. Na všechny další dotazy odpovídal jen namířením prstu směrem k obzoru.

+ + + + +

Té noci se utábořili na chráněném místě na jižním svahu Pen-y-Ghent nedaleko pod vrcholem. Byl jasný večer. Po jídle seděli a dívali se na zářící světla městské aglomerace západního Yorkshiru táhnoucího se k jihovýchodu.

Dlouhé zamyšlené ticho přerušila Ruth. „Je to příliš velké, ne?“

„O čem to mluvíš?“ Veitch dokončoval další oštěp; začínal se z něj stávat odborník na výrobu zbraní.

„Podívejte na to.“ Obkreslila prstem osvětlenou oblast pod nimi. „Kdysi tu bylo jen řídké osídlení. Potom vznikly vesnice, městečka a města, a to všechno teď splynulo v jedno. Úplně vytlačili přírodu. Vznikla nerovnováha. Člověk potřebuje mít kontakt s přírodou, aby byl zdravý, psychicky i fyzicky.“

„Myslel jsem, že jsi městské děvče,“ poznamenal Veitch.

„Byla jsem.“ Ruth na chvíli zavřela oči. „Změnila jsem se.“

„Možná má celá ta katastrofa nějaký důvod,“ ozval se Shavi zamyšleně.

Ruth na něho upřela pohled svých jasných očí a čekala, že řekne to, co si sama začínala myslet.

„Vláda za vládou pokrývaly krajinu betonem,“ pokračoval Shavi. „Kolik akrů půdy zmizelo od druhé světové války? Kolik se vykácelo původních lesů? Kolik starých živých plotů zlikvidovali nenasytní farmáři? Kolik planin zabrala armáda na střelnice? Kolik je znečištěných řek, vytěžených vápencových ložisek, zničených záplavových území? Neustále pokračující urbanizační proces, který si lidstvo dovolilo nazývat *pokrokem*...“

„A to teď všechno přestalo,“ dodal zamyšleně Church.

„Možná se muselo stát něco drastického, aby se vrátila rovnováha. Aby se zachránila země.“ Shavi si lehl s rukama pod hlavou a díval se na hvězdy.

„Co to žvaníte?“ Veitch se tvářil zmateně a trochu podrážděně. „Že nás ti parchanti obsadili a pozabíjeli tolik lidí, jen aby zachránili pár divokých králíků?“

„Oni o tom nic nevědí,“ řekl Shavi. „Možná jsou jenom součástí plánu.“

„Plánu?“ Veitch hledal očima pomoc u Ruth.

„Velkého schématu věcí,“ upřesnila

Laura se teatrálně plácla přes čelo. „Ujistěte mě, že nemíníte začít plácat

o Bohu!“

„*Vždycky existuje něco vyššího*,“ recitovala Ruth. „Tohle řekl Ogma v Jiném světě.“

Shavi se nadzvedl na loktech a tiše se zasmál Veitchovu výrazu. „Jenom tady probíráme ideje, Ryane. Nenech se tím znepokojovat.“

„Už se stalo,“ odpověděl rozladěně Veitch. „Když lidé začnou mluvit o Bohu, dělá mi to těžkou hlavu. Máme dost starostí i bez toho.“

„Přesně tak!“ přikývl Shavi. „Všichni jsme krabi žijící v uzavřené louži mezi skalisky. Občas přiteče voda a zamíchá obsahem, přidá něco nového. Nevíme, že za ní existuje moře. Jelikož louže je všechno, co vidíme, myslíme si, že nic jiného není. Lákají nás mystéria, ale jsme spokojení se stereotypy své existence. Nikdy nezjistíme nekonečné variety divů ležících jen pár kroků za naším obzorem ani to, že se tam pohybují inteligentní bytosti dělající zázračné věci. Vězíme v louži a nikdy nespatříme širší perspektivu. Tak proč se pokoušet dát smysl něčemu, co nemůžeme pochopit? Proč se jenom netěšit z divů, které nám přinese další příliv?“

Dlouho bylo ticho a pak se ozvala Laura: „Zase jsi vstal zadkem napřed, Shavstere?“

„Co absolutně nechápu,“ prohlásil Veitch, „je, jak ta zatracená magie doopravdy funguje. Víte, co myslím, někdo něco udělá a o patnáct kilometrů dál se něco stane, bez toho, že by mezi tím existovalo nějaké spojení. V čem to vězí?“

„Dívej se na to takhle.“ Shavi byl stále vzrušenější, že se rozhovor odklání od běžných světských záležitostí. „Hraješ počítačové hry, ne? Stejně jako Laura. Takže víte, co to jsou cheaty. Zadáte ho a obejdete skutečnou hru. Můžete dělat, co chcete - procházet zdmi, získat všechny zbraně nebo tajemství. Být bohem ve světě fantazie. Existuje spisovatel jménem Warren Ellis, který popsal magii jako cheat pro realitu, a podle mého mínění je to perfektní přirovnání.“

Veitchova tvář se rozjasnila. „Chápu. Páni, proč jsi to takhle nevysvětlil už dřív?“

Zdálo se, že to zaujalo dokonce i Lauru. „Myslím, že bez těchhle cheatů bych se klidně obešla.“

„Současný svět je jenom mystérium a objevování. Je to tak, jako bychom byli znovu dětmi,“ vmísil se do hovoru Church. Na chvíli se zamyslel, než dodal: „Když jsem padal do té propasti pod Artušovým stolcem s pocitem, že můj život každým okamžikem skončí, uviděl jsem

modrý oheň vycházející odnikud. Ne odnikud, to je špatně. Někde odjinud, jako z Jiného světa, ale ani odtamtud ne.“ Přelétl pohledem z Ruth na Toma a pak na Shaviho. „Co myslíte, kde to bylo?“

„Zdroj toho všeho?“ Tom pokrčil rameny a ve tmě rudě zazářil ohýnek jeho jointu. „Má opravdu cenu klást takovou otázku? Myslíte, že můžeme zjistit pravdu? V tomhle životě rozhodně ne.“

„Ale má smysl se ptát,“ trval na svém Church, „i kdybychom nedostali odpověď. Ptát se je důležité. Je to—“

„Podívejte se na tohle.“ Sledovali Ruthin prst ukazující na oblohu. Mezi hvězdami proplouvala hadovitá silueta, plachtila na kožovitých křídlech v nočních proudech. Ačkoliv nerozeznali podrobnosti jako lesklé šupiny, Bájné zvíře je stále naplňovalo pocitem zázraku; bylo to spojení s nekonečnem, které je vždycky obklopovalo. „Díváte se na to,“ pokračovala zasněně, „a potom na světla měst ničící noc... to není možné srovnávat.“

Celá krajina se náhle zahalila do tmy; byl to jenom další technický výpadek, ale všichni slyšitelně zalapali po dechu nad neskutečností shody s Ruthinými slovy.

„Strašidelné,“ ozvala se Laura. „A teď je zase rozsvíť.“

Chvíle napětí pominula a všichni se rozesmáli. Lehli si a pozorovali klidný let Bájného zvířete po klenbě oblohy.

+ + + + +

Ruth, Tom, Veitch a Shavi byli celodenním pochodem tak vyčerpaní, že se stáhli do stanů ještě před půlnocí. Jakmile Laura s Churchem osaměli, položila si hlavu na jeho stehno. Měla potíže učinit první krok na cestě vedoucí k něžnostem, a tak její chování vždycky kopírovalo stejný model. Church se snažil sebou necuknout nebo nedat nějak jinak najevo, že věci se změnily, ale zároveň měl výčitky svědomí, že nedokáže jejich vztah ukončit, jak slíbil Niam. Bylo to zvláštní; jakmile Niam nebyla po jeho boku, nic ho k ní nepřitahovalo a měl větší chuť zůstat s Laurou. Nepodezíral Niam, že by vědomě manipulovala s jeho city; prostě se to stalo, stejným způsobem, jako na něho působily muzikální hlasy Cormorela a Baccharuse. Možná to bylo něco v povaze Tuatha Dé Danannů, co nutilo lidi podléhat jejich kouzlu. Staré pohádky, které měly základ v dávných vzpomínkách na ně, se často zmiňovaly o tom, jak byli náhodní poutníci v noci okouzlení něžnými hlasy Sličného lidu. Ale i tak,

dal Niam své slovo. Smí ho porušit? Chce riskovat urážku někoho tak mocného?

„Už se z toho pomalu začíná stávat klišé, Churchille. Sedíš tu a přemýšlíš, zatímco vedle tebe leží nejatraktivnější žena světa.“ Uvědomil si, že se na něho dívala celou dobu, kdy byl pohroužený do svých myšlenek.

„Promiň. Víš... mám toho tolik k přemýšlení...“ Znělo to chabě, téměř urážlivě. Zasmála se, ale on si najednou uvědomil, že v hloubi jejích očí se něco odehrává. „Co je?“

„Nikdy spolu opravdu nemluvíme, že ne?“

„Nemáš to ráda.“

„Ne.“ Znovu ten pohled, i když se to snažila skrýt.

„Řekni mi, co se děje.“

Odvrátila zrak; předstírala, že pozoruje skomírající uhlíky v ohništi poblíž stanů. A pak: „Bojím se.“ Odmlka. „A mluvit o tom je asi tak stejně snadné jako polykat hřebíky.“

„Všichni se bojíme.“

„Myslíš, že bys dokázal vymyslet ještě jalovější frázi?“

Povzdechl si. „Nepokoušej se vyvolat další hádku. Jsou snazší druhy sportu.“

„Nepokouším. Ty říkáš fráze.“ Její hlas zněl ublíženě. Tento tón od ní slyšel poprvé. „Bojím se něčeho, co se se mnou děje. Uvnitř.“

„Copak, jsi nemocná?“

„Asi ano.“ Tvářila se nejistě. „Když po mně tenkrát v klubu v Edinburghu šla ta ledová stařena, stalo se něco, o čem jsem nikomu neřekla—“

„Proč ne?“

„Protože jsem se bála, ty tupče. Hodláš mě vyslechnout, nebo budeme po zbytek večera jen tak plácat? Snažila jsem se odtamtud dostat, myslela jsem, že je po mně, litovala jsem, že jsem se zachovala stejně hloupě jako vždycky. A potom jsem se řízla. Nijak moc.“

Zvedla prst a ukázala nenápadnou jizvičku na kůži. „Jenže moje krev nebyla červená, ale zelená.“

„Nějaký druh otravy?“

Důrazně zavrtěla hlavou. „Když vytekla, vypadala, jako by žila vlastním životem. Pohybovala se po železných prutech v okně a rozežrala je.“ Dívala se na svou ruku, jako by patřila někomu jinému. Tiše dodala: „Myslím, že jsem asi prokletá.“

Church uchopil její ruku a prohlížel si ji zblízka. Pomalu ji otočil; na hřbetě měla vytetované propletené listy, znak Cernunna, vypálený na ostrůvku v jezeře Maree.

Na její tváři se postupně objevilo pochopení. „Ten parchant se mnou něco provedl! Byla jsem tak vyděšená, že jsem na to ani nepomyslela."

„Možná. Připadá mi to jako příliš velká náhoda."

„A náhody neexistují," dodala hořce. „Tak co se mi stalo? Bože..." Zlostné praštila pěstí do země.

„Nevím. Ale vsadím se, že to dříve nebo později zjistíme. Způsob, jakým Cernunnos jednal, naznačuje, že má s tebou nějaké úmysly." Pocítil vlnu hněvu z toho, jak s nimi bohové stále manipulují. „Podívej, zjevně jsi pořád naprosto zdravá, stále chodíš, zkus se tím netrápit—"

„Tobě se to řekne! Jak by ses cítil ty, kdybys měl najednou místo krve nemrznoucí směs?" Otřela si oko, dříve než mohl zahlédnout slzu, jediné upřímné přiznání zjitřených emocí v jejím nitru.

Church si náhle uvědomil, jak se Laura cítí být křehká, osamělá a ustaraná, a přesto se snaží tvářit statečně a schovává svůj strach před ostatními. Byla v mnohem horším stavu než kdokoliv z nich, a to o něčem vypovídalo: nenáviděla sama sebe, nebyla schopná vidět ani jiskřičku dobra ve svém charakteru. Přesto se stále snažila. Odhrnul jí vlasy z čela. Nepodívala se na něho. I za ni nesl zodpovědnost; nikdo se o ni nestaral a sama to nedokázala. Znovu uvízl v pasti nezbytnosti dělat jen to, co je správné, a vykašlat se na důsledky. Nemohl ji opustit; to by bylo nelidské. A jestli to Niam zjistí? Vysvětlí jí to. Jak moc zlé to může být? Určitě ne tolik, jako kdyby opustil Lauru ve chvíli, kdy je na dně, a jen proto, aby se postaral o sebe.

„Tak pojď," zašeptal. „Jdeme si lehnout."

+ + + + +

Ráno bylo jasné a tvrdé. Tom vstal jako první, rozdělal oheň a ohřál zbytky dušeného králíka od večeře, které všichni jednohlasně odmítli, jenomže neměli nic jiného, a tak se je přinutili sníst i přes protesty svých žaludků.

V sedm už byli zase na cestě. Tom rázně pochodoval podle Veitchova autoatlasu a postavení slunce. Pořád jim tvrdohlavě odmítal třeba jen naznačit cíl cesty.

„Já to nechápu,“ řekla Laura. „Včera jsem měla na nohách dvě velká kuří oka. Dnes jsou pryč.“

Tom v čele zástupu pohrdavě zafuněl. „Copak se nikdy nenaučíte poslouchat? Proč si myslíte, že se váš ctěný vůdce tak rychle uzdravil po fomoriánském mučení pod Dartmoorem? Domníváte se, že prostě neodvedli dobrou práci? A jak získala Ruth síly—“

„Tak v čem to tedy vězí, starouši?“

„Je to duch Pendragonu,“ vmísil se Church. „Ten nás pomáhá léčit.“

„Tak to je škoda, že ho nemá tady Tom Bombadil. Mohla by mu narůst nová hlava, až mu tuhle utrhnu.“

Tom něco odpověděl, ale úmyslně tak tiše, že to Laura neslyšela.

„Jen pokračujte v chůzi, starouši,“ zavolala na něho. „A dávejte pozor na nečekané trhliny.“

+ + + + +

Nedlouho poté se Veitch se Shavim oddělili od ostatních, aby se pohlédli po něčem k obědu. Uvědomovali si, že by se mohli ztratit, a tak se dohodli na místě setkání, které bylo v krajině dobře vidět. Po hodině marného pátrání po králičích bobcích nebo nějaké stopě přítomnosti lovných ptáků to vzdali a opřeli se o mladý strom, který byl tak ošlehaný větrem, že připomínal starého hrbáče.

Veitch si prolomil klouby na rukou a pak pokračoval řadou drobných cviků, které mu měly pomoct odstranit napětí ve svalech. Shavi ho apaticky pozoroval.

„Chceš si promluvit o tom, co se stalo Ruth?“ zeptal se nakonec.

„Ne.“

„Ale měl bys. Tyhle věci je lepší dostat ze sebe ven.“

„Mluvíš jako psychoanalytik, ke kterému mě dotáhli rodiče, když jsem byl malý.“

Shavi se dobrosrdečně zasmál. „Mluvím jako přítel.“

Veitch se na okamžik naježil, ale pokračoval ve stejném duchu jako předtím. „Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít za přítele teplouše.“

„Tyhle časy nás změnily všechny.“

Veitch vzdychl. „Ostatním o tom raději neříkej, ano?“

„Samozřejmě že ne.“

„Protože ty jsi jediný, s kým o tom můžu mluvit. Jasně že mi to leží v

hlavě. Když jsem prošel peklem, abych ji dostal ze spárů těch parchantů, myslel jsem, že tím to končí. A teď tohle. Ničí mě pomyšlení, čím prochází. Nezaslouží si to. Zaslouží si...“

Zřejmě měl problémy vyslovit, co si myslí, a tak ho Shavi jemně pobídl: „Co?“

„Jenom to nejlepší. Cokoliv, co ji udělá šťastnou.“

„I když to nebudeš ty?“

Veitch odvrátil zrak. „Jistě. Chci jen to, aby byla šťastná.“ Na chvíli se ztratil v úvahách, ale pak se zamračil. „Co myslíš, že se s ní stane?“

„Nevím. Ale vím, že se budeme snažit udělat všechno, co je v našich silách.“

„Vím, že to vypadá černě, ale já prostě nemůžu uvěřit, že by měla zemřít. Když ji dostali ti parchanti, všichni si mysleli, že je s ní konec. Neřekli to, ale já vím, že si to mysleli. Já ale ani minutu nepochyboval, že ji odtamtud dostaneme. A počítám, že to uděláme i tentokrát.“

Shavi se usmál; pod Veitchovým tvrdým zevnějškem se skrývalo něco dětinsky potěšitelného. „Věříš na šťastné konce.“

„Dřív jsem nevěřil. Ale teď ano.“

Krajinou se rozlehl zvuk podobný řevu neidentifikovatelného zvířete. Oba se lekli a zježily se jim chloupky na šíji. Něco na tom hluku je vyděsilo, jako by to spustilo nějakou hluboko pohřbenou paměť lidstva.

„Co to sakra bylo?“ Veitch podřepí a rozhlížel se.

V nejbližším okolí nic neviděli, a tak vylezli na mírnou vyvýšeninu, aby měli lepší výhled. Oblast zpočátku vypadala prázdně, ale když si jejich oči zvykly na hru světla a stínu v krajině, okamžitě spatřili černý útvar, pomalu se pohybující několik kilometrů od nich. Okamžitě se jim začala točit hlava, z čehož poznali, co to je.

Mhouřili oči a pokoušeli se rozeznat na stínu detaily, ale viděli jenom krátké záblesky něčeho, co občas vypadalo jako hmyz a občas jako člověk. Ale nebylo pochyb, že z toho vyzařuje obrovská síla.

Veitch, který to zahlédl zřetelněji už dříve, si uvědomil, co to je. „To je ten Velký parchant, válečník, co ostatní skoro dostal cestou z Richmondu.“

„Je na lovu,“ poznamenal instinktivně Shavi.

„Myslíš, že o nás ví?“

Shavi se kousal do rtu a zvažoval možnosti. „Zdá se, že nemá tušení, kterým směrem jdeme, ale to neznamená, že by nás nemohl přesně lokalizovat.“

„Poslali to za Ruth, to největší a nejhorší, co mají. Co teď kruci uděláme?“ Vzápětí si odpověděl sám: „Jdeme. Tady už nemůžeme zůstat.“

Seběhli z vyvýšeniny a spěchali varovat ostatní.

+ + + + +

To, co je lovilo, už nezahlédli; všechno nasvědčovalo tomu, že se to vydalo na západ, zatímco oni se pohybovali jihovýchodním směrem. Ale i tak byli opatrnější.

Dopoledne se na západě začaly kupit tmavé mraky a v poledne zahalil krajinu pod zataženou oblohou stříbrný závoj. Tady ve vyšších polohách vanul chladný vítr, přestože bylo léto, a všichni litovali, že nemají nic teplejšího na sebe; nesli si pouze náhradní prádlo a trička.

Vzhledem k hustým temným mračnům přišel soumrak brzy a oni raději rozbili tábor, než by riskovali zásah bleskem v otevřeném prostoru. Tráva se divoce vlnila v dešťových poryvech a mraky klesly ještě níže, takže brzy viděli sotva na pár metrů.

Ani s Tomovými zkušenostmi v terénu se jim nepodařilo najít suché dříví na oheň. Promočení lijákem se třásli zimou ve stanech a pozorovali bouřku otevřenými vchody. Nakonec přestalo pršet, mraky se zvedly a bouřka se přesunula dál na východ. Sledovali její postup podle křižujících se blesků, které měnily svět za burácení hromu na negativ.

Jejich tábořištěm zazněl Lauřin hlas: „Potřebovali bychom pořádnou kapelu. Bez techniky se takováhle světelná show zkrátka překonat nedá.“ Úžas v jejím hlase je poněkud povzbudil.

+ + + + +

Trvalo jim ještě další dva dny, než konečně dorazili k cíli. Celý první den bylo zataženo s občasnými lijáky. Jít proti bouři nebylo snadné a terén byl v husté mlze velice zrádný. Utábořili se poměrně časně a dlouho spali.

Drahý den se začalo vyjasňovat a během dopoledne zmizely všechny mraky. Veitch, Shavi a Church se v nastalém parnu svlékli do pasu a dobírali si ženy, aby je napodobily, avšak příval nadávek z Lauřiných úst je rychle umlčel.

Poprvé po mnoha dnech překračovali hlavní silnice a vyhýbali se lidským sídlům. Obešli Shipton a Ilkley a kdykoliv se ocitli u nějaké cesty,

krčili se při zvuku projíždějícího auta za kamennými zídkami. Po vynucené izolaci je znepokojovalo vědomí, že jsou tak blízko nejzalidněnější oblasti Yorkshiru. Tom dokonce tvrdil, že ve větru cítí pach Bradfordu a Leedsu.

Ilkley Moor reagoval na počasí a změny světla a stínu .takřka mystickým způsobem. Jak vystupovali do vyšších poloh, zelená pole na okraji vystřídala romantická pustina, kde polední slunce barvilo kračinky a keře do měděného odstínu. Tady uprostřed ničeho se jim vrátil intenzivní pocit izolovanosti, který je zvláštním způsobem uklidňoval.

To místo poznali hned, jakmile je spatřili. Stojící kameny jasně zářily, jejich stíny připomínaly natažené ukazováčky. Ale nešlo jen o vzhled; i několik málo dní mimo pasti moderní doby stačilo k tomu, aby se jejich smysly opět naladily na změny světa, na jiskřící energii v atmosféře, která jako by dobíjela jejich ochabující vitalitu, na vnímání síly pulzující v zemi jako velké stroje spuštěné rovnou pod jejich nohama. Náhlý pocit dobra a pohody, jenž se jich zmocnil, byl takřka omračující.

Church zavřel oči a okamžitě uviděl řeky modrého ohně proudící z kamenného kruhu mohutnými arteriemi. „Tohle místo nespí."

Ačkoliv se Tom jako obvykle snažil své emoce skrývat, Churchova citlivost ho potěšila. „Tady vždycky bylo živé místo. Vítejte u Dvanácti apoštolů v Ilkley Mooru."

+ + + + +

Stojící kameny, které Tom nazval Dvanácti apoštoly, byly asi metr dvacet vysoké a vytesané z místního pískovce. „Původně jich bylo dvacet," vysvětlil Tom. „V devatenáctém století je považovali za kalendář a pokřtili je na Druidské sluneční hodiny."

Mezi kameny se okamžitě cítili bezpečně a uvolněně, jako kdyby instinktivně cítili, že jim tady nemůže nic ublížit.

„Je to jako ve Stonehenge, jenom ne tak silné." Ruth se spokojeně objala pažemi.

„Taková bývala všechna posvátná místa," vysvětlil jí Tom. „Útočiště propojená Ohnivou sítí. Tolik jich bylo rozbořeno."

Shavi se zastavil ve středu kruhu, zavřel oči a zvedl paže. „Magie vibruje."

„Jde o jedno z míst, která si uchovala moc i ve věku rozumu," pokračoval Tom. „V roce 1976 sem přišli tři členové Královského průzkumného

sboru. Uviděli nad kameny bílou kouli světla. V osmdesátých letech se objevilo mnoho zpráv o zvláštních světelných záblescích a sestupujících koulích světla. Kruh tím získal určitou vážnost mezi místní komunitou a o každém letním slunovratu se tady schází hodně lidí k oslavám.“

Church poodešel od ostatních a přitiskl ruku na jeden z kamenů; cítil v něm vibraci síly, jako by pod jeho povrchem vedla elektrická síť. Připadalo mu, že je to velice dávno, co ho Tom seznámil ve Stonehenge s modrým ohněm, a přitom k tomu došlo před pouhými několika týdny. Od té doby se to stalo tak neoddělitelnou součástí jeho života, že si jej jinak už ani nedokázal představit. Obraz Toma manipulujícího s modrými plamínky té první noci se mu hluboce vryl do mysli a on si začal uvědomovat, že si zoufale přeje, aby to uměl také. Opatrně odtáhl ruku od kamene a soustředil se na vyvolání přeskakujících modrých jisker.

Nic se nedělo. Přesto nebyl zklamaný. Nepochyboval o tom, že je to jen otázka času.

+ + + + +

Utábořili se přímo mezi kameny. Za malou chvíli je prostoupila zemská energie, dobila je, vyléčila bolesti a Ruth se cítila mnohem lépe než za celou dobu po odchodu z Callanderu; její nevolnosti téměř přestaly. Ale planina kolem byla tak pustá a jejich tábor natolik nápadný, že ze sebe nedokázali setřást nervozitu a pocit, že je někdo neustále pozoruje.

Veitch se napůl posadil na jeden z kamenů a rozhlížel se po krajině, zatímco ostatní připravovali večeři. „Vidíš něco?“ zeptal se Church,.

Zavrtěl hlavou, aniž by odtrhl oči od scenérie. „Musíme se mít na pozoru. Někdo by mohl ležet tři metry od nás v křoví a my bychom ho neviděli.“

„Ale toho obřího Fomoriana bychom určitě nepřehlédli.“

„Jistě,“ souhlasil zachmuřeně Veitch. „Jenže kam bychom tady asi utekli, co?“

+ + + + +

Když se snesla tma, pocit izolace byl ještě tíživější. Nikde neviděli ani světýlko, žádnou známku lidského osídlení; stejně dobře mohli být neolitičtí divoši modlící se k bohům, aby přišlo svítání.

Klábosili o všem možném, ale bez obvyklých narážek a jedovatostí, protože se všichni mentálně připravovali na diskusi, která musela přijít. Nakonec Tom vytáhl svou zásobu marihuany a ubalil si joint, což, jak všichni věděli, byl signál, že se s tím chystá začít. Ruth najednou vypadala, že se jí udělá špatně.

„Několik posledních dní se nám pozoruhodně dařilo uhýbat před problémem, se kterým se budeme muset vypořádat," spustil Tom. „To je pochopitelné. Jde o věc takového rozsahu, že se ji rozum vzpírá přijmout. Teď si o tom promluvíme na rovinu, aby všichni pochopili, jak na tom skutečně jsme. Tady v kamenném kruhu máme šanci na konečné vítězství v obrovském konfliktu, který nás obklopuje. A brání nám v tom osobní, otřesná překážka, která nás ničí." Churche překvapilo, že slyší v Tomově hlase nefalšovaný cit; Veršotepec vždycky předstíral, že se o nikoho z nich nijak zvlášť nestará.

„Co se snažíte říct je," ozvala se Ruth, bledá, ale silná, „že když zemřu, zemře i Balor, Fomoriané prohrají a my... lidstvo... zvítězíme. Ale jestli podlehnete sentimentu a neodhodláte se mě zabít, Balor se znovuzrodí a prohrají všichni. A já zemřu tak jako tak. Tento poslední bod činí veškeré další debaty bezpředmětné. Zemřu. Takže... měli bychom to udělat co nejdříve."

„Tak počkej—" protestoval Veitch.

„Ano," připojil se Church. „Vím, že by se ti děsně líbilo stát se mučednicí, ale třeba dokážeme najít jiný způsob než ti prořízнout hrdlo a pohřbít tě do rašeliniště."

„Jenom jsem vám chtěla dát na vědomí, že jsem připravená," odpověděla Ruth.

Shavi se předklonil. „Tuatha Dé Danannové, přinejmenším na té nejvyšší úrovni, se zdají být prakticky všemocní. Nemůžeme je požádat o pomoc?"

„Ty jsi neviděl Diana Céchta." Z Churchova hlasu čišelo pohrdání. „Fomoriané jsou z jejich pohledu nečistí a Balor je ta největší zkaženost. Nejsou ochotní ušpinit si ruce, ani kdyby mohli něco udělat."

„Tvářili se jako banda nabobů diktující dělníkům, co mají dělat," doplnil nenávistně Veitch.

Zatímco diskutovali, Laura bedlivě pozorovala Toma. Ten zamyšleně potahoval z jointu a prohlížel si horký popel na jeho konci, jako by je neposlouchal. „Vy máte něco za lubem, že?"

Tom jako by neslyšel ani ji, ale ostatní se k němu otočili. „Tuatha Dé Danannové nedokážou zničit Balorovu esenci v její současné formě, aniž by přitom zničili médium jeho znovuzrození," začal. „Ale jak řekl Shavi, schopnosti, kterými vládnou, jsou úžasné. Je možné, že by mohli nějak pomoct. Viděl jsem pár zázraků, které udělali..." Zmlkl a kousl se do rtu.

„Ale jak je přinutíme, aby nám pomohli?" zeptal se Church. „Nechtějí mít nic společného s nikým, koho se Fomoriané jen dotkli."

„Možná bych dokázal pomoct." Tom usilovně potahoval z cigarety; bylo zjevné, že už to nedělá jen pro požitek nebo pro rozšíření vědomí - docela prostě se snažil znecitlivět. „Vzpomínáte si, jak mi Cormorel řekl u tábořáku v Allenské strži, že se moje královna vrátila ke svému dvoru?"

„To byla ta, která vás kdysi vzala do Jiného světa," ujišťoval se Church. Jejíž nesmírná moc rozebrala Tomovo tělo a mysl a znovu je sestavila dohromady, která zacházela s Tomem jako rozmazlené, ale zvědavé dítě s hračkou a trýznila ho tak, až málem přišel o rozum. Žena, do které se přes své zajetí a utrpení zamiloval. Church se zachvěl.

„Lidé ji nazývali Královnou vil. Starší rasy ji znaly jako Velkou bohyni. Ale má spoustu dalších jmen."

„Takže je něco jako velké zvíře?" ujišťoval se Veitch. „Královna."

„Mezi Tuatha Dé Dananny je mnoho královen a každá má svůj dvůr, ačkoliv tyto pojmy jsou stejně nepřesné jako ostatní, o kterých jsme už mluvili. Ale ano, má vyšší postavení než většina z nich."

„A vy myslíte, že by nám pomohla?" zeptal se Church a pozorně si Toma prohlížel ve snaze odhalit pravdu skrývající se za jeho slovy.

Veršotepec se pousmál. „Mohla by jinak, když se její domácí mazlíček vrátí, zapanáčkuje a hezky poprosí?"

Trpkost v jeho hlase neunikla nikomu z nich. Church věděl, jakou oběť tím Tom přinese; po agónii utrpení a drtivých ranách zasazených jeho egu se odhodlává riskovat to všechno znovu. To bylo víc, než od něj mohl kdokoliv žádat.

Ruth to pochopila také a oči se jí zaleskly slzami. Rychle si je otřela a sklíčeně se zahleděla do země.

„Ale ve skutečnosti nemáme žádnou záruku, že nám pomůže, že?" chtěl vědět Shavi.

Tom rozpřáhl ruce. „Pro ně žádné záruky neexistují."

„Pak bychom měli mít alternativní plán." Shavi jemně položil ruku Ruth na rameno; mladá žena se zachvěla, jako by z ní vysál sílu. „Máme i jiné

ochránce mezi Tuatha Dé Dananny. Niam—“

„Nemyslím, že po ní teď můžu žádat další pomoc. Snaží se dát do pořádku záležitost s Maponem,“ poukázal Church, ale pocítil bodnutí viny, protože věděl, že se bojí k ní přiblížit, když nedokázal ukončit vztah s Laurou.

„Mnohem mocnější,“ pokračoval klidně Shavi, „je Cernunnos. Ruth ho zachránila ze zajetí Fomorianů. Teď má potíže ona a možná by jí službu oplatil.“

„No jistě.“ Ruth se rozšířily oči. „Řekl, že je ve mně Zeleň“ Snažila se rozpomenout na jeho slova. „Řekl: *V nejtěžších chvílích mě můžeš zavolat na pomoc. Vyhledej mě v mém Zeleném domově*.“

„A máme to!“ vyhrkl vzrušeně Veitch. „Plán A a plán B. Jeden z nich určitě vyjde!“

„Musíme si dávat pozor, abychom se příliš nezadlužili u kteréhokoliv z Tuatha Dé Danannů.“ Vážnost Tomova hlasuje rychle zchladila.

„Tohle je zoufalá situace,“ poznamenal Church po chvilce. „Musíme to riskovat.“

„Já vím,“ přikývl Tom. „Ale musíte si uvědomit, že za všechno se platí a že tato cena může být hodně vysoká. Nesmíme do toho jít naslepo.“

„Tak jaký je plán? Jak se dostaneme k těm parchantům?“ Veitch se držel předestřené možnosti s úpornou nadějí dítěte; tvář se mu už teď rozjasnila úlevou.

Tom tiše zaklel. „Myslím, že dobrý začátek bude, když se naučíte chovat se k nim s úctou. Jestli si na ně otevřete hubu podobným způsobem, další šanci promluvit už mít nebudete.“

„Dobře.“ Veitch se zatvářil přiměřeně kajícně.

„Do Královnina dvora se dá vstoupit pod Tom-na-hurich, Tisovou horou v Inverness,“ oznámil Tom. „Bude to dlouhá, obtížná cesta, takže vyrazím hned za svítání—“

„Nemůžete jít sám.“ Churchův velitelský tón neponechával místo na diskusi, ale přesto ho překvapilo, když se Tom nebránil. Church se rychle rozhlédl po ostatních a pak upřel pohled na Veitche. „Ryane, nejlepší bude, když s ním půjdeš ty. Nemůžeme riskovat, aby si ho tam královna nechala. Musí s ním jít někdo, kdo ho v případě ohrožení přivede zpátky.“ Nechtěl mluvit tak otevřeně, ale dobře věděl, jakému možnému riziku se Tom vystavuje.

„Jenom ne zpátky do Skotska,“ zaúpěl Veitch. „Vždyť jsme se odtam-

tud zrovna vrátili.“

„A co Cernunnos?“ zeptala se Ruth. „Kde je ten Zelený domov?“

„Cernunnos byl velice úzce spojován s Velkým dubem ve Windsorském parku,“ odpověděl Tom. „Ten dub už tam není, ale povídá se, že se bůh na místě, které bylo v dávných dobách hlavním centrem jeho uctívání, stále objevuje. Povídá se,“ dodal Tom, „že se tam zjevuje většinou v časech národní krize.“'

„Vzpomínám si na jinou pověst, která je s tím místem spojená,“ řekl Church zamyšleně. „O lovci Hernovi.“

Ruth přikývla. „Cernunnos říkal, že je to jedno z jmen, pod nimiž je známý.“

„Legendy říkají, že Hern byl královský lovčí, který svému králi zachránil život, když se vrhl před zraněného jelena, jenž ohrožoval jeho život,“ řekl Tom. „Když Hern ležel a umíral, objevil se tam čaroděj a řekl králi, že život lovčího může zachránit jedině tehdy, když odříznou jelenovi paroží a přivážou je k Hernově hlavě. Hern se uzdravil a stal se nejlepším lovcem v zemi. Ale byl u krále tak oblíbený, že mu to ostatní lovci záviděli; nakonec přesvědčili krále, aby ho propustil. Herna to natolik zlomilo, že se oběsil. A král už nikdy nebyl v lovu tak úspěšný jako se svým starým královským lovčím.“

Shavi o tomto příběhu chvíli přemítal a pak řekl: „Myslím, že tato legenda je spíše metaforou než faktem.“

Tom souhlasil. „Ve většině příběhů, které mají moc přežívat dlouhé roky, se skrývají tajné informace. Tento nám říká, jak se lidé obrátili zády k obnovující a posilující moci přírody, jak tím utrpěli a jak tím utrpěla i příroda. Bylo to varování, ačkoliv ve srovnání s jinými legendami poměrně jemné.

Víte,“ pokračoval, jako by informace v jeho mysli, pohřbené pod staletími zkušeností, náhle spontánně vyplouvaly na povrch. „Cernunnos a jeho jasná, chcete-li druhá polovina jeho já tvoří most mezi Tuatha Dé Dananny a sílou přírody tohoto světa. Mnoha způsoby jsou podobnější nám než ostatním Tuatha Dé Danannům. Tohle spojení fungovalo v dávných dobách, kdy se dva bohové zavázali slibem tomuto světu a tím i nejlepším zájmům lidstva.“

„K tomu by ses hodil ty, Shavi,“ řekl Church. „Jsi šaman. Vytvořil sis propojení s přírodou. Dokážeš komunikovat s Cernunnem.“

Church cítil, jak se Laura přemístila blíž k němu, a věděl přesně, nač

myslí: Cernunnos vložil své znamení i na ni, a protože Ruth zjevně nebyla schopná podobnou cestu absolvovat, byla Laura jako Cernunnova chráněnkyně logickou volbou. Church ji nenavrhl v domnění, že není pro takový úkol vhodná, že jí nelze svěřit něco tak důležitého. Vlastně ho chápala. Cítil se provinile, že ji tím zraňuje, ale musel myslet na zájmy celé skupiny.

„Až budu v parku, jak se s Cernunnem spojím?“ zeptal se Shavi.

„Pamatuji si jeden příběh ze svých dlouhých cest světem v šedesátých letech,“ odpověděl mu Tom. „V roce 1962 nějaká skupinka mladých našla v lese na kraji jedné mýtiny lovecký roh. Zatroubili na něho a okamžitě jim odpověděl jiný roh a štěkot psů. Byl to Cernunnos s Divokým honem a smečkou psů. Vyděšení kluci utekli.“

„A Divoký hon nezmizel, dokud si nevzal něčí život,“ poznamenal temně Shavi. „Cena, kterou je nutné zaplatit.“

„Možná se tentokrát neobjeví v této podobě,“ navrhla Ruth s nadějí v hlase.

Shavi pokrčil rameny. „Pak tedy budu hledat ten roh.“

Laura se vyhnula Churchovu pohledu, když se zadíval na Ruth a na ni. „Takže tady zůstaneme jenom my tři,“ prohlásil.

„Jsi si nějak jistý, že jsme ochotní chránit naši Včelí královnu,“ poznamenala Laura kousavě.

„Uděláme všechno, co je v našich silách, jako vždycky.“ Tohle nebyla otázka, kterou by právě teď chtěl hlouběji rozebírat.

Nad plání zaburácel hrom a blesk osvětlil severní oblohu. „Zdá se, že nás čeká bouřka.“ Veitch teď vypadal mnohem šťastnější, když měl pocit, že dělá něco pozitivního.

Chvíli pozorovali oblohu, ale bouře procházela po okraji planiny a vzdalovala se k východu. Další blesk na okamžik osvětlil krajinu.

„Co to je?“ vyhrkla najednou Ruth. Ale noc už pohltila to, co snad zahlédla.

„Jak to vypadalo?“ zeptal se Church.

„Nevím.“ Ale znělo to, jako by měla určitou představu. Popošla k okraji kamenného kruhu, aby lépe viděla.

„Nechoďte mimo kameny!“ varoval ji Tom. „Kdyby se v blízkosti objevilo něco nadpřirozeného, zemská energie nám do jisté míry poskytuje neviditelnost. Museli by o nás prakticky zakopnout, aby si nás všimli.“

„Nevím...“ Ruth usilovně zírala do tmy, ale ta byla příliš hluboká.

Další blesk sjel k zemi ve větší vzdálenosti, takže je tolik neoslepil. Ruth i tak zalapala po dechu; tentokrát už nebylo pochyb. Po vřesovišti se pohyboval nezřetelný černý tvar podobný obrovské nasávající prázdnotě.

„Je tady.“ Její hlas byl stěží šepot. Otočila se k nim s očima vytřeštěnýma hrůzou; v její tváři si mohli přečíst vše, co potřebovali.

Tom se rozběhl a zašlapal oheň. „Zůstaňte zticha a na zemi! Možná nás to mine.“

Přesně v tom okamžiku proťala noční oblohu dvojice světelných paprsků reflektorů. O vteřinu později sjely prudce dolů, jak se vůz přehoupl přes vyvýšeninu a zamířil rovnou k nim. Jak vůz projížděl po silnici kolem kamenného kruhu, světla krátce přelétla po balvanech. „Do háje,“ zaklel tiše Veitch.

Nad tichou krajinou se rozlehla hudba znějící z otevřených oken automobilu. Church podvědomě zaznamenal, že je to You Get What You Give od New Radicals, ale byla to jen prchavá myšlenka okamžitě smytá přívalem paniky. Motor auta bručel. Mladé hlasy, mužské i ženské, čtyři nebo možná pět, hlasitě zpívaly podle hudby. „Zmlkněte,“ zasyčela Laura tiše. „Vypněte světla,“ zašeptal Veitch. *Jako by to k něčemu bylo*, pomyslel si Church. Auto pokračovalo v cestě, připomínajíc v temné noci světlušku. Veitch se otočil s tváří staženou úzkostí. „Musíme s tím něco udělat! Ten parchant je za minutu u nich a ti zatracení ubožáci nebudou mít nejmenší šanci!“

Church váhal; Veitch měl pravdu, měli by to zkusit. Tom mu četl myšlenky. „Ne! Nikdo neopustí kruh! Jestli se tam vydáte, nepřežijete to. I v něm jsou naše šance mizivé—“

„Sakra! Musíme přece něco udělat!“ přerušil ho Veitch. Church si pomyslel, že snad začne křičet.

„Jestli se tam vydáte, zbytečně zahodíte život a to nejen svůj!“ Tomův hlas zněl jako zavrčení, které nepřipouštělo námitky. „Teď jste velmi důležití! Musíte přemýšlet v širším kontextu!“

Veitch už byl připravený vyrazit. Tom ho chytil za rameno a Veitch se ho pokusil vztekle setřást, ale Tom ho nepustil. Veitch se napůl otočil a probodl ho pohledem, ale zůstal na místě.

Další záblesk a krátký pohled: tmavá masa Fomoriana narostla a začala se měnit, jak hmyzí brnění zachrastilo a sklouzlo na místo - stvůra byla připravená k útoku. Auto jelo dál, jeho posádka neměla o ničem ani tušení.

Ruth se v očích objevily slzy. Zděšeně se podívala na Churche. Ten

sebou škubl a odvrátil zrak.

„Možná bychom mohli...“ Laura se odmlčela, potřásla hlavou a odešla do tmy, kde jim zmizela z dohledu.

Shavi tam stál jako sloup, obličej bez výrazu, oči upřené na slabé paprsky světla.

Náhle zazněl zvuk připomínající trhání hliníkové fólie. Něco zastřelo hvězdy. Pak se zachvěla země. Všichni by v tom okamžiku nejraději zavřeli oči a modlili se, ale museli to vidět, aby na to nikdy nezapomněli. Tma se snesla dolů jako útočící lev. Ozvalo se drcení kovu. Paprsky reflektorů vystřelily k obloze. Zpívající hlasy se změnily v hrdlo drásající křik. New Radicals zpívali ještě chvilku a pak vše ztichlo. V příštím okamžiku zhasly i reflektory. Ozvalo se sténání drceného kovu. Ticho. A pak exploze, která vymrštila plameny a kusy kovu vysoko k obloze, jak se vznítila benzinová nádrž.

Všichni v kruhu zadržovali dech. Pak jako jeden pomalu a zoufale vydechli.

„K zemi!“ sykl Tom.

Tiskli se k půdě, která přenášela vibrace, napřed rychlé a pak pomalejší. Nepohnuli se, dokud vše zcela neutichlo. Pak se posadili. Bledí a se sklopenýma očima.

„To se nám povedlo,“ řekl Veitch bez obalu. Poodešel stranou, opřel se o jeden z kamenů a díval se do krajiny. Praskající oheň strašidelně ozařoval křoví a stoupající kouř zahaloval hvězdy.

Ruth se naklonila k Shavimu a ten ji objal. Church se podíval směrem k Lauře, ale byla k němu otočená zády, ponořená sama do sebe.

„Měl jste pravdu,“ řekl Church Tomovi. „Ale nechápu, jak dokážete být tak chladný.“

Všechno, co Tom mohl říct, když se zvedl a posadil se zády ke kameni, bylo: „Když je člověk mladý, život je mnohem jednodušší.“

+ + + + +

Uplynula hodina, než dokázali znovu promluvit. Veitch se stále tvářil zlomeně, ale ostatní spíše vážně.

Byla to Ruth, kdo vyslovil to, co plnilo jejich mysli. „Jestli ten tvor loví nás, jaká je šance, že mu Church, Laura a já unikneme? Myslíte, že před ním dokážeme utíkat, než se vy tři nebo někdo z vás vrátíte?“

„Ne,“ odpověděl Tom otevřeně. „Ale mám plán—“

„Tak jupí,“ opáčila Laura bez jakéhokoliv nadšení.

„Nedaleko odtud je místo s podobnými vlastnostmi jako tenhle kruh. Další slepý bod. Je mnohem větší, hodně velké, a pokud si svůj úkryt dobře vyberete, můžete se vyhnout odhalení...“ Chvilku se kousal do kloubu prstu, „...nějaký čas.“

„To není tak uklidňující odpověď, v jakou jsem doufala,“ řekla Ruth podrážděně.

„Kde to je?“ zeptal se Church.

„V High Peaks. Je to kouzelný kopec, vlastně spíš horský hřbet. Jmenuje se Mam Tor, Matčin vrch, a je vysoký pět set deset metrů. Nejposvátnější prehistorické místo v celé oblasti.“

„Úkryt na kopci!“ žasl Veitch.

„Skvělé. Můžeme si hrát, že jsme Waltonovi,“ poznamenala Laura.

„Naši dávní předkové to místo znali. Nedaleko je kopec věnovaný Lugovi, nyní známý jako Lose Hill. A všude kolem jsou menhiry a další obřadní místa, všechna s výhledem na kopec bohyně Matky. Na úpatí se nachází Modrá Johnova jeskyně, kde se těžily polodrahokamy. Krajina je zahalená magií a mystérii. Dokonalý úkryt.“

„Výborně,“ řekl Church. „Teď se tam jenom musíme dostat.“

+ + + + +

Church se probudil uprostřed noci s důvěrně známým, nepříjemným pocitem, který však nezažil už několik týdnů. S křečovitě staženým žaludkem vylezl ze stanu. Laura měla hlídku, ale spala u skomírajícího ohně; ráno si s ní bude muset promluvit.

Pomalu se rozhlížel tmou tlačící se na stojící kameny. Nic. Nad planinou foukal mírný vítr a vydával mezi křovím podivný vzdychající zvuk. Modlil se, aby se mýlil, ale v srdci to věděl.

„Kde jsi?“ zeptal se tiše.

Za okamžik se od tmy oddělila postava: nezřetelná, téměř rozmazaná, jako by se díval skrze clonu dýmu. Čekal, že po všem tom přemýšlení, zvažování emocí a rozumovém přijetí reality nebude nic cítit, ale bolest v jeho srdci byla stejně ostrá jako dřív.

„Jak se máš, Marianno?“ zeptal se. Nedařilo se mu zadržovat slzy.

Dým jako by se projasnil a náhle tam byla, stejně krásná, jako když s

ním bydlela, když ještě žila. Nepromluvila, stejně jako nikdy předtím, ale měl dojem, že dokáže číst její myšlenky. Tvář měla bledou a střídavě vystrašenou a zoufalou.

„Měl jsem vědět, že když ta jejich velká bestie nikoho nenajde, pošlou tebe, abys mě ulovila," řekl tiše. „Máš pro mě nějakou zprávu, Marianno? Cokoliv? Nebo tě poslali jen proto, abys zlomila mou duši?"

Povzdech. Byl to pořád vítr, nebo ona?

Smutně se usmál. Přál si, aby směl opustit kruh a pokusit se naposled dotknout její ruky, i když věděl, že to není možné; dostal přece lekci. Nesmí prolomit ochranu kamenného kruhu a vystavit se zhoubnému vlivu Fomorianů, který ji nevyhnutelně obklopoval. „Myslí si, že tomu znovu podlehnu?" Jeho hlas byl tichý a klidný; dokonce ani nevěděl, jestli ho slyší. „Vyřiď jim, že už to nezabírá - už nejsem tak slabý, jako jsem býval. Spíš mi to, že tě vidím před sebou a vím, co ti provedli, dává větší sílu pokračovat. Jednou je donutím zaplatit. Pokud jim můžeš něco vyřídit, tak jim řekni tohle."

Nemohl mít jistotu, ale doufal; připadalo mu, že v její tváři zahlédl náznak úsměvu.

A pak byla pryč.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Štvaní kořisti

Za svítání se rozloučili pod vysokou klenbou zlatomodré oblohy. Do lugnasadu zbýval necelý měsíc. Rozporuplné emoce mezi nimi jiskřily jako elektřina mezi kondukčními tyčemi, ale ačkoliv ty proudy vířily hluboko pod povrchem, všichni poznávali příznaky. Řekli si jen málo slov, ale hodně si tiskli ruce a povzbudivě se plácali po zádech.

Churche překvapilo, jak hluboké city chová k Shavimu, Veitchovi, a dokonce i Tomovi; byl v tom nepochybně vzájemný respekt těch, kteří společně přežili zoufalé časy, ale také vědomí jejich kvalit, jež v normálním každodenním životě zůstávaly skryty. Uznání, že i jejich nedostatky v sobě nesou otisk pevnosti charakteru, bylo povzbuzující. Bál se o ně, ale nepochyboval, že jestli vůbec někdo dokáže čelit takovému protivenství osudu, pak jsou to oni.

Ruth je všechny objala, přestože jí Tom dal najevo, že je mu fyzický kontakt nepříjemný; poodešel pár kroků, aby se podobný akt nemohl opakovat. Laura se také snažila chovat odtažitě, ale její zdánlivě nedbalé kývnutí hlavou křičelo stejně hlasitě, jako kdyby je vášnivě objímala. Shavi se pak otočil se širokým úsměvem k Veitchovi.

Veitch výhružně zamával loveckým nožem. „Jestli se mě pokusíš obejmout, zabiju tě. Bez legrace.“

Shavi se zasmál a odstrčil nůž stranou. Objal Veitche a pevně si ho k sobě přitiskl. Veitch stál vteřinu naprosto ochromený, ale pak se uvolnil a sevřel Shaviho stejně srdečným způsobem. Byl to projev hlubokého přátelství, který však nikoho nepřekvapil; všichni viděli, jak se mezi nimi během týdnů vytváří silné pouto. Jediný, kdo si toho dosud nevšiml, byl Veitch.

„Zatracený teplouši,“ zamumlal, když se oddělili.

„Grázle,“ odpověděl Shavi.

Přes všechnu vážnost situace cítili mnohem větší naději, než na jakou měli právo.

Když byli konečně připravení, Veitch s Tomem zamířili nerovným terénem na sever a širokým obloukem přitom obešli zčernalý, stále kouřící

vrak auta. Shavi, který měl doprovázet ostatní až k Mam Tor, než se pak sám vydá k Windsoru, vykročil v čele skupiny na jih.

+ + + + +

Osamělá postava daleko na pláni pozorovala, jak se skupina, kterou tak dlouho sledovala, dělí. Volba nebyla snadná, ale nakonec přece jen padla. Když se tvor rozběhl travinami za svou kořistí, nikomu by nemohlo být vyčítáno, kdyby ho považoval za velkého hladového vlka na lovu.

+ + + + +

Mam Tor se zvedal ze zeleně polí protkané sítí kamenných zídek majestátně jako impozantní skála, hnědá a šedá na pozadí jasně modré oblohy. Nikdo z nich nemohl uvěřit, jak je vysoký a jak jsou jeho svahy strmé. Hluboko pod vrcholem se táhla dvě údolí řek Hope a Edale, chladná a svěže zelená i v horkém dni.

„Už chápu, jak to náš starouš myslel.“ Lauřiny oči chráněné slunečními brýlemi vzhlížely k vrcholu. „Tam se nikdo nebude škrábat jen tak z plezíru.“

„Lidé v bronzové době se tam usadili, protože dokud měli zásoby jídla, místo bylo nedobytné,“ vybalil Church informaci získanou během studia archeologie. „Při vykopávkách v šedesátých letech tam našli kamennou obřadní sekeru a další dvě bronzové. Bylo to rituální místo uctívání Velké matky, která je všechny chránila.“

„Doufejme, že ochrání i nás,“ zamumlala Ruth.

+ + + + +

Jejich výstup na Mam Tor proběhl bez jakýchkoliv nečekaných incidentů, ale nutnost pomáhat Ruth po neschůdné stezce, která se klikatila jako horská bystřina k příliš hustě obydlené a zastavěné oblasti velkého Manchesteru a průmyslové zóně západního Yorkshiru, všechny vyčerpala. V posledních dnech jí rychle rostlo břicho, napínalo její oblečení a vysávalo z ní energii. Zdálo se, jako by z ní vytékala životní síla, ale nějak se jí stále dařilo jít dál. Nevolností, zejména ty ranní, ji nesmírně oslabovaly. Museli pravidelně hledat zásoby čisté vody, aby ji uchránili

před dehydratací. V noci se třásla jako při zimnici, tvář smrtelně bledou a pokožku horkou na dotek. Pot prosakoval dokonce jejími džínami.

Ale při pohledu na Mam Tor jaksi našla sílu udržet se na nohou bez opory. Připadal jí jako správné a důležité místo. Místo zasvěcené jejím předkům. A bohyně Matka, nebo přinejmenším jedna z nich, teď byla její patronkou. Modlila se, aby to bylo místo, na němž dokáže přežít svůj tvrdý úděl.

+ + + + +

„Zvládnete to sami?“ Shavi si odhrnul dlouhé vlasy z obličeje, kam mu je vítr neustále vháněl. Vzdor dlouhému putování se zdál být ve výborné kondici. Stál vzpřímený a vysoký, tělo šlachovité, údy pružné. Už pouhá jeho blízkost ostatní uklidňovala.

Church přikývl. „Dokážeme to.“

„Mluv za sebe.“ Laura si prohlížela strmou, nebezpečnou stezku vedoucí na vrchol.

„Dávej na sebe pozor,“ řekl Church. „Je mi líto, že musíš jít sám.“

Shavi se usmál. „Cítím se ve své společnosti docela dobře. A sám budu putovat rychleji.“ Pevně Churche objal, potom vroucně políbil obě ženy. Pak se otočil a pokračoval na jih.

+ + + + +

Čím výše stoupali, tím byl vítr nelítostnější. „Tam nahoře si vážně užijeme kopec legrace,“ prohlásila nevrle Laura. „Není nad drsné přírodní živly, když chcete, aby vaše pleť získala ten báječně brunátný odstín.“

„Buď ráda, že není zima,“ odpověděl Church zepředu. Pravda byla, že sám nevěděl, jak si s tím poradí. Nikdo z nich neměl trampské zkušenosti Toma nebo Veitche a zdejší prostředí bylo skutečně ponuré a vystavené nepřízni počasí. Měl jediný plán: najít chráněné místo, kde by si mohli postavit stan tak, aby nebyl z větší vzdálenosti vidět. Jinak bude muset řešit všechno za pochodu, což mu nepřipadalo jako nejlepší strategie v situaci, kdy toho bylo tolik v sázce.

+ + + + +

Church s Laurou museli Ruth doslova táhnout. Trvalo jim dvě hodiny, než ušli kus cesty, který je dělil od vrcholu, a tou dobou už slunce začalo zapadat. Otočili se a sledovali nádherný výhled na rozlehlou krajinu pod sebou, která v mizejícím světle zlatě zářila. Byl to tak úžasný okamžik, až je zamrazilo a na chvilku zapomněli na své potíže.

Ale pak je opět zavolal vrchol a oni pokračovali ve výstupu. „Musíme si najít vhodné místo, než padne tma.“ Church se rozhlížel po nerovném, nemilosrdně strmém terénu.

„Proč nedokážeš říkat věci na rovinu?“ zabručela Laura.

„A proč ty nepřestaneš popichovat, dokud mě opravdu nenaštveš?“ odsekl Church, „Co je to s tebou?“

„Prosím, nehádejte se,“ ozvala se zesláblá Ruth. „Zkusme rychle najít nějaké útočiště.“

Kvůli ní se ovládli, ačkoliv napětí, které se mezi nimi vytvořilo poté, co Church vybral pro misi za Cernunnem Shaviho, zdaleka nevyprchalo. Church věděl, že se Laury jeho volba dotkla, ale nemohl pochopit, proč ji nevnímá jako taktické rozhodnutí, a místo toho to považuje za políček do tváře.

+ + + + +

Noc přicházela neskutečně rychle, rozlévala se jako inkoust po krajině a rychle stoupala k vrcholu. Byli příliš vyčerpaní, aby dál hledali, a lýtka po stoupání do strmého svahu cítili jako popálená žhavým pohrabáčem.

Church už chtěl vybrat místo pro táboření kdekoliv, když zahlédl v šeru v terénní vlně svahu nějaký tmavý tvar. Byl příliš pravidelný, než aby ho vytvořila příroda. Přes Lauřiny protesty tam všichni zamířili a ke svému překvapení zjistili, že je to opuštěný dům. Vypadal jako stará horská usedlost sestávající ze tří přízemních místností. Zjevně byla prázdná už delší dobu; dveře se utrhly ze závěsů, okenní křídla zmizela úplně a uvnitř se válely odpadky: několik střešních tašek, láhve od koly, plastikové sáčky, staré noviny, pár scvrklých kondomů.

„Domove, sladký domove,“ řekl Church a zvesela bouchl dlaní do dveřního rámu. „Hele, já dokážu uvěřit, že přináším štěstí.“

„Mně se to nelíbí.“ Ruth stála opodál ve stínu domu a objímala se pažemi. Dívala se na budovu, jako by na ni měla každou chvíli skočit a kousnout ji. „Vypadá strašidelně.“

Laura propochodovala kolem nich. „No, já už mám stanů až po krk, a jestli nás dům ochrání před deštěm a větrem, bude mi to stačit.“

„Je to dobrý úkryt.“ Church viděl, že se Ruth nedá tak snadno přesvědčit. „Nikdo nás neuvidí, dokud o nás nezakopne.“

„Podívejte se na tohle,“ ozval se dutý hlas Laury z nitra domu.

Ruth následovala Churche s nervózní nejistotou, zda zůstat přes noc venku není ještě horší. Laura ukazovala na stěnu osvětlenou posledními slabými paprsky slunce. Pokrývaly ji nápisy, některé velkým písmem, ale většinou šlo o drobné, téměř mikroskopické škrábanice, často zcela nečitelné.

„Děti,“ poznamenal Church.

Laura se předklonila a pokusila se něco přečíst. „Tady se vážně neměly moc čím zabavit, co?“

Ruth stála v rohu, stále s pažemi těsně kolem těla. Church koutkem oka viděl, jak těká pohledem sem a tam, jako by čekala, že něco vyleze z rohů místnosti. „Mám pocit, jako by se tu stalo něco zlého,“ řekla.

A v tu chvíli slunce zapadlo a zemi zahalila tma.

+ + + + +

Jakmile se Tom s Veitchem dostali do nížin, začalo s blížícím se soumrakem pršet. Než se dostali k silnici, byli promočení až na kůži a vlasy se jim lepily k hlavě; nelítostný liják byl na tuto roční dobu neobvykle studený. Auta svištěla kolem s reflektory prořezávajícími světelnou cestu tmou a vrhala na ně spršky vody. Většina jela vzhledem k dešti příliš rychle, jako by se jejich řidiči zoufale snažili dostat do bezpečí, dřív než padne noc.

Po delší debatě za pochodu se Tom s Veitchem rozhodli upustit od osvědčeného putování divočinou. Jelikož zůstali jen dva, cítili, že se mohou pohybovat rychleji a mají větší šanci zůstat nezpozorováni, když se jim podaří stopnout nějaké vozidlo jedoucí po hlavní silnici směrem na sever, které by je dopravilo alespoň ke Skotské vysočině.

Ale po pětačtyřiceti minutách stání na kraji silnice v dosahu cákanců z kaluží začali o svém rozhodnutí pochybovat. Za celou tu dobu se nenašel nikdo, kdo by byl ochotný naložit svalnatého mladého muže s ostře řezanou tváří a jeho staršího společníka, který vypadal jako feťák.

„Takhle tady budeme trčet celou zatracenou noc.“ Veitchův hlas se třásl

potlačovanou zlostí, když se kolem nich prohnalo volvo a zlilo ho od pasu k patám. „Byl to pitomý nápad.“

Tom si už potřetí za několik minut sundal brýle, aby z nich setřel kapky vody. Nespouštěl oči z nepřetržitého proudu aut.

„Nemělo by nás to překvapovat, že? Můžeme být kdokoliv. Dnes už každý ví, že nesmí soudit jenom podle obličeje. Třeba si ty tváře strhneme, hned jak se ocitneme v autě.“ Uskočil právě včas, aby se vyhnul sprše vyslané golfem. „Tak hustý provoz jsem neviděl celé věky. Možná je to tím, že jde o hlavní silnicí. Bezpečnost v množství a tak. Vsadím se, že vedlejší cesty jsou prázdné—“

„Moc žvaníte.“

„Nervy, co? Děláte si starosti o Ruth.“

Tom zvedl palec s nezmenšeným optimismem.

„Tohle nevypadá na šťastný konec, nebo ano?“ prohodil Veitch. „Jasně, pořád máme naději, že Ruth nějak pomůžeme, ale to, co je v ní...“ Zahleděl se někam do dálky. „Jestli se to dostane ven, co potom bude?“

Zpočátku se zdálo, že ho Tom neslyšel. Nakonec mu však odpověděl: „Když Balor vedl Fomoriany poprvé, prý zmizelo denní světlo. Ve věčné noci zbyl jenom zápach hořícího masa a řeky zrudly krví. Lidstvo se ocitlo na pokraji vyhynutí.“ Odmlčel se a v nastalém tichu bylo slyšet jenom vítr a déšť. „Jestli se znovu vrátí, nikdo nemá sebemenší naději.“

Veitch chvíli přemýšlel, zatímco auta dál projížděla kolem. Když znovu promluvil, úplně Tomova předchozí slova ignoroval. „Jak dlouho tady hodláte trčet, než vám dojde, že nám nikdo nezastaví? Pojďte. Raději si najdeme nějaký úkryt.“

„Lidé se nezměnili. Stále jsou mezi nimi takoví, kteří pomohou kamarádovi v nouzi.“

„Jasně—“ začal cynicky Veitch, když nějaké 2CV zablikalo a prudce zastavilo na kraji cesty.

Otevřená dvířka spolujezdce odhalila muže něco po třicítce s překvapivě otevřeným a usměvavým obličejem. Měl zaoblenější tváře, oči s těžkými víčky a nemoderně ostříhané černé vlasy, což mu dodávalo skoro chlapecký výraz.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se hlasitě, aby překřičel hluk na silnici.

Tom se naklonil do auta. „Tak daleko na sever, jak nás můžete vzít.“

„Dobře. Tak si naskočte.“

Veitch si vlezl dozadu a otřel si vodu z vlasů, zatímco Tom se posadil

vedle muže. Teprve až se usadili, zjistili, že jejich řidič má kněžský kolárek.

„Museli jste se zbláznit, když stopujete v takovém počasí," poznamenal muž a rozjel se.

„Okolnosti nás donutily." Tom se na něho podíval úkosem. „Spoléhali jsme na milosrdného samaritána," dodal sarkasticky.

„Ještě pořád nás několik je," zasmál se řidič. „Vlastně mě vedly sobecké zájmy. Toužil jsem po společnosti." Natáhl ruku. „Jsem Will."

Tom s Veitchem se také představili a pak zmlkli, ale zdálo se, že Will touží po rozhovoru. „Byl jsem v Londýně. Jel jsem tam včera a zůstal přes noc. Mám farnost v Newcastlu. Drsný kraj, ale dobří lidé. Budu první, kdo ochotně přizná, že je to živoření. Jenže v posledních měsících živoříme všichni, nemám pravdu?"

„Byly tam nějaké problémy, že?"

Po Willově tváři se rozlil smutek a neklidně se zavrtěl; zřejmě se mu o tom nechtělo mluvit. „Zavřeli část města. Hrozná záležitost. Hrozná. Ale v dnešní době nic nového, ne? Slyšeli jste nějaké zprávy o tom, co se děje?"

„Jenom to, co jsme viděli na vlastní oči." Tom měl radost z teplého vzduchu proudícího z topení na jeho nohy.

„Povídá se, že vláda každým dnem padne. Vypadá to, že udělají koalici, vládu národní obrany. Jako by to k něčemu bylo. Pořád jsou to jenom politici, ne?"

„Nikdo, kdo doopravdy touží po moci, by ji nikdy neměl dostat," přisvědčil Tom.

„Myslím, že nemají nejmenší představu, co se vlastně děje."

„A někdo ji má? Třeba vy?" Tom si ho zvědavě prohlížel. Působil poněkud naivně a idealisticky jako mnoho mladých duchovních.

„Podrobnosti nezná nikdo, ale viděli jsme, co jsme viděli. Víme, že věda je na lopatkách. Jak bychom to měli pojmenovat - nadpřirozené, zvláštní, zázračné? Ti, kdo věří v tento druh věcí, se to vždycky snažili najít na periferii života. Teď je to rovnou tady v jeho srdci."

„Předpokládal bych," poznamenal Tom, „že jste věřící. Jste koneckonců duchovní, že?"

Will mlčel a jeho tvář se ztrácela ve stínu mezi světly aut. Po chvilce uvažování řekl: „Vlastně to není pravda. Považoval jsem se za jednoho z těch nových typů. Moderních, jak nás označují novináři, protože máme rádi rockovou hudbu, barevná světla a suchý led místo žalmů. Ani vteřinu

pro zázraky a magii bible. V té není nic pravdivého, je to jen popis, jak správně žít, hrst příběhů učících slušnosti.“

Veitch vzadu začal podřimovat. Po námaze posledních týdnů mu v teple, rytmickém šustění pneumatik a klidné atmosféře ztěžkly údy. I Willův hlas uklidňoval; střídavě dřímal a naslouchal rozhovoru.

„A nyní smýšlíte jinak?“

„To tedy sakra rozhodně.“ Odmlčel se. „Musím si dávat pozor na to klení. Mou základní vírou předtím bylo: Bůh je nadpřirozená bytost. Pokud neexistují důkazy nadpřirozeného - a já o žádných nevěděl -jak může existovat Bůh, neposkvrněné početí, nebo dokonce nanebevstoupení? Ale pokračoval jsem v tom, protože církev pořád vykonává dobrou, důležitou práci. Jenomže pak se začaly dít zázraky. Po celé zemi - chromí chodí, slepí vidí, mrtví ožívají. A všechna ta klišé. Jenže tentokrát jsou podepřená důkazy.“ Vášnivě bouchl rukama do volantu, aby dodal svým slovům důraz. „Zúčastnil jsem se v Londýně setkání. Synod diskutoval o všech monumentálních událostech, které se odehrávají. Pořád jsem byl cynik, dokud jsem neuslyšel osobní svědectví ze všech částí země.“

„A vy to považujete za nějaké znamení od svého boha?“ Tom se nijak nesnažil skrýt lehké pohrdání v hlase.

„Upřímně řečeno, nevím. Rád bych si to myslel. Někteří mí kolegové jsou opačného názoru. Říkají, že všechno, co vidíme, dokazuje, že Bůh není - alespoň ne ten náš. Jak mohou být zázraky něčím mimořádným, když se stávají každý den? Jsou to čáry, říkají, ne Boží dílo. A zprávy prezentované na setkání—“ vrhl na Toma nejistý pohled „—o mocných bytostech—“

„Které nejsou božími tvory,“ doplnil Tom.

„To tvrdí oni.“

„A vy jste si myslel něco jiného?“

„Dokud jsem to neuviděl na vlastní oči... Pokud věříte, že Bůh stvořil svět a všechno, co v něm je, tak mohl stvořit i ty nejbizarnější, neznámé bytosti. Kdo jsme, abychom zpochybňovali Jeho důvody, proč je sem dal? Celkové schéma je příliš velké a naše perspektiva příliš malá.“ Podíval se na Toma. „Z vašich slov jsem pochopil, že vy v Boha nevěříte.“

„Věřím ve vyšší moc,“ zabručel Tom. „Nazvěte si ji Bohem, když chcete. Obecně panuje přesvědčení, že lidé, kteří zažili velké utrpení, nemohou věřit v Boha, protože jak by Bůh mohl něco takového připustit? To je plytké a mylné uvažování. Pouze lidé, kteří zažili velké utrpení, vědí

bez pochybností, že Bůh skutečně existuje.“

Vikář svraštil obočí. „Jak můžete říkat něco takového?“

„Přeberte si to sám. To je jediný způsob, jak dospět k opravdové moudrosti.“ Tom pozoroval tmavé ploty a nedalekou vesnici, kterou míjeli.

Zdálo se, že Willa se Tomovo příkré chování nijak nedotklo. „Mohu vám říct jen to, co to teď znamená pro mě. Ještě před dvěma dny jsem věřil tvrzení vědy, že zázraky neexistují. Nyní žijeme ve světě, kde jsou zázraky zcela běžné. Možná nejsou způsobeny mým Bohem, jak jste to vyjádřil, ale to, že se dějí, pro mě znamená, že teď jsou možné. Cokoliv je teď možné. A jakmile jsem si tohle uvědomil, musím spěchat zpátky do svého kostela a oznámit to všem ostatním.“

„Tak to je vážně proměna srovnatelná s cestou svatého Pavla do Damašku,“ poznamenal suše Tom.

„Chápu váš cynismus, opravdu ho chápu,“ odpověděl Will. „Ale přes všechnu mizérii, ke které dochází na duchovní úrovni - a já uznávám, že jí nebylo málo - je teď také mnohem více naděje. Všechny věci, o nichž je v bibli zmínka, už nejsou abstraktní pojmy. Život se stal mnohem... jak to vyjádřit... vitálnější. Jak se můžete starat o vydělávání peněz nebo získávání moci, když se kolem děje tohle? Nutí to zaměřit mysl na skutečně důležité věci.“

+ + + + +

Pokračovali k severu. Déšť mezitím přestal a zůstala jen podmračená teplá noc. Hovor střídaly delší úseky ticha, kdy se zaobírali vlastními myšlenkami, které však byly často příliš nepříjemné, a tak je to nutilo vrátit se k diskusi o stavu země a změnách ve způsobu života. Veitch byl k tomu všemu lhostejný a zdravě spal natažený na zadním sedadle.

Když minula půlnoc a oni se pomalu blížili k Newcastlu, vzduch nasávaný topením přinášel nepříjemnou příměs chemikálií a zplodin ohně. Tom se podíval na Willa; vikářova tvář kupodivu jako by ztratila něco z mladistvosti a jeho výraz potemněl.

„Jak moc je to u vás doma zlé?“ zeptal se Tom.

Pauza. „Hodně zlé.“

„Hodláte lidem předat něco z té naděje, kterou cítíte.“

Přikývl. „Něco magického. Církev s tím ztratila kontakt, přestala chápat, proč to lidé potřebují. Byla příliš zahleděná sama do sebe, příliš se

vykrucovala a zdůvodňovala, a málo do toho dávala srdce. Málo magie.“

Obloha před nimi krátce zazářila, jako by se rozednilo.

„Dobrý bože.“ Will se naklonil nad volant a vyhlížel k obloze. „To byla světlice?“

Jeli asi pět minut bez jakéhokoliv vyrušení, ale pak Willův zrak upoutalo něco jiného a on zpomalil. „Podívejte se na to.“ V jeho náhle ztišeném hlase zněl úžas.

Po obloze se pohybovala světla ve složitém vzoru. Některá tvořila červeně nebo bíle zářící koule, jiná rotující válce hrající všemi barvami duhy.

„UFO,“ vyhrkl Will.

„Tak si to zvykli nazývat. Jeďte dál, nebudou vás obtěžovat.“

Will se na něho ostře podíval. „Chcete říct, že jsou živá? Jsou to jenom světla.“

„Jenom světla? V tomto světě už jenom neexistuje.“

„Tak co?“ Podíval se znovu k obloze a ještě více zpomalil.

„Duchovní formy, tak byste je mohl označit. Vnímavé bytosti, které odrážejí to, co se děje v našich hlavách.“

„Jak tohle víte?“

„Už jsem je viděl.“

„Vypadají jako cherubíni. Nebo andělé.“ Will se vzrušeně kousal do kloubu prstu. „Možná jimi i jsou. Pokud je viděli v dávných dobách...“ Zmlkl a naklonil hlavu na stranu. „Něco cítím. Cítíte něco i vy?“ Zdálo se, že Willovi nevadí, že Tom neodpověděl. „Naplňuje mě to pocitem spokojenosti. Skoro transcendentností.“

„I to je součást jejich podstaty.“

Z koutku Willova oka vytryskla slza. „Řekl jste duchovní formy? Ale jestliže já říkám, že jsou to andělé, kdo posoudí, který z nás má pravdu?“

Tom lhostejně pokrčil rameny.

„Všechno je záležitost úhlu pohledu.“ Zajel s autem na krajnici a fascinovaně pozoroval tajemný úkaz. Světla dál poskakovala a proplétala se a jejich jas ozařoval mraky jako ohňostroj. Zatímco se Will upřeně díval, jejich pohyb se zastavil. Chvíli jako by visela z nebes a pak se všechna najednou začala posouvat jedním směrem. Za několik vteřin vytvořila na východní obloze kříž planoucí všemi barvami.

Will zadržel vzlyk v hrdle, ale po tvářích mu kanuly slzy. „Mýlil jsem se.“

Světla tak ještě chvíli zůstala, pak se od sebe odpoutala a pomalu zmi-

zela mezi mraky. Will se kousal do hřbetu ruky; zdálo se, že se celý třese.

Tom zamrkal, pak vzdychl. Nevěděl, jak vyjádřit, co cítí. „Možná

„Já vím, co chcete říct. Možná to nebylo to, co si myslím. Možná si to vykládám po svém. Jenže vy nevíte - ale na tom nezáleží! Bylo to znamení něčeho většího. Něčeho, co skutečně potřebujeme."

Nějakou dobu ještě seděl s hlavou položenou na volantu. Když konečně vzhlédl, byl jako proměněný, rozzářený a optimistický. Tom se neubránil myšlence, že Will má možná pravdu.

+ + + + +

Will je vysadil na předměstí Newcastlu, kde se Tom uložil ke spánku v nějaké zahradní boudě. Dopoledne se jim podařilo stopnout několik aut, které je vezly stále dál na sever. Bez nějakých vyrušení překročili Hadrianův val a dalšími auty překonali hezký kus Vysočiny až na sever od Stirlingu. Při opakovaných selháních techniky uvízli na předměstí Perthu a zklamaně se rozhodli pokračovat pěšky. Ačkoliv je čekala obtížná chůze hornatou oblastí Cairngorms, věděli, že to bude bezpečnější. Jelikož na sever vedla pouze jedna hlavní silnice A9, cestováním v autě jim hrozilo desetinásobné riziko odhalení.

Borovice Athollského lesa poskytovaly chladivý vonící stín a spoustu lovného ptactva. Veitch ulovil samostřílem dokonce srnu a ten večer si uspořádali skutečnou hostinu, po které jim zbylo dost masa i na další dny. Za lesem se vydali pustou krajinou směrem k Ben Macdui, dominantní siluetě na obzoru, rozeklané a hnědé proti modré obloze. Křišťálově čisté prameny stékající z hor jim poskytly dostatek pitné vody a čistý vzduch v této vzdálenosti od průmyslových oblastí pro ně byl vítaným osvěžením.

Jejich hovor se měnil z nevázaného humoru přes hněv ke špičkování často v průběhu jediné hodiny. Veitch nedokázal Toma pochopit; ztrácel se ve skrývaných hlubinách svého společníka a zjišťoval, že se nedokáže orientovat v jeho intelektu a náladách. Ale nemohl se zbavit pocitu, že ten chlápek s kamennou tváří a šedivými vlasy je podvodník, zneužívající své pověsti jakéhosi mýtického hrdiny. Tom jako by měl rozsáhlé vědomosti o všem, ale když jich bylo třeba, nabídl je jen zřídka, což Veitch pevně věřící v rychlé a rozhodné jednání nesnášel.

S vědomím, že mají pouze dvanáct dní, upadli po jedné hádce, která cesta přes hory bude nejrychlejší, do dlouhého rozmrzelého mlčení.

Napjatá atmosféra rychle skončila ve chvíli, kdy Veitch zahlédl pravidelný pohyb v nejnižším pásmu horských svahů hluboko pod nimi. Zpočátku měl pocit, že se země proměnila v tekutinu a nyní se čeří a valí v tmavozelené vlně pomalu postupující krajinou.

„Co to je?“ Pokoušel se rozeznat nějaké detaily.

„Podívejte se.“ Tom ukázal na něco, co vypadalo jako malá postavička pohybující se před vlnou.

Veitch napínal zrak naznačeným směrem, dokud si neuvědomil, co se děje: vlna byla ve skutečnosti vegetace; stromy vyrážely ze země a narůstaly během několika minut do plné velikosti. Tento nevídaný efekt se odehrával za patami malé figurky.

„Velšané ji znali jako Ceridwen,“ řekl Tom.

Veitch se na něho nevěřícně podíval. „Jak to můžete odtud poznat?“

„Mám lepší zrak než vy.“ Tom se nesnažil Veitche přesvědčit. „Lepší než kterýkoliv člověk.“

„No dobrá, ale co tam provádí?“

„Je jedna ze Zlaté rasy - pochází z rodiny Cernunna. A co dělá? Mám dojem, že vrací na Vysočinu prvotní lesy, aby byla jako kdysi, než tady lidé kvůli zemědělství a průmyslu vykáceli všechny stromy.“

„A proč?“

„Pro její rodovou linii Zlaté rasy je příroda něco velmi speciálního a stromy a jejich živé duše ji reprezentují ze všeho nejvíce. Vrací zemi magii způsobem, který jsou lidé skutečně schopní ocenit. Protože kde rostou stromy, tam vzkvétá magie.“

Veitch podřepl a balancoval na špičkách. Zahlédl černé vlasy vlnící se jako olej a něco jako pelerínu vířící za Ceridwen, občas safírovou a pak zase smaragdovou. „Nechápu to. Jestli mají být našimi nepřáteli, proč se starají o zemi? Myslel jsem, že tohle má být naše práce.“

Tom pokrčil rameny. „Jsou to vyšší bytosti na mnoha různých úrovních. Chápou věci, které nám unikají.“

Veršotepec už pokračoval v chůzi, ale Veitch dál pozoroval, jak se zelený pás rozlévá po zničené krajině. Ten pohled ho naplňoval nesmírným uspokojením, které nedokázal zcela vysvětlit. Když se o pět minut později znovu vydal za Tomem, učinil tak jen velmi váhavě.

+ + + + +

Půl hodiny strávili hledáním místa dostatečně chráněného, aby se v něm mohli uprostřed ponuré vrchoviny utábořit, a soumrak se mezitím proměnil ve tmu. Na to, že bylo léto, byl vítr nepříjemně ostrý a nesl s sebou vůni ledového deště.

„Nelíbí se mi to," poznamenal Veitch, zatímco zadýchaně stoupal do svahu.

Tom něco zabručel; měl jednu ze svých nálad, kdy považoval hovor za nepříjemné vyrušení.

„Ve tmě a venku v téhle pustině." Veitch věděl, že mluví víceméně sám se sebou, ale cítil se tak o něco klidnější. „Jsem městský člověk. Ve městě nikdy není tma, ani v noci. Jistě, číhají tam zase jiná nebezpečí, ale alespoň na ně vidíte." Vzhlédl vzhůru. „Měsíc je v úplňku. Nebýt těch zatracených mraků, trochu by nám posvítil."

„Snad se nebojíte několika stínů?" odsekl Tom. Teď, když byl zpátky ve své domovině, jeho skotský přízvuk zesílil.

„Jděte se vycpat."

„Městští hoši. Myslíte si, jak nejste tvrdí," dráždil ho Tom.

Ve Veitchovi se okamžitě vzedmula vlna vzteku, žhavá a sálající; někdy se až děsil toho, jak snadno tomu podléhá. Uvažoval, čeho všeho by byl v takovém rozpoložení doopravdy schopen. Než stačil odseknout a vyvolat tak další prudkou hádku, zahlédl vpravo nahoře záblesk světla, které v příštím okamžiku zmizelo za skaliskem. Vrátil se o krok zpátky a znovu ho uviděl.

„Tamhle někdo bydlí." V moři tmy působilo světlo velmi přívětivě. „Možná by nás nechali přenocovat."

Tom chvilku váhal, ale vyhlídka na střechu nad hlavou byla příliš lákavá. Protáhl se kolem Veitche a svižným krokem zamířil ke světlu.

+ + + + +

Domek byl postavený ze solidního kamene, ale i tak se zdál být poznamenaný přírodními živly do té míry, že připomínal zříceninu. Z jeho komína stoupal kouř vonící rašelinou nebo nějakým dřívím, které nedokázali identifikovat. Na okolních svazích se rýsovaly přízračné siluety ovcí. Veitch s Tomem si to místo chvíli mlčky prohlíželi a zvažovali možná nebezpečí. Když žádná neobjevili, Tom došel ke dveřím a zaklepal na ně.

Chvíli se nic nedělo; tušili, že lidé bydlící na tak odlehlém místě nejsou na návštěvy zvyklí a dá se tudíž čekat, že jsou jejich příchodem překvapení. Pak bylo slyšet těžké kroky. „Kdo je to?“ zeptal se hluboký hlas s přízvukem horala z Vysočiny.

„Procházíme kolem. Zdá se, že se žene bouřka,“ odpověděl zdvořile Tom. „Myslíte, že byste nám mohli poskytnout úkryt na noc? Jsme—“

„Ne. Jděte pryč.“ V hlase znělo ostré odmítnutí, které mohlo mít původ v hněvu nebo strachu.

„Zatracený mizera,“ zamumlal Veitch. „Pojďte, myslím, že jsem kousek odtud zahlédl vhodné místo pro stan. Beztak to bude nějaký degen.“

Než se stačili otočit k odchodu, vzadu v domě se ozval další, neidentifikovatelný hlas. Slyšeli mužovy kroky vzdalující se ode dveří a pak následovala krátká, stěží slyšitelná hádka. Potom se dveře otevřely tak prudce, až se skoro lekli.

Zamračený padesátník na ně štěkl: „Pojďte dovnitř. Rychle!“

Poslechli bez odmlouvání a muž za nimi dveře zase zabouchl a zajistil je petlicemi. Měl na sobě vybledlé tričko a staré šedé proužkované kalhoty od obleku, přidržované bledě modrými šlemi. Černé kučeravé vlasy mu prokvétaly šedinami a třídenní strniště na bradě mu dodávalo vzhled většího neurvalce, než jaký asi ve skutečnosti byl. Podezíravě si je prohlédl a pak jim se zdánlivě souhlasným zabručením ukázal ke krbu. „Raději se ohřejte. Tady je v noci zima i v létě.“

Zmizel v zadní místnosti a vzápětí se odtamtud vrátil s nějakou ženou. Bylo jí přes dvacet a očividně to byla ona, kdo vyprovokoval hádku. Měla dlouhé lesklé černé vlasy a tmavé oči, její štíhlou postavu halilo čisté bílé tričko a vybledlé levisky. Měla v sobě něco, co Veitchovi připomínalo Ruth, ačkoliv její rysy měly venkovštější ráz.

„Musíte tátu omluvit. Neví, co je to pohostinnost.“ Její otec chtěl něco říct, ale ona ho umlčela ostrým pohledem; zjevně skrývala divokou povahu. „Já se jmenuji Anna. Tady táta je James. Jim.“

„McKendrick,“ zamumlal otec v pozadí.

Tom s Veitchem se představili. „Řekl bych, že tady máte nějaké problémy,“ poznamenal Tom a sundal si ze zad batoh.

„Něco nám plaší ovce.“ McKendrick se zatvářil znepokojeně a otřel si hřbetem ruky ústa. „Tedy spíše trhá. Za minulé dvě noci šest mrtvých. Minulý měsíc osm.“

„Nějaký zdivočelý pes,“ nadhodil Tom, i když tomu sám nevěřil.

„Minulou noc jsem hlídal s puškou. Neviděl jsem vůbec nic. Mrtvé ovce jsme našli až při prvním denním světle.“

Tom pokýval hlavou. „Tak to je opravdu problém. A vy jste myslel, že vám klepe na dveře pachatel?“

McKendrick to nechal bez odpovědí. Anna pokročila dopředu. „Jedli jste něco? Mám vám udělat chléb se slaninou?“

Oba souhlasili, že je to dobrý nápad. Zatímco McKendrick rozhrnul záclony a díval se ven, Tom si odskočil na toaletu. Jakmile Veitch uslyšel prskání oleje a ucítil vůni slaniny, následoval Annu do kuchyňky tak malé, že se tam oba stěží vešli.

Usmála se, když vstoupil, a požádala ho, ať nakrájí chléb. „Musíte mého tátu omluvit. Je pod velkým tlakem. Farmařením se teď nedají vydělat větší peníze a posledních několik let rozhodně nepatřilo k těm nejlepším. Nemůže si dovolit ztratit tolik ovcí.“

„Vy mu tady pomáháte?“

„Netvařte se tak překvapeně.“ Žertem ho plácla po rameni. „Moje matka zemřela začátkem tohoto roku. Pro nás pro oba to bylo velice bolestné, ale tátu to dočista sebralo. Žila jsem v Glasgow a užívala si tam, ale musela jsem toho nechat a vrátit se sem, postavit ho znovu na nohy.“

Veitch jí vzal obracečku z ruky a otočil slaninu, ale nemohl spustit oči z její tváře. Opětovala mu pohled. „To od vás bylo moc hezké.“

„Nedělejte ze mě světici. To by přece udělal každý. Ale žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán, je to tak? Táta nechce, abych tu trčela a živořila kilometry daleko od čehokoliv, co se dá označit za společnost, a současně se bojí, že mě ztratí a zůstane úplně sám. Tak tady každý večer sedíme a dusíme se ve vlastní šťávě.“

„To musí být těžké.“

Pokrčila rameny. „A co vy? Nevypadáte na horské turisty, kteří by se tu procházeli v takové době.“ Podívala se mu do očí. „Nikdo se tu teď v noci nepotuluje. Pokud k tomu nemá velice dobrý důvod.“

„Já mám velice dobrý důvod.“

„Tak mi o něm vyprávějte.“

„Jsem zatracený velký hrdina a snažím se zachránit svět před katastrofou.“

Pátravě si ho prohlédla a přitom se snažila vyloupnout z jeho slov pravdu. Nakonec se mu podívala přímo do očí, usmála se a otočila se zpět ke kamnům, aniž by mu řekla, co si myslí.

+ + + + +

Jedli před krbem. McKendrick jim dokonce nabídl whisky z láhve bez nálepky, která zřejmě pocházela z místní palírny. Veitch ani na okamžik nespustil pohled z Anny. Nevěděl, jestli je to tím, že mu připomíná Ruth, neboje v tom nějaká osudová přitažlivost. To v něm probudilo provinilý pocit z vlastní přelétavosti. Pokud šlo o Annu, zřejmě v něm našla podobné zalíbení. Zatímco Tom a její otec rozmlouvali tiše a vážně u ohně, oni dva se posadili na rozvrzaná křesla v rohu a vedli lehkou konverzaci protkanou žertováním.

Ale když Veitch v jednu chvíli vzhlédl, zjistil, že ho McKendrick pozoruje s chladným podrážděním hraničícím s hněvem. Samozřejmě pochopil, co za tím vězí, ale příliš těžkou hlavu si kvůli tomu nedělal: život je tak krátký.

+ + + + +

Krátce po půlnoci je vyrušily zvuky ozývající se zvenčí: bečení trýzněných ovcí a hluboké hrdelní vrčení nějaké šelmy. Veitch byl u okna první, ale světlo uvnitř mu neumožnilo vidět dál než na pár kroků. McKendrick popadl pušku a vrhl se ke dveřím, ale Veitch byl u něho dříve, než položil ruku na petlici.

„Půjdu první, ano?“ Se samostřílem v ruce vyklouzl do mrazivé noci. Okamžitě toho litoval. Ani venku neviděl dál než na hranici malého kruhu světla linoucího se z oken domku; měl takřka fyzický pocit, jak se tma kolem něj svírá. Zamířil k okraji světla a vzápětí ho následoval i McKendrick se zapálenou pochodní v ruce. Veitch v životě neslyšel, že by ovce vydávaly takové zvuky; znělo to šíleně, pronikavě, skoro jako křik ženy.

„Rychle! Tamhle!“ ukázal zbytečně směrem ke zdroji hluku. Odhodlání v McKendrickově obličeji nedokázalo úplně zamaskovat strach, ukrývající se pod ním. Divoce zamával pochodní. Plameny osvítily zvlněnou trávu, přízračné šedivé tvary prchajících ovcí a něco, co se jen mihlo, nejasný obrys, který Veitchův zrak nedokázal rozeznat. „Zpátky! Zpátky!“ zavolal.

McKendrick znovu mávl pochodní. Světlo zachytilo nízký stín pohybující se jako blesk. Vlevo za ním ležela zkrvavená ovčí mršina, ze které

vyčnívaly bílé kosti jako obrovské zuby. Byla roztrhaná na tak malé kusy, že ani nedokázali poznat, která část je která.

„Svatá Panno, Matko Boží!“ vydechl McKendrick. ‚Je to pes!“ Opřel si hlaveň pušky o předloktí a přitom se stále snažil držet pochodeň. „Opatrně,“ řekl Veitch. „Může mít vzteklinu.“

Pochodeň ozářila další úsek pastviny. V McKendrickových nejistých rukou se pohybovala trhaně, takže to chvíli vypadalo jako záblesky reality ve světle stroboskopu: skalisko, které je vyděsilo, ovce utíkající jejich směrem, další mršina. Vítr zesílil a s hlasitým skučením hnal mraky přes měsíc a hvězdy, takže zavládla ještě větší tma. A do toho všeho nepřetržitě zněly zvuky kopýtek ovcí běhajících po trávě. Farmáře a Veitche to dezorientovalo tak, že nedokázali určit, kde teď pes je.

McKendrick zklamaně skřípal zuby. „Držte se za mnou. Jestli ho zahlédnu, vypálím po něm z obou hlavní. Možná ho to zažene—“

Oba slyšeli vyprávět o zvířecích zvucích, při nichž ztuhne krev v žilách; McKendrick to vždycky považoval za básnickou licenci, ale když vytí stoupalo stále výš, zpočátku tiše a smutně, ale pak ostřeji a intenzivněji, zaplavila je ledově studená vlna. Ten primitivní zvuk odblokoval nějaké podvědomé varování, tak silné, že je instinkt přiměl okamžitě se rozběhnout k domu.

McKendrick se ve dveřích ještě otočil a zamával pochodní, v jejímž světle zahlédli plížícího se tvora, ale jenom tak krátce, že rozeznali pouze jeho zlatavé oči strašidelně svítící do tmy. McKendrick na ně okamžitě vypálil z brokovnice, ale o výsledek se už nestaral. Proklouzli dovnitř a pevně za sebou zamkli.

+ + + + +

„Myslím, že jsem to dostal,“ vyhrkl zadýchaně McKendrick se zády přitisknutými na dveře. „Přinejmenším zranil.“

Veitch si tím tak jistý nebyl. Anna s Tomem je úzkostně pozorovali ze středu místnosti; z jejich tváří bylo jasně patrné, jak je vytí vyděsilo. McKendrick s Veitchem se na sebe podívali, ale byl to farmář, kdo vyslovil nahlas, co si oba mysleli.

„Byl to vlk, určitě.“

Anna prudce potřásla hlavou. „Žertuješ! Nejsou tady už celá staletí.“

„Kdysi to býval jejich domov,“ přemýšlel nahlas Tom. „Možná se

vrátili.“

„Spolu s lesy,“ dodal Veitch.

„Cože?“ opáčila Anna. „To je šílené!“

McKendrick přešel k oknu a opatrně se podíval ven. „Všechno, co se v poslední době děje, je šílené,“ zamumlal.

„Jste si jistí, že to byl vlk?“ zeptal se důrazně Tom. „Ne člověk?“

Veitch věděl, na co Tom naráží. „Byl hodně velký, ale jinak úplně obyčejný.“

Anna na něho zvědavě pohlédla, ale nahlas neřekla nic.

„Jestli jste ho zasáhl, budeme ho moct za světla vystopovat. Podle krve,“ prohlásil sebejistě Veitch. „Mělo by to být snazší, když na to zatracené zvíře uvidíme. Ve tmě nemáme šanci.“

Znělo to rozumně, a tak Anna šla do kuchyně připravit čaj. Muži se posadili k ohni; cítili, že se jejich bušící srdce postupně zklidňují.

+ + + + +

O hodinu později šel McKendrick spát. Zatímco Tom usnul v křesle před krbem, Veitch si ustlal provizorní lůžko na podlaze v jednom rohu. Anna mu pomáhala a vzrušeně s ním přitom rozmlouvala ztišeným hlasem.

„Omlouvám se, že tolik mluvím,“ zachichotala se. „Připadá mi, že uplynuly věky, kdy jsem si naposled s někým popovídala. Tedy kromě táty.“

Veitch ulehl s pažemi pod hlavou. „Podle mě je už zase ve své kůži. Je to tvrdý chlap. Žít tady nahoře mu docela svědčí. Možná je čas, abyste se vrátila do města.“

Zatvářila se zamyšleně. „Já nevím. Nemůžu být sobecká—“

„Občas musíte. Jinak se brzy zhroutíte pod tíhou vší té zodpovědnosti, kterou na vás naloží druzí. Nikdy s tím nepřestanou.“

Potlačila zívnutí a pak si lehla vedle něho s pohledem upřeným ke stropu. „To zní docela rozumně. Teď. Jenže pak ho přistihnu, jak se dívá na matčinu fotku a pláče—“

„A vy se necítíte osamělá?“

Podívala se na něho tmavýma, hlubokýma očima. „Někdy.“

Překulil se na bok a podepřel si rukou hlavu. „Vypadáte, že se ráda bavíte. Když tady ztvrdnete příliš dlouho, tak se z toho zblázníte.“

„Někdy si myslím, že už se to stalo.“ Pokrčila rameny. „Víte, jak se

říká, že každý potřebuje v životě něco, v co může věřit? Tak pro mého tátu je to tahle malá ovčí farma. Přes všechnu krev a pot, které si od něj bere a dává mu za to jen chudobu, ji miluje. Umře, jestli se odstěhuje. Vypadá to tady nudně, smutně, nesnesitelně. Ale když na podzim ráno vstanete, vidíte, jak se sluneční světlo pomalu rozlévá oranžově a hnědě po horách. A za zimních nocí slyšíte na stráních kvílet vítr tak, jako by to byla živá bytost.“

„A v co věříte vy?“

„Momentálně se starám o muže, který mě vychoval a snažil se na místě, jako je tohle, udržet tělo a duši pohromadě. Obětoval se pro mě. To nejmenší, co pro něj můžu udělat, je oplatit mu to. Alespoň trochu.“

Veitch se převalil zpátky na záda; tvářil se přitom trochu zmateně a trochu zneklidněně.

„A v co věříte vy?“

Ta otázka ho zneklidnila ještě více. „Řekl bych, že to stále ještě hledám.“

Naklonila se k němu a jemně se dotkla tetování na jeho předloktí; přestože měla studené prsty, jejich dotek byl horký. „Vyprávějte mi o tomhle.“ Usmála se na něho s předstíranou chlípností. „Pokračuje to hodně nízko?“

Než mohl odpovědět, dveře ložnice se otevřely a McKendrick vstrčil hlavu do místnosti. „Anno! Do postele. Hned,“ sykl.

Trochu smutně se na Veitche usmála, ale nebylo co dodat.

+ + + + +

Vítr, který během noci zesílil ve vichřici, hvízdal v komíně a hučel kolem okapů. Veitch se neustále probouzel a nutilo ho to myslet na Annin popis větru jako živé bytosti; chvílemi se mu zdálo, že slyší naléhavý hlas, který se ho snaží varovat nebo ho vyzývá. Tom u krbu něco bručel ze sna a převaloval se sem a tam. Veitch se podíval na hodinky: byly tři ráno. Zanedlouho mělo svítat.

Po střeše jako by něco přeběhlo. Polekaně se posadil, než si uvědomil, že je to vítr. Nepřekvapilo by ho, kdyby ráno byla polovina tašek na zemi. Znovu ulehl, ale rachotivý zvuk na taškách se vrátil v opačném směru.

Jeho instinkty se rozdrnčely. Pomalu se zvedl na lokty a naslouchal. Vlastně to vůbec neznělo jako vítr. Spíše jako by po střeše někdo chodil.

Z komína vylétl oblak sazí a skomírající uhlíky vzplály. Okamžitě zostražitěl a jeho myšlenky se rozběhly jako o závod. Náraz na přední dveře ho vymrštil na nohy; byl tak silný, že dveře málem vypadly ze závěsů.

Tom se vrávoravě zvedl, stále napůl spící. „Co... co to probůh...?“

Veitch doběhl k oknu a vyhlédl ven. Šedý vlk, který se svaly napjatými ke skoku vypadal velký jako poník, se snažil vyrazit dveře. Každým dalším nárazem o trochu povolily. Veitch se okamžik pokoušel najít ve vlkově nepřirozeném chování nějaký smysl, ale pak uskočil zpátky a vykřikl: „McKendricku! Přineste pušku!“

Ale farmář už vybíhal z ložnice s brokovnicí v ruce a tvářil se zmateně. „Raději se pojďte podívat,“ vyzval ho.

Veitch se rozběhl do ložnice. Anna seděla na posteli a snažila se pochopit, co se děje. Záclony byly roztažené a Veitch spatřil venku několik kroužících vlků, stejně velkých, jako byl ten u dveří. Znovu se ozvalo rachocení na střeše; nejméně jeden z nich byl i tam.

„Musí jich být osm nebo devět!“ zvolal nevěřícně McKendrick.

„Máte ještě nějakou jinou zbraň?“ zeptal se Veitch. Farmář zavrtěl hlavou.

Veitch zaklel a rozběhl se zpátky do obývacího pokoje pro svůj samostříl. Náhle si uvědomil, jak je slabý. Měl stěží čas natáhnout šíp, když se dveře rozletěly a dovnitř prudce vrazil vítr, až záclony divoce zavlály. Vlk mu skočil plnou vahou na hrudník. Veitch upadl a vyrazil si dech. Zvíře teď stálo nad ním, čelisti pouhý centimetr od jeho obličeje. Do chřípí mu vnikl masem páchnoucí dech a na bradu dopadla horká slina. Pod jeho váhou sotva mohl dýchat.

Uhnul hlavou v zoufalém, marném pokusu o únik a přitom čekal, že mu mocné tesáky každou chvíli strhnou maso z lebky. A pak se stala ta nejpodivnější věc: hluboko v hlavě pocítil nepříjemné šimrání, jako nezřetelný rádiový signál na konci pásma. Pomalu otočil hlavu zpátky a pohlédl do vlčích očí. zlatých se studeným černým kruhem uprostřed; přitahovaly si ho, dokud se neztratil v zářivé inteligenci, která mu byla cizí, a přesto jeho součástí.

Děsivé kouzlo prolomil zvuk tříštění skla. Další vlk proskočil oknem a svalil se na podlaze uprostřed místnosti, ale hned se zase zvedl. To už byl uvnitř zbytek smečky. Vlci začali číhavě kroužit po místnosti. Tom se pokusil zaútočit na jednoho dřevěnou židlí. Vlk si s ním chvíli pohrával,

pak vycenil zuby a jediným chňapnutím nadělal ze židle třísky.

Veitch zahlédl koutkem oka svůj samostříl ležící na podlaze. Pomalu klouzal rukou k němu; už byl natažený, k tomu, aby prohnal vlkovi šipku hlavou, mu stačila jedna ruka.

Byl v polovině cesty k němu, když si vlk všiml, co provádí. Někde hluboko v jeho hrdle se ozvalo temné mručení, které postupně stoupalo v táhlé zavrčení, při němž tuhla krev v žilách. Jeho pohyb byl tak rychlý, že ho Veitch téměř nepostřehl. Zlaté oči se zaleskly těsně před ním a pak ho zahalila tma a odporný zápach zvířecího dechu. Cítil, jak mu tesáky zajely do masa nad klíčními kostmi; ostrá bolest pronikla hluboko do spánků. Měl celou hlavu ve vlčí tlamě; stačil malinký stisk a jeho lebka praskne.

Vlk ho tak držel několik vteřin, zatímco mu hlavou vířily zoufalé myšlenky, a pak ho - naprosto nepochopitelně - zase pustil. Než stačil pochopit, co se stalo, zmizel i drtivý tlak na hrudi a vlk odešel z domu.

Ostatní vlci také zmizeli, ale v místnosti to vypadalo jako po tornádu. Všude se válel rozbitý nábytek, sklo a potrhané věci. Tom omámeně seděl v jednom rohu, ale bylo vidět, že nemá žádné vážnější zranění.

McKendrick ležel půlkou těla v ložnici a druhou ven. Obličej měl zalitý krví a jeho pušku nebylo nikde vidět. Veitch se k němu dobelhal, zvedl mu hlavu a otřel krev cárem záclony. Přes jeho děsivý vzhled se ukázalo, že jeho šrámy jsou jen povrchové. Netrvalo dlouho a McKendrick zamrkal a otevřel oči. Veitch chtěl promluvit, ale panika, která McKendricka zachvátila, ho umlčela.

„Odnesli Annu," zachraptěl McKendrick.

+ + + + +

Vítr se přesunul nad hory s prvními paprsky ranního slunce, když se vydali do studených, deštěm zmáčených kopců hledat Annu. Veitch šel v čele a Tom průvod uzavíral; McKendrick mezi nimi vypadal se sinalým obličejem a očima naplněnýma zoufalstvím jako přízrak - byla to tvář člověka, kterému se v jediném okamžiku zhroutil svět.

Nedokázali se přimět mluvit o Anně a o tom, co se s ní asi stalo poté, co ji vlci odnesli. Místo toho se snažili pochopit, proč se smečka chovala tak nepřirozeně, ale ani na to nenašli rozumnou odpověď. Ale mlčky a jednomyslně se shodli na pronásledování zvířat, aby dívku získali zpátky - nebo alespoň to, co z ní zbylo.

Veitch byl otupělý. Jeho city k Anně a Ruth byly neuvěřitelně zmatené, ačkoliv i jeho obvykle velice povrchní sebeanalýza připouštěla, že Anniny potíže jsou pro něho pouhou psychologickou substitucí za Ruthin mnohem vážnější problém a vyřešení těch prvních pro něj bylo klíčem k získání vysněné lásky. O kterou byl znovu oloupen.

+ + + + +

Sledovat vlky bylo snadné i pro necvičené oko: sešlápnutá tráva a četné skvrny krve, o níž se snažili sami sebe přesvědčit, že patří vlkovi postřelenému McKendrickem. Rychle postupovali dolů ze svahu, ale smečku před sebou stále neviděli. Začalo být zřejmé, že se pohybuje neuvěřitelnou rychlostí.

Brzy poté se ocitli na okraji nově vyrostlého lesa, který už zřejmě měl i svůj ekosystém: hustou přízemní vegetaci, lesní kvítí a mnoho druhů ptactva. Dole v údolí a mezi stromy se usadila mlha hustá jako cukrová vata. Čím hlouběji se nořili do stínu pod korunami stromů, tím byla neproniknutelnější, tlumila všechny zvuky a zahalovala to, co se nacházelo kolem.

Když takto pokračovali nějakou dobu, Tom odtáhl Veitche stranou. „Tohle je šílenství. Kdyby na nás teď smečka zaútočila, nemáme sebemenší šanci. Můžou kroužit na metr kolem nás a my o tom nebudeme vědět."

Veitch souhlasil, ale nemohl se otočit zpátky. „Jestli se teď vrátíme, ztratíme stopu."

„A vy nemůžete odolat touze zachránit dámu v nesnázích, co?" opáčil Tom kysele. „To je přímo patologická posedlost."

„Možná bych poslouchal, co říkáte, kdybyste sám nebyl takový magor." Veitch se přesunul zpátky do čela vzteklý, že Tom má pravdu. Musel zachránit Annu, protože tak to hrdinové dělají. A kdyby nebyl hrdina, musel by být tím, čím byl vždycky. A kdo by s tím dokázal žít?

+ + + + +

Když ušli asi kilometr do nitra hustého lesa, poprvé zahlédli nějaký pohyb. McKendrickův prst se napnul na spoušti a Veitch musel farmáři položit ruku na hlaveň, aby ho uklidnil; vypadal, že se každým okamžikem

složí.

„Jenom klid, kamaráde," pošeptal mu rozhodným hlasem. „Takhle akorát postřelíte někoho z nás."

McKendrickovi se roztřásl dolní ret. Kousl se do něho tak, až se mu na bradě objevila kapička krve.

Mlha dál zkreslovala zvuky, až to vypadalo, jako by se ptačí zpěv neustále přibližoval a vzdaloval, a tak když zaslechli drcení vegetace tlapami, bylo nemožné je přesně lokalizovat. Nebylo však pochyb, že je smečka nablízku a nejspíš je obklíčila, přesně jak se Tom obával. Někde praskla větvička, před nimi se zhoupla tráva nebo křoví. Přestože byly zvuky tak tiché, Veitchovým zbystřeným smyslům připadalo, že něco není v pořádku; plíživé kroky zněly příliš těžce, pohyb nebyl tak plynulý, jak by se u vlků dalo čekat.

„Přibližují se," zašeptal.

„Jak to víte?" McKendrickovi se puška třásla tak, že Veitch ji považoval za větší nebezpečí než to, co bylo kolem.

„Slyším věci ostřeji." *V těchto dnech*, dodal v duchu. Skutečně se cítil být úplně jiný člověk než dřívější bezradný, liknavý Ryan Veitch. Duch Pendragonu mu dal šanci povznést se nad své staré já.

Tom se k němu přitočil blíž, aby ho slyšel jenom on. „Takže jaká je teď naše strategie, válečníku?"

Mezi chuchvalci mlhy se začala vynořovat vysoká postava. „Tam!" vykřikl McKendrick a zvedl pušku.

Další postava vyskočila z mlhy a srazila McKendricka k zemi; puška zapadla do podrostu. Veitch instinktivně uskočil a zasadil útočníkovi prudkou ránu. Ten krátce vykřikl a zmizel.

Veitch se přikrčil a rozhlédl se kolem. „To nebyl vlk!"

Jako v odpověď na jeho slova před ně skočila další postava, zřejmě z koruny stromu nad jejich hlavami. Byl to člověk, ale nepodobal se nikomu, koho Veitch kdy viděl. Dlouhé zcuchané vlasy měl sytě černé, pokožku snědou, tělo nadměrně ochlupené. Výrazné rysy obličeje nad širokou bradou mu dodávaly hrdý, pronikavě inteligentní výraz. Muž byl nahý a z jeho svalnatého těla vyzařovala divoká síla. Ale co Veitche upoutalo, byly jeho ruce a chodidla: nezvykle velké, se silnými, pokřivenými prsty zakončenými ostrými nehty připomínajícími spíše drápy. Muž se silně potil a byl oblepený lesní špínou. Veitchovu pozornost přitáhly zlaté oči pod výhružně se klenoucím hustým černým obočím. Okamžitě si uvědomil, že

tyto oči už viděl.

Veitch se chystal namířit na něj samostříl, ale muž rychle zvedl ruku k podivnému gestu: sevřel ji v pěst a zvedl malíček a ukazováček. Z nějakého důvodu v tom byla hrozba, které Veitch neměl chuť čelit, a tak zase sklonil samostříl k zemi.

„Kdo je to?“ zeptal se McKendrick zlomeným nechápavým hlasem. Tom mu pomohl vstát.

„*Lupinari* se vrátili do lesů,“ oznámil muž hlubokým, téměř vrčícím hlasem s neurčitelným přízvukem.

Po Tomově tváři se rozlil výraz pochopení. Přistoupil k podivnému, zvířeti podobnému muži, aby mu něco řekl, ale ten ho zastavil výhružným gestem.

Tom zvedl ruce dlaněmi vzhůru v prastarém gestu míru. „V Dalekých zemích jsem se s vaším lidem nikdy nesetkal.“

Muž si ho chladně prohlédl. „Pak jsi nikdy nekráčel nočním lesem.“

„Ne, nikdy.“

Muž nechal ruku trochu klesnout a ukázal jí kolem sebe v rozmáchlém gestu. „Daleké země pro nás zůstaly i přes své soumračné kouzlo neznámým územím. Tady je náš domov. Tohle je náš svět, kde jsme lovili od počátku času.“

Z mlhy se začaly vynořovat další postavy, muži i ženy, všichni nazí, tmavovlasí a snědí. Pohybovali se neslyšně a hrozivě jako zvířata; oči jim chvílemi blýskaly jako kočkám.

„Za dnů našich předků jsme žili bok po boku s lidmi. Divocí lesní lidé, tak jste nám říkali, a za temných zim jste se o nás dokonce starali, přestože jste se nás báli. Protože jsme někdy nosili dárky k vašim dveřím a chránili jsme vás před hrozbami dlouhých temných nocí. Je v naší povaze pomáhat bytostem s námi spřízněným intelektem.“ V poslední větě zazněl náznak hněvu. „Tví lidé nás znají, znají naši sílu a nikdy nás nelovili, protože věděli, že nejíme lidské maso. Kdybychom to udělali, jeho chuť by nás ovládla a my bychom toužili stále po dalším. Pak by propukla válka mezi našimi rasami.“

Ostatní členové skupiny je obklopili a vynořovali se a zase mizeli v mlze. Veitch je pozoroval úkradkem; zmínka o lidském mase ho znervóznila.

„A pokud se někdo z nás stal nebezpečným samotářem a jedl maso smrtelníků, sami jsme ho dopadli a zabili,“ pokračoval vůdce. Zavládla

delší pauza, během níž si prohlížel jejich tváře. Pak pokračoval: „Ale tuto noc jste na nás zaútočili.“

Veitch si teprve teď všiml zaschlé krve na levé straně jeho hrudi. „To vy jste napadli jeho ovce.“

Vůdce upřel na Veitche chladný pohled. „Ale nikdy nejíme lidské maso.“

Tom udělal opatrný krok dopředu, aby odpoutal vůdcovu pozornost od Veitchova nedostatku diplomacie. „Neměli jsme tušení, že se *Lupinari* vrátili na toto území,“ pronesl co nejsmířlivějším tónem. „V žádném případě jsme vás nechtěli urazit. Těšíme se, že budeme žít vedle sebe v pokoji jako v minulosti.“

Zlaté oči pomalu a netečně zamrkaly. „Příkoří však už bylo spácháno.

Máme-li spolu uzavřít dohodu, musíte za to zaplatit.“ Jeho tvář nevyjadřovala žádné emoce, které by dokázali pochopit, a proto se začali obávat nejhoršího.

McKendrick byl až do této chvíle jako omámený, ale náhle jako by pochopil, co se odehrává. „Annu ne,“ zakvílel.

„Jeho ovce,“ nabídl Tom rychle.

Vůdce zvolna zavrtěl hlavou. „Nevěděli jsme, že jsou to jeho zvířata, jinak bychom se jich ani nedotkli. Můžeme si snadno najít jinou kořist. Protože přesně to děláme.“

„Annu ne,“ opakoval McKendrick.

„Neopovažujte se ji zabít,“ prohlásil Veitch.

Vůdce k němu zalétl pohledem naplněným takovým zvířecím vztekem, až si Veitch instinktivně zakryl rukou hrdlo. „Měl jsem tvoji hlavu mezi čelistmi,“ zavrčel vůdce. „Nejsi pro mě nic.“

„Sám jsi řekl, že nejíte lidské maso,“ vmísil se Tom.

Jako by to byla narážka, z mlhy vystoupila další postava; byla to Anna. Nejdříve šla váhavým krokem někoho, kdo je v moci hypnózy, ale když se k nim přiblížila, v očích jí zaplálo poznání a rozběhla se ke svému otci. Pak se dlouho navzájem objímali a tiše plakali.

„Co požadujete?“ zeptal se Tom.

Vůdce upřel zrak na Veršotepce. „Vždy na jednu noc v roce opustí svého otce a bude s námi.“

McKendrick vytřeštil oči. „Co se jí stane?“

„Naučí se lovit s *Lupinari*.“

„Lovit?“ McKendrick si přitiskl ruku na ústa. „Moje maličká holčička?“

Veitch si uvědomil něco jiného. „Ale ona tady nehodlá žít navždy.“

Oči vůdce se hrozivě zúžily. „Když dohodu porušíte, Lupinari budou hledat odplatu lovem.“

„Dohodnuto,“ prohlásil Tom.

„Ne!“ vykřikl McKendrick soptící spravedlivým hněvem. „Nenechám svou dcerušku o samotě s takovými obludami!“

Tom mu položil ruku na rameno. „Nemáte na vybranou. Jestli jí chcete zachránit život, pak na to musíte přistoupit.“ Otočil se zpět k vůdci a opakoval: „Dohodnuto.“

Vůdce přikývl. „Pak možná v budoucnu bude váš a náš lid opět žít moudře vedle sebe.“

V jeho hlase zněla smířlivost. Veitch odehnal McKendricka dříve, než mohl protestovat. Byl rád, že nedošlo k boji, protože mu bylo jasné, že by v něm neměli nejmenší šanci.

Po několika krocích se ohlédl, jenom aby se ujistil, že nejsou sledováni, ale viděl, jak se *Lupinari* ztrácejí v mlze, aniž by bylo slyšet jediný jejich krok.

+ + + + +

Po celou cestu domů byl McKendrick jako v šoku, ale Anna přijala svůj osud s obdivuhodným klidem. Když si všimla, že ji Veitch upřeně pozoruje, nechala otce sedět na podlaze u krbu a odtáhla ho stranou.

„Teď žádné zachmuřené obličeje,“ upozornila ho a jemně se dotkla prstem jeho tváře. „Není to konec světa.“

„Nevíte, co po vás budou chtít v tu noc, kdy budete mezí nimi.“

„Vypořádám se s tím, až k tomu dojde.“

„A dostat se odtud pryč teď bude pro vás mnohem těžší.“

„Co mi brání, abych se sem nevracela jenom na jednu noc?“ Oba však věděli, že tak to nebude. „Chci jenom poděkovat za pomoc.“ Zdálo se, jako by znala všechny neklidné myšlenky, které se mu honily hlavou. Uchopila jeho tvář do dlaní, vytáhla se na špičky a dlouze ho políbila. Potom dodala: „Je škoda, že musíte odejít—“

„Musím.“

„Já vím. Ale je to škoda.“ Znovu se usmála a vrátila se k otci. Veitch ji chvíli pozoroval, jak klečí vedle McKendricka s jednou rukou kolem jeho ramen a šeptá mu slova, která slyšeli pouze oni dva. Ale pak Tom zachytil

jeho pohled a kývl hlavou směrem ke dveřím.

Rozloučili se, jak nejlépe dokázali, a vyrazili do sluncem ozářených hor. Veitch se zeptal: „Je to vždycky takové?“

„Co tím myslíte?“

„Když se snažíte dělat správné věci. Když převezmete takovou odpovědnost. Tíží to na ramenou jako obrovský balvan.“

Kupodivu se zdálo, že Toma jeho poznámka příjemně překvapila. Poklepal ho vřele po rameni. „Přesně tak. Odměny se dočkáte později.“

„Jak moc později?“

Tomův neveselý úsměv jako by skrýval nějaký význam, který Veitch nechápal. „Mnohem, mnohem později,“ dodal Veršotepec, než obrátil pozornost ke stezce před nimi.

+ + + + +

Celý den kráčeli bez přestávky obtížným hornatým terénem a na noc se utábořili v nějaké rokli. Od chvíle, kdy opustili farmu, nikoho neviděli ani neslyšeli; kdyby mezitím zmizelo lidstvo z povrchu Země, v této pustině by se to vůbec nedozvěděli.

Veitch se od chvíle, kdy opustil Annu, nedokázal uklidnit. Jeho myšlenky se stále vracely k těm, s nimiž strávil v uplynulých měsících tolik času. Proč jednali tak, jak jednali? Proč říkali jedno, a přitom věřili v něco jiného? Jeho myšlenky se proměňovaly ve slova rychle a přímo a kdysi posuzoval ostatní podle stejné normy, i když podvědomě věděl, že to tak vždycky není. Nakonec se jeho pozornost soustředila na Toma; celý den ho pokradmu pozoroval, všímal si drobných změn ve výrazu jeho tváře, jeho zvláštní volby slov, a večer mu bylo jasné, že tohoto muže vůbec nezná.

Když se posadili k ohni, aby snědli zbytek zásob, které jim McKendrick dal, všechny ty nevyslovené otázky pronásledovaly Veitche tak neodbytně, že už se neudržel. „Včera jste řekl, že vaše oči jsou lepší než moje.“ Tom přikývl. „Co se ještě změnilo?“

Veršotepec prohrábl oheň, až vylétly jiskry. „Hodně.“

„Jako co?“

„Slyším lépe. Mám ostřejší čich. Bohužel chuť mi zůstala skoro stejná.“

Veitch žvýkal kůrku a přemýšlel. „Kdyby vás nějaký doktor otevřel,“ začal, „co by uvnitř našel?“ Tom se díval do ohně a mlčel. „Jestli o tom nechcete mluvit—“

„Myslím, že už nejsem tak docela člověk.“

„Myslíte?“ Veitch pozoroval ve světle ohně Tomovu tvář a napadlo ho, proč je vždycky tak těžké říct, co si myslí nebo co cítí.

„Nevím. Nevím, jestli jsem měl zůstat tady s lidmi, nebo se vrátit s ostatními zvláštními bytostmi do Jiného světa. Nevím, jestli mohu věřit svým pocitům, jestli vůbec mám nějaké pocity, nebo si jenom předstírám, že něco cítím. Nevím, co bych našel, kdybych se rozřízl, jestli slámu, diamanty nebo ryby, nebo jestli jsou tam všechny moje staré orgány, ale nějak zpřeházené.“ Nepřestal upírat oči do plamenů.

Veitch náhle pochopil celou Tomovu tragédii. Ztratil všechno; nejen svou rodinu a přátele, od nichž ho oddělovala staletí, ale i spřízněnost s lidstvem, cit pro to, kdo nebo co je. Byl osamělejší, než kdokoliv na světě může být. Přesto stále měl přání, naději, cit a touhu; a stále se snažil dělat pro každého to nejlepší, navzdory svému soužení.

„Myslím, že jste prostě chlap, jako já a ostatní,“ prohlásil Veitch.

Tom se na něho zvědavě podíval.

„A myslím, že najdete, co hledáte.“

Tom obrátil zrak zpátky k ohni. „Díky.“

„Musí být těžké vrátit se k té mrše, která vám zničila život.“

Tom mlčel, ale Veitchovi neuniklo jemné cukání nervu vedle úst.

„Pamatujete, jak jsem řekl, že nechápu, proč vás všichni považují za hrdinu. Omlouvám se za to.“

Tom přihodil do ohně několik větví, které ostře zapraskaly. „Musíme se trochu prospat.“

„Dobře, hlídám první.“ Vstal a protáhl se, zhluboka se nadechl nočního vzduchu. „Co najdeme tam, kam jdeme?“

„Všechno, o čem jsme kdy snili.“ Tom zamířil ke stanu. „A všechno, čeho jsme se kdy báli.“

+ + + + +

Tom byl ve stanu sotva pět minut, když se mezi strmými stěnami rokle rozlehl děsivý zvuk. Veitchovi se zježily chloupky na šíji a sevřel se mu žaludek. Doufal, že to byl jenom netypický projev větru ženoucího se z hor, ale když Tom vylezl ze stanu s nezvykle bledým obličejem, věděl, že jeho instinkt byl správný: byl to křik ženy prosycený nesnesitelným žalem.

Nejdříve ho napadlo, že je to Anna, která je sledovala, ale když se o tom

chtěl jít přesvědčit, Tom ho chytil za rukáv. „Ne. Nenajdete nikoho.“

„Jak to myslíte?“ Veitch cítil podivný chlad; levá ruka se mu třásla.

„Můžete nářek Caoineag slyšet, ale nikdy ji neuvidíte.“

Veitch napínal zrak do tmy. Z kvílení mu brněly zuby a z noci se valila vlna zoufalství. Chtělo se mu zalézt do stanu a nikdy už odtamtud nevylézt ven. „Co je to?“

„Je to jedna ze sester Pradleny od brodu.“ Tomův hlas zněl tak tiše, že ho Veitch téměř neslyšel. „Ponurý duch.“

„Tohle je její místo, tady vysoko v horách?“

Tom zavrtěl hlavou. „Je tady kvůli nám.“

„Kvůli nám?“ Veitch se bál toho, co uslyší.

„Ty, kdo zaslechnou Caoineagin pláč, čeká smrt nebo velký žal.“ S těmito slovy se otočil a sklíčeně zmizel ve stanu.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Na noční cestě

Světlo ohně zářilo v noční tmě mezi stromy jako maják. Další selhání techniky přivodilo Shavimu menší šok, když moře světel pokrývajících otevřenou krajinu Midlands v jediném okamžiku zhaslo; přestože už to zažil tolikrát, stále nedokázal potlačit mrazení.

Zrovna scházel z posledního mírného svahu Pennin za Ashbourne, když k tomu došlo. V noci obvykle neputoval, zejména ne divočinou, ale chtěl mít co nejrychleji za sebou nejobtížnější úsek své pouti, který ho odděloval od přívětivějších zastavěných oblastí pokračujících směrem na jih. Teď začínal mít pocit, že to nebylo nejlepší rozhodnutí.

Víc než kdy jindy si uvědomoval, jak rychle ubíhá čas; do lugnasadu zbývalo už jen jedenáct dní, což nebylo zrovna mnoho na to, aby dali vše do pořádku. Stále nemohl uvěřit, že jejich vítězství v Edinburghu se změnilo v selhání takových rozměrů. Jeho myšlenky se neustále vracely k Ruth a utrpení, které teď určitě prožívala. Ale ještě více si uvědomoval přítomnost Balora, číhající ve stínech pod stromy, v mrazivém větru nebo v černočerné tmě zamračené noci. Po Fomorianech nebylo nikde ani památky, ale věděl, že jsou někde poblíž a hledají ho. Přítomnost boha smrti a zla útočícího na hranice jejich reality byla takřka hmatatelná. Pociťoval ji jako slabost kolem žaludku a také ve zlých snech, které ho teď pronásledovaly stále častěji. Na všechno, co viděl a slyšel, začala dopadat tísnivá atmosféra smrti.

Přestože noc byla teplá a na obloze svítila spousta hvězd, měsíc stále zahalovaly mraky. Tma byla kvůli tomu takřka neproniknutelná a on si byl jist, že slyší něco, co se v ní pohybovalo. Při několika příležitostech si ověřil, že ho někdo stopuje; ne těsně, ale sleduje ho z dálky, tu na jedné, tu zase na druhé straně, pokaždé mimo dohled. Snažil se sám sebe přesvědčit, že je to jenom paranoia, ale už se naučil důvěřovat svým zostřeným smyslům.

Uklidňovalo ho především vědomí, že kdyby to byla nějaká šelma, měla dost příležitostí na něho zaútočit, když spal. Místo toho ho to ale sledovalo zpovzdálí, skoro jako by ho to odhadovalo. Praskla větvička, v nočním

tichu děsivě hlasitě. Krátce se ohlédl a pak se rozběhl k ohni.

+ + + + +

Kolem ohně planoucího poblíž nízkého porostu na kraji pole sedělo asi čtyřicet lidí. Opodál byla zaparkovaná pestrá sbírka dopravních prostředků: černý autobus vyrobený někdy v padesátých letech, otřískaná dodávka luton nastříkaná křiklavými neonovými barvami, další autobusy, zastaralé a všelijak upravené, minibusy nacpané až po střechy různými efekty. Shromáždění lidé byli očividně poutníci, kamuflovaní starými vojenskými kombinézami, kůží a džínovinou; vlasy měli nagelované do špiček nebo ostříhané nakrátko, všude samý piercing a tetování. Sešly se tady všechny věkové skupiny: děti hrající si na kraji kruhu světla, několik miminek v náručí matek, pár seniorů a slušná sbírka lidí od dvaceti do padesáti. Šum jejich hovoru nesoucí se nad praskáním dřeva okamžitě zmlkl, když Shavi vkročil do světla.

Prohlížel si jejich tváře. Očekával podezíravost a rozmrzelost z vyrušení, ale nic takového neviděl. Rozhlédl se po nějakém vůdci nebo mluvčím.

Statný muž s dlouhými černými vlasy a hustým plnovousem mu líně pokynul paží silnou jako Shaviho stehno. Měl na sobě ustřiženou džínovou bundu, kterou nosil na holém těle, potetovaný biceps měl stažený zlatou obručí a skrz jeho černé kadeře se blýskala zlatá náušnice ve tvaru kruhu. Srdečně se usmíval; jeden z předních zubů měl ulomený.

„Poslední statečný člověk v Anglii!“ Jeho hlas měl sytou hlubokou rezonanci bubnu. „Pojďte sem a povězte nám, co vás nutí procházet se sám v noci pustinou!“

Shavi podřepl vedle něho, perfektně balancující na špičkách. „Nemínil jsem zůstat venku tak dlouho—“

Umlčel ho hurónský smích muže. „Kolikrát jsme už tohle slyšeli?“

Ostatní se zasmáli, ale nebylo to namířeno proti Shavimu. „Tak se posaďte.“ Muž poklepal na suchou zem vedle sebe. „Nespěcháte přece zpátky do tmy, že ne?“

Shavi přijal jeho pozvání s úsměvem. Okamžitě se rozběhla živá konverzace, jako by byl jejich starý přítel, který se právě vrátil. Někdo mu vtiskl do ruky hrnek teplého jablečného vína. Ve vzduchu zavoněla marihuana a zanedlouho někdo zapnul magnetofon. Zazněla hudba beze slov

podobná rytmům domorodých kmenů. Rozhostila se zvláštní uvolněná nálada, působící nadčasově. Cítil se jako doma.

+ + + + +

Shaviho hostitel se představil jako Breaker Gibson. Byl s tímto konvojem už šest let. Putovali krajem většinu devadesátých let a jejich počet se zvyšoval a klesal s tím, jak se lidé přidávali nebo mizeli bez vysvětlení; velká rodina vděčící za svůj vznik stejně tradici středověkých kočovníků jako konceptu moderního grupingu. Jejich nikdy nekončící putování mělo sezónní ráz a směr určovaly různé festivaly: Glastonbury a Reading, některá setkání různých kultur v Cornwallu a Somersetu, letní slunovrat ve Stonehenge, beltain ve Skotsku. Měli vlastní normy chování, vlastní příběhy a tradice předávané a vylepšované u táborových ohňů, vlastní mýty a náboženství: tvořili společnost ve společnosti.

Breaker nechtěl mluvit o tom, co dělal předtím, než se přidal ke kolektivu; Shavi cítil, že to nebylo šťastné období, a proto ho chce nechat za sebou, v čemž mu nový život v neustálém pohybu zřejmě účinně pomáhal. O to raději vyprávěl o časech se skupinou a mohl nabídnout spoustu historek. Většinou přitom přeháněl stejně divoce jako dávní vypravěči a všechny se nějakým způsobem týkaly střetu se zákonem. Netrvalo to ani hodinu a Shavi si ho doslova zamiloval.

On sám nic neskrýval a vyprávěl jim o všem, co se mu přihodilo během dlouhých týdnů, kdy putoval spolu s Churchem a ostatními, ale pomlčel o důvodu své cesty na jih i o jejím cíli, protože to bylo příliš důležité, než aby se s tím svěřoval někomu, s kým se právě seznámil.

Když domluvil, Breaker se zahleděl do tmy za hranicí ohně. „Ano, za posledních několik týdnů jsme zažili pár divných věcí. Nedaleko Bromsgrove jsme zastavili nějakému stopaři. Byl oblečený celý v zeleném. Ale každý podle svého vkusu - nejsem policajt přes módu.“ Chraptivě se zachechtal. „Dojeli jsme k místu, kde jsme ho měli vysadit. Rozhlédnu se - a on v autobuse nebyl! Přitom jsme nikde nezastavili, aby mohl vyskočit. Zanedlouho poté někdo zjistil, že se všechny kovové libry proměnily na čokoládu! Děcka si ten večer dala do nosu, to vám povídám!“ Jeho smích přešel ve všeobecný řehot. „Řekl bych, že jsme mohli dopadnout hůř.“ Po tváři mu najednou přelétl stín. „V noci jsme ale viděli horší věci.“ Když Shavi uviděl jeho křečovitý úsměv, věděl, jak to myslí.

„Ale stejně,“ dodal a zvedl hrnek s vínem, „je báječné být naživu.“

+ + + + +

Zatímco popíjeli a klábosili, připojily se k nim dvě ženy. Jedné bylo něco přes dvacet, měla příjemné, otevřené vystupování a pronikavé inteligentní oči. Pískově žluté vlasy si stáhla do krátkého ohonu a na sobě měla ručně pletený svetr přes dlouhou květovanou sukni. Jmenovala se Meg. Druhá žena byla možná o deset let starší gótka s tvrdými rysy a trochu krutýma očima, ale její úsměv byl docela příjemný. Řekla, že se jmenuje Carolina. Obě chtěly v nějaké naléhavé věci mluvit s Breakerem, který v jejich komunitě zastával určité význačné postavení.

„Mikey nechce držet hlídku,“ oznámila Meg. Vytáhla seznam jmen a rychle ho přelétla očima.

„Ten malý mizera tvrdí, že jsme si na něho zasedly,“ dodala ostře Carolina.

„Ale já jsem zkontrolovala záznamy a střídání je spravedlivé,“ vysvětlila Meg.

Náhle vážný Breaker se napil vína. „Promluvím si s ním. Nemůžeme si dovolit mít ve svých řadách moc nespokojenců.“ Otočil se k Shavimu. „Začali jsme držet hlídky před několika týdny, po tom co se stala ta ošklivá událost.“

Shavi cítil, jak si ho obě ženy měří. „O co šlo?“ zeptal se.

„Jednoho rána nás probudil pekelný virvál. Tamhle Penny—“ ukázal na hubenou bledou ženu s očima vypoulenýma, jako by měla problémy se štítnou žlázou „—šílela, a docela pochopitelně. Její dítě, Jack, zmizelo. V noci. A v postýlce, kde spalo, ležela malá figurka z větviček svázaných kukuřičným šustím.“ Breakerova veselá tvář na okamžik posmutněla. „Přirozeně jsme zavolali policii, prošli všemi těmi jejich procedurami, ale jediné, co jsme se od nich dozvěděli, bylo, že je to částečně naše vina, protože žijeme tak, jak žijeme. Vyšetřování jenom předstírali. Všichni věděli, co se opravdu stalo. A proto od té doby držíme v noci hlídky. Žádné další potíže nebyly, tak si myslím, že to funguje. Ale někteří z nás... méně oddaní... přátelé se neradi vzdávají spánku.“ Očividně ho to zlobilo, ale ovládal se.

„A co děláte vy?“ zeptala se otevřeně Carolina Shaviho. „Proč putujete krajem?“

„Jedna moje kamarádka je velmi nemocná. Hledám způsob, jak jí pomoct.“

„Nějakou medicínu?“ otázala se Meg.

„Něco takového.“

„A kam jdete? Možná bychom vás mohli přibrat.“ Carolina se podívala na Breakera a ten přikývl.

Shavi zvažoval, co jim má říct. „Na jih,“ odpověděl. „Do Windsoru.“

Breaker se zamyšleně zatahal za vousy. „Můžeme jet na jih.“

„Jasně, už jsme tam dlouho nebyli.“ Carolina mrkla na Shaviho. „Raději se držíme stranou od nóbl míst. Obyvatelé nás ženou pryč vidlemi. Bojí se, že bychom je mohli okrást.“

Obě ženy pak odvolal nějaký mladík, který vypadal, že se už dlouho blíže neseznámil s vodou; obličej a paže mu pokrývala vrstva bahna jako nějakému piktskému válečníkovi. Jakmile byly ženy z doslechu, Breaker poznamenal: „Ty dvě tu všechno organizují. Neobešli bychom se bez nich, i když bych jim to nikdy neřekl. Byly by pak ještě nafoukanější než teď.“ Podíval se Shavimu do očí. „Takže zůstanete s námi?“

„Bude mi ctí.“

„Výborně. Další pro hlídku!“

+ + + + +

Tábor už byl na nohou, když se Shavi probudil z nejvydatnějšího spánku, jaký po dlouhé době zažil. Za světla bylo snazší vypořádat se s houfem lidí kolem a prohlédnout si automobily, které vypadaly, že stěží vydrží kilometry, natož stovky kilometrů. Meg mu přinesla ke snídani ztracená vejce na topince a dychtivě se vyptávala, co je v kraji nového; byla bystrá, pohotová a jemu docela sympatická. Zapil jídlo prvním hrnkem čaje od chvíle, kdy opustil hostinec *U Zeleného muže*; příjemně to završilo jeho ráno.

Jakmile byli všichni připravení k odjezdu, Breaker ho pozval do svého autobusu ze šedesátých let, pomalovaného bíle a rumělkově jako zmrzlinový vozík. Zadní část zabíraly obrovské reproduktory a něco, co vypadalo jako polní kuchyně pro celou komunitu.

„Vzhůru k záhubě nebo spáse,“ usmál se Breaker a nastartoval. Zařadil se za černý autobus z padesátých let a celý konvoj vyrazil na cestu.

+ + + + +

Silnice před nimi byla prázdná, výhled na husté stromy a přerostlé živé ploty nekazil žádný provoz.

„Určitě jste se setkali s výpadky techniky," prohodil Shavi s úsměvem a upíral přitom pohled před sebe.

Breaker se na něho podíval koutkem oka a zasmál se. „No jasně, měli jsme s tím dost problémů." Zamrkal. „Někteří z nás ale z toho byli docela šťastní. Je to parta ludditů, to mi věřte! A prohánějí se po zemi na ďáblových strojích!"

„A co když technika selže nadobro?"

„Právě pro ten účel Bůh stvořil koně, kamaráde! Jestli byli dost dobří pro naše předky, jsou dobří i pro mě a moje lidi. Už to vidím: dlouhá žlutá karavana..." Vybuchl smíchy. „Zatraceně! Pan Žabák! Tút, tút!?" Smál se tak, až mu tekly slzy. Opřel si hlavu o volant, aby se uklidnil. Shaviho se na okamžik zmocnil strach a zvažoval, jestli nemá chytit volant, ale Breaker hned zase zvedl hlavu a autobus mířící k živému plotu vyrovnal.

Shavi si všiml ornamentálního keltského kříže u zpětného zrcátka. „Pro bezpečnost na cestách?"

Breaker přikývl. „Ale ne tak, jak myslíte. Tento symbol existoval mnohem dříve, než si ho křesťané přisvojili." Něco zamumlal. „Ti zatracení křesťané zadupali do země všechna ostatní náboženství. Někteří z nich jsou přímo živoucí výstrahou před křesťanstvím. Na papíře to není špatná víra. Miluj své bližní a tak. Jenomže jak jednou začali slova překrucovat, bylo možné cokoliv. Když už o tom mluvíme, máme mezi sebou pár křesťanů, ale nejsou ten typ, u kterého často uvidíte bělmo očí, jestli chápete, jak to myslím. Zbytek z nás je směsice pohanů, wiccanů, odmistů, pár buddhistů... U některých ani nevím, jak je mám pojmenovat, a počítám, že oni sami taky ne."

„Víra v těchto časech žije vlastním životem. Opravdu může přenášet hory."

„A v co věříte vy?"

Shavi si zamyšleně promnul bradu. „Ve všechno."

Breaker se zachechtal. „Výborná odpověď! Povím vám, největší pozor si musíte dávat na ty parchanty, kteří nevěří vůbec v nic. Najdete je všude kolem sebe. Vědci, kteří si myslí, že vědí všechno o fungování vesmíru, protože viděli, jak jedna molekula naráží do druhé. Zatracení podnikatelé,

kteří si myslí, že můžou s každým vyběhnout, aby dostali, co chtějí, protože neexistuje život po životě a žádný zasloužený trest. Spekulanti s pozemky, kteří zplanýrují každý kousek země...“ Kousl se do rtu. „Rychlé prachy, to je teď víra příliš mnoha lidí.“ Lišácky na Shaviho mrkl. „Řekl bych, že v tomhle novém světě budou mít pár problémů.“

„Doufejme.“

Oba se zasmáli.

+ + + + +

Konvoj se vyhýbal dálnicím a držel se na klidnějších silnicích nižších tříd. Byl to pomalý způsob cestování a často si zajížděli, ale Breaker Shavimu vysvětlil, že se tak snadněji vyhnou pozornosti policie. Na A444 směrem k Nuneatonu se míjeli s jiným konvojem, ale vojenským. Za zaprášenými skly bylo vidět zachmuřené obličeje vojáků; vypadali vyčerpaně a otřeseně.

„Žijeme v době neustálého ohrožení,“ poznamenal Shavi.

„Děje se něco velkého, ale nikdy o tom nic neslyšíme. Vyhlásili stanné právo a přitom nemají dost zdrojů k jeho zajištění, protože každý někde s něčím bojuje. Alespoň tak se to povídá.“ Podíval se na Shaviho. „Zaslechl jste něco?“

„Viděl jsem určité příznaky... tu a tam. Úřady nemají představu, co vlastně dělají. Snaží se držet starého myšlení.“

„Nemají šanci, že ne?“ Na chvilku se zamyslel. „Vždycky jsme chtěli, aby nás vláda nechala na pokoji. Přemýšlím, jaký by svět bez ní byl.“

Vjeli do zatáčky a zažili menší šok z ironie okamžiku: cestu blokovala policejní kontrola.

+ + + + +

Trčeli na místě půl hodiny. Všichni museli vystoupit na kraj silnice a prohledali jim všechny věci. Nenašli nic neobvyklého; ti, co s sebou měli drogy, si za ty roky trpkých zkušeností dokázali najít dostatek dobrých úkrytů. I tak se dočkali nepřívětivého zacházení: byli uráženi verbálně, ženy se nevyhnuly osahávání a vnitřky jejich příbytků byly obráceny vzhůru nohama a zanechány v chaosu. Všichni poutníci zachovávali klid. Zjevně se naučili, že protesty rychle vyvolají konfrontaci, ve které nemohli

vyhrát.

Shavi čekal, že se policie na něho každým okamžikem vrhne, ale zdálo se, že nemají tušení, kdo je. Nakonec, když si policisté dost užili, vrátili bez nějakého rozumného důvodu jejich konvoj zpátky, zatímco ostatní auta mohla pokračovat.

Breaker zamířil s kamennou tváří zpátky na sever a rozhlížel se po první odbočce. „Přesně jako při té stávce havířů. A to prý jsme svobodná země."

+ + + + +

Nakonec se jim podařilo objet zatarasenou oblast a rozbít na noc tábor v opuštěné krajině na východ od Stratfordu nad Avonou. Byla dost hustě zalesněná, aby jejich vozy nebylo vidět ze žádné silnice.

„Jedna věc je na tom všem dobrá - nikdy nás neobtěžují v noci," prohlásil Breaker. „Sotva zapadne slunce, všichni se bojí vystrčit nos z domu."

Když všichni zaparkovali, pustili se do práce. Tři muži šli vykopat latríny, jiní sbírali dříví na oheň, přičemž se nikdo ani nedotkl živých stromů. Z Breakerova autobusu vytáhli polní kuchyni a několik dobrovolníků připravovalo káď vegetariánského chilli. Táborem se brzy šířila taková vůně, že se všem sbíhaly sliny.

Jakmile se najedli, Shavi se posadil vedle Breakera, Meg a Caroliny k ohni a společně se dívali do plamenů. Během dne hodně přemýšlel o tom, co mu Breaker řekl o únosu dítěte. Trápilo ho, že se s tím vlastně nic neudělalo.

„A co jsme mohli dělat?" zeptala se malomyslně Carolina. Meg přisvědčila. „Viděli jsme ty věci venku v polích. Dost z nás se osobně setkalo s tím, co v noci obklopuje náš tábor. Nejsme padlí na hlavu."

„Neříkám, že jste," ujistil je rychle Shavi. „Ale jestli věříte v existenci všeho toho, o čem jste mluvili, pak by vás nemělo překvapit, že mám určité schopnosti, které by vám mohly být užitečné." Vysvětlil jim postupný rozvoj svých šamanských schopností. Nebylo to snadné - většina lidí stále uvažovala postaru — ale když viděl jejich nekonformní životní styl, měl za to, že by zrovna oni nemuseli mít klapky na očích.

„Tak co navrhujete?" chtěla vědět Carolina. „Nějaký šamanský rituál?"

„Mohlo by to vyjít. Je to něco jako sloupávání vrstev, aby se člověk dostal do kontaktu s neviditelným světem, kde se nachází veškeré vědění."

„A vy si myslíte, že máte to, co je k tomu třeba?“ usmála se ironicky Carolina.

„Sakra, Carolino! Dej mu šanci!“ okřikl ji Breaker. „Má pravdu - zatím jsme udělali houby. Takový pokus nikomu neublíží.“

Meg přikývla. „Já jsem pro. Můžeme to udělat dnes večer, jestli chcete. Co k tomu potřebujete?“

„Klidné místo mezi stromy, několik z vás k soustředění energie, trochu houbiček nebo raději marihuany k přirozenému rozšíření vědomí. Jestli nic nemáte, tak budeme muset zkusit alkohol.“

Ostatní se na sebe podívali a rozesmáli se. „Jasně, myslím, že tohle by se dalo zařídit,“ ušklíbla se Carolina.

+ + + + +

Penny se zmocnil záchvat pláče, když jí Meg řekla, co plánují. Prodrala se mezi ostatními, popadla Shaviho za oděv, obličej zkřivený emocemi, které ze sebe nedokázala dostat. „Proboha vás prosím, pomozte mi najít Jacka!“ kvílela.

Meg ji odvedla a snažila se ji uklidnit hrnkem čaje, zatímco Breaker sestavoval skupinku lidí, kteří by jim pomohli uskutečnit obřad. Nakonec jich bylo osm: Shavi, Breaker, Meg s Carolinou, asi šedesátiletá žena s dlouhými bílými vlasy staženými do ohonu, blátem pomazaný osmnáctiletý mladík známý jako Spink, muž s krysím obličejem a kudrnatými zrzavými vlasy a jeho statná partnerka, která se pořád usmívala.

Našli si mýtinu v lese, odkud nebyl vidět tábor a nerušily je tu žádné hlasy. Breakerovi dělalo starosti, že se tolik vzdalují od bezpečí ohně, ale Shavi ho přesvědčil, že je rituál ochrání stejně dobře jako jakákoliv fyzická obrana.

Večer byl teplý. Posadili se do kruhu, vdechovali vonné aroma stromů, naslouchali tichému šustění listů v chladivém vánku. Pod stromy nebyla taková tma, jak se obávali. Obloha byla jasná a stříbrné paprsky měsíce skoro v úplňku pronikaly volným prostorem v korunách stromů a ozařovaly zem jako bodové reflektory. Hra světla a stínu vytvořila atraktivní pozadí tomu, co se chystali dělat.

Breaker vytáhl plastikový sáček se sušenými houbičkami a marihuanou a podělil účastníky. Účinek se dostavil zanedlouho. Shavi je požádal o pravidelné, tiché prozpěvování. Instinktivně věděl, že vytrvalé vibrace

spojené s psychoaktivními drogami stimulují určitou oblast jeho mozku, aby se dostal na potřebnou vyšší úroveň. Netušil, jak to ví, ale zrovna tak věděl, že stejnou techniku používali jejich předkové v kamenných kruzích a chodbových hrobech už před milénii.

Zpěv se nesl mezi stromy, až se z něj stala hmotná, živoucí bytost, kroužící sem a tam a vsunující dlouhé prsty hluboko do jeho mysli. Zavřel oči a zvedl obličej, aby mu vánek hladil tváře. Krev v jeho žilách zpívala a stravoval ho pocit blaženosti; cítil, jak z jeho těla rostou kořeny do půdy a spojují se s kořeny stromů a křovin. Cítil se součástí všeho kolem.

Další krok byl nejtěžší. Hluboko v něm stále dřímala úzkost z doby, kdy se jeho mysl téměř ztratila v mořském hadovi u Skye. Musel napnout všechny síly, aby drogy neúčinkovaly až do bodu, kdy by nad ním zvítězily. Pravidelně dýchal a soustředěně klouzal po vlnách. A pak už to byl jenom volný pád do nitra vlastní hlavy, stále hlouběji, jako by se řítil do hluboké studny. Paradoxně tuto cestu hluboko do vlastního nitra viděl zvenčí. Vznášel se nad mýtinou a díval se na sebe a na ostatní, kteří pořád ještě prozpěvovali. Byl to zvláštní pohled, jaksi roztříštěný; nepřirozené barvy a tma byly téměř živé, dýchající bytosti. Ale tato deformace vidění trvala jen okamžik, pak jeho mysl vystřelila jako blesk mezi stromy. Po celém těle pocítil bodání špendlíků. Mimoděk zamrkal a najednou viděl svět z úrovně země. Zkrabatělý nos a přískok; byl králík zkoumající nezvyklou scénu. Další záblesk a ocitl se v korunách a uviděl s neobyčejnou ostrostí králíka s kmitajícím bílým ocáskem. Zmocnil se ho lovecký chtíč; jeho velké soví oči dvakrát mrkly a pak už mával křídly. Další záblesky ho měnily v jezevce větřícího o něco dál v poli, v lišku hledající na vnějším okruhu tábora, co by ukradla, můru tlukoucí křídly na skle autobusu ve snaze dostat se ke světlu uvnitř.

A pak ho to najednou vrátilo zpět do těla, ale tentokrát viděl jinýma očima, hmatal, slyšel a čichal zcela novými smysly. Otevřel se mu neviditelný svět.

„Pojď k nám," řekl nahlas. Prozpěvování se zadrhlo, ale Breaker se rozhlédl po ostatních a podařilo se jim udržet rytmus.

Vzduch ve středu mýtiny nad nimi jako by se rozdělil. Z trhliny vybublalo něco jako tekutý kov a překrylo to okraje porušeného místa.

Vzduchem se šířil pach žhavého železa. Shavi cítil narůstající strach těch kolem sebe, ale nepřestávali mu důvěřovat. Z pěnící hmoty se vysunula bílá ruka připomínající slepou rybu, která žije v jeskyni bez

přístupu světla. Pak druhá ruka, následovala předloktí, ohnuté lokty. Mezi nimi vyrostla hlava a ramena, bez obličejových rysů, pouze s mírnými prohlubněmi v místech očí, nosu a úst. Shavi ze zkušenosti věděl, že je to konstrukt v lidské podobě vytvořený z éteru, kterého obyvatelé Neviditelného světa často používají při komunikaci.

„Kdo volá?“ Zůstalo to polovinou těla v trhlině, jako by se to vyklánělo z okna.

„Já.“ Shavi věděl dost, než aby prozradil své jméno. „Hledám vědomost. Informace o smrtelném dítěti.“

Bílá hlava se zakývala ze strany na stranu v podivné karikatuře přemýšlení. „Víš, že za informaci musíš zaplatit.“

Shavi zvedl ruku a řízl se do masitého polštářku palce loveckým nožem, který si vzal z tábora. Na zem dopadlo několik kapek krve.

„Dobře,“ řekl výtvor. „Chutné sousto duše. Jak se má Lee?“

Shavi sebou při vyslovení jména mrtvého přítele trhl. „Žádné hříčky. Tu informaci. Této skupině ukradli před několika týdny smrtelné dítě. Na jeho místě zůstala panenka z větviček.“

„Dítě je v Dalekých zemích.“

„Živé a zdravé?“

„Nakolik to lze očekávat.“

„Kdo je odnesl?“

„Zlatí mají rádi společnost smrtelníků.“ V jeho hlase zazněl náznak lehké ironie. „Předstírají, že si rádi hrají se svými mazlíčky, což také dělají, ale není to ten pravý důvod.“

Znělo to vyhýbavě, ale Shavi naléhal dál. „Jaký je pravý důvod?“

„Odpověď je příliš rozsáhlá a závažná, než aby ji mohl poskytnout někdo jako já.“ To byl pro Shaviho důvod k zamyšlení; udělal si mentální poznámku, aby o tom uvažoval později. „Raději se mě zeptej, jestli je naděje na návrat dítěte,“ pokračoval výtvor.

„A je?“

„Není.“

„Vůbec žádná?“

„Jedině že by se Zlatá rasa sklonila před tvou vůlí. Nebo kdybys jim nabídl výměnou něco, co potřebují.“ V těch slovech nezněl výsměch, jak Shavi napůl očekával. Co mu výtvor vlastně opravdu říkal?

„Kde je to dítě?“

„U dvora Posledního slova.“

Tam, kde se Church s Tomem setkali s Dianem Céchtem. Tam, kde Tuatha Dé Danannové provádějí své strašlivé experimenty s lidmi.

„Děkuji ti za pomoc. Přeji ti šťastný návrat do Neviditelného světa."

„Ještě jedna věc." V hlase výtvoru znělo varování. „Rychle se otoč, když uslyšíš vytí, jinak se ti zhroutí svět."

Než se mohl Shavi zeptat na něco bližšího ohledně této nevyžádané, mnohoznačné rady, konstrukt se stáhl zpět do mezery a ta se za ním zavřela. Varování, pokud to vůbec varování bylo, mu vířilo v mysli, ale neměl čas se jím teď zabývat. Carolina prudce vykřikla; Shavi sledoval její vytřeštěný, zděšený pohled.

S hrůzou uviděl, že velký dub, k jehož patě se posadila Meg, vtahuje mladou ženu do sebe, jeho kmen ji nasával jako tekutý písek. Meg třeštila hrůzou oči, ale křičet nemohla, protože ústa jí překrývalo něco jako ruka ze dřeva stromu. Vtahovalo ji to stále hlouběji; nepotrvá dlouho a zmizí úplně.

Breaker vyskočil a chytil ji za pravou ruku, ale bylo to marné. Pak se přidali ostatní, ale ať tahali sebevíc, nedokázali proces pohlcování Meg ani zpomalit.

„Počkejte!" vykřikl Shavi. Prodral se mezi nimi a položil dlaň na drsnou kůru. Pod jeho prsty byla jako olej a pokusila se ho také vtáhnout. Ostatní odstoupili a čekali, co udělá. „Mír s tebou, Dubový muži. Přivolali jsme Neviditelný svět kvůli jediné informaci. Nemáme v úmyslu ti nějak uškodit."

Nasávání jeho ruky ještě chvilku pokračovalo, ale pak přestalo. Kmen jako by se zavlnil a z popraskané kůry se vynořila tvář s hustým obočím stínícím hluboko posazené oči, vystupující nos a otvor úst.

„Známe tě, Bratře draků." Hlas zněl jako praskání dřeva.

Ostatní překvapeně vydechli. „Znám tvé přátele a příbuzné, Dubový muži, i když jsem ještě s nikým z vás nemluvil," řekl Shavi.

„Zůstáváme zticha, když smrtelníci procházejí pod našimi korunami. Nikdy se k nám nechovali s úctou." Z jeho úst zazněl zvuk jako zašumění větru v listoví. „Ale víme, že vy jste přátelé vegetace a lidu stromů a lidu jezer, Bratře draků. Ručíš i za ostatní?"

„Ano."

Chvíli bylo ticho a pak se Meg pomalu vynořila z kmene. Zadýchaně upadla na zem. Breaker s Carolinou se rozběhli a pomohli jí na nohy. Zjevně byla nezraněná, ale Shavi se jemně zeptal: „Jste v pořádku?" Vy-

děšeně přikývla; oči se jí stále leskly slzami. Shavi pocítil ulehčení, že se jí nic nestalo. Rozuměl dryádám i najádám, duším stromů a vod a vnímal je mnohokrát během předchozích průzkumů svých schopností, ale tohle bylo poprvé, kdy se mu předvedli. Tentokrát reagoval instinktivně a zdálo se, že to funguje.

„Je nebezpečné volat ty, kteří se pohybují v Neviditelném světě, Bratře draků," pokračoval duch stromu.

„Postupoval jsem opatrně jako vždycky, Dubový muži. Jak se daří tvým lidem?"

„V hájích, lesích a hlubokých pralesích jsme stejně silní jako kdysi. Dost silní, abychom zahnali každého, kdo se nás pokusí kácet. Na severu a západě země už byla prolita krev a lidé se naučili vyhýbat se v noci mlází, kde leží naše padlá těla."

Chmurný tón jeho skřípavého hlasu byl tak silný, až ostatní zbledli a ustoupili o krok zpátky. Ale Shavi vycítil příležitost a pokračoval. „Naše příběhy říkají, že mezi člověkem a stromy nebylo vždycky takové nepřátelství."

„V časech před tím, než se vaši lidé odvrátili od moudrosti země, se k nám chovali s respektem a my jsme na oplátku vlídně shlíželi na lidi, kteří mezi námi procházeli."

„Tak tomu může být znovu."

„Možná je stále příliš brzy, Bratře draků. Nový věk ještě netrvá dost dlouho—"

„Ne." Meg stanula vedle Shaviho. Strom zapraskal na protest proti přerušení. „Promiň, že jsem ti skočila do řeči," pokračovala rychle Meg, „ale všichni lidé nejsou stejní. My jsme si vždycky vážili stromů a přírody. Je to součást naší víry. Nikdy neporazíme zelené dřevo. Neznečišťujeme prostředí." Shavi viděl v jejích očích záři inteligence; věděla stejně jako on, že Lid dubů může být silným spojencem.

Zemí kolem stromů a pak lesem zaznělo šumění jako šustot suchého listí. „Oni spolu mluví," podivila se Carolina poněkud příliš hlasitě.

Brzy poté se v hluboké tmě mezi stromy objevily blikající bludičky, což je kupodivu uklidnilo. „Světla duší," užasl Shavi. „Duše stromů vystupující ze dřeva."

„Tohle neviděli smrtelníci po mnoho životů, ani podle toho, jak měříme čas my," řekl dub. „Přijímáme vaše slovo. Budeme vás považovat za přátele. Objímejte stromy. Procházejte naším domovem, naslouchejte

šepotu našich srdcí. Dávejte nám najevo úctu, muži a ženy z masa a kostí, a my vám zaručíme šťastný osud plynoucí z naší ochrany. Nechť je to první akt nového věku.“

„Děkuji ti, Dubový muži, za laskavé odpuštění hříchů minulosti.“ Shavi znovu přitiskl dlaň na kůru; byla teplá a příjemná.

„Období přicházejí a odcházejí. Nový začátek bude ku prospěchu obojímu lidu.“

Shavi se otočil k ostatním. Pozorovali světýlka vznášející se mezi stromy, tváře naplněné blahem. Probudila se v nich paměť rasy, dlouho pohřbené ozvěny zázraků a divů. Na okamžik se stali svými předky.

Postupně se pomalu rozešli mezi stromy. Shavi viděl jejich zasněné výrazy, když natahovali ruce po světýlkách, dotýkali se kmenů, hladili listy, ztraceni v mystériu. Dubový muž měl pravdu: toto byl životně důležitý okamžik nového věku, obnovení vazby, která kdysi byla tak silná.

Shavi zůstal trochu pozadu a pozoroval změnu, která se v poutnících odehrávala, když se procházeli v kruzích měsíčního světla; zmocnil se jich daleko větší mír, než jaký by předpokládal. Hluboko v lese někteří z nich došli k skleněnému, měsícem ozářenému jezírku, kam zvonivě přitékala voda pramínkem z vlhkých skal, zelenému a stříbrnému světu, jenž voněl čistě a svěže jako příroda na vrcholcích hor.

Carolina se posadila na kraji na balvan a bezmyšlenkovitě ponořila ruku do vody. Pak ji rychle vytáhla, protože spatřila těsně pod hladinou obličej se zvědavýma velkýma očima. Nebyl hmotný; vlastně se zdálo, že neustále teče a přetváří se. Ale nevyjadřoval žádnou hrozbu. Carolina natáhla ruku a podržela ji několik centimetrů nad hladinou. Voda se zvedla v křišťálové spirálce a krátce se dotkla špiček jejích prstů, než zase odtekla. Ozvalo se něco jako jemný bublavý smích. Carolina zvedla tvář stejně nevinnou jako měsíc a usmála se.

+ + + + +

O hodinu později se v táboře pokusili vysvětlit ostatním, co se stalo. Uprostřed všeobecného nadšení nebylo těžké předat ten omračující pocit údivu, který se jich zmocnil. O půlnoci se už všichni cítili jako součást epochální změny.

Penny měla radost, že její syn stále žije, ale představa, že není na tomto světě, ji skličovala. „Musíte mi pomoct,“ naléhala na Shaviho a držela ho

za rukáv, jako by byl sám Spasitel; obličej měla ztrhaný žalem.

„Udělám, co je v mých silách," odpověděl a nebyla to tak docela lež. Neřekl jí, jaký je pravděpodobný osud jejího syna u dvora Posledního slova, že i kdyby našel nějaký způsob, jak ho přivést zpátky, jeho matka by ho možná nepoznala.

Ale i tato krátká odpověď ji potěšila. Odběhla z tábora mezi stromy s nadějí, že příslib štěstí, který dostali od lesního lidu, si najde cestu i k ní.

+ + + + +

Shavi, zcela vyčerpaný zážitkem, se brzy odebral do stanu. Když začal oheň pohasínat, zahlédl mezi autobusy stín šedé postavy, ale ve svém stavu se necítil na setkání s Leem dost silný. Provinilý pocit, který měl ze smrti přítele, nezmenšovalo ani poznání, že to byla součást důmyslného plánu Tuatha Dé Danannů; pořád si myslel, že i tak mohl udělat něco pro Leeovu záchranu, kdyby ho neochromil strach o vlastní život. Jestliže byl každonoční posměch a trápení ze strany jeho mrtvého milence cenou, kterou bylo třeba zaplatit za očištění od emocí, jež ho postupně stravovaly, zaplatí ji i přesto, že ho jeho slova dohánělа k šílenství.

Na stanové plátno něco tiše zaškrábalo. Silueta, kterou nikdy nezapomene. Zabořil obličej do batohu a snažil se usnout.

A pak začal ten šepot.

+ + + + +

Nakonec musel usnout, protože se polekaně probudil šustěním u vchodu do stanu. V prvním zmateném okamžiku si myslel, že je to Lee, ale pak uviděl, jak dovnitř vklouzla Carolina. Za ní se objevil Spink, kupodivu umytý od bláta, které ho předtím pokrývalo od hlavy k patám. Byl hezký a měl tmavé oči a vlasy. Shavi rozsvítil baterku a držel ji tak, aby osvítila nitro stanu.

„Nevadí vám, když vstoupíme?" zeptala se Carolina, přestože už byla uvnitř.

Shavi jim velkoryse pokynul; po pravdě řečeno, docela toužil po společnosti. „Jak vám mohu pomoct?"

Spinka v jeho blízkosti zjevně ochromila posvátná bázeň, takže veškerou konverzaci zajišťovala Carolina. „Lidi tam venku o vás mluví jako o

nějakém Mesiáši.“ Ve světle baterky jí jiskřily oči.

„Nejsem žádný Mesiáš.“

„Viděli, co jste udělal v lese. Máte určitý druh moci. Děláte věci, které obyčejný člověk nedokáže.“

Shavi přikývl. „Ale v nitru jsem jenom člověk. Chybující, vystrašený, neschopný rozpoznat správné rozhodnutí.“

Zavrtěla hlavou a černé vlasy se hedvábně zavlnily. „Nepřesvědčil jste mě. Říkal jste nám, že máte určité poslání. Jste tady, abyste nás zbavil všeho zlého.“

„Tak to není.“

„Takže Mesiáš ne. Ale tajemný, moudrý muž. Šaman. Sám jste použil tento výraz.“ To musel uznat. „Potom nás můžete naučit věci—“

„Nejsem učitel.“

„Podívejte se na nás!“ zvolala. „Co myslíte, proč jsme si asi zvolili tento způsob života, když jsme mohli žít v teplých domech, kde má člověk vždycky dost jídla a nějakého toho milujícího manžela nebo přítele, který se postará, že všechno bude v pořádku?“ V jejím hlase zaznívalo náznak hořkosti. Ztěžka polkla a pokračovala: „Všichni něco hledáme, něco lepšího. Byla to duchovní volba. To snad chápete?“ Přikývl. „Jsme zklamaní společností, církví, všemi náboženstvími. Ale že je v nás hluboká díra, kterou chceme zaplnit.“ Tvrdě se udeřila do hrudi. „A vy nám v tom můžete pomoct.“

Shaviho zahanbila její vášnivost a výmluvnost. „Takže vy chcete být mými žáky?“

Podívala se na Spinka, kterému se radostně rozzářily oči. „Přesně tak.“

„Dovolte, abych vám něco řekl,“ začal zeširoka. „Vyrůstal jsem v západním Londýně v rodině s bratry, sestrami, tetami, strýci, sestřenicemi, bratranci... bylo jich příliš mnoho, aby se dali spočítat. Pro dítě to byla hotová idyla. Nikdy jsem nestrádal nedostatkem lásky. Ve škole jsem se snažil hodně učit, aby na mě byl můj táta hrdý, a on byl hrdý a já byl šťastnější, než nějaký kluk má právo být. Můj otec... To, co si o něm pamatuji nejvíc, když se propadám do spánku, je způsob, jakým se jeho oči rozsvítily, když jsem mu přinesl školní sešit a ukázal mu svou práci. V koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek a pak se usmál a přitáhl mě k sobě. V jeho obličeji bylo tolik integrity a čestnosti, že jsem chtěl být jako on.“

Zavřel oči, vzpomínky ženoucí se mu hlavou byly příliš bolestné, aby se

daly snést. „Moje rodina byla přísně muslimská. Víra byla to, co drželo všechno pohromadě. Mešita byla stejnou součástí našeho života jako kuchyň. A pro mé rodiče a všechny příbuzné to bylo něco, co jim dávalo sílu čelit nepřízním světa za jejími dveřmi. Ale u mě tomu tak nebylo. Snažil jsem se. Snažil jsem se tak usilovně, až jsem nemohl spát ani jíst, protože jsem věděl, že tím učiním svou matku a otce pyšnými. Jenže ke mně to nepromlouvalo, tady...“ dotkl se hrudi a pak čela, „...ani tady. Neměl jsem ten pocit, že dělám něco správného, pocit míru, bezpečí nebo že chápu řád světa. Já ne. Víte, já stále věřím, že ze všech náboženství je toto nejsilnější. Ale ke mně nepromlouvalo. A tak jsem v tom, ani přes všechnu svou víru, nemohl pokračovat.“

Carolina se Spinkem sledovali každý záchvěv jeho obličeje, jeho smrtelná vážnost se odrážela i na jejich tvářích.

„Sdělil jsem to otci. Šok, který jsem viděl v jeho tváři, mě zničil. Bylo to tak, jako bych se v jediném okamžiku stal cizincem, který se omylem ocitl v jeho pokoji. A už jsem nikdy nespatřil tu zář v jeho očích. Nejdříve se mě snažil donutit, abych byl dobrý muslim. Ale když to nefungovalo, v šestnácti mě nadobro vyhnal z domu. Stál jsem plačící na prahu, ten dobrý syn, který mu dělal celý život radost. A on se mi nedokázal podívat do obličeje. Neřekl ani slovo. Když se dveře zavřely, bylo jasné, že je to navždy.“

„Ten parchant,“ zavrčela Carolina.

„Ne. Nikdy jsem otce neobviňoval. Byl tím, kým byl a vždycky býval. A neuplyne jediná noc, abych na něho s láskou nevzpomněl.“

„Proč nám to vyprávíte?“

„Protože od té doby trávím celý život hledáním něčeho, co by mi poskytlo stejný pocit tepla a bezpečí, jaké jsem pociťoval jako dítě a které by vyplnily prázdnotu v mém nitru.“

„Ale našel jste—“

„Ne. Nenašel. Jakmile vykročíte na cestu osvícení, zjistíte, že je velice temná, a já jsem ještě nezahlédl ani jiskřičku světla na jejím konci. Je to cesta, po níž musíme všichni kráčet sami. To, co vyhovovalo mému otci, nevyhovovalo mně. To, co bude vyhovovat mně, nebude vyhovovat vám. Nehledejte učitele. Hledejte v sobě.“

Nastala dlouhá pauza. Pak řekl: „Copak to nechápete? To je přesně ten druh vedení, který jsem hledal—“ Povzdechl si.

„Dobrá, dobrá, slyšela jsem, co jste říkal. Ale já vám říkám, že stejně

budeme vašimi žáky. Jen to budeme dělat zpovzdálí.“ Její úsměv byl veselý, škádlivý; odpověděl jí také úsměvem.

Ale viděl v její tváři ještě něco jiného. „Co chcete?“

„Chceme být s vámi.“

Trvalo mu jednu nebo dvě vteřiny, než pochopil, co vlastně říká. „To není nejlepší nápad.“

„Proč? Protože si myslíte, že jsme se nechali nějak zmanipulovat? Uvědomujeme si, co děláme. Tohle není emoční záležitost, je to... je to...“ Hledala správný výraz. „Rituál,“ ozval se náhle Spink.

Shavi přikývl. Chápal přenos moci prostřednictvím sexuálního aktu a také chápal sílu bezprostředního požitkářství. Ale nebylo mu příjemné, jak ho povýšili do postavení nějakého mocného proroka a doufají, že něco z toho se během intimní chvíle přenese na ně.

Než měl čas uspořádat myšlenky, Carolina si stáhla tričko. Měla drobná a ve světle baterky bledá ňadra. Spink ji napodobil; měl tvrdou a kostnatou hruď a žebra se mu ostře rýsovala pod kůží.

„Spink je bisexuál,“ poznamenala Carolina. „Nebo možná gay, myslím, že se ještě nerozhodl.“

Naklonila se a políbila Shaviho otevřenými vlhkými ústy. Její ruce ho hladily a svlékaly. Pak se jejich těla přitiskla k jeho, obě stejně pevná, takže chvílemi nepoznával, kdo je kdo. Atmosféra ve stanu brzy sršela energií a on se v tom okamžiku cítil jako znovuzrozený.

+ + + + +

Tichem časného rána se rozlehl pronikavý výkřik a vytrhl Shaviho z hlubokého spánku. Vymotal se ze spleti údů, rychle se oblékl a vysoukal se ven na trávu vlhkou rosou. Vzduch byl nepříjemně chladný; muselo být krátce po svítání.

První věc, kterou uviděl, mu zmrazila krev v žilách. Mezi chomáčky trávy před vchodem do stanu ležel useknutý prst, štíhlý a bledý.

Po celém táboře vybíhali lidé z vozů a autobusů a rozespale se potáceli kolem. Shavi se zvedl od prstu, aniž by z něho dokázal odtrhnout oči, a snažil se určit směr, ze kterého výkřik přišel. Nemusel hledat daleko. V území nikoho mezi zaparkovanými vozidly a lesem se nějaká žena mlčky sehnula, narovnala, sehnula, narovnala: neskutečný, surrealistický obraz, dokud si Shavi neuvědomil, že má tvář zkřivenou žalem tak nesmírným, že

mu nedokázala dát hlas. U jejích nohou ležela beztvará hromádka.

Shavi běžel co nejrychleji, ale několik lidí se tam dostalo před ním. Poněkud neomaleně se protlačil mezi nimi. Ve středu kruhu šokovaných poutníků ležela Penny a zem mokvala krví v místě, kde býval její prst. Byla po smrti.

Shavimu se sevřel žaludek a myslí se mu propalovalo strašlivé vědomí, že je to on, kdo přinesl těmto laskavým, pokojným lidem takovou hrůzu. Země se mu zachvěla pod nohama a vrávoravě zamířil pryč, aby už neviděl to tělo.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Prach otřepaných kréd

„Co tím myslíte, že je to všechno vaše vina?“ Breaker měl ztrhaný obličej a tváře stále vlhké od slz. Carolina stála vedle něho jako duch, zatímco Meg dřepěla poblíž, ruce přitisknuté na oči, jako by se snažila zabránit, aby tento obraz pronikl do jejího mozku.

Shavi jim pověděl všechno, od chvíle, kdy to začalo na břehu Loch Maree. Ostatní pozorně naslouchali, tváře bez výrazu; Shavi z nich nedokázal poznat, jestli ho odsuzují. Pak se Carolina zeptala zlomeným hlasem: „Ale proč po vás jdou?“

„Nemám tušení.“ Polkl a sebral síly. „Myslel jsem si, že jsme je v Edinburghu viděli naposled. Netušil jsem, že mě sledují, jinak bych je nepřivedl až k vám. Musíte mi věřit—“

„Věříme.“ Meg k němu přistoupila a pevně ho objala. „Všichni vidíme, že jste správný člověk. Nevystavil byste nás takovému riziku, kdybyste to věděl.“ Ohlédla se k místu, kde ležela Penny přikrytá prostěradlem. „Ubohá Penny. Právě když zjistila, co se stalo Jackovi.“

„Právě proto,“ podotkl chmurně Shavi.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Breaker.

„Ten útok měl ukázat, že není naděje. Zhasili život Penny ve chvíli, kdy ji získala.“ Shavi se kousl do rtu tak silně, až ucítil krev. „Je to zpráva pro mě. Prst zanechaný před stanem, znamení, že ke mně zabiják může přijít, když spím.“

„Ale proč?“ Carolina vypadala, že každým okamžikem začne zvracet.

„Asi abych trpěl. Abych se bál, stále se ohlížel přes rameno, protože nikdy nevím, kdy útok přijde.“

„A co ta posedlost prsty?“ zeptal se Breaker. „Netuším. Hodláte to nahlásit policii?“

Breaker se tahal za bradu, ale byla to Meg, kdo vyslovil nahlas, co si všichni mysleli. „To nemá smysl. Při chaosu, jaký teď panuje, na to policie stejně nebude mít čas. Pravděpodobně by to vzali jen jako další záminku k našemu obtěžování.“

„Pak navrhuji, abychom ji pohřbili v lese. Lid stromů nad ní bude bdít,“

navrhl Shavi.

+ + + + +

Pohřební skupina vykopala dva metry hlubokou jámu; pečlivě se přitom vyhýbali všem kořenům, na které v zemi narazili. Bylo jich dost, aby to vykonali rychle. Pak se všichni shromáždili k prostému obřadu. V jejich tvářích se zračila nevěřícnost, hněv, zmatek. Narušení jejich života bylo tak náhlé a strašlivé, že se nikdo nedokázal plně přizpůsobit tomu, co se stalo. Breaker s Meg pronesli nad hrobem krátkou řeč, v níž užili podobenství se střídáním ročních dob a zmínili se o nesmírné síle přírody.

Sotva hrob zasypali, z okolních stromů začalo k jejich překvapení spontánně opadávat lisí, až vytvořilo na zemi svěží zelenou přikrývku; byl to tak mocný akt úcty, až se někteří při tom pohledu rozplakali. Shavi v chmurné ironii cítil, že pouto mezi oběma skupinami ještě zesílilo.

+ + + + +

Rozhodli se odložit pohřební hostinu, dokud všichni nebudou mít čas vypořádat se s tím, co se stalo. Breaker, Carolina, Meg a Shavi se usadili k provizornímu stolu v Breakerově autobuse.

„Samozřejmě odejdu co nejdříve," oznámil Shavi, hned jak se posadili.

„Proč?" Meginy oči plály.

„Ten vražděí parchant jde po mně. Když odejdu, půjde za mnou a vy se budete moct vrátit ke svému způsobu života."

„Ne," prohlásila důrazně Meg.

„Souhlasím," přidala se Carolina. „Teď jste jeden z nás. Neopustíme vás."

„Mají pravdu," řekl Breaker. „Vždycky mají pravdu, právě proto je máme tak rádi." Jeho slova zněla spíš upřímně než káravě. „V množství je větší bezpečí, Shavi. Když vyrazíte pustinou sám, ten mizera vás může kdykoliv dostat. My jsme organizovaní. Můžeme držet hlídky. Dopravíme vás, kam potřebujete."

„Ale—"

„Přestaňte se sakra dohadovat," prohlásila podrážděně Carolina. Otřela si oči hřbetem ruky. „Myslete na svoje přátele. Myslete na své poslání. A tohle je náš malý díl, kterým můžeme přispět k velké věci."

Shavi se unaveně opřel o okno a pomalu si promnul oči. „Děkuji. Jste opravdoví přátelé.“

„Ale udělejte pro nás jednu věc,“ ozval se Breaker. „Jakou?“

„Jestli budete mít příležitost a čas, přiveďte nám zpátky Jacka. Kvůli Penny.“

Shavi si přitiskl ruku na srdce a druhou podržel dlaní vzhůru. „Kvůli Penny.“

+ + + + +

Church seděl na skalnaté vyvýšenině nad hlubokou roklí a přemítal, jak rychle asi uplyne zbývajících devět dní. V ranním oparu dopoledního slunce se před ním vlnila krajina Derbyshire, obdélníky zelených polí, třpytivá řeka, stužky silnic a malé, pokojné vesnice. Ale nebyla to krása scenérie, co upoutalo jeho pozornost.

Nedaleko hořely domy. Ve slunci se leskly vraky automobilů. Podél živých plotů nebo ve stínu na kraji lesíků se pohybovaly bytosti, které dokázal spatřit jen napůl. Občas, když byla některá nucena přejít přes pole, viděl něco jako stín mraku nad zemí. Kdykoli je zahlédl, mimoděk se zachvěl.

Fomoriané jako by sílili, zoufalstvím z blížícího se lugnasadu byli stále troufalejší. Cítili Ruth - nebo spíše to, co nosila v sobě - někde v této oblasti, ale magie, kterou Tom nalezl v Mam Tor, před nimi to místo prozatím ukrývala. Church ale věděl, že je to pouze otázka času. Tentokrát nemohl sám nic dělat; musel se spolehnout na Shaviho, Veitche a Toma.

Občas zahlédl fomorianského válečníka, jak krouží kolem, zřetelnější a hrozivější než ostatní měnící se postavy. Připomínal bouřkový mrak obtěžkaný vražednými blesky. Děsilo ho to a způsobovalo mu to nevolnost. A ještě něco víc: začínaly se u něj projevovat okamžiky trpké beznaděje. Zbývá už jen několik dní. Co si počnou? Jestli znovu selžou, bude to konec všeho.

Opatrně se odsunul od okraje. Co udělá, až ta černá vlna začne stoupat vzhůru na kopec? Bude s ní bojovat holí a kameny jako při dětských bitvách? Nebo bude sedět a modlit se, aby opravdu existoval Bůh na nebesích?

+ + + + +

Ruth ležela ve spacím pytli na improvizovaném loži z kapradí postaveném v rohu místnosti. Pleť měla šedou, vlasy slepené z horeček a deliria, které se jí zmocňovalo stále častěji. Třásla se a nedokázala zaostřit pohled; hlavou se jí honily děsivé myšlenky, které jako by nepocházely z její mysli.

Uklidili tu, jak nejlépe to šlo. Church s Laurou strávili dopoledne vymetáním a odnášením odpadků do stínu za domem. Church pak překryl díry ve střeše kusy dřeva a listím, ale chybějícími okny dovnitř pořád táhlo a vítr byl na toto roční období neobyčejně studený. Možná to bylo vyšší nadmořskou polohou. Problémem bylo i jídlo. Na kopci nebylo co lovit a stejně to nikdo z nich neuměl. Church se několikrát vypravil do nedaleké vesnice a zásobil je, jak se dalo. Ale s narůstající aktivitou Fomorianů se další cesty do vsi staly příliš riskantní. Teď už se mohli jen modlit, aby jim zásoby vydržely co nejdéle.

Laura seděla v rohu na bobku a občas vrhla kradmý pohled na neklidně spící Ruth. Sluneční brýle teď sundávala jen zřídka, dokonce ani v noci ne. Její zádumčivost ji stravovala. Nenáviděla způsob, jakým se Church staral o Ruth; v jeho dotecích byla něha, v jeho slovech upřímnost, která u ní vyvolávala touhu. Vztah mezi těmi dvěma byl tak hluboký, jako by vznikl v době, kdy Země ještě chladla. Věděla, že s ní prostě jen cloumá žárlivost, ale přesně o takovém vztahu vždycky snila a doufala v něj, když si začala s Churchem. Až na to, že u nich jako by všechny plošky nezapadly na místo, takže nikdy nedosáhli takového souznění, a to pro ni byla ta nejtrpčí rána ze všech. Když ne s Churchem, s kým by mohla dosáhnout té vysněné hloubky?

Viděla, že Ruth umírá; všichni to věděli, i když to nikdo nevyslovil nahlas, a přesto byla malicherná, žárlivá a zahořklá. To ji naplňovalo pocitem viny a sebenenávisti, což jenom přiživovalo všechny ty negativní emoce; byla to děsivá spirála, která se roztáčela čím dál rychleji.

„Na co myslíš?“

Laura se lekla; neuvědomila si, že Ruth je vzhůru. „Teď zrovna jsem si myslela: 'Páni, doufám že už nezačne skučet.'

Ruth se zmohla na tichý smích; její hlas zněl jako podzimní listí. „Ty se nikdy nezměníš, viď?“

„Na to můžeš vsadit.“

Ruth se pokusila zvednout do sedu. Paže měla zesláblé a břicho ob-

rovské; zdálo se, že během několika dní dospěla ke konečnému termínu normálního těhotenství. Nakonec to vzdala a napůl ležela a napůl seděla. Výsměšně se zasmála svému žalostnému pokusu.

„Jak se můžeš tak držet? Máš na krku ten nejsvinštější úděl ze všech svinských údělů. Nějaký maniak ti ufikl prst. Mučili tě ti parchanti. A teď—“

„Teď jsem těhotná s jednookým bohem smrti a za pár dní se mi vyklube z břicha a při té příležitosti mne roztrhá. No, když to podáš takhle...“ Znovu se zasmála a pak dostala záchvat kašle.

„Co se to s tebou stalo? Když jsem tě poznala, byla jsi holka, co spolkla pohrabáč. Rozmazlená slečinka s morálkou střední vrstvy. Odhadovala jsem, že se rozsypeš při první známce potíží.“

„O co ti jde? Žárlíš?“

Řekla to docela dobromyslně, ale Lauru to štíplo jako políček. „Ty máš fakt smysl pro absurdno, že?“

„Umírám. Měla bys na mě být milá.“

Laura se na ni netečně dívala.

„Tohle byla chvíle, kdy jsi měla říct: 'Samozřejmě že neumíráš. Nakonec se to všecko nějak vyřeší.'“ Ruth si zakryla očí předloktím. Laura nedokázala posoudit, jestli se snaží skrýt emoce, ale i tak se cítila mizerně.

Ale ne dost na to, aby se přinutila být milá. Přívětivost je pro ztroskotance. „Co čekáš, že ti na to řeknu?“

„Nevím. Není co říct? Umírám. Vím, že umírám. A jestli mám nějakou šanci, tak je ta nejmizivější z mizivých.“ Spustila paži a Lauru překvapilo, že v její tváři se zračí naprostý klid.

Nůž v jejích vnitřnostech se otočil ještě víc a najednou se jí chtělo brečet; slova z ní proudila sama. „Opravdu? Sama přece dobře víš, že Church je hrdina. Má to v sobě, vždycky se řídí zodpovědností a povinnostmi, vždycky udělá to, co je správné. Shavi je pan Slušný. Víš, že za dobrou věc by klidně položil život. Dokonce i Veitch, náš Testosteronový chlapeček a podle vlastního vyjádření vrah! I on se snaží zvítězit nad svým horším já a stát se hrdinou. A přes všechna jeho očividná omezení se mu to podaří, až dojde na lámání chleba a všechna ta obvyklá klišé. A pak jsi tu ty, příjemce bezpočtu kopanců a týraná ze všech stran, snášíš všechen ten hnus, který by nikdo nevydržel. Umíráš důstojně. Já sem nezapadám. Dej mi na výběr mezi konáním dobra a záchranou vlastní kůže a uvidíš, jak se mi bude prášit za patami!“ Z vlastní sebelítosti se jí dělalo špatně, ale

nedokázala se ovládnout. „Nejsi k sobě fér—“

„Nezačínej mě analyzovat. Nepotřebuji to. A proboha, nezačínej být ke mně milá.“

„Já—“

„Prostě ne.“

„Podívej, nemůžeme prostě být kamarádky? Ani teď?“ Ruthiny oči se zalily slzami; navzdory zdánlivému klidu viselo její sebeovládání na vlásku.

Laura mlčela a zírala do zdi. Ten naškrábaný nápis jí lezl na nervy a za celou dobu, co tady byli, se jej nikdo z nich nepokusil rozluštit. Byla to prostě součást skličující atmosféry, která číhala ve všech koutech domu. Byla si jistá, že Ruth cítí věci, o nichž nemluví, a že jsou chvíle, kdy je vnímá i ona sama, a to byla méně citlivá než kdokoliv, koho znala. *Stalo se tu něco zlého*, řekla Ruth, a něco zlého se tady *ještě* stane. Možná je to tohle: ne ozvěna minulosti, ale předtucha. Vnímala to tak silně, že se toho mohla málem dotknout.

„Vždycky ses před námi skrývala.“ Ruthin hlas zněl zastřeně a Laura si uvědomila, že už brzy zase upadne do deliria. „Schováváš se za tmavé brýle, snažíš se být chytrá a povrchní, aby nikdo nepoznal, co si opravdu myslíš. Dokonce i to jméno - Laura DuSantiago. Je určitě falešné, nová osobnost, za kterou se dá schovat.“ Polkla; ústa se jí lepila jako slizem. „Víš co,“ pokračovala tiše. „Teď mi povíš svoje pravé jméno. Neřeknu to živé duši. Poslední přání umírající ženy.“ Dutě se zasmála.

Laura chvíli mlčky seděla, pak se přesunula a klekla si tak, aby měla ústa těsně u Ruthina ucha. Ruth napjala sluch. „Jdi se bodnout,“ řekla Laura tiše.

Pak vstala a chladně vyšla z místnosti, aby vyhledala Churche.

+ + + + +

Když Breaker viděl, že se autobus v čele kolony opět začal na úzké silnici pracně otáčet do protisměru, tiše zaklel. Necelý kilometr před sebou viděli konec řady aut před další policejní kontrolou. Vypadalo to, že policie obsadila všechny silnice, které zkusili; Shavi už ztratil přehled, kolikrát se museli otáčet a hledat jinou trasu. Ale tohle mu nedělalo největší starosti. Trápilo ho množství tvorů, které stále častěji zahlédl na okraji zorného pole, pohybujících se bleskově jako lišky nebo rychle mizejících

ve stínu, když otočil hlavu. Nezmínil se o nich Breakerovi ani ostatním, ale věděl, kdo to je: stahovali se kolem nich Fomoriané.

Trochu ho uklidňovalo, že se stále ještě snaží držet stranou; zatím. To, že si nechali proklouznout esenci svého boha mezi prsty, je muselo pořádně vyděsit - pokud vůbec byli schopni cítit strach. Naopak ho znepokojovalo, kolik jich je a že jich podle všeho neustále přibývá. Jestliže se to jimi kolem jen hemžilo už teď, jak to bude vypadat, až bude lugnasad za dveřmi?

Věděl, že pátrají po Balorovi, ale co když dokážou vy čenichat i duch Pendragonu?

„Vypadáš ustaraně.“ Breaker se na něho podíval úkosem, zatímco se řadil za první autobus.

„Snažím se odhadnout, kolik překážek nás ještě čeká k mému cíli.“

„Myslíš, že Lovec prstů je někde nablízku? Nechápu, jak by se nás dokázal držet. Jedině že by nás dokázal zvětřit.“

Shavi si pomyslel, že je to docela možné, ale mlčel.

„Největší problém představují poldové. Musíme se jim vyhnout. Netuším, co se s nimi stalo. Na nás měli spadeno vždycky, ale teď otravují úplně všechny. Tolik silničních kontrol. O co se to sakra snaží?“

Shavimu neuniklo, že se na každém stanovišti vyskytovalo několik policistů s voskovými obličeji, takže mu bylo jasné, o co se pokoušejí. A ke všemu se zdálo, že existuje nějaké spojení mezi tím, co Breaker nazval Lovcem prstů, a Fomoriany. Shavi měl neodbytný pocit, že se kolem něj stahuje síť. Možná se do Windsoru vůbec nedostane.

+ + + + +

Poté, co opustili tábořiště, kde pohřbili Penny, jim trvalo několik dní, než překonali relativně krátkou trasu přes Banbury a vydali se po cestách mezi Oxfordem a Bicesterem. Nyní se nacházeli severně od M40. Na mapě to vypadalo, že Windsor je vzdálený tak čtyřicet minut jízdy. Dvojí selhání techniky je ještě více zpomalilo. Všechny pokusy přejet dálnici selhaly a neustále je to nutilo jet na východ od Londýna. Do lugnasadu zbýval týden a Shavi si nemohl dovolit žádné další zpoždění.

„K Coudilu moc blízko nemůžeme,“ poznamenal ustaraně Breaker. „Takhle velký konvoj by vyvolal pozornost. Okamžitě by nás zastavili a vrátili zpátky. Navíc někteří z nás se necítí v blízkosti zastavěných území

dobře. Příliš znečištěné prostředí.“

Shavi to nekomentoval; jeho pozornost byla soustředěna na očividně prázdnou krajinu. Hlavou mu vířily myšlenky a nutily ho uvažovat velice zneklidňujícím způsobem. Penny zjevně nezabil Fomorian, ale ať už to byl kdokoliv, mezi ním a Nočními chodci existovalo nějaké spojení. Vrah věděl, s kým cestuje, a pravděpodobně i to, kde přesně se nachází. Co když se rozhodne navést Fomoriany na jeho stopu? Shavi si pozorně prohlížel pole. Už nějakou dobu nezahlédl nic, co by svědčilo o jejich přítomnosti. Možná se nechtějí přiblížit k hlavnímu městu. Ale i tak se měl na pozoru.

+ + + + +

Zastavili na odpočívadle u A40 nedaleko Postcombu, aby zvážili své možnosti. Většina lidí zůstala v autech a využila příležitosti k rychlému občerstvení, ale ti, kteří dohromady tvořili něco jako vedení celé skupiny, se shromáždili k poradě. Byli to Breaker, Meg, Carolina a čtyři další, jejichž jména Shavi neznal. Zatímco vášnivě debatovali, Shavi se procházel a rozhlížel se po krajině táhnoucí se na sever a východ.

Bylo pozdní odpoledne a vedro ještě zvyšovaly husté mraky převalující se nad nimi. Brzy si budou muset najít místo k utáboření a to se Shavimu nelíbilo.

Poutníci vyčerpaní celodenní jízdou a stále otřesení tím, co se stalo Penny, měli nervy napnuté a mluvili ostrým tónem. Shavi se je snažil nevnímat a soustředit se na temnějící krajinu, ale jejich dohadování bylo stále hlasitější a hektičtější, až se nakonec otočil a vyštěkl: „Mlčte!“

Podívali se na něho. Kolem projelo nějaké auto a znovu se rozhostilo ticho. „Co je?“ zeptala se Carolina. „Nic tu—“

Umlčel ji prudkým gestem ruky. Něco způsobovalo, že měl nervy napnuté k prasknutí, ale nedokázal určit, co to je. Bylo naprosté bezvětří. Ze vzdálené dálnice bylo slyšet dopravní ruch. Nic, nic... A najednou to měl. Hlasy polních ptáků; navenek na nich nebylo nic neobvyklého, ale jako by instinktivně chápal, co říkají. Slyšel rozdílný tón, jemné odlišnosti, skoro jako hovor. Byli vyděšení.

Otočil se k ostatním. „Zpátky do aut. Rychle. Není tu bezpečno.“

Ještě to nedořekl, když zahlédli pohyb mezi živými ploty v polích: temné obrysy vylézaly ze stínů pod křovím a z příkopů. Fomoriané se blížili.

Většina poutníků ho okamžitě poslechla a rozběhla se k automobilům. Jeden z mužů, kterého Shavi neznal, se zvědavě otočil a podíval se k poli; oči se mu okamžitě protočily a zatvářil se, jako by se chystal zvracet. Než stačil zahlédnout víc, Shavi ho prudce postrčil směrem k jeho autu.

„Nedívejte se na pole!“ vykřikl Shavi. „Nastartujte a jeďte! Sledujte Breakera!“

Naskočil za Breakerem a autobus vyrazil na silnici. S divokým troubením se kolem přehnalo zběsile ujíždějící porsche. „Co se děje?“ zeptal se Breaker.

„Fomoriané útočí,“ oznámil chmurně Shavi s očima opřenýma do zpětného zrcátka. „Jdou po mně. A klidně vás pobijí všechny, aby mě dostali.“

Dodávky a autobusy se s žalostným skřípěním plechů řadily na silnici, ale byly hodně zastaralé a reagovaly jen pomalu a neochotně. Shavi s napětím sledoval, jak se konvoj znovu dává do pohybu. Pole kolem cesty mezitím zčernala pohybem; vypadalo to jako stěhování termitiště.

„Jedou všichni?“ zeptal se úzkostně Breaker.

Shavi počítal vozidla. „Skoro.“ Autobus. Další. Minidodávka. „Chybí ještě jeden.“ Opozdilcem byl obytný automobil muže, kterého Shavi musel popohnat. Jel pomalu a kymácivě a Shavi věděl, že se řidič pokouší ve zpětném zrcátku sledovat, co se děje za ním. „Nedívej se,“ modlil se v duchu.

Automobil najednou zajel na kraj cesty a zastavil. Shavi tušil, že řidič zvrací a pak ztrácí vědomí. Praštil pěstí do okna autobusu, jako by ho tím mohl probrat.

V zrcátku sledoval, jak se z nedalekého živého plotu vylila tmavá vlna. Zdálo se mu, že vidí zuby a brnění, křídla a příliš mnoho nohou, všechno černé jako noc. Ačkoliv už byl vůči vzhledu Nočních chodců prakticky imunní, pořád se mu z nich zvedal žaludek.

Fomoriané se přelili přes automobil jako přílivová vlna. Plechy se pod nimi zmačkaly, jako by byly z papíru, a vzápětí se rozlétly na miliony kousků. Shavi rychle odvrátil zrak.

Breaker se na něho podíval, ale neřekl nic. Teprve po delší době se zeptal: „Myslíš, že nás budou sledovat až do Londýna?“

„Neudrží s auty krok, pokud pojedeme rychle. Ale když teď vědí, že jsem s vámi, nepřestanou vás sledovat. A až vjedeme do Londýna, budeme muset zpomalit.“

„Tak co uděláme?“ Breaker úzkostně poklepával palcem na volant.

Shavi chvilku přemýšlel. „Musíme udržovat rychlost, ale neztratit se jim z dohledu. Musí vidět, jak mě vysazujete—“

„Nepředhodíme jim vás!“ Breaker k němu vrhl vyděšený pohled.

„Když budu sám, mám větší šance uniknout. V okolí musí být nějaké místo, kde bych se před nimi mohl schovat.“ Popadl Breakerův autoatlas a rychle v něm listoval, až našel stránku s oblastí, ve které se nacházeli. Chvíli ji studoval a pak zabodl do jednoho místa prst. „Tady.“

+ + + + +

Jakmile se Breaker přesvědčil, že celý konvoj míří rovnou do centra High Wycombu, Shavi ukázal na jednu odbočku. Zastavili ve West Wycombu a netrpělivě čekali s pohledem upřeným do zpětného zrcátka. Meg s Carolinou už to nevydržely a vyběhly ze svých aut zjistit, co plánují. Prosily Shaviho, aby s nimi zůstal, ale nedal se přemluvit; jeho odchod byla jejich jediná šance na záchranu.

Když zahlédl v krajině po obou stranách pohyb, políbil obě ženy, mocně potřásl Breakerovi rukou a poslal je na cestu. Poslední, co viděl, byly jejich bledé vystrašené obličeje snažící se pochopit, co se to vlastně děje.

Sám čekal na cestě, jak nejdéle mohl. Konečně bylo zřejmé, že si temný proud Fomorianů všiml jeho odchodu z konvoje, protože se všichni hnali směrem k němu a mizející vozidla nikdo nepronásledoval.

Sotvaže se o tom ujistil, proběhl bránou a utíkal, co mu nohy stačily.

+ + + + +

Nízké mraky proměnily pozdní odpoledne v soumrak. Vzduch kolem něj jako by nabral kovový lesk a na kořeni jazyka cítil pachuť železa; blížila se bouře. Doufal, že to pro něho bude výhoda, i když měl zneklidňující pocit, že Fomoriané určitě vidí i v nejhlubší tmě.

Věřil, že když nic jiného, může vytěžit nějakou výhodu alespoň z toho, kde se nacházel. Jakmile uviděl na mapě to jméno, okamžitě se mu vybavily mýty, legendy a historky nasbírané během studia.

Běžel klasicky uspořádanými pozemky parku ve West Wycombu k impozantně zářící budově paladinského sídla, které bylo stovky let domovem rodiny Dashwoodů. Proslulost tomuto místu zajistil jeden z je-

jich předků, V polovině osmnáctého století sir Francis Daswood založil soukromé bratrstvo pro smetánku, které ironicky nazval Rytíři svatého Františka. Na této tajné společnosti nebylo nic kavalírského, oddávala se orgiím a rouhavým náboženským obřadům, což jim vyneslo přezdívku Klub pekelného ohně a motto *Dělej, co libo*. Skutečnost se změnila v legendu, která od té doby pronásledovala rodinu i toto místo, ale někde v parku byla další část chmurného dědictví sira Francise, která mohla Shavimu zachránit život. Pokud ji dokáže nalézt.

Mířil k nepřehlédnutelnému kostelu svatého Lawrence, postavenému Dashwoodem, kde se jeho deset Pekelných rytířů scházelo ve třpytivé zlaté báni na vrcholku věže. Shavi zpola očekával, že ho zastaví hlídači nebo někdo prodávající vstupenky, ale jaký by mělo smysl udržovat turistickou atrakci, když se svět rychle hroutil a lidé přežívali ze dne na den v ovzduší neustálého strachu?

U kostela se zastavil a ohlédl. Tmavé stíny teď byly blíž a shlukovaly se na mírných zelených svazích parku. Rychle se rozhlédl.

Nakonec uviděl, co hledal: vstup vytvořený ve svahu kopce tyčícího se nad parkem. Za ním se táhla síť uměle vytvořených jeskyní vedoucích hluboko pod zem, kde Klub pekelného ohně provozoval své magické rituály a orgie. Vchod byl natočen v takovém úhlu, že blížící se Fomoriané nemohli vidět, kam odbočil, a budou předpokládat, že pokračoval dál parkem. Pokud o tomto úkrytu nevěděli, nemohli ho uvidět. Alespoň doufal.

Vběhl dovnitř, hruď rozbolavělou z přerývaného dechu; přes svou dobrou kondici se už dlouho nepohyboval tak rychle. Katakomby zaplňovala inkoustová tma. Kvůli turistům zde byla nainstalována světla, ale i kdyby věděl, kde je vypínač, neodvážil by se rozsvítit. Postupoval co nejrychleji podél studených vlhkých zdí. Když zahnul za roh a zmizelo i nejasné světlo od vchodu, ocitl se v naprosté tmě. Okamžitě si vzpomněl na pochmurné ruiny Mary King's Close a rozbušilo se mu srdce. Pokoušel se podřídit nadpřirozeno své vůli, ale čím více se dozvídal o Neviditelném světě, tím více si uvědomoval, jak ho děsí. Přemýšlel, jestli se do kamenných zdí vtiskly nějaké pozůstatky monstrózních rituálů Klubu pekelného ohně; jestli se tu stále prochází duch sira Francise Dashwooda a pokouší se smazat celoživotní hříchy; a ještě hůř, jestli tu nejsou jiné věci přivolané pokusy členů klubu vzepřít se zákonům přírody.

Ale víc než nadpozemských záležitostí se obával, že pokud se Fomo-

riané nahrnou do katakomb, on to zjistí, teprve až budou přímo u něho.

Jakmile měl dojem, že pronikl dost hluboko do chodeb, zhroutil se ke zdi a lapal po dechu. Třásl se nervovým vypětím a strachem a srdce pumpovalo krev tak hlasitě, že by zřejmě neuslyšel ani pochod celé roty vojáků v okovaných botách. Pomocí několika dechových cvičení se přinutil uklidnit. Pak se pokusil soustředit veškerou energii do sluchu. Vnitřním zrakem si představil, co se děje venku: ničivá síla Fomorianů drtí malé stromky, rve křoví a květiny a žene se kolem kostela. Teď by měli dorazit ke vchodu do katakomb.

Pozorně naslouchal. Nic. Možná už ho minuli, valí se dál krajem a nezastaví se ještě dlouhé kilometry jako roboti naprogramovaní na jeden směr. Ale Fomoriané, které zahlédl, působili mnohem nezávisleji a mazaněji než ti, které vedl Calatín nebo Mollecht, Fomorian tvořený vířícím hejnem vran, jehož Shavi neviděl od oné noci v Jezerní oblasti, kdy se tak naivně domnívali, že zvítězili.

+ + + + +

Čas ubíhal v hlubokém tichu. *Jak dlouho tady mám ještě čekat*, ptal se v duchu. Ve tmě ztrácel přehled o hodinách. Jestliže ho Fomoriané nenajdou, bude rozumné počkat do rána a teprve pak se pokusit odejít. Mohou ho hledat po celé oblasti a noc nebyla vhodná doba k tomu, aby se pokoušel mezi nimi prokličkovat. Ale i když přečká noc v bezpečí, jakou má šanci, že se dostane do Windsorského parku? Na mapě to nebylo daleko, ale jestli jsou jeho pronásledovatelé mezi ním a parkem, je to stejné, jako kdyby se jeho cíl nacházel miliony kilometrů odsud.

+ + + + +

Nakonec usnul a musel nějaký čas spát, protože když se probudil, měl sucho v ústech a hrdle a bolel ho každý sval. Otevřel oči, ale byl naprosto dezorientovaný tmou a chvíli mu trvalo, než si vzpomněl, kde vlastně je. Ale jakmile se mu vrátila paměť, byl rázem ve střehu; uvědomil si, že ho něco probudilo.

Nejdříve ho napadlo, že ho Fomoriané přece jenom vystopovali, ale vypadalo to, že temné prostory kolem něj jsou stejně prázdné jako předtím. Potom si pomyslel, že se objevilo něco nadpřirozeného; jeho instinkty byly

naladěné jak na viditelný, tak na Neviditelný svět. Ale nepociťoval ten neklid kolem žaludku, který se dostavoval vždycky, když bylo nablízku něco neznámého.

Zadržel dech a naslouchal. Zpočátku neslyšel nic, pak nějaký zvuk; jen tiché zašustění prachu pod nohama, kterého by si většina lidí vůbec nevšimla, ale ve tmě byl jeho sluch přecitlivělý. V jeskyních byl ještě někdo a velice se snažil, aby zůstal utajený.

Ozvěna v podzemních chodbách zkreslovala zvuky tak, že nedokázal určit, ze kterého směru se kroky blíží. V naprosté tmě, která tady dole vládla, se Shavi bál pohnout kterýmkoliv směrem, aby na vetřelce nenarazil. Ale stejně tak hloupé bylo zůstat sedět a čekat, až bude objeven.

Zvážil nabízející se možnosti a rozhodl se, že nejrozumnější bude pokusit se vrátit ke vchodu; tak by přinejmenším měl v případě potřeby šanci na útěk. Vstal, levou rukou se lehce dotkl zdi a udělal několik kroků. Pak se zastavil a poslouchal. Dalších pár kroků a znovu zůstal stát.

Téměř neslyšitelné zaškrábání nohy na štěrkové podlaze. Po zádech mu přeběhl mráz. Měl pocit, že se to ozvalo odněkud po jeho pravici. Opatrně pokračoval dopředu, kladl nohy pomalu a obezřetně, aby vydával co nejmenší hluk.

Úzkost mu svírala hruď, že skoro nemohl dýchat. Napůl čekal, že se každou chvíli ocitne tváří v tvář něčemu strašlivému; tma byla tak hustá, že by někoho stojícího bez hnutí neviděl dřív, dokud by ho neměl tak deset centimetrů před sebou. Podobné myšlenky si zakázal. Nijak by mu neprospěly, teď musel naopak zůstat klidný.

Další zvuk, tentokrát zepředu. Ozvěny ho mátly. Netušil, jestli vetřelec kolem něho krouží nebo jestli si špatně vykládá směr, odkud zvuky přicházely. Posunul se o kousek dál a znovu vyčkával.

Shavi věděl, že v omezeném prostoru jeskyní je pouze otázkou času, než ho pronásledovatel dostihne. Přesto se mohl alespoň pokusit zvrátit situaci ve svůj prospěch. Zavřel oči, zhluboka se nadechl a zkoncentroval se. Pořád ještě nedokázal vyvolat svoje šamanské schopnosti, jako když otočí vypínačem, ale soustředění ovládal dokonale. Cítil, jak v něm stoupá síla jako vzdouvající se plachta, naplňuje ho, vychází z jeho úst a zahaluje ho. Když to zkoušel poprvé, stál jen kousíček od Veitche, přesto si ho Londýňan nevšiml, alespoň několik okamžiků určitě ne. Netušil, jak to funguje, ale představoval si to jako plášť, který mu umožňuje splynout s okolím. Bylo to prchavé kouzlo a snadno pominulo, ale ve tmě jeskyně by

mohlo být účinnější. Alespoň doufal.

Hrdlo měl bolestně vyprahlé. Po několika minutách bez hnutí se opět pohnul. Tentokrát ušel dost dlouhou trasu, ale ve tmě musel někde špatně odbočit, protože by podle všeho už měl být u vchodu. Když šel dovnitř, neměl jak si značit cestu - navíc po svém zdřímnutí stejně nevěděl, ze kterého směru přišel. Jedinou možností bylo jít stále doleva a doufat, že ho vnější zeď nakonec dovede po obvodu katakomb k východu.

Přitom naslouchal co nejpozorněji, ale už nic nezaslechl; současně měl však neodbytný a nepříjemný pocit něčí přítomnosti. A když strnul, jako by se mu najednou rozdrnčely všechny nervy. Stojí někdo těsně za ním? Instinkt na něj ječel, ať utíká pryč, co mu nohy stačí, ale nějak se mu podařilo ovládnout se. V tomto exponovaném okamžiku si s ním začaly pohrávat smysly. Ucítil záchvěv dechu na krku? Jeho tělo sevřela křeč; neodvážil se ani polknout. Nejpřirozenější věcí na světě by byl útěk, jenže si byl jistý jako ničím v životě, že by to znamenalo jeho konec.

A tak čekal a po několika minutách ten pocit pomalu zmizel. Nevěděl, jestli tam vetřelec skutečně byl, pouhé centimetry od něho - naslouchající, ale neschopný ho odhalit - nebo se to odehrálo pouze v jeho mysli. Nevolnost, která se ho zmocnila, byla však bezpochyby reálná.

Vydal se znovu na cestu podél zdi a snažil se, aby ho nebylo slyšet.

+ + + + +

Připadalo mu, že putuje celé hodiny, zastavuje se při každé nejasné ozvěně tichých kroků, které pravděpodobně měla na svědomí jeho zjitřená obrazotvornost.

A právě když už chtěl celou záležitost hodit za hlavu jako pouhý výplod fantazie, ohlédl se, přestože nemohl nic vidět. Intenzita okolní tmy u něj začala vyvolávat halucinace a jeho mysl na okamžik zachytila výbuch barev a světla, který byl pravděpodobně způsoben jen poruchami na jeho sítnici. Byl by to zavrhl jako optický klam, ale cosi ho přinutilo zastavit se s vytřeštěnýma očima. Nebyl to záblesk ani optický klam, ale dva drobné žluté body svítící ve tmě.

Když pak zmizely a znovu se objevily, věděl, co to je: oči, zářící děsivým vnitřním světlem.

Zděšeně se otočil a uviděl tenký proužek šedého světla. Prosakoval východem. Rychle zamířil k němu, ale co nejtišeji.

S rukou na klice si dodal odvahu. Rozrazil dveře a vyběhl do právě se probouzejícího dne. Na prahu neodolal a ještě jednou se ohlédl přes rameno, než se rozběhl parkem jako o závod.

A potom už jen utíkal a utíkal, ale ten kratičký pohled mu zůstal vypálený na sítnici, přestože se vzdálenost mezi ním a pronásledovatelem zvětšovala. To, co krátce zahlédl v šeru, byl tvor podobný obrovskému vlkovi s očima planoucíma nenávistným ohněm. Ale ve stejném okamžiku ho jeho mysl začala přetvářet v něco jiného: lidskou postavu. Vrah mu byl stále v patách, stejně neúnavný ve svém pronásledování jako vlk, za něhož ho jeho mysl považovala.

Jenže víc než vědomí, že unikl smrti jen o vlásek, ho trápilo něco jiného. V okamžiku, kdy se postava začala měnit, byl téměř přesvědčen, že toho muže zná. V šeru a strachu však nedokázal získat jistotu, takže zůstal jen zneklidňující pocit.

K jeho neskonalé úlevě za ním nikdo neběžel a venku ani neviděl žádné Fomoriany. Ale to, co na zlomek vteřiny zahlédl, ho strašilo ještě dlouho poté, kdy slunce vyhnalo šeď z krajiny.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Dvůr královny Elfie

Inverness vypadalo v temné krajině Vysočiny jako malý ostrov světla v moři stínů. Veitch s Tomem scházeli z kopců vyčerpaní, nohy jako z olova. Několik posledních dnů strávili neustálým skrýváním se před Fomoriany, kteří se rojili na vřesovištích v čím dál větším počtu. Tom využil několik svých triků - rituál, odporně chutnající vývar z bylin a kořínků - s jejichž pomocí byli pro Noční chodce neviditelní, alespoň dokud by se neocitli přímo před nimi. I tak se museli nekonečné hodiny plížit průrvami mezi skalisky a volit obtížnější cestu přes vrcholy nebo se skrývat v hustých lesích, dokud nebezpečí nepomine.

Naposledy se pořádně najedli někdy na počátku putování Skotskem, kdy si opatřili jídlo ve vsi, kterou procházeli. Nyní už se Veitchovi ze zvěřiny, kořínků a bylin obracel žaludek, ať byl Tom jak chtěl dobrý kuchař. Zoufale toužil po pizze nebo kari spláchnutých pivem.

„Myslíte, že budeme mít čas zastavit se na ruby?“ poznamenal unaveně, když se ploužili předměstím.

Tom se na něho nechápavě podíval.

„*Ruby Murray*. Kari. Skoro se to rýmuje.“

Tom znechuceně potřásl hlavou. „Zbývá osm dní. Proč si cestou neodskočit do hospody? Můžeme si dát pár panáků na zdraví Ruth. To jí určitě pomůže.“

„No dobrá. Není třeba být hned tak nabručený.“ Udělal několik kroků a pak tiše zamumlal: „Pitomec. Prospělo by mu to.“

Pravda byla, že jeho nervy byly napjaté jak struna. Čas utíkal neuvěřitelně rychle. Lugnasad se blížil a přítomnost Balora už byla téměř hmatatelná. Oběma se zdálo o jediném oku, které je nenávistně pozoruje ze tmy. Probouzeli se zalití potem a s děsivým pocitem, že monstrózní bůh Fomorianů o nich ví. I za chůze na sobě cítili jeho pohled, který je připravoval o veškerý optimismus; postupně se jich začalo zmocňovat ponuré zoufalství vyvolávající myšlenky na sebevraždu, s nimiž museli neustále zápasit.

+ + + + +

Čím hlouběji postupovali do města, tím víc z nich padala únava. Bylo příjemné vidět po skličující tmě na venkově zase sodíková světla, cítit motorové oleje a aroma domácí kuchyně. Ale jak se blížili k centru, stále silněji si uvědomovali, že něco není v pořádku. Nejezdila tu žádná auta. Nikdo nebyl v ulicích, ačkoliv bylo sotva po desáté. Hospody byly zavřené, závěsy zatažené, přestože Veitch zevnitř slyšel bavící se lidi; když však zabouchal na dveře, okamžitě zavládlo ticho a nikdo jim nepřišel otevřít.

Nakonec nějaký starý muž otevřel okno v prvním patře a vyklonil se, v obličeji takový výraz hrůzy, že na něho Veitch zůstal němě zírat.

„Proboha, člověče, utíkejte honem domů!“ Muž se rozhlédl po ulici, zjevně si však nevšiml, že Veitch není sám. „Copak nevidíte, že už je po setmění?“ Zabouchl okno a zatáhl záclonu, dřív než mu Veitch mohl položit nějakou otázku. Veitch na něho ještě několikrát zavolal, ale muž už se neukázal.

„*Co to mělo být*?“ zeptal se Toma.

Tom pokračoval v rychlé chůzi, očividně lhostejný k pocitu ohrožení. „Co to mělo být? Staří přátelé přišli navštívit Invemess a neodejdou, dokud mu nedají pocítit svou nekonečnou dobrotivost.“ Jeho slova překypovala sarkasmem.

„Mluvíte o těch, které se chystáme navštívit?“

„Královna Elfie—“

Na Veitchově tváři se objevil pobavený výraz. „Děláte si ze mě legraci.“

„Královna Elfie. Tak ji nazývali ve starých příbězích. Aby předstírali, že je to nějaká milá, hodná víla—“ znělo to zatrpkle „—a nepřilákali její pozornost.“

„A jak by se jí mělo říkat?“

„Rozhodně tak, aby to nezaslechla.“ Odvrátil hlavu, aby mu Veitch neviděl do tváře. „Jakmile se tam dostaneme, musíme se mít na pozoru.“

„Mluvíte o ní, jako by to byla nějaká zatracená čarodějnice připravená utrhnout nám hlavy.“

„Bude charismatická, přitažlivá a svůdná. V tom je její nebezpečnost.“

„Fajn. Žádný problém.“

„Ne, vy mi nerozumíte. Sebemenší chybička může znamenat váš konec.

Každý dvůr Tuatha Dé Danannů je naprosto jiný. Dvůr Toužícího srdce představuje chaos a šílenství, což je důvod, proč poskytuje tolik rozkoše. Je snadné nechat se jím zlákat.“ Hluboký podtón osobní zkušenosti v jeho hlase se nedal přehlédnout. „Dobře mě poslouchejte. Znáte pravidla Jiného světa a tady platí dvojnásob. Nesmíte přijmout od nikoho žádné jídlo ani pití, jinak se okamžitě ocitnete v moci královny. A té bude připadat velice zábavné vyzkoušet všechny možné triky, aby vás k tomu přiměla. Musíte být ostražitý, Ryane. Musíte být hodně ostražitý.“

Veitche zaskočilo, že ho Tom oslovil křestním jménem. Poprvé cítil, že Veršotepec má starost o jeho bezpečí. „Co by se stalo, kdybych, však víte—“

„To nesmíte.“

„Ale co kdyby?“

Tom si povzdechl. „Nesměl byste opustit dvůr Toužícího srdce, alespoň ne do doby, než vás královna rozcupuje na molekuly a znovu složí v cokoliv podle svého okamžitého rozmaru. Dokud si neprožijete všechny myslitelné bolesti a rozkoše, dokud se nedostanete tak daleko, že budete toužit po utrpení. A až skončí, z muže, kterým teď jste, nezůstane nic. Už nebudete člověk.“

Jestli ho Tom chtěl vyděsit, tak se mu to podařilo.

„Neexistuje muž, který by ji nemiloval,“ pokračoval Tom. „Ale ona nabízí stejnou měrou potěšení i krutost. Většinou si to ani neuvědomuje. Brána v Tom-na-hurichu zůstala nepřetržitě otevřená dlouho po odchodu do Ústraní. Existuje příběh o dvou potulných muzikantech, kteří jí prošli. Královna jim zaplatila, aby bavili dvůr, a dovolila jim jíst přepychová jídla ze stále bohatě prostřeného stolu. Šumaři hráli celou noc. Ale když je ráno pustili zpátky, rozpadli se na prach. Aniž by to věděli, uplynulo dvě stě let, a královna se jim o tom zapomněla zmínit.“

Veitch chvíli mlčel. „Jak je možné, že jste se nerozpadl na prach i vy?“

Tom se dutě zasmál. „Takový osud čeká jenom lidské bytosti! Královna viděla, že já do této kategorie nespadám.“ Zastavil se uprostřed cesty a podíval se na město ležící za řekou Ness; Veitch si domyslel, že tím směrem se nachází jejich cíl. „Legendy říkají, že ležím pod Tom-na-hurichem společně se svými muži a bílými koňmi, připravený zachránit Skotsko v jeho nejtěžší hodině.“

„Přesně tohle přece děláte, ne?“

Tom si pohrdavě odfrkl. „Hrdinové existují jenom v pověstech. V tom,

co dělají lidé, není nic vznešeného. Všechny nás pohání neuvěřitelný guláš citů a záleží na osudu, jestli nás lidé budou hodnotit kladně, nebo záporně.“

„Jste cynik,“ konstatoval Veitch. „A mýlíte se.“

+ + + + +

Mlčky pokračovali asi patnáct minut, dokud si Veitch nevšiml zlaté záře osvětlující obchody na hlavní třídě. Šířila se postupně směrem k nim a vrhala podivné stíny nahoru na cihlové zdi Eastgate Centre. „Co to je?“ Jeho ruka zamířila k meči pod pláštěm. „Uvítací výbor.“

Jak se záře blížila, Veitch spatřil, že jde o malou skupinu lidí, kteří však nenesli žádný zdroj světla. Jakmile se na ně podíval, okamžitě se ho zmocnil už známý pocit dezorientace.

Tom se napřímil; trochu se chvěl, ale jeho obličej zůstal netečný. Veitch popošel blíž k němu, napjatý očekáváním.

Všech pět přicházejících halil zvláštní oděv složený ze zlatého brnění a rudého hedvábí; helmy, které měli na hlavách, se podobaly obrovským mořským ulitám.

„Královnina garda,“ poznamenal Tom. „Loví pro pobavení.“ Veitch si stoupl před Toma, přestože mu instinkt velel držet se spíš za jeho zády. Pozoroval blížící se gardu, která cestou nahlížela do bočních uliček a pokukovala po oknech.

Když spatřili Toma a Veitche, po tvářích se jim rozlily poťouchlé úsměvy. Zrychlili krok, jako by čekali, že se jejich kořist dá na útěk. Čím víc se přibližovali, tím byly jejich výrazy triumfálnější.

„Pravdomluvný Thomasi!“ zvolal vůdce gardy; v jeho slovech zněla temná radost a ústa se mu zkřivila pohrdavým úsměškem.

„Melliflore,“ odpověděl Tom, aniž by dal najevo jakoukoliv emoci. „No ne, mysleli jsme, že jsi odešel od našeho prahu nadobro, Pravdomluvný Thomasi!“ řekl Melliflor s neskrývaným výsměchem. „Svodům dvora Toužícího srdce je těžké odolat, že ano? Stále tě volají, i když je nechceš slyšet. Nebo,“ dodal zamyšleně, „je to tvá velitelka, která tě přivedla zpátky? Naše Paní světla bude bez sebe radostí, že tě vidí, Pravdomluvný Thomasi.“

Dva z lovců se přemístili za Veitche s Tomem, aby jim bránili v ústupu. Veitch je ostražitě sledoval koutkem oka.

„Tak mě k ní zaveď, Melliflore,“ řekl Tom. „Rád po tak dlouhé době

zase uvidím svou královnu.“

Melliflor Tomovi přehnaně dvorně pokynul pravicí a pustil ho dopředu. Po několika krocích ho dohonil. Veitch jako by tam vůbec nebyl. „Smím vědět, proč ses vrátil na náš práh?“ zeptal se Melliflor medově. „Abych obnovil staré známosti, Melliflore.“

„Slyšel jsem, že jsi sehrál významnou roli při našem návratu do neměnných krajů. Nepochybuji o tom, že ti naše královna bude chtít vyjádřit svou vděčnost způsobem pro ni obvyklým.“

„Veď nás, Melliflore. Za poslední dny jsem ušel pořádný kus cesty a na povídání jsem příliš unavený.“

Melliflorův úšklebek naznačoval, že chápe skrytý význam Tomových slov; v tom okamžiku by na něho Veitch rád obětoval jednu ze svých šipek do samostřílu.

+ + + + +

Kráčeli mlčky opuštěnými ulicemi. Přešli most přes Ness, pod nímž se tiše valily temné vody, pak rychlými kroky zamířili po Glenurquhart Road; předměstské domy byly opuštěné a z některých zbyly jen ohořelé trosky. Před nimi se náhle vynořil hřbitov Tomnahurich, bílé náhrobky svítily ve tmě jako duchové. Melliflor je vedl podél pečlivě udržovaných živých plotů k cestičce stoupající na kopec, který vypadal uprostřed údolí podivně nepatřičně. Tyčil se strmě vzhůru, zahalený hustým porostem stromů: tisů, dubů, cesmín, borovic a sykomor; to vše prorostlé nízkým trnitým křovím. Vzduch ztěžkl výraznou vůní dřevin. Ve svahu byly stovky hrobů, jako by tady vyrostly samy od sebe. Cesta klikatě obtáčela kopec, kopírující dávnou trasu procesí. „Vítejte na Tisové hoře,“ pronesl uctivě Melliflor, „známé mezi místními jako Tom-na-hurich.“

Stoupali po cestě, dokud stromy nezakryly výhled na světla Inverness. Bylo to zvláštní, tajemné místo, přízračně tiché, i když se jejich kroky podivně rozléhaly. Nikomu nebylo do řeči. Když dorazili na vrchol, našli tam mýtinu zaplněnou nepravidelnými řadami hrobů z viktoriánské doby. Po okrajích rostly tisy a duby, pamatující mnohem starší časy. V nejvyšším bodě stál kříž vztyčený na památku Dne příměří.

Zastavili se na nijak neoznačeném místě mezi rozpadajícími se hnědými náhrobky. Melliflor udělal krok dopředu a se skloněnou hlavou něco tiše zamumlal. V příštím okamžiku se země rozvibrovala basovým duněním,

jako by spustil nějaký obří stroj. Pak se tráva a půda rozestoupily. Z dlouhé tmavé chodby, která se před nimi otevřela, Veitch slyšel slabou hudbu, při které se mu okamžitě chtělo dát do tance; do teplé noci se linula kořeněná vůně a on náhle pocítil strašlivý hlad. Ale když se podíval na Toma, všechny jeho touhy zmizely; tvář Veršotepce byla bílá jako prostěradlo a napjatá úsilím ovládnout strach, koutky úst mu cukaly nervovým tikem, takže to vypadalo, jako by němě křičel.

+ + + + +

Druhý konec chodby zakrýval dlouhý šarlatový závěs. Melliflor ho podržel, aby Veitch s Tomem mohli vejít do velkého sálu, kde byl právě v plném proudu bouřlivý večírek. Hudba byla skoro ohlušující; Veitch slyšel housle, bubny, flétnu a další nástroje, které nedokázal určit, i když nikde neviděl žádnou kapelu. Oheň planoucí v jednom rohu ohříval vzduch, ale nebylo to tak nepříjemné, jak by v hlubokém létě očekával. Vznášely se v něm udivující vůně, s každým závanem nějaká nová: limetky, paprika, hovězí pečené, jahody, kardamom, chmel - až se mu z toho točila hlava.

V síni se odehrávalo tolik věcí najednou, že se nedokázal soustředit na žádnou z nich příliš dlouho. Kolem stěn stály stoly přetékající všemi možnými pokrmy, z nichž mnohé vůbec nepoznával a některé ho nutily odvrátit zrak, i když netušil proč. Ve středu místnosti tančili Tuatha Dé Danannové. Několik z nich neustále vířilo v divokém odevzdání podivné hudbě, která občas unikala Veitchově sluchu. Připomínalo to rozbouřené moře zlatých vln narážejících na stoly a stěny; z toho pohledu se ho zmocňovala závrať.

Útok na jeho smysly byl tak prudký, až se mu podlamovala kolena a na okamžik se obával, že omdlí. Ale pak se mu divoce rozproudila krev, jak ho do sebe atmosféra toho místa nasála a pohltila ho. Jeho tělo reagovalo jako po koktejlu z drog - trochu lehkého halucinogenu a nějaký amfetamin - měl co dělat, aby se nevrhl do reje uprostřed sálu.

Náhle si uvědomil, že mu někdo podává číši s temně rudým vínem. Podvědomě po ní sáhl, oči stále upřené na tanečníky.

Na předloktí mu dopadla Tomova ruka. Veršotepec právě děkoval dívce, která jim nabízela víno s promyšlenou zdvořilostí, jež nepřipouštěla odmítnutí. Dívka se zatvářila zklamaně a zamračeně se odvrátila.

Veitch pod Tomovým zlostným pohledem zahanbeně sklopil hlavu;

nemohl uvěřit, jak mohl tak rychle zapomenout na jeho důrazná varování. Už se to nesmí opakovat.

Znovu přenesl svou pozornost na tanec a všiml si zastíněného prostoru za parketem. Rozeznával svíjející se těla; vypadalo to, že bohové souloží. Hlavy poskakovaly, těla se zmítala smyslnými pohyby a občas se hudbou prodraly steny. Něco na tom však nebylo v pořádku: jako by se milenci jen neobjímali a nespojovali se, ale slévali se jako rtuť. Rychle odvrátil zrak.

Melliflor se ocitl vedle Toma, falešnou servilností si mnul ruce. „Královna je nesmírně potěšená zprávou, že ses vrátil, Pravdomluvný Thomasi. Za chvíli tě přijme. Je zde hojnost jídla a vína, nejkrásnější hudba z Dalekých zemí. Bav se, Pravdomluvný Thomasi, a buď dokonalým synem dvora Toužícího srdce."

„A to všechno je zdarma a bez závazků?" zeptal se věcně Tom. „Ale no tak, Pravdomluvný Thomasi," odpověděl Melliflor potměšile, „přece víš, že my tady žádné sliby nedáváme."

+ + + + +

Veitch s Tomem si našli v jednom rohu hromadu polštářů, odkud mohli pozorovat tanec. Veitch měl po vyčerpávajících týdnech chuť okamžitě usnout, ale něco ho varovalo, že by to nebylo moudré. Obával se, že by se mohl dopustit něčeho nevhodného, a přál si, aby byl věnoval větší pozornost instrukcím, kterými ho Tom zahrnoval během jejich dlouhé cesty do Inveraess.

Několikrát k nim přistoupil někdo z Tuatha Dé Danannů, aby jim nabídl tu víno, tu podnos naložený šťavnatým ovocem nebo kořeněným masem, ale Tom pokaždé zdvořile odmítl. Byla to hra, při které se je jejich hostitelé pokoušeli nachytat; Veitch viděl, jak vzrušeně hovoří a ukazují si na něho, než přinesli ještě chutnější sousto. Nakonec měl ústa plná slin a kručelo mu v břiše. Nedokázal myslet na nic jiného, než kdy se naposled pořádně najedl.

Po chvíli se před nimi opět objevil Melliflor. Hluboce se uklonil. „Královna je připravená. Přijme tebe, Pravdomluvný Thomasi, i tvého společníka."

Vedl je dlouhými chodbami se stěnami pokrytými složitě vyšívanými tapiseriemi a brokátem. Všude hořely misky s aromatickým dřevem, které prosycovaly vzduch těžkými vůněmi. Míjeli mnoho zavřených dveří, zpoza

kterých slyšeli podivné, mnohdy zneklidňující zvuky: některé zněly jako výkřiky bolesti, jiné jako sténání rozkoší a další nebylo možné určit.

Konečně stanuli v místnosti ověšené po celé délce a šířce hedvábnými draperiemi slonovinové barvy, které tlumily plápolající světlo pochodní na stěnách, takže pokoj naplňovala snová bílá záře. Materiál závěsů byl téměř průhledný, ale visely v tolika vrstvách, že nedokázali vidět, co leží za nimi. Melliflor je s úklonou vybídl, aby šli dál, a opustil je. Vešli mezi jemně se pohupující hedvábí připomínající při doteku na kůži motýlí křídla. S každou překonanou vrstvou byly obrysy za ní zřetelnější. Veitchovi se vzrušením rozbušilo srdce.

Když se nakonec propracovali do středu místnosti, ležela tam královna na loži z honosných polštářů tak hlubokých, až se zdálo, že ji pohltí. Tvář měla krásnější než cokoliv, co Veitch kdy viděl; krutost, která v ní byla, jen zvýrazňovala její půvab, takže se zdála být ještě neodolatelnější. Měla dlouhé a lesklé černé vlasy, plné rudé rty; její oči jiskřily vnitřním zeleným světlem. A byla nahá, její zlatá pleť se v tlumeném světle svůdně třpytila. Ňadra měla velká, bradavky dráždivě naběhlé, pas úzký, ladně tvarované boky, ploché břicho - zkrátka ztělesnění mužských snů, skutečná Královna touhy. Veitche napadlo, jestli tak skutečně vypadá, neboje to jenom podoba, kterou ho chce ovládnout; snažil se nezapomínat, že u Tuatha Dé Danannů se nedá věřit ničemu.

Jenže pak jeho oči spočinuly na jejím hladkém černém ochlupení. Ležela s nohama pokrčenýma tak, že mohl vidět její pohlaví. Nepokusila se nic skrývat, naopak se zdálo, že se jim záměrně předvádí. Veitchovi neuniklo, jak je jí Tom okouzlený.

„Je báječné tě znovu vidět, Pravdomluvný Thomasi.“ Její hlas zněl líně, naplněný zvláštními svůdnými tóny.

„Má královno,“ uklonil se Tom.

Pokynula mu, ať přistoupí blíž. „Kdo je tvůj společník, Pravdomluvný Thomasi?“

Stáli tak blízko, že Veitch vdechoval parfém její pokožky. Upřeně se mu zadívala do tváře, oči skryté pod napůl přivřenými víčky; měl pocit, že ho nasává do sebe.

„To je Ryan Veitch, má královno. Je to Bratr draků.“

„Ach ano, jeden ze šampiónů neměnných zemí.“ V jejím hlase nezněl žádný výsměch nebo pohrdání, jak byl Veitch zvyklý od jiných Tuatha Dé Danannů. Zdálo se, že ji opravdu zajímá, dokonce ho do jisté míry

respektuje. Pokusil se o neobratnou úklonu, což ji očividně potěšilo. „Prokázali jste nám velkou službu, když jste nás vysvobodili z exilu, do něhož nás uvrhli Noční chodci," obrátila se přímo na něho. „Jsme vám zavázáni. Jestli ty sám toužíš po něčem, co jsi viděl u mého dvora, stačí požádat."

„Děkuji." Veitche překvapilo, jak má napjatý hlas.

Královna si náhle všimla pestrého tetování vykukujícího zpod jeho rukávu. Zvědavě pozvedla obočí. „Co to tady máme? Není to žezlo Toužícího srdce?" Rozzářeně pohlédla Veitchovi do obličeje. „Prosím. Svlékni si košili. Chci to vidět."

Veitch se podíval na Toma, který krátce přikývl. Sebevědomě si svlékl kabát a košili; na jeho nahé kůži pestře zářilo tetování. Královna se předklonila, až se její obličej ocitl blízko jeho tvrdým břišním svalům; mohl cítit její dech. „Pozorovatelna," vypočítávala. „A tady meč Caledvwlch. Pozoruhodné. Jsi chodící obrázková kniha."

Svůdně se usmála. Pak s pohledem upřeným do jeho očí se mu jemně dotkla prsty kůže hned nad opaskem. Projelo jím neovladatelné zachvění. Okamžitá erekce byla tak silná, až bolela. Královna tam ponechala prsty ještě chvilku a stáhla je těsně před tím, než mohl vyvrcholit. Veitch nechtěně o krok ucouvl a přerývaně se nadechl.

Když královna zvítězila ve své malé hře, odvrátila se od Veitche, jako by tam vůbec nebyl, a oslovila Toma: „Ty jsi byl vždycky můj oblíbenec, Pravdomluvný Thomasi."

Uklonil se. „Jsi velkorysá, má královno."

„Proč ses ke mně vrátil? Domnívala jsem se, že tě nejspíš už nikdy neuvidím. Předpokládám správně, že tě sem nepřivedla touha po mé náklonnosti?"

„Rádi bychom tě požádali o pomoc ve velmi důležité věci, má královno."

„My, Pravdomluvný Thomasi?" Věnovala mu sžíravý pohled.

„Já prosím o tvou pomoc, má královno. A budu tvým věčným dlužníkem, pokud mi pomůžeš."

„Tak to je nesporně cenná odměna, Pravdomluvný Thomasi."

Na Veitche působila jako panička ovládající svého psa. Náhle viděl za jejíma očima nesmírný propletenec moci a záští, přesto po ní nepřestal toužit.

„Jedna ze Sester draků byla nakažená Nočními chodci," začal Tom.

Odmlčel se, aby dobře zformuloval zdůvodnění, na němž záviselo vše. „Ne, to je silné podcenění situace. Není to pouze nákaza, ale definitivní zkáza. V jejím těle roste esence Srdce stínů. Noční chodci chtějí přivést zpátky Konec všeho.“

„To je nepochybně vážná věc.“ Nespustila oči z Tomovy tváře; nezdálo se, že by ji ta novinka jakkoliv znepokojila. Posunula se tak, aby Veitch měl opět ničím nezakrytý výhled na její pohlaví. „Jaká je podstata tvého přání?“

Tom se soustředil, než odpověděl: „Zničit Konec všeho.“

Veitch se lekl. „Zachránit život Ruth,“ opravil ho důrazně.

Královnin úsměv se rozšířil. Přelétla zrakem z jednoho na druhého. „Neshoda?“

„Žádná neshoda.“ Tom vrhl na Veitche ledový pohled.

„Není třeba se hádat.“ Její hlas se táhl jako med. „Existuje možnost, jak pomoci dosáhnout cíle vám oběma.“

Tom se opět uklonil. „Cokoliv, co pro nás můžeš udělat, bude přijato s hlubokým vděkem, má královno.“ Podívala se na Veitche a on si uvědomil, že čeká poděkování i od něho. Nešikovně vysekl poklonu a zamumlal něco podobného Tomovu prohlášení.

Zdálo se, že ji to uspokojilo; přikývla a usmála se. „U dvora Toužícího srdce je mnoho tajemství, některá jsou ukryta i před mými bratry; dokonce i před dvorem Posledního slova. Tady se nakonec vzdají všichni.“ Chvilku si cucala ukazováček, jako by hluboce přemýšlela. „Vířivá koule,“ prohlásila se spokojeným pokývnutím. „Dar, kterého si velmi cením.“ Úsměv; hra začala. „Otvory koule vedou do prázdna mezi světy. Dokáže vysát esenci ze všeho hmotného.“

„A lze to udělat, aniž by Sestra draků doznala úhony?“

„Samozřejmě. A Srdce stínů se ocitne v místě, kde není možné vrhat žádné stíny.“ To ji pobavilo.

Veitch se stěží ovládal. Ačkoliv Tom si udržoval neurčitý výraz, neunikly mu jemné změny v jeho obličeji.

„Děkuji ti, má královno,“ řekl Tom.

„A uděláš něco ty pro mě, Pravdomluvný Thomasi?“

Jeho tvář se napjala. „Samozřejmě, má královno.“ Tom čekal, že ho požádá, aby zůstal u dvora.

Předstírala uvažování, pohrávala si s ním. „Ne, Pravdomluvný Thomasi, ty ne. Tady Bratr draků.“ Věnovala Veitchovi svůdný pohled. „Dám

Vířivou kouli jemu a pouze jemu, a on na oplátku splní moje drobné přáníčko.“

„Cokoliv,“ odpověděl Veitch, dříve než ho stačil Tom zastavit.

V jejím úsměvu se objevil triumf, který Veitche znervóznil. „Slídič opět utekl ze své jámy pod námi. Volně pobíhá po neměnném světě. Mým přáním je, aby ho tento Bratr draků našel a zabil nebo alespoň přivedl zpátky ke dvoru Toužícího srdce.“

Veitch slyšel její slova, ale jediné, co viděl, byl Tomův přízračně bezkrevný obličej. „Ten Slídič—“ začal Tom.

Královna ho umlčela zdvižením ruky. Upřeně pozorovala Veitchovu tvář. „Uděláš to pro mě?“

Ať už Tom chtěl říct cokoliv, Veitch věděl, že nemá na vybranou. „Ano.“

„Pak jsme tedy dohodnuti. Jděte za Melliflorem, ten vám dá vše, co potřebujete.“

Pomalu odcházeli, dokud povívající hedvábí královnu znovu neskrylo před jejich zraky. Veitch se cestou náhodou otřel o Toma a ucítil, jak se Veršotepec třese.

+ + + + +

Přidělili jim dva propojené pokoje daleko od hluku z velkého sálu, kde si mohli odpočinout a připravit se. Oba měli veliký hlad, který ještě zhoršila bohatá nabídka pokrmů na stolech v rozích jejich pokojů. Tom vytáhl ze své nerozlučné torny dva sáčky pražených arašídů, které zachránil z posledních zásob, a začali je hladově žvýkat.

Veitch ho okamžitě zasypal otázkami, ale Tom s ním zpočátku vůbec nemluvil; zdálo se, jako by k tomu nemohl najít sílu. Uchýlil se na hodinu do svého pokoje, kde na měkké pohodlné posteli tiše kouřil marihuanu.

Veitch dokázal odpočívat. Snažil se srovnat si v mysli všechno, co právě zažil, ale před očima měl stále obraz nahé královny; pomalu ho to začalo přivádět k šílenství. A sotva se přinutil na ni nemyslet, jeho pohled přitáhlo jídlo.

Když se Tom konečně vrátil, narovnal se a s úlevou v hlase řekl: „No tak. Vyklopte to konečně. Proti čemu mám jít?“

Tom si přitáhl židli, posadil se na ni rozkročmo a paže si založil na opěradle. „Vy a ta vaše velkohubost. To jste musel souhlasil se vším, co

řekla?“

„Neměli jsme jinou možnost.“

„Samozřejmě že měli. Hrají s námi hry, smlouvají, přihazují a zase ustupují. Nikdy nesmíte přijmout to první, co se vám nabídne. Byl jste jako hypnotizovaný pohledem na její kundu.“

„A vy ne? Málem jste před ní padl na kolena s jazykem na vestě!“

Tom tiše zaklel a přitiskl si ruce na oči. „Nemá smysl se kvůli tomu hádat. Stalo se. Teď se musíme postarat, abyste to přežil.“

Veitch kopl do druhé židle tak prudce, až odletěla přes celý pokoj. „Tak do toho. Mluvte. Co to mám ulovit?“

„Slídiče. Je to živoucí noční můra, něco, čemu se tváří v tvář bojí postavit i Tuatha Dé Danannové. Jejich legendy říkají, že existoval v Jiném světě dávno předtím, než přišli, že to byl jeden z prvních tvorů, kteří vznikli hned po stvoření vesmíru. Nazývají ho také Hrubý tvor. Prototyp toho, co přijde, jestli chcete. Ne zcela vyvinutý.“

Veitch se pomalu posadil na pelest. „Jestli to vystupuje v jejich legendách—“

„Přesně tak.“

„Tak mě za ním posílají, protože se tomu sami chtějí vyhnout. To se dalo čekat, že ano? Ti mizerové si nechtějí zašpinit ruce. Takže, když z toho mají takový vítr, proč si to tu vůbec drželi? A jak se to dá sakra zabít?“

„Královna si tady u dvora drží mnoho nebezpečných tvorů. Je to záležitost prestiže. A jak se to dá zabít?“ Unaveně pokrčil rameny. „O tom nevím dost. Ani Tuatha Dé Danannové. Ale nevyhýbají se tomu proto, že by to bylo příliš silné, spíše to v nich vzbuzuje odpor svou nedokonalostí, podobně jako Fomoriané. Nás jen tak tak tolerují. Vším nižším opovrhují.“

„A jak je to nebezpečné?“

„Velice. Nesmíte podlehnout falešným iluzím. Už to do našeho světa jednou uteklo, před několika staletími, dřív než jsem se narodil, a mnoho lidí tenkrát zemřelo, než to vyhnali zpět do Jiného světa. Tenkrát se obecně věřilo, že to porodila nějaká smrtelná dívka, která měla pohlavní styk s ďáblem. Legendy, které kolem toho vznikly, říkají, že to má hlavu hada, tělo velké kočky a zadek lva, což je jenom jiný způsob, jak vyjádřit, že to tehdejší lidé nedokázali popsat. Povídalo se, že vydává zvuk jako by tomu v břiše štěkala smečka čtyřiceti slídících psů, a podle toho to dostalo své jméno."

„Takže vlastně nevíme, jak to vypadá, jenom že je to zatraceně nebezpečné.“ Veitch vyskočil na nohy a začal přecházet po pokoji; oči mu přitom stále zalétaly k lákavému jídlu. „Ale už jednou to vyhnali, tak je to možné udělat znovu. Zní to jako chvástání, ale lovcem budu já, ne naopak. Udělám to pro Ruth, Churche, pro všechno. Takže se pokusím nezpackat to.“

Tom si uvědomil, že Veitch mluví k sobě, plánuje, dodává si odvahu - podobný rituál, jaký provádí boxer před zápasem.

Veitch ještě chvíli rázoval po pokoji, pak se otočil k Tomovi a řekl: „Dobře, už jsem si to sesumíroval v hlavě. Teď si chvilku zdřímnu. Pustíme se do toho, až se vzbudím.“

Tom opustil jeho pokoj a přitom si nechal pro sebe fakt, že na něho Veitch udělal značný dojem; jakmile došlo k nějaké krizové situaci, jednal pod vlivem svých stále se rozvíjejících schopností jako stroj. Nezatěžoval se strachem nebo zbytečným filozofováním; jednoduše vzal v potaz všechny dosažitelné informace a rozhodl, co je třeba udělat. Tom doufal, že to postačí.

+ + + + +

U dvora se nedalo poznat, jestli je noc nebo den, ale když se Veitch probudil, jeho tělo mu říkalo, že si pořádně odpočinulo; spánek odplavil únavu ze svalů a teď se cítil připravený na cokoliv. Pořád měl sice hlad, ale věděl, že si může najít něco k jídlu v reálném světě.

Brzy poté se k němu připojil Tom, jako by čekal jenom na jeho probuzení. Společně vyšli na chodbu, kde k nim okamžitě přistoupil Melliflor.

Veitch tajně doufal, že se na něho královna přijde podívat, ale nebyla tam. Melliflor je zavedl do zbrojnice, dlouhé místnosti s nízkým stropem, kde na stěnách viselo množství bizarních zbraní a podivně tvarovaných brnění. Veitch zkusmo potěžkal něco, co se nejspíš dalo popsat jako sekera, ze které visí ostnatá koule, ale nehodilo se mu to do ruky, a tak to zase pověsil zpátky.

Tři gardisté mu pod Melliflorovým dohledem snesli různé součásti brnění. Na hruď mu připnuli kyrys třpytivý jako stříbro, ale zdobený jemným filigránem. K tomu mu přidali nárameníky a přilbu, která se trochu podobala těm, které nosili římští centurioni, ale byla mnohem ozdobnější. Poté, co si dobrou čtvrthodinu prohlížel zbraně, nakonec

všechny zamítl a rozhodl se spolehnout na svůj meč a samostříl.

Neměl ponětí, z čeho je zbroj vyrobena, ale byla nečekaně lehká; dokázal by v ní bez námahy kráčet dlouhé kilometry. Což nebylo třeba, protože když byl vyzbrojený, Melliflor ho zavedl do stáje, ve které bylo dost koní pro menší armádu.

„Ukradení z našeho světa," zamumlal Tom. „Některým níže postaveným Tuatha Dé Danannům to umožňuje rychlejší cestování."

„To je mi prd platné, v životě jsem na koni neseděl," zasténal Veitch.

„Kůň bude reagovat na každý tvůj pohyb. Vycvičili jsme je," prohlásil Melliflor zlověstně.

Nabídl Veitchovi krásného bílého válečného oře, ale jemu nepřipadal příliš vhodný. „Moc okázalý," zabručel. Místo něj si vybral kaštanově hnědého hřebce, ničím se nelišícího od mnoha dalších.

Jakmile nasedl, Melliflor odvedl koně za uzdu k prázdné kamenné zdi na konci stáje. Udělal rukou zvláštní gesto a zeď se s hlubokým rachotem otevřela. Ocitli se vysoko na svahu s výhledem na jezero Loch Ness. Nad vodou se zvedala mlha a bylo krátce po ránu. Vzduch plnila sladká vůně borovic. Všude vládlo ticho a klid.

Veitch se ohlédl zpátky, ale nevěděl, co by měl Tomovi říct. Proto jen mávl rukou. Tom odpověděl krátkým přikývnutím, ale v obou gestech se skrývalo mnohem víc, než by se dalo vyslovit. Pak Veitch pobídl koně a vyjel do světa.

+ + + + +

Úpatí Mam Tor olizovala tma jako zlostný mořský příboj rozbíjející se o útes. Church se choulil na své vyvýšené pozici pod žhnoucím sluncem a jasně modrou oblohou a postupně se nechával zaplavovat beznadějí.

„Brzy přijdou až sem." Lauřin hlas ho vylekal.

„Na to je lepší nemyslet."

„Určitě. Chceš, abych ti pomohla zahrabat hlavu do písku, nebo to uděláš sám?"

Church se zmohl na křečovitý úsměv; nezůstalo mu mnoho humoru. Vzhledem k Ruthinu trvale se zhoršujícímu stavu, stresu z izolace a neustálému strachu, že jejich úkryt bude každým okamžikem objeven, byl div, že se ještě nepropadl do trvalého mlčení.

„O ostatních zatím nic nového?" Laura se opřela o jeho rameno a za-

hleděla se k obzoru. Byl to její obvyklý žert. Každý den se ptala na totéž a znala odpověď.

„Ještě ne. Možná zítra.“ Nemohl se přinutit sám sobě přiznat, že se nemusejí vrátit vůbec. Věděl, jak velkou vzdálenost museli překonat a kolik je čekalo překážek, ale i tak mu to připadalo už příliš dlouho. A i kdyby se vrátili, jak proklouznou těmi houfy Fomorianů? Měl pravdu, když říkal, že na to je lepší nemyslet.

„Chce tě.“ Laura si dál prohlížela horizont, jako by tím mohla odvést pozornost od toho podstatného.

„Jak je jí?“

„Pro změnu nemluví z cesty.“ Okamžiků, kdy Ruth měla jasnou mysl, bylo málo a přicházely ve stále delších intervalech; občas blouznila a zmítala sebou v tak silných záchvatech deliria, až si mysleli, že ji budou muset přivázat. Docházelo k tomu vždycky v noci, a než se probrali z dřímoty a uvědomili si, oč jde, pokaždé se k smrti vyděsili, že byli napadeni. Jindy mluvila s někým, koho neviděli. Po takových zážitcích už nedokázali usnout.

Church se otočil, aby se vrátil do domu, ale ušel sotva pár kroků, když se na něho Laura vrhla a dlouze a dychtivě ho políbila. Na někoho, kdo se s uplývajícími dny stále víc uzavíral do sebe, to bylo velice překvapivé projevení citů.

„Co to mělo být?“ zeptal se příjemně překvapený Church.

„Záleží na tom? Copak ti nemůžu dát najevo, že tě miluji?“ Otočila se a odešla, dříve než měl čas pochopit, co mu řekla.

+ + + + +

Přemýšlel o tom, dokud nevešel do domu, ale jakmile uviděl Ruth, okamžitě na to zapomněl. Obličej měla bílý jako sníh, což ještě zdůrazňovaly její černé vlasy slepené potem. Pod očima se jí rýsovaly fialové kruhy a tváře měla hluboko vpadlé. Spací pytel, pod kterým ležela, byl vyboulený jejím břichem. Vypadala příšerně a první, co ho při pohledu na ni napadlo, bylo, že určitě zemře ještě před Balorovým znovuzrozením. Nechtěl si připustit, že částečně v to doufá; ušetřilo by ho to strašlivé nutnosti zabít ji.

Ačkoliv šel velice tiše, vzhlédla, ještě než překročil práh. „Ahoj. Začínáš být hezky opálený.“ Její hlas byl pouhý šepot.

„Víš, jak to chodí, když člověk nemá na práci nic jiného než se válet u bazénu s dobrou knížkou.“ Poklekl vedle ní a odhrnul jí z čela pramínek vlasů. Pak přitiskl ruku na její tvář. Úplně hořela.

Položila dlaň na jeho ruku a stiskla ji. „Jsem ráda, že jsi tady.“

„Jasně. Dělám tak hodně—“

„Cítím se lépe už tím, že jsi tu.“ Usmál se; její oči se nakrátko rozjasnily, než je musela zavřít, z koutku oka vytryskla slza a skutálela se jí po tváři.

„Je mi hrozně líto, že jsi musela tím vším projít,“ řekl něžně. „Odnesla jsi to z nás všech nejhůře. Stíhá tě jedna hrůza za druhou.“

„Víš, zlé věci se prostě stávají.“ Přitáhla si jeho ruku tak, aby mu mohla jemně políbit prsty; rty měla příliš suché.

„Nemáš právo snášet to tak statečně. Nasazuješ nám všem laťku moc vysoko. Ty mizero.“

Oba se zasmáli a ozvěna jejich smíchu v té ponuré místnosti způsobila, že Churche začaly pálit oči. Rychle je osušil zamrkáním. „Někdy mám pocit, jako bych tě znal odjakživa. Od té noci pod Albert Bridge uplynulo jen několik měsíců, a mně to přesto připadá neuvěřitelně dávno.“

„Možná se známe odedávna. Možná je to tím starým duchem Pendragonu. Třeba to znamená, že jsme stáli bok po boku po celá staletí.“

„Jsi nenapravitelná romantická.“

Pokusila se znovu zasmát, ale místo toho se rozkašlala. Když se záchvat kašle uklidnil, její nálada poklesla. „Kéž by se to nemuselo stát zrovna tady. S tímhle domem něco je, cítím to. Nevím, co se tu stalo, ale někdy slyším šeptat hlasy. Říkají... že Ryan umře... že se stanou další hrozné věci—“

„Pst.“

„A ty nápisy na stěnách... Někdy jako by se na mne vrhaly—“

Přitiskl jí dva prsty na ústa, aby ji umlčel. Do jejich očí se postupně vrátilo delirium. Za několik okamžiků začala blouznit, mluvila nesrozumitelně a zmítala sebou. Church trpělivě seděl vedle ní, než přešel nejhorší záchvat. Pak ji hladil po hlavě, dokud neusnula.

+ + + + +

Church měl občas dojem, že ještě nikdy neviděl takovou noční oblohu jako nad Mam Tor. Tady nebyli oslňováni světelným znečištěním a díky

nadmořské výšce, ve které se nacházeli, si připadal jako by byl obklopen zářícími nebesy. Za jiných okolností by to byl úžasný zážitek.

Stál tam s Laurou v náručí a vzhlížel k nebeské klenbě; výjimečně neměla na očích sluneční brýle. „Přes všechno, co se stalo, jsme urazili dlouhou cestu. Škoda, jestli to tady musí skončit."

„Ještě nad námi nelká žádná tlustá dáma, chlapče."

„Ještě ne." Pozoroval meteor letící nad jejich hlavami a přemýšlel, jestli to není nějaké znamení. „Někdy je těžké podívat se na celou věc z odstupu a zhodnotit, co děláme. Víš, dívám se na sebe, dívám se na tebe a na ostatní a jediné, co vidím, jsou normální lidé s všelijakými stupidními problémy, jaké má každý. Přesně takoví jsme, a současně jsme i něco jiného - šampióni lidstva, planety. Živé ztělesnění ducha Pendragonu, ať je to cokoliv—"

„Možná nejsme tak mimořádní."

„Jak to myslíš?"

„Možná že to, co ten starý hipík nazval duchem Pendragonu, je v každém člověku. Možná je to lidská duše nebo něco takového. Jen si mě poslechni, už žvaním jako nějaký zhulákaný idiot z new age. Co tím chci říct, je, že nás možná označil za něco speciálního, jenom aby nás udržel na palubě. Abychom si mysleli, že vypořádat se s touhle pekelnou šlamastykou můžeme jenom my."

„Nebo abychom šli do sebe a našli to, co je v nás nejlepší - a splnili úkol."

„To taky." Opřela si čelo o jeho rameno. „To by vysvětlovalo, proč vypadáme jako parta ztroskotanců. My jsme ztroskotanci."

„Dělat to nejlepší, co můžeme. A odvádět zatraceně dobrou práci—"

„Zatím. Jenomže pokud nejsme zatraceně velká výjimka, pravděpodobnost, že nakonec všechno poděláme, stále vzrůstá. Zatím jsme tím vším proletěli na křídlech naděje a vlastního přebujelého sebevědomí. Ale dříve nebo později se to naše slepé štěstí hlupáků vyčerpá."

Church o tom chvíli přemýšlel a dál přitom upíral pohled na hvězdy. „Před několika týdny bych s tebou asi souhlasil. Ale při tom, čím jsme společně prošli, každý z nás ukázal, co v něm skutečně je. Já bych teď nechtěl mít vedle sebe nikoho jiného a neexistuje nikdo jiný, o kom bych si myslel, že odvede lepší práci—"

„Protože nevíš, co se mi zrovna honí hlavou—"

„Dokážu to uhodnout."

„Ne, nedokážeš. Plazí se sem ty odporné, sadistické obludy. Aby si vzaly zpátky naši slečinku Dokonalou. Někdy si přeji, aby sebou hodila a vypustila duši co nejdřív, takže by už nestála mezi mnou a tebou. Vím, že je to ta odporná, zlá část mého já, a nenávidím se za to. Ale stejně to dělám.“

„Nestojí mezi námi.“

„Jsi příliš hloupý, abys to viděl. Miluje tě a já si myslím, že ty miluješ ji, a nebýt toho, že se nacházíme v permanentní krizi, dávno by sis to uvědomil.“

Její slova roznítila v jeho mysli divoké jiskry, ale byly příliš prchavé, než aby je dokázal uchopit. Trochu se odtáhl, aby jí viděl do tváře; odvrátila hlavu. „Jsi dobrý člověk, Lauro.“

„A ty jsi dobrý lhář.“

„Ty máš odpověď na všechno.“

„Kdybych ji měla, neměla bych pocit, že se mi mozek tlačí ušima ven. Příliš uvažování neprospívá nikomu.“

„Hele—“

Přitiskla mu dlaň na ústa. „Nemluv. Vypořádám se s tím sama, tak nebo tak.“ Nelíbil se mu její výraz, když to říkala.

Nechtěl myslet na nic nepříjemného, a tak ji raději políbil. Zpočátku jako by se mu vzpírala, ale pak se uvolnila a na okamžik se zdálo všechno být v dokonalé harmonii.

Jenomže pak se přihnal neobvykle studený vítr a udeřil do nich plnou silou. Church přerušil polibek a zachvěl se. Na západě se nahromadily mraky a blížily se neuvěřitelnou rychlostí k jejich kopci. Křižující blesky zlověstně prosvětlovaly spodní stranu vířící masy; jeden z nich klikatě udeřil do země. Ale nebyly to bouřkové mraky a neozývalo se žádné hromobití.

Jak se mraky přibližovaly, vítr sílil a rval jim vlasy, pak znovu uhodilo do země.

„Co se to děje?“ zeptala se Laura. „Už to začalo?“

Mračna klesla níž, až se valila po zemi, a v tu chvíli v nich Church zahlédl postavu. Nejdříve to byla pouhá silueta téměř skrytá ve srážející se mlze, ale když se ocitla blíž, Church pochopil, kdo to je a co bude následovat.

„Vrať se do domu.“ Ostrý tón v jeho hlase znemožňoval jakékoliv otázky. Laura se ještě jednou podívala na mraky a rozběhla se k domku. V

půlce cesty si uvědomila, že ji Church nenásleduje, ale když se ohlédla, prudce na ni mával, ať se nezastavuje.

V příštím okamžiku ho vichr srazil na kolena, a když se pokusil zvednout, udeřil do něj silou rozzuřeného býka. Převalil se a vichr jej kutálel dál, přímo k rozeklanému okraji útesu a propasti zející hluboko dole. Zoufale zarýval prsty do trávy, ale ta se trhala; kameny mu otloukaly kosti, tvář vlečená po drnech ho pálila a krvácela.

Propast byla stále blíž. Hlavou mu prolétl obraz polámaného těla ležícího na úpatí Mam Tor, ale vichr ustal v okamžiku, kdy napůl visel přes okraj srázu. Roztřesený šokem se zhluboka nadechl a pomocí pat se pokusil vylézt zpátky, ale přihnal se další poryv a přišpendlil ho na hraně mezi životem a smrtí.

Musel se uklidnit, uspořádat si myšlenky; to byla jeho jediná šance. Z propasti pod ním mu naskakovala husí kůže a točila se mu hlava.

Před ním se vznášela třicet centimetrů nad zemí Niam zahalená v mracích svého vzteku. Stěží ji poznal. Krásná tvář zmizela; její obličej se vlnil a kroutil, neschopný ustálit se v podobě, kterou by jeho mysl chápala; její hněv a zklamání ji redukovalo do primární formy.

„Zrádce!“ To slovo znělo všude kolem něj, nepronesené lidským hlasem a překypující podivnými vibracemi, které rezonovaly s jeho sevřenými útrobami.

„Já ne—“

„*Dal jsi mi své slovo! Slíbil jsi svou lásku jenom mně! Lhal jsi! Jsi nedůvěryhodný jako všechny Křehké bytosti*!“ Vítr ho posunul další centimetr blíž k pádu. Prsty ho bolely od křečovitého svírání hrany skaliska.

„Je mi to líto!“ Musel zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet přes vichr, který zuřil kolem kopce.

„*Už žádné další lži*!“ Její hlas vybuchl vztekem divoké bouře, ale uprostřed toho všeho Church cítil zraněné srdce.

„Je mi to líto!“ vykřikl znovu. Tentokrát ho zřejmě slyšela, protože zaváhala a on rychle využil příležitosti. „Byl jsem hloupý... zmatený—“

Vítr ho tvrdě udeřil; opět sjel o centimetr níž. Ještě jeden takový nápor a už se neudrží. Prsty ho bolely, jako by mu je někdo zpřelámal, panikou skoro nemohl dýchat.

„*Lži*.“ Její hlas zněl o trochu méně vztekle, emotivněji, vkradla se do něj trocha lidskosti. Church se přinutil zvednout hlavu, aby na ni viděl. Tvář Niam už měla rysy, které znal, ale bolestně zkřivené. V tu chvíli se jeho

srdce rozběhlo k ní a zaplavil ho pocit viny, že bral její city na tak lehkou váhu. „My ze Zlaté rasy žijeme své životy v extrémních polohách vášně. Všechno prožíváme příliš silně. Nemůžeš ani začít chápat, co se odehrává v našich hlavách a myslích!“

Mraky za ní se převalovaly a chvílemi ji vyzvedly o kousek výš, než se zase snesla na stejnou úroveň. Church jí chtěl říct něco uklidňujícího, ale neměl na svou obranu žádnou skutečnou omluvu a bál se, že tím všechno ještě zhorší.

Připlula blíž k němu, téměř na hranu skalního převisu, takže viděl její obličej bez námahy. Její bolest se nyní změnila v ledový, tvrdý hněv; opět dostal strach o svůj život. „Moji lidé vždycky říkali, že ze vztahu s Křehkou bytostí nemůže vzejít nic dobrého, a zdá se, že měli pravdu. Pozoruji tě už příliš dlouho, Jacku Churchille, a dovolila jsem svému úsudku, aby se nechal ošálit tím, co vidím.“

Vichr se opřel do jeho hrudi. Cítil, že klouže. V tom okamžiku mu prolétla hlavou spousta myšlenek a on si s překvapením uvědomil, že se ani tak nebojí, jako je naštvaný sám na sebe, že znovu připustil, aby jeho soukromé emoce všechno zničily; jestli zemře, zemřou s ním i všechny naděje.

Než stačil cokoliv říct, vítr ustoupil a Niam odplouvala, tvář stále chladnou a krutou. „Naše dohoda padla.“ Church sledoval její prst namířený k temnému obzoru; zlověstně tam plála zlatá záře. „Brzy tě navštíví Dobrý syn.“

Po těchto slovech ji zahalily mraky a celá masa se rychle vracela nad krajinu, až zmizela za vrcholem hory.

Church se vyškrábal nahoru. Jakmile se ocitl na pevné zemi, nadechl se plnými ústy čerstvého vzduchu. Cítil, jak se mu rozbušené srdce zvolna uklidňuje. Když se postavil, z domu vyběhla Laura.

„Ty vážně víš, jak zacházet se ženami, co?“ vyhrkla zadýchaně.

Skoro ji neslyšel. Jeho pozornost se upírala na občasné výbuchy světla v dálce a vše zahalující temnotu blíž k nim.

„Zase jsem to udělal,“ řekl tiše.

„Co?“

„Všechno jsem podělal.“ Nedokázal se přimět, aby jí řekl, že se jejich téměř beznadějná situace právě ještě zhoršila. Otočil se a se sklopenou hlavou se ploužil do domu.

+ + + + +

Veitch strávil první dva dny ježděním po hustě zalesněných svazích kolem jezera. Bylo to místo, jaké dosud nepoznal, zahalené vlastní podivnou, přízračnou atmosférou: purpurové svahy hor s přikrývkou mlžného oparu hned za hranicí lesa, oranžové, hnědé a černé zuby skalisek, letité stromy, pokroucené a porostlé zeleným lišejníkem dokazujícím jejich vysoké stáří, a nad tím vším trvalý, uklidňující zvuk vln převalujících se na oblázcích a růžové jílovité břidlici břehů. Borovice na jižním břehu jezera rostly tak hustě, že se cítil jako v ohradě. Nemohl se zbavit dojmu, že ho z jejich stínu někdo neustále pozoruje. Ale současně tu vládl klid a mír, svou intenzitou až mystický, rušený jen melodickým zpěvem ptáků. Někdy byla hladina hladká jako sklo a odrážela zelenou krajinu a čistou modrou oblohu tak dokonale, až se zdálo, že by na ni mohl vkročit a procházet se hlubokými údolími. Jindy se zčistajasna přihnala bouře a zvedla vlny narážející do strmých břehů. Mezi stromy proplouvaly cáry mlhy jako duchové a v noci se údolí pod třpytivým měsícem a hvězdami naplnilo těhotným tichem, jaké obvykle předchází konverzaci.

Na klikatých cestách táhnoucích se podél břehů jezera nebyl žádný provoz; Veitch nevěděl, jestli kvůli Slídiči nebo jestli už všichni lidé uprchli do měst. V Drumnadroichtu, klidné vesnici ležící v místě, kde se kříží údolí Urquhart s Velkým údolím, byly domy tiché a zamčené, ačkoliv z některých komínů se zvedal kouř. Fort Augustus na jižní špici jezera byl také téměř vylidněný a náhodný člověk, který ho zahlédl, se rychle utíkal schovat.

To ho donutilo strávit obě noci v rokli nedaleko Fort Augustu. Po Slídiči nenašel za celou dobu ani stopy a začínalo se ho zmocňovat podezření, jestli to náhodou nebyla další z královniných nepochopitelných intrik, třeba aby ho oddělila od Toma.

Třetí den však zjistil, že je opravdu na lovu. Časně ráno se vydal podél prudké říčky na dně Glen Urquhart. Údolí plnila bílá mlha, která se neustále převalovala, jako by se řídila vlastním rozumem, tlumila a zkreslovala šplouchání vody a klapot kopyt jeho koně. Uprostřed rozlehlých pastvin narazil na starou kamennou mohylu. Působila majestátně, a přestože modrý oheň obvykle nevnímal, tady ucítil náznak síly. Ale mezi stojícími kameny za mohylou našel pozůstatky nějakého člověka, napůl visícího přes plot z ostnatého drátu. Podle oděvu vypadal jako farmář nebo

sezónní zemědělský dělník. V břiše měl obrovskou díru, jako by mu ho rozpáral býk nebo divočák. Musel zde ležet nějakou dobu, protože se mrchožraví ptáci už pustili do jeho očí a genitálií, takže se nedalo poznat, jestli se na něm krmilo i to, co ho zabilo. Veitch si prohlédl tělo i okolí, jestli neobjeví něco, co by mu pomohlo v pátrání, ale nenašel udupanou trávu ani jiné stopy. Jediná věc, které si všiml, byl fakt, že krev nebohého muže rozstříkaná náhodně po zemi vytvářela něco jako obraz křičící tváře. Během doby strávené v blízkosti Shaviho se zdokonalil ve čtení významu věcí, které zdánlivě neměly žádný smysl, a tento obraz se mu vryl do podvědomí. Jak se odtamtud vzdaloval, v hlavě se mu pomalu začínala vykreslovat skutečná podoba Slídiče.

+ + + + +

Té noci se utábořil pod stromy vysoko na svahu, odkud měl dobrý výhled na jezero a pusté jižní svahy. Zapadající slunce zbarvilo vodu červeně a purpurově; hladina byla zase jednou klidná jako sklo. Ve vzduchu voněly borovice a polní květy a všude vládlo velebné ticho. Přesto mu vědomí, že ten tvor může zaútočit kdykoliv a z kteréhokoliv směru, zabraňovalo odpočívat; dokonce začal uvažovat, jestli náhodou není neviditelný nebo nelétá na neslyšných křídlech. Zbožně si přál, aby to bylo něco hmotného, něco, co může probodnout, zastřelit nebo nakopnout; pak by se cítil mnohem lépe.

Stejně jako v předchozích dnech povečeřel čokoládu, sušenky a křupky, které zkonfiskoval ze záhadně opuštěné garáže ve Fort Augustu. Ze sladkého se mu už dělalo špatně, ale nedovedl si dost dobře představit, že by si v brnění věnovaném Tuatha Dé Dananny zaskočil do supermarketu pro něco vydatnějšího. Ale na úvahy o jídle byl stejně příliš rozrušený. Kdykoliv odpočíval, viděl v duchu zděšený výraz v očích Ruth, když zjistila, co v sobě nosí. Ten obraz se mu neustále vracel; nedokázal se ho zbavit. Na tuto výpravu se vydal na základě Churchova správného rozhodnutí, aby pro ni našel pomoc, ale přitom si dobře uvědomoval, že jeho vlastní motivace je očistit se bojem od svých minulých zločinů. Šance stát se lepším člověkem pro něho stále hodně znamenala, ale nyní to dělal víc pro ni; musí najít řešení, které ji z krátkodobého pohledu co nejdříve vyléčí a z dlouhodobého zachrání, ať ho to bude stát cokoliv. Nechat se vést láskou pro něho byla docela nová zkušenost a překvapilo ho, jak se

mu to líbí.

+ + + + +

Jakmile se na krajinu snesla tma, rozdělal oheň, aby se v chladné noci zahřál. Pak se postaral o koně, kterého si už stačil oblíbit. Když se ptal Melliflora na jeho jméno, řekl něco nesrozumitelného, a tak se ho rozhodl překřtít na Hroma podle koně nějakého hrdiny z amerického komiksu, který četl v dětství. Ostatním by to nikdy neřekl, ale poskytovalo mu to hluboké osobní uspokojení. Zjistil, že mu dělá radost pečovat o něj, ačkoliv si v koutku duše přál, aby zvíře reagovalo trochu výrazněji. Zdálo se, že je vůči němu neustále ve střehu, skoro jako by se ho bálo. Tušil, že to zřejmě způsobilo ne zrovna vlídné zacházení ve stájích dvora Toužícího srdce. *Ani koně nedokážu přimět, aby mě měl rád*, myslel si, zatímco hladil jeho boky; bylo to tak směšné, že se neubránil úsměvu.

+ + + + +

Nakonec to byl Hrom, kdo ho upozornil na nebezpečí, když už byl uložený ke spánku poblíž ohně pod voňavou klenbou borovic. Kůň zařičel a zadupal kopyty dlouho předtím, než Veitch něco uslyšel. Když se odněkud z cesty vedoucí podél jezera ozval vyděšený křik, byl už Veitch díky varování na nohou, s mečem v ruce. Křik se vzápětí zbarvil bolestí a pak náhle utichl.

Veitch vyskočil na Hroma a pobídl ho k trysku dolů svahem k cestě. Kůň byl neklidný, ale reagoval na Veitchovy pobídky patami a zanedlouho dorazili k rozbitému motocyklu. Na silnici byla velká kaluž krve, ale tělo zmizelo. Veitch sesedl a prohlédl si povrch cesty. Ve tmě bylo těžké něco rozeznat, ale kapky krve jako by ukazovaly směrem k zátoce, nad níž stály ruiny hradu Urquhart. Veitch chvíli stál a naslouchal, ale noc byla tichá jako předtím. Znovu nasedl na koně a vydal se po krvavé stopě.

Klapot kopyt se v nočním tichu nepříjemně hlasitě rozléhal. Stále ho překvapovalo, že jede středem silnice, aniž by v hluboké noci klenoucí se nad jezerem zahlédl sebemenší známku po automobilových reflektorech.

O deset minut později projel kolem tiché zříceniny hradu Urquhart. Nepociťoval žádnou úzkost, pouze klidnou intenzivní soustředěnost, která prostoupila celé jeho tělo a plně mobilizovala jeho mysl. Instinkt mu říkal,

že jeho kořist je někde blízko, a už se naučil důvěřovat těm podivným vibracím, které ho varovaly, aby byl co nejostražitější.

Za zatáčkou silnice do Drumnadroichtu našel pár krvavých cárů oblečení. Sesedl a prohlédl si je, aniž by přestal pozorně sledovat okolí. Nic neslyšel, nic necítil. Slídič po sobě nezanechal žádnou stopu, ale Hrom jako by něco cítil; koulel očima a znovu dusal kopyty.

Z tvaru krvavé hromádky mohl alespoň odhadnout směr, kterým se bestie vydala, a sledovat ji podle troušených pozůstatků. Vybrala si nejtemnější úsek silnice, klaustrofobicky sevřený hradbou stromů. Veitch znovu nasedl na Hroma a jemně ho pobídl. Jel velmi pomalu a nepřestával sledovat okolí. Před sebou měl malou zátoku; cesta za ní vedla k Inverness.

Náhle koutkem oka zachytil pohyb mezi stromy po levici. Bylo to něco temnějšího než okolní stíny a pohybovalo se to zneklidňující rychlostí.

Popohnal Hroma mezi stromy a samostříl si položil přes ohnutou paži s prstem na spoušti. V tomto místě bylo manévrování mezi stromy velmi nesnadné. Pohyb větví v mírném vánku vyvolával hru světla a stínů, takže v některých okamžicích měl Veitch dojem, že se k němu něco plíží. Srdce mu divoce bušilo a nemohl si pomoct, aby se neustále nerozhlížel kolem sebe.

Další pohyb, zase po jeho levé straně. Pokouší se ho to obejít, napadnout ho zezadu? Náhle si uvědomil, že zdržovat se v tak omezeném prostoru není příliš rozumné, a rychle popohnal Hroma zpátky na silnici. Odněkud se ozval zvuk, který Tom popsal jako štěkot čtyřiceti psů, jenže to ani zdaleka nevyjadřovalo ten nepřirozený křik, který se nesl nad opuštěnou krajinou a mrazil až do morku kostí: vysoký a naplněný takovým hladem, že se nedal přirovnat k ničemu pozemskému.

Na cestě se něco pohnulo. Tentokrát byl připravený. Jeho mysl v jediném okamžiku vyhodnotila všechny indicie a určila směr; namířil samostříl a vystřelil. Šipka proletěla tmou a vyvolala něco, co mohl být výkřik bolesti. Veitche zabrněly zuby. Pobídl Hroma dopředu a současně si připravoval kuši k další ráně.

Po bestii nebylo ani stopy, ale Veitch nečekal, že by ji mohl zabít jediným výstřelem. Na asfaltu zůstala skvrna páchnoucí jako spálená baterie. Usoudil, že neznámý tvor může krvácet. Takže asi krvácí, pomyslel si. Víc vědět nepotřeboval.

Zamířil zpátky k ruinám hradu, které v chladném svitu měsíce čněly k obloze jako vybělené kosti. Jakmile tvora zažene na rozeklaný, ne-

pravidelný ostroh vyčnívající nad chladné vody jezera, dostane ho do slepé uličky. Postačí na něj kuše a meč? Vzrušením z lovu se mu zrychlil tep. Domníval se, že by měly.

Parkoviště pro návštěvníky hradu bylo osvětlené, přestože tu nebyli žádní turisté. Na zastíněném konci se něco pohnulo. Veitch měl znovu nejasnou představu něčeho velkého a nebezpečného. Vystřelil další šipku. Přeletěla nad parkovištěm a zabodla se prchající stvůře do zad. Další bolestné zařvání. Zdálo se, že to bude snazší, než si myslel.

Cvalem se hnal po svažité stezce z parkoviště a přes otevřené travnaté prostranství k hradnímu příkopu. Na padacím mostě sesedl a nechal Hroma u sloupu osvětlení. Pěšky se pohyboval volněji a mohl rychleji reagovat.

Hrad byl v ruinách, ale zůstalo z něj dost, aby působil dojmem mocné pevnosti nad jezerem. Stál tady od temných dob, kdy zemi vládli piktští králové. Na obě strany se táhly masivní zdi ze šedého kamene. Vlevo se jako strážce tyčila původní věž.

Na cestě vedoucí skrz bránu viděl další skvrny ichoru; zdálo se, že tvor je vážně zraněn. Veitch našel obě své šipky; stvůra se jich tu zbavila. Připravil se k dalšímu výstřelu.

Zaslechl pohyb uvnitř hradu. Pomalu prošel bránou; uvědomoval si nevýhody uzavřeného prostoru. Hrad se svým členitým terénem a mnoha zřícenými budovami vytvářel nebezpečné bludiště. Opatrně se rozhlédl po nádvoří; bylo tu příliš mnoho míst, kam se zvíře mohlo ukrýt.

Další zvuk ho přiměl rychle se rozběhnout po schodech vedoucích přes trávník na horní hradby. Odsud měl přehled po celém hradě i jezeře za ním. Nikde se nic nehnulo. Dříve nebo později se musí ukázat, pomyslel si, zvlášť jestli je skutečně vážně zraněné. Když bude dost chytrý, mohl by ho zahnat k věži, odkud už mu nemůže uniknout.

Strávil několik minut ujišťováním se, že zvíře na horních hradbách není, a pak se pomalu vydal k ruinám kaple, velkého sálu a kuchyní. V uších mu zazpíval vítr zvedající se z temné vodní hladiny.

Ale když se dostal na dolní hradby, na okraji zorného pole zahlédl nějaký stín, jak se vrhá k němu. Měl jen zlomek vteřiny na to, aby to zaregistroval, a pak už letěl vzduchem. Náraz při dopadu ho na okamžik omráčil, ale instinkt sebezáchovy zvítězil a Veitch se rychle sebral. Ležel na trávě ve stínu severní budovy; kolem se nic nehýbalo. Na hrudi cítil studené vlhko. Když se podíval dolů, viděl, že má kabát a košili rozervané na cáry a v kůži tři hluboké šrámy. Poškozeným kyrysem prosakovala

krev. Pokusil se ji zastavit utrženým kusem košile, ale vtom zahlédl další bleskový pohyb. Otočil hlavou tak prudce, že si div nezlomil vaz. Před očima se mu zatmělo, pak ucítil tupou bolest ve spáncích. Než se vzpamatoval, oči mu zalila jakási tekutina. Otřel si je hřbetem ruky, a když se podíval dolů, zjistil, že mu na kalhoty kape krev.

Úder ho napůl omráčil; všechno se pohybovalo zpomaleně a trhaně, jako by někdo zapnul stroboskop. Nocí se rozlehl děsivý lovecký pokřik, který tentokrát zněl triumfálně.

Ne, pomyslel si. *Dostalo mě to.*

Záblesk pohybu byl tak rychlý, že ho téměř nepostřehl, ale přesto se mu nějak podařilo vystřelit. Slídič se šipce snadno vyhnul.

Stejně jako to mohl udělat i předtím, uvědomil si Veitch. Jak mohl být tak hloupý? Ohlédl se po Hromovi, jeho vidění bylo zkreslené, musel se dostat pryč, vzpamatovat se. Jenže rozmazaný pohyb byl příliš rychlý, kroužil kolem, tlačil ho zpátky a odřezával ho od všech únikových cest. Byl v pasti, zády opřený o kamennou zeď. Pak provrávoral otvorem vodní brány a skutálel se dolů ze svahu, kde prudce dopadl na skaliska vedle malé oblázkové pláže omývané temnou, šplouchající vodou.

Jakmile se z hloubky bezvědomí začaly vynořovat myšlenky, uvědomil si, že Slídič projevil hrozivou inteligenci a mazanost. Že Veitch představuje jisté nebezpečí, poznal pravděpodobně už před několika dny, kdy se ho on teprve snažil vystopovat. Choval se k němu jako k hloupému zvířeti a čekal na příležitost, aby ho zneškodnil.

Bestie vystřelila ze tmy jako blesk a okamžitě zase zmizela. Z Veitchova předloktí vytryskla krev.

Ale bolest se utopila v divokém víru jeho myšlenek. Plazil se přes balvany na pláži; za zády teď měl jenom vodu.

Slídič věděl, že je zraněný; osudově, uvědomil si jasně. Cítil, že má šaty prosáklé krví. Kolik mu ještě zbývá času? Těkavost jeho úvah byla sama o sobě odpovědí. Zklamal: sebe, Ruth, všechny. Jeho pitomost ho jako vždycky zradila.

Tvor se před ním už neskrýval. Zastřeným zrakem ho teď viděl mnohem zřetelněji než předtím. Neměl pevný tvar a ani se neustálil, jak to dělali Tuatha Dé Danannové; jako kdyby si zachovával formu zděděnou z dávných dob, kdy neexistovalo nic než inteligence a emoce. Zahlédl svíjející se hadovité kličky, něco tvrdého a kostnatého, něco, co se třáslo jako aspik a švihalo to štířím ocasem s ostnem na konci; v jediném straš-

ném okamžiku vycítil mrazivý vztek cizí mysli, tak hmatatelný, až se zdálo, že by ho mohl fyzicky udeřit. Bylo to větší než on, lepší než on.

A pak mu instinkt napověděl, že se to chystá k rozhodujícímu útoku. Bolest, kterou cítil, byla tak velká, že pozbýval vědomí; podepsala se na něm i značná ztráta krve. Ale položil si otázku: Jak je chytrý?

Jak chytrý?

Temnota zúžila jeho zorné pole, připravila ho o periferní vidění. Upustil samostříl, klesl na kolena, oči zaplavené krví; teď už mu zůstal jen jeho instinkt. Sklonil hlavu a připravil se na ránu z milosti.

Slídič se na něho vrhl provázen vlnou temnoty; bylo to jako by větru narostly zuby.

Veitch sebou plácl na břicho. Přitom se mu nějak podařilo vytáhnout meč a zvednout ho nad hlavu. Když ucítil, jak se hluboko zabodl, sevřel ho ze všech sil, a když už se zdálo, že mu ho pouhá setrvačnost vyrve z rukou, zatlačil a zapáčil. Vzduch zaplnil zápach vyhořelých baterií. Shora na něj šplíchla odporná tekutina a celého ho zmáčela. Slídič přepadl přes něho a přitom zařval tak hlasitě, až Veitchovi praskly ušní bubínky.

A pak se ocitl v sirupovitém světě ticha, neslyšel ani, jak se stvůra svalila do jezera. Převalil se na záda a spatřil hvězdy a měsíc; věděl, že je vidí naposled. Přestal cítit své tělo. Zůstaly pouze myšlenky, které vybuchovaly jako ohňostroj a pak se pomalu snášely dolů.

Hra světla na zčeřené hladině byla hypnotizující. Nebylo to to nejhorší, co mohl mít před očima při umírání. Ale tohle nebyl konec. Zvíře nebylo mrtvé; ještě ne. Temný stín pod hladinou se podobal kroužícímu žralokovi. Hlavou mu chaoticky vířily myšlenky, narážely do sebe a zase se rozutíkávaly; mimoděk ho napadlo, kolikrát si ten tvor v minulosti proklestil cestu ven, než jej Jiný svět zase nasál zpátky, kolikrát proplouval vlnami a vytvářel tajemné obrysy na nezřetelných černobílých fotografiích.

A zatímco o tom přemýšlel, náhle to ožilo, vyrazilo vpřed, až to za sebou zvedlo vlnu ve tvaru ‚V\ Měl pouhý okamžik na to, aby se zvedl na loktech, a pak už záhadné stvoření vystřelilo z vody přímo před ním... Na malý okamžik spatřil tmu hlubokou jako vesmír, ostré cvakající zuby a něco jako úponky, chapadla nebo paže. Pak zavřel oči a čekal na bolest, která nikdy nepřišla.

+ + + + +

Nakonec se mu nějak podařilo zase zvednout víčka a v příštím okamžiku ho napadlo, že je patrně mrtvý, protože scéna kolem něho se dramaticky změnila. Všude vládl čilý ruch. Byl tu Melliflor se zbytkem královniny gardy, zvláštně zkroucená kopí odrážející měsíční svit a sítě nadouvající se jako lodní plachty. A nad ním se skláněl Tom a tvářil se tak, jak to u něj Veitch ještě nikdy neviděl - ne přísně nebo rozzlobeně, ale ustaraně a vystrašeně - a to mu jen potvrdilo, že je mrtvý nebo se mu to zdá, případně obojí.

Znovu se propadal do temnoty. A zatímco všechno odplouvalo do zapomnění, jeho mysl se vrátila k tomu kratičkému spojení s cizí myslí Slídiče. Byl to nesmírně matoucí okamžik, ale byly v něm i prvky, které jeho lidský mozek dokázal pochopit: osamělost, zoufalá touha po soukmenovcích, dávno, dávno ztracených v těch raných dnech, kdy svět byl nový. To proto neustále slídil. Bolest a smutek ostré jako sklo; nic zvířecího.

To je strašné, pomyslel si. A on to lovil jako divoké zvíře. Teď to Tuatha Dé Danannové uvězní v páchnoucích útrobách svého dvora. Jak hrozné a hloupé a nesmyslné.

+ + + + +

„Už budeš v pořádku.“

Ten hlas: zazněl v jeho hlavě, nebo někde venku? Pak mu do hlavy proniklo jako pramínek vody zjištění, že slyší; jak je to možné? Když Veitchovy oči konečně zareagovaly, spatřil skrz mlhu stáje dvora Toužícího srdce. Jeho krev potřísnila špinavou slámu. Hrom stál poblíž a hrabal kopyty.

S návratem vědomí mu v těle vybuchla agónie bolesti. Nemohoucně se opíral o stěnu, zbytky jeho zbroje ztemněly zaschlou krví. Šrámy na hrudi byly stále otevřené, ale nezdálo se, že by byly příliš hluboké; i tak nemohl pochopit, jak je možné, že stále žije. Pak ho přepadl záchvat zimnice a on si uvědomil, že ze spárů smrti zdaleka neunikl. Ale opět slyšel, přestože mu na břehu jezera praskly bubínky.

V jeho zorném poli se objevil Tom. Podřepí vedle něho a v jeho hlase znovu zněl skotský přízvuk: „Co se stalo?“ Veitch dokázal pouze zaskřehotat.

„Královna viděla—“

„Viděla jsem tvoje slavné vítězství.“ Královna poklekla vedle Veitche a

Tom vstal a ustoupil stranou, aby jí uvolnil místo. Měla na sobě rozevlátou, průsvitnou bílou róbu, která uprostřed špinavé stáje působila nemístně. „Dokázal jsi, že jsi velký šampión. Můj šampión.“ V jejím hlase zněla hrdost. „Dala jsem tě přinést sem, protože na mém dvoře nic doopravdy nezemře, když si to nepřeji. Tady budou mít tvá zranění čas na vyléčení. Budeš zase v pořádku, Ryane Veitchi.“ Melliflor vedle ní postavil mísu s křišťálově čistou vodou. Královna si od něho vzala bílý šátek, namočila ho do vody a začala Veitchovi jemně omývat krev z čela.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zamumlal omámeně. „Královna... ošetřuje mě...“

„I královna musí ocenit velkou statečnost. Tvoje jméno bude oslavováno, dokonce i mezi Tuatha Dé Dananny. A odvaha, s jakou jsi za mne bojoval, přispěje k vážnosti dvora královny Toužícího srdce. Slídič je zpátky ve svém sklepení—“

„Přežil?“

„Existuje, jako vždycky.“

Veitch měl náhle pocit, že zvíře vypustili jen kvůli němu, že to byla jen další perverzní zábava Tuatha Dé Danannů, aby se přesvědčili, jaké hlubiny se v jeho nitru skrývají; a v tomhle směru překvapil dokonce i sám sebe. „Pomůžete Ruth?“

Královna mu dál něžně omývala čelo. Trochu vody vteklo do jeho očí a ona je jemně otřela. Kapka mu stékala po kořeni nosu. „Dala jsem přece svoje slovo, Ryane Veitchi.“ Její úsměv byl pro něj naprosto nečitelný.

Veitch cítil, že opět začíná ztrácet vědomí. Královnina péče byla tak uklidňující, její doteky tak jemné; chlad jejích prstů jako by snímal bolest z míst, jichž se dotkla.

Omývala mu tváře, stírala kapky z brady. Ztratil tolik krve, že cítil nitro vlastního těla jako rezavý písek.

Otírala mu obočí a tajemně se přitom usmívala. Pak podržela šátek nad jeho obličejem a stiskla ho. Na okraji tkaniny se objevila jedna kapka, okamžik tam visela a potom spadla. Vystrčil špičku jazyka.

„Ne!“ Tomův hlas, naplněný nepopsatelnou úzkostí.

Koutkem oka zahlédl, jak se Veršotepec vrhl vpřed. Melliflor a další strážce ho surově zadrželi. Kapka dopadla na Veitchův jazyk, tak malá a přitom tak chladná a osvěžující. Viděl, jak se výraz královniny tváře pomalu mění ze starostlivého v něco mnohem temnějšího, jako když na tvář měsíce dopadne stín. Stále nechápal, co se stalo. Pak uslyšel Tomův

bolestný křik letící až k nebesům.

Královna prudce odsunula mísu s vodou, vstala a s vířením róby zamířila ke dveřím; tam se otočila a vyslala k němu triumfální a pyšný úsměv, výraz někoho, kdo vždycky dosáhne svého. Veitch se ve svém omámeném stavu stále snažil pochopit, proč jej opouští. Ta změna byla tak náhlá; chtěl dál cítit doteky jejích prstů.

Teprve nyní uslyšel Tomova slova a okamžitě se ho zmocnila ledová beznaděj: „Napil jste se, vy blázne! Napil jste se a teď jste v její moci! Už vás nikdy nenechá odejít!“

Pak byla královna pryč a Melliflor se strážemi odcházeli za ní. Každý se po řadě na Veitche a Toma ušklíbl. Věděli, že už je není třeba hlídat.

Veitchovy myšlenky se okamžitě rozletěly k Ruth a k posledním třem dnům, které jí zbývaly. V jeho nitru se rozhostila strašlivá prázdnota z vědomí, že ji zklamal; stejně dobře ji mohl zabít vlastní rukou. Jeho účast na tom všem skončila. Stal se z něho vyvrhel; a když se to vzalo poctivě, ničím jiným nebyl a nikdy nebude.

„Nemohu vás tady nechat,“ zachraptěl Tom. „Samotného ne. Zůstanu s vámi.“

„Ostatní vás potřebují.“

„Vy mě potřebujete víc.“ V Tomově tváři se zračila všechna hrůza a utrpení, které Veitche čekaly; a které se potáhnou léta, desetiletí a staletí.

Veitch se na něho otupěle díval a v hlavě mu vířily pouze dvě myšlenky: co když nebude mít Tomovu sílu a nepřežije nekonečné cupování těla a duše a že už nikdy neuvidí svět, Churche ani Ruth.

Tom padl na kolena a sevřel Veitche do náruče. Veitch cítil, jak se Tomovo tělo otřásá, pocítil vlhko na jeho tváři a pochopil, že Tom pláče. Svým způsobem to bylo děsivější než všechno ostatní, protože to vypovídalo o budoucnosti, která ho čeká tady, v královnině moci.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Dary svobodně dané

Byl nádherný letní den, přinášející hřejivé vzpomínky na napůl zapomenuté mládí spojené s vůní trávy, stromů a rozehřátého asfaltu a do lugnasadu zbývaly už jenom dva dny. Church seděl na svém oblíbeném místě na skalisku, slunce mu pražilo do zad a on přemýšlel, jak by měl zabít svou nejbližší, nejdražší přítelkyni. Rozebíral ten problém ze všech stran už tři hodiny, mezi jednotlivými kontrolami Ruthina stavu, a pořád ho stěží dokázal pochopit.

„Budeš tady sedět, dokud se nezměníš na křupavý plátek slaniny?“ Laura k němu tiše přistoupila zezadu a skoro minutu ho mlčky pozorovala; více než cokoliv na světě si přála, aby se s ním dokázala spojit na nějaké hlubší úrovni a pomoct mu.

Když se na ni podíval, ze smutku v jeho očích ji zabolelo u srdce. V prvním popudu ho chtěla počastovat nějakou jedovatou poznámkou, aby ho donutila se alespoň neupřímně zasmát, ale tíha, která na něm spočívala, byla příliš velká. „Co tady řešíš?“ zeptala se s výrazem předstírané lhostejnosti.

Zavrtěl hlavou; vůbec neměl chuť s ní mluvit, ale když s tím začal, slova se z něj řinula jako záplava. „Jak se lidé vypořádávají s podobným rozhodnutím? Myslím ta velká zvířata, hlavy států, lidi, kteří mají pod palcem chod světa. Myslíš, že na to mají nějaké výpočty, že si v hlavě všechno převádějí na čísla? Protože já nechápu, jak by jinak mohli sami se sebou žít. Na papíře to vypadá skvěle. Obětuješ nějakou anonymní osobu bez tváře a zachráníš tím hromadu životů. Jednoduché počty. Zvládne je každé dítě. Ale když je to někdo, koho znáš a záleží ti na něm, už ta rovnice neplatí. Racionální část mozku ti radí jednu věc. Ta druhá strana zase říká, že ta osoba je příliš cenná, než abys ji obětoval, bez ohledu na dopad.“ Odmlčel se. „A v tom to vězí, ne? Každý je příliš cenný. Život je příliš důležitý. Tohle není rozhodnutí pro člověka, ale pro boha.“

Brýle odfiltrovaly z jejího pohledu všechny emoce. „Tak co chceš udělat?“

Hlasitě zaklel a rozhlédl se, jako by hledal něco, na čem si může vybít

vztek. „Zabiju ji. Samozřejmě že to udělám a budu se za to navěky proklínat... Nejspíš hned potom zabiju i sebe.“

Laura si pohrdavě odfrkla. „Víš, děsí mě, že o tom vůbec uvažuješ,“ Marně hledala slova schopná vyjádřit odpor, který cítí.

„Nemůžeš být alespoň chvíli realista? My tady mluvíme o Konci všeho. Život jednoho člověka—“ udělal přehnané gesto oběma rukama „—to nevyváží. Každý idiot může vidět ten nepoměr.“

„A já jsem si myslela, že tenhle nový věk má být dobrou dobou především pro ženy. Hodnota ženství a tak podobně po staletích testosteronové stupidity. Podívej se na ni, tam v tom domě, čím prochází. Mohl bys alespoň doufat, že Veitch nebo ten starý hipík—“

„Všichni trpíme.“ Věděl, že se pře jenom kvůli rozptýlení; nic to nemohlo ovlivnit. „I mě mučili—“

„Ano? Jak moc? Tolik?“

„V pořádku. Co si tedy myslíš ty, že bychom měli udělat? Počkat, až bude padat hvězda, a něco si přát? Až se Balor podere na svět, Ruth stejně zemře.“

„Do prdele. Já nevím. Ale vím, že ona je jedna z těch hodných a nemělo se jí to stát.“ Zlostně poodešla několik kroků, než se otočila a dodala: „Nikdy, nikdy jí neprozrazuj, co jsem teď řekla, ani kdyby se chovala, jako kdyby měla brouka v hlavě.“

V duchu si najednou vybavil svoje první setkání s Ruth, když mu všechno připadalo tak zmatené, ale rozhodování bylo o tolik snazší. „Co mám k čertu dělat?“ zamumlal.

„Jsi vůdce, Churchi-čéče. Proč se ptáš mě?“ Nabrala hrst kamínků a začala je házet do prázdna bez přemýšlení, kam dopadnou. „Já jsem tady jenom přes ironické poznámky a cancy. Řiď se svým instinktem, nebo co to vy vůdcové máte.“

Hodila poslední kamínek, otočila se a vracela se zpět do domu, jako by jí na ničem na světě nezáleželo.

+ + + + +

Růžový a zlatý úsvit posledního dne vnikl rozbitým oknem do místnosti, ale když Church vyšel ven, aby trochu toho slunce zachytil na tvář, zjistil, že je obloha podél obzoru krvavě rudá a vybavil si lidovou pranostiku, varující před špatným počasím.

Alespoň že ho ta trocha tepla zahřála po skličující noci. Vůbec neusnul. Ruth strávila nekonečně dlouhé, temné hodiny blouzněním, při němž hlasitě křičela a drásala si obličej a břicho až do krve. Pohled na ni byl skoro nad jeho síly, a když slyšel její přerývaný křik, nejraději by si zakryl uši a utekl, aby nemusel přihlížet projevům její bolesti. Avšak zůstal u ní po celý čas jejího utrpení, staral se o ni, dělal, co bylo v jeho silách, aby jí zabránil si ublížit, a teď se cítil, jako by vyčerpal všechny své emoce. Laura ležela stočená v koutě jako dítě; usnula vyčerpáním poté, co se Ruth nad ránem trochu zklidnila. Během noci několikrát vyběhla z místnosti s pláčem, neschopná se vyrovnat s tím, co vidí. Church předstíral, že si toho nevšiml.

Se svítáním se zvedl mírný vánek, který vnesl do vzduchu trochu svěžesti. Church si protáhl ztuhlé svaly a vrátil se, aby zkontroloval Ruth. Její spící tvář nejevila žádné známky utrpení, které prožívala v noci. Hruď se jí pomalu zvedala a klesala. Je krásná, pomyslel si, uvnitř i zvenčí, není spravedlivé, že tolik trpí. Na okamžik se opájel touto nevinností a pak se mu vkradl do mysli otřesný nápad: mohl by to udělat teď. Udusit ji spacím pytlem. Uškrtit ji, zpočátku jemně, aby se neprobudila. Bylo by to dokonalé; nemusel by se jí dívat do očí, mohl by si ji pamatovat takhle, a ne svíjející se utrpením, které ji nepochybně čeká. Vlastně by to ani nebyla vražda, že?

Myšlenka mu okamžik vězela v hlavě, ale pak se mu útroby sevřely v křečích tak silných, až se obával, že bude zvracet. Nemůže to teď udělat -je příliš unavený. Ale později určitě; přinejmenším musel přijmout fakt, že je to nevyhnutelné.

Když se otáčel, aby se na ni nemusel dívat, jeho zrak padl na zmatené škrábanice na zdi. Drobná písmena z dálky jako by vytvářela složité vzory, kudrlinky a vlnky podobné kobercům ze Středního východu. Skrytá poselství se objevila teprve při pohledu zblízka, nesrozumitelná, ale tající nějaký význam. Na té myšlence bylo něco, co ho upoutalo, ale na filozofování neměl dost energie. Místo toho vypnul mysl a nechal se vtáhnout do hypnotizujících nápisů, do jakési zenové meditace, v níž povrchní, zjevný význam ustupuje celkovému smyslu. Zůstal v tom stavu tak dlouho, až všechna slova splynula v jednu směsici; muselo to trvat celé minuty. Cítil, jak se postupně zbavuje nočního stresu, a náhle si uvědomil, že z celkového chaosu vystupují určitá slova. Zdálo se, jako by stěna k němu hovořila. A co říkala?

Miluji tě.

Hezké, pomyslel si ironicky. Ruth se možná mýlila, když říkala, že se tady odehrálo něco zlého. Možná se v tomto domě tajně scházeli nějací milenci, nebo že by se na povrch dostávala hloupá, sentimentální, romantická stránka jeho povahy? Myslel si, že tady na kopci s výhledem na Skye se jí konečně zbavil.

Churchi.

Dech se mu zadrhl v hrdle a zůstal tam vězet. Slovo jako by zazářilo a pak pohaslo, takže si nebyl jistý, že opravdu viděl své jméno.

Marianna.

Tentokrát se mu sevřel žaludek. Začala se mu točit hlava a myslel si, že omdlí. Mluvila k němu Marianna. Zamrazilo ho podél páteře a podvědomě cítil, že nemá příliš rozebírat to, co vidí, jinak se kouzlo zlomí. Čekej, říkal si. Otevři se tomu.

Několik okamžiků neviděl nic dalšího. Oči ho začaly pálit ze snahy nesoustředit se na to, co je před ním. Měl stejně úzkostný pocit jako při prohlížení stereogramů, které jsou vidět jen rozostřeným pohledem.

Pak: *Buď statečný.*

Buď opatrný.

Konec se

už blíží.

Po šíji mu stékal studený pot. Chtěl klást otázky, pokusit se o nějaký přímý kontakt, ale bál se, že by to tím skončilo.

Máš to

v sobě,

vždycky jsem to

věděla.

Neboj se o mě. Nevis

na mně.

Dívej se do budoucnosti.

Jdi vpřed.

Church přemýšlel, jak dlouho tam ta slova jsou, ukrytá ve zkomoleném, idiotském vzoru, a on je dosud neviděl; až teď, náhodou. Ve chvíli, kdy je nejvíc potřebuje. Věděl, co by řekl Tom: nejsou žádné náhody; každá maličkost má svůj význam. Ale kdyby je viděl dříve, kolik by z nich načerpal síly během dlouhých, bolestných dní, kdy tady čekali.

Já

tě mohu vidět,
i když ty mě ne.
My všichni můžeme.
Všechno má
svůj důvod, Churchi.
Jenom
ho musíš
vidět.

V tom okamžiku se mu chtělo zhroutit se na zem a rozplakat se, dostat ze sebe všechny city potlačované od chvíle, kdy umřela, všechny skličující emoce posledních měsíců, hrozící vybuchnout v jediném okamžiku. Ale zmohl se jen na několik málo slz, které ho pálily v očích a snadno je odstranil zamrkáním.

Mají mě
ve své moci,
ale nemohou
mi ubližovat.
A jsem teď šťastná,
že mě nemohou zneužívat,
aby tě ovládali.
Nedělej si starosti,
Churchi.
Miluji tě.

Zpráva se začala opakovat jako světelné noviny běžící kolem budov v New Yorku. Zůstal tak ještě několik minut, jen pro jistotu, a pak vyšel na bledé slunce, tváře stále ještě vlhké slzami.

Použila jen málo slov, ale mohl si z nich vzít tak mnoho; celý nový pohled na svět. Měl nesmírnou radost, že Marianna netrpí, že je v ní stále ta odolnost, kterou vždycky tak obdivoval, ale to vše zastínilo vědomí, že je stále po blíž, jako dobrý přítel, a sleduje ho. A nejen ona; řekla to.

My všichni můžeme.

Co myslela tím *my všichni*? Vydal se na okraj srázu a podíval se na stíny pohybující se krajinou. Pro něho, právě tady a v tomto konkrétním okamžiku, to znamenalo všechno. Nikdy se nevzdávat.

Všechno má smysl.

Všechno má svůj důvod.

Jenom to musí vidět.

+ + + + +

Church sbíhal po trávě a kamenech dolů z kopce. Pohánělo ho obnovené vědomí cíle, skoro odvaha, ačkoliv se za statečného nikdy nepovažoval. Riskovat vlastní život neznamenalo nic, když všechno bylo nesmyslné; ale teď to význam mělo. Vlastně se s náznaky setkával od samého počátku - dokonce ještě předtím - ale on si je nikdy neposkládal, aby viděl celkové schéma. Dokonce i Fomoriané, kteří k němu představovali přímou antitezi, dokazovali jeho existenci. Church si uvědomil, že se ho Tom snažil vést k tomuto osvícení, a teď, když se mu ho dostalo, pochopil proč: svět vypadal jinak.

Nyní si nemohli dovolit prohrát; nejen kvůli lidstvu nebo životu, jak ho znal, ale kvůli něčemu tak obrovskému, že se proti tomu zdáli úplně bezvýznamní. Vědomí této zodpovědnosti by většinu lidí zdrtilo; Church naopak tím novým impulzem ožil.

V půli cesty z kopce se zastavil u velkého balvanu a pomalu na něj vyšplhal, aby se rozhlédl po krajině pod sebou. Většině očí by se zvlněná pole zdála o něco tmavší než obvykle. Na okraji zorného pole prokmitávaly podivné stíny, ale jinak se všechno zdálo být úplně normální. Churchovy zostřené smysly však zachytily zpola neviditelné postavy Fomorianů všude, kam dohlédl. Bylo to jako armáda shromážděná na úpatí toru, připravená k obléhání nějakého středověkého hradu. Při vyhlídce na to, co ho čeká, na okamžik zbledl, ale pak vypudil všechny myšlenky z hlavy a spěchal dál dolů.

+ + + + +

V tiché krajině, kde nejezdila auta a nezpívali ptáci, bylo snadné najít cíl. K obloze se zvedaly vlny zlatého světla jako zvláštní aurora borealis a pozlacovaly okolní stromy; občas se mezi horami rozlehlo podivné dunění trochu připomínající přelet tryskového letadla. Church, přikrčený za živými ploty, mířil polními cestami k centru toho všeho. Správně soudil, že v té oblasti bude jen málo nebo žádní Fomoriané. Fakt, že i oni měli strach, by ho měl přimět k zamyšlení, ale běžel stále dál a někde v hloubi mysli se mu začal rodit plán. Riziko bylo obrovské - už jen to, že byl zde, bylo absurdně nebezpečné - ale v tomto stadiu byl odvážný čin to jediné, co

mohlo pomoct.

Vzduch v blízkosti zlatého světla měl nepříjemnou pachuť spáleniny. Lehl si na břicho a plížil se k mezeře v živém plotě, svaly stále napjaté pro případ, že by byl spatřen a musel prchat.

Maponus pobíhal po polích zdánlivě bez rozmyslu, ale při bližším pohledu bylo jasné, že vytváří jakési podivné geometrické obrazce. Kolem něho se vytvořil kruh z roztříštěných krvavých kostí jako po nějakém výbuchu. Church se domýšlel, že když se Niam zmocnila Dobrého syna a přemístila ho, přibrala přitom i některé jeho oběti. Church se pozorně díval. Maponus chvílemi poklekal a divoce hrabal v zemi. Jindy se zastavil, zaklonil hlavu a němě vyl. Chaotický rytmus jeho šílenství působil přízračně: lhostejný k vnějšímu světu, polapený v opakující se smyčce myšlenek. Ty byly chvílemi tak intenzivní, až se jeho tvář měnila v divoký vír, v němž Church viděl cvakající čelisti, svíjející se věci, ostří lesknoucí se ve slunci a pak jen nesnesitelně pronikavě zářící kouli.

Odvrátil se, najednou měl žaludek jako na vodě. Maponovo šílenství bylo nakažlivé; nasávalo ho, hrozilo, že ho vtáhne do sebe.

Opatrně se začal plížit po obvodu pole. Jak dlouho bude muset hledat, než zjistí, po čem vlastně pátrá? Mohl se úplně mýlit?

S tím si nemusel dělat starosti. Něco do něj narazilo silou zdivočelého zvířete, srazilo ho to na cestu a přitisklo k zemi svou váhou. Před očima se mu zajiskřilo, ale když vzhlédl, zaplavila ho vlna ulehčení. Dozorce kostí měl ve tváři výraz, který svědčil o tom, že každou chvíli vybuchne; vypadal vyděšeně, uštvaně, jako člověk na pokraji smrti.

Přes svůj věk byl skoro nadlidsky silný. Church se nedokázal vymanit ze sevření šlachovitých paží, které ho pevně držely. Dozorce kostí na něj poulil oči a cenil zuby v divoké zuřivosti. Church dostal strach, že mu strážce starých míst každým okamžikem prokousne hrdlo.

„To jsem já," zachroptěl. „Bratr draků!"

Oči Dozorce kostí se pozvolna vyjasnily. Churchovi dopadla na obličej slina, která mu skanula z úst. „Vím, kdo jsi, ty zatracený idiote!" zasyčel. S tichým klením se svalil z Churche a okamžitě zaujal pozici zvířete zahnaného do kouta, připravený bojovat nebo utéct. „Co tady děláš, blázne? Už tě omrzel život?" Hlas měl napjatý, ale přes šelestění živých plotů ve větru téměř neslyšitelný.

Trhnutím hlavy ukázal Churchovi k poli na druhé straně cesty. Proplížili se otevřenou bránou a opřeli se o kovové napajedlo se zahnívající

vodou. Dozorce kostí na chvíli zavřel oči a jeho vrásčitý obličej náhle vypadal na sto let. Košili měl potrhanou a levou ruku ovázanou špinavým hadrem se skvrnami od krve. Jeho hubené, opálené tělo pokrývaly četné šrámy. Zachvěl se a pak se mu do očí vrátila dřívější pronikavost. „Sledoval jsem ho přes hory a řeky. Šel jsem bažinou krve, viděl hořící vesnice. Živil jsem se veverčím masem a pil vodu z kaluží. Viděl jsem všechna utrpení a bolest, jaké si lze představit.“ Vášnivý tón jeho hlasu přiměl Churche sklopit hlavu. „A proč? Protože si tví idiotští sourozenci pohrávali s něčím, s čím neměli! Co si mysleli, že dělají?“

„Bylo nutné to udělat—“

„Bylo nutné to udělat?“ Oči Dozorce kostí divoce vzplály, až Church dostal strach, že ho stařec uhodí. „A všechna ta smrt a žal je přiměřenou cenou?“

„Tak jsem to nemyslel.“ Vzedmula se v něm vlna hněvu. Myslel na Ruth a rozhodnutí, které musel učinit, na svět, v němž žil a kde se dalo tak snadno odlišit dobré od špatného, a náhle ho zaplavila směsice lítosti a hořkosti. „Nemáte žádné právo mě kritizovat.“

Dozorce kostí zjevně zarazilo, co viděl v jeho tváři.

„Všichni se brodíme sračkami a snažíme se nějak tu noční můru napravit. Nikdo toho není uchráněný. Nikdo,“ prohlásil chladně Church.

Dozorce kostí se podíval směrem k zlatavému vlnění. „Hezké, že? Nemám nejmenší tušení, jak tohle napravíme. Když byl uvězněn pod Rosslynem poprvé, bylo nás dost pro vykonání potřebného rituálu. Sám to v žádném případě zvládnout nemůžu. Když si pro něj přišli ti zlatí parchanti, myslel jsem si, že už ho máme z krku—“

„Co se stalo?“

„Bylo jich šest. Zřejmě velká zvířata, spousta blesků a hromů a obličeje, které nevidíš. Člověk by řekl, že ho vážně chtěli dostat zpátky. *To je dost, že si jednou přišli uklidit svoje vlastní svinstvo*, pomyslel jsem si. Zahnali ho do kouta nedaleko Aberdeenu, v tom, co zbylo z nějaké vesnice. Byl jsem mezi troskami a pokoušel jsem se vytáhnout nějaké dítě, ale už bylo mrtvé. Maponus mě zahlédl a hnal se po mně.“ Dozorce kostí se podíval na své ruce; třásly se mu. „Otevřeli ve vzduchu něco jako dveře a chtěli ho do nich zahnat. A pak se tam zčistajasna objevila ta mrcha. Šílená. Stejně šílená jako on.“ Trhl palcem ke zlatému světlu. „Ostře se zablesklo. Měl jsem pocit, jako by mě někdo praštil lopatou. A pak jsem se probral tady.“

Church pocítil bodnutí viny; přemýšlel, jestli Tuatha Dé Danannové

Niam za to, co udělala, potrestají.

Dozorce kostí na něho tázavě pohlédl. „A co tady děláš ty?“

„Hledal jsem vás.“ Dozorce kostí se zamračil tak, až se Church musel usmát. „Poslouchejte, uděláme tohle“

+ + + + +

Zatímco se Church rychle vracel cestičkami zpátky k toru, svíral ho strach, že se Fomoriané mohli v jeho nepřítomnosti dostat nahoru a zmocnit se Ruth a Laury. Ale když se dostal blíž, zjistil, že svahy jsou dosud prázdné.

Nejtěžší částí jeho zpáteční cesty bylo překonat otevřené prostranství u úpatí toru a dolní část svahu. Přestože je moc pohoří skrývala před smysly Fomorianů, stále ho mohli zahlédnout přímo. Vůbec nedoufal, že by se dostal k Dozorci kostí a zase zpátky bez odhalení; začal uvažovat, nakolik jsou smysly Fomorianů vlastně citlivé. Možná se vůbec nemusejí schovávat tam nahoře. Mohlo by se jim podařit za tmy slézt a najít si jiný úkryt někde dál?

Úder přišel odněkud zezadu a vymrštil ho vysoko do vzduchu. Bolest byla strašlivá; zdálo se, že mu v plicích nezůstal žádný kyslík. Tvrdě dopadl na travnatou mez a narazil do plotu z ostnatého drátu. Do těla se mu zabodly spáry a rvaly ho. Okamžik tam visel jako strašák, myšlenky roztříštěné, takže vnímal jenom agónii, která se mu propalovala do mozku. Pak se mu postupně začalo vracet vědomí. Po cestě se pohyboval hluboký temný stín. Pohled se mu stočil nahoru k mraku, nízko letícímu letadlu.

Udeřilo ho to tak tvrdě, až mu ostny drátu vyrvaly z těla kusy masa. Dopadl do kukuřičného pole. Ostré lodyhy se mu zabodly do zad a zahalil ho oblak prachu. S obličejem přitisknutým k zemi uviděl velkého černého brouka, který rychle utíkal do bezpečí.

Co se děje, si plně uvědomil až ve chvíli, kdy se pokusil vstát. Nad ním se tyčil fomorianský válečník. Nejdříve nevypadal hmotně, jen jako otisk obrovské nasávající prázdnoty, která ho obklopila. Proměnu provázel pocit, že něco uchopilo jeho mozek a otočilo ho o pětačtyřicet stupňů. Pak začal vnímat mohutnou postavu, cinkavý zvuk plátů brnění zapadajících na místo, jako by byly její součástí, a ten známý odporný pach zvířecí klece. Stále na to nedokázal úplně zaostřit pohled. Bylo to jako obří hmyz s visícími kusadly a mnoha nohama, něco porostlého srstí, s planoucíma

rudýma očima a vystrčenými drápy. A chvílemi mrazivě podobné člověku v černočerné zbroji, i když velkému jako tank.

Church vyskočil na nohy a rozběhl se. Něco, co mohla být silná paže, ho udeřilo do břicha. Bolest byla tak příšerná, až dostal strach, že mu popraskaly všechny vnitřní orgány. Znovu upadl na zem do rozhoupané kukuřice. Byl příliš arogantní, když se domníval, že unikl odhalení. Muselo ho to sledovat a čekat na vhodný okamžik.

Jeho úvahy odšuměly, když v sobě náhle našel energii, aby se převalil na nohy a dal se na útěk. Netvor zabučel jako býk a minul ho o pouhý centimetr. To už se divoce prodíral kukuřicí, i když věděl, že tomu nemůže utéct. Vibrace vytvářené dupajícíma nohama se podobaly menšímu zemětřesení, ale přinejmenším se z toho dalo poznat, že pronásledovatel je skoro těsně za ním. Uskočil stranou a netvor proběhl kolem; jeho velikost a setrvačnost mu zabraňovaly rychle měnit směr.

Úzkostně zalétl pohledem k Mam Tor. Byl dost blízko, aby k němu doběhl. Tohle monstrum ho možná nedokáže pronásledovat do svahu, kde bylo potřeba mít spíše jisté nohy než sílu. Jenomže pokud Fomoriané stále ještě nevědí, kde se skrývají, mohl by je tak dovést k Ruth a Lauře.

Znovu uskočil válečníkovi z cesty. Tentokrát ho minul tak těsně, že netvor zachytil za jeho nohu a roztočil ho jako káču. Omámený se podíval přes pole. Jestliže se nedostane k toru, nemá nejmenší šanci. Na rozmýšlení měl pouhou vteřinu; vlastně to ani žádné rozmýšlení nebylo. Rozběhl se do středu pole a svoje sebeobětování přijal s lhostejností, která ho samotného překvapila. Mrzelo ho jen, že jeho velký plán nepřinese žádné ovoce, a duši mu svíraly obavy, jaká budoucnost čeká ostatní. Na to všechno ale zapomněl v okamžiku, kdy ho netvor udeřil do zad.

Po pádu ztratil na okamžik vědomí a probral se s pocitem, že ho něco zvedá do vzduchu. Stisk netvora se mu zakusoval do masa; cítil, jak mu praská kůže kolem pasu a krev stéká po nohou.

Kde je Ryan, když ho nejvíc potřebuji? pomyslel si absurdně.

A pak se stalo něco podivného. Jako by náhle nahlédl do mysli netvora a porozuměl myšlenkám a pocitům, které byly tak cizí, že je tak stěží mohl označit. Se stejnou jistotou, s jakou znal své jméno, věděl, že netvor neupozornil ostatní Fomoriany a že nemá ponětí, kde jsou Ruth s Laurou. Z tohoto pocitu se mu obracel žaludek a současně ho to fascinovalo. Ale chápal, co se stalo: směsice oživující esence Tuatha Dé Danannů a fomorianské nákazy, kterou měl v sobě, z něj dělaly něco víc, něco, čím se

jim blížil.

Zdálo se, že netvor si prohlíží jeho tvář; možná i on mu četl myšlenky. Pomalu zvedl to, co chvílemi vypadalo jako obrovská pěst v rukavici, a uchopil ho za levou ruku. Pak mu jediným prudkým pohybem zápěstí zlomil všechny prsty do pravého úhlu - ukázka síly, kterou mu chtěl dát najevo, jak je ve srovnání s ním křehký. Bolest projela Churchovým tělem jako žhavý drát a přinutila ho zaječet. Netvor ho odhodil, právě když ho znovu začalo opouštět vědomí.

+ + + + +

Když se po několika vteřinách vzpamatoval, monstrum se k němu znovu blížilo a Church věděl, že tentokrát to bude konec. Zastavilo se těsně u něho a Church čekal téměř s úlevou, že agónie bolesti, která ho ochromovala, konečně skončí.

V tu chvíli ucítil pach spáleného oleje. Netvor rozhodil paže do vzduchu a vydal zvuk připomínající trhání plechu. Church si zakryl uši dlaněmi. Zoufale se snažil pochopit, co se stalo. Byl to snad vítězný pokřik té stvůry? Znělo to spíš jako křik bolesti.

Tělo fomorianského válečníka bylo ještě nehmotnější než těla jeho bratří, což zřejmě svědčilo o jeho zvláštní moci, soudil Church. Ale v tuto chvíli jako by se ustalovalo do tvaru brnění, zdálo se mnohem lépe viditelné než předtím. Jeho černá přilbice se leskla na slunci. Z hledí se na něj upíraly oči vytřeštěné takovým způsobem, že okamžitě pochopil, že netvor zažívá strašlivá muka. Po celém těle, dokonce i na brnění, mu naskočily puchýře, které začaly praskat a vypouštět odporně páchnoucí ichor, jenž při dopadu na zem prskal a syčel. Válečník zvedl ruce k hlavě, na okamžik tak znehybněl, jen šíleně koulel očima. Pak náhle praskl jako přefouknutý balon. Kousky černého masa mokvajícího ichorem se rozletěly po širokém okolí; většina z nich Churche naštěstí minula. Zahlédl pokroucenou kostru, vůbec neodpovídající vnějšímu tvaru monstra. Kosti se roztavily a roztekly jako vosk svíček a nakonec zůstaly jen nepopsatelné hromádky roztroušené v pošlapané kukuřici.

Church nemusel hádat, co se stalo. Jen několik kroků od něho divoce kroužilo hejno ptáků, předtím skryté za válečníkem. Ptáci vířili v čím dál sevřenějším útvaru, přičemž dodržovali jisté schéma. Brzy poletovali v tak neuvěřitelně těsné formaci, až byl div, že do sebe nenaráželi. A nakonec

vytvořili něco, co tvarem připomínalo lidskou postavu složenou z divoce se míhajících křídel, zobáků a spárů.

„Mollecht," zamumlal skrze závoj bolesti.

Mocný kmenový vůdce Fomorianů stál mlčky; Church vlastně ani nevěděl, jestli vůbec může mluvit. Děsivý experiment, který ho proměnil v primární energii schopnou existovat jenom v nepřetržitém rituálním letu vran, jej posunul ještě dál za hranice jeho už tak nepochopitelné rasy. Válečníka zničil tak, že ho otevřel a vypustil do něj svou esenci, strašlivou sílu, která působila jako smrtelná nákaza. Church si vzpomněl na jejich střet v Tintagelu a jak mu krev crčela ze všech pórů; jedinou záchranou pro něj tehdy bylo vrhnout se do moře.

Proč ale Mollecht válečníka zničil? Patřili k témuž lidu; Mollecht pohrdal lidstvem stejně jako ostatní Fomoriané. Bolest ze zlomených prstů vystřelovala Churchovi vzhůru do paže. Předklonil se a začal zvracet. Stalo se jen to, že vyměnil jeden způsob smrti za druhý, a odhadoval, že Mollecht bude nekonečně krutější než v podstatě přímočarý válečník. Opět na pokraji ztráty vědomí se rozhlédl, jestli se objeví ještě další Fomoriané, aby ho pomohli chytit, ale okolní pole byla prázdná.

A když znovu zvedl oči k Mollechtovi, temné ptačí hejno už odlétalo nad kukuřicí. Tam, kde předtím Fomorian stál, byl do země zabodnutý velký černý meč.

Churchovi se točila hlava; rychlým zamrkáním se zbavil slz bolesti. Mollecht mu dal svobodu? Vrávoravě došel k meči a prohlédl si ho, přitom si dával pozor, aby se ho nedotkl. Byl rozhodně fomorianský. Na jeho ostří byly vybroušeny zuby, aby způsobil v boji co nejtěžší zranění. Na čepeli byl složitý vzor vyrytý tak jemně, že by ho při nesprávném dopadu světla ani nebylo vidět. Vypadal jako nějaké magické symboly.

Z Mollechta už byla jenom nezřetelná tmavá skvrna vzdalující se nad živými ploty. Nebylo pochyb, že Churchovi bylo dovoleno uniknout a že meč tu zůstal pro něho. Co to má znamenat? Po Ledovém polibku už nebyl tak naivní, aby přijal fomorianský dar. Jeho instinkt mu však tentokrát říkal, že mu ze strany meče žádné nebezpečí nehrozí, i když nerušil, jaké s ním má Mollecht záměry. Zbraň by se mu rozhodně hodila. Zvažoval své možnosti a rozhodl se řídit instinktem. Tom by na mě byl hrdý, pomyslel si.

Pořád se o něj ještě pokoušely mrákoty, a tak meč při výstupu na tor používal jako hůl.

+ + + + +

Shavi stál na kraji parku táhnoucího se k Windsorskému zámku. Cítil takovou úlevu, že zapomněl i na své vyčerpání. Celé dny si hrál na kočku a myš s Fomoriany, kteří věděli, že je někde nablízku, ale nedokázali ho přesně lokalizovat. To znamenalo vyrážet dopředu a zase ustupovat, neustále hledat mezeru v jejich řadách; jednoho dne postoupil o půl druhého kilometru, jen aby večer zjistil, že se musel o pět kilometrů vrátit. Spal v živých plotech nebo ve větvích stromů a jednou dokonce usnul v proutěném křesílku za nějakou kůlnou na uhlí. Byly chvíle, kdy se obával, že se ke svému cíli nikdy nedostane.

Fomoriané byli všude, ale jen pro jeho zostřené smysly. Většina lidí byla lhostejná k podivným stínům, křoví a stromům, které tu jednoho dne byly, a druhý den ne; pouze nejasný pocit neklidu je varoval, že se něco změnilo.

Jak se lugnasad blížil, Fomoriané byli stále zoufalejší. Shavi si všiml narudlé záře na obloze nad Readingem, která vypovídala o velkém požáru. Vítr občas přinesl zvláštní, zneklidňující zvuky, ale zněly příliš krátce, než aby dokázal rozpoznat jejich původ. Kde byla armáda, letectvo, civilní obrana? Neviděl žádné projevy odporu. Možná už je nepřítel rozdrtil, nebo na nejvyšších místech zůstalo vakuum, vládaje ochromená nebo se rozpadla neschopností postavit se něčemu tak neznámému a mocnému.

Ale nakonec uviděl v dálce věž Windsorského zámku a prapor povlávající v letním vánku a naskočil na korbu nějakého náklaďáku, který ho zavezl přímo k parku. I tak neměl času nazbyt. Horko letního dne už polevovalo. Když ale bude jednat rychle a Cernunnos mu pomůže, může pak zrekvírovat nějaké auto, aby se dostal zpátky k ostatním ještě před půlnocí.

+ + + + +

V polovině parku si uvědomil až magicky osvěžující atmosféru. Nad trávníkem tančila mračna motýlů a ve vzduchu nebylo ani stopy po znečištění, jako by byl někde v horách. Slunce plálo celý den z jasně modré oblohy, ale nikde nebyly vidět známky sucha, všechno bylo svěže zelené. Klid, který tu ze všeho sálal, zahnal všechny jeho obavy; měl pocit, jako by

se každou chvílí mělo stát něco úžasného. Dokonce se přistihl, že se usmívá.

Když vstoupil do chladivého stínu stromů, všechno dostalo smaragdový odstín. Mezi větvemi vysoko nad jeho hlavou to kypělo životem. Nejdříve si pomyslel, že jsou to další motýli, ale když vzhlédl, spatřil skupinku lidiček s průsvitnými křídly, miniaturní, ale s dokonalými těly a pletí jakoby posypanou zeleným a zlatým práškem. Poletovali sem a tam, občas zmizeli mezi listím, kde je nebylo vidět. Jeden človíček se zastavil a zvědavě si ho prohlížel, pak se bezhlesně zasmál a odletěl pryč. Shavi šel dál a přál si, aby takhle vypadala celá země.

Neměl tušení, kde má Velký dub hledat, ale nechal se vést instinktem. Najednou však zaslechl tichý smích a veselé hlasy. Sehnul se a přikrčeně se plížil za křovím, až se dostal ke sluncem zalité mýtině. Na jednom kraji ležela mladičká Asiatka v náručí mladíka se skinheadským účesem. Podle stavu jejich oblečení to vypadalo, že se zrovna milovali. Dívka měla hlavu položenou na hrudi svého přítele a dlouhým nehtem kroužila po jeho odhaleném svalnatém břiše.

„Tohle nám nikdo nikdy nevezme," řekla.

Mladík se hrdelně zasmál. „Kdo by si to pomyslel, co? Ty a já, žádné starosti."

„Nemůžu uvěřit, že se nám podařilo utéct z Birminghamu. Tvůj otec—"

„Není to můj otec."

„Víš, jak to myslím." Poklepala ho ostře po hrudi. „Když do nás vrazilo to auto na dálnici, myslela jsem—"

„Měli jsme strážného anděla. Říkal jsem ti to."

Překulila se na záda a zastínila si oči proti slunci. Dlouhé černé vlasy rámovaly křehké rysy tváře. „Počítám, že teď už bude všechno v pořádku."

„Kolem se děje spousta divných věcí."

„Na tom nezáleží. Tohle je o tobě a o mně. Všechny ty potíže jsou už za námi." Pevně ho objala. „Už nám nikdo nebude říkat, co máme dělat. Spolu dokážeme čelit čemukoliv. Dokázali jsme to."

Začal zpívat *Stůj vedle mě* a pak se svému chabému pokusu zasmál. Škádlivě ho šťouchla do žeber. „Tak co," zasmál se mladík, „vezmeme se?"

„Můžeme. Dříve nebo později. Na to máme dost času. Musíme toho ještě hodně vidět, hodně udělat."

Překulila se zpátky k němu a vášnivě ho líbala. Shavi se náhle cítil jako

šmírák a rychle se odplížil. Ale ten obraz s ním zůstal. Kupodivu ho naplnil novou nadějí a nebylo to jen proto, že byli na startu svého života, v bodě zvratu k velkému dobrodružství a velké lásce. Po krátkém přemýšlení přišel na to, čím to je. Ta dívka měla pravdu. Hrozivý převrat, selhání celého způsobu života, nic z toho nebylo podstatné. Skutečně důležité věci pokračovaly dál jako vždycky. Nedají se tak snadno zničit. Byla to prostá věc, ale v tuto dobu a na tomto magickém místě zapůsobila na něho jako obrovský objev a on se nemohl dočkat, až o tom bude vyprávět ostatním.

+ + + + +

Další hodinu hledal mezi stromy. Tu a tam pocítil zvláštní mrazení na konci páteře, jako by procházel přes neviditelnou elektrickou bariéru. Nakonec se stal natolik vnímavým, že dokázal sledovat vlny postupující ve stále těsnějším spirálovitém vzoru, až se ocitl v epicentru.

Byl v háji uprostřed rozlehlejšího lesa. Stromy na obou stranách vytvářely vysoko nad jeho hlavou zelený baldachýn a všechno pod nimi bylo prostoupené sytým smaragdovým světlem. Vládlo tu ticho jako v katedrále. Nepronikal sem žádný vánek, nepohnulo se ani stéblo trávy. Dokonce i zpěv ptáků zněl jako tlumený tlustou zdí. Toto byl Zelený domov, místo, kde kdysi stál oltář Velkého dubu, u něhož lidé po milénia uctívali všeobjímající přírodu. Podvědomě sklonil hlavu.

Jeho zrak dopadl téměř náhodou na popraskaný, hlínou znečištěný roh v trávě; byl přesvědčený, že tam předtím neležel. Dlaně se mu potily očekáváním; otřel si je do košile, než roh zvedl. Byl neobvykle lehký, příliš obyčejný na to, co měl vykonat. Očekával přinejmenším, že bude vyzařovat nějakou moc nebo jiskřit energií, která se mu bude propalovat do prstů, když se ho dotkne.

Potěžkal roh v rukou a přitom věděl, že je to jenom zdržovací taktika, pak ho pomalu zvedl k ústům. Když na něj zatroubil, zvuk, který vydal, byl naplněný zvláštní nadějí. Omyl okolní stromy očistnou vlnou.

Dlouhé minuty zůstalo všechno tak, jak bylo. Už chtěl zatroubit znovu, když mu odněkud z velké dálky odpověděl jiný roh. Tentokrát to znělo královsky, ale zaznívalo v tom ještě něco, co ho rozechvělo. O několik okamžiků později se zvedl vítr. Vlétl se žalostným kvílením do háje a donutil Shaviho o krok couvnout; byl mrazivý, jako by se sem přihnal ze stovky kilometrů vzdálených holých horských vrcholů.

Roztřesený Shavi se pomalu otáčel a pátral mezi rozhoupanými stromy. Vlasy ho šlehaly do obličeje. Něco se blížilo; cítil to hluboko v hrudi jako nesmírnou tíhu. Větve se hlučně kolébaly sem a tam, jakoby úzkostí. A pak: pohyb. Koutkem oka zahlédl kratičký záchvěv, který klidně mohl být pouhým stínem. Prudce se otočil, ale už to bylo pryč.

Současně jeho smysly zachytily pravé signály: pižmový pach koní ve větru, tlumené, ale nepochybné ržání, dusot kopyt na lesní půdě. Mezi kmeny prokmitávaly tmavé obrysy. Blížily se, obkličovaly ho, ale stále nebyly dost pozemské, aby je dokázal rozeznat.

A pak byli tady. Vypadalo to jako opar nad rozpálenou silnicí za horkého letního dne; jejich obrysy se chvěly, dostávaly kontury a náhle rozeznal mezi stromy koně. Divoký hon přijel.

Byl si jist, že se v této podobě mohou materializovat pouze v noci, ale na tomto místě působili ještě mocněji. Další zatroubení rohu, tentokrát nablízku. Naježily se mu chloupky na šíji. V tmavých stínech lesa zaslechl děsivý štěkot psů toužících po vypuštění.

Shavi stál pevně, zatímco koně přešlapovali a ržáli na okraji háje a jejich oči rudě plály. Jezdci byli stále odění v kožešinách a brnění a drželi dlouhé tyče zakončené srpy, jak si je pamatoval z děsivého pronásledování v Dartmooru. Snažil se nedívat do jejích zahalených obličejů. Pak se řada rozdělila a udělala cestu většímu koni, jemuž se i přes horký den valila z nozder pára. Na jeho hřbetě seděl Erl-King a jeho tvář nebyla zakrytá; Shavi zahlédl odhalené kosti, ještěrčí šupiny místo kůže a oči s úzkými hadími zorničkami planoucí žlutým vnitřním světlem. Zvedl se mu žaludek.

Erl-King se začal měnit už při sesedání. Tělo mu narůstalo a krčilo se jako plazící se zvíře a na povrchu z něj vyrazila podivná směsice srsti a listí. Jeho oči se od sebe vzdálily, nos se mu rozšířil a z hlavy mu vyrazilo paroží. Před Shavim stal Cernunnos v celé své kráse. Rukou udělal zvláštní gesto a ostatní jezdci zmizeli mezi stromy.

„Kdo přivolal Divoký hon?“ Jeho hlas zněl jako vítr ve vrcholcích hor a z jeho postavy vyzařovala taková moc, až Shavi pocítil nutkání se mu poklonit.

„Já, Shavi, Bratr draků,“ řekl a uctivě sklonil hlavu.

„Znám tě, Bratře draků.“

„Přišel jsem kvůli své sestře Ruth. Je v zoufalém stavu. Kdysi jste řekl, že vás smí v nejtěžší chvíli zavolat. Stojím teď tady před vámi a žádám o

pomoc.“

Cernunnos se sehnul a zahrabal v měkké půdě. Lehce zavětřil. „Žije v ní tvář Zeleně a odnesla si s sebou Pravdivé slovo, které jí pomáhá využít svých schopností co nejlépe dokonce i v čase velké zkoušky. Srdce Sestry draků je silné.“

„Pomůžete jí?“

„Ano.“ Cernunos si odfrkl; Shavi cítil zvířecí pach, silnější než u koní. „Co ji trápí?“

Shavi mu vyprávěl o jejím zajetí Fomoriany, vložení černé perly, utrpení, jímž prochází jako prostředek ke znovuzrození Balora; a zatímco hovořil, měl zvláštní pocit, že Cernunnos už stejně všechno ví. Jakmile skončil, Cernunnos pomalu přikývl, zamručel a zafrkal. „Dalo se očekávat, že Noční chodci se pokusí dát Srdci stínů jeho dřívější formu, ale Sestra draků si zaslouží něco lepšího než padnout za oběť jejich zkáze.“

„Co se dá udělat?“ zeptal se Shavi. „Ostatní Zlatí s tím odmítli mít cokoliv společného. Někteří tvrdili, že to ani není možné.“

„Dá se udělat jen málo, to je pravda. Srdce stínů je jako odporná sněť. Jakmile se usadí, okamžitě se rozrůstá. Zlikvidovat takovou nákazu je velice těžké.“

„Co tedy?“ Shavi se podíval Cernunnovi do lesklých očí a snažil se pochopit smysl toho, co říká. „Je to beznadějné?“

„Nic není beznadějné. My Zlatí střežíme svá tajemství s pýchou a toto je to moje: Srdce stínů lze odstranit, aniž Dobrá sestra dozná úhony.“ Shaviho nálada se okamžitě zlepšila. „Rituál musí proběhnout dnes v noci, před příchodem dne, kdy je měsíc jasný. A vyžaduje oběť.“

„Cokoliv,“ odpověděl Shavi bez rozmýšlení. „Udělám to.“

„Cokoliv?“

Shavi přikývl. „Ruth je dobrý člověk. Zaslouží si víc.“

„A ty ne?“

„Pokud existuje něco, čím mohu pomoci, musím to udělat.“

Cernunnos pozoroval Shaviho tvář, jako když si zvíře prohlíží něco, co může být kořist i predátor. Pak se pomalu otočil, udělal několik zvláštních gest levou rukou, a když se znovu obrátil k Shavimu, držel v ní malou, kouřově zbarvenou lahvičku s voskovou zátkou. „Tady je záře, která spálí Srdce stínů.“

Podal mu ji. Shavi ji roztřeseně převzal. „Co se stane?“

Cernunnos přimhouřil oči, až světlo v nich vypadalo jako vzdálené

hvězdy, ale neodpověděl.

Lahvička v Shaviho ruce vůbec nepůsobila jako sklo. Rychle si ji strčil do kapsy. „Jménem Ruth vám děkuji za vaši pomoc. A také jménem všech Bratří a sester draků.“

„Spěchej zpátky, Soumračný tanečníku. S tvými předky jsem se vždycky dobře bavil.“

Shavi se otočil k odchodu, ale pak zaváhal; nebyl si jistý, zda smí vyslovit to, co ho tížilo v mysli. „Když je Divoký hon povolán, někdo musí zemřít. Je to tak?“

Cernunnos mlčel; Divoký hon v pozadí začal být neklidný.

„Nedaleko odtud je nějaký mladík s dívkou. Neberte si je.“

Cernunnos si ho chvíli zamyšleně prohlížel a pak přikývl. Podíval se ke slunci sklánějícímu se k obzoru. „Divoký hon vyjede, až nastane noc.“

Přestože se Shavimu podařilo zachránit mladý pár, stále cítil tíživou vinu: i tak bude mít na svědomí něčí život. Dokonce ani přátelsky naladěné síly mezi kolonizátory jejich světa neměly k lidstvu skutečný respekt; kývaly na jeho rozmary s laskavou shovívavostí mecenášů, kteří mohou změnit rozhodnutí, kdy se jim zamane. Nebudou svobodní, dokud je nevyženou všechny.

Mírně se uklonil, o něco méně než při přivítání. Cernunnos vydal nějaký podivný zvířecí zvuk a pak zamířil zpátky k jezdcům. Jeho postava se přitom pomalu proměňovala v Erl-Kinga. Po několika krocích se ještě otočil a ve tváři měl tajemný výraz. „Vážím si tvého sebeobětování, Soumračný tanečníku, a přeji ti vše nejlepší v Šedých zemích.“ Pak byl pryč, vlnil se a měnil jako sluneční světlo na vodě. Koně odjížděli mezi stromy a štěkot psů zesílil; hrůza.

Shavi na chvíli podlehl sklíčenosti, ale pak vytáhl z kapsy lahvičku. Tohle byl důkaz, že všechno není tak beznadějné, že mezi nočními můrami existují i zázraky. Teď se jenom musel dostat zpátky k Ruth před půlnocí. Zkontroloval polohu slunce a pak se rozběhl parkem k nejbližší silnici. Pojede, jako by měl v patách ďábla.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Venceremos

Church nevěděl, jak se dostal zpátky do domku. Meč mu posloužil jako opora v nerovném terénu, zvedal ho přes skaliska, která byla pro jeho zraněné tělo příliš vysoká. Každičký kousek těla ho bolel tak, že už na to přestal myslet; jednoduše plul v oblaku nedotčeném smysly. Nejrozumnější by bylo omdlít a odpočívat tam, kde padne, dovolit tělu, aby se trochu vzpamatovalo. Jenže noc se blížila a po ní následoval lugnasad. Všechno záviselo na několika dalších hodinách; chvilková slabost by mohla znamenat jejich zkázu.

Když přelezl poslední terénní vlnu, čekala ho Laura. Ve tváři měla tolik opovržení, až si pomyslel, že ho chce uhodit. „Sebevrahu," ušklíbla se. „Zdá se, že jsi neměl štěstí." Pak si všimla, že je zkroucený bolestí. „Ale asi to bylo těsné. Možná příště, co?"

Očekával pomocnou ruku, ale ona se otočila a odpochodovala do domku, nechala ho, ať se tam dostane sám.

Než došel ke dveřím, cítil se mnohem lépe; měl na tom zásluhu duch Pendragonu ve spojení s energií země soustředěnou v kopci, ale věděl, že potrvá mnoho dní, než se dostane do dřívější formy, a ruka se mu bude hojit ještě déle. Pokusil se ovázat si ji kapesníkem, ale bolestí přitom málem ztratil vědomí. Potřeboval Lauru, aby mu obvaz dostatečně stáhla a zabránila tak posunutí kostí.

Ale jakmile vešel dovnitř, všechny myšlenky na bolest zmizely. Ruth se choulila v jednom rohu, břicho vystrčené a strakatě šedé, zelené a fialové, jako by ji někdo zmlátil holí. Z kůže jí zmizela všechna krev a kruhy pod očima a propadlé tváře byly tak tmavé, až vypadala jako na pokraji smrti hladem. Neblouznila; stěží se jí chvěla víčka a dech měla tak slabý, že ho bylo těžké postřehnout. Nebylo pochyb, že konec je nablízku.

Laura se na ni odmítala dívat; vyhlížela z okna nebo zírala do zdi, jako by tam viděla něco zajímavého. „Tak kdy hodláš ukončit její utrpení?" pronesla hořce. „Vidím, že už sis našel něco na popravu."

„Pořád je ještě čas," odpověděl unaveně; na to, aby čelil její jízlivosti, mu nezbylo dost sil.

Poklekl a odhrnul Ruth vlasy z čela; pokožku měla nepříjemně lepkavou. Váhavě spustil ruku níž a chvíli ji držel nad jejím břichem, než se ho dotkl. Okamžitě ucítil pod dlaní pohyb. Odtrhl ruku a potlačil výkřik znechucení. Měl pocit, jako by ho kousl pes.

Laura musela přece jen něco vidět, protože se jí oči zalily slzami nepochopení a hrůzy. „Jak je to možné?“ Měla hlas jako malé dítě. „Nemůže to být skutečně v ní. Nic v ní není, že ne?“

Church si přejel rukou po tváři a sbíral síly. Pak vstal a zamířil ke dveřím. „Počkáme těsně před půlnoc,“ oznámil, aniž by se na ni podíval. Musel si najít místo k odpočinku, aby sebral všechny rezervy; jen se modlil, aby ještě nějaké měl. „Nesmíme ztrácet naději. Pořád je šance, že někdo z ostatních uspěl a vrátí se.“

Cítil v zádech Laurin upřený pohled, který naléhal, aby se k ní vrátil a uklidnil ji. Na okamžik se zastavil, ale pak vyšel do odpoledního slunce, aby se mentálně připravil na to, co přinese noc.

+ + + + +

Než se Shavi dostal k silnici, slunce viselo nepříjemně nízko nad obzorem. Byl zmáčený potem, v hrdle ho pálilo a svíral se mu žaludek, ale na ničem z toho nezáleželo; věděl, že je poslední nadějí pro Ruth, pro ně pro všechny. Stále ještě mohl stihnout vrátit se včas s Cernunnovým tajemným nápojem, jen musí rychle získat nějaký dopravní prostředek.

Zoufale se rozhlížel oběma směry. Normálně by tady byl nepřetržitý dopravní ruch, na prahu zániku lidské společnosti však nebylo v dohledu jediné auto.

„Prosím,“ šeptal. „Ať mě vyslyší kterýkoliv bůh—“

Ze zatáčky vyjel bílý Renault Clio. Shavi potlačil vlnu vzrušení, postoupil na kraj vozovky a zoufale přemýšlel, jak řidiče přesvědčí, aby mu auto přenechal. Pokud to jinak nepůjde, vezme si ho násilím.

Jak se auto blížilo, spatřil za volantem znepokojený obličej starší ženy s bílými vlasy, zírající vystrašeně před sebe, jako by se připravovala na neodvratitelnou srážku s kamionem. Náhle se podívala jeho směrem a její výraz ztuhl ve vyděšené grimase s ústy do O.

Co to s ní je? pomyslel si Shavi.

Udělal další krok do vozovky. Sešlápla plyn.

„Ne!“ vykřikl Shavi. „Potřebuji—“

Někde blízko se ozval ten nejpodivnější zvuk. Mohl to být vítr ženoucí se parkem, ale znělo to spíš jako vytí. V hlavě se mu rozezněla siréna; bylo to něco důležitého, na co si nedokázal vzpomenout. Uplynula vteřina. A najednou to měl: rituál v lese, tenkrát s poutníky. Duch, který se vznášel ve vzduchu a varoval ho před nějakým vytím. V tom okamžiku mu to došlo: *rychle se otoč.*

V zádech mu vybuchla bolest, jako by mu do nich někdo vrazil do ruda rozžhavený pohrabáč. Jeho myšlenky se roztříštily. Stále se díval na obličej ženy; otevírala ústa víc a víc, až se zdálo, že si spolkne vlastní hlavu. Auto zrychlilo, prohnalo se kolem něho a odvezlo s sebou všechnu jeho naději.

Ne, snažil se zvolat, ale s autem zmizel i jeho hlas.

Vlčí vytí.

Najednou ucítil paži kolem hrudi, která ho táhla ze silnice zpátky do parku mezi stromy. Pokusil se vzepřít, ale důsledkem šoku měl údy jako z rosolu a nedokázal rozumně uvažovat.

Strhlo ho to dozadu a praštilo to s ním tvrdě na zem. Košili blízko lopatky měl mokrou. Cítil pach krve. Rychle vsunul pod sebe prsty. Když je vytáhl, byly tmavé od krve.

Zděšení ho vrátilo do reality a on se zvedl na lokty a pokusil se vstát.

Ostrý kopanec do levého lokte ho srazil zpátky. Než se stačil pohnout, vztyčila se nad ním temná postava a zamávala mu nožem před obličejem. Shaviho první dojem byl, že je to obrovský vlk, a okamžitě pochopil, že je to tvor, který je sledoval už od Vysočiny. Pak se mu postupně začaly vracet smysly a uvědomil si, že se mu to před očima rozplývá jako mlha.

Vlk se zmenšoval, jeho žluté oči ztrácely na intenzitě, až se nakonec proměnil v muže. Detaily byly zpočátku nezřetelné, ale jak se závoj mlhy rozptyloval, Shaviho se zmocnila nevolnost. Z útočníkovy bledé kůže vystupovaly černé žíly, jako by byly naplněné inkoustem, a ne krví. Oči bez víček upřeně zíraly se směsicí zuřivosti a šíleného zoufalství. Zuby měl zkažené a také černé, takže jeho ústa vypadala jako otevřená tlama neznámého zvířete; ačkoliv by v této formě nemohl za normálních okolností přežít, to, co s ním Fomoriané udělali, ho stále drželo naživu.

Bylo nesnadné ho vůbec považovat za člověka; ale podle rozcuchané hřívy stříbrných vlasů a potrhaného černého obleku ho Shavi přece jen poznal.

„Callowe," vydechl. Zamrazilo ho, když si uvědomil, čím asi musel ten tulák a šejdíř projít, aby se z něho stalo něco tak monstrózního.

Ale jakmile pominul prvotní šok, Shaviho zaplavila hluboká nenávist. Normálně se snažil brát všechny živoucí bytosti stejně, ale tohle byl muž, který rozsekal Lauře tvář, uřízl Ruth prst a vydal ji do rukou Fomorianů, aby ji mučili; muž, který se pro svůj vlastní prospěch pokusil prodat lidstvo netvorům.

Shavi si přitiskl ruku na ránu, aby zastavil krvácení; nezdála se být tak strašná. „Co vám to udělali, Callowe?“ zeptal se, aby získal čas vymyslet, jak z toho ven.

„Co mi udělali?“ Callow šíleně zakoulel očima. „Podívejte se na mě! Zničili mě! Calatínův trest za mou účast na zmatcích, které jste vy a vaši žalostní kolegové natropili v Jezerní oblasti. Potrestal mě za svoje vlastní chyby. Ten zatracený parchant!“ Koutkem úst vydal podivný zvuk, který mohl být smíchem nebo zaklením; šílenství způsobené jeho utrpením čišelo z každého jeho pohybu. „A když se mě dost namučili, ani si mě nenechali. Vyhodili mě do světa, abych si poradil, jak umím.“

„Zaplatil jste strašlivou cenu—“

„A nezaslouženě!“ Horečnatě si otřel ústa hřbetem ruky. „Byla to vaše chyba! Vás všech! To vy byste měli trpět! Právě proto jsem vás hledal. Abych vás přinutil zaplatit.“ Zatřepal špinavými prsty Shavimu před obličejem. Jeden mu chyběl; ten první uříznutý prst, který našli u Loch Maree, patřil jemu. „Každý z vás, malíčkem!“ Zahihňal se. „Pět prstů, v nichž spočívá můj osud. Oddělím ho každému z vás a potom budu volný. A už se mě nikdo neodváží zadržet.“

Shavi opatrně zaryl podpatky do země a přesunul váhu těla, připravený vrhnout se na útočníka, jakmile jeho ostražitost poleví. „Jestli vám jde jen o pomstu, proč jste doručil Ruth Fomorianům?“ Zoufale se snažil udržet konverzaci.

Callow se zatvářil smutně. „Myslel jsem, že si tím vykoupím místo u Půlnočního dvora. Víte, ona je z vás nejmocnější. Mocnější než ty. Vysvětlil jsem Calatínovi, že to z ní dělá naprosto dokonalý dopravní prostředek pro návrat jejich Temného pána. Jaká ironie! Šampionka tohoto světa přivodí jeho zánik! Calatín nemá nejmenší smysl pro ironii, ale uvědomil si, že její sílají dává předpoklady překonat útrapy těhotenství.“ Bláznivě se zasmál sám sobě. „Těhotenství! Neposkvrněné početí! Do té doby hodlali k tomu účelu použít někoho ze svých řad. A tak si ji vzal a mě zase vyhodil! Ale jakmile vás zlikviduji všechny, vezme mě zpátky. Vím, že to udělá.“

„Proč se tam chcete vrátit, když vám tohle udělali?“ Shavi nedokázal zabránit tomu, aby se v jeho hlase neozývalo znechucení.

Callow si toho ale zřejmě nevšiml. „Miluje mě. Vytvaroval mě vlastníma rukama. Nenávidím ho, a současně ho miluji. Pro mě už na celém světě nemá význam nic než být po jeho boku.“

Shavi v jeho slovech zachytil ozvěnu Tomova pokřiveného vztahu k Tuatha Dé Danannům. Co to v sobě lidé mají, že je to nutí spolupodílet se na činech svých mučitelů, pomyslel si.

Callow otřel nůž o Shaviho kalhoty. Zůstala tam tenká stopa krve. „Víš, jim se prostě musíš odevzdat,“ pokračoval Callow spíše k sobě. „Jsou to naši bohové. Ovládají naše životy.“

Shavi se nervózně podíval na zapadající slunce. Musí se Callowa zbavit co nejdříve, jinak je všechno ztraceno. „My se nevzdáme nikomu. Jestli se má lidstvo opět vzchopit, nedokáže to poklonkováním nějaké nepozemské síle. Musíme se chopit iniciativy—“

Callowův bolestný smích ho rázně umlčel. „Vy si myslíte, že je lze porazit?“

„Lehce ne. Ne bez velkého boje. Ale věřím, že osudem lidstva je povstat, a ne ponížen kleče.“ Bolest a vlhko na jeho zádech se začaly šířit. Rána možná nebyla hluboká, ale i tak potřebovala ošetřit, jinak vykrvácí k smrti, zatímco se bude přít se šílencem.

„Vy umřete první. Potom vám vezmu prst. Nebo si možná napřed vezmu prst.“ Callow se na něho potměšile díval těma neustále otevřenýma očima, nepřirozeně bílýma jako dva malé měsíce. Pomalu začal otáčet nožem ve špinavých prstech. Shavi viděl, jak se mu napínají svaly k úderu.

„Možná vám můžeme pomoct,“ řekl s konejšivým úsměvem. „Tuatha Dé Danannové mají pozoruhodné schopnosti a jejich odpor k Fomorianům je možná přiměje, aby pro vás našli lék.“

„Opravdu?“ Callowovy svaly se uvolnily.

Shavi cítil, jak se mu do hrudi vlévá úleva. Teď byla pravá chvíle jednat. „Ano. Můžeme—“

Callow zaútočil rychle jako kobra. Nůž se zabodl Shavimu do hrudi silou kladiva a srazil ho zpátky na zem. A znovu. A znovu. Jeho myšlenky se okamžitě rozprchly a zanechaly ho v naprosté temnotě. Když se probral, měl pocit, že je pohřbený někde hluboko ve své hlavě a dívá se na svět jen maličkým oknem. Levá ruka ho nesnesitelně bolela, ale nemohl s ní pohnout, nemohl se dokonce ani podívat, co se děje. Jeho vzdalující se část

to věděla, ale zbylá vědomá mysl to nechtěla přijmout. Nic nedávalo smysl, zbyly jen náhodné vjemy: příjemný dotek trávy na tváři, letní vůně lesa, pocit pomalu ustupujícího horka, jak slunce klouzalo dolů po obloze, zdrcující, ale jen letmý pocit, že všechny zklamal, momentka Ruth, Churche, Laury, Veitche, Toma, Leeho, matky a otce.

Pak uslyšel odněkud za spalující bolestí Callowův hlas: „Neexistuje žádný lék. Tohle je všechno, co zůstalo - bolest a utrpení."

Zvuky Callowových odcházejících kroků. Ticho. Pak další tvář, známá, ale nehmotná; a to ještě nebyla tma. Pocit viny a lítosti. Hlas, který ho pravidelně trýznil každou noc, tichý, velmi tichý. *Brzy budeš se mnou, Shavi*. Lee nakloněný k němu mu říkal děsivé věci, které s ním zůstanou v Šedých zemích navždy.

A potom už nebylo nic.

+ + + + +

Slunce stálo nízko nad horizontem a stíny ve Windsorském parku se prodlužovaly. Mezi stromy se začala hromadit tma. Někde poblíž se ozval smutný štěkot psů. Jeden stín se oddělil od ostatních a vydal se po trávníku, dokud nenašel Shaviho v kaluži krve. Cernunnos krátce očichal prostor kolem ležícího těla a pak zvedl hlavu s parožím a smutně zařval k obloze. Jeho volání splynulo se štěkotem psů ve zvuk, který by zlomil srdce každému, kdo by ho uslyšel.

Následovalo hluboké ticho. Nezazpíval jediný pták, nezacvrkal jediný hmyz; na park jako by se snesla přikrývka. Bylo stejně nesnesitelné jako zvuk, který mu předcházel. Nakonec se Cernunnos sklonil k Shaviho kabátu a vytáhl z něj kouřovou lahvičku, kterou mu dříve dal. Chvíli ji opatrně držel a pokyvoval hlavou ze strany na stranu, než znovu zmizel v podrostu.

+ + + + +

Church seděl na svém oblíbeném skalisku a pozoroval západ slunce. Obloha se zbarvila do ruda, takže vypadala téměř apokalypticky. Jeho tělo jako by patřilo někomu jinému: rány a modřiny, bolestivé cukání ve zraněné ruce. Původní agónii vystřídala tupá bolest, ze které se mu dělalo špatně. Když mu Laura stahovala ruku, na chvíli ztratil vědomí a ona se

mu za to vysmála, ale bylo vidět, že do toho nevkládá srdce.

Meč ve zdravé ruce byl cítit divně, podivný, studený, kov spíše jako hadí kůže; chvílemi měl pocit, jako by se mu v dlani pohnul. Stejně pochyboval, že ve svém stavu bude mít sílu ho použít.

Neubránil se neustálému dívání na hodinky a počítal minuty zbývající do půlnoci. Víc než na cokoliv myslel na Ruth. Vzpomínal, jak se poprvé setkali a jak se ho už tenkrát zmocnil pocit, že jsou spřízněné duše. Jak leželi pod přikrývkou v hotelovém pokoji v Salisbury, zatímco Baobhan Sith slídily jen desítky centimetrů od nich. Jak seděli u táboráku na Skye, kde mu řekla: „Tohle nikdy nemůžeme přežít."

Dodal si odvahy myšlenkou, že do lugnasadu je pořád ještě šance, že přicválá nějaká ta kavalerie a zachrání je všechny před zkázou. Ale v hloubi duše cítil, že i ta ubohá naděje pomalu mizí s každým zábleskem světla odtékajícím z oblohy.

Dokáže zabít ženu, která mu byla bližší než kdokoliv jiný, přestože její stejně určeno zemřít? Dokáže jí vzít poslední kousek života a dívat se, jak se do její tváře vrací nevinnost? Poprvé po mnoha letech si zakryl oči a modlil se.

+ + + + +

Laura seděla v rohu pokoje, kde Ruth spala. Objímala si kolena a pozorovala její třesoucí se tělo. Dívat se, jak Ruth trpí, bylo stejně mučivé pro to, co ji to nutilo myslet si o sobě, jako kvůli tomu, co to způsobovalo ženě, kterou byla pevně odhodlaná nesnášet. Tak dlouho se nedokázala přinutit, aby se na Ruth podívala, a teď už nemohla dělat nic jiného. Nevěděla, jestli tím trestá sama sebe z nějakého podvědomého reflexu, který má kořeny v její náboženské výchově, nebo jenom čeká, že se něco stane.

A měla pocit, že jsou na pokraji něčeho monumentálního. V místnosti viselo tíživé napětí jako těsně před vypuknutím bouře.

„Neumírej," zašeptala. Sama sebe přesvědčovala, že to není modlitba, ale pak dodala: „Přiveď Ryana nebo Shaviho s dobrými zprávami."

Cítila se neužitečná, když tu jen tak sedí a nic nedělá, zatímco všude kolem ní se konaly heroické činy. Copak její jedinou úlohou v téhle zatracené šlamastyce bylo - dělat ostatním, schopnějším a nadanějším, něco jako roztleskávačku? Vlastně sama sobě přiznávala, že žádnou hlubší

schopnost nemá, nic, čím by přispěla; ani nějaký užitečný nápad, který by je vyvedl z téhle bryndy. Je zbabělá egoistka, žárlivka, potížistka a intrikánka, která tajně doufá, že něco ze ctností ostatních se přenese i na ni. Jediné, co měla ona sama, byla nějaká odporná krevní porucha, která už určitě natropila pořádnou paseku v jejím těle.

Proč byla ona označená jako Sestra draků? Co může nabídnout?

Zakryla si oči, ale okamžitě toho zalitovala, protože Church právě vešel dovnitř a ona nechtěla dát najevo svou slabost. Byl však příliš zaneprázdněný, aby si toho všiml. Tvář měl bledou a staženou bolestí; v nejasném ubývajícím světle vypadal o deset let starší.

Silné proudy citů, které k němu chovala, se daly do pohybu jako vždycky, když byl nablízku. Nejvíc litovala toho, že mu nikdy nedala najevo, co doopravdy cítí. Teď už bylo pozdě. Nemohla uvěřit, že ještě před několika týdny všechno vypadalo tak bezvadně. Po letech hledání konečně našla někoho, s kým si rozuměla; někoho citlivého a optimistického, prostě se všemi vlastnostmi, které sama postrádala. Jenže jak už to bylo v jejím případě zvykem, rozpadlo se to prakticky v okamžiku, kdy to začalo.

„Co je?“ zeptala se neurčitě.

Zachmuřil se a ona znala odpověď dřív, než stačil otevřít ústa. „Myslím, že to začalo.“

+ + + + +

Připlížili se k okraji převislého balvanu a dívali se na rozlévající se temnotu dole pod nimi. Lauře několik okamžiků trvalo, než si uvědomila, že se to pohybuje.

„Vědí, kde jsme,“ řekl Church. „Jdou sem nahoru.“ Laura pokrčila rameny. „Takže je tu Alamo. No, ne že bychom to nečekali, že?“

Church se podíval na rudé slunce nad obzorem. „Ještě je moc brzy.“ Laura sledovala jeho pohled a nic neviděla. „Co tím myslíš?“

„Nečekal jsem, že se dají do pohybu před setměním.“ Kousal se do kloubu, náhle ještě ustaranější než před chvilkou. „Zkusím je na chvíli zdržet.“

Laura si posměšně odfrkla. „Házej na ně kameny! To určitě zabere.“

„Ty tvoje fórky mi už lezou krkem,“ odsekl hořce. „Nemůžeš říct něco užitečného, alespoň teď, na konci?“

„Omlouvám se, že jsem tak ošklivá, pitomečku.“ Odvrátila hlavu, aby jí

neviděl do obličeje.

Černý příliv rychle stoupal. Church od něj nemohl odtrhnout oči, jak polykal trávu a kameny a valil se vzhůru. Na tu vzdálenost nerozeznával jednotlivé tvary, což jen zvyšovalo dojem oceánu roztahujícího se kolem ostrova toru; a teď, když bylo slunce tak nízko, se nedalo odhadnout, jak daleko sahá. Noc a Fomoriané splývali v jednu masu. Podle jejich průměrné velikosti tipoval, že se jich kolem toru musely shromáždit tisíce; byli připravení slavit znovuzrození svého temného boha a odvést ho zpátky do doupěte, které mu přichystali. A on tady sedí s mečem, po posledním boji prakticky zmrzačený. Kdyby situace nebyla tak tragická, byla by k smíchu.

Když se otočil znovu k Lauře, zatrpklost už ho opustila. „Chci, aby ses vrátila a byla s Ruth," řekl něžně.

„Ty jsi ale vážně neuvěřitelný machistický parchant! Poslat ženské domů, zatímco ty se věnuješ mužským záležitostem."

„Tak to není. Přece víš, že si Ruth zaslouží, aby u ní někdo byl—"

„Až do konce?" Zdálo se, že to chápe. Bez výrazu se ohlédla k domu a po delší pauze řekla: „Nečekáš ode mě, že to udělám, že ne?"

„Ne. Nedělej nic. To je moje práce."

„Ale co když..." Snažila se najít slova, která by příliš nezraňovala. „Najdu způsob, jak se tam vrátit, abych včas udělal, co je třeba." Pomalu přikývla. „Tak dobře. Velký krach zkrachovanců." S pokyvováním zamířila k domku. Ale nedošla daleko, když se otočila a vrátila se k němu. Poslední paprsky slunce se zatřpytily na slzách v jejích očích.

Otřela si je hřbetem ruky a pak ho objala kolem krku a přitiskla k sobě. „Ráda bych řekla, že to bylo prima, Churchi-čéče. Alespoň občas. Ale musím říct tohle - do smrti na to nezapomenu." Vášnivě ho políbila a pak byla pryč.

Churchovy myšlenky se vrátily k tomu, co ho čeká. Zoufale se snažil vymyslet nějakou zdržovací strategii, která by jim získala trochu času, ale těch dole bylo tak mnoho. Ať udělá cokoliv, převalí se přes něho až do domu. Domek nebyl žádná pevnost a jejich náporu neodolá ani na okamžik. Kdyby tak byli v nějakém úzkém horském průsmyku nebo na mostě. Místo toho se utábořili na plochém hřebeni holého vrcholu kopce, kde mohou být napadeni ze všech stran najednou. Chytré.

„Shavi. Tome. Ryane," řekl nahlas. „Jestli máte v úmyslu zasáhnout, tak teď je na to ten pravý čas." Večerní vánek odnesl jeho slova do krajiny.

+ + + + +

Posadil se na balvan. Žaludek se mu svíral v křečích, srdce mu bušilo stále rychleji, až si myslel, že úzkostí praskne. Pohybovali se pomalu, drželi se pohromadě v pevném šiku. To mu poskytlo čas na úvahy o jejich povaze. Ve chvíli, kdy postupovali en masse, se pohybovali téměř jako jedna bytost. Vzpomněl si na Jezerní oblast a na pocit, jako by ho nesla řeka temnoty. Možná tohle byl způsob, jak je vnímat, jako ztělesnění zla, jediné mysli, jediného těla, které se může roztříštit na menší části, když je třeba. Z těchto úvah se mu zatočila hlava. Fomoriané a také Tuatha Dé Danannové byli příliš cizí, než aby je bylo možné posuzovat lidskými měřítky. Pro zmapování těchto dvou ras byla třeba zcela nová, odlišná pravidla a předpisy.

S nádechem černého humoru si pomyslel, jak se s tím asi vyrovnávají vědci. Zoufalými pokusy přizpůsobit své laboratoře něčemu, co nelze měřit ani kategorizovat? Bláznivou snahou zastrkat všechny tyhle hranaté kolíky do kulatých otvorů svého intelektuálního života?

Přesto měli Fomoriané kupodivu i některé aspekty, které odpovídaly lidským zkušenostem, jako by lidstvo kdysi dávno převzalo stavební kameny své existence od Nočních chodců. Nebo jsou možná všichni utkáni ze stejné látky. Tato představa byla tak deprimující, že ji okamžitě vypudil z hlavy.

Každopádně měli hierarchickou strukturu spočívající na kmenovém uspořádání, s různými frakcemi, které spolu neustále soupeřily. Tušil, že sjednotit je dokáže pouze Balor, strachem a příslibem konečného vítězství nad veškerou existencí. Jenže zatímco Fomoriané působili jako barbaři za hranicemi města, Tuatha Dé Danannové mu připomínali spíše strukturu nějakého císařského dvora, která však už překročila svůj vrchol a nyní upadá do dekadence a zániku. Jak mohou být bohy, když v sobě měli tolik lidského?

+ + + + +

A tak čekal. Když se ocitli v polovině svahu toru, uslyšel zvířecí křik a mručení, které ho děsilo ve snech. Potom k němu dorazil zvířecí pach, hustý a nutící ke zvracení. A nakonec je uviděl, už ne jako černou masu,

ale jako rojící se černý hmyz, tisíce těl šplhajících vzhůru jedno přes druhé, s měnícími se tvary, takže chvilkami vypadali, jako by měli kostnaté schránky a křídla a pak zase lesklá brnění, jednou mávali pokroucenými údy se štířími ostny a račími klepety, jindy krutě deformovanými válečnými sekerami a těmi strašlivými meči se zubatým ostřím. To bylo víc, než dokázal snést. Musel se stáhnout ze svého stanoviště, protože závrať, která se ho zmocnila, ho přiváděla na pokraj ztráty vědomí.

Ustupoval, dokud se neocitl několik kroků ode dveří domku, a pak se zastavil.

+ + + + +

Laura sledovala neodvratnou konfrontaci z domku s narůstajícím pocitem zoufalství. Veškeré jejich utrpení a bolest vedly jen k tomuhle: k dalšímu selhání. Ruth za jejími zády se znovu začala svíjet. *Připravuje se porodit*, pomyslela si Laura.

Přemýšlela, jaké to bude zemřít; svým způsobem se na to skoro těšila. V kontrastu k tomu ji pomyšlení, že zahynou i Church a Ruth, přivodilo strašlivou nevolnost; oči se jí zalily slzami.

Zamrkala, aby se jich zbavila, a vzápětí zahlédla pohyb nedaleko domu. Sevřel se jí žaludek. Fomoriané Churche obešli a nyní se blížili k domku. Jejich manévr byl jasný; nemohli nechat svého boha v cizích rukou déle, než bylo třeba. Zoufale se rozhlédla po nějaké zbrani. Jestli bude muset, bude bojovat a chránit Ruth až do konce. Jen kdyby měla čas se jí omluvit za všechny hrozné věci, které udělala; za to, že byla tak slabá a politováníhodná a jízlivá vůči někomu tak nesobeckému.

Než se její myšlenky stačily pořádně zformovat, dveře se prudce otevřely a bylo to uvnitř. Tvář se jí zkřivila hrůzou a v tom okamžiku věděla, že je konec.

+ + + + +

Zdálo se, že uplynuly celé věky, zatímco atmosféra dál houstla nesnesitelnou silou elektrické bouře; v ústech cítil kovovou pachuť, vnímal vibrace přenášející se zemí do jeho nohou. Ačkoliv se snažil najít hluboko ve svém nitru místo, kde se skrývaly všechny jeho touhy po hrdinství a statečnosti, jakmile se Fomoriané ocitli na dohled, ledový strach ho málem

srazil na kolena.

Černá vlna se nezadržitelně přelévala přes hranu svahu. Jeho mysl zasahovaly letmé nesouvislé obrazy: končetiny, které se měnily v chapadla a pak v článkovité nohy pavouků, složené oči hmyzu, výrůstky podobné nožům, křídla, která nebyla křídly, další tvary, které nedokázal pojmenovat, ale budou ho děsit po zbytek života. Nastal jediný krátký okamžik, kdy všechno jakoby strnulo. Před ním se rozpínala lesklá čerň, na povrchu zbarvená zapadajícím sluncem do ruda, vyčkávající v atmosféře nabité horkem a napětím. Dojem zániku a zkázy byl ve své intenzitě skoro krásný.

Rychlost jejich postupu byla děsivá; jak byl naivní, když si myslel, že by je mohl zdržet. Přehnali se přes trávník a pak mu zastínili slunce. Čekal, že se přes něj černá vlna převalí a rozdrtí ho, ale Fomoriané se rozdělili a hnali se kolem něho, až vytvořili půlměsíc kolem domku. Dusil ho jejich zápach a zvuky, které vydávali.

Někde v sobě vyškrábal poslední rezervy a vzchopil se. Soustředil se na nějaké nejasné místo ve své hlavě, aby se na ně nemusel dívat, a přinutil se nemyslet na to, co přijde v příští chvíli; v hloubi duše doufal, že nevypadá jako slabé, vystrašené *Křehké stvoření*.

A pak náhle všechno ztichlo. Ať se podíval kamkoliv, nic se nepohnulo; Fomoriané mohli klidně být z obsidiánu. Jediným zvukem byl žalostný šepot větru, který na konci dne sílil.

Na co čekají? podivil se.

A pak to věděl. Shromážděním prolétla vlna očekávání. Poslední paprsky slunce zanikly a zemi zahalila tma. Nocí se rozlehl zvuk skřípajícího plechu, jak Fomoriané hlasitě vyjádřili svoje pocity; Church se nechtěně zachvěl. V následující vteřině opět vše ztichlo a ztěžklo jiným druhem očekávání.

Na okraji srázu se tma začala rozdělovat, pak přetvářet a pomalu se pohybovat k němu, jako když rejnok pomalu klouže mořskými vlnami. Zadržel dech. Pohyb ustal a mezi Fomoriany a Churchem stál Calatín. Na sobě měl špinavou bílou hedvábnou košili pod proměnlivě černým fomorianským krunýřem a v ruce držel rezavý meč, kterým zabil Churche při jejich posledním střetu.

„Tak se scházíme znovu, v předvečer jiného svátku.“ Calatínův afektovaný hlas přetékal pohrdáním a triumfem.„Jedna smrt ti nestačila?“

Church neodpověděl, ale myšlenky mu vířily v hlavě. Slunce teprve

zapadlo; možná je pořád ještě čas.

„Vybral sis dobře, Bratře draků," pokračoval Calatín výsměšně. „Raději ses ukryl tady v modrém světle, než aby ses nám postavil. Pořád zrazuješ tradice ducha Pendragonu. Tváří v tvář větší moci poznáváš svou slabost—"

„V Edinburghu jsme vám nadělali dost potíží. Zničili jsme vaši základnu. Ukradli jsme váš—" Church se dramaticky odmlčel „—*poklad*."

Po Calatínově tváři přelétl stín a jeho úsměv se zkřivil. „A zjistili jste, že vysoce urozené Noční chodce není snadné sprovodit ze světa." Udělal několik kulhavých kroků, meč přitom nesl, jako by byl na něho příliš těžký. Poskytlo mu to potřebný čas, aby se ovládl po Churchově rýpnutí. Ukázal na temnou klenbu oblohy. „Tato noc je naplněná mocí a zázrakem. Veškerá existence brzy harmonicky splyne, cykly se vzdálí světlu a Srdce stínů se opět vrátí do centra všeho. A ty a tví sourozenci budete hrát při této slávě svou roli, Bratře draků." Řadami Fomorianů prolétla další vlna.

Churchovi bylo jasné, že něco musí udělat, cokoliv, jen aby získal čas. „Proč Ruth?" zeptal se.

„Protože je to silná a odolná nádoba, Bratře draků. Silnější než ty." Calatín se usmál, jako by to byla urážka. „Nádoba zrodu musí být schopná udržet nemalé síly, které jsou tu ve hře. A ona má tu sílu. Nebyl to můj nápad, ale když mi ji doručili, myšlenka, že k návratu Srdce stínů poslouží Sestra draků, byla natolik nabitá symbolikou, že jsem ji přijal."

Church se snažil ovládnout vztek. „Vy jste to plánovali—"

„Tohle byl vždycky náš plán. Uchýlili jsme se do Dalekých zemí - to byla součást naší dohody se Zlatými, poté co jsme se vzdali. Ale nikdy to nemělo být natrvalo. Noční chodci bez Srdce stínů jsou—" udělal podivné rozmáchlé gesto rukou „—nehmotní. Proto jsme vyrobili Kouzlo přání, abychom prolomili bariéry a při změně cyklů jsme se dostali do tohoto světa. A jakmile jsme byli tady, stačilo počkat na správnou konstelaci a uvést událostí do pohybu." V Calatínových očích se rozsvítilo světlo někoho, kdo touží po slávě. „Nikdy nebude zapomenuto, že jsem to byl já, kdo vrátil existenci Srdci stínů. Můj kmen získá nejvyšší postavení. Nikdo jiný. Můj."

„Ještě Balora nemáte."

Calatín ztlumil zvonivý smích hřbetem ruky a rozkašlal se. Jednou rukou se opřel o jílec meče a s bradou málem položenou na ní si prohlížel Churche apatickýma očima. „Co se ti teď honí hlavou, Bratře draků?

Lítost? Sebenenávist za neschopnost dostát své zodpovědnosti? Co?“

„Nejsem ten člověk, kterého jsi potkal před třemi měsíci, Calatíne. Nyní se všechny moje emoce upírají ven. Pohrdám tebou a tvou rasou, všemi vetřelci, kteří si myslí, že si sem přijdou a budou nám říkat, jak máme žít. Cítím chladný, soustředěný hněv pro bolest, kterou jste nám způsobili. A kvůli tomu, co jste provedli Marianně—“

„Ach ano!“ Calatín mávl rukou. „Další tvé selhání. Čekal jsem, že mě vyhledáš přinejmenším kvůli pomstě. Ale ty sis raději zvolil opustit tu, které patřilo tvé srdce, a bavil ses laškováním s jinými.“ Svůj úšklebek zakončil poťouchlým úsměvem.

Church věděl, že ho tím chce zranit, ale i tak se ho to dotklo. „Nezvolil, Calatíne. Naučil jsem se přijmout svou zodpovědnost, bez ohledu na to, čím za to zaplatím.“

Calatín se rozesmál.

„Nevěříš mi?“ Pokročil směrem k domku. „Je mrtvá. Už jsem ji zabil. A tvůj bůh zemřel s ní.“

Zachvění v řadách Fomorianů doprovázel zvuk připomínající broušení nožů; zbarvení zvuku vyvolalo podobný otřes u Churche. V Calatínově tváři se na okamžik objevil strach, ale hned se zase ovládl. „Ne! Cítili bychom to!“ Jeho těla se zmocnil třes; zdálo se, že ho není schopen zastavit. Neubránil se pohledu směrem k domku. Potom se napůl otočil k temné zdi za sebou. „Kdyby Srdce stínů bylo pryč, věděli bychom o tom.“

Teď byla řada na Churchovi, aby se zasmál.

Calatín se k němu vztekle otočil. „Kromě toho, ty bys to ani nedokázal. Vidím do tebe, Bratře draků, jsi skutečně velice Křehké stvoření.“

„Jediná možnost, jak se o tom můžeš přesvědčit, je jít dovnitř.“

Výraz, který se objevil na Calatínově tváři, ukazoval, že tahle představa se mu velice zamlouvá. Krutě se usmál. Pozvedl ruku, aby poslal ničivou sílu Fomorianů na Churche.

„Copak? Tentokrát to nebude jeden proti jednomu?“ Church zalétl pohledem ke vzdálené obloze; stále nic.

„Zapomněl jsi—“

„Minule jsi mě ochromil Ledovým polibkem. To nebyl čestný boj, jenom velký podraz. Věděl jsi, že zvítězíš. Bez toho tě kdykoliv snadno porazím.“

Calatín zaváhal. Church skoro četl v jeho tváři, o čem přemýšlí: pověst Bratří a sester draků pronikla do fomorianských mýtů stejně jako pověst

Nočních chodců a Zlatých do mytologie lidstva; nemohl si být jistý, jestli na nich něco není, jestli ho Church skutečně nemůže zničit.

Churchovi se potily dlaně, v nichž svíral meč. Blížil se rozhodující okamžik. Každičká část jeho racionální mysli mu říkala, že je čas odhodit karty, rozběhnout se k domku a zabít Ruth jediným úderem meče. Ale kdykoliv na to pomyslel, nohy mu ztěžkly jako olovo.

Ještě je čas, pomyslel si, ještě je naděje.

Zvedl meč a připravil se postavit Calatínovi. A sotva to udělal, stala se zvláštní věc. V Calatínově obličeji se objevil zmatek, nevěřícnost, pak šok; roztřeseně ustoupil o krok zpátky. Řadami Fomorianů se opět přehnal nepříjemný zvuk, tentokrát téměř kverulantský.

„Ten meč...“ Calatín ukázal roztřeseným prstem.

Church se na něj udiveně podíval a pak pokrčil rameny. „Tak pojď,“ vyzval ho se sebejistotou popírající jeho rozpoložení. Ruku měl v jednom ohni a chvěl se nesnesitelnou bolestí. „Nebo chceš z toho vycouvat, teď, když víš, že jsem připravený se s tebou utkat?“

Calatín pyšně vystrčil bradu, ale očima přitom těkal ze strany na stranu, jako by hledal únikovou cestu. Na okamžik působil tak zoufale, až to Churche zarazilo, ale pak pozvedl meč a vykročil kupředu.

+ + + + +

Obezřetně kroužili kolem sebe; pokud některý z nich očekával reprízu předchozího střetu, brzy si oba uvědomili změnu rozložení sil. Calatín byl opatrný, jeho krok byl nejistý a bál se přiblížit Churchovi na dosah; Church z toho čerpal sebejistotu, ačkoliv vůbec nechápal, co se děje.

Věděl, že jeho jedinou nadějí je eliminovat všechny negativní tlaky, které na něho doléhaly: bolest z mnoha zranění, fyzické a duševní vyčerpání z týdnů strádání, námahy a překonávání nesčetných překážek. Nějak se mu podařilo nevnímat zneklidňující vlny hrozby a zla ze strany čekajících Fomorianů, přestože byly jako špendlíky, které se mu zabodávaly do těla, ale měl problém zbavit se paranoidní představy, že se na něj sesypou pokaždé, když se k nim otočí zády. Soustředil se na Calatínův obličej, kotel vřící konfliktními emocemi, které by jako vůdce Fomorianů měl umět lépe skrývat. A právě v tom Church poprvé spatřil alespoň nějakou naději.

Zatímco kolem sebe kroužili a spíš jen naznačovali výpady, napětí

narůstalo. A s každým předstíraným útokem Church viděl, jak narůstá i Calatínova úzkost; Fomorian se bál zaútočit a stejně tak se bál pokračovat v úhybných manévrech, protože tím ztrácel tvář.

Nakonec své rozporuplné emoce neunesl. Vyrazil a i v tomto nesoustředěném útoku se projevila jeho pozoruhodná obratnost. Church viděl jenom rozmazanou rezavou špinavou čepel vířící v kruzích. Uhnul v posledním okamžiku, ale ozubené ostří mu i tak rozseklo tvář; chvilka zaváhání a mohl přijít o hlavu. Vykřikl bolestí a Calatínovy rty se zkřivily krutým úsměvem. Fomorian získal první ranou sebejistotu a zaútočil dalším prudkým sekem.

Church to téměř neviděl, ale jeho meč sám ránu vykryl a Calatínova čepel po něm sklouzla s řinčením mrazícím až do morku kostí. Churchovy údy zaplavila ledová vlna; jeho meč zabránil ráně o své vůli. Podle všeho už měl být mrtvý; ve stavu ochromení z bolesti nedokázal na útok reagovat dost pohotově, aby se sám ochránil.

Odtrhl zrak od Calatína a podíval se na černý meč ve svých rukou. Calatín viděl, že se nechrání, a znovu zaútočil s úmyslem rozpárat mu břicho. Meč donutil Churche parírovat a pak prudce vylétl vzhůru, připravený k útoku, pokud ho Church povede.

Churchovi se sevřel žaludek. Jako by měl v ruce něco živého. Už to vůbec necítil jako meč; bylo to téměř rosolovité a pružné.

Calatín znovu zaútočil, tentokrát nízkým sekem namířeným na kolena. Church jej snadno zablokoval. Současně dovolil meči, aby ho vedl, a vložil do útoku veškerou váhu svého těla. Lehce pronikl Calatínovou obranou a rozťal mu předloktí. Calatín divoce zavyl bolestí. Churchovi neuniklo, že se mu v těkajících očích objevilo ustrašené zaváhání. Domníval se, že Fomoriané budou jeho selhání nějak kvitovat, ale v jejich řadách panovalo naprosté ticho, a to bylo ještě hrozivější.

Church ustoupil o krok a zhluboka se nadechl; pot mu promáčel oděv. Byl připravený, že Calatín využije příležitosti, ale jeho protivník teď byl mnohem opatrnější než na začátku.

Calatín si olízl suché rty a nemohl odtrhnout oči od Churchova meče. „Dal ti ho on, že je to tak?“

Church ho ignoroval, stále ještě lapaje po dechu. Překvapilo ho zjištění, že citlivost na modrý oheň, které ho naučil Tom, nyní funguje téměř nezávisle na něm. Zahlédl v krajině azurové linie zářící v hluboké tmě. Některé byly zlomené, jiné přerušované; země se stále ještě plně nepro-

budila. Ale modrý oheň nabýval na síle. Tady na kopci byl nejsilnější. Měl pocit, že ho obklopuje jasně modré světlo vyzařující z půdy; bylo to úžasné a nadpozemské. Cítil, jak mu energie proniká do každého vlákna těla, osvěžuje ho, začíná ho léčit. A především jak mu přináší hluboký pocit spřízněnosti, dodávající smysl jeho existenci. Čerpal z toho hlubokou, trvalou sílu. Byl připravený.

„Měl jsem ho zničit," řekl Calatín trpce.

V zoufalství se vrhl kupředu, mával a sekal mečem jako šílenec. Po dekadentní, podivínské póze, za kterou se normálně skrýval, teď nebylo ani stopy, zůstala jen divoká, krutá zuřivost.

Ale to nestačilo. Church, prostoupený modrým ohněm, s černým mečem, který mu tančil v rukou jako živý, obratně odrážel každou ránu a oplácel je tvrdými údery, které zatlačovaly Calatína stále dál a dál. Jedním úderem mu rozpáral hrudní plát. Další úder zasáhl kořen Calatínova nosu; fomorianský vůdce znovu zavyl, a jak potřásl hlavou, odlétaly od ní černé kapky.

A Church stále útočil. Jeho meč se snesl na Calatína tak tvrdě, že musel pokleknout, aby ránu zablokoval. Další se vyhnul jen o vlásek rychlým skokem stranou. Ale už neměl kam ustupovat. Kruh Fomorianů se svíral, jako by ho odmítali nechat uniknout, ale nijak mu nepomáhali. Přesně to Church čekal: v rase, která nezná soucit, musí slabí zhynout, aby se celá skupina posílila.

Ačkoliv Calatín věděl, že se blíží jeho konec, bylo mu třeba připsat ke cti, že se nepoddal strachu. Ten byl patrný pouze v jeho očích, ale pro Churche tam zářil jako maják.

Sebral poslední rezervy svých sil. Z třeskutých nárazů meče na meč ho bolely všechny klouby. Sérií rychlých bodů a seků pronikl Calatínovou obranou a srazil mu ruku s mečem stranou. Protivníkova hruď teď byla odkrytá pro smrtící úder, ale Church věděl, že má pouhou vteřinu, než Calatín jeho meč zablokuje. Na okamžik měl vítězství nadosah, a on to přesto nedokázal využít. Přestože byl Calatín bůh, v jeho očích bylo příliš mnoho lidských emocí.

Žádný bůh, pomyslel si Church.

Ale jeho meč se nedal zadržet. S krutou účinností zaútočil, skoro mu vyskočil z prstů a sám se zabodl do Calatínových prsou; zavrtal se do nich hluboko jako červ do písku. Vytryskla černá krev, bylo jí tolik, že si Church musel zakrýt obličej předloktím. Calatín sebou házel a zmítal se,

jako by jím procházely tisíce voltů. Když Church opět vzhlédl, překvapil ho výraz ve Fomorianově obličeji: bylo v něm naprosté zoufalství, téměř vzbuzující soucit. Calatín věděl, že umírá, navždy a neodvolatelně, a pro bytost, která si myslela, že nesmrtelnost je neodlučitelnou součástí její existence, to byl takový děs, jaký Church nemohl pochopit.

Meč nechutně vibroval v Calatínově hrudi, jako by z něj vysával život, jako by z něj vysával vše. Jeho tváře se propadly, oděv a pak i svaly mu začaly odpadávat v cárech z kostí. Church pustil jílec, ale meč dál pokračoval, až z Calatína nezbylo nic než špinavá skvrna na zemi a i ta po chvilce zmizela.

Ale tím to neskončilo. Když meč zazvonil na kamení a drnech, začal měnit svůj tvar, zmenšoval se, pak se z něj vysunuly nohy podobné štířím, rychle se rozkmitaly a tvor zmizel ve tmě. Church pochopil, že to nebyl meč, ale Mollechtův Caraprix, podivný symbiotický tvor, kterého měli všichni bohové. Jeho upírské vlastnosti, které předvedl v konečné fázi boje, Churche zaskočily; napadlo ho, zda ta podivná malá stvoření opravdu jednají na příkaz bohů, nebo jestli jsou bohové jejich loutkami.

Neměl však čas o tom déle přemýšlet. Jakmile Calatín zemřel, Fomoriané začali poplašeně ustupovat. Když však uviděli, že Caraprix uprchl, začali se výhružně stahovat kolem Churche. Chtěl se pustit do boje i s nimi, ale v tu chvíli ho opustily poslední zbytky sil a on bezvládně klesl na kolena.

A je to, pomyslel si spíš unaveně než zoufale. Dělal, co mohl, víc než si kdy myslel, že dokáže. Jestli selhal, bylo to vše, co od sebe mohl skutečně žádat.

Fomoriané se před ním tyčili jako obří stěna, která znamenala smrt. Rostla stále výš a Churche opět zradily smysly, když se pokoušel zachytit nekonečné permutace jejich podoby. Vypínali se nad ním jako přílivová vlna chystající se každým okamžikem smést nějakou pobřežní vesnici a vrhali na něj ten nejmrazivější stín, jaký kdy pocítil.

Church sklonil hlavu a čekal na úder. Ale vlna jako by dál visela ve vzduchu. Váhavě vzhlédl právě v okamžiku, kdy se zachvěla, zavlnila se a nakonec se v divokém výbuchu rozpadla. Všude kolem něho propukla šílená vřava a on s překvapením ucítil, jak ho do sebe nasává písečný vír. Znovu se ozval ten nepřirozený zvuk trhaného kovu, který slyšel už dříve, v obličejích, cizích podle všech lidských měřítek, se objevil nezaměnitelný výraz strachu, nepopsatelné tvary se míhaly vzduchem.

Noc prosvětlila zlatá záře.

„Konečně," vydechl Church, stěží schopen uvěřit, že se to skutečně stalo. „Kavalerie."

Na zem před něho dopadlo tělo Fomoriana s utrhanými končetinami, které sebou ještě házelo a rozstřikovalo kolem sebe odporné svinstvo.

Jiný Fomorian ho odhodil vzduchem o kus dál a Church ztratil na několik vteřin vědomí. Když se vzpamatoval, všude vládl chaos. Fomoriané pobíhali sem a tam a do té vřavy znělo vysoké kvičení připomínající prasata na jatkách. Church musel být v neustálém pohybu, aby se vyhnul rozšlapání tvory, kteří si ho teď vůbec nevšímali. Půda byla slizká ichorem, který jim nahrazoval krev, a jak Church klouzal a padal, v místech, kde se ta odporná tekutina dostala do kontaktu s jeho pokožkou, cítil nepříjemné pálení. Z oblohy pršely části zmrzačených těl a narážely do něho, zatímco se snažil uniknout. Ve zmatku a šoku měl strašný pocit, že se ocitl ve výjevu z pekla.

Pak se temná masa Fomorianů rozdělila a náhle bylo všude zlaté světlo. Před Churchem se objevil Maponus, pochodující mezi prchajícími stíny jako ztělesnění hněvu Božího, rozsévající smrt a trest na všechny strany. Těla vybuchovala v plamenech nebo se prostě rozpadala na kusy. Další byla drcena v jeho silných rukou. Tvář měl krásnou a slavnostně vážnou, jako by rozděloval spásu místo krveprolití, ale jeho šat a zlatou pokožku pokrýval černý sliz stříkající z jeho obětí. Jak postupoval stále vpřed, doširoka otevřené nevinné oči vytřeštěné z nyní začerněné tváře, Church pochopil, že je to skutečně peklo. Tváří v tvář takové moci padl na kolena, protože už neměl sílu utíkat. Maponus se k němu neúprosně blížil.

Než se ho však mohl Dobrý syn zmocnit, zahlédl koutkem oka nějaký pohyb. Něco ho popadlo za košili a vleklo po trávě šílenému bohovi z cesty. Church tvrdě dopadl na zem a lapal po dechu. Když se převalil na záda, hleděl do obličeje Dozorce kostí.

„Málem jsem to nestihl." Starý muž zakoulel očima s náznakem šílenství z hrůz, které prožil. „Snažil jsem se ho nahnat sem nahoru... přimět ho, aby mě pronásledoval..."

„Vedl jste si skvěle," Church vděčně sevřel muži předloktí. „Mám-li být upřímný, začínal jsem se vzdávat naděje."

„To nikdy nedělejte." Dozorce kostí se unaveně posadil a opřel se o svou hůl.

Neschopní dalšího hovoru se oba otočili a pozorovali ustupující tem-

notu. Fomoriané se valili dolů z toru jako olej stékající po skle. V patách za nimi šel Dobrý syn, dávající průchod své šílené pomstě za zničenou existenci; vyzařovalo z něho světlo, úžasné a děsivé zároveň.

Když však Maponus dorazil na úpatí toru, Church s překvapením uviděl podivný úkaz na obloze, která jako by se přeložila sama přes sebe. A touto branou vyjeli Tuatha Dé Danannové obklopení zlatou září. V jejich čele poznal Núadua Airgetláma, který mu pomohl vrátit se ze smrti na Skye. V pravici třímal meč moci Caledvwlch, který je vysvobodil z vyhnanství. Za ním jelo pět nebo šest bohů, které Church neznal, dokud nespatřil posledního jezdce na bělouši s planoucíma červenýma očima. Byla to Niam.

Ani ona nemůže uniknout své zodpovědnosti, pomyslel si Church.

Tuatha Dé Danannové obklíčili Mapona a hnali ho k trhlině v obloze. Zpočátku váhal, ale pak jako by zbylé zrnko rozumu v jeho mysli poznalo své bratry, zamířil tam rychle a ochotně. V příštím okamžiku se za nimi obloha zavřela a Zlatí byli pryč.

Church doufal, že přes všechno utrpení, které způsobil, dokážou Tuatha Dé Danannové najít pro Mapona po tolika staletích v očistci nějaké klidné místo. Zdálo se, že Fomoriané si nevšimli, že jejich mučitel zmizel, a pokud ano, jejich strach byl příliš velký na to, aby přestali prchat. Proudy tmy mizely v ještě hlubší tmě noci.

Zůstali sami na toru, malém ostrově v moři krve, a na všechno náhle sestoupil klid.

Byla to chvíle, která by se měla vychutnat, ale Church už se nemohl déle schovávat před svou zodpovědností; nyní už nebylo jiné cesty. Vstal a rozhlédl se kolem sebe. Oči se mu zalily slzami.

„Přeji si, abych zemřel," přiznal se.

Dozorce kostí se na něho nechápavě podíval. „Kam jdete?"

„Vyrovnat se se svou zodpovědností." Church pohlédl na pustou, milion kilometrů dlouhou cestu k domku.

Protáhl si prsty a přemýšlel, jestli v sobě nějakou má. Věděl, že nemá na vybranou. Vzdychl a setřel slzy z očí. Udělal první krok.

+ + + + +

Byl v polovině cesty a nohy mu těžkly každým krokem, když se dveře domku otevřely.

Bože, Laura ne, ne teď. Nedokázal potlačit odpor, že by se teď měl vypořádat s její jízlivostí a laciným výsměchem.

Ale postava, která se vynořila, měla bledou krásnou tvář a dlouhé černé vlasy. Church pocítil takový tlak v prsou, až měl pocit, že vybuchne.

A pak bláznivě běžel, aniž by věděl, odkud k tomu vzal síly. Sevřel Ruth do náruče a drtil ji jako nějaký blázen v pitomém romantickém filmu. Tohle však byly upřímné, syrové emoce: ulehčení a radost, a nejvíc ze všeho láska. Pronikala mu do všech vláken s takovou silou, jako by tyto emoce pocítil poprvé v životě.

Pohlédl jí do tváře. Bál se, že její rysy se v nějaké poslední, kruté ráně změní, ale byla to pořád ona. Když začal mluvit, umlčela ho přitisknutím prstu na jeho rty.

„Ne," varovala ho. V jejích očích se objevila panika. „Ne. Tak to není. Je to pořád zlé."

„Jak to myslíš?"

Potřásla hlavou, neschopná najít vhodná slova. Místo toho ho přiměla, aby ji pustil. Pak ho uchopila za ruku a vedla ho zpět do domku. Rozhlédl se po Lauře, aby se připojila k jejich oslavě, ale místnost byla prázdná.

„Je mi to hrozně líto," vyhrkla tiše Ruth.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Lugnasad

„Bylo to, jako bych se vznášela nad sebou. Viděla jsem a slyšela všechno, co se kolem mě odehrávalo, dokonce i některé věci venku.“ Ruth zírala prázdným pohledem na provizorní lůžko, kde tak dlouho ležela.

Church se krčil v jednom rohu, pohled upřený do prázdna, příliš unavený na to, aby se pokoušel cokoli pochopit. Kromě Ruthina hlasu a občasného nárazu větru do starých zdí se neozýval žádný zvuk.

„Blížil se konec... věděla jsem to, protože moje vědomí se začalo přerušovat jako nějaká rádiová stanice na okraji své frekvence. Viděla jsem, co se děje s mou... mou tělesnou schránkou.“ Podívala se dolů na břicho, které už se vrátilo k normální velikosti a tvaru. Nebylo na něm ani stopy po nějaké deformaci a její pokožka zase získala původní barvu. Ve skutečnosti se na ní kromě smrtelné únavy, která drtila její psychiku stejně jako tělo, nedalo poznat, že by něčím prošla.

„Víš, nebyla tak špatná, jak jsme si mysleli,“ prohlásila s pohledem na Churche.

„Já jsem si nikdy nemyslel, že je špatná.“

„Ale ani sis nemyslel, že je dobrá. Nebyla. Určitě ne ke mně. A nejhorší je, že si to o sobě nemyslela ani ona.“

Churchovi únavou poklesla hlava. Cítil v plicích každý vdech i výdech. „Co se jí stalo?“

„Ale ona byla dobrá, víš. Zasloužila si být jednou z nás.“

Church prudce vzhlédl. „Co se stalo?“

„Když jsi tam venku čelil Fomorianům, ozval se kolem domku zvuk jako čenichání a slídění nějakého zvířete. Lauru to vystrašilo. Rozhlížela se po něčem, co by použila jako zbraň na mou obranu. Víš, měla v tu chvíli nervy napnuté prasknutí, a nebylo to jen kvůli tomu, co se dělo venku.“

„Na svůj stav jsi vnímala docela dobře.“ Znělo to trochu ostřeji, než zamýšlel.

Ruth ho ignorovala. „Myslím, že chtěla zabarikádovat dveře, když se náhle rozletěly. Byl to Cernunnos.“

Church se zamračil. „Přišel sem? A co Shavi?“

Ruth zavrtěla hlavou. „Nebyl v podobě Divokého honce, ale v té příjemnější... vegetační. Měl s sebou malou lahvičku.“ Prázdně zírala na stěnu s nečitelnými nápisy, jako by na ní běžel nějaký film. „Malou, kouřovou. Mluvil s Laurou—“

„Co jí říkal?“ skočil jí do řeči Church. Jeho neschopnost rozumět jí ho rozčilovala; cítil za tím vším nějaké tajemství, o jehož odhalení nestál.

„Neslyšela jsem všechno. Ale lahvička obsahovala nějaký druh... asi elixíru... něčeho, pro co šel Shavi—“

„A řekl něco o Shavim?“

„Ne, už jsem ti to říkala. Elixír mě měl zachránit. Nemohl však zničit Balora. Měl...“ Pracně hledala odpovídající slova.

„Tak co?“ pobízel ji zoufale Church.

Ruth se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Vysvětlil všechno Lauře tak, aby se mohla správně rozhodnout. Pořád jí opakoval, že je důležité, aby věděla, co dělá. Nemusela to udělat, nikdo ji nenutil, mohla odejít - pamatuji se, jak jí to říkal, i když ne přesně těmito slovy. A že jí to tady pro každý případ nechá, kdyby se rozhodla to udělat. Cernunnos nám chtěl pomoct, Churchi. Označil Lauru a mě—“

„Oběť. Vždycky musí být nějaká oběť.“

„U magie ano.“ Odmlčela se. „Myslím, že za všechno se musí platit.“

Zakryl si oči dlaněmi. „Co to bylo?“

„Nezničilo to Balora, ale mohlo ho to přemístit—“

„Cože?“ Cítil, jak v jeho nitru narůstá něco studeného a tvrdého.

„Cernunnos postavil lahvičku na podlahu a odešel. Laura na ni chvilku zírala. Viděla jsem její tvář, všechny emoce tak zřetelné... Přeji si, abych k ní byla milejší. Byla jsem hrozná potvora.“

„Ona byla potvora. Nezačínej ji vynášet do nebe.“ Co cítí? Hněv? Hořkost? Překvapovalo ho, že vůbec něco cítí.

„Zvedla tu lahvičku. Myslím, že nevěděla, jestli má obsah vypít, nalít ho na mě nebo co. Ale když vytáhla zátku, z lahvičky se zakouřilo a ten dým se pohyboval, jako by měl vlastní život. Najednou se mě zmocnila agónie, myslím skutečnou bolest, horší než cokoliv, co mi dělali Fomoriané. Svíjelo se to ve mně jako...“ Na okamžik si zakryla oči. „A potom jsem viděla Lauru ležet obličejem dolů na podlaze. V bezvědomí. Naštěstí. A Balor byl v ní nebo kde—“

„Kristepane.“ Church se kousal do ruky. Upřeně zíral na podlahu a proti své vůli si představoval tu scénu.

„Přenesla ho ze mě do sebe.“

„Kristepane.“

„Udělala to pro mě, Churchi. Pro nás všechny.“

„Kristepane.“

Ruth přešla k oknu. Na kraji svahu seděl vyčerpaný Dozorce kostí, ale nezdálo se, že by ho viděla.

Church se rozhlédl. „A kde tedy je?“

Ruth se k němu otočila a její výraz mluvil za všechno. „Odnesli ji Fomoriané. Zatímco jsi bojoval s Calatínem, několik jich přišlo sem. Jedním z nich byl—“

„Mollecht.“

Přikývla.

„Dal mi to, co bylo třeba k zabití Calatína, aby se mohl zmocnit velení. A on ji odnesl?“

Znovu přikývla. Pak přistoupila a podřepla vedle něho. Zdrceně si opřel hlavu o její rameno.

„Takže mají Balora. Zvítězili.“

+ + + + +

Mlčky vyšli ven. Z kopce viděli sodíkovými lampami osvětlenou civilizaci, města oranžově zářící v dálce, oázy vesnic, zářící stuhy cest mezi nimi, vyznačující hegemonii lidstva. Church se podíval na hodinky, čekal. Za okamžik jako na povel zhasla všechna světla.

„Je čas,“ oznámil dutě.

Z jihu zaznělo vzdálené vytí, které sílilo. Nad krajinou se zvedl vítr, ohýbal stromy, hnal se mezi živými ploty a vysílal nahoru k nim zvuky podobné křiku ztracených duší na cestě do pekla. Před ním se hromadily mraky, šířily se po obloze, zahalovaly hvězdy jednu po druhé, až nebylo vidět na nebeské klenbě ani jediné světýlko. A pak byla pouze totální tma, neproniknutelná, klaustrofobická, příliš děsivá pro život. Church měl pocit, že v odporně vyjícím větru zaslechl Lauřin smrtelný křik. Všechno skončilo. Právě se znovu zrodil Balor. Začal Konec všeho.

Takže takhle končí světy, pomyslel si.

Až na to, že tenhle nekončil. Všechno pokračovalo jako předtím, jen s podkopanou nadějí a tím, že jediné, co viděl v té tmě, byla skličující šeď. Cítil vítr, který se už trochu uklidnil, a nehybnou Ruth vedle sebe. Nebo to

možná je pouhá iluze, náhodné záblesky před vnitřním zrakem. Ale cítil stejné vůně, slyšel stejné zvuky, a to bylo horší než náhlý konec.

+ + + + +

„Nemůžu uvěřit, že je mrtvá.“ Church hleděl do planoucího ohně a vzpomínal na Skye o beltainové noci, kdy si mysleli, že utrpěli hroznou porážku, aniž by doopravdy věděli, co to slovo znamená. Mam Tor za nimi se rýsoval proti obloze; nedokázal už na něm déle zůstat. Ale přinejmenším už setřásl prvotní šok a depresi. Zůstala jen ochromující otupělost, zatímco se snažil vyrovnat s tím, co přinese budoucnost.

„Všichni víme, že v jedné chvíli existovala šance, že se nám to podaří.“ Ruth přihodila do ohně další dřevo a vychutnávala sálající teplo; přes všechno ji těšilo být naživu. „Je mi to líto, Churchi. Znělo to tvrdě a já to tak nemyslela—“

„Já vím, já vím. Všichni jsme si uvědomovali, že naše životy visí na vlásku. Ale ať přemýšlíš o smrti lidí sebevíc, nikdy na ni nejsi opravdu připravený.“

„Je to v tuto chvíli větší šok než cokoliv jiného, protože byla tím posledním, o kom by sis myslel, že nastaví krk. Nikdy nedala najevo—“

„To proto, že všechno uzavírala v sobě.“

Ruth se na něho ostře podívala. „Ty jsi věděl, jaká opravdu je?“

Zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že v ní něco je, ale řekl bych, že nikdo na světě přesně nevěděl, co se odehrává v její hlavě.“

„Miloval jsi ji?“

Nastala dlouhá přestávka. „Nevím. Asi ne. Záleželo mi na ní. Ale tohle zní jako nějaký pitomý rozhovor z harlekýnky!“ Vstal a zlostně přecházel na okraji kruhu světla.

Ruth počkala, až se poněkud uklidní, než pokračovala: „Zajímalo by mě, co je s ostatními.“

„Nevěřím, že jsou mrtví. Ani si to nechci myslet, dokud neuvidím nějaký důkaz.“

„Změnil ses, víš to?“

Přikývl. „Oba jsme se změnili. Ocitli jsme se na nejnižším, nejtemnějším dně svých životů, a vynořili jsme se na druhé straně. A myslím, že jsme tím lepší.“

Ruth chvíli přemýšlela a pak se zeptala: „Byl bys mě zabil?“

Podíval se na ni podezíravě přes oheň. Tančící plameny vrhaly na jeho tvář podivné stíny. „Nevím. Věděl jsem, že bych měl.“

„Měl jsi na to právo. Samozřejmě že ano. Já bych ti to udělala. Musíme uvažovat v širším hledisku—“

Jeho pohled ji umlčel; bylo v něm příliš mnoho emocí, přemíra trýznivých úvah, jimiž uplynulé týdny přetékaly. „Neexistuje širší hledisko. Jediné, které se počítaje tohle.“ Vykreslil ve vzduchu před očima malý rámeček. „Realita existuje v nás, ne tam venku.“ Mávl rukou k temné krajině. „A někdy je jeden život důležitější než životy milionů.“

Dlouho se na sebe dívali, oba nejistí, co říct dál. Zachránil je Dozorce kostí, který se vynořil ze tmy s náručí plnou jídla. „Kousek dál je několik domů. Nezůstal v nich nikdo živý.“ Odhodil zásoby k ohni a opřel se o svou hůl; ve světle ohně vypadal starý stovky let.

„Zůstanete tady?“ zeptal se Church.

„Ne.“

„A kam se teď vydáte?“

„Do toho vám nic není.“ Odmlčel se, ale pak dodal: „Čeká mě hodně práce.“

„Jaké práce? Prohráli jsme. Je konec.“

Dozorce kostí si posměšně odfrkl. „Měl jsem pravdu. Jste obyčejný ztroskotanec.“ Kymácel se opřený o hůl dopředu a dozadu, viditelně na pokraji zhroucení.

„Co tím myslíte?“ zeptala se Ruth. „Balor je zpátky. Viděl jste oblohu. Mohl jste to vycítit. Alespoň já jsem to pocítila, tady v břiše, vibrace jako od vrtáku procházejícího těsně pod mýma nohama.“

Church přikývl. „I já jsem to cítil, ale u mě se to projevilo tak, jako bych snědl něco zkaženého.“

„Všichni to cítili, dokonce i zvířata,“ vyštěkl Dozorce kostí. „Něco tak velkého otřese základy života.“ Suše zakašlal. „Podívejte se kolem sebe,“ pokračoval s očima zalitýma slzami. „Skončilo to? Poskládal někdo svět a odnesl ho? Jsme mrtví a neuvědomujeme si to?“ Dřepl si a stále držel hůl mezi nohama, jako by byla kormidlem ovládajícím svět. „Nikdy se nevzdávejte naděje. Tak zní poselství života.“

Churchovi neuniklo, že mluví jako Tom. Překvapilo ho, jak hodně mu starý společník chybí; toužil po Tomově moudrosti a pronikavém hodnocení jakékoliv situace, i přes jeho stále přítomnou nabručenost.

„Pořád můžeme něco udělat,“ poznamenal nadějně.

„Vy, já ne. Samozřejmě že pořád můžete něco udělat. Proto jste teď tady. *V nejtemnější hodině Anglie*—“

„Já vím, *povstane hrdina*.“

„A jestli tohle není nejtemnější hodina ze všech, tak co to je?“

Church si povzdechl a zamyšleně se díval do ohně. „Rád bych věděl, jak dlouho potrvá, než začne všechno ničit.“

„Začne hned,“ odpověděl Dozorce kostí. „Alespoň hned po tom, co se vzpamatuje z toho, že ho zavlekli zpátky do tohoto bohem opuštěného světa. Nemůže být ve vrcholné formě, když byl zavřený na druhé straně smrti bůhvíjak dlouho. Musí se napřed ve svém novém hnízdečku usadit,“ ušklíbl se, „a motivovat svoje vojska, vyslechnout jejich kňouravé prosby po té dlouhé době odloučení.“

Church vrhl na starce zvědavý pohled.

„A pochopitelně nebude v plné síle, dokud nenasaje poslední kapku moci při příštím svátku, tom největším v jejich kalendáři, kdy se brány skutečně otevřou a projdou jimi všechny noční můry vesmíru. Teprve potom nastane Konec všeho.“ Dozorce kostí upřel na Churche chladný pohled a téměř ho tak vyzval k pokračování.

Church se podíval na Ruth. „Máš pravdu, změnil jsem se. Ještě před nedávném bych se při těchto vyhlídkách složil a umřel. Ale víš—“

Souhlasně přikývla. „Možná je opravdu ještě jistá šance, že můžeme něco udělat.“

„Nechápejte mě špatně,“ ozval se Dozorce kostí, „Konec všeho už začal. A stále nabírá tempo. Možná mu dokážete zablokovat kola, možná ne.“

Church se nepřestával dívat Ruth do očí a potěšilo ho, co v nich viděl. „Rozhodně si nemyslím, že právě my máme největší zásluhy z nás všech. Veitch, možná Shavi, byli v mnoha ohledech mnohem lepší než my. Ale z toho, čím jsme prošli, jsme se hodně poučili, a možná je tohle naše příležitost, jak to zúročit.“

„Možná nakonec prokážeme svou cenu.“

„Raději vy než já,“ odsekl Dozorce kostí; ale Churchovi neuniklo, že se pousmál.

„Takže tohle je naše šance,“ prohlásil Church. „Poslední. Boj zadního voje, zatímco svět kolem nás půjde k čertu.“

Ruth si přitáhla kolena pod bradu. „Je udivující, jak člověk dokáže být statečný, když nemá co ztratit.“

Church si uvědomil, že má pravdu; kupodivu nepociťoval žádný strach, starosti nebo nerozhodnost, které ho předtím tak trápily. Čirá jednoznačnost jeho emocí mu dávala naději. „Co musíme udělat?“

Dozorce kostí se unaveně nadechl. „Čekáte, že vám to řeknu já?“

„Čekám, že nám předáte něco ze svých vědomostí, které máte uložené v hlavě a sedá na ně prach,“ odsekl Church. „Možná bychom se neocitli v takové situaci, kdybyste nám prozradil víc už dříve.“

„Nebuďte na mě drzý. Ty vědomosti jsou tajné odůvodněně, vy idiote. Nelze je vykládat každému zkrachovanci, který se zeptá—“

„Dejte nám alespoň nějakou radu,“ prosila Ruth. „Kam máme jít? Právě jsme přišli o dvě třetiny lidí, kteří nám pomáhali - nevíme, jestli jsou naživu, nebo mrtví. Nemáme ponětí, jaký má být náš další krok!“

Vřelost v Ruthině hlase v něm zřejmě rozehrála nějakou strunu. „Je dobře, že jste tady. Tomu malému parchantovi bych nic neřekl.“ S pomocí hole se zvedl a pomalu kráčel k zšeřelému místu za kruhem světla z ohně; zdálo se, že zvažuje svou zodpovědnost. „Tak dobrá,“ řekl nakonec. „Ale na víc se mě už neptejte. K tomu, abyste se někam dostali, nutně musíte mít meč, oštěp, kotel a kámen.“

„Quadrillax,“ řekla Ruth. „Ale ty teď mají Tuatha Dé Danannové.“

„A ti nám nepomohou, dokud mám v sobě nákazu Fomorianů,“ dodal malomyslně Church.

„Pak s tím raději něco udělejte, ne?“ odsekl Dozorce kostí. „Nezapomeňte, že to byl oštěp, který naposled zabil Velkou bestii. Meč, oštěp, kotel a kámen jsou jediné předměty v celém bytí, které mají dostatečnou moc ho zničit.“

Church zamyšleně přihodil do ohně dřevo. Plameny divoce vzlétly. V tu chvíli mu připadalo, že světlo je důležitější než cokoliv a že musí udělat všechno, co je v jeho silách, aby ho zachoval. „Když jsme se jedné noci před několika týdny setkali se dvěma Tuatha Dé Dananny, zeptal jsem se jich, jak se můžu očistit od fomorianské nákazy. Říkali, že bych se měl vydat k Západním ostrovům, a najít něco, co se jmenuje Jezero přání.“

Dozorce kostí pokrčil rameny. „O tom nic nevím. Západní ostrovy jsou někde v Jiném světě, alespoň se to říká v pověstech. Ale řeknu vám jedno. Znám další starý příběh, který říká, že když sejdete do Myší díry v Cornwallu, postavíte se na hráz a podíváte se na Merlinovu skálu, můžete nastoupit na kouzelnou loď, která vás dopraví, kam budete chtít.“

Church zadumaně pokýval hlavou. „Moc toho není, ale putovali jsme

mnohem dál a pro mnohem méně.“ Dozorce kostí sáhl do kapsy a vytáhl zpola plnou láhev whisky. „Našel jsem to v jednom z domů.“ Dlouze se napil a pak podal láhev Churchovi. „Nacházíte se v bodu zvratu svého života. Mechanikou mysli jsou rituály. Říká se, že ten starobylý kousek mozku, co máte někde vzadu v hlavě vyčistí poslední cyklus a připraví se na pokračování v novém. To je teď váš rituál - dělat to nejlepší, co se za daných okolností dá. Tak si na to připijme.“

Church se nemusel dlouho rozmýšlet. Zvedl láhev a řekl: „Na nepřítomné přátele. Doufejme, že se jim daří dobře. A na Lauru, na tu nejlepší z nás.“ Napil se a hodil láhev Ruth.

„Na to se napiju,“ souhlasila. „A řeknu tohle. Zůstali jsme jenom my dva, stejně jako na začátku. Ale bude to stačit. A zvítězíme.“ V jejím hlase bylo tolik nadšení a výzvy, že jí Church téměř věřil.

+ + + + +

Pak seděli, mlčky popíjeli, hovořili o přátelích a snažili se je slovy udržet naživu; a v určitém bodě zvedli oči a zjistili, že Dozorce kostí je pryč, zpátky na své nekonečné obchůzce posvátných míst jejich předků.

Posunuli se co nejblíž k ohni a udržovali ho v plné síle proti tísni nocí. „Opravdu si myslíš, že to dokážeme?“ zeptal se Church přes zvuky praskajícího dřeva.

„Podívej se, čeho jsme dosud dosáhli.“ Ruth se přisunula k němu a položila si hlavu na jeho rameno; objal ji jednou rukou. „Zabil jsi Calatína—“

„S Mollechtovou pomocí.“

„Ale zabil jsi ho. A byl to tvůj plán přivést sem Mapona, aby zdecimoval fomorianské síly. Dosáhl jsi velkého vítězství, přestože to už vypadalo, že nemáme šanci.“

„Pouhé štěstí—“

„Což je přesně to, bez čeho se dobrý vůdce neobejde.“ Pohlédla mu do tmavých očí a usmála se. „Ale nepokoušej se mě komandovat, ano?“

Mlčky odpočívali, napůl podřimovali, ale byli příliš neklidní, aby usnuli. Ačkoliv o tom spolu nikdy nediskutovali, oba věděli, že svět se změnil: mrazivý vítr přinášel nezřetelný pach popela a zneklidňoval je nepříjemný pocit tíživého tlaku kolem nich. A i když čekali a čekali, že se opět rozsvítí světla pouličních lamp, už se tak nestalo.

Někde ve tmě začalo pulzovat Srdce stínů, tep byl každou minutou silnější; neúnavný jako dunění válečných bubnů oznamujících Konec všeho.

Mark Chadbourn

NEJTEMNĚJŠÍ HODINA

Z anglického originálu Darkest Hour,
Book Two of the Age of Misrule
vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz
přeložila Eva Konečná.
Ilustrace na obálce Jon Sullivan,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLAR1S,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2005 jako svou 175. publikaci.
Tisk: Baloušek s.r.o., Ostravská 34, Hlučín.
Vydání první.
Cena: 259 Kč
ISBN 80 - 7332 - 064 - 9

Věčný boj mezi světlem a temnotou znovu propukne a pustoší zemi. Na jedné straně stojí Tuatha Dé Danannové, zlatí a půvabní, vládnoucí mocí andělů. Na druhé Fomoriané, odporní démoni, usilující o zničení samotné existence lidstva.

A uprostřed toho všeho stojí pět ne zrovna dokonalých lidí, kteří jsou odhodlaní použít veškerou podivnou sílu, jež je svazuje se zemí, v posledním zoufalém pokusu zachránit lidskou rasu.

Church, Ruth, Ryan, Laura a Shavi spojili své síly s Tomem, hrdinou z hlubin času, v partizánské válce proti železné vládě Bohů. Těžko však mohli počítat s tím, že úplně všechno půjde od desíti k pěti.

Protože Fomoriané připravují návrat Srdce stínů, známého rovněž pod jménem Balor, jednookého Boha smrti, který byl zničen v dobách, kdy poprvé hodili po našem světě. A pokud toto absolutní zlo znovu vrhne stín na zemi, bude to znamenat konec všeho.

Digitalizácia a oprava - Davis